

Không xứng

Contents

Không xứng	2
1. Chương 01 - 02	2
2. Chương 03 - 04	10
3. Chương 05 - 06	16
4. Chương 07 - 08	24
5. Chương 09 - 10	31
6. Chương 11 - 12	38
7. Chương 13 - 14	44
8. Chương 15 - 16	52
9. Chương 17 - 18	60
10. Chương 19 - 20	67
11. Chương 21	74
12. Chương 22	79
13. Chương 23	83
14. Chương 24	87
15. Chương 25 - 26	92
16. Chương 27	99
17. Chương 28	103
18. Chương 29	107
19. Chương 30 - 31	113
20. Chương 32	121
21. Chương 33	125
22. Chương 34	129
23. Chương 35 - 36	134
24. Chương 37 - 38	141
25. Chương 39 - 40	149
26. Chương 41	157
27. Chương 42	161
28. Chương 43	166
29. Chương 44	172
30. Chương 45	177
31. Chương 46	181
32. Chương 47	186
33. Chương 48	191
34. Chương 49	195
35. Chương 50	199
36. Chương 51	204
37. Chương 52	208
38. Chương 53	213
39. Chương 54	217
40. Chương 55	221
41. Chương 56	225

42. Chương 57	230
43. Chương 58	235
44. Chương 59	240
45. Chương 60 - 61	244
46. Chương 62	251
47. Chương 63	255
48. Chương 64	260
49. Chương 65	263
50. Chương 66	268
51. Chương 67	272
52. Chương 68	276
53. Chương 69	280
54. Chương 70 (hết)	283
55. Phiên Ngoại 1	287
56. Phiên Ngoại 2	293
57. Phiên Ngoại 3	298

Không xứng

Giới thiệu

Văn án 1: Phim truyền hình đều nói ác nữ chỉ có thể là vai phụ, nhưng thực tế lại dạy cô rằng, lương

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-xung>

1. Chương 01 - 02

Chương 1

“Tình hình người bệnh phẫu thuật sáng qua sao rồi?”

Bên ngoài phòng bệnh trung tâm khoa ngoại tim mạch ở bệnh viện hạng nhất tỉnh, phòng số 3 tầng 8, mọi người trong hành lang đã quá quen với mùi thuốc khử trùng, đi lại trong phòng là người bệnh hoặc người nhà, cùng bác sĩ và y tá mặc áo blouse trắng.

“Hiện tại vẫn ổn định, người nhà đều ở lại đây, chúng ta cần phải theo dõi.”

“Ừ, bệnh tình ông ấy phức tạp, 72 tiếng sau phẫu thuật phải đặc biệt chú ý.”

“Bác sĩ Quý, anh muốn nghỉ ngơi chút không, hai ngày phẫu thuật này anh đều không ngủ đủ, buổi chiều lại có một ca...” Thực tập sinh y khoa Tiểu An lo lắng nhìn chằm chằm vị bác sĩ hướng dẫn của cô.

Bác sĩ Quý lời ít ý nhiều cắt lời cô: “Tôi không sao.”

Hai người đi vào phòng nghỉ của bác sĩ, mấy y tá đồng nghiệp đã bắt đầu ăn cơm, đặt hai cặp lồng cơm của họ ở chỗ trống phía trước. Lúc bọn họ đi vào, mấy người bên trong đang chuyện trò rôm rả lại đột nhiên im lặng rồi chăm chú nhìn vào cửa, Quý Hàm đảo mắt nhìn mọi người, những người đó tức khắc cúi đầu giả vờ ăn cơm.

“Ôi, bác sĩ Quý, bên này, tôi chờ cậu nãy giờ.” Một bác sĩ khoa ngoại tim mạch khác – Đại tướng Trịnh Thị cười tùm tùm hua hua chiếc đĩa về phía Quý Hàm, cũng chỉ có anh ta mới dám chào hỏi Quý Hàm như vậy.

“Ừ.”

Quý Hàm ngồi xuống chỗ của mình, sau đó mở cặp lồng cơm, lấy đôi đũa, ngón tay thon dài sạch sẽ, cử chỉ lưu loát, dù là đĩa rau bình thường như thế thì mỗi cử động tao nhã của anh cũng khiến người ta phải liếc nhìn. Tiểu An ngồi cạnh anh, thấy đồ ăn Quý Hàm chỉ có cá, không khỏi nói: “Bác sĩ Quý, hay là anh ăn sườn của em đi, sắp phẫu thuật, anh phải bổ sung sức khỏe mới được.”

Trịnh Thị đến là xúc động: “Ha ha, Tiểu An cẩn thận ghê, tại anh không tốt, quên mất bác sĩ Quý không ăn cá, không cẩn thận cho vào một chút, ha ha, thật ngại quá.” Trịnh Thị cười ha hả áy náy nói, chậm chậm nhấn rõ từng chữ, không biết là nhận lỗi thật hay giả vờ nhận lỗi.

Quý Hàm ngay đến mí mắt cũng chưa nâng, tiếp tục ăn cơm. Tiểu An thấy Quý Hàm không phản ứng, rất thông minh không hỏi nhiều, im lặng bắt đầu ăn cơm.

Phòng nghỉ yên lặng một lúc, vài y tá ăn xong nhàm chán đứng dậy lật xem báo chí trên bàn. Đột nhiên, Trịnh Thị tinh mắt, nhìn dòng tít lớn ở mặt sau tờ báo: Đêm Hồng Kông không ngủ, Trầm Khánh Khánh nóng lòng đạt vinh quang. Bên dòng tít là ảnh chụp một nữ diễn viên đến sân bay Hồng Kông, kính đen che hơn nửa gương mặt, không nhìn rõ nét mặt, dáng vẻ cực kỳ thoải mái, không lẩn tránh cũng không hòa theo ống kính.

Trịnh Thị chỉ về tờ báo: “Trầm Khánh Khánh lại muốn đi nhận giải?”

“Cái gì?”

Y tá nhỏ Văn Văn vội vàng lật lại tờ báo ọi người xem, còn chưa xem nội dung đã nói: “Sao cô ta lại được đề cử chứ, cái cô nữ hoàng thị phi này!”

“Cho em xem với!” Y tá Tiểu Ngọc chạy vội qua, đứng dậy cúi đầu xem.

Y tá trưởng Ngu đứng tuổi tuy không chạy tới góp vui, nhưng cũng nói: “Ôi, hai năm nay tiếng tăm Trầm Khánh Khánh đang lên như điều gặp gió, mới vừa đạt giải diễn viên gì trong lễ trao giải điện ảnh, bây giờ lại muốn đến Hồng Kông nhận giải tiếp.”

Văn Văn vừa xem báo, vừa bình luận: “Còn làm sao được nữa, ai bảo cô ta có chỗ dựa vững chắc, lần trước em đọc được một bài báo, nói công ty hạng sao của họ có hẳn một ê-kíp lo liệu hết mọi thứ, cô ta chỉ cần chọn kịch bản, rồi diễn, muốn kiểu gì có kiểu đó.”

Tiểu Ngọc bên cạnh phụ họa theo: “Em cũng nghe nói chỗ dựa cô ta vững chắc lắm, hình như ngày trước vào bằng quy tắc ngầm thì phải.”

“Thì thế đấy! Nếu không sao có thể là diễn viên hạng A chỉ trong vài năm, có người ra mắt cùng thời với cô này, bây giờ còn đang phấn đấu dài. Thế mới nói, con người phải biết tính toán, cô này lại có nhan sắc, giới giải trí như nước sâu không đáy, ai chẳng muốn thành người nổi tiếng.”

“Thật ra mọi người đang ghen tị thôi.” Trịnh Thị nuốt nước bọt, bình thản nói: “Lại nói chuyện này, khi cô ấy giành được giải thưởng “Diễn viên xuất sắc”, tôi đến rạp xem bộ “Khuynh sào”, diễn hay lắm.”

“Không ngờ bác sĩ Trịnh lại thích người như Trầm Khánh Khánh.” Tiểu An che miệng cười, nói: “Đáng tiếc cô ấy chỉ muốn gả cho đại gia.”

“Em nói sao, cô ta chỉ muốn gả cho đại gia? Cũng phải, minh tinh nào cuối cùng chẳng lấy đại gia. Cô ta cũng có tuổi rồi, nếu không kết hôn, càng ngày càng có nhiều minh tinh xinh đẹp hơn.” Tiểu Ngọc lắc đầu liên tục, cảm thán.

Trịnh Thị lại bĩu môi, nói thảng: “Đại gia gì thì không nói, tuy cô ấy chưa hẳn là mỹ nhân tuyệt sắc, nhưng phong thái hơn người, đàn ông phần nhiều đều nhìn bằng hai mắt, không gì có thể giấu được, anh nói có phải hay không, bác sĩ Quý.”

Cả phòng, chỉ có Quý Hàm từ đầu tới cuối không tham gia nhận xét gì, mãi đến khi có người gọi hẳn tên anh, anh mới chậm rãi ngẩng đầu lên, sau đó nhìn đôi mắt đang híp lại sau cặp kính của Trịnh Thị.

Quý Hàm theo thói quen lấy khăn tay lau qua một chút, miệng thản nhiên trả lời: “Tôi thấy, ăn không ngon thì ngay cả xem cũng chẳng muốn xem.”

Đối với câu trả lời của anh, Trịnh Thị nhú mày.

Tiểu An nghiêng đầu nhìn Quý Hàm, lại cười nói: “Em đồng ý với quan điểm của bác sĩ Quý, Trầm Khánh Khánh là người sống ở thế giới quá khác với chúng ta, bác sĩ Trịnh, quay đầu là bờ.”

Trịnh Thị xem như không nghe thấy lời cô, nói: “Phim điện ảnh của cô ấy thế nào, em đã xem chưa?”

Tiểu An nhớ lại, nói: “Em từng xem kịch cô ấy diễn trên truyền hình, nói thật là, em thấy diễn không đạt.”

“Phim cô ấy đóng có không ít vai khó nắm bắt, là những vai diễn khó.”

“Xem ra bác sĩ Trịnh thực sự ái mộ Trầm Khánh Khánh rồi.” Y tá trưởng Ngu nghe xong nửa ngày, cuối cùng đưa ra kết luận.

Lúc này, Quý Hàm đột nhiên đứng lên: “Tôi đi chuẩn bị cho ca phẫu thuật buổi chiều.”

“Chờ chút, em đi với anh.” Tiểu An vội đuổi theo sau.

“Không cần, em nên nghỉ ngơi thêm chút đi.”

Quý Hàm từ trước đến giờ nói một không nói hai, Tiểu An lập tức dừng bước.

“Tôi cũng phải đi chuẩn bị.” Trịnh Thị mệt mỏi đuổi lưng, cũng đứng dậy rời đi.

Tiểu An bỗng nhớ tới một việc, vội gọi Quý Hàm dừng lại: “Đúng rồi, bác sĩ Quý, ca phẫu thuật tối nay hủy bỏ, bữa tiệc kia... anh có đến không?”

Quý Hàm vừa bước tới cửa, thoáng dừng bước chân, lời nói lập tức truyền đến.

“Mọi người cũng đến cả đi, đêm nay là tiệc mừng sinh nhật bác sĩ Quý Hàm.” Tiểu An lập tức nói với ba người khác.

Văn Văn cười xấu xa, nói: “Biết rồi, nhất định sẽ đi, có thể khiến bác sĩ Quý hiện thân, bản lĩnh của em càng lúc càng lớn.”

Tiểu An đỏ mặt, đưa khuỷu tay chọc chọc cô: “Chị đừng nói lung tung, gần đây bác sĩ Quý bận lắm, nếu lần trước em không nói với anh ấy chuyện mừng sinh nhật thì anh ấy suýt quên sinh nhật mình rồi, thế nên em mới quyết định tổ chức một bữa tiệc.”

“Ui, chị sẽ kín miệng.” Văn Văn giả bộ làm động tác kéo khóa ở trên miệng.

Trong hành lang, Trịnh Thị theo sau Quý Hàm, vỗ vỗ vai anh: “Vừa rồi, tôi hỏi anh, đã xem qua phim “Khuyên sào” chưa?” Thấy anh không để ý tới, còn nói: “Ồi, đêm nay có lẽ trao giải trực tiếp.”

Quý Hàm khẽ quay lại, âm u nói: “Làm việc đi.”

“Haizzz, thật không thú vị tí nào.”

Buổi tối, nhân tài nòng cốt của khoa ngoại tim mạch đều đến đông đủ, chủ nhiệm đi họp ở nước ngoài, một ít bác sĩ có thâm niên từ chối lời mời, ngược lại các bác sĩ trẻ cùng y tá đều rất nhiệt tình đến dự tiệc sinh nhật Quý Hàm.

Vừa ngồi xuống, lớn tuổi hơn Quý Hàm một chút, xem như là học trưởng Thái Hiểu Đồng liền trêu ghẹo: “Mọi người xem thể diện của cô Tiểu lớn thật đấy, hiếm khi có dịp bác sĩ Quý đi cùng chúng ta thế này.”

Một vị bác sĩ trẻ khác cũng phụ họa: “Đúng vậy, bác sĩ Quý chưa có vợ, công việc quan trọng hơn, nhưng cũng phải thả lỏng, cho bản thân chút thời gian, bác sĩ Trịnh, anh nói có phải không?”

Trịnh Thị rút một điều thuốc, lười biếng ngồi bên cạnh Quý Hàm, từ chối cho ý kiến, chỉ cười cười.

Mà lúc này, nhân vật chính lại chưa nói một lời, Tiểu An khẩn trương nhìn sắc mặt Quý Hàm, nhưng đối phương trước sau đều không có biểu tình gì. Cô sợ những người khác nói nữa, vội gọi: “Thôi thôi, đồ ăn đều đưa lên rồi, mọi người bắt đầu ăn đi. Đầu tiên, em chúc bác sĩ Quý sinh nhật vui vẻ.”

Tất cả mọi người cầm chén rượu kính Quý Hàm, bữa tiệc xem như bắt đầu. Bác sĩ trong khoa ngoại tìm mạch phần lớn đều là tinh anh trong tinh anh, mấy năm nay đám bác sĩ này tâm cao khí ngạo, dù là đối với bệnh nhân cũng không nói hai lời, tự tin tuyệt đối, tuy bọn họ chưa được tự mình phẫu thuật, nhưng tương lai không lâu nữa, bọn họ chính là những người nòng cốt của khoa, bình thường khi làm việc, những người này không thể không so tài với nhau. Bây giờ ngồi xuống ăn cơm, không khí tuy rằng náo nhiệt, nhưng dù sao vẫn cảm thấy có gì đó xa cách. Quý Hàm làm chủ khiến mọi người khó đoán, thật vất vả mới tan bữa tiệc, Tiểu An chuẩn bị hai tiết mục, xướng K [1], bởi vì uống mấy bình rượu, mọi người không khỏi hào hứng hơn, đều đồng ý cả.

[1] xướng K: hát karaoke

“Bác sĩ Quý, anh đi chứ?” Tiểu An nói có chút khẩn trương: “Hôm nay là sinh nhật anh, phải chơi cho thật vui vẻ, hơn nữa ca phẫu thuật chiều nay rất thuận lợi, ngày mai cũng không có ca phẫu thuật nào...”

“Đi thôi.” Quý Hàm cắt ngang lời cô, thuận tay mở cửa xe.

Tiểu An sững sốt, không ngờ Quý Hàm đáp ứng nhanh như vậy, lập tức có chút kích động, theo sát anh lên xe.

Đám người hát đến rạng sáng mới nhận ra đã muộn, giữa phòng, Trịnh Thị nhận điện thoại, trở lại chỗ ngồi với vẻ mặt có phần kỳ quái, anh ngồi xuống bên cạnh Quý Hàm, lại gần anh nói: “Từ giờ đến lúc kết thúc sinh nhật anh chỉ còn nửa tiếng.”

Quý Hàm khó hiểu quay đầu lại: “Rồi sao?”

“Không có gì.” Trịnh Thị lắc đầu.

Tan tiệc, mọi người từng đám tản ra cửa chính KTV, trời tháng tư, ban đêm gió vẫn hơi lạnh, ở bên ngoài hít sâu một hơi, phả hơi còn trong người ra ngoài, đầu óc lập tức tỉnh táo rất nhiều. Đường lớn đã khá vắng vẻ, cửa con KTV rải rác mấy chiếc xe, trong đó có một chiếc Audi màu trắng càng nhìn càng thấy đẹp, không nhìn rõ bên trong có người hay không, đồ đồ diện ngay trước mặt bọn họ.

“Chiếc xe này đẹp thật.” Trịnh Thị nói như chim hót.

Ban đầu Quý Hàm không để ý, nghe anh ta nói như vậy thì thuận theo nhìn ra sau, sau đó bỗng sững sờ.

Tiểu An đang từ phía sau đi đến, hỏi: “Bác sĩ Quý, anh trở về thế nào?”

Quý Hàm không trả lời, anh hơi hơi nheo mắt lại, có phần không dám tin nhìn chằm chằm vào chiếc xe kia.

Đột nhiên, đèn xe Audi bật sáng lớn, bỗng lui về phía sau, lại quay đầu một cái, tiếng động cơ gầm rú trong đêm khuya nghe thật dọa người.

Quý Hàm lạnh lùng, nghiêm mặt đến trước mặt Trịnh Thị, đôi mắt đen lạnh lẽo thật dọa người.

Trịnh Thị xoa tay, vô tội nói: “Tôi chỉ ăn ngay nói thật.”

“Sao vậy?” Tiểu An kỳ quái nhìn hai người họ.

“Tôi về trước.”

Quý Hàm bước nhanh đến ven đường khởi động xe, Tiểu An còn chưa kịp nói lời tạm biệt với anh, trong tay còn giữ món quà chưa kịp tặng, cô nghi hoặc hỏi Trịnh Thị: “Bác sĩ Quý làm sao vậy?”

“À, không có việc gì.” Trịnh Thị ngập một cái, “Em cũng về nghỉ ngơi sớm chút đi.”

Quý Hàm chạy xe một mạch về hướng nam, mãi cho đến một khu biệt thự cao cấp, xe dừng lại trước một biệt thự. Mở cửa, nhìn vào ga ra, nơi này vốn chỉ đỗ hai chiếc xe ô tô, bây giờ ở bên cạnh chúng, có thêm một chiếc Audi thể thao màu trắng.

Quý Hàm nhắm mắt lại, hít một hơi, mở cửa vào nhà. Mới vừa bước vào vài bước, liền giẫm lên thứ gì đó trên mặt đất, Quý Hàm cúi đầu nhìn xuống, là một cái ví dạ hội của nữ, lại nhìn vào trong là một đôi giày thủy tinh cao gót màu đỏ, cùng với một chiếc cúp lấp lánh. Lúc này trên tầng hai vang lên tiếng nói, anh ngẩng đầu nhìn lên, người đứng ở cầu thang, một thân váy dài màu đỏ, đèn thủy tinh chiếu rọi ánh sáng lóa mắt, cô gái trên mặt trang điểm tinh xảo tao nhã, thản nhiên nhìn xuống Quý Hàm.

“Em...” Quý Hàm chợt thấy giọng nói mình hơi gấp gáp, “Sao lại trở về?”

Cô gái đi xuống tầng, mang trong tay một chiếc túi, đến trước mặt Quý Hàm, hơi ngẩng đầu, khiến cho cả hai có thể nhìn thấy bản thân trong ánh mắt đối phương.

“Nơi này là nhà tôi, nhưng anh lại đến thế này, thật bất ngờ đấy.” Giọng nói cô nhẹ nhàng nhưng cứng rắn, ngữ khí lộ vẻ khinh thường.

Quý Hàm quét mắt nhìn chiếc cúp trên mặt đất, nói: “Em đạt giải?”

Cô gái cười có chút khoa trương: “Trực tiếp chiếu xong rồi, anh xem báo ngày mai đi, bác sĩ Quý.”

Cô xoay người tao nhã cầm chiếc cúp cùng cái ví hội, xách đôi giày cao kinh người, tao nhã lách qua Quý Hàm.

“Em vội về... làm gì?” Tim anh đập vội vàng.

“Lấy vài thứ linh tinh.” Cô nhắc tới túi hành lý nhỏ.

“Chỉ vì lấy vài thứ này ọ, quần áo cũng chưa thay, trang sức cũng chưa tháo đã bỏ chạy về? Trần Khánh Khánh, khả năng nói dối của em bắt đầu quá kém rồi.” Quý Hàm cứng nhắc nói.

Trần Khánh Khánh hừ lạnh một tiếng, trả lời: “Khả năng nói dối của anh cũng bắt đầu kém rồi đó, Quý Hàm.”

Cô khẽ đóng cửa, giống như cử chỉ tao nhã của mình.

Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh lại, Quý Hàm nhìn chăm chăm vào vầng sáng của đèn thủy tinh chiếu xuống đến thất thần.

Đồng hồ đã điểm qua 0 giờ, sinh nhật hai mươi chín tuổi của anh đã qua đi.

Vợ anh, vào ngày sinh nhật anh cũng không chúc một câu sinh nhật vui vẻ, vội quay đi. Quý Hàm ngẩng đầu lên, nhắm mắt lại, anh có thể chờ mong điều gì, vợ anh chỉ là trên danh nghĩa.

Trần Khánh Khánh, anh chờ đợi cô, đúng là ngu xuẩn.

Trần Khánh Khánh mở cửa chiếc xe thể thao rời khỏi khu biệt thự, tay phải cô để trên tay lái, nơi có một lọ nước hoa cùng một gói bánh ngọt tinh xảo. Ngã tư đèn đỏ, cô dừng xe lại, nhìn chăm chăm vào hai món đồ, dứt khoát ném ra ngoài cửa xe.

Chương 2

“Báo mới.”

Trần Khánh Khánh còn chưa ngồi xuống, đã bị người ta ném xuống một tờ báo giở sẵn.

“Xem chưa?”

“Chưa.” Trần Khánh Khánh vẽ mặt mệt mỏi, chậm chạp mở tờ báo ra, đập vào mắt chính là ảnh chụp cô trong lễ trao giải tối qua, chiếc cúp ánh vàng rực rỡ bên cạnh và nụ cười như ý hiểm thấy của cô.

“Sau khi nhận giải, không thấy bóng dáng nữ diễn viên, để một mình quản lý Phi Lâm đứng ra ngăn cản phóng viên tới gần bữa tiệc chúc mừng, giải thích một chút đi, diễn viên của tôi!”

Trầm Khánh Khánh liếc mắt nhìn tin tức trên tờ báo, chẳng qua là ngợi khen diễn viên mới như thế nào, cảnh Victoria phong cảnh ra sao, bức ảnh trên tờ báo thật ra cũng không tồi, vừa khéo chụp ở góc 45 độ mà cô thích nhất, cô vẫn cảm thấy từ góc độ này, nhìn cô xinh đẹp nhất, mất đi một phần cứng cỏi, hơn vài phần phong tình quyến rũ. Về phần những tờ báo khác thì na ná như nhau, tiêu đề đều là sau lễ trao giải không thấy bóng dáng diễn viên xuất hiện ở tiệc chúc mừng, mà ngay cả khi chụp ảnh cùng ảnh đế [1] cũng vắng mặt, người quản lý nói là do quá mệt mỏi, tâm tình lại kích động, nên thân thể không được khỏe liền quay về khách sạn nghỉ ngơi.

[1] Ảnh đế: nam diễn viên chính xuất sắc nhất.

“Tối qua Ted phát điên rồi, ít nhất em cũng phải nói trước với anh ta một tiếng!”

Trầm Khánh Khánh không cho là đúng. Cô đặt tờ báo sang một bên, thuận tay cầm ly cà phê nhàn nhã uống một ngụm, mới nói: “Chẳng qua tôi chỉ thử khả năng ứng biến của anh ấy, xem ra cũng không tệ lắm.”

“Hừ.” Phía bên kia lạnh giọng khinh thường nói: “Anh ta đã sớm là quản lý vàng, tất nhiên biết thế nào là tùy cơ ứng biến.”

Trầm Khánh Khánh gật đầu cho có lệ: “Như vậy, bất kỳ trường hợp nào anh ấy đều có thể xử lý tốt thôi!”

Đối phương gõ gõ ngón trỏ xuống mặt bàn: “Đừng trốn tránh vấn đề của tôi.”

“Việc riêng.” Trầm Khánh Khánh nói ngắn gọn, rõ ràng.

Ánh mắt đối phương hơi u ám, thế nhưng từ trước đến nay ánh mắt anh ta đều âm trầm bất định, Trầm Khánh Khánh đã tạo thành thói quen không nhìn vào ánh mắt ấy nữa rồi, buộc lại mái tóc dài, nói: “Chúng ta đã thỏa thuận, khi tôi ký vào giấy bán mình, anh cũng không xen vào việc riêng của tôi, sếp à, anh quên rồi sao?”

Phía bên kia lại trầm mặc, chậm rãi nói: “Liều Liều nói muốn gặp em, đêm nay em ở lại đây đi.”

Đây không phải là hỏi, mà là mệnh lệnh. Trầm Khánh Khánh vô cùng tao nhã từ trên ghế đứng lên, đi tới cửa, mở cửa, đóng cửa, từ đầu đến cuối chưa ột chữ trả lời thuyết phục.

Người bên bàn làm việc nhìn chằm chằm cánh cửa khép lại một lúc, sau mới khôi phục lại vẻ chuyên chú vào đồng giấy tờ trên bàn.

“Bà cô của anh ơi, em định hành hạ xương cốt già nua của anh đấy hả?”

Trầm Khánh Khánh liếc mắt nhìn Ted bên cạnh đang giả bộ lau nước mắt, lạnh lùng nói: “Xương anh rất cứng, không một chết được đâu. Anh bớt nói nhảm đi, lịch trình hôm nay đâu?”

Ted nghiêm túc lại một chút, lực máy tính xách tay ra, không tình nguyện nhìn vào màn hình lớn LCD thông báo: “Có rất nhiều phóng viên muốn hẹn phỏng vấn, nhưng anh biết em không thích, nên anh đều giúp em từ chối rồi! Cho nên chiều nay chỉ có một sự kiện cắt băng, còn buổi tối tham gia một bữa tiệc từ thiện. Còn có, tới bây giờ, cả lịch trình, nội dung đều ở bên trong, đại khái là có khoảng tám kịch bản phim đưa đến, kịch bản cũng đều đã nhận. À, đạo diễn Lí Chí Vân có một dự án phim truyền hình, thật ra xem hay không cũng không sao, mấy bộ phim điện ảnh trong này phần nhiều đều là dự án chế tác lớn, bây giờ em chỉ cần tập trung quay phim “Tuyệt đại phong trần”, nên có thể chọn một bộ để quay vào sáu tháng cuối năm...”

Trầm Khánh Khánh xoa cằm, nhàm chán nhìn ra ngoài cửa sổ: “Anh gửi kịch bản phim gửi đến nhà em, tối về em sẽ xem.”

Ted ngắt mặt ra, hỏi: “Mạt Ly nói phim truyền hình có thể bỏ lại.”

“Em nói chưa rõ à?” Trầm Khánh Khánh lạnh lùng liếc Ted một cái.

Ted bật người về sau ra vẻ sợ hãi, coi cô như nữ hoàng, khúm na khúm núm nói:

“Không dám! Không dám! Anh sẽ cho người mang đến.”

Trầm Khánh Khánh bây giờ mới hài lòng quay đầu lại, cô đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, hỏi: “Bữa tiệc tối nay khoảng mấy giờ thì kết thúc?”

“6 giờ bắt đầu, anh nghĩ 9 giờ có thể kết thúc.”

Trầm Khánh Khánh nhíu mày: “Quá muộn, tìm cho em cái có, 7 giờ em sẽ rời đi.”

Khóe miệng Ted hơi run run: “Bà cô của anh ơi, đêm nay em là nhân vật chính đó...”

Trầm Khánh Khánh lãnh đạm hừ một tiếng, Ted lập tức im miệng, như bị người ta nện vào ngực đến hộc máu: “Xương cốt già nua của anh có thể duy trì được mấy năm nữa đây?”

Bên trong xe yên tĩnh lại, chiếc xe ô tô màu trắng vững vàng chạy nhanh trên đường lớn, ánh nắng tháng tư vẫn chưa gay gắt, xuyên qua cửa kính xe có thể lờ mờ thấy vật sáng trên trời, nhưng bị một tờ giấy lọc ánh sáng chặn lại, nên không còn sức mạnh. Bây giờ là giữa trưa, vẫn chưa đến lúc trời tối, chờ thêm buổi chiều, mặt trời mới có thể dần dần thu lại tầng ánh sáng đang rực rỡ, dần dần khuất lấp, rồi cuối cùng lặn ở phía tây.

Ban đầu mọc lên ở phía đông, cuối cùng là đêm đen thay thế.

Vòng tuần hoàn ấy, cũng giống như vòng tuần hoàn của một ngôi sao trong làng giải trí, từ một người vô danh tiểu tốt, sau đó như mặt trời lúc 7, 8 giờ sáng - từng bước quen mặt với khán giả. Cơ hội luôn luôn như vậy, nếu nắm bắt được liền trở thành ngôi sao chói mắt, địa vị cao tận bầu trời, nhưng cực thịnh tất suy, xinh đẹp tao nhã mấy cũng sẽ nhanh chóng tàn lụi, chỉ có người có năng lực mới có thể ở trên cao được vài năm, có vài người tưởng như sao đổi ngôi, nhưng cũng không thể thoát được quy luật ấy. Chẳng qua chỉ có vài người có thể kéo dài số mệnh, sống trong làng giải trí lâu hơn một chút.

Bây giờ giống như mặt trời giữa trưa, hào quang chói mắt, nhưng chưa phải rực rỡ nhất, cô không phải người oai phong một cõi như nhân vật ấy, cho nên, cô còn một đoạn đường rất dài, mà nó so với bước đầu khởi nghiệp cũng chẳng dễ dàng hơn bao nhiêu.

Tuy hiện tại thuận buồm xuôi gió, tiền đồ rộng mở, nhưng khi thời vận đã tận, cũng vẫn dần dần biến mất, không thể định trước.

Nhưng Trầm Khánh Khánh cũng chẳng phải người dễ thỏa mãn như vậy, trong cái vòng luẩn quẩn này cô chỉ biết phóng tầm mắt nhìn xa hơn, cho dù có phải dùng hết thủ đoạn, cũng tuyệt đối không để lộ mưu đồ.

Ted lén lút quan sát sắc mặt bà cô đang trầm xuống, vẻ mặt âm u vẫn không thể nhìn ra cái gì, nghĩ lại bản thân hôm qua bị vứt bỏ vô tình, kéo một người làm lá chắn thịt, thật lấy làm uất ức, không khỏi oán trách: “Em muốn về thì cũng nên báo trước cho anh, tốt xấu gì cũng để anh chuẩn bị tâm lý. Hôm qua anh còn tưởng em gặp chuyện gì không hay, mới nhận giải xong đã bị giết người diệt khẩu.”

Lén liếc mắt một cái, thấy bà cô vẫn không có phản ứng gì, vì vậy mà lá gan lớn thêm không ít, tiếp tục nén giận nói: “Anh biết hôm qua là sinh nhật người đó, chỉ cần em nói, anh sẽ giúp em sắp xếp, dù sao vẫn tốt hơn em, một người vội vội vàng vàng, nhớ ra bị paparazzi chụp được rồi lại kéo đến một đồng phiến toái...”

“Em không nhớ hôm qua là sinh nhật ai cả.” Trầm Khánh Khánh liếc một cái khiến Ted còn chưa nói xong, lời muốn nói ra gắng nuốt vào trong bụng.

Ted tròn tròn mắt, thâm oán hận hành vi nói dối của bà cô một hồi, xem như đã đạt được mục đích, nên cũng không nhiều lời nữa.

Hết cách rồi, mọi người đều nói Trầm Khánh Khánh khéo léo, tao nhã lại quyền rũ, nhưng thực tế cô lại là một chủ nhân khó hầu hạ, mắng người đến mức người ta muốn bước vội vào quan tài mới thôi. Hơn thế, trước cô còn một nhân vật cùng cô ngang tài ngang sức, loại nước đắng này chỉ có một mình người tiết kiệm như anh mới nuốt trôi.

Xe dừng lại, Trầm Khánh Khánh không xuống xe, cô nhìn ra ngoài, hỏi: “Trưa hôm nay ăn gì vậy?”

“Món Nhật.”

Trầm Khánh Khánh bĩu môi, không hài lòng: “Có phải là thứ hôm trước đã ăn rồi không?”

“... Lần trước em nói ăn ngon, nên anh nghĩ em muốn ăn lại.”

“Em hôm nay không phải em hôm trước! Lái xe, đi nhà hàng Italy phía trước.”

Ted không dám có ý kiến, chỉ thấy kỳ quái là hôm nay sao cô ấy lại tức giận lớn như vậy.

Trầm Khánh Khánh khi không vừa ý, bình thường chỉ tìm người xả giận, bởi xương trong trứng chim [2] chính là sở trường của cô, gặp nạn nhiều nhất cũng là anh.

[2] bởi xương trong trứng chim: soi mói, bắt bẻ

Quen biết cô ít nhất cũng 5 năm, tính cách của cô, Ted không dám khoe khoang là nhìn thấu hết, bởi vì còn có sếp của anh, nhưng cũng xem như biết được một phần. Mỗi cái nhăn mặt nhíu mày của cô, anh đều có thể phân biệt rõ là đau dạ dày hay đau đầu, hoặc chỉ đơn giản là nhìn ai không vừa mắt. Mới vừa đạt được một chiếc cúp giá trị, người bình thường chắc chắn phải hưng phấn vài phần, loại việc này anh cũng biết, thái độ khác thường của Trầm Khánh Khánh, có lẽ do đêm qua trở về đã gặp chuyện không vui.

Ted là người quản lý vàng cũng có lý do, thứ nhất là bí mật có thể biết nhưng không thể tiết lộ.

Quý Hàm từ phòng phẫu thuật đi ra, ca phẫu thuật này thật sự khiến anh phải tập trung cực độ, khi thả lỏng lại toàn thân đều đau nhức. Tiểu An ở phía sau thấy vậy, vội đưa anh một ly nước: “Anh vẫn đến phòng bệnh nữa sao?”

“Ừ.”

“Em đã xem rồi, không có vấn đề gì, nếu không hôm nay anh về sớm nghỉ ngơi đi.”

“Không cần.”

Sáng nay Quý Hàm đến bệnh viện với sắc mặt không được tốt lắm, sau một hồi phẫu thuật, sắc mặt anh cũng sắp hòa thành một màu với chiếc áo blouse, thoạt nhìn càng giống bệnh nhân hơn. Tuy lo lắng, nhưng Tiểu An biết Quý Hàm sẽ không thay đổi quyết định.

“Bác sĩ Quý, cái này tặng anh.”

Quý Hàm cúi đầu, vừa thấy đã nói: “Đây là?”

Tiểu An đỏ mặt: “Quà sinh nhật. Tối qua lúc về em định tặng anh, nhưng anh lại đi quá vội.”

Quý Hàm cũng không chú ý tới cô, sau đó chỉ nói cảm ơn.

“Không cần cảm ơn.” Mặt Tiểu An càng đỏ hơn, lại có phần khẩn trương nói: “Là một chiếc áo sơ mi, nếu anh không thích kiểu này thì có thể đi đổi, hóa đơn vẫn ở bên trong.”

“Tiểu An không biết bác sĩ Quý không mặc áo sơ mi sao?”

Tiểu An sững sốt, ngẩng đầu nhìn bác sĩ Trịnh phong độ từ bên hành lang phòng bệnh bên kia đi tới. Đúng vậy, là phong độ, anh ta được mệnh danh là nam bác sĩ phong độ nhất của khoa thậm chí của cả bệnh viện này, bước đi phiêu dật, cho người ta cảm giác nhẹ nhàng như muốn lên tiên.

Tiểu An trong lòng căng thẳng, xấu hổ hỏi: “Thật sao?” Ánh mắt lo lắng nhìn Quý Hàm.

Quý Hàm trừng mắt liếc Trịnh Thị một cái, quay đầu lại nói với Tiểu An: “Không có gì, không cần để trong lòng.”

Tiểu An nhất thời há hốc miệng, hóa ra đúng là không mặc áo sơ mi, cô có cảm giác khóc không ra nước mắt, cái áo này do cô chọn cả một tuần, vì muốn giành dịp tiền để mua, đã xin khoa sắp xếp cho tặng ca buổi sáng.

“Sao lại không mặc vậy? Bác sĩ Quý rất hợp mặc áo sơ mi mà!”

Trịnh Thị vội vàng giải thích: “Ai biết, có người không thích thôi!”

“Sao cơ?” Tiểu An nghe không rõ.

Quý Hàm mạnh tay đẩy Trịnh Thị vào văn phòng, quay lại nói với Tiểu An: “Em đi kiểm tra lại tình hình bệnh nhân phía dưới, lát sau tôi sẽ tới.”

Tiểu An thật nghe lời, liền đi ngay.

“Sao cậu lại ra tay nặng như vậy chứ!” Trịnh Thị làm bộ như rất đau dốc sức xoa xoa bả vai.

Quý Hàm cũng không nhìn anh ta, một mình ngồi xuống lật xem bệnh án.

Trịnh Thị không ngại bị lạnh nhạt, tiến đến bên Quý Hàm, bên tai anh hỏi nhỏ: “Thế nào? Tối qua Trái Đất đụng vào sao Hỏa rồi à?”

Quý Hàm bấm chiếc bút nhỏ trên tay, cũng không để ý tới anh ta.

“Chẹp chẹp, tôi ngửi thấy mùi thuốc súng rồi! Chàng trai cậu đừng mắc nghen, bằng không lại nội thương phải tìm kẻ kia chữa bệnh, anh ta xuống tay cũng thật ngoan độc đấy!”

“Miệng cậu hôm nay thối quá.” Quý Hàm đen mặt cắt lời anh ta.

Trịnh Thị vẫn giữ dáng vẻ cà lơ phất phơ, xoay người ngồi lên bàn, thuận tay với một tờ báo đứng lên đọc: “Vừa được nhận giải thưởng Kim Tôn dành cho nữ diễn viên xuất sắc nhất, nữ diễn viên Trầm Khánh Khánh cũng không xuất hiện ở hội trường bữa tiệc chúc mừng, người quản lý tiết lộ rằng mấy ngày nay thân thể cô không khỏe, lại đạt giải khiến cô kích động quá mức, nên phải về khách sạn nghỉ ngơi trước, đáng tiếc không trả lời phỏng vấn... Tối hôm qua tôi có phải hoa mắt không nhỉ? Sao lại thấy đại minh tinh xuất hiện ở thành phố J?”

Sắc mặt Quý Hàm trắng thêm vài phần, liếc nhìn tờ báo trong tay, bức ảnh Trầm Khánh Khánh một thân váy đỏ đâm vào mắt anh, khiến anh đau đốn.

“Cô ấy đặc biệt trở về vì sinh nhật cậu. Tưởng cậu đang làm phẫu thuật nên lúc đó gọi cho tôi, người ta chạy vội từ sân bay đến bệnh viện, đến nơi rồi không thấy cậu, ai ngờ cậu đang vui vẻ ở KTV.” Trịnh Thị giống như đang nói một mình.

Quý Hàm rời mắt khỏi bức ảnh, nhìn chằm chằm vào bệnh án một lúc, cuối cùng lạnh lùng nói: “Cô ấy chỉ là trở lại lấy đồ đạc, không hơn.”

2. Chương 03 - 04

Chương 3

Vừa vinh dự nhận giải thưởng Kim Tôn dành cho nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, thoáng chốc Trầm Khánh Khánh như ánh hào quang chói lọi, chỉ nửa năm ngắn ngủi đã gặt hái được hai giải thưởng vinh quang, cho dù hiện tại cô không phải là nữ minh tinh số một, thế nhưng nổi tiếng như thế chỉ sợ trong một thời gian dài không ai có thể bì kịp.

Lúc này, nữ minh tinh đang chào hỏi ở hội trường bữa tiệc từ thiện, bộ váy dài trắng hở lưng, tô điểm phong thái tao nhã của cô đến hoàn mỹ, dù nhan sắc có thể không phải là đẹp nhất, nhưng hào quang quanh cô lại đủ hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Đó là một loại khí chất.

Sự khác biệt giữa người nổi tiếng và người qua đường là ở chỗ đó. Một số minh tinh hạng A dựa vào mười mấy năm cố gắng cùng tôi luyện cuối cùng mới mài ra được một thân bất phàm, có phong thái của siêu sao, nhưng Trầm Khánh Khánh quả thật khác biệt. Tất nhiên không phải cứ có khí chất trời sinh thì có thể thành công, điều kiện tất yếu là phải biết sử dụng loại khí chất ấy như thế nào để mà thăng tiến. Điều đáng mừng là, Trầm Khánh Khánh có đủ cả, mẹ cô cũng từng lăn lộn trong nghề này, nhưng rõ ràng vận số của bà không tốt, chỉ đóng vài vai diễn nhỏ, cuối cùng vẫn bị khán giả quên sạch đi Siberia, cả đời thất vọng.

Trầm Khánh Khánh tuyệt đối là người thích hợp trong làng giải trí, cô biết cách lợi dụng ưu thế của mình như thế nào để hóa giải tình thế bất lợi trước mắt, cũng hiểu được gặp người thì nói tiếng người, gặp quỷ thì nói chuyện quỷ, còn biết rằng trên đầu chữ nhân là một cây đao, quân tử báo thù mười năm chưa muộn. Trong giới giải trí không biết ngày mai sẽ thế nào này, chỉ có tâm kế mới có thể mở một đường máu. Cô chính là người thấy rõ dòng chảy của làng giải trí, khi dòng nước cuộn cuộn, cô vẫn biết phải chèo thuyền xuôi dòng, chứ không nên ngược dòng nước chảy.

Lần duy nhất cô ngược dòng, là một năm khi mới vào giới giải trí, mà đối nghịch với chính kẻ đang đi về phía cô.

Trầm Khánh Khánh vội đè nén cảm giác chán ghét đến tối đa, đôi môi đỏ mọng khê mở, nâng ly cười nói: “Đạo diễn Trương.”

“Ôi, ha ha! Khánh Khánh ! Chúc mừng, chúc mừng! Lễ trao giải tối qua em là người tỏa sáng nhất rồi!”

Trương Hiến Chính, vậy mà tên và nhân phẩm của hắn lại hoàn toàn tương phản, ra vẻ đạo mạo trang nghiêm, nhưng thực chất thì mặt người dạ thú - hai câu thành ngữ này mà đặt ở trên người hắn thì đúng là sỉ nhục chúng. Tuy hắn là đạo diễn bậc thầy, nhưng tính tình hạ lưu, trong giới giải trí không có gì được coi là bí mật này, đây lại được xem là một bí mật không thể nói, dù gì thì quyền lực trong tay hắn vẫn khá lớn, đặc tội hắn sẽ không có lợi gì.

Trầm Khánh Khánh đối với người càng đáng ghét, cô càng cười thêm rạng rỡ, hơn nữa là điển hình của đạo lý: “Địch giết ta một trăm, ta kính địch một vạn.” Phải trở mặt với người này, thời cơ còn chưa tới. Vậy nên, cho dù muốn phun nước miếng vào mặt hắn, cũng vẫn phải cười với hắn trước đã.

Cô vừa chạm ly với hắn, vừa nói: “Đâu phải, một chút thành tựu nhỏ nhoi ấy của tôi làm sao có thể so được với đạo diễn Trương, như bộ “Giữa đường” của anh vừa được trao giải ở liên hoan phim Bec-lin.”

Trương Hiến Chính đã uống không ít rượu, khuôn mặt đỏ bừng, hắn cũng không che dấu đắc ý, cười hì hì nói: “Khánh Khánh, khi nào rảnh rồi tới tâm sự với tôi nhé? Quá khứ không hay, chỉ là mây khói thôi, thối nó đi, chuyện cũ đều là hiểu lầm. Kỳ thật, năm đó tôi cũng rất coi trọng em, đáng tiếc không xứng làm Bá Nhạc của em, tương lai cũng không nên bỏ qua cơ hội hợp tác. Cuối năm nay tôi dự kiến làm một bộ phim Tết, tôi mách nhỏ cho em biết, đầu tư tuyệt đối có thể đạt kỷ lục.” Trương Hiến Chính khoa tay múa chân ra dấu rồi lại hạ hạ bàn tay “Em suy nghĩ đi, một thời gian nữa tôi sẽ kêu người đưa kịch bản cho em.”

Hắn một câu “Khánh Khánh” làm Trầm Khánh Khánh buồn nôn, nhưng cô vẫn tao nhã trả lời khéo léo: “Đạo diễn Trương quá khen, có thể được anh chỉ dẫn đều là mơ ước của mọi diễn viên, tôi tất nhiên hào hứng.”

“Tốt! Tốt! Đúng là trưởng thành không ít, người đẹp hơn trước, tính tình cũng tốt hơn”.

Đôi mắt Trương Hiến lóe lên vài tia khó hiểu, đang định nói tiếp, bên cạnh lại có người đến kính rượu, cuộc nói chuyện giữa họ bị gián đoạn như vậy. Trầm Khánh Khánh nhìn ly rượu vừa mới chạm với hắn, cảm thấy chán ghét, sang bên cạnh đổi ly khác. Mới vừa xoay người, lại bị mọi người vây quanh trò chuyện, đúng là người đẹp, đám tôm tép gì đó đều muốn kẻ cận làm bộ thân thiết, bày ra bộ mặt giả tạo quen thuộc. Cũng may nhà tổ chức bữa tiệc từ thiện này mời khách rất có quy cách, không có ngôi sao nhỏ bé nào trà trộn, ít nhất cũng là ngôi sao hạng hai. Trầm Khánh Khánh thuộc loại nhân vật tầm cỡ với thiệp mời kim cương, dĩ nhiên, cô vẫn chưa phải nhân vật đứng đầu, mà phải kể tới hai người có phân lượng lớn nhất là Thiên hậu An Thiển và Thiên vương Phương Thuấn.

Địa vị của hai người đó tại giới giải trí này được ngời ca là trong năm năm không ai có thể lay động.

Phương Thuấn và cô tạm thời không có liên quan, về phần An Thiển, cô ta là mục tiêu mà Trầm Khánh Khánh hướng tới phải lật đổ ngay vàng. Mặc dù giải thưởng Kim Tôn lần này coi như cô thắng một trận, nhưng năm ngoái An Thiển đã giành được giải thưởng này, có thể nói lần này có hay không cũng không quan trọng, vậy nên ngay cả lễ trao giải cũng không tham dự.

Bọn họ mới là tiêu điểm của đêm nay, có thể mời hai người này tham dự, có thể thấy nhà tổ chức Phương Hạ đã tốn không ít công sức. Phương Thuấn làm người như thế nào, cô không tiếp xúc nhiều nên cũng không rõ lắm, nhưng An Thiển, cô lại không xa lạ.

Trầm Khánh Khánh bị vài nghệ sĩ cùng công ty vây quanh, bên kia An Thiển cũng bị rất nhiều người vây quanh. Cô ta hẳn là đã thấy Trầm Khánh Khánh, nhưng lại vờ như không thấy. Trầm Khánh Khánh cũng làm bộ không biết, trò chuyện thân thiết, gần gũi với các diễn viên bên cạnh, chốc chốc lại làm bộ vô tình nhìn đồng hồ, Ted còn chưa chịu xuất hiện.

Ngay lúc cô thầm quyết định nhất định phải trừ tiền lương tháng này của anh ta, rốt cuộc Ted cũng chịu xuất hiện tại hội trường, sau đó làm bộ vội vàng đến bên cạnh cô nói vài câu, thực ra cũng chỉ có ba chữ:

đã hoàn thành. Còn Trầm Khánh Khánh lại lập tức tỏ ra căng thẳng, mỉm cười xin lỗi mọi người không thể tiếp tục tiếp chuyện được, sau đó cùng Ted và bảo vệ bí mật từ cửa sau rời khỏi hội trường.

Ngồi lên xe, cô liền cởi giày cao gót, khuôn mặt tươi cười cũng biến mất không còn một mảnh.

Ted đã đặc biệt quen với sự thay đổi sắc mặt của cô, anh ta nhìn nhìn sau xe, không có paparazzi đi theo, nói: “Quyên góp của em anh đã trao cho nhà tổ chức Phương rồi, có chuyện gì xảy ra à, sao vội vậy?”

Trầm Khánh Khánh hơi mệt mỏi tựa lưng trên chỗ ngồi phía sau: “Đến chỗ Trữ Mạt Ly, đường còn xa, đừng để bị phát hiện.”

Ted đầu tiên sửng sốt, sau đó đáp rất nhanh: “Được. À, điện thoại của em có 5 cuộc gọi nhỡ, còn có 7 tin nhắn nữa.”

Ted đưa điện thoại anh ta đang giữ, Trầm Khánh Khánh cũng không thèm liếc nhìn một cái: “Không muốn xem.”

Cô đặt tay vào một cái ví nhỏ trên đầu gối, tay còn lại cầm điện thoại, trong điện thoại điện thoại này chỉ có một dãy số, nhưng vẫn chưa vang lên lần nào.

Rất nhiều người nghĩ người giàu có như Trữ Mạt Ly, lại biết cách hưởng thụ, có tính xoi mói, chắc hẳn sẽ ở biệt thự lưng chừng núi, hoặc là sơn trang nhà mình. Đúng vậy, người ngoài đều nghĩ nhà anh ta là một căn biệt thự bên bờ biển.

Thật xin lỗi, tất cả sai rồi! Chính xác thì anh ta thường ở trong khu Tam Hoàn xa hoa, vẫn là tầng cao nhất. Khu chung cư địa ốc này cũng khá xa, khi mới bán ra cũng không phải khu nhà đắt nhất, có lần Trầm Khánh Khánh từng hỏi anh sao lại chọn ở một nơi như vậy, anh vừa cắt miếng bò bít tết, vừa chậm rãi nói, phong thủy tốt.

Dù sao chuyện biến thái của người này còn rất nhiều, ít đi một chuyện cũng không có quan hệ gì.

Chiếc xe ô tô nhỏ dạo hết một vòng, xác định sau lưng không có ai theo dõi, mới rẽ ngoặt vào trong.

Trầm Khánh Khánh hỏi: “Quần áo của em đâu?”

Ted lập tức dâng một chiếc túi to: “Tất cả ở bên trong.”

“Sáng mai tới đón em như cũ.”

“Được.”

Trầm Khánh Khánh nhanh chóng xuống xe, sau đó vội vã đi vào nhà lớn. Ted nhìn bóng cô rồi thở dài, chuyện như vậy anh đương nhiên thấy nhưng không thể trách, cũng chính vì chộc vào loại người vốn sinh ra đã bất lương mà Trầm Khánh Khánh coi như nhờ quý tắc ngầm ngồi ở chỗ này. Ted ngẩng đầu nhìn lên cửa sổ trên tầng, nghĩ tới người bên trong, không khỏi thở dài.

Trầm Khánh Khánh có chìa khóa chỗ này, tuy cô nhận lấy cũng chẳng vui vẻ gì, nhưng Trữ Mạt Ly đã nói nếu cô đột ngột về, mà anh không ở nhà, thì tuyệt đối không thể để cô ngoài cửa.

Nhà Trữ Mạt Ly ở tầng cao nhất, nguyên cả một tầng. Tuy không phải biệt thự, nhưng về nội thất thì ngay cả biệt thự tốt nhất cũng chỉ đến mức này. Trầm Khánh Khánh còn chưa mở cửa, cửa đã mở ra từ bên trong.

“Sao trễ vậy?”

Sắc mặt Trữ Mạt Ly giống như trời chiều kéo mây đen kèm theo mưa rào và sấm chớp, đồng màu với cái áo ngủ tơ lụa màu đen trên người anh.

Trầm Khánh Khánh lười cãi cọ với anh: “Đường hơi xa, chắc anh cũng không muốn lên trang bìa ngày mai chứ?”

Trữ Mạt Ly không lên tiếng, lát sau mới xoay người đi vào trong. Trầm Khánh Khánh thay giày vào sau, còn chưa kịp đứng vững, người nọ lại lên tiếng: “Nhanh đi tắm rửa thay quần áo, mùi nước hoa rất khó ngửi.”

Trầm Khánh Khánh nhìn người đàn ông đang tựa người trên sofa ra lệnh, nhần nhịn, theo thói quen đi vào phòng tắm.

Trầm Khánh Khánh ngâm mình trong nước, không ngừng chà lau không xót một xó xỉnh nào trên cơ thể cho tới khi mùi thơm ngát thay thế được mùi nước hoa Chanel. Việc này giống như một bài tập mỗi khi tới nhà Trữ Mạt Ly, trừ khi cô không xịt nước hoa trước khi đến.

Trữ Mạt Ly, Trầm Khánh Khánh không thể dùng một câu đơn giản hình dung cảm giác của cô đối với anh. Đó là vừa hận vừa ghét lại vừa kính vừa sợ, còn có nhiều cảm xúc phức tạp không rõ khác hẳn tạp lại cùng một chỗ. Người này có rất nhiều thân phận, thân phận lớn nhất là con trai độc nhất của Trữ Mạt Phong – nhà tài chính lớn, CEO của công ty giải trí Hoàn Nghệ. Anh còn một thân phận mọi người đều biết, chẳng qua vài năm nay không nhắc tới nhiều – thiên vương ảnh đế Trữ Mạt Ly. Trầm Khánh Khánh tốt xấu gì cũng ở giới giải trí lẫn lộn bỏ lết hết năm năm, hạng người nào cũng đã gặp rồi, nhưng người khiến cô nhìn không thấu, chỉ có Trữ Mạt Ly.

Chẳng qua lần đầu tiên gặp nhau không phải trên màn ảnh, mà là gặp anh ở ngoài đời thật. Đối với vẻ đẹp hấp dẫn như ma túy, cô khó có thể không kinh hãi.

Chương 4

Bước chân vào ngành giải trí, mỗi người đều có một lý do riêng. Có lẽ 80% vì muốn nổi tiếng, 10% là nhiệt huyết yêu nghề, 5% là do tình cờ, còn 5% cuối cùng là những người không muốn cho ai biết nội tình.

Thời điểm Trầm Khánh Khánh chân ướt chân ráo bước vào là khi cô vừa tốt nghiệp đại học. Cô không tốt nghiệp chuyên ngành, vì thế bước vào giới này không tránh khỏi một phen cay đắng. Nhìn sang những người nổi tiếng bên cạnh, mơ mộng làm sao để trở thành một siêu sao, Trầm Khánh Khánh tiến vào giới giải trí này với lý do thâm trầm hơn rất nhiều – trả thù.

Cho dù thế nào cô cũng phải nhờ tới bạn cũ trước kia của mẹ, dùng sức của chín trâu hai hổ mới vào được công ty Giải trí Hoàn Nghệ, rồi trở thành một trong số những người được đào tạo. Có lẽ nếu không dựa vào điều này, cô có thể sẽ bị đuổi khỏi công ty bất cứ lúc nào. Có điều chỉ bao nhiêu đó thôi cũng đủ để tiêu tán gần hết toàn bộ gia tài của cô, nếu lúc đó không có Quý Hàm, không chừng cô còn chưa kịp bắt đầu vào nghiệp diễn xuất đã chết đói ở đầu đường.

Đào tạo viên, đây là nói cho dễ nghe chứ chẳng qua chỉ là một đám người làm việc vất. Cô không phải người được đào tạo chính quy, không có tư chất như bọn họ, ở trường quen biết biết các đạo diễn, được tuyển chọn đi đào tạo. Một tuần đầu ở công ty, cô cũng không có chương trình học chính thức, bình thường mọi người có thể lọt vào đây dù ít dù nhiều đều có biện pháp. Cô thì khác, cô không có hậu thuẫn vững chắc, cũng không có khuôn mặt khiến người khác liếc mắt một lần là nhớ. Mỗi ngày đều làm chân chạy ở các phòng ban trong công ty, thỉnh thoảng có thể dự thính một vài chương trình đào tạo cao cấp do công ty mở ra, mà những chương trình đào tạo chuyên nghiệp khác ngay cả học cô cũng chẳng có tư cách.

Chính hoàn cảnh sinh ra và lớn lên đã nhào nặn nên một Trầm Khánh Khánh đầy mưu tính, mỗi lần cô xem những nhân vật chính đơn thuần tốt bụng trên ti vi đều không khỏi thấy nực cười. Trong cái xã hội này, loại phụ nữ ngây thơ nếu không bị người ăn, cũng ngu si để người ta bắt nạt. Xã hội giả dối, mỗi người đều mang mặt nạ, bạn không mang mặt nạ, nhất định sẽ trở thành bia đỡ đạn, vì tất cả mọi người đều dối trá, cho nên đạo đức giả cũng chẳng sao.

Cô đã sớm định hướng rõ ràng, cô tuyệt đối không phải loại diễn viên nữ dịu dàng động lòng người trong ti vi, mà chỉ là nữ phụ xảo quyệt dùng mưu kế. Thế nhưng cô muốn ở trong sân khấu lớn là cái xã hội này, làm một nữ diễn viên.

Vậy nên, Trầm Khánh Khánh cũng không để tâm đến người khác làm gì, cho dù sống không vừa mắt người thì cô cũng phớt lờ. Cô sẽ không như nữ sinh đầu đầu ruồi bọ gấp rút tìm cơ hội lấy lòng người xung quanh. Muốn thành công nhất định phải ẩn nhẫn. Mấu chốt là ở đó, cho nên sự tồn tại của cô dần dần trở thành một điều bình thường, người khác nói chuyện cũng sẽ không tránh cô, cũng cho cô nghe rất nhiều tin tức nội bộ. Ví dụ như một bộ phim đến lúc chuẩn bị bấm máy, nhưng gặp phải rắc rối, đạo diễn nào đó dự định điều động mấy trợ lý trong công ty.

Lại nói chuyện Trầm Khánh Khánh đạt được mục đích thật đơn giản, như vừa đứng đã lên tới trời, cô tiếp cận được một người không thể tiếp cận.

Nghe nói Trữ Mạt Ly xuất quỷ nhập thần, chỉ xuất hiện ở trên tầng hội nghị cao nhất, nên Trầm Khánh Khánh muốn gặp được Trữ Mạt Ly ít nhất cũng phải đợi đến sau khi cô trở thành nghệ sĩ trong công ty, nhiều đó thôi cũng mất rất nhiều thời gian.

Thế nhưng ngày đó, Trầm Khánh Khánh đến bây giờ vẫn nhớ rất rõ ràng. Đó là một ngày trời mưa, cô giúp trợ lý một ngôi sao nhỏ đưa trang phục đến hậu trường. Từ hậu trường trở về, cô gặp ngay cơn mưa to khiến cả người ướt sũng, đang lo lắng lát nữa gặp Quý Hàm sẽ bị anh mắng, lại nghe thấy một tiếng khóc đứt quãng.

Trầm Khánh Khánh tức thì dừng cước bộ, trên hành lang dài vắng lặng, cô đã từng thấy vài người đứng đây tập khóc, nhưng đó rõ ràng không phải là tiếng khóc của người lớn, mà là tiếng khóc của một đứa trẻ.

Trầm Khánh Khánh đi theo âm thanh, tiếng khóc không lớn, từng nấc từng nấc. Cuối cùng, ở lối thoát hiểm cô cũng tìm được ngọn nguồn.

Dù trên mặt tràn đầy nước mắt, nhưng vẫn cố nén âm thanh, không dám khóc lớn tiếng, thấy vậy Trầm Khánh Khánh bỗng như bị dọa. Hàm răng mở ra nhưng cái miệng nhỏ nhắn vẫn không động đậy, mà nước mắt còn lượn vòng quanh hốc mắt, đôi mắt to đột nhiên vụt sáng, vô cùng xinh đẹp, đôi bím tóc rút xuống vai, còn có gương mặt nhỏ bé hơi mở ra. Rất xinh đẹp, cô chưa từng gặp đứa nhỏ đáng yêu xinh đẹp đến vậy. Không biết vì sao, lần đầu tiên gặp đứa nhỏ này, Trầm Khánh Khánh đã cực kỳ yêu thích.

Trên thế giới này chỉ có hai loại người có thể khiến Trầm Khánh Khánh buông lỏng cảnh giác không chống cự, một loại là trẻ con, còn lại là một Quý Hàm.

“Bé con, em sao thế?”

Trầm Khánh Khánh đến gần đứa nhỏ hai bước rồi ngồi xổm xuống, đứa bé lập tức co rụt lại, trong ánh mắt không chút che giấu sợ hãi.

Muốn tiếp xúc với trẻ con cần kiên nhẫn. Có lẽ đứa bé này lạc mất người lớn, lúc này người trong công ty không phải đi làm việc, cũng là đi họp, cô cũng không biết làm thế nào để tìm cha mẹ cho nó. Dứt khoát ngồi xuống, bắt đầu nói chuyện cùng đứa bé không rõ lai lịch này.

“Em đang tìm ba mẹ à?”

“Em tên là gì?”

“Có đói bụng không? Chị có bánh quy đây!”

“Ô, bím tóc của em rút ra rồi, chị giúp em buộc lại nhé?”

Trầm Khánh Khánh lăm bầm lâu bầu một mình hơn mười phút đồng hồ, đứa bé kia một chút phản ứng cũng không có, gương mặt sợ hãi nhìn cô trước sau không thay đổi.

“Em xem mặt của em ướt nhẹp rồi, mặt chị cũng bị ướt nè. Nhưng sau khi lau khô chị liền trở nên xinh đẹp, em muốn lau mặt một chút không?” Trầm Khánh Khánh lấy khăn tay trong túi ra, dụ dỗ.

Đứa bé kia vẫn không phản ứng.

Con nít thời buổi này thật kỳ lạ, không phải gọi tới liền tới. Bọn chúng có thể không nghe thấy bạn nói gì, cũng có thể đang thử bạn. Trầm Khánh Khánh ở cùng đứa nhỏ này đến khi trời tối mịt, còn vừa nói vừa cười, lại hát lại múa, quần áo trên người cô thấm ướt mồ hôi, nhưng vẫn không thể làm cho đứa bé mở miệng nói một câu, càng đừng nói tới chuyện khuyên bảo nó cùng cô rời đi nơi quỷ quái này.

Nhớ tới thời gian hẹn ăn tối với Quý Hàm, Trầm Khánh Khánh không khỏi có chút vội vàng, nhưng cô không thể mặc kệ mà bỏ lại đứa nhỏ này.

“Em bé, nếu em nói cho chị biết em tên gì, chị liền làm ảo thuật cho em xem, thế nào? Trò ảo thuật hay lắm nhé! Có thể làm kẹp tóc trên đầu em biến mất đó!”

Đứa bé trừng mắt nhìn cô, dù ánh mắt vô cùng ngọt ngào nhưng vẫn không nói lời nào.

Trầm Khánh Khánh đoán đứa nhỏ này bị bệnh tự kỷ, nhưng cô kiên nhẫn với trẻ con còn hơn cả phụ nữ kiên nhẫn đi shopping. Vì vậy cô tiếp tục duy trì tư thế. Nhưng mà, làm ra hai trò ảo thuật, đứa bé này vẫn cứ không cho cô mặt mũi. Ngay lúc Trầm Khánh Khánh đang đau đầu tự hỏi phải làm gì kế tiếp bây giờ, cái miệng chúm chím của đứa bé bỗng giật giật.

Trầm Khánh Khánh ngẩn người, lập tức có phản kích động nói: “Em lặp lại lần nữa.”

Đứa bé cúi xuống, ánh mắt còn hơi sợ hãi, nhưng nó vẫn nói rõ một lần: “Liều Liều.”

“Liều Liều [1]?” Trầm Khánh Khánh méo mặt nhắc lại một lần, thật sự là cái tên có ý tứ.

[1] Liều Liều có nghĩa là chờ đợi

“Liều Liều ngoan, đến đây, chị tặng em này.”

Nếu đứa bé ngoan ngoãn nghe lời, nhất định phải thưởng cho nó, trên người Trầm Khánh Khánh cũng không có đồ chơi gì vui, liền gỡ từ trên túi một con gấu nhỏ xuống đưa cho Liều Liều.

“Thế thì, bây giờ chúng ta là bạn bè?”

Đứa bé nhìn chằm chằm con gấu nhỏ trong tay không nói, Trầm Khánh Khánh liền tiếp tục nói: “Liều Liều, sao em lại...”

Cô còn chưa nói xong, cửa sau đột nhiên bị xô vào, tiếng động khiến cô còn hoảng sợ, đừng nói tới đứa trẻ con.

Nhưng không đợi cô hỏi ai tới, giây phút nhìn thấy người đó, cô liền quên mất mình muốn nói gì.

Không phải từng thấy anh trên màn ảnh, nguyên nhân chính là vì nhìn anh quá nhiều, chú ý đến anh trong thời gian quá dài, thế nên cô đã khắc sâu hình dáng anh trong đầu.

Nhưng người trước mắt sao vô cớ lại xuất hiện ở trong này, lông mi cái mũi đôi môi hoàn toàn ăn khớp với hình ảnh trong trí nhớ, có một loại cảm giác xa lạ không nói thành lời.

Siêu thiên vương Trữ Mạt Ly, anh là thiên tài giới giải trí trăm năm khó gặp. Bộ phim đầu tiên ra mắt đã là diễn viên chính, từ đó về sau không có bộ phim nào không phải diễn viên chính, không có phim điện ảnh nào phòng vé không được trên trăm triệu, dường như tất cả đạo diễn đều tranh giành cơ hội hợp tác cùng anh. Đĩa nhạc của anh vừa ra một ngày đã bị người ta điên cuồng mua hết sạch, số lượng kỷ lục chỉ có mình anh có thể phá vỡ, trong các lễ trao giải tên anh chiếm một phần ba danh sách. Một năm gần gũi liền cần quét các giải thưởng nam diễn viên xuất sắc nhất của cả trong nước và quốc tế. Nhưng ngay khi ở đỉnh cao sự nghiệp, đang được đánh giá là người có nhiều khả năng giành được tượng vàng trong lễ trao giải Oscars với bộ phim điện ảnh “Nhất tiễn phong hầu”, lại đột ngột tuyên bố giải nghệ, khiến mọi người trở tay không kịp. Ngay lúc đó giới giải trí dấy lên một trận phong ba, gây xôn xao cả nước thậm chí cả Châu Á. Nhưng cái người sau khi đưa ra phát biểu này cũng không thấy xuất hiện, không ai biết nguyên nhân sau đó.

Sau sự kiện này nam nghệ sĩ trong giới giải trí rơi vào tình trạng hoang vắng, căn bản không ai có thể ngồi vào chiếc ghế trống lớn mà Trữ Mạt Ly để lại. Người đàn ông này cả đời anh tuần tao nhã, có trí tuệ, có tiền tài, viết nên bao câu chuyện truyền kỳ, lại biến mất một cách thần bí, mãi đến khi anh dùng thân phận CEO Công ty Giải trí Hoàn Nghệ xuất hiện lại trước mắt công chúng.

Trữ Mạt Ly ngoài đời tuần mỹ vượt xa so với trên màn ảnh, nhất là đôi tròng mắt đen lóe lên ánh sáng lấp lánh như kim cương. Ánh mắt kia nhìn xuống dáng vẻ của Trầm Khánh Khánh, Trầm Khánh Khánh lập tức liền tưởng đến loài sói bạc sống trong tuyết, chui tể dưới ánh trăng, chỉ có vẻ đẹp làm người ta lóa mắt.

Cắt đứt dòng suy nghĩ của Trầm Khánh Khánh là tiếng gọi.

“Ba!”

Sau đó cả người đứa bé nhào vào trong lòng Trữ Mạt Ly.

Một tiếng gọi này đủ để tạo nên chấn động có thể so sánh với việc đại thiên vương rời khỏi làng giải trí.

Sau này Trầm Khánh Khánh mới biết, thì ra đây thật sự là con gái của Trữ đại thiên vương tiếng tăm lừng lẫy, chuyện anh có con gái vẫn được giữ rất kín, truyền thông đã một lần đưa ra ánh sáng, sau đó bị Trữ Mạt Ly mạnh mẽ dùng quyền lực che giấu không cho ai nhắc lại. Đối với chuyện này người trong ngoài giới từ không tin cũng dần tiếp nhận. Người ngoài vẫn vất óc tìm hiểu mẹ của đứa bé này, nhưng từ đầu đến cuối vẫn mù mịt. Trữ Mạt Ly không thể tự nhiên có một đứa con gái, anh cưng chiều con thành thói quen, nhưng cục cưng trời sinh sợ người lạ, trừ ba ra cũng không chịu tiếp xúc với bất kỳ ai, sau lại thêm một Trầm Khánh Khánh.

Trầm Khánh Khánh nhẹ nhàng rời khỏi phòng, sau đó không khỏi dậm dậm lưng.

“Ngủ sao?” Trữ Mạt Ly đeo kính đọc sách, mí mắt cũng không nâng, hỏi Trầm Khánh Khánh.

Trầm Khánh Khánh đi đến quầy bar rót ỉnh một ly nước, uống xong mới trả lời: “Ừ.”

Liều Liều rất dính cô, hơn nữa đã dính cô đến một cảnh giới nhất định. Tối đa ba ngày, nếu ba ngày không thấy Trầm Khánh Khánh cô bé không ăn không ngủ, chờ tới khi nhìn thấy cô mới khôi phục bình thường, cho dù Trữ Mạt Ly có dỗ dành như thế nào cũng chẳng thấm vào đâu. Bởi vì biết rõ anh không thích quần áo cầu kì, trang sức xa xỉ, mỗi lần tới gặp anh Trầm Khánh Khánh đều phải thay quần áo trước. Về phần mùi nước hoa, đơn giản là bản thân Trữ Mạt Ly chán ghét.

“Lúc này em gặp An Thiển.” Trầm Khánh Khánh tự pha một ly cốc-tai ỉnh, lắc lắc ly rượu, ngồi trên sofa chuyên tâm chơi trò điền chữ trả lời Trữ Mạt Ly.

Đúng vậy, Trữ đại thiên vương thích cái trò chơi ấu trĩ nhàm chán này.

Trữ Mạt Ly viết vài câu trên giấy, nói: “Chọn một bộ phim tiếp theo, doanh thu phòng vé phải vượt qua cô ta.”

“Chỉ đơn giản như vậy sao?” Trầm Khánh Khánh khẽ cười, tìm nơi thoải mái trên sofa rồi ngồi xuống, “Nghe nói bộ phim tiếp theo cô ta sẽ hợp tác cùng Phương Thuấn, tiệc từ thiện tối nay có bọn họ cùng nhau tham dự.”

Dưới ánh đèn, môi Trữ Mạt Ly mang theo một tầng sắc đỏ quý dị, dưới ánh đèn dường như làn da trắng ngần bớt vài phần lạnh lẽo.

“Không tiếc ư? Anh đối với người tình cũ vô tình như vậy sao?”

“Người tình cũ?” Tầm mắt Trữ Mạt Ly rớt cuộc cũng đặt trên mặt Trầm Khánh Khánh, bình thản, có phần chán ghét: “Em bớt làm cho tôi buồn nôn đi.”

Hai người bọn họ đã sớm nhìn thấu bản chất đối phương vốn không thiện lương gì, nên khi ở chung không cần phải ngụy trang. Trầm Khánh Khánh nghĩ thầm, như thế đấy, thiên vương hay siêu sao gì chứ, cái gì mà người đàn ông hoàn mỹ nhất thế kỷ, rồi con rùa vàng mà các cô gái đều muốn câu được, mắt tất cả mọi người đều mù hết cả.

Lời tác giả: tiếp tục cầu bao dưỡng ~

Về vấn đề ai là nam chính, nếu mọi người cảm thấy nam chính là người cuối cùng tốt với nữ chính, vậy thật sự đã xác định rồi.

Trong truyện tôi đây sẽ không lừa dối tình cảm của mọi người, ví dụ như nói ra mấy mĩ nam làm ọi người đoán tới đoán lui, sau đó xem người nào sự nghiệp lớn hơn giúp đỡ nữ chính nhiều hơn, nếu như thế thì lòng tôi đã có thể xác định chọn một người, nhưng bây giờ tôi muốn tạo một nút thắt. Kỳ thật căn cứ vào văn án (hai cái văn án dành cho hai người đàn ông đó), thoát nhìn thật văn vẻ nhưng cộng với những chương sau, hẳn không khó để nhận ra ai là nam chính.

3. Chương 05 - 06

Chương 5

5 giờ sáng, thành phố còn tinh mơ, Liều Liều vẫn chưa dậy, Trữ Mạt Ly cũng còn đang ngủ.

Trầm Khánh Khánh đã ngồi trên xe, im hơi lặng tiếng rời khỏi vạn vật trong thành phố. Cũng không biết bắt đầu từ khi nào, cuộc sống của cô đã xâu chuỗi thành một mắt xích. Cô rất thích chăm sóc Liễu Liễu, nhưng không hiểu Trữ Mạt Ly do tính cách đa nghi hay thật lòng mà viết chuyện sống chung vào hợp đồng giữa họ.

Đúng vậy, khi đó bọn họ chuyện gì cũng đều có thỏa thuận. Bởi vì lợi ích, cô mới buộc chính mình thuận theo tờ giấy thoát nhìn hoàn mỹ không sót mẻ này. Trên thực tế, cô hiểu rõ việc hợp tác cùng người đàn ông kỳ lạ đó. Nghĩ đến đối phương cũng giống mình, cho dù cô là cây tiền của công ty, nhưng dù sao cô cũng uy hiếp người của anh, cô biết bí mật của anh, tuy rằng vì Quý Hàm mà cô bỏ đi toan tính, nhưng anh nhất định sẽ không dễ dàng tin cô.

“Chị Khánh Khánh! Thật ngại quá, em bị ốm hai ngày liền, hôm nay mới đỡ.”

Trầm Khánh Khánh vẫn chưa tỉnh ngủ, nhưng cô biết người ngồi cạnh bây giờ là trợ lý Ada.

“Ừ, chở chị về nhà trước đã, bảo Ted hủy hết lịch trình hôm nay đi, chị cần nghỉ ngơi.”

“Vâng.”

Mỗi lần Trầm Khánh Khánh rời khỏi nhà Trữ Mạt Ly đều rất mệt mỏi, Ada hiểu lúc này không nên quấy rầy cô, có vấn đề gì đều tự mình giải quyết ổn thỏa.

Trở lại biệt thự của mình ngủ một giấc, khi tỉnh lại đã là buổi chiều. Rất nhiều người nghĩ làm một ngôi sao thật nở mày nở mặt, nhưng ngay cả giấc ngủ bọn họ cũng không có. Khi chỉ là một diễn viên nhỏ, Trầm Khánh Khánh không dám tự ý thay đổi lịch trình của mình như vậy, nhưng địa vị của cô bây giờ không thể so sánh với trước đây. Nhất là những lúc tâm trạng của cô không được tốt, giấc ngủ có thể giúp cô chữa lành.

Mở nhạc lớn, tựa trên ghế nằm uống cà phê đọc kịch bản, có lẽ đây là thời khắc cô thích nhất. Ted làm việc rất nhanh chóng, đã mở sẵn toàn bộ kịch bản đặt ngay ngắn trên bàn trà, hơn nữa những kịch bản quan trọng cần chú ý đều khoanh đỏ trên mỗi bìa. Nhưng không cần người khác nhắc nhở, cô có thể chọn kịch bản phù hợp nhờ cảm nhận của mình.

Cô cũng không đụng vào mấy kịch bản điện ảnh, ngược lại lấy ra những kịch bản truyền hình bị xếp vào một góc.

Đạo diễn Lí Chí Vân, thật xứng là Bá Nhạc của diễn viên Trầm Khánh Khánh. Bộ phim truyền hình đầu tiên của cô dưới tay anh ta đạo diễn. Một năm đó, cô đạt được giải thưởng Hắc Mã dành cho diễn viên mới xuất sắc nhất.

Bộ phim truyền hình đầu tiên là “Nữ hoàng áo trắng.”

Rất nhanh, cô đã xem xong gần nửa kịch bản, đứng lên giữa phòng mới thấy đồng hồ điểm sáu giờ.

Cô bỗng nhớ ra hôm nay có buổi hẹn. Nhưng sau khi khấn trương một chút, cô lại bình tĩnh lại, nếu đã muộn rồi, cô sẽ dứt khoát không đi.

Đang mải nghĩ, vẫn giống như một vật bày trí, điện thoại trên bàn trà vang lên.

Tay Trầm Khánh Khánh cầm ly thủy tinh không khỏi run lên, cô đi qua lấy điện thoại, số gọi đến chính là dãy số duy nhất trong đó. Màn hình chớp sáng, Trầm Khánh Khánh đợi cho tiếng chuông vang hết một lần, lúc này mới chậm rãi đứng dậy trả lời.

“A lô.”

“...”

Đối phương trầm mặc thật lâu, Trầm Khánh Khánh có thể cảm nhận được người bên kia đang âm ỉ tức giận, nhưng cô biết anh sẽ không nổi giận.

“Bao giờ em đến?”

Rất cuộc cũng lên tiếng, Trầm Khánh Khánh thối thối móng tay mới làm, không yên lòng nói: “Anh không biết em bận nhiều việc sao? Vừa rồi còn đang thử giọng...”

“Vậy là không đến?”

Theo sau đó là âm thanh tút tút vội vã kéo dài.

“Thế nào? Cô ta có đến không?”

Quý Hàm từ ban công đi vào nhà ăn, bình tĩnh nói: “Chúng ta ăn đi.”

Bà Quý bắt đầu châm chọc: “Hừ, không phải chỉ làm diễn viên thôi sao? Lại bắt đầu ca hát à? Con hát đúng là con hát! Thật đê tiện.”

Tay Quý Hàm cầm chiếc đĩa hơi khựng lại.

“Bà bớt nói đi! Ăn cơm thôi!” Ông Quý thể hiện hình tượng người đứng đầu trong nhà, quát lớn một câu.

Bà Quý làm sao có thể bỏ qua dễ dàng như vậy: “Tôi nói có gì sai à? Tôi không vừa mắt người vợ này đây. Tiểu Hàm, lấy vợ không đứng đắn như thế, từ khi con kết hôn mỗi ngày mẹ con đều giảm thọ!”

Bà đến phòng khách lấy một tờ tạp chí đặt lên bàn cơm: “Nhìn đi! Hai người đều nhìn đi! Chuyện xấu ghê tởm thế này làm tôi ăn không vào. Ngày nào cô ta không làm chuyện mờ ám với ông chủ thì không thoải mái! Khi trước cô ta và Tiểu Hàm yêu nhau, tôi đã nói loại con gái này không thể yêu rồi! Đúng là kẻ gây họa!”

Sắc mặt Quý Hàm đã rất khó coi, anh buộc chính mình không nhìn tới những thứ kia, cúi đầu ăn cơm. Bà Quý lại còn nói: “Cái gì mà cùng đàn ông vào nhà hàng ăn đêm! Còn có, nữ minh tinh lại do dự cùng người mới! Thật sự là tức chết tôi mà!”

Ông Quý sầm mặt: “Bà còn chưa quen ư? Không phải trước kia bà đã thấy không ít loại chuyện thế này sao? Tôi đã quen rồi.”

Bà Quý suyết thì hét lên: “Quen sao? Tôi làm sao có thể quen được? Bây giờ ra ngoài kéo bừa một người hỏi chuyện, ai cũng biết diễn viên Trần Khánh Khánh dựa vào cái người tên Trữ gì đó và vô số những quy tắc ngầm đi lên. Loại này với loại đàn bà dâm dăng có gì khác nhau đâu. Đàn bà con gái khác như thế nào tôi không cần biết, nhưng đã làm vợ mà thế này thì không chấp nhận được. Ly hôn, nhất định phải ly hôn!”

“Không phải chỉ có một bữa cơm quên báo với bà thôi sao? Bà lại hô to gọi nhỏ như vậy?” Ông Quý đáp bần: “Ăn cơm!”

Dường như bà Quý còn muốn cãi lại, nhưng khi thấy ông Quý trợn mắt, cuối cùng lời nói nuốt vào trong miệng.

Quý Hàm không nói một tiếng, ăn cơm, nhưng ngón tay cầm chiếc đĩa chặt đến trắng bệch khớp xương.

Sau đó không gian yên tĩnh không tiếng động, trên bàn ăn, mỗi người đều mang khuôn mặt ngưng trọng, nuốt cơm một cách máy móc.

Tiếng chuông cửa vang lên đúng lúc đánh vỡ không gian trầm mặc.

“Giờ này còn ai đến vậy?” Bà Quý nhíu mày.

Quý Hàm hơi giật mình, vội vàng đứng lên: “Con ra mở cửa.”

“Ai vậy?” Quý Hàm mở băng ghi hình, nhìn hỏi.

“Tôi! Mở cửa.”

Kính râm che đi nửa khuôn mặt, vốn không nhìn vào băng thu hình, Trần Khánh Khánh có vẻ rất mất bình tĩnh.

Quý Hàm cắn răng nhẫn nại một lúc, nói: “Mở.”

Quý Hàm trở lại nhà ăn, bà Quý hỏi: “Ai thế?”

“Cô ấy đến đây.”

“Trần Khánh Khánh?” Bà Quý lập tức tỏ vẻ chán ghét: “Ăn xong hết rồi, cô ta tới làm gì?”

Ông Quý nhíu mày nói: “Vợ nó đến đây, bà bớt nói đi.”

“Hừ...mm! Tôi vốn không thừa nhận cô con dâu này.”

Nói đến đây, đúng lúc Trần Khánh Khánh từ cửa đi vào. Những lời này cô nghe rõ ràng mười hai vạn lần, nhưng cô làm như không nghe thấy, cầm đĩa thản nhiên ngồi xuống vị trí của mình.

Không khí lạnh ngắt một hồi, bà Quý ho nhẹ một tiếng, liếc mắt nhìn Trần Khánh Khánh: “Cô không phải không đến sao?”

Trần Khánh Khánh nhìn như không có việc gì, cười nói: “Con nói không đến lúc nào chứ? Vừa rồi Quý Hàm vội ngắt điện thoại, con còn chưa nói hết.”

“Lúc đi vào không bị ai thấy chứ? Tôi cũng không muốn bị người ta nói này nói nọ.”

Trần Khánh Khánh đáp lời: “Con cũng vậy, nên con rất cẩn thận.”

Bà Quý lạnh nhạt nói: “Thức ăn hết cả rồi.”

“Không sao, con cũng không đói lắm, chịu khó chút là tốt rồi.”

“Khánh Khánh, trong nồi còn bát canh, phải ăn thêm chút, gần đây công việc bận bịu chắc con mệt lắm, phải bồi bổ thân thể thật tốt!” Ông Quý vẫn luôn tỏ ra ôn hòa, nói chuyện với Trần Khánh Khánh.

“Cái gì? Đó là để cho Tiểu Hàm dùng.”

“Bà bớt nói nhảm đi!”

Trần Khánh Khánh uống hết bát canh, uống xong bắt đầu ăn. Ba người kia đều ăn xong rồi, ngồi nhìn cô ăn, cô thật sự vẫn nuốt trôi được. Bên tay phải cô là một tờ tạp chí, nhưng dường như cô không phát hiện.

Bà Quý trong lòng hay mồm miệng muốn nói ác cũng không trút ra được. Cho dù kết hôn đã ba năm, mỗi lần nhắc tới Trần Khánh Khánh bọn họ đều hầm hầm giận dữ một phen.

“Này, này! Nhìn thứ này chưa?” Bà Quý dựng đứng tờ báo lên.

Trần Khánh Khánh lông mi cũng chưa động, vùi đầu nghiên cứu bát canh của cô, thuận miệng trả lời: “Dạ.”

“Dạ? Tôi nói này, cô có thể bớt làm chuyện xấu hay không? Cô không biết xấu hổ, nhưng Quý Hàm nhà tôi vẫn muốn thể diện.”

Lúc đầu Trần Khánh Khánh còn có thể giải thích từng chút từng chút một cách sinh tồn trong ngành giải trí, trước đây mẹ chồng cũng có thể thông cảm và bỏ qua. Nhưng bây giờ ngay cả ham muốn trả lời cũng không có, trong lòng người nhà này đã cho rằng cô đê tiện, không thể thay đổi được. Cô nói đi nói lại cũng chỉ lãng phí nước miếng mà thôi.

Quý Hàm nhìn Trần Khánh Khánh thờ ơ, bàn tay đặt trên đầu gối gắt gao nắm chặt.

“Tần Lâm! Cấm miệng!”

“Ba, đừng nóng.” Trần Khánh Khánh cầm khăn ăn tinh tế lau miệng, nói với bà Quý: “Xem mấy tạp chí lá cải này rất có hại cho sức khỏe. Công ty giải trí bọn con đề nghị tất cả nghệ sĩ không nên xem, tránh ảnh hưởng đến tinh thần và sức khỏe. Vậy nên, mẹ à! Mẹ cũng bớt xem mấy thứ nhảm nhí này đi, đối với mẹ cũng chẳng có lợi gì.”

“Cái gì?” Bà Quý tức giận, mặt đỏ bừng: “Ông nghe cô ta nói cái gì...”

Trần Khánh Khánh căn bản không để ý đến bà Quý nói gì, cô nói với ông Quý: “Nếu không có chuyện gì con xin phép đi trước. Gần đây con rất bận.”

“Ừ. Được, nhớ chú ý sức khỏe.” Ông Quý đẩy Quý Hàm một phen: “Ra tiễn đi.”

Hai người trầm mặc đi thang máy xuống tầng. Xe Audi của Trần Khánh Khánh đỗ bên ngoài, cô nói với người phía sau: “Lên trên đi.”

Quý Hàm không nhúc nhích.

Trầm Khánh Khánh quay đầu lại, cô biết anh muốn ra nói suy nghĩ của mình.

Quý Hàm cúi đầu, không biết đang nhìn cái gì. Trầm Khánh Khánh thấy khi nghe Quý Hàm nói chuyện có cảm giác giống như khi uống trà Long Tĩnh thượng phẩm, vui mừng và nhẹ nhàng khoan khoái. Nhưng bây giờ khi nghe tiếng nói ấy thì giống như việc uống một ngụm trà pha bằng lá trà hạng hai, cổ họng đắng chát.

“Mỗi ngày em đều nguy trang như vậy, không thấy vất vả sao?”

“Ồ trước mặt anh tôi đều không nguy trang. Đây chính là tôi.”

Quý Hàm phát ra tiếng cười khê từ mũi: “Đúng vậy. Tôi đã bị bộ dạng trước kia của em lừa. Trầm Khánh Khánh bây giờ mới đúng là Trầm Khánh Khánh.”

Trầm Khánh Khánh khê nói: “Bớt nói nhảm đi.”

“Tôi muốn hỏi em”. Quý Hàm quay đầu nhìn cô, trên khuôn mặt gầy gò không còn tia máu, anh nhìn cô như đang nhìn một thi thể trên bàn giải phẫu, “Khi nào mới có thể buông tha tôi?”

Những lời này giống như cây kim đâm vào lòng Trầm Khánh Khánh.

“Lời tôi nói khi kết hôn anh không nhớ rõ sao?”

“Nhớ rõ, mỗi một câu tôi đều nhớ rõ. Tôi đã nói, chúng ta không – xứng.”

“Tôi cũng đã nói, xứng hay không, tôi quyết định.”

Trong mắt Quý Hàm là buồn khổ như vẽ mặt anh: “Em có ý gì? Hôn nhân kiểu này, căn bản như khối thịt thối rửa không có linh hồn.”

“Thật vui khi nghe anh đánh giá về cuộc hôn nhân của chúng ta. Nhưng đối với anh, nó là thịt thối, còn với tôi mà nói, nó lại là tảng thịt bò mỹ vị.” Trầm Khánh Khánh vừa nói chuyện vừa chuyển giọng, ngữ khí đột nhiên lạnh lẽo vài phần: “Đừng quên bây giờ ba anh có thể ăn cơm cùng anh là công lao của ai. Vậy nên, nếu tôi hưởng thụ ở phía trước, anh phải kiên nhẫn chờ phía sau.”

Quý Hàm như người bị bóp cổ, máu mạnh mẽ trào lên mặt. Nhưng rất nhanh, anh lại khôi phục màu da tái nhợt.

“Trữ Mạt Ly.”

Động tác mở cửa xe của Trầm Khánh Khánh ngừng lại.

Quý Hàm lạnh lùng nói với bóng Trầm Khánh Khánh: “Muốn đem công lao của hấn về cho bản thân sao?”

“Ngài Trữ giúp tôi. Mà tôi, cứu – cha – anh.”

Quý Hàm đè nén xúc động, cười lạnh: “Em thật đúng là càng ngày càng giả dối.”

Trầm Khánh Khánh không hề để ý đến anh, đạp chân ga đến tối đa. Trong nháy mắt rời khỏi nơi làm cô hít thở không thông.

Quý Hàm, thời điểm cô nghèo túng là mối tình đầu - đẹp đẽ, thuần khiết tựa như một khối băng trong suốt. Cô không muốn nó tan chảy, vẫn cố ngăn nó tan thành nước mà trôi đi mất...

Chương 6

Trong buổi họp hôm nay, mọi người đều nhận thấy tâm trạng Trầm Khánh Khánh cực kém. Vẫn còn rất nhiều lời muốn nói, nhưng theo tình hình trước mắt vẫn nên để sau đi.

Ted và Trầm Khánh Khánh đều thuộc loại người mưu trí, anh rất có khí thế nói với các mọi người: “Hôm nay trước hết như thế. Lễ khởi quay “Tuyệt đại phong trần” ngay trước mắt, mọi việc phải tiến thật tốt, phối hợp tuyên truyền, thừa thắng tiến lên.”

Một người thành công có ngẫu nhiên, lại có càng nhiều tất nhiên. Trầm Khánh Khánh đạt được vinh quang như ngày hôm nay, có liên hệ vô cùng mật thiết với nhóm người đa mưu túc trí làm việc ngày đêm không ngừng này.

Vài người khác đi ra phòng họp, chỉ để lại Ted, Ada, Thuyền Trưởng. Khi không có người ngoài, Ted lập tức biến thành một con cừu.

Ada nhìn Thuyền Trưởng, Thuyền Trưởng ngó sang Ted, Ted chỉ có thể nhìn Trần Khánh Khánh.

“Khụ, khụ. Em đã xem kịch bản kỹ càng chưa, phải đi chụp ảnh bây giờ. Việc chụp ảnh lần này là thử thách với em, em chuẩn bị tốt chứ?”

“Anh nói thử xem?” Trần Khánh Khánh đảo mắt, lườm Ted.

Lông tơ Ted dựng đứng lên, cười nói: “Khẳng định không thành vấn đề. Em là ai cơ chứ! Là diễn viên Trần của chúng ta mà!”

“Hừ.” Trần Khánh Khánh hừ nhẹ một tiếng, không rõ ý tứ.

Ada nháy mắt ra hiệu cho Thuyền Trưởng, Thuyền Trưởng lại nháy mắt ra hiệu cho Ted, Ted dùng ánh mắt chế trụ lại bọn họ: Đừng giục! Không thấy bây giờ là cảnh báo đỏ à?

Ted liếm liếm môi, dẫn do nói: “Là thế này. Tối nay có một bữa tiệc. Lần này nhờ “Khuy nh sào” mà em đạt giải diễn viên xuất sắc nhất, đạo diễn Lục mời em đi ăn cơm. Hôm đó không phải em rời đi trước sao, cũng chưa kịp chúc mừng. Anh xem lịch trình của em, đêm nay có rảnh, em thấy được không?”

Trần Khánh Khánh tựa vào ghế, bộ dáng trầm mặc một hồi. Ba người bên kia đồng thời đổ mồ hôi, ba mặt nhìn nhau.

Nếu muốn hỏi trong giới giải trí, nữ minh tinh Trần Khánh Khánh là người như thế nào, phần lớn mọi người sẽ nói: khí chất tao nhã, cư xử khéo léo, diễn xuất tài tình, cực kỳ chuyên nghiệp. Đồng thời sẽ có một đại bộ phận người khác lén lút nói, nữ hoàng thị phi, mưu mô thủ đoạn, có thù tất báo, hậu thuẫn vững chắc, không thể đắc tội. Người trong giới này đều biết diễn viên trên và dưới màn ảnh không phải cùng một người, chủ yếu là lật tẩy vẻ nguy trang đó như thế nào. Trần Khánh Khánh chính là một ví dụ điển hình, vẻ dịu dàng thanh lịch, phóng khoáng của cô làm bao fan ái mộ. Bản lĩnh ứng đối với phóng viên lại là hạng nhất, khiến cho đám phóng viên giải trí đối với cô vừa yêu vừa hận. Nhưng rất ít người biết ở sau màn ảnh cô là người giỏi tính kế người khác như thế nào. Điều này cũng không có gì ghê gớm. Một người nổi tiếng trong giới giải trí hỗn tạp này sao có thể chỉ là một con thỏ trắng đơn thuần, mà dưới lớp da thỏ luôn là sói hoặc hồ ly.

Trên dưới màn ảnh cũng có một loại người rất giỏi che giấu. Thế nhưng cô là trường hợp đặc biệt. Nếu không có gia thế, dung mạo, tài hoa của Trữ Mạt Ly, sẽ chẳng ai cho cô thể diện, hoặc cô phải tự đào hố chôn mình.

Trần Khánh Khánh trầm mặc chừng ba phút, sau đó rốt cuộc mở miệng: “Mấy giờ?”

Lúc này Ted mới thả lỏng một hơi.

Đạo diễn Lục đối với Trần Khánh Khánh xem như giúp đỡ không ít. Ban đầu “Khuy nh sào” vốn định chọn diễn viên là An Thiển. Lúc ấy Trần Khánh Khánh cũng nhận được kịch bản, vừa nhìn qua đã biết vai diễn này nhất định mang lại vinh quang, vai diễn tốt như vậy trăm ngàn lần không thể tặng cho người khác. Vì muốn có được vai diễn này, Trần Khánh Khánh dốc sức giao thiệp khoảng một tháng, cuối cùng cũng thu vào trong tay. Vì thế mà nỗi hận của An Thiển dành cho cô có thể ghi đầy một sổ.

Lục Tường Thiên không phải một đạo diễn có thể lực, nhưng lại là một đạo diễn tài năng. Trần Khánh Khánh thích những người tài, nên khi hợp tác bọn họ đều vui vẻ. Vậy nên, anh ta mời, Trần Khánh Khánh sẽ không cự tuyệt.

Buổi tối, đúng giờ đến nhà hàng đã hẹn. Nhà hàng này, là một nhà hàng nổi tiếng chuyên về món ăn Tây, là một trong “tứ đại tiểu sinh” [1], cũng là nam diễn viên “Khuy nh sào” – Văn Hào mở.

[1] tiểu sinh : diễn viên nam trẻ tuổi

Khi Trần Khánh Khánh bước vào cửa chính đã phát hiện có đám paparazzi ẩn nấp ở con đường đối diện, có điều cô cũng vờ như không biết. Nếu sáng mai có thêm mấy tin đồn, cô cũng có trò tiêu khiển mới. Giới

giải trí đúng là nơi còn scandal thì bạn còn nổi tiếng. Chờ ngày nào đó chính bạn phải trở mặt tạo scandal, cũng là lúc bạn lụi tàn. Bây giờ Trầm Khánh Khánh nhận thấy, chuyện có nhiều tai tiếng cũng không tồi.

“Chị Khánh, em chờ chị trên xe.” Thuyền Trưởng đưa Trầm Khánh Khánh vào trong nói.

“Đến chờ ở quán cà phê gần đây đi! Một tiếng sau đón chị.”

Một tiếng, chứng tỏ Trầm Khánh Khánh cũng không có nhiều hứng thú với bữa tối bất ngờ này, Thuyền Trưởng lập tức hiểu điều đó: “Được.”

Thuyền Trưởng là trợ lý số 2 của Trầm Khánh Khánh. Là một người nổi tiếng mà chỉ có hai trợ lý bên người, dường như hơi keo kiệt, nhưng Trầm Khánh Khánh dùng người không nhìn số lượng mà nhìn chất lượng. Ada rất cẩn thận, tuy tính cách điềm đạm, nhưng có thể giúp cô thu xếp ổn thỏa mọi việc lớn nhỏ. Thuyền Trưởng là một chàng trai nhạy bén, ngoại hình tuấn tú, phản ứng nhanh nhạy, có thể giúp cô đối phó rất nhiều tình huống đột ngột phát sinh. Về phần Ted, dùng nhìn vẻ không có tiền đồ của anh ta trước mặt cô, thực tế là một tay đầy kinh nghiệm. Khi đối mặt với người ngoài, anh ta chính là người đại diện tháo vát nhất, nắm trong tay đại cuộc, ánh mắt tinh tường.

Trầm Khánh Khánh đi lên tầng hai, trên này rất ít người, người đặc biệt như cô được phục vụ như khách quý. Nhân viên phục vụ chào đón đưa cô vào ghế. Còn chưa tới cửa đã nghe thấy một trận cười, lòng mày Trầm Khánh Khánh bây giờ có thể kẹp chết một con ruồi.

Trương Hiến Chính, sao hắn ta lại ở chỗ này?

Mặc dù vạn lần không muốn, hiện tại Trầm Khánh Khánh cũng không còn cách nào là quay đầu bước tiếp.

“Đạo diễn Lục! Thật ngại quá, em đến muộn.”

Trầm Khánh Khánh cười cười đẩy cửa vào, đảo mắt thấy bên trong tổng cộng ba người: Lục Tường Thiên, Văn Hào, còn có Trương Hiến Chính.

Lục Tường Thiên lập tức đứng dậy vẫy tay ra hiệu: “Không sao, không sao! Ai chẳng biết đại minh tinh chưa bao giờ trễ hẹn. Là bọn anh đến sớm! Đến đây, mau ngồi đi!”

“Khánh Khánh.” Văn Hào thay Trầm Khánh Khánh kéo ghế dựa, “Mời ngồi”.

Trầm Khánh Khánh thăm khinh bỉ. Từ bộ phim đó, người này liền tỏ ra ga-lăng với cô, giới truyền thông chớp được trở thành scandal mới nhất của Trầm Khánh Khánh: tình cảm chị em mờ ám. Thế nhưng lúc ấy vì để quảng cáo cho bộ phim mới của mình, cô cũng đành mắt nhắm mắt mở bỏ qua.

Trầm Khánh Khánh ngồi xuống: “Cảm ơn! Đừng khách sáo, chúng ta đều là người quen cả.”

Trương Hiến Chính ngồi đối diện, bộ râu giật giật hưng phấn, cười nói với Lục Tường Thiên: “Ha ha, tôi nói anh Lục này, anh thật may mắn, có thể hợp tác cùng diễn viên xinh đẹp lại có phong thái như vậy. Ai chẳng biết hợp tác cùng Trầm Khánh Khánh, thì bộ phim coi như đã thành công hơn phân nửa. Anh xem “Khuyên sào” không phải là bộ phim hay nhất, kịch bản tốt nhất, còn cả anh nữa, đạo diễn tài giỏi nhất đó sao?”

Thịt mỡ trên người hắn ta so với trước kia còn nhiều hơn một vòng, bộ dáng trước kia còn có thể coi là dễ nhìn, bây giờ chính là một con heo. Trầm Khánh Khánh nhìn thấy đã buồn nôn, lập tức vô vị đối với đồ ăn trước mặt, nhưng cô vẫn mỉm cười đáp lại: “Đạo diễn Trương, mấy lời này của anh thật làm tôi xấu hổ.” Nói xong, khuôn mặt đỏ lên thật.

“Ha ha, Tiểu Khánh! Đạo diễn Trương không tăng bốc em đâu! Anh cũng cho là như vậy đó.” Lục Tường Thiên trước giờ ngay thẳng, nói: “Hợp tác với em đúng là vinh hạnh của anh. Nếu diễn viên nào cũng đều chuyên nghiệp như em, đạo diễn bọn anh có thể bớt hao tâm tổn trí. Lần này mọi người hợp tác rất vui vẻ.”

Văn Hào cũng phụ họa: “Đúng vậy. Em cũng học được rất nhiều từ Trầm Khánh Khánh. Lễ trao giải ngày đó chị được giải, tuy đã gửi một lời chúc ngắn, nhưng em vẫn muốn trình trọng chúc mừng chị trở thành nữ diễn viên của giải thưởng Kim Tôn.”

“Đúng lắm, đến nào! Trước tiên chúng ta cùng ly, chúc mừng Tiểu Khánh! Đối thủ là An Thiển, cũng không dễ dàng chút nào.” Lục Tường Thiên nâng ly đứng dậy, nói.

Trầm Khánh Khánh cũng đứng dậy theo: “Cũng chúc mừng đạo diễn Lục. Đều nhờ đạo diễn Lục chỉ dạy ít nhiều, còn cả Văn Hào hỗ trợ. Nếu không có đồng nghiệp, không có tổ biên kịch, em cũng không thể diễn vai Hoàng Thuần xuất sắc như vậy.”

Một ly rượu lót bụng, xem như mở dạ dày, mọi người tiến đến mỹ thực trên bàn. Trầm Khánh Khánh thừa lúc người khác chuyên chú vào đồ ăn, cô nhanh tay gửi cho Ted một tin nhắn: “Anh không muốn sống phải không? Vì sao con heo kia lại ở đây?”

“Tiểu Khánh, hai ngày nay thân thể có tốt không? Hôm đó Nhĩ Kinh Tế nói em không khỏe, bọn anh đều rất lo lắng.”

Trầm Khánh Khánh vội tươi cười: “Đạo diễn Lục yên tâm. Em không sao cả, có lẽ là do quá mệt mỏi thôi.”

Trương Hiến Chính thân thiết nói: “Em nên chú ý sức khỏe. Cuối tuần này “Tuyệt đại phong trần” sẽ khởi quay, lại phải vất vả hơn mấy tháng.”

“Vâng. Em sẽ chú ý.” Trầm Khánh Khánh cảm thấy thật chán ghét, vẫn phải gật đầu nói.

“Tiểu Khánh có lẽ còn chưa biết.”

“Chuyện gì?”

Lục Tường Thiên vỗ vỗ bả vai to mập của Trương Hiến Chính ngồi bên: “Đạo diễn Triệu vì cơ thể không khỏe đành xin nghỉ. Việc quay phim “Tuyệt đại phong trần” lần này do đạo diễn Trương đảm nhiệm.”

Trầm Khánh Khánh vô cùng kinh ngạc, nhưng người đã luyện thành tinh như cô vẫn chưa để lộ cảm xúc ra ngoài, tỏ ra chút ngạc nhiên vừa đủ, hỏi: “Sao lại như thế? Em vẫn chưa nhận được thông báo. Đạo diễn Triệu không có việc gì chứ?”

Trương Hiến Chính sờ cái cằm ngấn mỡ, nói: “Chuyện này là nhà đầu tư Phương mới quyết định chiều nay. Đạo diễn Triệu bệnh tim đột phát, nhưng bây giờ đã ổn định rồi. Giữa đường đối người thật có hơi vội vã. Có điều lần hợp tác này cũng xem như cơ duyên xảo hợp. Em xem, hai ngày trước anh còn muốn mời em hợp tác, bây giờ cơ hội liền từ trên trời rơi xuống.”

“Nhưng không phải đạo diễn Trương còn chuẩn bị một bộ phim Tết sao?”

Trương Hiến Chính khoát tay, cười đến híp cả hai mắt: “Ha ha, không sao, sẽ không gây trở ngại gì. Nếu em có hứng thú với bộ phim tiếp theo của anh, vậy thật quá tốt! Được đó, người anh em Lục.”

Hiện tại tâm trí Trầm Khánh Khánh đều những tưởng tượng về cảnh người đàn ông bụng phệ này bị tứ mã phanh thây. Nhưng cô biết bản thân giờ này phải nhẫn nhịn, Trương Hiến Chính là cổ đông lớn của giải trí Thời Đại. CEO công ty giải trí Thời Đại Kiều Hàn Thâm và hắn có quan hệ thân thiết, trong Cục Quản lý phát thanh, truyền hình và điện ảnh (SARFT) cũng có người che đậy, nên vài năm nay thế lực của hắn càng ngày càng lớn. Mặc dù người này có chút tài năng, thế nhưng lại dựa vào đó mà làm ra quá nhiều việc bẩn thỉu. Có lẽ ngay cả chính hắn cũng không nhớ mình đã ngủ với bao nhiêu nữ nghệ sĩ và người mẫu. Có vài đạo diễn ghê tởm trong ghê tởm, nhưng thành quả sau khi ngủ cùng họ cũng không tồi, hôm sau tỉnh lại chuyện gì đã đáp ứng sẽ không quên. Còn người này thì lại khác. Cho dù bạn có triền miên với hắn một đêm, thậm chí là mấy đêm đi nữa, hắn ăn xong liền phỉ tay chùi mép, trừ khi còn dư vị với bạn. Nếu không thì tức khắc vứt bỏ như cục giấy vệ sinh tầm thường, ném bạn vào WC.

Năm năm trước khi Trầm Khánh Khánh mới vào giới giải trí, chưa có nhiều kinh nghiệm, cũng không hiểu biết như hiện tại, vẫn tưởng Trương Hiến Chính là một đạo diễn tài năng, sau khi casting thì được một vai diễn nhỏ. Nhưng lúc ấy diễn viên phụ vẫn chưa chọn được, Trầm Khánh Khánh lại là người có tham vọng, tất nhiên mơ ước đi lên từ vai diễn ấy, không ngờ ở dưới trướng Trương Hiến Chính.

Buổi tối hôm đó, ở giữa gian ghé lô [2], Trương Hiến Chính đặt bàn tay béo ú vuốt ve từng quầng trên lưng Trầm Khánh Khánh. Hắn nhẹ nhàng ám chỉ bên tai cô: “Anh nghĩ em không thích hợp với vai diễn này, tối nay chúng ta thảo luận một chút chứ?”

[2] ghé lô: ghé ngồi thiết kế đặc biệt trong kịch trường, một gian có vài chỗ ngồi

“Khánh Khánh, chuyện này không thành vấn đề chứ? Cuối tuần này sẽ khởi quay, anh nghĩ chắc ngày mai em có thể nhận được thông báo chính thức. Hôm nay vừa đúng lúc đạo diễn Lục mời em ăn cơm, sẵn tiện tới đây thông báo cho em.”

Tiếng cười ha hả của Trương Hiến Chính kéo Trần Khánh Khánh về thực tại, điện thoại trong tay cô vẫn lặng yên không nhúc nhích. Không biết Ted đã chết ở chỗ nào rồi, đừng nói là chạy đến chỗ anh chàng gay nào tìm lạc thú chứ?

Xem cô trở về phát tán ảnh khóa thân của anh ta như thế nào đi!

Trần Khánh Khánh nghĩ đến chuyện phải ngây ngốc cùng vào cùng ra với ba người này ba tháng, tế bào toàn thân đều kêu gào.

Trương Hiến Chính ngồi xuống phía trước, đôi mắt nhìn chằm chằm Trần Khánh Khánh không tha. Ánh mắt kia làm Trần Khánh Khánh cực kỳ buồn nôn.

“Có lẽ... nếu lát nữa em có thời gian, chúng ta có thể nghiên cứu kịch bản một chút. Anh nghe đạo diễn Lục nói Khánh Khánh diễn rất nhập vai, chắc chắn sẽ có nhiều kiến giải độc đáo.”

Trần Khánh Khánh kìm nén kích động muốn đâm vào hai con mắt cá vàng của hắn, đang muốn tìm một cái cớ để từ chối khéo léo, lại nghe có người nói: “Đương nhiên không thành vấn đề. Đạo diễn Trương cứ yên tâm đi.”

Trần Khánh Khánh sững sốt, không ai thay cô từ chối hết sao?

Ngoài cửa, Trữ Mạt Ly đến bên cạnh Trần Khánh Khánh, gọi người thêm một chỗ ngồi, giống như anh mới là chủ nhân của bữa cơm này, cởi bỏ một nút áo âu phục, tao nhã ngồi xuống: “Không ngại nhiều người chứ?”

Lời tác giả: truyện này sắp đặt rất nhiều rắc rối, cũng hơi cầu huyết, làm ơn chuẩn bị sẵn sàng rồi hãy nhảy hố

~~

Ha ha, đừng để câu trên hăm dọa, mau nhanh nhanh nhảy xuống đi~

4. Chương 07 - 08

Chương 7

“... A! Trữ Mạt Ly”

Lục Tường Thiên vô cùng ngạc nhiên, mà không chỉ mình Lục Tường Thiên, Văn Hào cũng rất kinh ngạc, anh ta lập tức nhìn sang Trần Khánh Khánh, xem ra Trần Khánh Khánh cũng không biết Trữ Mạt Ly sẽ xuất hiện trong này. Chỉ có Trương Hiến Chính khẽ biến sắc, trông mắt âm u hơn vài phần.

Trữ Mạt Ly là ai? Người này là truyền kỳ trong làng giải trí. Nếu muốn tiến vào vòng giải trí mà không biết Trữ Mạt Ly, thì chẳng khác gì chuyện bạn muốn thi vào trường cao đẳng mà không qua nổi đề bài tiểu học, đều không có cửa. Mà danh hiệu siêu thiên vương của Trữ Mạt Ly bây giờ dần được giới giải trí thay thế bằng vị trí lãnh đạo công ty giải trí Hoàn Nghệ. Hơn nữa thân thế và gia cảnh vững chắc, trên cơ bản anh muốn gió được gió, muốn mưa được mưa. Người cũng như thế, từ trước đến nay, Trữ Mạt Ly muốn làm gì thì làm. Ngày trước dù khó hầu hạ nhưng anh chính là nhân vật lớn, thêm cả một đám fan trung thành, người khác vẫn phải nhìn sắc mặt anh, hiện tại cũng là như vậy. Trần Khánh Khánh cho rằng sự thành công của mình là nhờ may mắn cùng chút thủ đoạn. Còn Trữ Mạt Ly thì như con trời vậy, không một nghệ sĩ nào có thể có được địa vị như anh, lại còn có số mệnh tốt đến phi lý.

Điều duy nhất khác với trước là hiện tại anh còn có thể không cần thông báo. Lễ trao giải, tiệc tùng này nọ, bây giờ chỉ cần anh không muốn, không ai có thể mời nổi. Về cơ bản, Trữ Mạt Ly vẫn duy trì hình tượng thần bí, nghệ sĩ trong công ty muốn gặp mặt ông chủ cũng không phải chuyện dễ dàng. Bây giờ anh xuất hiện đột ngột, có thể không làm người ta kinh ngạc sao?

Trầm Khánh Khánh nghiêng mặt, cười hỏi: “Trữ tổng, sao anh lại tới đây?”

“Đi ngang qua, nghe Ted nói em ăn cơm trong này, thuận tiện đến xem sao.”

Trầm Khánh Khánh nghĩ thầm, quả nhiên do Ted mật báo.

Trữ Mạt Ly mở khăn ăn, gọi bồi bàn, chọn phần bít tết, thêm một ly rượu vang đỏ, tự mình ăn.

Thiên vương Trữ Mạt Ly ở ngay trước mắt. Cho dù đã ẩn lui nhiều năm như vậy, nhưng ảnh hưởng của anh vẫn y như trước. Văn Hào có phần kích động, đứng dậy nói: “Trữ tổng, được gặp anh thật là vinh hạnh. Em là Văn Hào, nam chính trong “Khuyh sào”. Em rất mến mộ anh.”

Văn Hào vươn bàn tay ra hồi hộp chờ đáp lại, nghe nói tính tình Trữ Mạt Ly thay đổi thất thường, lúc thì điềm đạm, khi thì lạnh lùng, chỉ có điều hần ta không phải bệnh nhân tâm thần, phần lớn thời gian đều không thích thân cận với người khác, mặc dù lãnh đạm, nhưng cư xử rất có phép tắc.

Trữ Mạt Ly vẫn ngồi không nhúc nhích, cánh tay của Văn Hào bị lờ đi nên có vẻ rất xấu hổ.

Lúc Văn Hào hết hi vọng muốn buông tay, Trữ Mạt Ly giơ tay ra khẽ bắt tay với hần: “Tôi biết rõ cậu, scandal của cậu và Khánh Khánh cũng đáng xem đấy.”

Văn Hào nhất thời vô cùng bất ngờ, Trữ Mạt Ly cũng không thèm nhìn hần, uống một ngụm rượu vang đỏ, nói với Trương Hiến Chính: “Đạo diễn Trương, bộ phim “Tuyệt đại phong trần” Khánh Khánh nhất định sẽ đến tổ kịch đúng thời gian, có điều tối nay tôi tìm cô ấy có việc, chuyện bàn bạc kịch bản hay là để sau đi.”

“Ha ha, đừng ngại. Chuyện của hai người dĩ nhiên quan trọng hơn.” Trương Hiến Chính cười cười nhìn về phía bọn họ.

Trầm Khánh Khánh hơi bực mình. Tuy trở mặt với Trương Hiến Chính không lợi lộc gì, nhưng địa vị của cô bây giờ cũng không sợ đối địch với hần.

Ngay lúc cô định mở miệng, bỗng bị người ta đá nhẹ vào chân.

Trữ Mạt Ly thản nhiên xất miếng bít tết, trước sau không có ai phát hiện chút chuyện anh làm.

Một cú đá này giúp Trầm Khánh Khánh bình tĩnh lại, cô giơ ly rượu hướng về Trương Hiến Chính mỉm cười xin lỗi: “Như vậy thì đạo diễn Trương, trước tiên em hy vọng lần này chúng ta hợp tác vui vẻ, quay phim thuận lợi.”

Bữa cơm hơi trầm xuống, Trầm Khánh Khánh như bị giầy vò trong cảnh nước sôi lửa bỏng.

Ra cửa, tạm biệt. Trầm Khánh Khánh theo Trữ Mạt Ly lên xe. Người phó lái ngồi trên không phải Ted thì là ai?

“Đừng trùng anh. Nếu anh biết trước như vậy, thế nào cũng không để cho em đi.” Ted giành trước thanh minh ình.

“Hừ.” Trầm Khánh Khánh lại trùng mắt liếc anh một cái, lập tức chuyển sang Trữ Mạt Ly: “Anh thật sự chỉ đi ngang qua sao?”

Trữ Mạt Ly nhắm mắt nghỉ ngơi. Một bàn tay đặt sau đầu, tay anh cực kỳ xinh đẹp: năm ngón tay thon dài, khớp xương không lớn lại rõ ràng, màu da trắng nõn, ngón tay cắt sửa sạch sẽ. Trên ngón giữa luôn đeo một chiếc nhẫn khảm kim cương.

Miệng anh vẽ một đường cung xinh đẹp: “Em đoán xem.”

“Sợ tôi từ chối “Tuyệt đại phong trần” phải không?”

Trữ Mạt Ly khép hờ mắt: “Đừng quên thỏa thuận giữa chúng ta.”

Trầm Khánh Khánh mất bình tĩnh: “80% thu nhập thuộc về anh. Tôi chỉ biết, anh sợ tôi phá vỡ hợp đồng thì công ty phải chịu nhiều tổn thất.”

Theo hợp đồng của cô và Trữ Mạt Ly, 80% thu nhập của cô phải sung công quỹ. Vậy nên dù Trầm Khánh Khánh vẽ ngoài chói lọi, kỳ thật lại là một diễn viên nghèo. Ước tính xe của cô cùng với tất cả quần áo

trang sức hàng hiệu đều mượn tiền Trữ Mạt Ly mua, vì không muốn người ngoài biết được tình hình đói kém của mình. Bởi vậy, cô chỉ có quyền sử dụng, không có quyền sở hữu.

Bộ phim này được ký trước khi đạt giải thưởng Kim Tôn, thù lao cũng khả quan, vì thế tiền bồi thường cũng không ít.

Trữ Mạt Ly nhắm mắt: “Em biết như vậy là tốt rồi.”

Trầm Khánh Khánh vẫn vô cùng căm phẫn: “Anh biết tôi chán ghét con heo kia, vậy mà còn muốn tôi đồng ý quay tiếp sao?”

Trữ Mạt Ly trầm mặc một lúc, nói: “Người phải nhìn về phía trước. Lấy địa vị của em bây giờ, hẳn cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.”

Trầm Khánh Khánh nóng giận nhìn Trữ Mạt Ly chằm chằm, người nọ vẫn nhắm mắt nghỉ ngơi như cũ.

“Tôi sẽ không bỏ qua cho con heo kia.” Một lát sau, Trầm Khánh Khánh thu lại ánh mắt, mặt mũi sa sầm nói.

Trữ Mạt Ly nghe thấy, rồi khẽ mỉm cười.

Ted mắt nhìn mũi, mũi hướng tim. Anh ta cái gì cũng không biết.

Qua một lúc, Trầm Khánh Khánh gọi điện thoại cho Thuyền Trưởng: “Thuyền Trưởng này! Em về trước đi! Chị đang đi cùng Ted.”

Sau khi tắt điện thoại, cô nói với Ted: “Em muốn đi thăm đạo diễn Triệu, anh biết ông ấy ở bệnh viện nào không?”

Trữ Mạt Ly bỗng dò xét cô: “Em muốn đi thăm đạo diễn Triệu?”

“Không được sao?” Trầm Khánh Khánh hỏi lại.

Trữ Mạt Ly khẽ hừ một tiếng, phân phó: “Đến bệnh viện.”

Ted tiếp tục mắt nhìn mũi, mũi hướng tim, anh ta cái gì cũng không biết.

Chờ mua lẵng hoa rồi tới bệnh viện, Trầm Khánh Khánh mới hiểu hàm ý câu hỏi vừa rồi của Trữ Mạt Ly.

Tòa cao ốc bệnh viện hạng nhất của tỉnh vô cùng oai phong khí thế.

“Không xuống sao?” Trữ Mạt Ly cúi đầu, hé mắt nhìn Trầm Khánh Khánh.

Trầm Khánh Khánh đeo kính râm, nhíu mày: “Vẻ mặt đó của anh là gì vậy?”

Trữ Mạt Ly ý cười thêm đậm, nhưng đáy mắt lại thật lạnh đậm: “Vẻ mặt xem kịch vui.”

“Vậy ngài cứ từ từ xem đi.” Trầm Khánh Khánh đẩy cửa xuống xe.

“Muốn anh đi lên cùng em không?” Ted hơi lo lắng theo cô xuống xe.

Trầm Khánh Khánh không trả lời, anh ta coi như cô ngầm đồng ý. Bà cô này thường xuyên như vậy, đừng nghĩ rằng cô im lặng nghĩa là không thèm nhìn bạn, kỳ thật đó là câu trả lời.

Buổi tối bệnh viện rất ít người, đạo diễn Triệu vẫn còn trong phòng theo dõi, vì muốn che mắt mọi người, hai người bọn họ đi đường vòng từ cửa sau bệnh viện lên vào.

“Tình hình trước mắt ổn định, nên chị đừng lo lắng. Chỉ cần an toàn qua khỏi tối nay, chồng chị sẽ không có nguy hiểm gì.”

An ủi được khuôn mặt đầm nước mắt của bà Triệu, Quý Hàm vô cùng mệt mỏi ra khỏi phòng theo dõi VIP. Chiều nay đột nhiên nhận được thông báo phẫu thuật khẩn cấp, vẫn do chủ nhiệm tự mình tới tiền hành, anh làm trợ lý số 1. Đám người khi đến bàn giải phẫu mới biết, thì ra là một bậc thầy của phim võ hiệp, sở trường quay những bộ phim cổ trang nổi tiếng – danh xưng đạo diễn Triệu Vinh.

Một hồi phẫu thuật cuối cùng cũng cướp được mạng người từ quỷ môn quan, ngay cả chủ nhiệm Tiểu cũng phải thăm lau mồ hôi.

Quý Hàm bị phân công ở lại trực đêm. Cách một tiếng phải tự mình kiểm tra một lần.

“Tôi ở ngay phòng nghỉ, có việc gì lập tức gọi tôi. Nhất định phải theo dõi kỹ càng.” Quý Hàm dặn dò y tá.

“Vâng. Bác sĩ Quý anh yên tâm...” Y tá Văn Văn nhìn vào bên trong, không khỏi nói: “Thật là đạo diễn Triệu Vinh à?”

“Ừ.” Quý Hàm cúi đầu viết vào bản ghi chép theo dõi bệnh nhân.

Văn Văn lập tức đứng dậy: “Ồi! Thật sao? Không phải ông ấy sẽ quay “Tuyệt đại phong trần” ư? Bây giờ thì làm thế nào đây?”

Tiểu Ngọc bên cạnh đang viết báo cáo liền ngắt đầu: “ “Tuyệt đại phong trần”, đây là bộ phim tiếp theo của Trần Khánh Khánh à?”

Ngồi bút Quý Hàm hơi khựng lại.

Tiểu Ngọc bên kia tiếp tục nói: “Nghe nói bộ phim này còn chưa bấm máy đã nổi như cồn. Vai diễn này đích thực là thử thách của Trần Khánh Khánh. Trong phim lại thêm cả một dàn tuấn nam mỹ nữ. Phía nhà đầu tư Phương Hạ thì chi một kinh phí lớn, tuyên bố muốn tạo nên một bộ phim điện ảnh đẹp nhất trong lịch sử phim cổ trang.”

“Đừng nói là em đã đọc hết nội dung của mấy tờ báo đó nhé?” Văn Văn cười cười vỗ trán Tiểu Ngọc.

Tiểu Ngọc đẩy kính mắt, ra vẻ hiểu biết, nói: “Nếu bộ phim này có trở ngại thì Trần Khánh Khánh sẽ gặp nhiều bất lợi. Cô ấy vừa đạt giải thưởng, rèn sắt khi còn nóng mới có thể củng cố địa vị, hướng chi vai diễn mới của An Thiên đã sắp quay xong và đang chuẩn bị công chiếu. Một bên là Hoàn Nghệ, một bên là Thời Đại. Hai diễn viên lại là những người xuất sắc nhất trong giới. Trước mắt An Thiên có vẻ vượt trội hơn, Trần Khánh Khánh còn phải đuổi theo sau.”

Văn Văn suy nghĩ nói: “Đạo diễn Triệu kia bị bệnh lúc này quả thật gay go!”

“Còn không phải sao? Hai ngày trước em còn đọc được một thông tin. An Thiên đã chọn bộ phim tiếp theo, hợp tác cùng ảnh đế Phương Thuần. Danh tiếng của Trần Khánh Khánh bây giờ rất có thể bị dè bẹp.”

“Hai người các cô! Thời gian làm việc nên chú ý một chút.” Thấy các cô càng nói càng hăng, Quý Hàm không khỏi phải ngắt lời.

“Anh làm gì mà phải nghiêm túc như thế! Nghe vài thông tin lá cải rất có lợi cho sức khỏe đấy!”

Không biết Trịnh Thị chui ra từ xó xỉnh nào, lập tức nhận được một cái liếc mắt xem thường của Quý Hàm.

Văn Văn cười nói: “Bác sĩ Trịnh, Trần Khánh Khánh mà anh thích lần này gặp phiền toái rồi.”

“Hử? Em chắc chứ? Nhưng không sao, anh tin tưởng cô ấy.”

“Ha ha, anh đối với Trần Khánh Khánh thật ái...” Văn Văn vừa nói đến đây đột nhiên ngừng lại. Ánh mắt dán vào hai người đang đi về phía họ, không nhúc nhích.

“Này, chị làm sao vậy? Mới nói một nửa...” Tiểu Ngọc đẩy Văn Văn: “Nhìn cái gì vậy?”

Tiểu Ngọc cũng nhìn về phía đó. Sau đó thì kinh ngạc tới độ, túm lấy cánh tay Văn Văn kéo mạnh: “Người kia... Người kia... Không phải em nằm mơ chứ?”

Văn Văn gật đầu: “Chị khẳng định em không nằm mơ. Nếu không chính là cả hai chúng ta đều đang nằm mơ.”

Quý Hàm đang cúi đầu viết vài thứ linh tinh, thấy Trịnh Thị đập vào lưng anh, ngắt đầu bất mãn: “Chuyện gì nữa?”

Trịnh Thị cười tủm tỉm hếch hếch cằm về phía trước.

Quý Hàm quay đầu, giây tiếp theo liền chết đứng.

Chương 8

“Trầm Khánh Khánh! Thật sự là Trầm Khánh Khánh!” Tiểu Ngọc kích động suýt nữa hét lên. Đúng là vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đã tới. “Anh chàng đi sau cô ấy là ai vậy?”

Trầm Khánh Khánh đeo kính đen, mặc một bộ váy liền Givenchy đặc biệt. Đi sau cô là một chàng trai đẹp mã, trong tay anh ta là một lẵng hoa.

“Có lẽ là người đại diện đó! Trời ơi! Người đại diện nào của cô ấy cũng đẹp trai như vậy sao?”

Trịnh Thị mỉm cười với anh chàng kia. Nhưng anh ta như nhìn thấy con rệp xấu xí, nhú mày né tránh.

Chờ bọn họ đến trước mặt, Quý Hàm mới hồi phục tinh thần. Anh chắn ngang trước mặt Trầm Khánh Khánh: “Xin lỗi! Bây giờ không phải thời gian thăm bệnh.”

Trầm Khánh Khánh quay sang, Ted hiểu ý tiến lên một bước thương lượng với Quý Hàm: “Chúng tôi được viện trưởng Phương cho phép, cũng đã liên lạc với người nhà của đạo diễn Triệu rồi. Nếu anh không tin có thể gọi điện thoại hỏi chủ nhiệm Tiểu một chút.” Nói xong Ted đưa ra một dãy số điện thoại, sau đó đưa cho Quý Hàm.

Quý Hàm nhận điện thoại lùi sang một bên. Chỉ trong chốc lát đã quay lại nói: “Đừng vào quá lâu.”

Trầm Khánh Khánh cũng không thèm nhìn anh, trực tiếp đi qua.

“Hai người vẫn chưa ngắm xong à? Còn ghé cổ ra làm gì?”

Trịnh Thị gõ nhẹ vào đầu Tiểu Ngọc.

Tiểu Ngọc phục hồi một chút nhưng vẫn thất thần nói: “Nhìn thấy chưa? Thần tượng của anh đó! Vừa rồi em quan sát một chút, cái váy của cô ấy, còn có cái vớ, cả đôi giày nữa. Thật sang trọng quá, không hổ là đại minh tinh. Tuy đeo kính đen không nhìn rõ mặt, nhưng da cô ấy đẹp quá! Khuôn mặt vô cùng xinh đẹp!”

“Thấy chưa! Anh đã sớm nói cô ấy đẹp mà. Hơn nữa các em không phát hiện sao? Cô ấy còn cố ý bước đi rất nhẹ.”

Tiểu Ngọc liên tục gật đầu: “Đúng thế!”

Trịnh Thị nhìn khuôn mặt lạnh băng của Quý Hàm: “Cậu trưng bộ mặt thối như vậy làm gì? Đại minh tinh người ta đến thăm đạo diễn là có ý tốt, cũng chẳng gây phiền phức gì!”

Quý Hàm tiếp tục trưng bộ mặt khó ưa, không để ý tới anh ta.

Ánh mắt Quý Hàm nhìn qua bản ghi chép, nhưng tâm thì không đặt ở đó. Qua vài phút, đầu bút cũng không động, mãi đến khi phía sau vang lên tiếng bước chân.

Trầm Khánh Khánh cùng người đại diện đi ra. Hai người Văn Văn và Tiểu Ngọc, mỗi người cầm một quyển sổ trong tay do dự. Có nên bước tới xin chữ ký hay không đây? Tuy bình thường việc thích làm nhất là lời cô ấy ra bàn tán, nhưng khi gặp được người thật lại bị phong thái siêu sao của cô rung động. Quả nhiên không hổ là đại minh tinh.

Thế nhưng, nghe nói Trầm Khánh Khánh đều xem những fan hâm mộ là bạn bè tốt cả.

“Có thể giúp tôi ký một chữ được không?”

Văn Văn cùng Tiểu Ngọc đồng loạt quay đầu. Trịnh Thị tỏ ra rất tự nhiên xin chữ ký Trầm Khánh Khánh.

Trầm Khánh Khánh như quan sát anh ta, bỗng mỉm cười nói: “Tất nhiên là được! Anh muốn ký thế nào?”

“Chỗ này được rồi.” Trịnh Thị kéo áo blouse, để lộ áo trắng bên trong, chỉ chỉ vào ngực: “Tốt nhất là viết trên đây dòng: To (nguyên văn “to” là tiếng Anh) Trịnh Thị yêu quý!”

Thật can đảm! Văn Văn trao đổi ánh mắt với Tiểu Ngọc. Quý Hàm lạnh lùng nhìn bọn họ, Ted khó chịu nhú mày.

Trầm Khánh Khánh vẫn mỉm cười nói: “Không thành vấn đề.”

Ted tìm trong túi, lấy một cây bút lông - không được, lại đụng đến một cây bút máy – cái này không tồi. Trầm Khánh Khánh nhận lấy bút máy từ Ted, mạnh tay ký tên lên ngực Trịnh Thị. Đồng thời nói với âm lượng mà chỉ có hai người bọn họ nghe được: “Mấy trò bịp bợm của anh càng ngày càng nhiều!”

“Nhẹ tay chút! Anh không muốn xăm hình đâu.” Trịnh Thị hít một hơi, đồng thời nhìn Ted lên án. Người kia ngạo nghễ quay đầu, làm như không biết.

“Được rồi.”

Trịnh Thị sửa lại áo trong, cười lớn nói: “Cảm ơn!”

Văn Văn và Tiểu Ngọc thấy thế liền lập tức chạy lên: “Chị có thể ký giúp bọn em không?”

Trầm Khánh Khánh gật đầu.

“Em là Tiểu Ngọc.”

“Em là Văn Văn.”

Trầm Khánh Khánh lần lượt ký tên vào hai quyển sổ, viết thêm xuống dưới một lời chúc, bên cạnh còn vẽ thêm hình trái tim rất cute.

“Cảm ơn.”

Hai y tá nhỏ ôm quyển sổ, vô cùng hưng phấn.

“Chúc bộ phim “Tuyệt đại phong trần” tiếp theo của chị thắng lớn! Bọn em đều rất mong chờ...” Nói được một nửa, Văn Văn liền nhớ ra có chút bất ổn, đạo diễn bây giờ còn nằm trong kia mà!

Cũng may Trầm Khánh Khánh không để ý, hòa nhã nói: “Cảm ơn. Đạo diễn Triệu nhờ các em vất vả rồi.”

“Này, cậu có cần kí tên không?” Trịnh Thị cố tình nói với Quý Hàm.

Mặt Quý Hàm cứng đờ, ánh mắt hung ác trừng Trịnh Thị. Trịnh hồ ly cười càng rạng rỡ.

Trầm Khánh Khánh cũng không hỏi, lấy giấy ra ký tên xoạt xoạt một cái, sau đó lễ độ cáo từ.

Văn Văn cùng Tiểu Ngọc liếc mắt nhìn nhau. Tiểu Ngọc mở miệng trước: “Em sai rồi, thì ra ngoài đời cô ấy lại thân thiện như vậy.”

“Đúng thế! Nói chuyện hòa nhã, chữ viết cũng rất đẹp.” Văn Văn vội gật đầu không ngắt.

Quý Hàm cầm lấy tờ giấy. Mặt trên là một dòng chữ cùng chữ ký thật to: chúc anh vạn sự như ý – Trầm Khánh Khánh. Chữ của cô quả thật rất đẹp, giống như con người hoa lệ của cô, mạnh mẽ lưu loát, giọng cô dịu dàng, nói chuyện với cô khiến người ta có ảo giác như được chìm đắm trong ánh mặt trời.

Nhưng chỉ có anh biết. Tất cả đều là giả dối.

Sau khi ra khỏi bệnh viện, lái xe đưa Trầm Khánh Khánh về nhà trước, Trữ Mạt Ly từ từ nhắm mắt không nói với cô câu nào. Trầm Khánh Khánh cũng không so đo, dù sao cũng chẳng phải lần đầu chịu đựng tính tình kỳ quặc của người này. Mặt Ted thì vẫn nhăn lại, hiển nhiên là gặp được ai đó, nên không để tâm.

Sau khi về đến nhà, Ted tiễn Trầm Khánh Khánh tới cửa, nói: “Sáng mai không có việc gì, chiều anh tới đón em.”

“Chờ chút!”

Ted quay đầu lại, có chút mê man: “Còn việc gì sao?”

Trầm Khánh Khánh tiến lên nhắm ngay vào hai khối thịt bên má anh ta kéo xuống: “Cái bộ dạng này của anh đã nói rõ ràng với anh ta – Tôi rất để ý, tôi rất để ý đó! Ông chú già à, anh luôn không chịu thua ai, không phải anh nuôi chí muốn trở thành kẻ bất khả chiến bại sao?”

“... Biết... Biết rồi! Em đừng kéo má anh nữa, tạo thành nếp nhăn đó!”

Ted chạy trốn nhanh vuốt của Trầm Khánh Khánh, hai má bị xoa đỏ đến méo lệch. Bộ dáng đó cực kỳ đáng yêu! Trước khi đi còn lo lắng căn dặn: “Không được nói số điện thoại mới của anh cho người đó.”

Vào trong nhà, cả người Trầm Khánh Khánh đều bình tĩnh lại. Nhưng nghĩ tới hình ảnh đạo diễn Triệu đang thở bằng bình ô-xi, khắp nơi trên người ông đều là máy móc khiến cô thấy đáy lòng thật buồn phiền. Đạo diễn Triệu mới hơn 40 tuổi, chưa được nửa cái trăm tuổi, có nhiều tác phẩm nổi tiếng, cũng không thiếu những tác phẩm xuất sắc. Nhờ nghiên cứu võ hiệp cổ trang mà thành danh, những bộ phim cổ trang trong tay ông không giống với người khác, vô cùng chân thực, hàm súc. Cuối năm ngoái, ông ấy cầm kịch bản đến tìm Trầm Khánh Khánh, hy vọng cô có thể trở thành nữ diễn viên chính của bộ phim này. Ông rất có thành ý, kịch bản cũng không tệ, tuy Trữ Mạt Ly không bằng lòng với thù lao lắm, nhưng Trầm Khánh Khánh vẫn nhận lời. Bởi vì cô thích vai diễn này. Không ngờ, trước khi bấm máy ba ngày lại xảy ra rui ro như vậy. Bà Triệu nói tối qua ông ấy rất khỏe, vậy mà sáng nay ra cửa không lâu liền nhận được tin dữ đó.

Điều này đối với cô mà nói cũng là một tin dữ. Bây giờ cô không thể không đối mặt với con heo kia, không biết diễn xuất có thể bị sa sút hay không.

Điện thoại vang lên, Trầm Khánh Khánh nghe máy: “A lô.”

“Về đến nhà rồi sao?” Giọng Trịnh Thị có ý cười luôn rất dễ nhận ra.

“Về rồi, anh còn đang trực à?”

“Đúng vậy. Là số anh khổ, ở cùng với cái bản mặt tú lơ khơ của chồng em, ai...”

Trầm Khánh Khánh ngậm mình trong bồn tắm lớn, không lên tiếng.

“Làm sao vậy? Vợ chồng son lại cãi nhau? Please!!! Hai người có thể bình yên chút được không?” Trịnh Thị thăm dò: “Vẫn là vì chuyện sinh nhật cậu ta ư?”

Trầm Khánh Khánh thở dài: “Không phải. Quên đi! Chuyện của em và anh ấy cũng không phải chuyện ngày một ngày hai.”

“Anh tin rằng em chưa bao giờ có lỗi với cậu ta.”

“Ồ, cảm ơn! Thật khó có cơ hội nghe những lời này từ anh.”

“Thật đó! Con người em tuy tâm địa hơi hẹp hòi, hơi toan tính, tính tình hơi xấu xa nhưng anh biết mọi việc em làm đều vì cậu ta trước, là do cậu ta còn chưa sáng mắt ra!”

Trầm Khánh Khánh nghe nửa câu đầu thật sự bức mình, nhưng nghe tới nửa câu sau, cô thấy rất mát tai.

Người có thể nói chuyện thẳng thắn với cô như vậy, quả thật không nhiều.

“Nếu anh ấy có thể nghĩ được như anh thì tốt rồi.”

“Đúng vậy! Có lẽ đầu óc cậu ta bị cửa kẹp rồi. Không sao, có anh trông nom cậu ta, em yên tâm đi quay vai diễn của em đi. Cho anh thêm vài vé buổi ra mắt phim là được rồi!”

Trầm Khánh Khánh trêu chọc: “Sao lại đòi vé em? Không đòi vé con gấu nhỏ của anh ư?”

Trịnh Thị đầu kia lập tức đổi giọng, giống như cô vợ nhỏ bị vứt bỏ: “Tên kia không cần anh. Em nhìn thái độ của hắn đối với anh đi! Thật làm người ta đau lòng mà! Trái tim nhỏ bé của anh đã bị cái đầu bút máy kia đâm thủng!”

Trầm Khánh Khánh toàn thân nổi da gà, vội vàng nói: “Là do anh không đúng trước. Thôi thôi! Tính Ted cũng nhanh bỏ qua thôi, qua một khoảng thời gian sẽ tốt lên thôi. Em còn tắm rửa nữa, cứ như vậy nhé!”

Trầm Khánh Khánh ngắt điện thoại, ngậm mình trong nước, một lúc lâu sau, cô cười khở.

Kỳ thật Quý Hàm đối xử như vậy làm cô có chút thất vọng và đau khổ, tuy nhiên cô vẫn kiên trì.

Không biết bắt đầu từ khi nào, người đàn ông từng giống đóa sen đỏ đang theo gió bay đi...

5. Chương 09 - 10

Chương 9

Lần đầu tiên gặp Quý Hàm, Trần Khánh Khánh mới 19 tuổi, vừa bị tai nạn giao thông.

Khi ấy Quý Hàm là một sinh viên y khoa, đúng lúc đang thực tập tại bệnh viện, lại vừa mới luân chuyển đến khoa chỉnh hình học tập. Bác sĩ Thái hướng dẫn anh trùng hợp lại là bác sĩ phụ trách Trần Khánh Khánh. Mỗi ngày Trần Khánh Khánh đều có thể thấy Quý Hàm theo bác sĩ Thái ra ra vào vào trong phòng bệnh.

Trần Khánh Khánh bị tai nạn giao thông rất nghiêm trọng. Mất cả tuần cấp cứu cứu chữa, thông báo bệnh tình nguy kịch những ba lần. Cuối cùng, khi đến trước quỷ môn quan, cũng được kéo ngược trở về.

Lúc tỉnh lại, người cô gặp đầu tiên không phải cha mẹ, mà là Quý Hàm. Cũng khó trách sau này Trịnh Thị lại nói cô gặp tình tiết con chim non [1].

[1] chim non khi mở mắt sẽ nhận con chim đầu tiên nhìn thấy là mẹ

Quý Hàm tạo ấn tượng đầu tiên cho người khác ở khuôn mặt thanh tú như con gái. Nhưng mỗi lời nói, cử chỉ của anh tuyệt không nữ tính. Trên người anh có một loại khí chất làm người ta mê muội: khí chất của hoa sen – gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn. Khi Trần Khánh Khánh vừa tỉnh lại, chủ yếu là Quý Hàm chịu trách nhiệm chăm sóc cô. Mỗi ngày đều quan sát, ghi chép bệnh tình của cô. Anh rất cẩn thận, rất nghiêm túc. Đôi mày luôn vô tình chau lại, khi nói chuyện sợ cô nghe không rõ, anh không ngại phiền hà lặp lại từng chữ từng chữ một. Ban đầu cô chưa thể nói chuyện, suy nghĩ cũng mơ hồ. Để hiểu được ý muốn của cô, Quý Hàm đã phải mất nhiều công sức. Rõ ràng trời đang vào tháng mười hai giá rét, nhưng trên khuôn mặt của Quý Hàm lại phủ một tầng mồ hôi mỏng. Từ trên người Quý Hàm, cô cảm thụ được ấm áp, loại ấm áp khiến cô luôn hoài niệm.

Dần dần, Trần Khánh Khánh bắt đầu hiểu rõ Quý Hàm.

Anh là sinh viên tiêu biểu của học viện y khoa, được giáo sư coi trọng. Tương lai có thể phát triển ở khoa chỉnh hình hoặc khoa ngoại tim mạch. Anh thích màu xanh biển. Ngày ấy, người anh gầy và mỏng manh hơn cả bây giờ. Làn da trắng, dáng người cao ráo, thường mặc áo sơ mi xanh, lại khoác thêm áo blouse trắng, vô cùng sạch sẽ. Mỗi khi đi trên đường luôn hấp dẫn vô vàn ánh mắt của các cô gái trẻ.

Lúc đó không cần nói nhiều, chỉ biết có một cô gái học viên ở Bộ Tư Lệnh thích Quý Hàm, nhưng không dám theo đuổi anh. Rất nhiều người nghĩ anh kiêu ngạo, nhưng tất cả đều đã hiểu lầm anh. Thật ra anh rất nhát, nên vẫn chưa có bạn gái. Từ trước đến nay Quý Hàm không nói nhiều, giọng nói hơi trầm, nói chuyện rõ ràng, luôn bình thản, ít cười. Khi cười lộ lên có một lúm đồng tiền nho nhỏ. Khi viết lách anh thường vô thức nghiêng đầu, sườn mặt anh lúc ấy là đẹp nhất.

Trần Khánh Khánh may mắn có ưu thế hơn, chỉ cần cô gặp chút tình huống bất thường, Quý Hàm chắc chắn sẽ lập tức xuất hiện. Chính cô cũng thấy chẳng có gì, nhưng mẹ cô lại vô cùng căng thẳng. Mặc dù phẫu thuật thành công, tuy nhiên bác sĩ Thái nói rất nghiêm trọng, nếu chậm chút nữa thì đã không cứu được, nên chỉ cần Trần Khánh Khánh xảy ra chút vấn đề thì mẹ cô liền lớn tiếng gọi: “Bác sĩ Quý! Bác sĩ Quý!” Vậy nên, đến khi có thể xuống giường đi lại, Trần Khánh Khánh đã rất quen thuộc với Quý Hàm. Thỉnh thoảng lúc kiểm tra phòng bệnh, hai người thường hay nói đùa. Quý Hàm da mặt mỏng, đa số toàn bị Trần Khánh Khánh trêu đùa, không thể nói lại.

Trần Khánh Khánh thích Quý Hàm. Loại yêu thích này rất thanh đạm, có khi Quý Hàm cho cô cảm giác, sạch sẽ, thông suốt, thấu đáo giống như người nhà.

Bước ngoặt khiến Trần Khánh Khánh thật sự động lòng, muốn nắm lấy Quý Hàm cũng là do bạn học cùng trường của cô - Đàm Mộ Văn ban tặng.

Đàm Mộ Văn và Trần Khánh Khánh quan hệ thân thiết từ hồi trung học, sau đó thi cùng một trường đại học với cô, hai người liền học cùng một khoa. Vậy nên khi cô ta đến thăm Trần Khánh Khánh, Trần Khánh Khánh nhanh chóng phát giác Đàm Mộ Văn có dụng ý khác. Cô ta dán mắt vào Quý Hàm. Sau khi nghe ngóng biết mẹ Quý Hàm làm trong Cục Quản lý phát thanh, truyền hình và điện ảnh (SARFT), bố lại là quan lớn ở bộ xây dựng, Đàm Mộ Văn muốn nổi tiếng, chức vị của mẹ Quý Hàm vừa vặn là con

đường tắt cô ta luôn tha thiết mong chờ. Hơn nữa con người Quý Hàm lại thu hút như vậy, Đàm Mộ Văn muốn một mũi tên trúng hai đích, vì thế càng ngày càng hay lui tới phòng bệnh.

Quan hệ của Đàm Mộ Văn và Trầm Khánh Khánh cũng không thân thiết như vẻ bề ngoài. Trầm Khánh Khánh vốn mồ côi cha, gia cảnh xuất thân không tốt, ngoại hình không đủ xinh đẹp. Đàm Mộ Văn gia cảnh giàu có, trước nay thích ăn mặc như công chúa, diễm lệ động lòng người, được rất nhiều người ái mộ. Phong cách hai người khác xa nhau. Trong lòng Trầm Khánh Khánh hiểu rõ ràng, Đàm Mộ Văn ở cùng cô để thỏa mãn thói ham hư vinh to lớn của cô ta. Từ nhỏ Trầm Khánh Khánh đã biết người với người có bao nhiêu chênh lệch. Cô không có số mệnh tốt, do đó chỉ có thể dựa vào bản thân, suy nghĩ của cô cũng trưởng thành hơn so với bạn bè đồng trang lứa. Vậy nên dù Đàm Mộ Văn lợi dụng cô, cô cũng lợi dụng lời kéo các mối quan hệ của Đàm Mộ Văn. Mỗi người một mục đích, thật tình cũng chẳng có gì được coi là thật.

Nhưng liên quan đến Quý Hàm, Trầm Khánh Khánh thấy anh bị người ta lợi dụng nên phiền muộn không kể xiết, vì thế hạ quyết tâm.

Thật ra lúc đó có thể nào thì cô cũng chưa phải là đứa nhỏ trưởng thành, cũng chẳng có nhiều mưu kế. Chỉ đơn giản là khi Đàm Mộ Văn quần lấy Quý Hàm, cô bỗng giả vờ nhức đầu đau chân. Tai nạn giao thông khiến cô bị thương đầu và chân, cô vừa kêu đau một tiếng, Quý Hàm sẽ vội vàng chạy tới, sau đó kiểm tra lớn nhỏ một hồi. Quá tam ba bận, Đàm Mộ Văn cũng đã nhận ra. Bề ngoài hai người rất tốt đẹp, nhưng lại có khoảng cách vô hình. Số lần Đàm Mộ Văn lui tới ít đi, mặc dù tai Trầm Khánh Khánh được thanh tịnh, nhưng cô biết cô gái này sẽ không bỏ qua như vậy.

Sau khi Trầm Khánh Khánh xuất viện liền chạy đến đại học y tìm Quý Hàm, cảm ơn anh đã chăm sóc, mời anh ăn cơm, sau đó nhân tiện đi xem phim. Quý Hàm vừa phải thực tập vừa phải chăm lo bài vở, gấp gáp không thể tưởng tượng được. Trầm Khánh Khánh và Trịnh Thị - bạn cùng phòng anh cùng nhau sắp xếp cho anh một thời gian biểu. Sau đó cô thường tới tìm anh, một lần cơm nước xong Quý Hàm đi thanh toán, điện thoại của anh đặt trên bàn, Trầm Khánh Khánh nảy sinh ý đồ, thừa dịp bỏ vào trong túi xách. Lúc Quý Hàm trở lại không thấy điện thoại còn tưởng bị trộm trên xe buýt.

Sau khi trở về, Trầm Khánh Khánh lập tức xem tin nhắn của Quý Hàm. Đàm Mộ Văn thật sự vẫn chưa hết hy vọng, mỗi ngày gửi cho Quý Hàm không biết bao nhiêu tin nhắn. Quý Hàm trả lời rất ít, dù sao anh cũng bận rộn, lời lẽ dường như cũng khá lạnh nhạt. Trầm Khánh Khánh cảm thấy hơi bức mình, nhất là khi đọc được một câu: Nếu anh vẫn chưa có bạn gái, có thể để ý đến em chứ?

Hừ lạnh một tiếng, cô liền thay Quý Hàm cắt đứt ý niệm trong đầu cô ta: bạn gái tôi có thai rồi.

Không ngờ ba ngày sau, khi cô tới bệnh viện kiểm tra lại thì thấy ở bên kia, Đàm Mộ Văn có vẻ kích động nói với Quý Hàm điều gì đó. Quý Hàm vẫn cau mày không nói lời nào. Trầm Khánh Khánh đến gần mới nghe được rõ hơn một chút. Cái gì mà người anh thích có phải là Trầm Khánh Khánh, cô ấy không phải như anh thấy, cô ấy trước nay luôn giả tạo, mọi người trong lớp đều biết cô ấy rất mưu mô...

Trầm Khánh Khánh không ngừng cười lạnh, nếu nói đến mưu mô thì Đàm Mộ Văn cũng chẳng kém hơn cô, vả lại cô coi trọng Quý Hàm còn thật lòng hơn cô ta ấy chứ!

Khi Trầm Khánh Khánh nghe đầy tai, bỗng đứng ra. Đàm Mộ Văn đưa lưng về phía cô nên không thấy, chỉ chốc lát Quý Hàm cũng nhìn thấy cô, lúc này Đàm Mộ Văn còn ở đó nói không ngừng, Quý Hàm cũng không phản bác.

Thời khắc nước mắt rơi cô cũng không biết là thật hay giả, nhưng thế nào thì cũng là rơi lệ, chắc là yếu ớt đáng thương. Vì khi chia tay Quý Hàm đã nói, nhất định anh đã bị đôi mắt ngắn lệ ấy làm ù quáng.

Lúc ấy Trầm Khánh Khánh không nói hai lời quay đầu bước đi. Cô đi không nhanh, nhưng bước rất dài, bộ dáng giống như thở gấp.

Cô thầm đếm một, hai, ba... sao còn không đuổi theo? Đợi một hồi, vẫn không nghe thấy động tĩnh gì.

Ngay khi cô nghĩ Quý Hàm sẽ không chạy tới, phía sau vang lên tiếng bước chân.

Quý Hàm dừng lại trước mặt cô, nhìn cô, nhưng không nói một lời.

Cô vẫn ngắn hai hàng lệ, ánh mắt nhìn anh còn mang theo vài phần ảm ức.

Tính tình cô vốn bướng bỉnh, vẫn tiếp tục đi về phía trước.

Quý Hàm liền chặn lại trước mặt, không cho cô đi.

Cô giương mắt nhìn anh, sắc mặt của anh hơi khấn trương, thấy Trầm Khánh Khánh trừng mình, lại không biết mở miệng như thế nào, để mặc cô trừng.

Hai người trừng mắt nhìn nhau lâu, rốt cuộc Trầm Khánh Khánh không kìm được, cúi đầu nhìn cánh tay anh, sau đó đột nhiên ôm lấy.

Quý Hàm sửng sốt, Trầm Khánh Khánh nắm tay anh không buông, hơi cố chấp nhìn anh.

“Anh biết điều này có nghĩa gì không?” Cô nâng mắt lên như cũ, có phần dữ dằn, hỏi anh.

Quý Hàm cúi đầu nhìn hai tay giao nhau, bỗng nở nụ cười: “Anh hiểu.”

Thấy anh cười, trái lại đến Trầm Khánh Khánh sửng sốt: “Anh thật sự hiểu được sao?”

Anh ngẩng đầu, khuôn mặt thanh tú hơi hơi đỏ lên, ánh mắt mang ý cười liếc mắt cũng có thể thấy, nói: “Thực sự hiểu.” Sau đó, giờ hai tay lên, từ từ mở ra, đan vào nhau, nắm chặt.

Mười ngón tay đan vào nhau, nắm chặt.

Không biết vì sao, trái tim vốn đã lạnh nhạt đột nhiên bốn bề sóng dậy. Cũng không biết vì sao, những giọt nước mắt giả vờ giờ lại ào ào chảy thêm lần nữa.

Quý Hàm hết sức bất ngờ, lập tức phản ứng lại, nhưng lần tất cả túi trên người cũng không thấy khăn tay. Trầm Khánh Khánh nín áo blouse trắng của anh, tựa đầu vào vai anh, nước mắt thoáng chốc thấm ướt mảnh áo trắng, cô buồn bực nói: “Vừa rồi em nói với chính mình, nếu... nếu anh không đuổi theo, em cũng sẽ không tha thứ cho anh.”

Quý Hàm ngạc nhiên một chút: “Không tha thứ cho anh điều gì?”

“Không tha thứ, anh chân bước hai thuyền.”

Sau đó, cô nghe thấy tiếng cười trầm thấp của anh.

Thật lâu sau này, Trầm Khánh Khánh gặp lại Đàm Mộ Văn đã làm nữ phát thanh viên. Đàm Mộ Văn trào phúng nói, Quý Hàm vẫn chưa nhìn rõ bộ mặt thật của cô sao?

Trầm Khánh Khánh đeo kính đen, thoát nhìn thật bình thản. Qua hồi lâu, mới nói một câu.

Ngày ấy, tôi - sai - rồi...

Lời tác giả: khụ khụ, đọc chương này có phải có rất nhiều người thích bác sĩ Quý không? Ha ha, không nên nóng vội, không nên nóng vội, nhắc thêm lần nữa, đừng dễ dàng ngắt lời nói ai là nam chính, miễn cho lãng phí tình cảm nha

còn có quá khứ gì đó sẽ nói rõ hơn một chút.

Thuận tiện giải thích, sinh viên y khoa thực tập đều đi một vòng ở các ngành trong bệnh viện, vậy nên các bạn đừng ngạc nhiên khi Quý Hàm xuất hiện ở khoa chính hình

Cảnh tượng nắm tay kia, tôi đây nằm mơ thấy, trong mơ có cảm giác rất sung sướng, sau khi tỉnh dậy chạy xuống viết đến đây

viết ra giống giấc mơ như đúc ~

Chương 10

Đạo diễn Triệu Vĩnh phim “Tuyệt đại phong trần” bệnh tim đột phát, tạm thời đổi đạo diễn. Phong ba nổi lên, chốc lát truyền thông đưa tin tứ phía, đạo diễn Trương Hiến Chính tạm thời thay thế không được người ngoài đánh giá cao, dù sao phong cách hai người này cũng khác nhau rất nhiều. Sau khi đạo diễn Triệu nhập viện, rất nhiều diễn viên trong giới giải trí đều đến thăm, ngoài bệnh viện thoáng chốc xuất hiện vô vàn ống kính. Khi phóng viên biết tin phần lớn nhân viên của tổ phim “Tuyệt đại phong trần” đều đến thăm, chỉ thiếu diễn viên chính Trầm Khánh Khánh. Tức thời dư luận lại xôn xao nhiều ý kiến, có người

còn ngằm mĩa mai đại minh tinh Trầm Khánh Khánh, trên màn ảnh biểu hiện tao nhã dịu dàng như vậy, kỳ thật là người lạnh lùng vô tình. Cũng có người chụp được ảnh Trầm Khánh Khánh rời nhà hàng cùng Trương Hiến Chính, chỉ trích Trầm Khánh Khánh gay gắt rằng cô muốn nịnh bợ, vừa biết tin đã vội đi xu nịnh đạo diễn mới.

Người biết rõ nội tình như Tiểu Ngọc, Văn Văn nhất thời chán nản. Rõ ràng đêm khuya người ta vội vã tới thăm bệnh, bây giờ lại bị người khác vu cáo bôi nhọ, không thể không nói giới giải trí này là bể thị phi. Nếu không phải người trong cuộc, mắt thấy tai nghe cũng sẽ bị những tin tức bóp méo này xáo trộn.

Bất luận như thế nào, “Tuyệt đại phong trần” vẫn khởi quay đúng hạn.

Bộ phim nhựa này do Hoàn Nghệ và Thời Đại cùng đầu tư sản xuất, có hậu thuẫn vững chắc. Nữ diễn viên chính là Trầm Khánh Khánh đang nổi tiếng, nam diễn viên chính đứng đầu “tứ đại tiểu sinh” của Thời Đại, diễn viên triển vọng Dương Phàm. Nữ phụ có hai người, một là tài năng mới Liêu Khả Nhi của giải trí Hoàn Nghệ, hai là nữ ca sĩ Kelly xinh đẹp của Thời Đại. Nam phụ là một người đồng tính đẹp trai, thấy việc nghĩa không nhường ai, nổi tiếng trong một đêm là Lam Tường của Kỳ Hạ. Hai công ty lớn cùng chia đều các nhân vật quan trọng, lại thêm scandal mấy ngày trước, nghi thức khởi quay trái lại thu hút vô số phóng viên, hội trường náo nhiệt hơn cả dự tính ban đầu.

Vì muốn giữ bí mật kịch bản, trong lễ khởi quay, các diễn viên không được hóa trang làm nổi bật tính cách nhân vật. Và đương nhiên các phóng viên cũng không hài lòng với việc chỉ được chụp các hình ảnh không chút giá trị xào xáo, bởi vậy bắt đầu tìm cơ hội bới móc thông tin. Mặc dù trước đó chủ sự Phương đã đánh phủ đầu đề nghị không hỏi những câu hỏi không liên quan đến bộ phim, nhưng đám phóng viên luôn luôn có cách đánh cầu gần biên, mà những quả cầu này đều tung về phía Trầm Khánh Khánh. Mấy diễn viên khác không tránh khỏi vài phần thất vọng. Liêu Khả Nhi phải ngồi ở góc khuất nhất, tuy trong lòng bất mãn nhưng cũng không có cách nào thể hiện, chỉ có thể ra vẻ thân mật kể tai nói thầm với Kelly, hai diễn viên nam ngược lại có vẻ rộng lượng hơn nhiều.

“Không biết cô Trầm Khánh Khánh đã tới thăm đạo diễn Triệu Vinh chưa?”

Trầm Khánh Khánh nhìn lướt qua, là phóng viên tuần san “Ngôi sao giải trí”. Tạp chí này không hoàn toàn giống như tên gọi, họ thích thổi phồng những chuyện cũ của cô.

Trầm Khánh Khánh che đậy sự bất mãn, lộ ra khuôn mặt tươi cười không chê vào đâu được, bình thản: “Vào đêm đạo diễn Triệu nhập viện, tôi đã đến thăm. Khi đó bệnh tình ngài ấy đã ổn định, đạo diễn Triệu là người tốt, rất quan tâm diễn viên, ở hiền sẽ gặp lành. Sở dĩ tôi không giải thích với báo giới, bởi vì cảm thấy loại chuyện này không có gì hay để nói. Đây chỉ là chút tấm lòng, không nên khoe khoang diễn trò. Điều quan trọng bây giờ là đạo diễn Triệu mau phục hồi sức khỏe.”

Phóng viên dưới đài có phần tin tưởng, cũng có phần nghi ngờ, Trầm Khánh Khánh không cần phải nhiều lời nữa.

Tên phóng viên kia lại hỏi: “Đạo diễn Trương cùng đạo diễn Triệu phong cách khác nhau. Lần này xem như là lần đầu tiên đạo diễn Trương quay phim cổ trang, như vậy cô cảm thấy thế nào về việc đạo diễn Trương đạo diễn “Tuyệt đại phong trần”?”

Trầm Khánh Khánh không cần suy nghĩ, nói: “Tất nhiên là tin tưởng, trước đó tôi đã nói chuyện với đạo diễn Trương. Tôi tin rằng đạo diễn Trương nhất định sẽ quay “Tuyệt đại phong trần” thật thành công.”

Nói xong cô ngược mặt sang phải mỉm cười với đạo diễn Trương, đạo diễn Trương cũng vừa dịp cầm micro trên đài: “Đám hỏi câu này trước mặt tôi, anh rất có can đảm, có điều nếu anh hỏi thẳng tôi thì tốt hơn. Vâng, tuy vậy nhưng câu trả lời của tôi cũng giống với Trầm Khánh Khánh, ha ha ha.”

Phóng viên này ngồi xuống, ngay sau đó lại có vô số bàn tay giơ lên chen lấn đặt câu hỏi. Một phóng viên tạp chí giành được cơ hội, lập tức đứng lên quăng một quả bom lóm: “Tôi xin hỏi cô Trầm Khánh Khánh một chút, trước kia cô đã nói cô chỉ diễn những vai có giới hạn, vậy việc cô nhận vai diễn có cảnh nóng trong “Tuyệt đại phong trần” phải chăng đã đạt tới giới hạn của cô, cô có thể tiết lộ phim ở cấp độ nào không?”

Lời này vừa nói ra, khán phòng như bùng nổ. Mọi người đều biết Trầm Khánh Khánh đã sớm thông báo chỉ nhận những vai diễn có giới hạn cấp độ, không nhận đóng những vai có cảnh nóng, nếu kịch bản đòi

hỏi thì nhất định phải được sự cho phép của công ty và gia đình, sau đó mới quyết định. “Tuyệt đại phong trần” cũng có cảnh nóng!/? Mọi người cũng chỉ vừa biết mới đây, đúng là giữ bí mật kín thật, các phóng viên đều kích động, ánh mắt phát ra vô số tia laze nhắm vào Trần Khánh Khánh.

Trần Khánh Khánh đứng ở chính giữa, sững sốt hồi lâu, cô thực sự bị chấn động rồi, cái gì mà diễn cảnh nóng, cô chưa nghe thấy bao giờ. “Tuyệt đại phong trần” là một bộ phim hay, khắc họa một tình yêu đẹp thời nhà Tần. Mục tiêu của đạo diễn Triệu là đẹp mà không tục, tình mà không sến, giờ thành phim nóng từ khi nào vậy? Trần Khánh Khánh vội quay sang nhìn Ted đang đứng bên trái hậu trường. Ted cũng có vẻ rất bất ngờ, anh ta vội vàng quay sang nói thầm với người chủ trì đề nghị chấm dứt câu hỏi này.

“Phim có cảnh nóng, có người nói vậy sao? Nếu có cũng chỉ một chút thôi, nhưng trước mắt đây là một bí mật, chúng tôi vẫn đang bàn bạc lại. Vậy nên, nếu mọi người không ngại chờ đợi, khi phim ra mắt tự nhiên sẽ biết.”

Câu nói này vừa ra khỏi miệng, Trương Hiểu Chính trở thành chúa tể trên mặt đất, trái một câu phải một câu, coi như xác nhận có chuyện như vậy, nhưng lại giữ nguyên độ thần bí, đẩy lòng hiếu kỳ của đám phóng viên lên cuống họng. Tên súc sinh Trương Hiểu Chính này, Trần Khánh Khánh ngoài mặt bình tĩnh, vẫn mỉm cười, nhưng đáy lòng đã ngập tràn lửa giận, Ted rất biết rõ tính cách của Trần Khánh Khánh, sợ đến mức ruột gan đều run rẩy.

Còn có một vài phóng viên không chịu từ bỏ ý định, cướp microphone nói thẳng: “Nếu trong phim có cảnh nóng, không biết bạn trai của cô Trần Khánh Khánh có ghen không?”

Bạn trai? Quái thật, cô có bạn trai khi nào mà ngay cả cô còn không biết vậy, cô chỉ có chồng chứ không có bạn trai, nếu như chuyện này bị nói là có lỗi với bạn trai, thì thật xin lỗi, cô không biết hẳn ta đang nói kẻ nào.

Nữ hoàng thị phi Trần Khánh Khánh quan hệ với truyền thông theo cách thức của riêng mình. Cô sẽ không như những diễn viên hạng 2, hạng 3 luôn lấy lòng phóng viên, cũng sẽ không tự mình là một đại minh tinh có quyền văng về truyền thông. Cô luôn mỉm cười dịu dàng, nhưng không ai biết đằng sau nụ cười này cất giấu suy nghĩ gì. Tuy nhiên người ta đồn rằng cô có Trữ Mạt Ly làm chỗ dựa, mặc dù không biết thật giả ra sao, nhưng giới truyền thông cũng rất sáng suốt, ngấm ngấm điểm tô scandal của cô thêm vài phần văn vẻ, khi phỏng vấn cũng không dám làm bừa. Thế nhưng những câu hỏi hôm nay càng lúc càng quá đáng, Trần Khánh Khánh nghi ngờ có người đứng sau giật dây cho bọn họ làm vậy.

Câu hỏi này rõ ràng quá còn gì, không đợi Trần Khánh Khánh trả lời, người chủ trì bên cạnh liền chặt đứt đề tài này, thoải thác cho thời gian có hạn, giúp những nhân vật chủ chốt rời đi.

Vừa rời khỏi ống kính, khuôn mặt Trần Khánh Khánh lập tức bao phủ mây đen, Ted đi bên cạnh không dám lên tiếng. Trương Hiểu Chính sau lưng gọi cô lại, Trần Khánh Khánh hít sâu, ra vẻ tươi cười quay đầu lại: “Đạo diễn Trương, còn việc gì sao? Tôi phải nhanh chóng trở về mở cuộc họp.”

Trương Hiểu Chính ra vẻ thoải mái mỉm cười: “Khánh Khánh đừng tức giận, tức giận sẽ mất xinh.”

“Đạo diễn Trương đùa rồi, tôi không nổi nóng.” Trần Khánh Khánh che miệng, nghiêng răng nghiêng lợi.

Trương Hiểu Chính tiến lại gần, nói thầm: “Chúng ta cần bàn bạc lại về vai diễn kia một chút, tất cả cũng chỉ vì muốn chế tác nên một bộ phim xuất sắc thôi, đạo diễn Triệu quá bảo thủ, chút hình ảnh tình cảm ấy tất nhiên...”

“Đạo diễn Trương, tôi thật sự rất gấp, chờ mai rồi nói.”

Trần Khánh Khánh không thềm quan tâm đến sắc mặt Trương Hiểu Chính, quay đầu bước đi, Ted theo sát phía sau: “Bây giờ đi đâu?” Cô vốn không có việc gì phải vội, vốn định đến thẳng đoàn phim, nhưng y theo tình hình lúc này, Ted ngầm hiểu trong lòng thay cô viện lý do.

Trần Khánh Khánh cả giận nói: “Tìm Trữ Mạt Ly.”

Ted nuốt nước miếng, trong lòng ngàn vạn lần thầm cầu nguyện Sao Hỏa đừng va vào Trái Đất.

Xe phóng thẳng tới biệt thự của Trữ Mạt Ly ở Thiên Thành, trong xe lặng ngắt như tờ. Vừa đến nơi Trần Khánh Khánh đã hùng hùng hổ hổ xông lên lầu, Ted tay chân luống cuống theo sau. Trần Khánh Khánh

trực tiếp mở cửa đi vào, đúng lúc Trữ Mạt Ly đang dỗ Liễu Liễu ăn cơm, không tránh khỏi sững sốt.

Trữ Mạt Ly hiếm khi tỏ vẻ dịu dàng cưng chiều, nhưng anh đối với Liễu Liễu không giống với người khác, dù sao cũng là con gái mình, trong lòng anh tất nhiên không ai sánh bằng Liễu Liễu. Đây không phải lần đầu tiên Trầm Khánh Khánh thấy đáng về này, nhưng cô vẫn không khỏi thất thần.

“Dì Khánh Khánh!” Liễu Liễu vừa thấy Trầm Khánh Khánh thì hai mắt liền sáng rực lên, đôi chân lon ton chạy tới ôm dì Trầm Khánh Khánh, “Sao dì lại tới đây?”

Trữ Mạt Ly làm như không thấy người đến, ngồi xổm xuống cạnh Liễu Liễu, giơ thìa đưa tới miệng bé: “Liễu Liễu, ngoan, ăn hết muỗng cơm này đi, ngoan ăn hết đi.”

Liễu Liễu không cam tâm tình nguyện ăn hết, cái miệng đầy cơm lập tức ôm đầu gối Trầm Khánh Khánh lắc lắc làm nũng: “Dì đến chơi với con sao?”

Trầm Khánh Khánh hơi chần chừ, trái lại Trữ Mạt Ly một tay ôm lấy Liễu Liễu, dỗ dành: “Bảo bối ngoan, dì Khánh Khánh có việc phải bàn bạc với ba, con mau đi ngủ trưa đi, lát nữa ba đưa con đến trường.”

Liễu Liễu ghé sát vào người Trữ Mạt Ly, đôi mắt đen láy quyến luyến nhìn Trầm Khánh Khánh, Trầm Khánh Khánh quay sang vẫy tay cười với cô bé. Sau khi Trữ Mạt Ly thu xếp cho Liễu Liễu xong, anh đến trước mặt họ, khuôn mặt đã tràn đầy bất mãn: “Có chuyện gì không thể đợi tôi về công ty rồi nói được sao?”

Trầm Khánh Khánh cũng vứt bỏ bộ mặt tươi cười, đề thấp giọng nói: “Anh biết rồi đúng không?”

Trữ Mạt Ly nhướng mày: “Nói thẳng với tôi đi.”

Ted tiến đến muốn làm dịu bầu không khí: “Để tôi nói.”

“Anh lui ra chỗ khác cho tôi.”

Trữ Mạt Ly và Trầm Khánh Khánh đồng thời quay đầu lại trừng anh ta, đáng thương cho cái vẻ mặt đau khổ lặng lẽ lui về sau của Ted.

Trữ Mạt Ly ngồi xuống ghế sofa, cánh tay dài giãn ra trên lưng ghế, anh nghiêng đầu nhìn Trầm Khánh Khánh nói: “Thấy em nóng giận cũng không ít, nói tôi nghe xem.”

Trầm Khánh Khánh thở hắt ra, một tay chống nạnh: “”Tuyệt đại phong trần“ có thêm cảnh nóng từ khi nào vậy? Anh mau giải thích rõ ràng cho tôi, không phải trước kia tôi đã nói rồi sao, tôi tuyệt đối sẽ không nhận những phim có cảnh nóng.”

Đôi mắt Trữ Mạt Ly ngưng trệ khê chớp, sau đó thản nhiên nói: “Diễn cảnh nóng?”

Trầm Khánh Khánh cười khê: “Đừng nói với tôi là anh không biết đấy, Trữ tổng.”

Trữ Mạt Ly chớp mắt, phản bác: “Tôi tưởng chuyện gì, diễn cảnh nóng thì sao, là một diễn viên xuất sắc, bất luận cảnh gì cũng phải biết diễn.”

Trầm Khánh Khánh đã giận tái mặt: “Tôi sẽ không nhận.”

“Nhận hay không không do em quyết định.” Trữ Mạt Ly khê nâng cằm dưới, mạnh giọng.

“Trữ Mạt Ly!”

Trữ Mạt Ly đứng dậy sải bước đến trước mặt Trầm Khánh Khánh, từ trên cao nhìn xuống, rồi lại gần tai cô khê nhắc: “Nhỏ tiếng chút, Liễu Liễu đang ngủ.”

Trầm Khánh Khánh đẩy anh ra, nói: “Tôi muốn rút khỏi ”Tuyệt đại phong trần“.”

Trữ Mạt Ly cười rộ lên, nụ cười này khiến cho khuôn mặt tuấn tú của anh càng thêm vài phần âm trầm khiến người ta sợ hãi: “Em nghĩ rằng muốn rút ra là chuyện đơn giản vậy sao? Phim sắp khởi quay, đạo diễn vừa mới đổi, em còn muốn tạo thêm scandal thay nữ diễn viên chính nữa à, tôi nghĩ cứ dứt khoát khỏi quay nữa là xong.”

“Giấy trắng mực đen, anh đừng chối.”

Thân thể cao lớn của Trữ Mạt Ly tao nhã dựa vào ghế sofa, chậm rãi nói: “Hay lắm, tiền hủy hợp đồng em chịu, không chỉ như vậy, truyền thông tự em đối phó, Ted không được nhúng tay vào, trừ tiền bồi thường hủy hợp đồng ”Tuyệt đại phong trần” em còn phải bồi thường hợp đồng theo giao kèo trước kia của tôi và em.”

Trầm Khánh Khánh ngẩn ra: “Dựa vào cái gì?”

Trữ Mạt Ly khẽ cười nói: “Bởi vì giấy trắng mực đen, hợp đồng viết rõ, nếu có tình huống đột ngột phát sinh thì sẽ lấy quyết định của tôi làm ưu tiên.”

Trầm Khánh Khánh suy nghĩ cẩn thận, đúng thật như vậy, ngày trước ký hợp đồng, cô đang trong tình trạng cấp bách hơn cả, cơ bản Trữ Mạt Ly yêu cầu cái gì cô cũng chỉ có thể chấp nhận.

Trầm Khánh Khánh cười khẩy: “Không ngờ anh hèn hạ như vậy.”

Sắc mặt Trữ Mạt Ly cũng không đổi, chỉ vào cửa chính nói: “Biết vậy thì mau rút nhanh, sau đó tiếp tục quay phim!”

Ted cả kinh sắc mặt trắng bệch, chỉ cầu mong Trầm Khánh Khánh mau mau rời đi, đừng nên nói thêm những lời vô nghĩa, nếu không cũng chỉ rước lấy tức giận của Trữ Mạt Ly. Có điều Trầm Khánh Khánh vẫn không nhúc nhích, cô nhìn thẳng vào Trữ Mạt Ly, vẻ mặt quật cường: “Anh biết không, tôi không thể diễn cảnh nóng.”

Ted phủi trán, xong rồi, làm sao cô ấy luôn nói những lời không nên nói vậy?

Đôi mắt Trữ Mạt Ly quả nhiên nhíu lại, nụ cười thêm rạng rỡ, đẹp đến nỗi khiến người ta hít thở không thông, dường như mỗi một chữ anh nói ra đều đông lạnh thành nước đá: “Đừng nói về cuộc hôn nhân nực cười của cô trước mặt tôi như vậy, lập tức rút cho tôi.”

Đôi môi Trầm Khánh Khánh không ngừng run rẩy. Cô mạnh mẽ xoay người, vọt tới trước bàn ăn giật mạnh chiếc khăn trải bàn, bình hoa, ly nước vỡ tan tành, tạo nên tiếng động lớn, nước trong ly không ngừng lan ra khe hở dưới sàn nhà, những mảnh thủy tinh nhỏ văng tung tóe khắp nơi.

Ted chết đứng người, Trữ Mạt Ly mặt không đổi sắc.

“Ba...chuyện gì vậy?”

Liều Liều xoa xoa mắt từ trong phòng đi ra.

Trữ Mạt Ly nhìn chằm chằm Trầm Khánh Khánh, ra lệnh cho Liều Liều: “Liều Liều, quay vào, đóng cửa lại.”

Liều Liều sợ hãi nhìn bọn họ, cảm giác được bầu không khí không bình thường, cố gắng lấy dũng khí nói với Trữ Mạt Ly: “Ba đừng cãi nhau với dì Khánh Khánh.”

Trữ Mạt Ly nói thêm lần nữa, khẩu khí hơi nặng: “Liều Liều, ngoan, trở về phòng đi.”

Liều Liều lần này nghe lời chạy về phòng.

Trầm Khánh Khánh nặng nề thở phào một hơi, lại chú tâm vào mái tóc dài tán loạn, không nhìn Trữ Mạt Ly, giống như lâm bầm lâu bâu: “Trương Hiến Chính muốn mượn cơ hội này chinh tôi, không sao, các người cứ chờ xem.”

Nói xong nổi giận đùng đùng rời đi.

Trữ Mạt Ly nhìn chằm chằm những mảnh vụn thủy tinh trên mặt đất, ngây người thật lâu, đáy mắt không chút độ ấm.

Lời tác giả: thực ra tôi vô cùng thích mạnh mẽ, có người nói “Thử hỏi đắng cay nông sâu thế nào” có chút nữ cường nam yếu, lần này không biết là cái gì cường đây ~

6. Chương 11 - 12

Chương 11

“Tuyệt đại phong trần” khởi quay thuận lợi, Trầm Khánh Khánh rút cuộc vẫn quay lại đoàn phim. Cho dù cô có hàng ngàn hàng vạn lần không muốn, nhưng vẫn không có cách nào chống đối Trữ Mạt Ly. Hợp đồng giữa bọn họ vốn đã đặt ra loại quan hệ bất bình đẳng này. Ngày ấy là cô cúi đầu xin anh giúp đỡ, vì kế hoạch trả thù mà đổi lại loại hợp đồng bất công này, để bây giờ phải nhận kết quả như vậy. Khi Trầm Khánh Khánh bình tĩnh lại, cẩn thận nhớ tới từng lời nói của Trữ Mạt Ly, mới phát giác là anh nói đúng, một diễn viên xuất sắc không nên lưu tâm vì những cảnh “quá giới hạn”, vì nghệ thuật cần, nên càng phải khiêu chiến với những vai diễn khó khăn như thế.

Thế nhưng, cô không phải không diễn được, mà là không muốn diễn. Cô không muốn vì thế mà âm ỉ một trận với Quý Hàm, quan hệ bọn họ đã nguy nan lắm rồi.

Lần quay phim này không cần phải quay ngoại cảnh. Vì để tái hiện lịch sử, phía nhà đầu tư Phương đặc biệt bỏ vốn dựng khu tạm trú, vậy nên mỗi ngày sau khi quay phim xong thì có thể về nhà ngủ. Cảm giác này rất tốt, xem như là điều duy nhất làm Trầm Khánh Khánh hài lòng trong tình hình hiện tại.

Chuyên gia trang điểm giúp Trầm Khánh Khánh dậm lại phần, máy quay lúc này đang quay cảnh tiếp khách ở Mị Hương Lâu. Lát nữa sẽ quay cảnh mấy vị tài tử kinh ngạc trước nhan sắc của đệ nhất hoa khôi Lí Hương Quân ở Mị Hương Lâu. Chuyên gia tạo hình cùng chuyên gia trang điểm vây quanh Trầm Khánh Khánh bận tới tấp tới tấp, muốn tạo nên một hình ảnh phong hoa tuyệt đại, mà hình tượng của cô trong bộ phim này vẫn là một bí ẩn đối với người ngoài, ngay cả mọi người trong đoàn phim cũng chưa từng nhìn thấy.

“Tuyệt đại phong trần” này lấy bối cảnh cuối đời Tần Hoài, khắc họa tình yêu của Tần Hoài Bát trong những năm tháng thăng trầm với Lí Hương Quân.

Mặc dù Trầm Khánh Khánh xinh đẹp, nhưng trong giới giải trí mỹ nữ như mây này, cô không phải là một đại mỹ nữ vừa gặp thì nhớ mãi không quên. Nhưng cô có phong thái hơn người, khuôn mặt mang vẻ lạnh lùng diễm lệ, dễ trang điểm, chỉ thoa một chút phấn cũng đã đủ lóa mắt người. Trước đây có người cho rằng hình tượng Trầm Khánh Khánh không thích hợp diễn Lí Hương Quân, bởi nhan sắc của cô chưa tới, vậy nên không nói tới bản lĩnh của chuyên viên trang điểm, tự Trầm Khánh Khánh cũng đã sớm cân nhắc điều này.

Tính cách Lí Hương Quân rất rõ nét, trong nửa đầu và nửa sau phim, tính cách thay đổi rất lớn, có nhiều điểm khác biệt với những vai diễn trước kia, vừa phải nắm bắt tốt tính cách nhân vật, vừa phải thay đổi làm sao cho không đột ngột, vô cùng thách thức khả năng diễn xuất, vì thế Trầm Khánh Khánh cũng chuẩn bị rất lâu.

Khi mọi thứ đã ổn thỏa, cô yên lặng chờ đợi cảnh quay đầu tiên của mình. Chỉ chốc lát, cảnh trước đã quay xong, bắt đầu chuyển màn. Trầm Khánh Khánh đi được vài bước bỗng nhớ tới điều gì, quay đầu hỏi Ada: “Cái ví của chị có để chỗ em không?”

“Không có, lúc này chị luôn cầm trên tay.”

“Chắc quên ở phòng trang điểm rồi.” Trầm Khánh Khánh lo lắng, vội vàng nhắc lần váy thật dài trở lại.

Ở tổ phim Trầm Khánh Khánh có một phòng hóa trang riêng, nơi quay phim có hạn, tuy chỉ một gian phòng nhỏ nhỏ cũng đủ để nói lên địa vị của cô. Mà bên cạnh có một phòng khá lớn, là phòng hóa trang chung của những diễn viên khác. Khi Trầm Khánh Khánh đi ngang qua, cánh cửa hơi hé, liếc mắt một cái có thể thấy Liêu Khả Nhi và Kelly đang ở trong. Trầm Khánh Khánh vốn cũng không để ý, nhưng đột nhiên nghe thấy tên mình, Trầm Khánh Khánh ra hiệu cho Ada.

Liêu Khả Nhi cười tủm tỉm nói: “Chị Kelly à, chị hát hay, diễn cũng tốt nữa!”

“Khả Nhi quá khen, chị đâu biết cái gì gọi là kỹ xảo diễn xuất, chỉ là dựa vào cảm nhận mà cố gắng thôi!” Kelly khá khiêm tốn, lập tức tỏ vẻ khâm phục, cảm thán: “Muốn nói diễn xuất, Trầm Khánh Khánh chắc

chấn xuất sắc nhất, cô ấy mới vừa đạt giải thưởng diễn viên Kim Tôn xong, lát nữa có thể thấy hình tượng nhân vật và diễn xuất của cô ấy rồi.”

Liêu Khả Nhi ngược lại không tỏ ra kỳ vọng, giọng điệu cũng thật lười nhác: “Điều đó cũng chưa chắc.”

“Sao?”

Liêu Khả Nhi hạ giọng thật nhỏ, nói với Kelly: “Mặc dù cô ta là đàn chị cùng công ty với bọn em, nhưng ai chẳng biết cô ấy đi lên bằng quy tắc ngầm.”

Kelly nghĩ nghĩ: “Em nói là Trữ Mạt Ly?”

Liêu Khả Nhi mỉm cười: “Mọi người đều tưởng Trữ Mạt Ly là hậu thuẫn của cô ấy sao?”

“Không đúng ư? Chị còn nhớ có một bài báo chấn động nói đêm khuya Trầm Khánh Khánh đi ra từ nhà anh ấy.”

Trầm Khánh Khánh nhớ lại, đó là scandal đầu tiên vào hai năm trước, lúc ấy quả thật đã gây chấn động.

Scandal của Trữ Mạt Ly không nhiều lắm, người này từ xưa đến nay cực ghét loại chuyện lộn xộn này, nếu có người dám tạo ra tin đồn thất thiệt về anh, còn chưa thấy phong thanh đã bị áp chế. Từng có người tung ảnh con gái của Trữ Mạt Ly, rồi bắt đầu phỏng đoán về thân thế con gái anh, không tới ba ngày, toà soạn báo này liền hấp hối, năm ngày sau đó, biến mất trong tầm mắt mọi người. Vậy nên có rất ít người dám cắn vào khối xương cứng như anh. Mà ngày trước tin này vừa tung ra, như tảng đá lớn rơi xuống nước, mọi người đều đoán làm sao Trầm Khánh Khánh có thể đuổi một cây tiền đặc biệt của giải trí Hoàn Nghiê - tiền bối An Thiên, giành lấy địa vị. Câu trả lời đưa ra: Trầm Khánh Khánh có một chân với Trữ Mạt Ly, quan hệ không đơn giản, thậm chí có người bắt đầu hoài nghi, liệu mẹ của con gái Trữ Mạt Ly có phải là Trầm Khánh Khánh?

Nhưng những scandal này còn chưa tới đỉnh điểm đã biến mất sạch sẽ trong chốc lát, như nước đá đổ vào củi lửa. Việc này đương nhiên là Trữ Mạt Ly ra tay, scandal khác anh mặc kệ, nhưng liên quan đến con gái, anh tuyệt đối không buông tha. Nhưng dường như từ khi đó mọi người đều đã ngầm nhận định, còn cho rằng Trầm Khánh Khánh một đêm trên giường liền một bước lên mây, so với việc suốt ngày ở trên giường với đủ loại diễn viên nam không tên tuổi, không biết cô có cái vận cứt chó gì.

Chỉ là...

Chỉ nghe Liêu Khả Nhi nói: “Trầm Khánh Khánh cũng không ít lúc nở mày nở mặt. Nhưng nói thế nào thì tuổi cô ta bây giờ cũng sắp hoa tàn ít bướm, em nói chị hay, Trữ tổng chúng em thật ra chường mắt cô ta, đều do cô ta quán quýt lấy anh ấy không buông thôi. Chị xem cô ta nhiều scandal như vậy, Trữ Mạt Ly có ra mặt xử lý giúp hay không? Quan hệ giữa họ cơ bản là Trầm Khánh Khánh tận lực diễn cho người khác xem, em đoán cái tin năm đó cũng do cô ta thả ra.”

“Thật hay giả vậy?” Kelly mở to đôi mắt vô tội, chớp hai cái: “Vậy thì sao cô ấy còn làm được đàn chị của em!”

Liêu Khả Nhi cười nhạo nói: “Hừ, chị nghĩ rằng cô ấy chỉ có chỗ dựa là Trữ Mạt Ly thôi sao? Cô ta có rất nhiều mảnh khoe, nên có kỹ thuật diễn xuất gì đó hay không, căn bản không quan trọng.”

Hai người nhìn nhau cười, coi như đáy lòng ngầm hiểu.

Ngoài cửa Ada nghe đến máu nóng đã sôi trào, bất bình tức giận mặt đỏ bừng, Trầm Khánh Khánh giữ tay cô lại. Hai người nhẹ nhàng đi qua, vào phòng hóa trang cách vách.

“Chị Khánh Khánh, hai ả đó thật sự rất ghê tởm. Cái gì cũng không biết mà dám đi đặt điều vu khống chị!”

Đóng cửa lại, Ada lập tức không khỏi mắng chửi.

Trầm Khánh Khánh ngược lại rất bình tĩnh. Cô tìm thấy ví nhỏ ở trước gương, vừa mở ra đã thấy, rất may, chiếc nhẫn bạc vẫn yên ổn nằm trong ngăn để tiền.

Trầm Khánh Khánh xoay người giao ví trên tay cho Ada, nhẹ nhàng xoa khuôn mặt đỏ bừng đang tức giận vì cô, không hề gì, nói: “Loại chuyện này hần em từng gặp rất nhiều, hà tất cho là thật. Hơn nữa cô ta nói

cũng không sai, chị vốn không phải người tốt lành gì. Đó là thủ đoạn trong giới giải trí này, không có thủ đoạn sao có thể đi lên?”

Ada sưng sốt, tâm trạng thoáng bình ổn lại: “Biết vậy, nhưng cái cô Liêu Khả Nhi kia ý vào cha là trùm khoáng sản, vốn không coi chị ra gì.”

Trầm Khánh Khánh khép lại ống tay áo, ngoái đầu mỉm cười, mặt hoặc chúng sinh, đúng là tư sắc phong hoa tuyệt đại, mà ánh mắt cô cũng không thể miêu tả bằng lời, cân nhắc nói: “Đừng nóng vội, còn nhiều thời gian.”

Đắc tội Trữ Mạt Ly sẽ chết không toàn thân, đắc tội Trầm Khánh Khánh đương nhiên hài cốt cũng chẳng còn.

“Được rồi, chuẩn bị! Bên kia đừng đi đâu! A, Trầm Khánh Khánh đâu? Chưa hóa trang xong sao?” Trương Hiến Chính đầu đầy mồ hôi, kéo kéo chiếc mũ lưỡi trai: “Mau gọi cô ấy ra mau, phải quay rồi.”

Phó đạo diễn tinh mắt, vội nói: “Tới rồi tới rồi!”

Một tiếng gọi này sớm kích thích sự tò mò của mọi người. Cho tới bây giờ có vài người trong đoàn vẫn chưa thấy hóa trang nhân vật nữ chính, Trầm Khánh Khánh diện phục trang như thế nào? Liêu Khả Nhi cùng Kelly âm thầm sửa sang lại quần áo, phủ phủ trâm cài tóc, bày ra một góc độ quyến rũ nhất nhìn về phía trước. Dương Phàm và Lam Tường cũng không khỏi tò mò quay đầu lại. Một loạt người mặc dù trên tay làm việc không ngừng, nhưng ánh mắt đều hướng ra ngoài.

Khi Trầm Khánh Khánh đi tới, nháy mắt làm không khí oi bức trong phim trường bỗng loãng ra, khiến người ta hô hấp không thông.

Tao nhã nhưng không quá cầu kỳ, diễm lệ nhưng không dung tục, nếu danh kỹ ăn mặc như trăm hoa đua sắc sẽ rất dung tục bất nhã, Liêu Khả Nhi nhìn bộ váy quây dài đỏ thắm hoàng kim lộ bả vai trên người mình, lại nhìn váy dài trắng thuần trên người Trầm Khánh Khánh, khuôn mặt lập tức đen đi vài phần. Không thể tưởng tượng được, mái tóc đen dài bóng mượt tản mạn trên vai, một nụ hoa mai vừa chớm nở cài đầu, da thịt trắng như tuyết, môi điểm chút hồng, một thân váy dài đơn giản lại tinh xảo bao lấy cơ thể mảnh mai yếu ớt, vai phủ một tầng sa mỏng, nửa ẩn nửa hiện, ở giữa xương quai xanh trang trí một giọt lệ màu hồng như máu. Nhưng hấp dẫn nhất chính là ánh mắt của cô, hai mắt có tình lại vô tình, lông mi khẽ nâng, thu hút ánh nhìn, Trầm Khánh Khánh kỳ diệu hé lộ khuôn mặt lạnh lùng xinh đẹp, mang theo vài phần thoát tục.

Một đời danh kỹ ở ngay trước mắt.

Trầm Khánh Khánh dịu dàng đến trước mặt Trương Hiến Chính, mỉm cười: “Đạo diễn Trương, em chuẩn bị xong rồi!”

Ngay cả Dương Phàm cũng hơi thất thần, hướng chi lão quỷ háo sắc Trương Hiến Chính này. Hắn giật mình, đột nhiên phát hiện bản thân thất thố, lập tức ho khan hai tiếng che dấu, một cánh tay béo ú vỗ vỗ tay Trầm Khánh Khánh: “Được, thế thì, chúng ta bắt đầu.”

Trầm Khánh Khánh bực bội nhìn chỗ bị Trương Hiến Chính sờ qua, trong lòng thầm “phi phi phi” ba tiếng, sau đó mới cười tủm tỉm đến trước ống kính máy quay.

“Ánh sáng OK, máy số 1, máy số 2 OK! Tốt lắm! Ba, hai, một...”

Lúc từ “ACTION” của đạo diễn Trương vừa vọt tới cổ họng, Liêu Khả Nhi đột nhiên hô: ” Trữ tổng.”

Mọi người y theo hướng phát ra hơi thở mạnh mẽ, sau đó cùng quay đầu nhìn lại.

Trữ Mạt Ly, đúng là Trữ Mạt Ly! Vẫn tuấn mỹ vô song, khuynh đảo chúng sinh như trước. Chỉ cần anh xuất hiện, hào quang tứ phía đều trở nên ảm đạm.

Nhưng mà, nghe nói xưa nay Trữ Mạt Ly chưa bao giờ đến kiểm tra đoàn phim, sao anh ta lại xuất hiện ở trong này?

Trầm Khánh Khánh thần nhiên nhìn qua, nhìn đến khuôn mặt luôn hoa hoa lệ lệ, còn có nụ cười khó hiểu ở khóe miệng kia, trong lòng bực bội không nói lên lời.

Cái đồ thích làm người ta bực dọc.

Chương 12

“Đừng bận tâm, đạo diễn Trương cứ tiếp tục đi, tôi sẽ không quấy rầy.”

Nói đừng bận tâm, nhưng ngược lại, người này vẫn tiếp nhận chiếc ghế dựa phó đạo diễn niềm nở đưa đến, tự nhiên ngồi xuống. Sau đó Trầm Khánh Khánh cũng không thèm nhìn anh, lại phát hiện mọi người bên cạnh cô đều dán mắt vào anh, trong ánh mắt có sùng bái cùng mê luyến không nói nên lời.

Trầm Khánh Khánh khinh thường, sợ cô không tới quay phim sao? Sao lại phải tự mình đích thân đến giám sát, Trữ Mạt Ly cũng rảnh rỗi quá rồi!

Trương Hiến Chính kịp phản ứng lại, cười ha ha theo sát phía sau tiếp đón Trữ Mạt Ly, sau đó tập trung tinh thần một lần nữa: “OK, chuẩn bị, 5, 4, 3, 2, 1, ACTION!”

Cảnh quay này là Dương Phàm đóng vai Hầu Phương Vực mang theo vài công tử thân phận bất phàm đến kỹ viện tìm lạc thú, đúng lúc kỹ viện tổ chức hội thi hoa khôi lớn. Vốn nghe danh kỹ đầu bảng Lí Hương Quân mỹ mạo thiên tiên, mềm mại phong tình, tinh thông cầm kỳ thi họa, ca phú thi từ, tài hoa vô song, chỉ tiếp khách quý, trên hội thi hoa khôi hé lộ khuôn mặt diễm lệ đệ nhất. Vậy nên sao quanh trăng sáng, dường như công tử nhà giàu toàn thành đều chạy tới xem, Hầu Phương Vực cũng tới xem một phong thái ấy.

Mà Trầm Khánh Khánh đang diễn Lí Hương Quân bị ma ma ép ra múa, trăm ngàn lần không tình nguyện.

Cảnh này nhìn qua là một cảnh quay rất đơn giản, nhưng đây là cảnh quay đầu tiên, rất nhiều diễn viên thường không thể nhập vai ngay trong cảnh đầu tiên và bị đạo diễn mắng ặt đầy tội tã, ví dụ như Lam Tường vừa rồi.

Lúc này, Liêu Khả Nhi ở phía trước dẫn đầu đám kỹ nữ tại hội thi khoe sắc, có thể nói trăm hoa đua nở. Các tướng quân nâng chén vui mừng, khung cảnh náo nhiệt.

Máy móc đã sắp đặt xong, Trầm Khánh Khánh hít vào một hơi, nhắm chặt mắt, khi mở mắt lần nữa là Lí Hương Quân xinh đẹp vô song.

Cô buông mắt thuận theo, thắt lưng thanh mảnh mềm mại đi tới. Tức khắc, trong đại đường lặng ngắt như tờ. Hương Quân sắp múa một vũ khúc, Trầm Khánh Khánh uyển chuyển cúi đầu trước mặt mọi người, mềm mại không xương, đôi môi nhợt nhạt mỉm cười, nhưng ý cười kia chưa tới đáy mắt, một đôi con ngươi đen lầy luôn bao phủ một lớp sương mù. Thật sự đã nhập vai một Lí Hương Quân tâm cao khí ngạo bị buộc vào tình thế bất đắc dĩ, hoàn mỹ không chút sứt mẻ, ngay lần đầu đã nhập vai như vậy, những người khác ở bên cạnh nhìn thấy vừa ao ước vừa đổ kỵ. Diễn viên xuất sắc không chỉ làm bản thân nhập vai, còn có thể kéo người bên ngoài nhập vai. Dương Phàm, Lam Tường lập tức cảm thấy dường như chính mình đang ở kỹ viện đệ nhất thiên hạ thời Tần Hoài, ngắm nhìn kỹ nữ.

“Cắt!”

Trầm Khánh Khánh còn chưa bắt đầu múa, Trương Hiến Chính ra lệnh một tiếng. Mọi người đều ngẩn ra, Trầm Khánh Khánh ngẩn người, lập tức yên lặng dừng động tác, nhìn về phía Trương Hiến Chính.

Trương Hiến Chính đứng lên: “Khánh Khánh, em là một danh kỹ, là tên đầu bảng, làm sao lại mang khuôn mặt để tang chồng như vậy? Em phải tỏ ra thanh cao, thanh cao, hiểu không?”

Trong đầu những người khác cùng lúc có một dấu chấm hỏi, nét mặt vừa rồi là nét mặt vợ để tang chồng sao?

Trầm Khánh Khánh bình thần, gật gật đầu.

Trương Hiến Chính ngồi xuống một lần nữa: “Đoạn vừa rồi, làm lại từ đầu.”

Trầm Khánh Khánh đi về đến bối cảnh lần hai, vuốt mái tóc dài, hạ mi mắt chuẩn bị.

“ACTION.”

“Chờ chút.” Trầm Khánh Khánh lập tức kêu lên: “Tôi cần một sa mỏng che mặt.”

“Khăn che mặt?” Trương Hiến Chính trách móc: “Cảnh này không cần khăn che mặt.”

“Tôi nghĩ nên thử một lần.”

Trương Hiến Chính lại cân nhắc, không tình nguyện lắm, nói: “Mau lấy đi!”

Nhân viên tổ đạo cụ lập tức tìm được một mạng che mặt trắng, Trần Khánh Khánh đeo vào, khuôn mặt tinh xảo như ẩn như hiện, càng động lòng người.

Quay phim lần nữa.

Trần Khánh Khánh che mặt chậm rãi xuống lầu, cũng không nhìn người bên ngoài, một tay để không một tay vịn cầu thang, bước đi hơi chần chừ, Tang ma ma bên kia lớn giọng giới thiệu. Cô yên lặng đến trước mặt mọi người, quét mắt lướt nhẹ đám đông một lượt, lại cúi đầu rất nhanh, trong nháy mắt ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng như mưa rơi sáng tháng hai, rơi xuống trên người làm cho người ta không khỏi run lên.

Lý do vì có sa che mặt nên không nhìn rõ nét mặt của cô, nhưng đôi mắt kia tuy dịu dàng quyến rũ, căn bản lại không thềm quan tâm tới quan to quý nhân trước mắt.

“Cắt! Cắt!”

Trần Khánh Khánh không biết bản thân lại sai cái gì, nhưng cô vẫn dừng động tác, chờ Trương Hiến Chính lên tiếng.

“Góc độ vừa rồi không đúng, ai ở kia cầm màn ảnh?” Trương Hiến Chính chỉ vào một diễn viên phụ phía trước, người nọ lập tức rời đi.

“Khánh Khánh, chú ý một chút! Được, bắt đầu lần nữa!”

Nếu chỉ là một lần, Trần Khánh Khánh còn có thể cho rằng bản thân bụng dạ tiểu nhân. Nhưng bây giờ cô không là kẻ xấu cũng phải là tiểu nhân. Một cảnh quay quay liền hai lần như vậy, vấn đề này cô thực sự không cảm thấy bản thân có gì không đúng. Là một diễn viên giàu kinh nghiệm, cô luôn để ý cảnh quay, cũng không biết tại sao lại bị người che màn ảnh. Thế nhưng Trần Khánh Khánh đã sớm biết Trương Hiến Chính sẽ chỉnh cô. Vậy nên mặt ngoài giấu diếm một chút, cô mỉm cười, trở lại vị trí lần nữa, chờ đợi quay phim.

Một lần cuối cùng này thông qua, kế tiếp là cảnh múa. Trần Khánh Khánh không xuất thân từ trường múa chuyên nghiệp, nhưng vì vai diễn này, cô có tìm thầy Hạ chăm chỉ luyện tập, bây giờ nhảy múa đã có chút hình chút dạng. Thực tế khi quay phim sẽ không đòi hỏi cả một đoạn, đạo diễn chỉ quay đặc biệt nổi bật một chút. Trần Khánh Khánh đã chuẩn bị sẵn sàng, cùng với âm nhạc, điệu múa mềm mại bắt đầu. Nhưng cô chưa múa được hai bước, đạo diễn lập tức hô lớn theo: “Cắt cắt cắt”.

Trần Khánh Khánh nhú mày thu tay lại, đứng ngay ngắn, mỉm cười hỏi: “Đạo diễn Trương, lần này làm sao vậy?”

Đạo diễn bắt đầu lớn tiếng chỉ trích: “Điệu múa này căn bản không giống một điệu nhảy. Em xem cánh tay em, thắt lưng em, không đủ ý vị. Khánh Khánh, em có tập luyện kỹ lưỡng hay không? Đưa lưng về màn ảnh làm gì? Cảnh diễn như vậy, anh cũng muốn cắt bớt ba lần, những người khác đều vì em phải phối hợp làm đi làm lại. Em là diễn viên, có nên làm gương hay không?”

Trương Hiến Chính quả thật là đạo diễn có gu cổ quái, nghe nói yêu cầu khi quay phim của hắn luôn tráo trở, từ nhà đầu tư cho đến diễn viên, từ bối cảnh đến trang phục, hắn luôn làm theo ý mình. Bây giờ hắn khẩu Phật tâm xà với Trần Khánh Khánh, rõ ràng nghi ngờ khả năng diễn xuất của cô. So với loại giọng điệu này, Trần Khánh Khánh càng thích loại đạo diễn chửi ầm lên, mắng cho thích, nhưng chỉ ra sai lầm đúng chỗ.

Trần Khánh Khánh đang suy nghĩ nên đối phó với con heo đầu thối này như thế nào, người kia vẫn ngồi như vô hình, thực tế đã sớm trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người, Trữ Mạt Ly lên tiếng.

“Đạo diễn Trương” Trữ Mạt Ly chỉ khẽ gọi một tiếng, toàn trường quay nhất thời lặng ngắt như tờ, ngay cả Liêu Khả Nhi đang bỏ trang cũng không để ý phần nhào trên mặt, quay đầu chăm chú nhìn Trữ Mạt Ly.

Đạo diễn Trương mỉm cười: “Trữ tổng, anh đã nói anh chỉ đến xem, không lên tiếng?”

Trầm Khánh Khánh hơi nhăn mày, con heo mập này rất can đảm, dám nói chuyện với Trữ Mạt Ly như vậy? Hậu thuẫn Kiều Hàn Thâm của hắn thế nào cũng phải kính Trữ Mạt Ly ba phần, nhưng hắn lại không sợ hãi chút nào, Trữ Mạt Ly cũng không phải ông chủ thiện tâm.

Trữ Mạt Ly một thân phong độ vuốt nhẹ cằm, đôi mắt phượng xinh đẹp đảo trên người đạo diễn Trương, cũng không nói là hàm ý gì, nghe giọng anh trầm thấp dễ nghe nhưng thật ra ẩn chứa vài phần ý cười: “Đạo diễn Trương, tôi chỉ muốn nói, cửa đang mở.”

Khi anh nói mặt không đổi sắc, giống như đang nói cái quần bạn đẹp lắm. Anh nói chuyện luôn hòa nhã, mặc kệ là lời thô tục lưu manh, nói gì cũng đều rất dễ nghe, người nghe không cảm thấy bị coi thường. Hiển nhiên, phần lớn mọi người tuyệt đối không tin Trữ Mạt Ly sẽ nói lời như vậy.

Một câu nói vô tâm này của Trữ Mạt Ly tức khắc làm Trương Hiển Chính ngẩn người, lập tức nhìn Trầm Khánh Khánh căm thù tận xương tủy. Mặt con heo kia từ trắng chuyển thành đỏ, lại từ đỏ thành tím, sau đó biến thành màu gan heo, rất ngoạn mục.

Trữ Mạt Ly xem như không thấy khuôn mặt đổi màu của tên Trương đó, ôn hòa nói với Trầm Khánh Khánh: “Khánh Khánh, đừng ngại, nhìn thẳng vào ống kính.”

Trầm Khánh Khánh cố nén cười, sau đó cô nhận thấy người xung quanh đều nén cười thật rất vất vả. Tuy rằng Trữ Mạt Ly thật sự chưa nói cái gì, nhưng người thông minh đều hiểu, anh đã ngầm cảnh cáo đạo diễn Trương. Đánh chó cũng phải ngó mặt chủ, đừng nói đến người trước mắt là người đại diện của Hoàn Nghệ.

Nhưng lời nói của Trữ Mạt Ly cũng khiến một ít người càng thông minh hơn.

Liêu Khả Nhi cắn chặt răng, lén trừng mắt với Trầm Khánh Khánh. Không có đạo lý, rõ ràng cô nghe nói Trữ Mạt Ly căn bản không cần Trầm Khánh Khánh, hơn nữa theo như cô biết thì quan hệ của bọn họ cũng không có gì mờ ám. Trước đó Trầm Khánh Khánh từng bị người chơi xấu, suýt nữa đánh mất tư cách tham dự giải thưởng Kim Tôn. Trữ Mạt Ly không thu xếp trấn áp xuống giúp cô, cuối cùng vẫn do Ted ứng phó với ban tổ chức Phương Lý. Còn có thời gian đầu, Trầm Khánh Khánh nhờ nịnh bợ con gái Trữ Mạt Ly nên mới được Trữ Mạt Ly chú ý. Trữ Mạt Ly chiều con gái có tiếng, bởi vì con gái thích mới cho Trầm Khánh Khánh cơ hội diễn xuất.

Từ khi Trầm Khánh Khánh đá An Thiển đi, cô ta mới trở thành một cây tiền của Hoàn Nghệ. Mà An Thiển được đồn là bạn gái của Trữ Mạt Ly, An Thiển đi rồi Trữ Mạt Ly cũng không còn che chở cho Trầm Khánh Khánh, đôi lúc còn nghe được tin đồn hai người cãi nhau. Tuy nhiên cô ta là kẻ vững vàng, không biết dùng thủ đoạn gì tạo ra một lượng lớn scandal liên tiếp, nhưng cuối cùng lại cầm giải thưởng. Thật sự là kẻ dê tiện có chiều dê tiện.

Trong lòng Liêu Khả Nhi có phần khó chịu, cô tự nhận là ngoại hình xinh đẹp hơn Trầm Khánh Khánh, tuổi cũng trẻ hơn Trầm Khánh Khánh. Hơn nữa gia thế cũng xứng đôi với Trữ Mạt Ly. Tuy rằng Trữ Mạt Ly có con gái tám tuổi, nhưng không làm suy giảm hình tượng của anh, hình tượng một người cha tốt càng có thể làm các cô gái mê muội.

Chỉ cần bám víu Trữ Mạt Ly, chỉ cần anh nói một câu, người đứng đầu của Hoàn Nghệ, trong giới giải trí này muốn địa vị gì mà chẳng được?

Có điều, chuyện mắt thấy hôm nay rốt cuộc là như thế nào! Chưa bao giờ nghe Trữ Mạt Ly mở miệng giúp Trầm Khánh Khánh, tuy lời nói hơi khó hiểu làm người ta đoán không ra.

Bên kia, Trữ Mạt Ly đã đứng dậy, anh nói với Trương Hiển Chính mang khuôn mặt từ màu gan heo đã khô phục lại: “Tôi không quá rầy nữa.”

Anh không nói vì sao đến, cũng không giải thích vì sao đi. Trữ Mạt Ly chính là người như vậy. Trương Hiển Chính đang lúc tức giận không thể phát tác, tốt nhất đừng trêu ghẹo vị trước mắt này, hắn cười làm lành nói: “Trữ tổng đi thông thả, có cơ hội chúng ta cùng ăn một bữa cơm.”

Trữ Mạt Ly không đáp được hay không, chỉ là ý tứ không rõ quét mắt qua tên đầu heo Trương Hiển Chính, sau đó lại giống như khi đến, ung dung ra ngoài.

Anh đi rồi, quay lại cảnh này thêm lần nữa. Sau đó Trầm Khánh Khánh quay phim cũng được thuận lợi hơn. Nhưng đối với việc Trữ Mạt Ly ra tay giúp đỡ, Trầm Khánh Khánh không có gì cảm tạ, còn không phải anh đẩy cô vào cảnh nước sôi lửa bỏng này hay sao?

Lời tác giả: Hôm nay đi lên giải thích một chút, đọc đến đây mọi người hẳn là hiểu rõ ràng, nam chính là ai. Hiện tại tôi không muốn nhiều lời gì, nhưng tôi tin bây giờ ai không thích người đó thì về sau sẽ thích, bây giờ thích về sau sẽ càng thích, tôi tin anh ta là một nhân vật đáng để thích.

Truyện này đề cập đến giới giải trí, vậy nên nhất định sẽ có phương diện tranh chấp này, ngọt bùi cay đắng, tuy tôi không lặn lội trong vòng luẩn quẩn ấy, nhiều người trong số đó là tôi tự sướng tưởng tượng, nhưng một số thì nghiêm túc, còn có một chút là vì tình tiết truyện muốn tôn lên một vài diễn viên mà viết, đương nhiên tình địch của nam nữ chính đều rất đẹp, nhưng nhân vật phụ đẹp cũng chỉ để làm nền mà thôi đúng không? Hy vọng mọi người đối với tình tiết truyện này tin tưởng và kiên nhẫn, để cho Tiểu Tội nhà các bạn từ từ giải thích.

H2O: các bạn cứ bình tĩnh và tin lời tác giả ^^

7. Chương 13 - 14

Chương 13

“Tuyệt đại phong trần” quay khá thuận lợi, mặc dù Trương Hiểu Chính vẫn hay gây khó dễ cho Trầm Khánh Khánh. Bề ngoài luôn ra vẻ Trầm Khánh Khánh là người quan trọng, quan tâm chăm sóc, nhưng vẫn luôn ngầm bẫy cô. Trừ lần đó ra, tuy Liêu Khả Nhi cố gắng che giấu, nhưng cô ta đã sớm có tính toán trong tay, cô gái này rất thù ghét cô. Kelly dường như giống với lời đồn bên ngoài, là cô gái xinh đẹp điềm tĩnh. Về phần hai nam diễn viên, Lam Tường cùng công ty, tuy vào vai một mỹ nam đồng tính, nhưng thực tế lại là một người đàn ông phóng khoáng. Về phần Dương Phàm, cảm nhận trước tiên là người hay ngại ngùng, tuy đã diễn vài cảnh, nhưng vẫn chưa nhập vai.

Sau đó trên mạng lập tức có tin đồn, trong đoàn phim Trầm Khánh Khánh hay giở chiêu làm giá, một mặt bất hòa với diễn viên ở chung phòng hóa trang, cũng không chịu ăn cơm hộp với đoàn. Nửa đường còn xin phép đi chụp quảng cáo, làm cả đoàn phim phải xoay quanh cô.

Trầm Khánh Khánh chỉ hừ lạnh, trả lại laptop cho Ted.

Ted thở dài, bắt đầu khuyên giải: “Đừng để ý mấy thứ này, bọn phóng viên họ chỉ sợ thế giới không loạn, cần bản mặt kệ em muốn giảm béo mà phải ăn uống điều độ, cũng không quan tâm trên hợp đồng viết có dành thời gian quay quảng cáo. Chỉ sợ bọn họ biết, bọn họ cũng sẽ làm như không biết. Em là người nổi tiếng, khó tránh khỏi mấy chuyện thị phi.”

“Những chuyện này em đều hiểu.”

Trầm Khánh Khánh đương nhiên không bất mãn với đám paparazzi ấy, loại tin tức này cô còn thấy ít sao? Cô là cảm tức Trương Hiểu Chính, rõ ràng hẳn muốn nhân cơ hội lần này gây phiền toái cho cô. Cảnh hậu trường của nữ diễn viên chính không hiểu sao lại bị xóa đi, ngược lại giữ lại cảnh hậu trường của Liêu Khả Nhi... Trầm Khánh Khánh không muốn nhờ Trữ Mạt Ly ra mặt, hơn nữa lần này nhà đầu tư chính là Kiều Hàn Thâm, Kiều Hàn Thâm lại đang có quan hệ với Trương Hiểu Chính, muốn động vào Trương Hiểu Chính thật chẳng phải việc dễ làm.

“Lát nữa... “ Ted nuốt nước miếng, “Lát nữa gặp Trữ Mạt Ly, em có thể đừng tranh cãi với anh ấy không?”

“Có ý gì?” Trầm Khánh Khánh nhăn mày khó chịu, “Sao lại nói với em điều đó? Anh nên nói với anh ta mới đúng.”

Về mặt Ted bất đắc dĩ, có nỗi khổ không thể nói nên lời: “Khánh Khánh, thực ra... thực ra Trữ Mạt Ly rất tốt với em.”

Trầm Khánh Khánh lạnh lùng nói: “Em lại không thấy như vậy. Đối xử tốt với em là để con heo Trương Hiền Chính kia tìm em gây phiền toái? Em không muốn diễn cảnh nóng, còn muốn đẩy em vào ngõ cụt? Anh ta đối xử với em cũng thật quá tốt rồi!”

“Anh ta có suy nghĩ của anh ta, chưa bao giờ em biết với anh ta em quan trọng như...” Ted còn chưa nói xong đã gặp ánh mắt ăn thịt người của Trầm Khánh Khánh, liền nuốt sạch nửa câu sau vào trong bụng. “Mặc kệ như thế nào, vẫn nên nói chuyện ôn hòa, có gì từ từ trao đổi.”

Hôm nay Trầm Khánh Khánh đến thăm Liễu Liễu, nhân tiện Trữ Mạt Ly muốn nói rõ ràng chuyện diễn cảnh nóng. Việc quay phim đang tiến hành, chuyện này là tiêu điểm của mọi sự chú ý. Bởi vì trước đó trong hợp đồng không viết rõ. Qua vài lần suy tính rồi cuối cùng đi đến kết luận, nếu sống chết đều phải quay, Trầm Khánh Khánh tuyệt đối không thể hờ quá nhiều.

Đi vào nhà hàng hẹn trước, Trữ Mạt Ly quen biết quản lý nơi này, lập tức đưa Trầm Khánh Khánh tới phòng ăn trên tầng ba, nơi Trữ Mạt Ly và Liễu Liễu đang chờ.

Liễu Liễu vừa nhìn thấy Trầm Khánh Khánh hai mắt liền sáng lên, cũng không quan tâm ba ba yêu cầu giúp mình đeo khăn ăn, lập tức nhảy tới trước mặt Trầm Khánh Khánh, ôm đúi Trầm Khánh Khánh cọ cọ, trong đôi mắt to ngập tràn vui sướng: “Dì Khánh Khánh, hai ngày nay dì không tới thăm Liễu Liễu.” Nói xong tủi thân trề miệng.

Trầm Khánh Khánh không thể chịu được vẻ mặt này của cô bé, khuôn mặt không khỏi buông lỏng. Cô ngồi xổm ôm lấy Liễu Liễu, hôn nhẹ vào mặt cô bé, làm bộ đáng thương: “Bảo bối, xin lỗi con. Dì sai rồi, con phạt dì đi.”

Trữ Mạt Ly nhìn bộ dáng một lớn một nhỏ thân mật khăng khít, thậm chí quay đầu... ở góc bọn họ không thấy được khe mỉm cười.

Liễu Liễu chớp chớp mắt, ôm cổ Trầm Khánh Khánh nói: “Đêm nay dì phải ngủ với con.”

Trầm Khánh Khánh xấu xa hỏi: “Con không muốn ngủ cùng ba ba?”

Liễu Liễu giận dữ quả quyết từ bỏ người ba anh tuấn: “Không muốn. Con ngủ với dì cơ!”

Trầm Khánh Khánh khiêu khích nói với Trữ Mạt Ly: “Làm sao bây giờ, đêm nay muốn tới tới không?”

“Liễu Liễu thích, theo ý con bé đi!” Trữ Mạt Ly bình thản uống trà, “Ngồi xuống đi, Liễu Liễu đói bụng.”

Trầm Khánh Khánh chọn vị trí đối mặt với Trữ Mạt Ly, cách ba chiếc ghế trống. Liễu Liễu không có lương tâm ngồi bên cạnh Trầm Khánh Khánh. Hai bên rõ ràng đều không thể dây vào, Ted cũng chọn một vị trí vừa phải ngồi xuống.

“Ăn cơm trước.”

Nhà hàng này chuyên làm món ăn Quảng Đông, bởi vì Liễu Liễu thích đồ ngọt, vậy nên Trữ Mạt Ly thường mang bé tới đây dùng cơm.

Trầm Khánh Khánh không thể ăn gì, cô vì quay phim mà phải duy trì dáng vóc, thực sự phải chú ý ăn uống, chỉ ăn một bát cháo đặc. Thời gian còn lại cô đút cho Liễu Liễu, không phải Liễu Liễu khó chăm sóc. Cô bé lớn như vậy đương nhiên sẽ tự ăn cơm, nhưng chính là bé thích Trầm Khánh Khánh đút cơm, cảm giác rất thích.

Ăn một lúc, Trữ Mạt Ly bắt đầu câu chuyện: “Cảnh kia đã được xác định, Trương Hiền Chính có đề cập với em không?”

“Không có, tôi cũng lười hỏi hần.”

“Tốt! Trên cơ bản em xác định quan hệ với Dương Phàm qua cảnh diễn kia.”

Với ai cô không quan tâm, cô chỉ quan tâm một vấn đề: “Giới hạn?”

Bởi có Liễu Liễu ở đây, Trữ Mạt Ly chỉ chỉ lưng, lại chỉ về chân: “Thì lộ chùng này.”

Tuy rằng có thể chấp nhận mức độ này, nhưng sắc mặt Trầm Khánh Khánh vẫn như ăn phải ruồi bọ: “Con heo mập kia, không biết sẽ giở trò gì trong cảnh này.”

Trữ Mạt Ly không lên tiếng, ngược lại Ted vội giúp cô bớt phiền: “Đừng lo lắng, đến lúc đó sẽ có các biện pháp che chắn, cũng không sử dụng ánh sáng. Lúc trước Mạt Ly dùng cách này, rất an toàn.”

Trầm Khánh Khánh sững sốt, nhìn về khuôn mặt bình tĩnh của Trữ Mạt Ly. Cô đột nhiên nhận ra là ảnh để tắt đèn tới loại diễn này, nhưng nhất thời chưa tưởng tượng được đáng về ấy.

Trữ Mạt Ly như có thể nhìn thấu suy nghĩ của Trầm Khánh Khánh, thuận miệng nhắc nhở nói: “Nhất tiên phong hầu”, nếu em muốn mượn xem, có thể nhìn xem.”

Cô không thể tưởng tượng Trữ Mạt Ly sẽ diễn cảnh nóng như thế nào. Bởi vì anh luôn là một bộ dáng cấm dục mà quả thật cô cũng lo lắng diễn không được thật, nhưng lần này, cho dù ý tưởng này là thật, cũng không thể không thuận theo.

“Chẳng qua là cảnh nóng, tôi chỉ không muốn diễn, chưa nói sẽ không diễn.”

Trữ Mạt Ly miễn cưỡng cười cười, đôi mắt phượng nheo lại: “Phải không?”

Ted bắt đầu thâm chấy mồ hôi, khẩn trương quan sát sắc mặt Trầm Khánh Khánh. Nói Trầm Khánh Khánh cái gì cũng tốt, chỉ có điều nếu có thể dùng kỹ xảo diễn xuất, cô nhất định sẽ không bỏ qua. Lại nói tiếp, trong mắt người ngoài Trầm Khánh Khánh giống như một bước lên mây, nhưng phương diện này, khổ tâm cũng chỉ có cô với người bên cạnh biết được. Từ một đào tạo viên không xuất thân chính quy, vì tôi luyện diễn xuất, người khác bỏ ra mười phần công sức, Trầm Khánh Khánh phải bỏ ra ba mươi phần công sức. Không như Trữ Mạt Ly trời sinh là diễn viên trân bảo hiếm có, Trầm Khánh Khánh dựa vào nghiền ngẫm không ngừng, quan sát không ngừng, tự hỏi không ngừng, cùng với thực hành không ngừng. Cũng chỉ có bọn họ biết Trầm Khánh Khánh sẽ vì nét mặt của một vai diễn mà đứng trước gương luyện tập mấy ngày mấy đêm, cũng sẽ vì một câu đối thoại mà thử dùng nhiều lời nói âm điệu khác nhau, vì muốn đạt tới hiệu quả tốt nhất. Giới phê bình trong nghề cho rằng diễn xuất của Trầm Khánh Khánh có một cảm nhận ở mức độ mà người khác không có, cách diễn mỗi vai đều khác biệt, bất kể là ánh mắt hay từng động tác nhỏ đều rất tinh tế, đáng để cân nhắc.

Nhưng loại chuyện này, người hiểu thấu như cô sẽ không nghe lời người ngoài, nhất là phía trước cô còn có một An Thiển, rất nhiều đạo diễn ngợi khen cô ta diễn xuất rất thông minh, cũng là một người có thiên phú.

Chính là, còn chưa chờ Trầm Khánh Khánh lên tiếng, cô nhóc đã mở miệng cướp lời: “Cảnh nóng gì đó, dĩ Khánh Khánh có thể diễn tốt!” Nói xong bé làm mặt quỷ với ba ba.

Trầm Khánh Khánh buồn cười, cục cưng nghĩ gì là nói đó, đại khái cô bé cũng không hề biết rõ cảnh nóng là cái gì. Nhưng mặc kệ như thế nào, bị cô bé nói lảng như vậy, cơn tức vốn có của Trầm Khánh Khánh biến mất như chưa có.

Đối với cô con gái chân ngoài dài hơn chân trong [1], Trữ Mạt Ly không để ý chút nào, ngược lại bắt đầu trêu con gái: “Liều Liều, con có biết cảnh nóng là cái gì không?”

[1] chân ngoài dài hơn chân trong: bệnh người ngoài.

Liều Liều trừng đôi con ngươi đen láy nhìn khuôn mặt tươi cười của Trữ Mạt Ly, giống như còn đang tự hỏi vấn đề này, nhưng nói quanh co nửa ngày trời vẫn không trả lời được.

“Ngoan lắm! Ngoan lắm” Trầm Khánh Khánh gấp miếng sầu riêng vào bát phân tán sự chú ý của cô bé, lại nhú mày với Trữ Mạt Ly: “Anh đừng có dạy hư trẻ con.”

Trữ Mạt Ly thoải mái dựa lưng vào ghế ngồi, vẻ mặt không cho là đúng.

Ted xem trái, nhìn phải, không khỏi cảm thán một câu: “Mấy người rõ ràng là người một nhà.”

Lời vừa ra khỏi miệng anh ta liền hối hận, mà nghe thấy lời đó hai người nọ đều sững sốt.

Không đợi Trầm Khánh Khánh phản ứng lại, Liều Liều mở cái miệng nhỏ nhắn, cũng bắt đầu không sợ chết nói không ngừng: “Dì Khánh Khánh đúng là người nhà mà! Có phải không ba ba?”

Trầm Khánh Khánh . Bây giờ muốn cô nói phải không, không phải phải không, may là Liễu Liễu hỏi Trữ Mạt Ly... Như vậy, Trữ Mạt Ly sẽ trả lời như thế nào? Trầm Khánh Khánh không biết tại sao cô lại hơi khấn trương nhìn về phía đối diện.

Khỏe miệng Trữ Mạt Ly vẫn mỉm như cũ, nhưng Trầm Khánh Khánh không nhận ra giữa ý cười kia lạnh hay nóng. Đường như anh đang nhìn cô, nhưng nhìn kỹ mới phát hiện anh không nhìn ai cả.

Qua một lát, anh đứng lên nói: “Gần đến giờ rồi, con còn phải về luyện đàn.” Sau đó anh lại nói với Ted: “Anh đưa Trầm Khánh Khánh trở về.”

Liễu Liễu ôm cánh tay Trầm Khánh Khánh, nhỏ giọng bào chữa: “Nhưng mà, hôm nay con ngủ với dì Khánh Khánh...”

Trữ Mạt Ly vẫy vẫy tay với Liễu Liễu: “Ngày mai dì Khánh Khánh còn phải quay phim. Ngoan, cuối tuần ba ba cho con ra ngoài chơi.”

Trữ Mạt Ly thực chiều Liễu Liễu, nhưng với con gái, anh uy nghiêm cũng không ai bằng. Bình thường không sao, nhưng khi anh nói “Ngoan”, chính là một lời ngầm ra hiệu – phải nghe lời.

Quả nhiên Liễu Liễu lập tức do dự, bé không dám nói “Rõ ràng ba ba đã đồng ý.”, lập tức lưu luyến nhìn Trầm Khánh Khánh, chớp chớp đôi mắt, khuôn mặt trắng trẻo đấu tranh gay gắt, dường như đau lòng ra quyết định, chạy tới cầm tay Trữ Mạt Ly, quay đầu lại tủi thân nhìn Trầm Khánh Khánh nói lời tạm biệt: “Dì Khánh Khánh, hẹn gặp lại.”

Trầm Khánh Khánh cười cười, vẫy vẫy tay với bé: “Nghe lời ba ba, nếu rảnh dì sẽ cùng đi chơi với con.”

Trữ Mạt Ly đưa Liễu Liễu đi rồi, nụ cười của Trầm Khánh Khánh cũng lập tức biến mất. Cô nhìn thoáng qua Ted, người đứng sau cũng biết vì một câu nói của mình làm không khí cứng lại, vô cùng đau đớn đứng yên bất động. Lúc ấy anh ta cũng không biết đầu óc bại liệt thế nào mà lại nói như vậy, thật đáng chết!

Trầm Khánh Khánh không muốn đi, cô nâng chén trà chậm rãi uống. Sau đó lại nhớ đến cảnh tượng vừa rồi, không khỏi buồn cười. Cô làm sao có thể trở thành người nhà với Liễu Liễu, là người nhà của bé, cũng chính là người nhà với Trữ Mạt Ly. Dù cô uy hiếp Trữ Mạt Ly, tay nắm bí mật của Trữ Mạt Ly, tuy rằng hiện tại chỉ có một hợp đồng trời buộc, nhưng Trữ Mạt Ly tuyệt đối sẽ không buông lỏng cảnh giác với cô. Khi đó quan hệ phức tạp của bọn họ cũng không đơn giản như những quy tắc ngầm mà người ngoài đã nghĩ.

“Khụ khụ...” Ted ở bên kia giả bộ ngứa họng, muốn mượn cớ làm Trầm Khánh Khánh chú ý.

Trầm Khánh Khánh buông chén trà, bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề: “Anh có biết mẹ đẻ Liễu Liễu là ai không?”

Khuôn mặt Liễu Liễu rất giống Trữ Mạt Ly, tuổi còn nhỏ đã kế thừa dung mạo diễm lệ của ba ba. Như vậy nguyên nhân chính có lẽ là vì bé với Trữ Mạt Ly đi ra từ một khuôn, vậy nên trên mặt bé nhìn không ra bóng dáng người mẹ, cũng vì vậy mà người ngoài vẫn không đoán được mẹ bé là ai.

Ted cả kinh, bị sắc nước miếng của chính mình, bắt đầu “khụ khụ” điên cuồng, lúc này là “khụ khụ” thật.

“Sao lại bị dọa thành như vậy?” Trầm Khánh Khánh bất mãn chau mày, rồi sau đó lại cười xấu xa nói: “Hay là anh thật sự biết?”

Ted đi theo Trữ Mạt Ly từ lúc anh khởi nghiệp, quan hệ hai người đương nhiên không tồi, cho dù anh ta đã biết mẹ đẻ là ai cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Ted nuốt hết nước miếng, thuận khí nói: “Bà cô ơi, anh xin em, chuyện này không thể hỏi linh tinh được đâu. Mạt Ly đã sớm nói rồi, ai nhắc đến, anh ta liền giết người đó.”

“Anh ta lại không ở đây. Nơi này chỉ có anh và em, anh gấp như vậy làm gì?”

“Em có hỏi anh, anh cũng không biết.” Ted lắc đầu, hé ra khuôn mặt anh tuấn trong vai phản diện, dè dặt hỏi: “Sao đột nhiên em lại muốn hỏi điều này?”

“Không có gì.” Trầm Khánh Khánh lắc nhẹ chén trà, nói miễn cưỡng: “Chỉ là em tò mò, người đàn ông bá đạo như Trữ Mạt Ly, cô gái nào có thể lọt được vào mắt anh ta, còn khiến cô ấy sinh con cho anh ta nhỉ? Anh thật sự không biết sao, ngày trước không phải anh là quản lý của anh ta à?”

Ted nghĩ ngợi, vẻ mặt đau khổ xin tha thứ: “Bà cô ơi, cũng chẳng phải anh ta mang thai, anh làm sao biết được.”

Trầm Khánh Khánh tiếp tục tự đoán: “Sẽ không phải để thuê chứ? Chẳng lẽ Trữ Mạt Ly cũng là gay?”

Bộ mặt Ted run rẩy, cứng họng không nói gì.

“Thôi, dù sao cũng không liên quan đến em, biết nhiều bí mật của anh ta đối với em cũng chẳng tốt lành gì. Đi thôi!” Trầm Khánh Khánh phát phát tay, không hề tự hỏi vấn đề này.

“Ba ba!”

Ngồi sau xe, Liễu Liễu rời khỏi người Trữ Mạt Ly, đôi tay nhỏ bé nhanh nhẹn nắm cổ tay áo Trữ Mạt Ly, khuôn mặt xinh xắn khấn trương ngược lên thấy Trữ Mạt Ly đang trầm tư.

Trữ Mạt Ly phục hồi lại tinh thần: “Ừ?”

Liễu Liễu nửa nức nở, nửa tủi thân nói: “Ba tức giận? Liễu Liễu biết sai rồi, nhưng Liễu Liễu chưa nói đi Khánh Khánh là mẹ Liễu Liễu, ba ba đừng tức giận.”

“Ba không tức giận.” Trữ Mạt Ly dịu dàng sờ sờ má Liễu Liễu.

Liễu Liễu đưa tay nhỏ bé xoa xoa hai gò má Trữ Mạt Ly: “Vì sao ba lại khó chịu như vậy?”

Trữ Mạt Ly sững sốt, cười nói: “Không có, ba ba tốt lắm.”

Anh ôm Liễu Liễu trong lòng ngực, hôn nhẹ lên trán bé, thấp giọng nói: “Ba ba có Liễu Liễu là đủ rồi.”

Lời tác giả: còn nghi ngờ với nam chính, xin ngừng đầu nhìn văn án.

Thấy có bạn vì nam chính không phải Quý Hàm mà bỏ truyện... Vô cùng đau khổ, vô cùng tuyệt vọng, có lẽ là dành cảm tình cho anh ta quá nhiều, cho nên không khó lý giải tình cảm của mọi người đối với anh ta. Chắc, mặc kệ, tôi vẫn tiếp tục con đường của tôi.

Chương 14

“Ả Liêu Khả Nhi kia lại được phân thêm cảnh quay. Chị Khánh, sao lại thế này?” Ada cầm kịch bản đã bị thay đổi, lòng đầy cảm phẫn nói.

Trầm Khánh Khánh đang nhắm mắt nghỉ ngơi, nghe xong cũng chỉ cười cười như không sao cả: “Em nghĩ xem?”

Ada động não, bỗng nhiên hiểu ra: “Đi cửa sau!”

“Thông minh. Nhưng không chỉ có như thế.” Trầm Khánh Khánh vuốt mái tóc dài, nói: “Trương Hiến Chính cũng coi trọng gia thế nhà cô ta, bằng không lấy thái độ làm người của hắn sao có thể nâng đỡ một người mới vào nghề như vậy?”

Đầu Ada run lên: “Cô ta muốn leo lên bằng mọi giá, so với đồng mờ nát [1] kia... em mới nghĩ tới đã thấy ghê tởm.”

[1] đồng mờ nát: ám chỉ Trương Hiến Chính

Trầm Khánh Khánh mở mắt ra, nhìn khuôn mặt xinh đẹp như hoa nhưng lạnh lùng ở trong gương, nói: “Giới giải trí này, không có dễ tiền nhất, chỉ có dễ tiền hơn.”

“Chúng ta làm gì bây giờ?”

“Làm gì bây giờ?” Trầm Khánh Khánh bình tĩnh cười, cô quay đầu lại nhìn Ada đang nghi hoặc, nói: “Sợ cái gì, tự nhiên sẽ có người trông thấy, chủ động mang đồ tới cho chúng ta.”

“???” Vẻ mặt Ada vẫn mờ mịt.

Lúc này truyền đến tiếng gõ cửa.

“Mời vào.”

Ada nhìn ra cửa, người tới lại là Kelly.

Kelly mặc đồ diễn, diêm tinh xinh đẹp lại đáng yêu, trên mặt có đủ lo lắng và ngoan ngoãn: “Chị Khánh Khánh, em không làm phiền chị nghỉ ngơi chứ?”

“Không sao, tìm chị có việc?”

“Kịch bản có vài phần em không rõ, muốn nhờ chị Khánh Khánh chỉ dạy.”

Trầm Khánh Khánh cười nói: “Có gì không rõ?”

Trong phim, Kelly vào vai một tiểu thư khuê các thăm mền Dương Phàm. Lại nói tiếp, suất diễn của cô ấy nhiều hơn so với nhân vật đệ nhị mỹ nhân Mị Hương Lâu của Liêu Khả Nhi, nhưng giờ lại luôn bị Liêu Khả Nhi dẫm nát dưới chân. Tuy cô ấy rất biết nhẫn nại, nhưng vẫn là tuổi trẻ, khó tránh nóng nảy phập phồng.

Trầm Khánh Khánh giảng giải tỉ mỉ vai diễn cho cô. Kelly khi thì ra vẻ bừng tỉnh hiểu ra, khi thì lại tỏ vẻ khó hiểu. Trầm Khánh Khánh cũng không nôn nóng, giảng giải cho cô từng cái một.

Sau khi giảng đến một chỗ, ngón tay Trầm Khánh Khánh dừng lại một chút ở chỗ bị gạch chéo màu đỏ, ra vẻ kỳ quái: “Vì sao chỗ này có dấu gạch?”

Sau đó, đúng như dự đoán, trên mặt Kelly hiện lên vài phần oan ức và đau khổ, nhưng cô ấy mạnh mẽ trấn áp tinh thần, nói: “Không có gì, đạo diễn Trương nói phần này rất dài, liền bỏ đi.”

Trầm Khánh Khánh ra vẻ bừng tỉnh: “À, chị nhớ ra rồi, tập này đã phân lại cho Khả Nhi.”

Ada bên cạnh nhìn thấy thật muốn cười, ngợi khen Trầm Khánh Khánh dẫn dắt từng bước, dụ rấn khỏi hang, tương kế tựu kế.

Cô vừa nói vậy, đôi mắt Kelly lập tức đỏ lên: “Thật ra em cũng là lần đầu đóng phim. Nghề chính của em là ca hát. Lần này có cơ hội được quay phim, cũng chỉ muốn làm việc thật nghiêm túc, có điều... chị Khánh Khánh, tuy chúng ta không cùng công ty, nhưng em đã ngưỡng mộ chị từ rất lâu rồi.”

“Đừng nói vậy, chị không dám nhận.” Trầm Khánh Khánh vừa vỗ lưng Kelly, vừa cười nói.

Cái vỗ này của Trầm Khánh Khánh như cho Kelly một sự khích lệ lớn: “Chỉ là, cô ta bắt nạt em còn chưa nói, dù nói thế nào em cũng là tiền bối của cô ta. Nhưng về mặt diễn xuất bọn em đều là người mới. Thế mà cô ta lại dám làm càn, sao có thể không để chị Khánh Khánh vào mắt?”

Kelly quan sát sắc mặt Trầm Khánh Khánh, thấy không có gì khác lạ, tiếp tục nói: “Em biết chị Khánh Khánh nhất định niệm tình là người một nhà mà không so đo với cô ta. Nhưng thực sự là... trước kia em vẫn rất mong được vào vai diễn này, nghĩ rằng mọi người ở trong đoàn phim luôn hòa thuận vui vẻ, cùng nhau cố gắng, nhất định rất thú vị, chỉ là...Ai...” Kelly thở dài một hơi, mãi mới thôi, “Chị Khánh Khánh, thật xin lỗi, than phiền với chị nhiều như vậy.”

Trầm Khánh Khánh vẫn cười nói rất dịu dàng: “Không sao. Bất cứ việc gì cũng nên nghĩ thoáng ra.”

“Vâng, cảm ơn chị Khánh Khánh.”

Kelly đứng dậy tạm biệt, Ada tiễn cô ra cửa. Đóng cửa lại, Ada vội đến trước mặt Trầm Khánh Khánh: “Thế nào?”

Trầm Khánh Khánh ung dung cầm lấy USB Kelly lặng lẽ để lại trước khi đi, gơ lên hạ xuống đánh giá, nói: “Nhìn xem đây là cái gì?”

Ada gấp rút rút máy tính ra, một lát sau, cô trợn mắt há mồm quay đầu lại: “Quá sốc!”

Trầm Khánh Khánh không ngạc nhiên khi thấy “chuyện ấy” giữa hai người trên màn hình, bình tĩnh nói: “Thật quá nóng vội, dám làm vậy ở đoàn phim. Bất luận thế nào cũng phải đến khách sạn đặt phòng mới an toàn.”

Bởi chỉ quay bằng điện thoại, hình ảnh không được rõ nét lắm, nhưng vẫn có thể nhận ra hai người bên trong.

“Món đồ này, chị tính xử lý thế nào? Nếu phát tán ra ngoài, không hại chết ả, cũng khiến ả mất nửa cái mạng. Còn cả con heo mập kia nữa!”

Trầm Khánh Khánh lại suy xét, tâm trạng rất tốt, nói: “Đó là một thứ tốt!”

Ada gật đầu: “Không ngờ Kelly sẽ đưa thứ này cho chị, nhưng sao cô ấy dám làm như vậy?”

Trầm Khánh Khánh lấy lại USB, trong ánh mắt cô lóe lên những tia sáng nhỏ, thản nhiên, lạnh lùng: “Em biết không, cô Kelly này thực không đơn giản. Liêu Khả Nhi bộc lộ tài năng, ý vào nhan sắc, gia thế, sớm trở thành người nổi bật. Ngược lại là Kelly, bất kể cô ta làm sao có được thứ này, nhưng cô ta tự biết mình chưa đủ bản lĩnh ra tay. Nếu làm không tốt thì sẽ biến khéo thành vụng, vậy nên đã tới mượn dao giết người, cũng xem là thông minh.”

Về mặt Ada căng thẳng: “Cô ta muốn ra tay với chị, như này không phải lợi dụng chị sao?”

Ngón tay thon dài của Trầm Khánh Khánh vuốt ve USB, cười nói như không hề gì: “Mọi người đều vì lợi ích thôi! Thế nhưng, bây giờ thật sự không thể chửi Liêu Khả Nhi!”

“Vì sao?”

Trầm Khánh Khánh ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Bởi vì ông chủ Trữ của chúng ta đã từng nói, cấm tàn sát người trong nhà. Huống chi, chị còn dùng đến cô ta.”

Về phần cô Kelly này, tương lai sẽ là một chuyện riêng. Cô ta là ca sĩ của Thời Đại, như vậy Trầm Khánh Khánh phải để người nào đó chú ý – lang sói thường hay lui tới.

Xế chiều hôm đó, một video gửi tới điện thoại của Liêu Khả Nhi. Trầm Khánh Khánh ngồi cách đó không xa, nhìn thấy cô ta cầm điện thoại xem đoạn video, sau đó sắc mặt trắng bệch như tuyết tháng mười hai. Nếu lại gần có thể thấy dưới màu trắng là màu xanh mét.

Thật trùng hợp, chiều nay có một cảnh quay Liêu Khả Nhi tát Trầm Khánh Khánh.

Trầm Khánh Khánh dù bận rộn vẫn ung dung, đã sẵn sàng vào vị trí. Khi Liêu Khả Nhi đi tới, bước chân giống như không có thực, linh hồn đang ở tận đâu.

Trầm Khánh Khánh có ý tốt hỏi han: “Em khỏe không? Sắc mặt thoát nhìn không tốt lắm!”

Liêu Khả Nhi ngắc đầu, khuôn mặt đánh phấn nhìn gần như vậy trông càng trắng. Dường như lời muốn nói của cô ta cuộn cuộn trong cổ họng. Nhưng nhìn thấy vẻ mặt tươi cười vô hại của Trầm Khánh Khánh, lại nói không ra.

Trương Hiến Chính hô bắt đầu, Trầm Khánh Khánh nhanh chóng nhập vai. Trong đoạn diễn, đầu tiên cô và Liêu Khả Nhi tranh chấp, sau đó Liêu Khả Nhi thẹn quá thành giận giơ tay cho cô mấy cái tát.

Đúng vậy, là mấy cái tát, Trương Hiến Chính này sửa kịch bản thật ngoạn độc.

Nếu đánh thật, mặt Trầm Khánh Khánh có quỷ mới không sưng lên. Nhưng cô đợi một lúc, không thấy Liêu Khả Nhi hành động.

“Cất!”

Trương Hiến Chính mất kiên nhẫn đứng dậy: “Khả Nhi, em đứng góc đó làm gì, đánh đi!”

Tiếng “Đánh” này cuối cùng cũng gọi hồn Liêu Khả Nhi trở lại, Liêu Khả Nhi gật đầu cứng nhắc.

Bắt đầu một lần nữa, Liêu Khả Nhi nâng tay xuống một cái tát. Trầm Khánh Khánh thuận thế quay mặt đi, sau đó nhận ra một cái tát này thật đúng là không nặng.

“Cất!”

Trương Hiểu Chính giậm chân chạy đến trước mặt hai người, rất bất mãn với Liêu Khả Nhi: “Quá giả, bộ trước giờ chưa từng diễn cảnh này sao? Nếu không diễn được thì đánh thật. Anh nghĩ Khánh Khánh sẽ không để ý.” Sau đó lại lộ ra một khuôn mặt tươi cười chỉ vào Trần Khánh Khánh.

Trần Khánh Khánh lập tức rộng lượng phụ họa: “Khả Nhi, đừng ngại! Vì hiệu quả, đánh thật cũng được!”

Môi Liêu Khả Nhi hơi run run, ánh mắt bỗng có tia hung ác, tựa hồ Trần Khánh Khánh mỉm cười là một phen ra oai phủ đầu, là một đao lớn muốn mạng cô ta.

Lại quay phim, Trần Khánh Khánh bắt đầu trước, khẽ nói với Liêu Khả Nhi: “Đừng sợ, tôi đứng về phía cô.”

Liêu Khả Nhi sửng sốt, hiển nhiên không ngờ Trần Khánh Khánh sẽ nói như vậy. Nhưng không để cô ta phải nghĩ nhiều, Trương Hiểu Chính đã hô bắt đầu.

Trần Khánh Khánh ám chỉ: “Đánh đi, không liên quan.”

Liêu Khả Nhi cắn răng một cái, mấy cái tát cứ hạ xuống liên tục. Cô ta vốn đã giao hẹn cùng Trương Hiểu Chính sẽ giằng vò Trần Khánh Khánh vài lần, nhưng giờ dù Trần Khánh Khánh có nói thật, cô ta cũng không dám.

Cảnh này chỉ diễn một lần đã xong, bởi Trương Hiểu Chính thật sự không tìm ra lỗi nào. Hắn hơi tức giận nhìn Liêu Khả Nhi chằm chằm, nhưng người sau thậm chí không nhận ra.

Khi chuyển màn, Liêu Khả Nhi sít sao đi theo Trần Khánh Khánh vào một góc khuất.

Trần Khánh Khánh quay người lại, đã bị Liêu Khả Nhi nắm lấy: “Đúng là cô? Hay người khác?”

“Đừng khẩn trương như vậy, video là tôi gửi cho cô, nhưng không phải tôi quay.” Trần Khánh Khánh trấn an nói: “Tôi và cô là người cùng công ty, xảy ra loại chuyện này, đương nhiên phải giúp cô.”

“Người kia rốt cuộc là ai?”

Liêu Khả Nhi không chịu buông tha như trước, tựa như chỉ chờ cô ta biết kẻ súc sinh nào làm, cô ta sẽ lột da người nọ.

Trần Khánh Khánh cười lạnh: “Cô bị người ăn mà còn không biết đó là con sói khoác da heo à?”

Gương mặt đẹp như tranh của Liêu Khả Nhi như biến thành ác quỷ, hoảng sợ nói: “Là Trương Hiểu Chính?”

Lập tức lại phủ định ngay tức khắc: “Không thể, cô lừa tôi.”

“Biết vì sao Trương Hiểu Chính ghét tôi như vậy không?” Trần Khánh Khánh dựa vào tường, không có ý muốn lừa gạt cô gái nhỏ, “Bởi vì hắn không thể làm gì tôi. Nhiều năm như vậy, tôi cũng biết được một chút thủ đoạn của hắn. Vì phòng ngừa bị người sau lưng đâm một đao, hắn thích quay một vài cảnh để làm của riêng, như vậy các cô gái đó sẽ ngoan ngoãn nghe lời hắn. Cô còn trẻ, đương nhiên sẽ không ngờ tới điều này. Hắn biết cô nhìn tôi không vừa mắt, vậy nên liền cố ý xuống tay với cô.”

Liêu Khả Nhi một tay vịn tường, suýt nữa không đứng lên được. Ánh mắt cô ta đầu tiên là hỗn loạn, nhưng nhiều nhất chính là phẫn hận, khuôn mặt méo mó lại: “Con heo kia dám làm như vậy...”

Nếu là mấy cô gái nhỏ mới khởi nghiệp đại khái sẽ vì nỗi sợ danh tiếng Trương Hiểu Chính mà không dám lộ ra, nhưng Liêu Khả Nhi thì khác. Cô ta là con gái nhà giàu, không sợ trời không sợ đất. Tuy rằng rất độc ác, nhưng vẫn còn thiếu một sợi gân.

“Tôi còn biết, hắn có một sở thích biến thái.”

“Cái gì?”

“Hắn có một quyển nhật ký, bên trong ghi chép những thủ đoạn hạ lưu của hắn.”

Ánh mắt Liêu Khả Nhi sắc bén: “Cô muốn tôi đi trộm quyển nhật ký kia?”

Trần Khánh Khánh dịu dàng cười nói: “Bây giờ chúng ta là người cùng một thuyền.”

“Việc đó có lợi gì cho tôi?” Cô ta cũng không phải đứa ngốc.

“Tôi đưa cô bản gốc.”

“Dựa vào cái gì tin cô? Nếu không phải do cô quay, cô làm sao có thể có bản gốc?”

Trầm Khánh Khánh từng bước đến gần cô ta, dỡ bỏ khuôn mặt tươi cười, lạnh lùng liếc Liêu Khả Nhi: “Không tin? Cô nghĩ rằng Trầm Khánh Khánh là ai, lặn lội nhiều năm như vậy, một ít thủ đoạn nhỏ vẫn phải có.”

Khí thế của cô rất lớn, mạnh mẽ làm Liêu Khả Nhi chần động. Cô ta chỉ ngậy ngốc nhìn Trầm Khánh Khánh trước mặt, thân thể không thể nhúc nhích.

Cuối cùng Liêu Khả Nhi không đáp ứng, Trầm Khánh Khánh cũng không gấp. Quay hai ngày, báo chí đột nhiên tuôn ra tấm ảnh Liêu Khả Nhi tát Trầm Khánh Khánh, cũng không biết là ai đi truyền. Tối hôm đó, Trầm Khánh Khánh nhận được điện thoại của Liêu Khả Nhi, cô ta nói giao dịch thành công. Trầm Khánh Khánh bỏ điện thoại xuống, cười thật vui vẻ. Bây giờ cô biết đã tin tức là ai tung ra. Trương Hiểu Chính nghĩ Liêu Khả Nhi không nghe lời hắn, muốn cho cô ta biết tay, không ngờ không giết được gà còn mất đi nắm gạo.

Tốt lắm, tốt lắm, dường như cô đã nhìn thấy bộ dáng con heo kia máu tươi chảy ròng ròng.

Tối hôm đó, Trầm Khánh Khánh diễn xong liền đến nhà Trữ Mạt Ly, khó có lúc không phải nhìn sắc mặt anh, vô cùng hào hứng luyện đàn với Liễu Liễu.

Ted đi theo Trữ Mạt Ly vào phòng sách, do dự mãi mới hỏi: “Không biết có phải thuận lợi quá hay không.”

Nhưng Trữ Mạt Ly một chút cũng không lo lắng: “Anh nghĩ Trầm Khánh Khánh là ai? Cô ấy có thể xử lý.”

Ted chau mày: “Thật sự không nói cho cô ấy biết cái video kia...”

Trữ Mạt Ly quả quyết nói: “Không cần thiết, vẫn như trước đến giờ, anh cứ làm bộ cái gì cũng không biết. Mặt khác mọi chuyện tiến hành theo kế hoạch.”

Ted không đành lòng: “Như vậy được không?”

“Hôm nay anh quá nhiều lời.”

Ted lập tức im miệng. Anh ta nhìn sườn mặt Trữ Mạt Ly đang đọc sách, có vài chuyện anh ta không thể nhiều lời, đành phải lặng lẽ thở dài.

Lời tác giả: chuyện xưa còn chưa mở ra hết, xin mọi người đừng nóng vội.

8. Chương 15 - 16

Chương 15

Việc quay phim được tiến hành bừa bừa khí thế, có lẽ mọi người đã trở nên quen thuộc, quan hệ cũng hòa thuận hơn. Nhưng giữa cái gió yên sóng lặng này, vài người trong đó vẫn ngầm gây rối loạn. Trầm Khánh Khánh nghĩ được trong không khí mùi vị hưng phấn của kẻ gây rối, có lẽ mưa gió sắp nổi lên rồi.

Trong khi đó Liêu Khả Nhi vẫn duy trì mối quan hệ bất chính với Trương Hiểu Chính. Muốn lấy được món đồ đó cũng không phải chuyện dễ dàng, người thợ săn giỏi phải biết kiên nhẫn. Trầm Khánh Khánh bảo cô ta, không nên nóng vội, sớm hay muộn hắn sẽ để lộ dấu vết. Mỗi ngày hai người họ đều diễn tiết mục bắt hòa cho Trương Hiểu Chính xem, khiến hắn nghĩ rằng tất cả đều nằm trong lòng bàn tay hắn.

Kelly cũng từng tìm đến Trầm Khánh Khánh, nôm na là muốn biết Trầm Khánh Khánh xử lý video kia thế nào.

Trầm Khánh Khánh nhân cơ hội hỏi cô ta muốn xử lý video kia ra sao. Kelly nói cô ta cũng không rõ lắm, có người đặt vật đó trong ví của cô. Trầm Khánh Khánh nhăn mày, có chuyện như vậy? Cô hiểu chỉ dựa

vào mình Kelly thì muốn làm ra chuyện đó cũng không dễ. Nói như vậy, còn có người đang âm thầm nhắm vào Trương Hiến Chính?

Mặc kệ là ai, cô đều chân thành cảm tạ người đó.

Về chuyện xử lý video kia như thế nào, cô bảo Kelly không phải lo lắng, cô sẽ xử lý thích đáng.

Thế nhưng, trước tiên cô còn lo lắng một chuyện – quay cảnh nóng.

Bởi vì quay phim thuận lợi, tiến độ “Tuyệt đại phong trần” đã được hơn phân nửa, trò hay cũng sắp diễn ra. Trầm Khánh Khánh vì nghiên cứu cảnh nóng đã hao tâm tổn trí không ít. Vì nó cô còn phải lôi kéo làm quen riêng với nam chính Dương Phàm, quen thuộc với nhau hơn một chút, khi quay phim cũng đỡ ngại. Sau đó cô nhận ra Dương Phàm thật sự là một diễn viên nam nhút nhát, rất khách khí. Điều này so với sự điềm tĩnh, sâu sắc mà anh ta trình diễn trước màn ảnh, hoàn toàn tương phản với nhau. Vài năm trước anh ta khởi nghiệp bằng một bộ phim thần tượng rất nổi tiếng. Tuy lúc đó chỉ là nam phụ, nhưng đôi mắt u buồn của anh ta đã mê hoặc rất nhiều fan nữ. Sau đó ngược lại, anh ta còn nổi tiếng hơn nam chính không biết bao nhiêu lần.

Sau khi Trầm Khánh Khánh qua lại với anh ta, nhanh chóng kết luận anh ta là diễn viên hiền tài hiếm có trong nghề. Đối nhân xử thế bình thản, gặp nguy không sợ, so với Văn Hào kia, Trầm Khánh Khánh tiếp xúc cùng anh ta thoải mái hơn rất nhiều.

Có điều không biết vì sao, trong ánh mắt Dương Phàm nhìn cô luôn có phần nghi ngại.

Giờ nghỉ giữa trưa, Trầm Khánh Khánh không khỏi hỏi anh ta: “Vì sao luôn nhìn tôi như vậy?”

“Không, không có gì.” Dương Phàm ngẩn người, cầm chai nước uống che dấu, “Đại khái vì thấy không giống như tin đồn lắm!”

“Tin đồn?” Trầm Khánh Khánh đương nhiên biết trong lời đồn đại, cô là người như thế nào.

“Trước khi quay phim còn hơi lo lắng, nhưng bây giờ xem ra cô là người rất dễ gần.”

Trầm Khánh Khánh không dám tự nhận mình dễ gần. Cô cũng chỉ vì muốn có sự ăn ý với Dương Phàm mới đến gần anh ta, nhưng cô cũng sẽ không tự mình đâm mình.

“Người ta đồn tôi là người như thế nào?”

“À...” Dương Phàm xấu hổ không biết nên nói ra sao.

Trầm Khánh Khánh bưng tỉnh: “Không liên quan, tôi sẽ không để tâm. An Thiển nói cái gì, chính là cái đó đi!”

Dương Phàm không che dấu ngạc nhiên, Trầm Khánh Khánh nhìn vẻ mặt của anh ta, lập tức cười nói: “Tôi và cô ấy có tiếng là quan hệ không tốt. Không sao cả!”

Dương Phàm cúi đầu nghĩ ngợi, nói đúng trọng tâm: “Thực ra rất nhiều điều phải mất thấy mới là thật.”

“Đúng vậy, ví dụ như này.” Trầm Khánh Khánh đưa ra một tờ tạp chí, tiêu đề trên bìa là “Diễn viên nổi tiếng đêm khuya bí mật gặp gỡ đàn em”, thêm cả bức ảnh hai người sánh bước cùng nhau. “Rõ ràng là sau khi xong việc thì thuận đường đi cùng nhau, cũng sẽ bị viết thành như vậy.” Trầm Khánh Khánh đã miễn dịch với scandal của mình.

Dương Phàm cũng thấy thật thông suốt: “Tôi không chú ý mấy chuyện này.”

Trầm Khánh Khánh thuận tay ném tờ tạp chí: “Vậy thì tốt rồi, mấy cái này coi như đang quảng bá cho bộ phim thôi!”

Giờ nghỉ chấm dứt, mỗi diễn viên đều vào vị trí của mình. Trầm Khánh Khánh đưa tay về phía Dương Phàm, Dương Phàm khó hiểu nhìn cô.

“Cảnh quay ngày mai, hợp tác vui vẻ.”

Ánh mắt Dương Phàm ngưng trệ, tựa hồ không dám nhìn thẳng vào ánh mắt thẳng thắn của Trầm Khánh Khánh. Lát sau anh ta đứng lên bắt tay lại, chỉ khẽ nói được.

Đêm đó, Trầm Khánh Khánh ở nhà lấy “Nhất tiễn phong hầu” xem lại một lần nữa. Có trời mới biết cô đã xem bao nhiêu lần, nhất là cảnh nóng trong đó. Tuy phần diễn của nam và nữ khác nhau rất lớn, nhưng vẫn có thể tham khảo chút tình cảm. Trầm Khánh Khánh không thể không thừa nhận, Trữ Mạt Ly diễn xuất đặc biệt tinh tế. Có thể diễn được chân tình mà không sến, dục mà không dâm, anh diễn xuất mang lại sức nóng khiến người xem hít thở không thông. Bất kể là ánh mắt, nét mặt, động tác toàn thân, thậm chí thanh âm, đều khiến tim người ta không khỏi đập mạnh.

Bỗng nhiên, điện thoại Trầm Khánh Khánh vang lên. Một tiếng vang này có thể sánh với tiếng hét chói tai của nữ quỷ trong đêm, làm Trầm Khánh Khánh sợ tới mức cuống quýt tắt TV. Nhưng quay đầu ngẫm lại, cô tắt TV để làm gì?

Điện thoại vẫn đang kêu không dứt, Trầm Khánh Khánh vừa cầm lên thấy, là Trữ Mạt Ly. Màn hình điện thoại đương nhiên không hiển thị ba chữ này, mà là BTDMW.

“Alô.”

“Em thở rất nặng.”

“Gi?”

“Em đang làm gì?”

Trầm Khánh Khánh dừng mắt ở vỏ đĩa DVD, nói : “Xem kịch bản.” Không biết vì sao, có hơi chột dạ.

Đối phương như đang tự hỏi phần trăm sự thật trong lời cô nói, sau một lúc lâu, thanh âm trầm thấp dễ nghe của Trữ Mạt Ly truyền tới một câu hỏi: “Không phải em đang xem “Nhất tiễn phong hầu” chứ?”

Trầm Khánh Khánh theo phản xạ có điều kiện nhìn một vòng xung quanh, anh ta sẽ không lắp camera ở nhà cô chứ?

“Không phải.” Cuối cùng, lại thêm một câu, “Tôi xem “Nhất tiễn phong hầu” làm gì?”

Đầu kia truyền đến tiếng cười của Trữ Mạt Ly, giống như không tin lời giải thích của Trầm Khánh Khánh. Thế nhưng anh không truy hỏi, nói tiếp: “Ngày mai quay xong tới đây chơi với Liễu Liễu. Con bé nói luyện được khúc nhạc mới, muốn đàn cho em nghe.”

Trầm Khánh Khánh buồn rầu xoa ấn đường: “Có thể sẽ quay đến tận đêm.”

“Cố gắng lên.”

Nói xong, cũng không tạm biệt liền tắt máy.

Trầm Khánh Khánh khẽ thở phào, nhìn DVD trên mặt đất, buồn bực đá một cái. Cô luyện tập rất nhiều, ngày mai diễn không biết có thể thuận lợi vượt qua... hay không. Lần đầu tiên Trầm Khánh Khánh không xác định.

Ngày hôm sau, từ trên xuống dưới đoàn phim tràn ngập không khí khác thường. Lý do, còn phải hỏi sao, hôm nay quay cảnh nóng mà họ mong chờ đã lâu. Vì vậy đoàn phim chọn một khu riêng làm phim trường, mấy ngày trước còn có nhân viên tới nơi này dựng cảnh.

Sáng sớm, bên ngoài đoàn phim đã bị phóng viên vây quanh tầng tầng lớp lớp. Đám phóng viên này cũng thật tài, rõ ràng đoàn phim đã phong tỏa tin tức với bên ngoài, nhưng bọn họ vẫn có biện pháp tìm được thông tin. Sau khi đến nơi Trầm Khánh Khánh mới biết, hóa ra là Trương Hiến Chính mời tới. Nói là ngày mở cửa, cho phép phóng viên phỏng vấn chụp ảnh, nhưng không được tiến vào trường quay cảnh nóng.

Biết rằng trong phim ảnh phải có mảnh lời quảng cáo, nhưng Trầm Khánh Khánh không khỏi trợn trắng mắt. Ngày cô đau đầu nhất lại bị nhiều đám ruồi bọ ở bên ngoài kêu ong ong như vậy.

Bị phỏng vấn chụp ảnh là không tránh khỏi, tất cả vấn đề đều gói gọn trong một điểm: quay cảnh nóng.

Trước đó đoàn phim đã công bố hình tượng nhân vật của mấy diễn viên chính, ảnh chụp Trầm Khánh Khánh được hưởng ứng rất nồng nhiệt. Rất nhiều người tỏ ra bất ngờ khi hình tượng của cô có thể xinh đẹp động lòng người như vậy. Đối với bộ phim lại thêm mong chờ, “Tuyệt đại phong trần” càng tỏa nhiệt.

Vậy nên, lúc này Trầm Khánh Khánh mặc đồ diễn, đánh Thái Cực quyền[1] với phóng viên. Đám phóng viên như sôi như hổ, bám Trầm Khánh Khánh không buông, có vấn đề gì cũng lôi ra hỏi, thậm chí còn có người hỏi quan hệ của cô và Dương Phàm có giống như lời đồn không, cảnh nóng lần này phải chăng là phim giả tình thật? Trầm Khánh Khánh vừa thầm mắng Trương Hiểu Chính, vừa kiên nhẫn trả lời vấn đề của phóng viên. Mặt cô phải cười đến cứng đờ lại, rốt cuộc cũng được gọi đến: bắt đầu quay phim. Sau đó, cô được Thuyền Trưởng che chắn nhanh chóng chạy đi.

[1] đánh Thái Cực quyền: ý chỉ lấy nhu chế cương

Trường quay là một nơi có suối nước nóng bao quanh, lần này Trương Hiểu Chính muốn độc đáo, muốn quay cảnh uyên ương trong nước. Bây giờ trừ bỏ thợ ánh sáng, thợ quay phim, đạo diễn, mấy người trong đoàn phim chỉ còn hai diễn viên chính.

Dương Phàm đã ngồi cạnh ao quý phi chờ đợi, nhìn thấy Trầm Khánh Khánh thì mặt đỏ lên, có chút khấn trương, sau đó gật đầu với cô.

Trương Hiểu Chính nói chuẩn bị diễn lần một, mọi người lập tức vào vị trí. Quay phim trong nước rất dễ bị lộ, trước đó Trầm Khánh Khánh đã chuẩn bị chu đáo, vừa có băng dính an toàn, vừa có nội y da màu. Hai người đang định xuống nước, bên ngoài vang lên tiếng phó đạo diễn. Trương Hiểu Chính nhướng mày, không vui vẻ gì đi ra ngoài. Một lát sau, Trương Hiểu Chính tiến đến trước, vẻ mặt hần rất quái lạ, như bị người ta vặn đứt cổ, gắng gượng mỉm cười. Chờ người phía sau tiến vào, Trầm Khánh Khánh đã hiểu vì sao hần lại có vẻ mặt như vậy.

Trữ Mạt Ly chậm chậm bước đến, giống như lần trước, lập tức có người mang ghế dựa tới. Trữ Mạt Ly cũng không khách khí ngồi xuống, phong thái cao ngạo như vương tử quý tộc cải trang vi hành. Sau đó anh thần nhiên nói với mọi người ở đây: “Tôi đến quan sát.”

Là một nhà đầu tư, một trong những nhà sản xuất, anh đương nhiên có tư cách đến quan sát. Trương Hiểu Chính không còn lời nào để nói, chỉ có thể nghe anh. Trầm Khánh Khánh cũng thấy kỳ quái, rốt cuộc người này có ý định gì, tối qua đâu có nghe anh ta nói muốn tới quan sát.

Đầu tiên diễn viên phải thả lỏng bản thân, Trầm Khánh Khánh đương nhiên đã chuẩn bị sẵn sàng, nhưng giờ cô phải ở trước mặt Trữ Mạt Ly diễn cảnh nóng, không biết vì sao, mới nghĩ tới thôi là lỗ chân lông toàn thân đều run lên. Nhưng cô lại không muốn bị anh chế giễu, đành phải xốc lại một trăm hai mươi phần trăm tinh thần ứng phó với thách thức kế tiếp.

“Có thể bắt đầu chưa?” Trữ Mạt Ly hỏi Trương Hiểu Chính.

“Có thể.”

Hai diễn viên chính vừa tiến vào trong nước, cởi áo ngoài ra. Nước vừa đủ ấm, mực nước cũng khá tốt, Trầm Khánh Khánh hơi yên tâm. Trương Hiểu Chính hô một tiếng “Bắt đầu”

Trầm Khánh Khánh dường như thay đổi thành người khác, lập tức nhập vai.

Cảnh quay này là hai người Lí Hương Quân và Hầu Phương Vực không kìm lòng nổi, tình chàng ý thiếp hoan ái tốt đẹp. Hai người cùng hỗ trợ lẫn nhau, bắt đầu nhập vai.

Trầm Khánh Khánh muốn cảnh này chỉ nên diễn một lần cho xong, vì vậy khi diễn cực kỳ nhập vai. Trong đầu cô hồi tưởng lại bộ dáng Trữ Mạt Ly ở “Nhất tiễn phong hầu”, lại hòa hợp với tâm tình vai diễn Lí Hương Quân lúc này, toàn thân tản mát ra tình yêu của người con gái khó có thể ngăn cách, làm cho bạn diễn Dương Phàm chấn động đầu óc, nhưng lại quên động tác. Mà Trữ Mạt Ly ở ngoài màn, một tay khẹp hờ trên cằm, trông thấy bên trong đang diễn nhập thần, vẻ mặt khó lường.

“Cắt!”

Trầm Khánh Khánh lập tức tách ra khỏi vai diễn, sau đó nhìn thấy vẻ mặt quần bách của Dương Phàm.

“Đừng ngại.” Trầm Khánh Khánh cười với anh ta, thần thái cử chỉ của cô rất tĩnh lặng, đều không có một chút bộ dáng ý loạn tình mê, đây là tố chất của diễn viên chuyên nghiệp.

Trương Hiến Chính không thể không hướng dẫn Dương Phàm một chút, cuối cùng hắn chỉ nói với Dương Phàm: “Đừng có lời thôi.”

Dương Phàm ngẩn ra, vội nói phải.

Trầm Khánh Khánh rất cuộc cảm thấy câu nói kia hơi có vấn đề, còn chưa kịp suy nghĩ sâu xa, lại bắt đầu quay phim một lần nữa.

Quay phim khác với lần trước, trực tiếp vào vấn đề, trong đó có một đoạn diễn nổi trên mặt nước, hai người từ ghế quý phi diễn từ trên bờ xuống suối nước nóng.

Thực ra rất nhiều diễn viên nữ phải quay cảnh như vậy, có điều cho dù có biện pháp an toàn cũng rất khó không bị lộ. Lúc này phải nhờ diễn viên nam che chắn, ví dụ như khi ôm phải chú ý giúp đối phương che lấp vị trí quan trọng.

Trong khi quay Trầm Khánh Khánh cảm giác Dương Phàm không nhập vai. Thần thái cử chỉ của anh ta đều do dự kỳ quái, nhưng đạo diễn không hô dừng, cô đành phải tiếp tục diễn. Nháy mắt khi Trầm Khánh Khánh nổi lên mặt nước, cô bỗng cảm giác trước ngực lạnh đi, trong đầu lập tức xuất hiện suy nghĩ chẳng lành, mà cánh tay Dương Phàm cũng không che trước người cô, như vậy sẽ phạm phải sau lâm không nên phạm.

Trong lúc ánh đèn lóe sáng, Trầm Khánh Khánh phản ứng cực nhanh, bật người làm bộ như trượt chân vào trong nước một lần nữa. Trương Hiến Chính lập tức đuổi tới hô “Cắt!”

Chương 16

“Em tránh đi làm gì?” Trương Hiến Chính có phần tức giận, “Cảnh quay vừa rồi hay như vậy lại bị em đột ngột cắt đứt.”

Trầm Khánh Khánh cố gắng điều chỉnh nét mặt mình, nói với Trương Hiến Chính: “Đạo diễn Trương, rất xin lỗi! Vừa rồi em bị trượt chân.”

Lý do này thật hợp tình hợp lý, Trương Hiến Chính quay người lại: “Quay lại!”

“Chờ chút!”

Từ đằng sau, Trữ Mạt Ly đi đến, ánh mắt lạnh lùng dừng trên mặt Dương Phàm một lát, sau đó chuyển tới Trầm Khánh Khánh, anh cầm áo choàng tắm ném cho cô: “Mặc vào! Rồi đi lên trước!”

Trương Hiến Chính giả bộ cười híp mắt nói: “Trữ tổng, anh cắt ngang tiến độ quay phim như vậy không tốt lắm đâu!”

Trữ Mạt Ly không để cho con heo này sửa bậy, sờ sờ chiếc nhẫn kim cương, khuôn mặt tuấn mỹ cũng nhẹ nhàng cười nói: “Đừng quên tiền lương của anh là ai trả.”

Ý của lời uy hiếp này không nằm trên mặt chữ, mà ẩn sau câu nói đó, Trữ Mạt Ly không thích bị người khác khiêu khích quyền uy. Trương Hiến Chính nuốt nước miếng, hắn cũng là kẻ thức thời, cũng cười theo nói: “Cảnh diễn này hơi khó”. Hắn nói với Trầm Khánh Khánh và Dương Phàm: “Hai người đều đi nghỉ ngơi trước đã!”

Trầm Khánh Khánh khoác áo choàng tắm lên bờ, người bên ngoài nhận được lệnh lập tức tiến vào. Ada cùng thợ hóa trang đưa Trầm Khánh Khánh vào chiếc xe ở sân ngoài trường quay để trang điểm lại.

Ada khẽ kêu: “Sao lại thế này?... Vì sao băng dính an toàn bị tróc hết rồi?”

May mắn còn mặc một lớp nội y màu da, tuy nội y này rất mỏng, nhưng tốt xấu gì cũng không khiến cô lộ hết. Lúc này thực nguy hiểm, nếu cô không nhảy bén chỉ sợ ngày mai trên các trang web giải trí, báo chí, tạp chí đều có tit “Trầm Khánh Khánh lộ nhũ hoa.”

Trầm Khánh Khánh vừa vào xe, sắc mặt liền rất khó coi, không hề che dấu sự hung ác trong ánh mắt. Nhưng bây giờ cô phải nhẫn nại, nhẫn đến nội thương cũng phải nhẫn!

Cô cười lạnh: “Đừng nhiều lời, chuẩn bị lại lần nữa.”

Ba người vội bận rộn một lúc, cuối cùng cũng xong. Trầm Khánh Khánh khoác áo choàng tắm xuống xe, trông thấy Trữ Mạt Ly đang gọi điện thoại dưới tàng cây cách đó không xa, thân hình thon dài lưu lại trên mặt đất một bóng mờ duyên dáng.

Tuy biết chuyện này không liên quan tới Trữ Mạt Ly, nhưng cô vẫn không khỏi tức giận. Khi đến gần, nghe thấy anh đang nói về mức giá linh tinh gì đó, anh nhanh chóng thấy cô đang hung hăng đi về phía mình, tắt điện thoại, ngược lại nở nụ cười.

Trầm Khánh Khánh hất mái tóc ướt sũng, cả giận nói: “Cười gì mà cười! Thấy tôi bị con heo kia lấn qua lấn lại vui lắm hả?”

Trữ Mạt Ly bình thần hỏi lại: “Tôi có tâm lý biến thái như thế?”

Trầm Khánh Khánh tinh thần bình tĩnh lại, còn nói nghiêm túc: “Anh còn nói lấy địa vị của tôi bây giờ hẳn không dám hành động thiếu suy nghĩ? Hẳn đã làm rất nhiều chuyện mờ ám.”

Trữ Mạt Ly nghiêng đầu, tia nắng xuyên qua tán cây nhảy nhót trên làn da trắng ngần của anh, khiến gương mặt anh thoát nhìn hơi mơ hồ. Đôi môi anh khẽ cong lên: “Sợ?”

Trầm Khánh Khánh sửng sốt, cảm thấy mặt trời hơi chói mắt, tiếp tục vuốt tóc nói: “Không sợ. Tốt nhất anh chờ xem hẳn chết thế nào đi!”

“Ồ?” Trữ Mạt Ly nói đầy hứng thú, “Được, tôi sẽ đợi xem.”

Thấy Trầm Khánh Khánh định vào trong, Trữ Mạt Ly gọi cô lại, Trầm Khánh Khánh nghiêng người quay lại: “Làm gì?”

Dường như Trữ Mạt Ly có lời muốn nói, nhưng Trương Hiểu Chính ở phía sau đã đến gọi người, Trầm Khánh Khánh không nghe được anh muốn nói gì. Trữ Mạt Ly nhìn bóng Trương Hiểu Chính, trời tháng sáu, ánh mặt lạnh lẽo như sét đánh trời quang.

Tiếp tục quay phim, nhờ đoạn nổi trên mặt nước trước đó, lập tức được cắt bớt tới cảnh triền miên trên ghế quý phi. Hai máy quay xéo nhau, góc độ quay tới từ sau lưng Dương Phàm. Ghế quý phi như tấm thảm lớn bao bọc hai người trong đó. Đầu tiên hai người hôn môi, Trầm Khánh Khánh ôm cổ Dương Phàm, Dương Phàm bắt đầu chậm rãi âu yếm cô.

Thông thường, những cảnh quay thế này dùng để khảo nghiệm năng lực của diễn viên nam, cũng như khảo nghiệm nhân phẩm người đó. Trong giới giải trí vốn đã có chuyện, một vài diễn viên nam bất lương sờ mó diễn viên nữ giữa cảnh quay, diễn viên nữ thường có nỗi khổ không nói nên lời. Ban đầu Trầm Khánh Khánh nghĩ Dương Phàm là một người rất có phép tắc, cảnh diễn dưới nước vừa rồi mặc dù nhớ rõ trong lòng, nhưng không thể xác định anh ta có cố ý hay không. Chỉ là khi cô phát hiện tay anh ta đặt ở nơi không nên đặt, Trầm Khánh Khánh bỗng bừng mắt, không do dự quát âm lên: “Anh đang làm gì?”

Cả người Dương Phàm cứng đờ. Trầm Khánh Khánh nhân cơ hội đẩy anh ta ra, lao lên mặt đất khoác thêm áo choàng tắm, đứng trên mặt đất, tức giận đỏ cả mặt.

“Lại làm sao vậy?” Trương Hiểu Chính ra mặt đi tới, “Khánh Khánh, trong cảnh nóng khó tránh tiếp xúc chân tay, em đừng phản ứng dữ như vậy, chuyên nghiệp một chút được chứ?”

Trầm Khánh Khánh nở nụ cười, lần này cười thật giận dữ: “Đạo diễn Trương, chẳng lẽ đối phương không diễn lại còn muốn đổ lỗi trên đầu tôi hay sao?”

“Không diễn?” Trương Hiểu Chính kéo Dương Phàm qua, “Trong màn ảnh tôi thấy động tác của anh quả thật hơi cứng nhắc, sao lại thế này? Còn chưa nắm được tâm trạng? Lớn như vậy, vẫn chưa có gì à?”

Dương Phàm vẫn cúi đầu, vẻ mặt thật căng thẳng. Bị Trầm Khánh Khánh mắng, bị Trương Hiểu Chính giáo huấn, không nói lại một từ.

“Anh đã không diễn... Ai, thật là, tôi đến...” Trương Hiểu Chính đang muốn nói “Tôi đến làm mẫu cho anh”, lại bị người ta đột ngột cắt ngang.

“Có lẽ đây là lần đầu Dương Phàm diễn cảnh như vậy, không tìm được cảm giác có thể tha thứ.” Trữ Mạt Ly đề cao âm lượng, anh vừa đi, vừa cời cổ áo sơ mi, sau đó mỉm cười nói: “Không bằng tôi tới làm mẫu một lần cho anh, đạo diễn ở bên chỉ đạo, anh thấy thế nào?”

Anh cười tao nhã, như gió xuân lướt qua mặt, lời nói ra cũng không nhanh không chậm, ngữ điệu ôn hòa, cũng không biết sao lại hạ thấp nhiệt độ trường quay xuống rất nhiều, dường như suối nước nóng cũng phải đóng băng.

Dương Phàm kinh ngạc, bỗng ngẩng đầu, lại lập tức nhìn Trương Hiến Chính. Trương Hiến Chính há miệng thở mạnh, trong đầu lẩy tấc độ tên lửa tìm lý do từ chối. Nhưng khi gặp ánh mắt Trữ Mạt Ly từ trên cao nhìn xuống, trong lòng hần lại hồi hận. Không bằng lòng, còn muốn nổi giận, nhưng chỉ dám nuốt nước bọt theo bản năng.

Trầm Khánh Khánh đầu tiên là kinh ngạc, nhưng cô nhanh chóng hiểu được, nếu không nhờ Trữ Mạt Ly cất ngang, Trương Hiến Chính nhất định sẽ đưa ra yêu cầu vô sỉ. Đến lúc đó cô từ chối là trở mặt, không từ chối là chịu thiệt. Bây giờ Liêu Khả Nhi vẫn chưa đối phó được với con heo này, cô thật sự không thể trở mặt.

Trữ Mạt Ly, cuối cùng anh cũng làm được chuyện tốt.

Trong lòng Trầm Khánh Khánh một phen tính toán rất nhanh, lập tức cùng Trữ Mạt Ly kể tung người hứng: “Trữ tổng bằng lòng hạ thấp thân phận ảnh đế của mình sao?”

Trữ Mạt Ly phối hợp nói: “Không sao, em cũng đừng để ý. Có thể chứ, đạo diễn Trương?”

Bây giờ Trương Hiến Chính muốn nói gì cũng đều đã muộn. Bên cạnh còn có chuyên viên ánh sáng, quay phim. Đám nhân viên của đoàn phim dường như đều cảm thấy cực kỳ hứng thú với việc Trữ đại ảnh đế tự mình ra trận, ánh mắt chờ mong nhìn Trữ Mạt Ly chăm chú, tựa hồ anh mới là diễn viên nam trong cảnh.

Trương Hiến Chính không cam tâm tình nguyện, nói: “Vây phiền Trữ tổng, làm mẫu một chút là tốt rồi.”

“Điều này không được, phải diễn thật chút, bằng không tôi sợ Dương Phàm không tiếp thu được.” Trữ Mạt Ly vung tay với người quay phim: “Máy quay chuẩn bị, góc độ điều chỉnh tốt.”

Hai gã quay phim không dám chậm trễ, lập tức mở nút bấm chờ lệnh.

Trữ Mạt Ly thấy Trương Hiến Chính và Dương Phàm vẫn bất động, đành phải mở miệng lần nữa: “Đạo diễn Trương, anh có thể dẫn Dương Phàm đến màn hình chỉ dạy anh ta.”

Trầm Khánh Khánh nhìn thấy bộ dạng con heo kia vừa buồn cười lại vừa muốn chửi, còn muốn xông lên đạp vào giữa hai chân hắn. Có điều ngoài mặt Trầm Khánh Khánh vẫn bình tĩnh nhìn hai người kia rời đi.

Lúc này Trữ Mạt Ly đã ngồi xuống ghế quý phi, vỗ vào tấm đệm: “Khánh Khánh, có thể bắt đầu rồi.”

Trầm Khánh Khánh nằm xuống, nhìn thân thể Trữ Mạt Ly thật sự bao bọc bên trên, không khỏi thầm hỏi: “Anh diễn thật?”

“Còn giả sao?” Trữ Mạt Ly tách hai đùi Trầm Khánh Khánh, thân thể áp lên trên, “Không phải em chọn người bên kia chứ?”

Trầm Khánh Khánh còn chưa tưởng tượng đã thấy buồn nôn, lập tức trừng anh, ghê tởm nói: “Anh dám.”

Trữ Mạt Ly chỉ cười thay lời đáp.

Động tác Trữ Mạt Ly rất nhẹ nhàng mềm mại. Mới đầu Trầm Khánh Khánh còn hơi khấn trương, nhưng bất tri bất giác liền bị anh kéo nhập vào trong cảnh. Một tay Trữ Mạt Ly di chuyển trên ngoài sườn đùi Trầm Khánh Khánh, nhìn qua triền miên mê ly, nhưng trên thực tế tay anh vẫn chưa chạm vào Trầm Khánh Khánh. Tay kia tìm ra sau lưng Trầm Khánh Khánh, tiếp tục lướt nhanh qua.

Anh nhìn cô khiêu khích, Trầm Khánh Khánh chỉ muốn liếc mắt một cái, nhưng lại không dịch chuyển được tầm mắt. Ánh mắt anh thăm lại vô cùng xinh đẹp, màu đen thuần đến cực điểm, sâu không thấy đáy, tựa hồ cất giấu vòng xoáy bên trong khiến mọi người đều bị hút vào. Trầm Khánh Khánh cơ bản không cần cố sức thì đã nhập vai hoàn toàn. Đột nhiên, tay Trữ Mạt Ly hơi áp mạnh vào lưng cô, Trầm Khánh Khánh

không khỏi kinh hãi. Anh khiến cô bám lấy thắt lưng anh, lộ ra nửa vai cô, khiến cho cả người cô ngồi trên đùi anh. Chẳng qua chỉ lộ ra nửa đôi chân cùng một nửa bả vai, nhưng không biết tại sao, mức độ ướt át trên màn ảnh làm người ta không kiềm chế được mà ngừng thở còn hơn cả khi cởi sạch. Sức nóng trào dâng từng hồi liên tiếp.

Hai người bọn họ từng bước tiến vào hoan ái, tựa hồ sa vào hoan ái không tìm lại được. Trầm Khánh Khánh như không nén nổi lòng ngẩng đầu lên, mái tóc dài đổ xuống như thác nước, Trữ Mạt Ly ôm eo cô, thật say mê ở sâu trong đó, trên mặt tràn ngập tình yêu. Ngay cả Trương Hiến Chính đối diện giám thị cũng trợn mắt há mồm. Nếu đoạn này có thể sử dụng, chắc chắn là một trong những điểm nhấn của phim. Thật sự rất hoàn mỹ, ngay cả hần cũng không tìm ra nhược điểm. Diễn giả mà giống thật như vậy, cảm xúc đúng chỗ, bầu không khí thoải phòng vừa phải, làm người ta nhìn mà ngứa lòng, không thấy rõ chút nào.

Đẹp, thật sự quá đẹp!

Trầm Khánh Khánh cảm thấy thật kỳ diệu, như có một bàn tay dắt cô đi, sau đó nước chảy thành sông, tất cả tự nhiên như vậy. Như mơ, lại như thật, cô cảm giác mình chính là Lí Hương Quân. Và cô đang cùng người yêu hoan ái. Loại cảm giác này vừa tốt đẹp lại sạch sẽ, ấm áp lại thoải mái, tình yêu tích tụ trong lồng ngực như nham thạch nóng chảy thiêu đốt, khiến toàn thân cô nóng rực.

Cô cúi đầu, Trữ Mạt Ly ngẩng đầu lên, bốn mắt nhìn nhau, lửa văng khắp chốn. Ánh mắt Trầm Khánh Khánh mê man, bên trong như có một làn nước dập dờn khe khẽ, trêu ghẹo người ta phải yêu thương đến tận cùng. Trữ Mạt Ly nhìn cô, trên khuôn mặt trắng nõn ánh lên sắc hồng động tình, nhuộm một loại mỉa hoặc khó có thể ví thành lời. Hai người dựa vào nhau thật gần, hai bên hít thở hơi thở đối phương, hơi nóng phả vào mũi, một tầng mờ mờ không dừng được chảy xuống.

Trầm Khánh Khánh nhìn môi Trữ Mạt Ly dần tới gần mình, cảm xúc của cô còn đang nhập trong vai diễn Lí Hương Quân, nhưng lý trí của cô đang ra sức bảo cô phải thoát ra.

Dường như cô có thể cảm nhận được cánh môi mềm mại của anh, nhưng đúng lúc này, Trữ Mạt Ly hơi quay đầu đi. Bờ môi anh mãi mới chạm vào Trầm Khánh Khánh, sau đó cô nghe giọng anh ung dung ở bên tai, trầm thấp: “Không khác lắm!”

Trầm Khánh Khánh như vừa tỉnh mộng, thân thể đầu tiên cứng đờ, một chút thần trí quay trở lại, lập tức giật mình đẩy mạnh Trữ Mạt Ly. Cô rất mạnh tay, như thoát ra khỏi thứ gì không sạch sẽ, có thể nói là kích động. Cô cảm thấy toàn thân đều nóng lên, nóng rất kịch liệt. Trầm Khánh Khánh rất ít khi nhập vai rồi thoát vai khó như vậy, cô đã rất xấu hổ, lại tội tệ thể hiện ra ngoài. Chỉ khoác thêm áo choàng, xuống khỏi ghế quý phi, khi hai chân chạm đất dĩ nhiên nhũn ra.

Có thể nói hai bọn họ vừa đại chiến diễn xuất một hồi, nhưng thật hiển nhiên, là cô thua. Từ đầu tới cuối đều là anh dẫn cô, dẫn cô nhập vai, dẫn cô thoát vai. Trên người Trữ Mạt Ly như có một loại ma lực, làm người ta mê muội, bất tri bất giác đi theo anh.

Động tác của anh không mạnh, cũng không hề xâm phạm, lại diễn xuất xuất thần, cho thấy anh có kỹ xảo tinh tế. Về điểm này, tài năng của cô so với anh quả thật là vỏ quýt dày có móng tay nhọn.

Thiên vương ảnh đế, quả không phải hư danh, chỉ có bề ngoài. Trước kia chưa biết, bây giờ xem như hoàn toàn biết rõ.

Trầm Khánh Khánh lấy lại bình tĩnh, đi tới chỗ Trương Hiến Chính. Phía sau Trữ Mạt Ly đã ngồi lại trên ghế quý phi, mãi mới theo kịp.

“Đạo diễn Trương, như thế nào?” Trầm Khánh Khánh hỏi.

Có điều mãi một lúc lâu Trương Hiến Chính mới phản ứng, tầm mắt giữa hai người bọn họ được tự do. Bỗng nhiên vang lên tiếng vỗ tay, vang lên tiếng còi, vài nhân viên của đoàn phim hai mắt tỏa sáng, lớn tiếng ngợi khen:

“Tuyệt vời! Rất tuyệt vời!”

“Không hổ là Trữ Mạt Ly.”

9. Chương 17 - 18

Trương Hiến Chính im lặng nửa ngày, cuối cùng lại nói thật một câu như vậy.

Câu ngợi khen này vào tai Trầm Khánh Khánh rất không có tư vị. Cô bỗng nhiên muốn người ta trả lời đủ, nhưng cô tự biết so ra thật kém Trữ Mạt Ly, chỉ có sinh hồn dỗi, cũng không biết giận anh hay giận chính mình.

Đối với lời khen ngợi, từ trước đến nay Trữ Mạt Ly không quá để tâm. Ngày trước khi anh diễn xuất đã nghe qua quá nhiều lời khen khoa trương giật gân, vậy nên anh chỉ mỉm cười: “Không biết Dương Phàm có học được không?”

Dương Phàm còn chưa kịp phục hồi tinh thần sau đoạn diễn họ mang lại, chỉ mê man gật đầu.

“Tốt lắm, nếu hiểu rồi, lát nữa sẽ diễn tốt!” Trữ Mạt Ly tiến lên từng bước, nói khê vào tai Dương Phàm: “Đặt tay cho sạch sẽ! Mẹ anh, tôi sẽ giúp anh giải quyết.”

Dương Phàm tỉnh lại hoàn toàn, khó tin nhìn Trữ Mạt Ly. Người đó chỉ có vẻ hờ hững quen thuộc, ngồi lại trên ghế.

Trầm Khánh Khánh đi chuẩn bị cùng Dương Phàm.

Trương Hiến Chính hơi đắm chiều một hồi, muốn sớm khôi phục quan hệ bình thường với người bên cạnh, lén nói với Trữ Mạt Ly: “Trữ tổng, kỳ thật anh và Khánh Khánh là một đôi phải không?”

Trữ Mạt Ly từ từ quay sang, nghiêng đầu nhìn Trương Hiến Chính, vẻ mặt xa cách. Anh không trả lời.

Trương Hiến Chính cười xấu xa nói: “Vừa rồi anh rút cuộc cũng có phản ứng chứ? Diễn mấy cảnh này, rất nhiều diễn viên nam đều không nhịn được. Không hổ danh là Trữ tổng, mặt còn không đỏ sặc.”

Trữ Mạt Ly liếc hần, vẫn không nói lời nào.

Trương Hiến Chính tưởng Trữ Mạt Ly ngượng ngùng, liền làm động tác tắt cả đèn ông đều biết, nói: “Hắc hắc, nếu anh sớm nói với tôi Trầm Khánh Khánh là người phụ nữ của anh, tôi sẽ không động tới cô ấy. Trầm Khánh Khánh thật sự không tồi, phong vị đều hơn hẳn mấy ngôi sao nhỏ. Trữ tổng thật tinh mắt.”

Trước kia hẳn cho rằng Trầm Khánh Khánh bị Trữ Mạt Ly vứt bỏ, Trữ Mạt Ly để một con thiên nga giấy chết nằm trong tay hắn, có một đối thủ như vậy hắn cũng không có gì là không cam lòng. Nhưng sau khi nhìn lại, Trữ Mạt Ly tựa hồ cũng không để tâm với Trầm Khánh Khánh, nghĩ rằng chỗ dựa vững chắc của Trầm Khánh Khánh phỏng chừng không bền chắc, vậy nên trù tính phải gây sức ép cho con nhỏ để tiện tự mình đứng ấy. Nhưng hôm nay, xem ra lại ngửi được một mùi vị khác rồi, rất ít diễn viên có thể ăn ý như bọn họ, hay bọn họ vì muốn giấu diếm tai mắt mà không công khai tình cảm?

Trương Hiến Chính cứ đứng đó đoán mò, rút cuộc Trữ Mạt Ly cũng mở miệng: “Không phải nghi ngờ đạo đức hay hành vi chuyên môn của chúng tôi. Còn có,” giọng điệu Trữ Mạt Ly hay nói giỡn, nhưng mắt phượng sắc bén, như một con dao găm đặt trên động mạch Trương Hiến Chính, “Anh còn dám nói vậy, cần thật tôi xé rách miệng anh.”

Chương 17

Về mặt Trữ Mạt Ly sau đó vẫn thật thâm trầm. Trương Hiến Chính chỉ hận không có cách nào để xé rách khuôn mặt ấy. Đại thiếu gia này tâm cao khí ngạo, hẳn kính hắn ta ba phần hắn ta liền được nước làm tới. Chỉ là lo lắng đến thân phận thẳng nhóc này, hẳn không thể không cân nhắc hậu quả khi trở mặt, suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng đành phải cố gắng nhẫn nại.

Sau đó Dương Phàm lại phối hợp với Trầm Khánh Khánh vẫn có nhiều dụng cụ như trước, Dương Phàm luôn hơi bó tay bó chân, nhưng cũng may cuối cùng hai người vẫn hoàn thành nhiệm vụ thuận lợi. Sau khi quay xong cảnh diễn này, khuôn mặt Trương Hiến Chính như bị người khác thiếu nợ tám trăm đồng bạc, bỏ của chạy lấy người, khiến mấy đồng nghiệp trong đoàn phim đều không hiểu ra sao.

Xong việc Dương Phàm muốn tìm Trầm Khánh Khánh giải thích, nhưng ngay cả mặt Trầm Khánh Khánh cũng chưa kịp nhìn thấy, đã bị Thuyền Trưởng ngăn lại. Trầm Khánh Khánh lại đang ngồi trên xe Trữ Mạt Ly lướt trong bóng đêm về Thiên Thành.

Chiến tranh lạnh một hồi, Trữ Mạt Ly ngồi ra ghế trái phía sau, Trầm Khánh Khánh ngồi ghế phải. Không ai nói với ai câu nào, hai người đều mang tâm sự, trên gương mặt đều đeo kính đen giả bộ thâm trầm.

Ted đoán nửa ngày, vẫn thấy nên nói ít đi một câu sẽ an toàn hơn.

Trầm Khánh Khánh có phần buồn bực, cảnh quay này khiến cô mệt chết đi được, đoạn làm mẫu cùng Trữ Mạt Ly cứ như cao thủ so chiêu. Vốn nghĩ rằng trình độ của bản thân không kém đối phương, nhưng hóa ra kết quả là kém tới mấy bậc. Không những thế so với việc đối phương vẫn giữ được bình tĩnh, còn cô lại nhập vai quá sâu, tâm trí hoảng hốt và rối loạn. Cô không biết Trữ Mạt Ly có nhận ra hay không, vậy nên bây giờ cô cũng không muốn nói chuyện với anh chút nào.

Cho dù là diễn, cô vẫn có phần hoảng sợ không nói nên lời, dù là giả, lại thấy như đang phản bội Quý Hàm...

“Tối rồi!”

Trầm Khánh Khánh ngỡ ngàng quay đầu lại, nhìn thấy Trữ Mạt Ly tháo kính đen, mặt không biểu cảm nhìn cô.

“Quay cảnh nóng làm em kích động đến vậy sao?” Tay Trữ Mạt Ly sờ cằm, khóe miệng cong lên, trêu đùa nói, “Tôi nói đã tối rồi, em muốn tôi lớn tiếng hơn nữa à?”

Quay cảnh nóng – ba chữ đồng thời lọt vào tai, Trầm Khánh Khánh hoàn toàn bỏ qua câu nói tiếp theo của Trữ Mạt Ly. Bà cô nào đó như chạm phải mìn, đen mặt một câu: “Phải! Anh thì hay rồi!” Lời nói sao lại có vị chua khác thường.

Trữ Mạt Ly đương nhiên nghe ra cô không vui. Ted lập tức khẩn trương nhìn bọn họ, lại thấy Trữ Mạt Ly sờ sờ môi, sau đó cười cười.

Trữ Mạt Ly theo sau Trầm Khánh Khánh, tiếp tục từ từ kích thích thần kinh cô: “Nếu đám phóng viên mà biết nữ hoàng thị phi chỉ là một cô bé ngây thơ, không biết có ngã vỡ kính mắt không đây?”

Trầm Khánh Khánh dừng chân, xoay người, nở nụ cười cực kỳ giả tạo: “Trữ tổng, tôi không dám nhận.”

Trữ Mạt Ly giả bộ nghi ngờ, cười xấu xa: “Ừ, nữ hoàng thị phi vẫn còn là cô bé ngây thơ?”

Trầm Khánh Khánh sững sốt, sắc mặt biến đổi cứng ngắc giữa đường. Cô... cô... cô... không nhìn lầm chứ? Trữ Mạt Ly vừa trêu cô? Trữ tổng giễu cợt cô, quở trách cô, lạnh lùng với cô, nhưng duy chỉ không trêu cô! Là tinh thần cô hôm nay có vấn đề, hay là hôm nay Trữ Mạt Ly gặp được chuyện tốt, tính cách đột ngột thay đổi?

Bên kia Trữ Mạt Ly đã tìm con gái bảo bối của anh rồi, sau khi Trầm Khánh Khánh vào nhà trông thấy anh đang ôm Liễu Liễu hỏi cô bé bài tập về nhà.

“Ừ, không được một trăm điểm cũng không sao, nhưng phải biết bản thân sai chỗ nào, lần sau đừng tái phạm!” Trữ Mạt Ly luôn dịu dàng với con gái, dịu dàng đến mức về tuần mỹ có phần sắc bén cũng dịu đi vài phần. Chỉ có như vậy anh mới giống một ông bố bình thường, mà không phải là một Trữ Mạt Ly tài giỏi hô phong hoán vũ trong làng giải trí.

“Tốt lắm, con đi tắm rửa trước! Để lát nữa còn luyện đàn!”

Liễu Liễu đã sớm nhìn thấy Trầm Khánh Khánh. Ba vừa nói xong, bé liền quần quýt, dính vào người Trầm Khánh Khánh không tha: “Dì Khánh Khánh, chúng ta tắm cùng nhau được không?”

Trầm Khánh Khánh nắm đôi tay nhỏ nhắn của bé, đồng ý nói: “Được! Nhưng hôm nay không cho con nghịch ngợm, phải ngoan ngoãn gội đầu.”

“Ha ha ha” Liễu Liễu cười tít mắt, “Vâng, con hứa!”

Trữ Mạt Ly nhìn bóng dáng một lớn một nhỏ đi vào phòng tắm, lặng lẽ dời tầm mắt, muốn cười nhưng không cười.

“Còn sau đó?”

Trầm Khánh Khánh ôm Liễu Liễu giúp cô bé gọi đầu, còn Liễu Liễu thì cứ thì thầm kể chuyện ở trường cho cô nghe. Nghe qua đầu là chút chuyện trẻ con, Trầm Khánh Khánh cũng không phải người tốt tính, nhưng không biết vì sao chỉ cần Liễu Liễu nói, cô liền thấy rất hứng thú. Cô thích đứa nhỏ này, thích từ cái nhìn đầu tiên, nếu so ra có khi cô còn thân thiết với cô bé hơn cả Trữ Mạt Ly. Cô trông bảo bối nhỏ này dần dần lớn lên, từ sợ nói chuyện dần trở nên hay nói hay cười. Chẳng qua khi ở cùng bọn họ thì bé quả thực rất vui tươi, nhưng trước mặt người ngoài bé vẫn hướng nội và rất sợ người lạ. Đây là một đứa nhỏ nội tâm không có cảm giác an toàn, trừ phi hoàn toàn tin tưởng, bằng không sẽ không mở lòng.

Liễu Liễu nghịch bọt nước, khoe miệng xinh xắn đáng yêu cong cong: “Sau đó con bỏ chạy. Con không thích cô giáo đó, cô tìm con để xin chữ ký ba ba.”

Trầm Khánh Khánh nở nụ cười: “Bởi vì ba ba con là người nổi tiếng đó!”

Liễu Liễu lại lắc đầu: “Ba là ba ba con, không phải đại minh tinh gì cả. Con không thích như vậy!”

Ở trong lòng đứa nhỏ, mặc kệ người cha có bao nhiêu thành tựu, người cha chỉ là người cha, là mái nhà.

Đột nhiên, Liễu Liễu quay đầu lại, trừng đôi mắt to dị thường, còn nói nghiêm túc: “Dì Khánh Khánh, về sau dì đừng tức giận với ba ba được không?”

Trầm Khánh Khánh khẽ giật mình, lập tức xoa chiếc mũi nhỏ của bé, cười nói: “Không có nha! Chúng ta đôi lúc bất đồng quan điểm, nên tranh luận vài câu. Dì chưa bao giờ tức giận với ba con.”

Tầm mắt Liễu Liễu dừng lại trên mặt Trầm Khánh Khánh, vẻ mặt không tin: “Vậy sao mỗi lần nói chuyện cùng ba ba dì lại lớn tiếng?”

Đối diện với ánh mắt ngây thơ hồn nhiên trước mặt, Trầm Khánh Khánh không được tự nhiên, nói: “Đôi lúc hơi nóng nảy, Liễu Liễu yên tâm! Người lớn nói chuyện lớn tiếng cũng không có nghĩa là cãi nhau.”

Dường như hôm nay Liễu Liễu quyết tâm đứng về phía ba bé: “Có thể không lớn tiếng được không?” Bé bồng cúi đầu, vắn vắn khăn mặt, “Mỗi lần dì lớn tiếng với ba ba, ba ba luôn rất buồn bực.”

Trầm Khánh Khánh không khỏi sững sốt, buồn bực? Dừng từ này hình dung Trữ Mạt Ly? Quá trừu tượng.

“Ba ba rất buồn bực! Mọi người không biết, chỉ có con biết!” Liễu Liễu thấy Trầm Khánh Khánh lưỡng lự, vừa vội bổ sung thêm một câu, rồi sau đó đôi mắt như ngập nước, bộ dạng đáng thương nói không nên lời, “Con chỉ có mỗi ba ba, con không muốn thấy ba ba buồn!”

Trong nháy mắt, ngực Trầm Khánh Khánh dường như có cái gì chặn lại, buồn bực không nói nên lời.

Một lúc lâu sau, cô tìm được vẻ mặt thích hợp, lại ôm lấy Liễu Liễu, tiếp tục giúp cô bé gọi đầu, nói: “Sao lại thế? Con còn có dì, còn có chú Ted, chị Ada, anh Thuyền Trưởng! Bọn họ đều rất thích con!”

“Con biết, nhưng con chỉ có một ba ba. Người khác đều có mẹ, nhưng con chỉ có ba ba!” Nói đến đây, trong mắt Liễu Liễu ngập tràn nước mắt, như muốn khóc.

Một người như Trầm Khánh Khánh, lẫn lộn trong giới giải trí, xã giao với bao người. Nhưng đối mặt với lời nói này của Liễu Liễu, cô thật chẳng thể nói gì, cũng bối rối không biết phải mở miệng thế nào mới không làm tổn thương đến đứa nhỏ này.

Thân thể của bé tới bây giờ vẫn là câu đố. Trữ Mạt Ly không nhắc tới, người khác cũng không biết. Vì vậy, là người trong cuộc, cô bé sẽ nghĩ thế nào? Mẹ của bé đi đâu? Vì sao từ nhỏ bé đã không có mẹ? Có thể chính điều này cũng là nguyên nhân khiến Liễu Liễu có hai tính cách trái chiều.

“Liễu Liễu đương nhiên có mẹ! Có thể mẹ con đã đến nơi khác, đợi con trưởng thành, mẹ con sẽ trở lại.” Mỗi lời Trầm Khánh Khánh nói ra đều thấy mình như đang lừa đứa nhỏ ba tuổi không hiểu chuyện, một chút thuyết phục cũng không có.

Liễu Liễu hiển nhiên không phải đứa nhỏ ba tuổi, cô bé rất hiểu chuyện, nói: “Dì Khánh Khánh, dì không cần an ủi con! Con biết mẹ sẽ không trở lại. Bởi vì ba ba nói, mẹ đi đến một nơi rất xa.”

Trầm Khánh Khánh đứng hóng, nhìn đứa bé cố gắng bình tĩnh lại, lại lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn thật bi thương. Cô có thể cảm nhận được đứa bé này cô đơn cỡ nào, tâm hồn bé trưởng thành hơn nhiều so với đám trẻ cùng tuổi. Tuy bình thường không nói ra, nhưng cái gì cũng đều hiểu được. Thế nhưng Trữ Mạt Ly lại nói mẹ bé đi đến nơi rất xa... không phải ý là, mẹ bé đã mất sao? Hay theo nghĩa đen là, cô ấy đã cao chạy xa bay?

Trong đầu Trầm Khánh Khánh hơi rối loạn. Cô vừa giúp bé dội bột xà phòng, vừa nhẹ nhàng dỗ dành: “Ba ba con đẹp trai như vậy, con lại đáng yêu thế này, nếu là dì, dì tuyệt đối sẽ không bỏ hai người lại mà đi.”

Ánh mắt Liễu Liễu sáng rực lên, ánh mắt kia có lực xuyên thấu rất lớn, bé thận trọng hỏi: “Dì Khánh Khánh, về sau dì có cục cưng của mình, dì còn đối xử tốt với con như thế này không?”

Cục cưng của cô? Trầm Khánh Khánh trước tiên liên tưởng đến Quý Hàm, sau đó không khỏi châm chọc bản thân, bọn họ sẽ có con sao? Có mà gặp quỷ!

Trầm Khánh Khánh ra vẻ hung dữ: “Liễu Liễu, đừng hỏi loại chuyện vô lý này! Con là người rất quan trọng – rất quan trọng với dì. Mặc kệ về sau có thể nào, dì vẫn yêu con nhất.”

Liễu Liễu chăm chú nhìn Trầm Khánh Khánh vài giây, bỗng cười lớn nhào vào trong lòng ngực Trầm Khánh Khánh, làm ướt toàn bộ quần áo Trầm Khánh Khánh. Cô bất đắc dĩ ôm Liễu Liễu, nghe bé nói: “Không cần mẹ, con còn có dì Khánh Khánh. Dì Khánh Khánh đối với con tốt nhất.”

“Con biết vậy là tốt rồi!”

Trong chớp mắt, Liễu Liễu thần thần bí bí nhìn Trầm Khánh Khánh: “Để con nói cho dì Khánh Khánh mấy bí mật, là của ba ba nha!”

Chương 18

“Hả?” Trầm Khánh Khánh ra vẻ vô cùng hứng thú: “Chuyện gì?”

“Ha ha.” Liễu Liễu chưa nói đã cười, “Có phải dì cũng nghĩ ba ba rất thông minh tài giỏi đúng không?”

Trầm Khánh Khánh nghĩ đến khuôn mặt Trữ Mạt Ly sâu không lường được, lập tức nói: “Đó là đương nhiên, ba con chính là ông chủ của dì nha!”

Liễu Liễu càng cười vui vẻ, sau đó lắc đầu như một bà cụ non: “Thực ra ba cũng lờ mờ lắm.” Bé che miệng khẽ nói: “Ba thích nhất là ngủ nướng, sau khi đưa con đến trường xong là quay về nhà ngủ tiếp.”

Trầm Khánh Khánh đen mặt. Công ty đồn đại Trữ Mạt Ly xuất quỷ nhập thần, buổi sáng anh thường không ở văn phòng, chẳng lẽ chỉ vì anh buồn ngủ?

“Còn có nha, ba không chỉ thích trò chơi điện tử, ba còn thích truyện tranh. Con trộm thấy trong nhà kho có một kệ sách truyện tranh, thật trẻ con!”

Trầm Khánh Khánh lại đen mặt. Tuy cô không thích trò chơi điện tử, nhưng khi còn là học sinh cũng đã từng thích truyện tranh. Bây giờ bận rộn không còn thời gian xem, không ngờ Trữ Mạt Ly cũng xem. Cô thật không thể tưởng tượng được bộ dáng Trữ Mạt Ly cầm quyển truyện tranh ngồi đọc. Anh làm cho người ta cảm giác mình không ăn nhập gì với mấy chuyện trẻ con này, muốn xem cũng chỉ có thể xem tác phẩm nước ngoài hoặc những sách kinh điển gì đó.

“Dì bất ngờ đúng không!” Liễu Liễu đắc ý nói, “Hơn nữa, thực ra ba không nhớ được mặt người khác, thế nên nói chuyện với mọi người vô cùng lạnh nhạt. Kỳ thật là không nhận ra người ta!”

OMG! Trầm Khánh Khánh há miệng thở dốc, người này đúng thật là Trữ Mạt Ly sao? Sẽ không phải bị sinh vật ngoài hành tinh chiếm hữu thể xác chứ?

“Ba còn mơ hồ đến mức sinh nhật mình cũng không nhớ, mỗi lần đều do chú Ted làm bánh sinh nhật. Nhưng mà ba nhớ rõ sinh nhật mẹ con.”

Trầm Khánh Khánh kỳ quái hỏi: “Sao con biết?”

“Bởi vì con phát hiện tới ngày đó ba ba sẽ mua một cái bánh ngọt nhỏ, sau đó ăn cùng với anh chụp một người.”

Trầm Khánh Khánh càng ngạc nhiên: “Ảnh chụp? Vậy con nhìn được hình dáng mẹ con không?”

Liều Liều khoa tay múa chân một chút: “Nó nằm trên mặt dây chuyền đeo trên cổ ba ba. Bên trong có ảnh chụp mẹ con. Thế nhưng ba chưa bao giờ cho con xem, ngay cả sờ cũng không cho con sờ. Dì biết không, bình thường ba không bao giờ nổi nóng với con, nhưng con mà nhắc tới cái đó, ba ba sẽ không vui, con cũng không bao giờ dám nhắc lại nữa.”

Trầm Khánh Khánh nghe xong cũng hiểu được phần nào. Mẹ Liều Liều tám phần là mất, nếu không Trữ Mạt Ly sao lại không giữ nổi một người phụ nữ? Huống chi nghe Liều Liều nói, anh đối với mẹ bé là có tình. Nghĩ tới đây, Trầm Khánh Khánh bỗng hiểu được phần nào tính cách thay đổi thất thường cùng với thói quen vô cùng biến thái của Trữ Mạt Ly.

Nếu cô gái mình yêu sinh con vì mình rồi qua đời, loại đả kích này có thể hủy diệt một người đàn ông bình thường, Trữ Mạt Ly cũng có một mặt bình thường. May mắn Liều Liều lớn lên không giống mẹ, bằng không Trữ Mạt Ly chưa hẳn sẽ yêu chiều cô bé như bây giờ. Nếu mỗi ngày đều gặp khuôn mặt mình nhớ mong, tình cảm thật sự có thể trở nên lạnh nhạt.

Một lớn một nhỏ này lú ra lú rú bên trong gần nửa ngày. Bên ngoài Trữ Mạt Ly cuối cùng cũng phải đến gõ cửa phòng tắm, Trữ Mạt Ly ở bên ngoài hỏi: “Đã lâu như vậy còn chưa tắm xong sao? Mau tắm rồi còn ra, Liều Liều còn phải luyện đàn.”

Hai người bên trong nhìn nhau cười trộm, Trầm Khánh Khánh lớn tiếng nói với người bên ngoài: “Biết rồi, đi ra ngay.”

Sau khi tắm rửa xong, Liều Liều cho Trầm Khánh Khánh nghe một bản nhạc bé mới luyện. Có lẽ được thừa hưởng năng khiếu của cha, bé thông minh làm người ta phải ghen tị. Trước khi đi ngủ, Trầm Khánh Khánh kể bé nghe truyện cổ tích, sau khi giúp bé ngủ, cô mới nhẹ nhàng rời khỏi phòng, đến phòng sách của Trữ Mạt Ly.

Trữ Mạt Ly ngồi sau bàn làm việc, cúi đầu nghiên cứu trò chơi điện tử. Không biết anh có bao nhiêu nhiệt tình đối với trò chơi này, không bao giờ chán. Ngọn đèn trên bàn chiếu rọi khuôn mặt tuấn mĩ của anh, có lẽ vì vừa tắm xong, tóc còn ướt, tỏa ra hương thơm tươi mát. Đường như khi anh chau mày, cúi đầu sẽ thấp thoáng lộ ra dây chuyền đeo trên cổ, tỏa ra ánh sáng bạc nhàn nhạt, hiện lên vài phần bí ẩn. Anh thường dùng bút xóa sửa chữa, thoát nhìn như một chàng trai ảo não làm bài tập, đơn giản mà vẫn có thể khiến người ta phải liếc nhìn. Có thể bị ảnh hưởng bởi những lời nói vừa rồi của Liều Liều, Trầm Khánh Khánh bỗng cảm thấy trên người Trữ Mạt Ly mất đi vài phần sắc bén làm người ta sợ hãi, dường như không phải không thể tới gần.

Trầm Khánh Khánh đứng ở cửa một lúc, Trữ Mạt Ly hình như vẫn không phát hiện cô, hoặc không định mở miệng trước.

Vì vậy, cô nói: “Liều Liều đã ngủ rồi.”

“Ừ.” Trữ Mạt Ly đáp lời.

“Trò điện tử?”

Trữ Mạt Ly ngẩng đầu, bình thường Trầm Khánh Khánh sẽ không chủ động nói chuyện với anh. Vẫn luôn trong giới hạn công việc, nên anh hơi ngạc nhiên.

Thấy Trữ Mạt Ly không đáp, Trầm Khánh Khánh lại hỏi thêm: “Không phải sao?”

Trữ Mạt Ly hơi dăm chiêu quan sát nét mặt Trầm Khánh Khánh, qua một lúc, lại cúi đầu, nói: “Em nói không thích chơi mà.”

Lại là giọng điệu bảo người ta tránh xa vạ dẫm, dường như bộ dáng vừa rồi chỉ là ảo giác của cô.

Nhưng đối với người thay đổi thất thường như anh, Trầm Khánh Khánh cũng không để ý, ngồi xuống sofa như cũ: “Cho tôi một quyển.”

“Tự lấy đi!”

Trầm Khánh Khánh liền tự lấy một quyển, thuận tay mở ra, bên trong đều là nét chữ của Trữ Mạt Ly. Nét chữ của anh không giống với con người lợi hại sắc bén của bản thân anh chút nào, sạch sẽ thanh tú, không qua loa. Nét chữ như một con người có nội tâm ấp áp và bình ổn, tựa hồ không phải từ tay Trữ Mạt Ly.

“Trò này dường như khá đơn giản.”

“Ừ.”

Trữ Mạt Ly vội nghiêng cứu đề bài trong tay, tỏ vẻ không quan tâm tới lời nói của Trầm Khánh Khánh. Trầm Khánh Khánh vô tình hỏi: “Thật ra tôi vẫn muốn hỏi anh, vì sao anh lại thích thứ này?”

Ngòi bút Trữ Mạt Ly tiếp tục viết, miệng trả lời: “Nó giúp tôi suy nghĩ. Gặp phải vấn đề khó khăn, tôi sẽ chọn đề bài khó để làm.”

Quái nhân.

“Có chuyện gì anh có thể trao đổi với người bên cạnh, cũng có thể nói với tôi, biết đâu tôi có thể giúp được anh.” Mất Trầm Khánh Khánh nhìn về phía trước, giống như thuận miệng nói.

Trữ Mạt Ly gấp sách lại, nhìn cô cố ý ăn mặc đơn giản, thở dài: “Nếu muốn cảm ơn tôi thì đừng tự buộc mình vào cái giới giải trí này.”

“Ai muốn cảm ơn anh!” Trầm Khánh Khánh cả kinh, nhanh chóng phản bác, sau khi nói xong liền sững sờ, nhìn về mặt “nhìn thấu em” của Trữ Mạt Ly, có phần ảo não đành mặc kệ: “Tôi đi đây.”

“Không tiễn.”

Thật là một người đàn ông không có phong độ.

Trầm Khánh Khánh cười giả lả, nói: “Gặp lại.” Nhưng mới đi tới cửa, cô lại quay ngược trở lại.

Trữ Mạt Ly tựa lưng vào ghế ngồi, giống một học sinh ngoan chờ cô mở miệng.

Trầm Khánh Khánh hơi chần chừ, tựa như lo lắng không biết có nên nói ra hay không, cuối cùng cô quyết định lấy hết can đảm nói: “Tôi... thật ra tôi biết anh không tin tôi, nên vẫn dùng hợp đồng trói buộc tôi, nhưng mặc kệ anh có tin hay không, tôi vẫn phải cho anh thấy thái độ của mình. Tuy tôi không phải mẹ của Liễu Liễu, quan hệ với anh cũng không tốt, nhưng với Liễu Liễu là trăm phần trăm tâm ý, tôi sẽ không làm tổn thương con bé. Anh có thể không cho phép tôi thành người nhà, nhưng tôi sẽ coi con bé như người nhà của mình.”

Trữ Mạt Ly suy xét lời nói của cô một lần, tìm ra trọng điểm: “Em nghĩ rằng con bé là con mình sao?”

Trầm Khánh Khánh còn chưa trả lời, Trữ Mạt Ly đã cười rộ lên, cười đến cực kỳ châm chọc: “Em không sợ người đàn ông kia lại đến đây tranh giành người yêu, náo động cái nhà này?”

Trầm Khánh Khánh giật mình, chỉ nghe Trữ Mạt Ly lại mở miệng, rất không đồng tình, thậm chí hơi khinh miệt: “Đừng quên, em là người đã có gia đình, em vĩnh viễn không thể cho con bé tình thương toàn tâm toàn ý của người mẹ, mà Liễu Liễu, cũng không cần thứ tình cảm mơ hồ này.”

Trầm Khánh Khánh nghiêm mặt nửa ngày không nói nên lời, cuộc nói chuyện của hai người lại kết thúc trong phiên muộn.

Sáng sớm hôm sau, Trầm Khánh Khánh đến đoàn phim, tối qua cô bị Trữ Mạt Ly làm cho tức giận không ít, cả đêm ngủ không ngon, đến nỗi buổi sáng rời giường vẫn nén giận đầy một bụng. Lúc này Liễu Khả Nhi chợt tiến vào phòng hóa trang của cô, khuôn mặt đánh phấn trắng đến mức không còn tia máu.

Trầm Khánh Khánh cũng không ngạc nhiên, nhưng lúc này cô đang khó chịu, vì vậy giọng điệu cũng không tốt lắm, nói với người trong gương: “Chuyện gì?”

Liều Khả Nhi cũng không vòng vo, thấp giọng nói: “Món đồ đó đâu?”

Trầm Khánh Khánh phản ứng lại, lập tức xoay người: “Cô thành công?”

Liều Khả Nhi giờ quyển nhật ký da bò trong tay: “Tôi muốn thứ đó.”

Trầm Khánh Khánh bình thần lấy từ trong ví một cái USB, đến trước mặt Liêu Khả Nhi: “Đưa tôi.”

Hai người trao đổi, lại đều tự kiểm tra một lần, sau khi xác nhận không có sai sót, Liêu Khả Nhi nói: “Cô định khi nào ra tay?”

“Thứ này rất tốt!” Trầm Khánh Khánh gõ gõ vào quyển nhật ký trong tay, cười bí hiểm: “Đến lúc đó cô sẽ biết. Yên tâm, cố gắng của cô sẽ không uổng phí.”

Liêu Khả Nhi nhìn khuôn mặt xinh đẹp như tranh của Trầm Khánh Khánh đánh giá một phen. Gương mặt trang điểm tinh tế, vẻ ngoài mỹ lệ, trăm phần trăm mỉm cười, trăm phần trăm dịu dàng, cô ta luôn xuất hiện trước mặt mọi người với sự tao nhã mê người như vậy. Cho dù trên người cô ta có nhiều tin đồn, bạn cũng không thể nắm được nhược điểm của cô ta. Nhưng mà, một người phụ nữ như vậy, rốt cuộc có một trái tim như thế nào, phải chăng trong lòng cô ta bất cứ kẻ nào cũng có thể trở thành công cụ cho cô ta lợi dụng? Phải chăng trong lòng cô ta thật sự không tồn tại một ai, cho dù là Trữ Mạt Ly, hay cả con gái Trữ Mạt Ly? Sau khi qua lại cùng cô gái này, Liêu Khả Nhi không khỏi có ý nghĩ như vậy.

Vì thế, Liêu Khả Nhi theo bản năng mà nói ra ý nghĩ của mình: “Cô thật đáng sợ.”

“Ha ha, đa tạ.” Trầm Khánh Khánh mỉm cười dịu dàng, trong tay cầm cây quạt Lí Hương Quân phẩy nhẹ, bước từng bước quay lại chỗ ngồi.

“Cô và Trữ Mạt Ly là người yêu? Là cô đuổi An Thiển đi?”

Liêu Khả Nhi cuối cùng cũng hỏi ra vấn đề phức tạp nhất, cô biết chuyện này có bao nhiêu bí mật, nhưng cô không tìm được.

Trầm Khánh Khánh khẽ mở đôi mi thanh tú, nhìn thẳng vào người trong gương: “Tôi khen gan cô đủ lớn, chưa ai dám đứng trước mặt tôi hỏi câu này. Tôi cũng muốn nhắc cô, nếu là người thông minh, đừng nên biết sai mà còn cố phạm. Nể tình chúng ta ngồi chung trên một con thuyền, tôi nhắc cô một câu, đừng chọc vào Trữ Mạt Ly!”

Liêu Khả Nhi cố tình khiêu khích nói: “Cô rất có thủ đoạn, nhưng mấy chuyện này chẳng lẽ không phải đều dựa vào bản lĩnh sao?”

Trong lòng Trầm Khánh Khánh cảm thán một câu, mấy cô gái trẻ không biết nên không sợ, đều nghĩ Trữ Mạt Ly kia là một quý tộc xa hoa tao nhã.

Trầm Khánh Khánh cũng lười nói nhiều: “Lời tôi nói đến đây, nghe hay không là việc của cô.”

Nói xong, Trầm Khánh Khánh thật sự không hề để ý đến Liêu Khả Nhi. Nhưng Liêu Khả Nhi nhìn vẻ mặt thờ ơ của cô, cùng với vẻ tự tin như xem Trữ Mạt Ly vốn là vật sở hữu của mình. Lúc này cô ta đã lấy lại được đoạn phim kia, nên cũng không còn kiêng dè Trầm Khánh Khánh, vì thế nói: “Nếu có một ngày Trữ tổng không cần cô, ngàn vạn lần mong cô đừng hận tôi!”

Trầm Khánh Khánh mặt không đổi sắc: “Nếu thực có ngày như vậy, tôi sẽ chúc mừng cô.”

Quay phim lại tiếp tục, thời tiết càng ngày càng nóng, kiên trì trong gần bốn tháng, “Tuyệt đại phong trần” cũng sắp hoàn thành. Hôm nay Trầm Khánh Khánh kết thúc công việc sớm hơn, bởi vì Quý Hàm đi cùng chủ nhiệm khoa đến Mỹ vừa về nước, gia đình chuẩn bị một bữa cơm chào đón đơn giản. Khi cô đến nhà chồng, Quý Hàm đã tới rồi, đôi mắt trông hơi thâm quầng, có lẽ do sai lệch múi giờ.

Kẻ thù gặp mặt cho dù mắng chửi hay đánh nhau vẫn còn nói chuyện, nhưng hai người gặp mặt thì không ai nói với ai câu nào. Trầm Khánh Khánh rất vội, bởi vì ăn cơm chiều xong còn phải về quay tiếp, nên để nguyên mặt không tẩy trang. Khi cô vào cửa, Quý Hàm chỉ nhìn cô một cái, sau đó tiếp tục xem tivi.

Tại phòng bếp, mẹ Quý Hàm rất bận rộn, thấy vẻ mặt không có việc gì làm được của Trầm Khánh Khánh, chống nạnh tức giận nói: “Cô đang làm gì thế?”

Trầm Khánh Khánh xòe bàn tay: “Không có chuyện gì làm.”

Bà Quý vội tới trước mặt Trầm Khánh Khánh, lạnh lùng nói: “Không có chuyện gì? Cô xuống bếp không phải giúp tôi sao?”

“Con sẽ không nấu cơm.” Trầm Khánh Khánh thành thực trả lời.

“Vậy cô làm ơn đi rửa sạch cái bản mặt phấn son như quỷ của cô đi! Nhìn mặt cô như vậy, tôi chẳng thể nuốt nổi hạt cơm chứ đừng nói ăn với uống!”

Trầm Khánh Khánh ngồi im không nhúc nhích: “Lát nữa con còn phải đi quay thêm mấy cảnh, chưa thể tẩy trang.”

Hai người phụ nữ bên này không ai nhường ai, giằng co nửa ngày. Bên kia Quý Hàm làm như không thấy, chỉ tăng âm lượng ti vi lớn hơn.

“Quay phim?” Bà Quý không nói hai lời ném ra mấy tờ tạp chí, “Cô đi ve vãn đàn ông mới đúng!”

Lại cái tin nhảm nhí gì đây?

Trầm Khánh Khánh nhìn lướt qua, một tiêu đề rõ ràng lọt vào trong tầm mắt “Trầm Khánh Khánh diễn cảnh nóng phim giả tình thật với Dương Phàm?”, “Tuyệt đại phong trần” – Trữ Mạt Ly tự mình xuất mã diễn cảnh nóng ở phim trường”

Trầm Khánh Khánh lập tức ngồi thẳng lưng, cầm lấy một tờ tạp chí xem kỹ càng, vẻ mặt nghiêm túc: “Tin này đưa lên lúc nào vậy?”

“Hừ, hoảng cái gì, chẳng lẽ trên báo viết là thật hả?”

Đều là mấy tờ tạp chí nhỏ lẻ, nhưng chính vì thế mà nó dám đưa ra tin tức mà những tạp chí hạng trung không dám đưa tin. Chỉ là gần đây Trầm Khánh Khánh đã phân phó Ada không cho lọt ra ngoài tin tức dù nhỏ nhất, sao có thể rò rỉ thông tin lộ liễu như vậy? Trầm Khánh Khánh nghi hoặc vài giây, lập tức hiểu ra. Là Trữ Mạt Ly, nhất định là anh ra lệnh thu hồi tạp chí, hễ có ai đưa tin về scandal của anh, anh sẽ không bỏ qua. Về mặt khác, mẹ chồng cô cũng lợi hại thật, vô cùng nhanh tay, thế mà cũng có thể mua được loại tạp chí không phát hành này.

“Cảnh nóng?” Quý Hàm vẫn giả tượng lập tức phản ứng lại: “Cùng Trữ Mạt Ly?”

10. Chương 19 - 20

Chương 19

Quý Hàm vội bay qua cầm hai tờ tạp chí, không khỏi nhăn mặt nhú mày. Bên kia bà Quý như chỉ sợ thế giới không loạn, càng không ngừng thêm mắm thêm muối: “Anh vắng nhà có hai tháng, vợ anh cũng không thấy bóng dáng hai tháng liền. Bảo là đi quay phim, nhưng ai biết đi làm gì? Lần này lại đổi diễn viên nam khác, lại còn quay cảnh nóng nữa chứ?”

Sau khi nghe xong Trầm Khánh Khánh đột nhiên đứng lên, hất cằm, cười lạnh: “Mẹ làm ơn đừng có nói khó nghe thế được không?”

Cô cao hơn bà Quý một cái đầu, tư thế cả vú lấp miệng em làm cho bà Quý bất giác phải lui bước về sau. Nhưng bà Quý nhanh chóng lấy lại tinh thần, không hề yếu thế, đốp lại một câu: “Chẳng lẽ tôi nói sai à?”

Về mặt Trầm Khánh Khánh hoàn toàn lạnh đi, chỉ vào bìa một tờ báo hung hăng đâm chọc: “Con kính mẹ là bậc trưởng bối ba phần, nhưng nếu bản thân mẹ không có tự trọng, nói không biết nghĩ, được một tác lại tiến một thước, con cũng không cần chừa mặt mũi ẹ. Mẹ nghe rõ chứ? Đừng lôi mấy thứ này ra để nói chuyện với con, mẹ không thấy nhảm chán, nhưng con chán quá rồi!”

“Sao cô lại nói chuyện với mẹ tôi bằng loại giọng này hả?”

Vốn Quý Hàm không muốn nói khó nghe, nhưng tạp chí viết quá mức mờ ám. Trầm Khánh Khánh còn cố tình gây sự như thế, anh mất bình tĩnh, cảm thấy thất vọng bội phần: “Tôi thật muốn hỏi cô, trước kia cô đã nói sẽ không diễn cảnh nóng, vì sao bây giờ lại bằng lòng tiếp nhận?”

Trầm Khánh Khánh vừa định mở miệng, Quý Hàm lại hừ lạnh: “Đừng nói với tôi là vì nghệ thuật.”

Những lời này của anh dao không thấy máu, lại cắt một dao trên ngực Trầm Khánh Khánh. Trầm Khánh Khánh vốn muốn giải thích một chút, lời nói lại nuốt vào trong bụng, ánh mắt quật cường liều chết nhìn Quý Hàm chằm chằm. Sau đó khi thấy trong đôi mắt anh lại xuất hiện ánh mắt làm tâm hồn cô đau đớn triệt để, giống như bốn năm trước đây, chính ánh mắt này, anh ném cô xuống vũng bùn, lăng trì cô, khiến cô không thể trở mình.

Qua hồi lâu, cô dời tầm mắt, đôi con ngươi lãnh đạm, nói: “Anh căn bản không biết công việc của tôi.”

“Tôi không biết, nhưng đừng vì thế mà coi tôi là thằng ngốc.”

Trong lời nói Quý Hàm có ý tứ, Trầm Khánh Khánh nheo mắt: “Anh có ý gì? Nói thẳng ra!”

“Cô thông minh như vậy, sao lại không biết tôi có ý tứ gì?”

Trong nháy mắt, đầu óc Trầm Khánh Khánh trống rỗng, trở về thực tại. Cô đã giơ tay lên, chỉ cần hạ xuống là một cái tát hung hăng.

“Cô muốn làm gì?” Bà Quý hoảng hốt, chắn trước người Quý Hàm.

Trầm Khánh Khánh tạm dừng hai giây, bỗng buông tay. Cô không nén được sự giận dữ và uất ức cuộn cuộn trong tim. Cô thở gấp, ngược lại trở nên tỉnh táo, ngồi xuống sô pha, một chân khểnh nhấc lên, nói: “Không làm gì. Các người nghĩ thế nào là chuyện của các người, cho dù loại tạp chí này không viết như vậy, cũng không có ai tin tưởng.”

“Hừ.” Bà Quý nhìn Trầm Khánh Khánh bộ dáng xa cách, quay đầu lại cố ý nói với Quý Hàm: “Tiểu Hàm này, hôm nay cô gái tiễn con về tên là gì nhỉ? Mẹ thấy con người cô ấy thật đơn thuần.”

Quý Hàm ngẩn người, bất giác nhìn Trầm Khánh Khánh, nhưng cô chỉ nghiêng đầu thất thần, vì thế anh trả lời: “Tiểu An.”

“Cô gái này rất lễ phép, chính là đứa nhỏ có gia giáo. Không giống với...” Dứt lời cố ý liếc mắt nhìn Trầm Khánh Khánh: “Làm cùng bệnh viện với con hả?”

“Là thực tập sinh con hướng dẫn.”

Bà Quý cười nói: “Con bé thật chu đáo, còn mang quà ẹ. Tiểu Hàm, khi nào mời con bé về nhà ăn bữa cơm, để mẹ làm quen một chút!”

Môi Quý Hàm giật giật, cuối cùng vẫn chỉ trầm mặc.

Mỗi lần anh trầm mặc đều sẽ trở thành một con dao đâm vào tim Trầm Khánh Khánh, sau đó càng chôn sâu hơn, có lực sát thương hơn cả những lời dả kích, thật sự giết người không thấy máu. Máu này vẫn tích tụ trong đáy lòng thành một cục máu đen. Lâu ngày, đau đớn ban đầu thay thế bằng chết lặng.

Trầm Khánh Khánh quay sang, ánh mắt lạnh như băng nhìn hai mẹ con người nọ: “Trước mặt con dâu, bà yêu cầu con bà đưa người phụ nữ khác về nhà. Mẹ chồng, tôi có nên khen bà một câu không?”

Bà Quý lập tức đánh trả: “Nếu cô còn biết mình là vợ, nên giữ mình trong sạch.”

Không hổ là mẹ con, suy nghĩ giống nhau như đúc.

Trầm Khánh Khánh vui cười hỏi lại: “Tôi không giữ mình trong sạch?”

Trong mắt bà Quý, vẻ mặt này của cô thật đáng giận. Bà trừng mắt, chỉ vào mũi Trầm Khánh Khánh, nói: “Chẳng lẽ cô nhất định phải ép tôi nói ra?”

Trầm Khánh Khánh vòng tay trước ngực, ung dung nói: “Tốt, vậy bà nói đi! Tôi xem bà có thể nói được cái gì.”

Trong lòng bà Quý xì một tiếng đầy khinh miệt, nói: “Cô không biết xấu hổ. Tôi còn muốn thể diện, tôi không phải loại người không biết xấu hổ mà nói ra.”

Trầm Khánh Khánh nhìn Quý Hàm: “Còn anh, anh cũng cho rằng như vậy?”

Quý Hàm buông hạ mi mắt, mấp máy môi, ánh mắt anh vẫn dừng tại tờ tạp chí trên bàn. Trầm Khánh Khánh thấy vậy, đáy lòng chùng xuống: “Xem ra tôi đã hỏi một câu ngu xuẩn. Nhưng mặc kệ anh nghĩ thế nào, tôi nhắc anh, tốt nhất đừng làm ra chuyện khiến mình hối hận.”

“Chuyện của tôi còn chưa đến lượt cô dạy bảo.” Quý Hàm đột nhiên kích động ngẩng đầu, trên khuôn mặt tuấn tú không biết là bi hay là giận, “Cô nên tự quản chuyện mình thì hơn.”

Trầm Khánh Khánh âm u nói: “Quý Hàm, anh đừng quá phận.”

Quý Hàm lắc đầu, anh không thể giải thích vẻ mặt cậu ngay không sợ chết đứng của Trầm Khánh Khánh: “Ai là người quá phận? Đối với cô, danh dự có quan trọng chút nào không? Diễn viên, vinh quang này cô có, cô có thấy hổ thẹn không? Loại người không từ thủ đoạn như cô, có gì đáng khoe?” Anh đột nhiên đến bàn trà, nắm chặt một bức ảnh trên quyển tạp chí, chất vấn: “Vì địa vị, cô không tiếc thân dựa vào hắn? Cô nghĩ rằng tôi không biết, cô có thể có được địa vị hôm nay đều nhờ hắn sao? Nhưng vì sao hắn phải giúp cô, cô cho hắn cái gì? Tôi quả thật không ở cái giới giải trí hỗn độn ấy, nhưng ít ra tôi cũng có thể phán đoán. Vậy nên, đừng ở trước mặt tôi mà nói tôi quá phận. Tôi buồn thay cho cô! Ngày trước, khi tiến vào ngành giải trí, là ai cam đoan với tôi tuyệt đối không thay đổi? Nhưng cô nhìn lại cô bây giờ xem, cô vẫn là cô ngày ấy sao? Ngạo mạn, lạnh lùng, chua ngoa, dối trá! Ha ha, cô là cô lúc đầu? Hay từ đầu, tôi đã bị-cô-lừa?”

Anh nói với cô một hơi nhiều như vậy, nhưng mỗi câu mỗi chữ đều đẩy cô vào bước đường cùng. Từng chữ thật mạnh mẽ, nện xuống mặt đất rồi bắn ngược lên không trung, một mực vang vọng, xoay bên tai Trầm Khánh Khánh, quấn lấy cô, làm cô đầu vầng mắt hoa, không kịp thở.

“Anh câm ngay!”

Những lời này không phải Trầm Khánh Khánh nói, mà là người mở cửa bước vào.

Ông Quý sắc mặt xanh mét, cắn giận Quý Hàm: “Anh quá làm càn, sao có thể nói ra mấy lời như vậy với Khánh Khánh? Không mau xin lỗi!”

Quý Hàm hít sâu mấy hơi, quay lại... quát cường nói: “Con không biết con nói sai chỗ nào.”

“Thằng nhóc này, mau xin lỗi!” Ông Quý thật sự giận dữ, quát.

“Quên đi.” Trầm Khánh Khánh xách cái túi, khuôn mặt trang điểm tinh xảo cũng không che được vẻ gương gạo của cô: “Bữa cơm hôm nay con không ăn được.”

“Ai, Tiểu Khánh! Con để ta...”

Ông Quý không kịp ngăn cô lại, Trầm Khánh Khánh đã tông cửa xông ra. Quý Hàm đứng chôn chân tại chỗ, ánh mắt không tiêu cự nhìn chằm chằm cuốn tạp chí bị vò đến biến dạng. Tim còn đập thình thịch, mắt không chế, loạn nhịp như muốn phát điên.

Trầm Khánh Khánh lái xe chạy loạn. Người đông nghịt, cô không biết mình đang đi đâu. Trên đường rõ ràng nhiều người như vậy, nhưng cô vẫn thấy thật lạnh lẽo, cảm thấy thật cô đơn, tràn ngập cảm giác bị người ta vứt bỏ. Ngày còn bé, mẹ cô bỏ mặc cô vì sự nghiệp. Sau khi lớn lên, mẹ chỉ lo than giận vận mệnh không tốt, trách trời oán đất. Cô tự mình học tập, tự mình ăn cơm, ăn cơm, học tập, sau đó lại bị người bạn thân nhất phản bội, cô nghĩ đã cô đơn thì cô đơn đi! Cả đời này cô nhất định có thể sống cô đơn mà kiêu ngạo, tự mình chiến đấu.

Quân Quân từng hỏi cô, vì sao còn không buông tha cho anh? Nếu anh đã không chịu nổi cô, đã không còn yêu cô, cuộc hôn nhân này không chỉ tra tấn anh, lại tra tấn cả cô, tội gì phải kiên trì?

Có lẽ cái cô muốn là hoài niệm, hoài niệm cảm giác ấm áp được che chở. Từ khi cô mở mắt trên giường bệnh, sâu trong hồi ức lấp đầy những ấm áp trân quý, nhưng hiện tại, cô không thể tìm được cảm giác làm tim mình đập nhanh như vậy. Ngoại trừ trên người Quý Hàm cảm nhận được vài phần, vậy nên tới ngày hôm nay, cô vẫn mong chờ nó.

Trên đời này có ai muốn trả giá vì Trầm Khánh Khánh vô điều kiện? Sẽ nhìn cô bằng ánh mắt của những người yêu nhau, sẽ hôn cô vô cùng thân thiết như người vợ, sẽ dùng nụ cười của người yêu bao dung cho tất cả những khuyết điểm của cô, trước kia, người cô nghĩ đến nhất định là Quý Hàm. Chỉ là... bây giờ ngay cả

anh cũng không tin cô, mặc kệ cô nói cái gì, anh sẽ đánh một dấu chấm hỏi nghi hoặc trước tiên, chứ đừng nói tin tưởng trái tim vợ mình, tin tưởng cô ở trước mặt bạn bè, người thân: cô chỉ là cô, không che dấu buồn vui, không ngụy trang thành một Trầm Khánh Khánh hoàn mỹ, cũng sẽ không đeo mặt nạ lạnh như băng nhìn người đối diện.

Khi Trầm Khánh Khánh hồi phục tinh thần, bất tri bất giác lại đi vào Thiên Thành. Hơn nữa đã đứng trước cửa nhà Trữ Mạt Ly, cầm chìa khóa trong tay định mở cửa vào.

Trong khe cửa, Trữ Mạt Ly nhìn thấy cô, chau mày: “Sao em lại tới đây...” Anh dừng một chút, phát hiện sắc mặt cô không thoải mái lắm, không nói thêm nữa, tránh đường.

Trầm Khánh Khánh lập tức đến ngồi trước ghế sofa, tựa như hồn phách vẫn còn ở bên ngoài, để mặc Trữ Mạt Ly như đứa ngốc, một lát sau, đột nhiên nói với anh: “Tôi khát.”

Dám kêu Trữ Mạt Ly rót nước, trên đời này trừ Trầm Khánh Khánh, vốn cũng chỉ có con gái anh.

Trữ Mạt Ly nhíu mày, có lẽ đang tự hỏi nên đi hay không. Cuối cùng anh xoay người lấy ly nước đá, đưa tới trước mặt Trầm Khánh Khánh.

“Cảm ơn.” Trầm Khánh Khánh tiếp nhận cái ly với một vẻ mặt như thật khát, uống nước.

Trữ Mạt Ly học theo giọng điệu của bồi bàn, nghiêm túc hỏi: “Tiểu thư còn muốn gì không?”

Trầm Khánh Khánh buông ly nước, rót cuộc ý thức được bản thân vừa làm gì, xấu hổ cười cười: “Không cần.”

Trữ Mạt Ly ngồi xuống sofa bên kia, đánh giá sắc mặt cô: “Bây giờ chẳng phải đang ở trường quay, sao lại tới chỗ tôi?”

Trầm Khánh Khánh sờ trán, khó chịu nói: “Không biết! Cái gì cũng không muốn làm, lại vô thức lái xe đến đây.”

Cô đoán Trữ Mạt Ly nhất định sẽ trêu chọc cô: đại minh tinh sao lại học cách bỏ bê công việc, em không sợ phá hỏng danh tiếng của mình?

Nhưng cô đợi một hồi, cũng không thấy câu nào, nghiêng đầu nghi hoặc, nhìn Trữ Mạt Ly gọi điện cho Ted, dặn dò anh ta xin phép cho Trầm Khánh Khánh.

Trầm Khánh Khánh khó hiểu: “Vì sao đột nhiên lại khoan hồng độ lượng với tôi như vậy?”

Trữ Mạt Ly ít khi giải thích hành động của mình: “Nếu không có tâm trạng xuất hiện trước máy quay, tôi cũng không miễn cưỡng.”

“Cảm ơn.”

Trữ Mạt Ly thu lại ánh mắt, miễn cưỡng nói: “Tôi bị em làm cho bất ngờ đấy, đây là lần thứ hai sau khi vào cửa, em cảm ơn tôi.”

“Thật sao?” Trầm Khánh Khánh ngẩn người, “Tôi không biết.”

Đối với Trầm Khánh Khánh, Trữ Mạt Ly sẽ có vài hành động ngoài ý muốn, thế nhưng anh cũng không có hứng thú cho cô biết vì sao lại đặc biệt, bởi không cần cô nói anh liền đoán được tám phần, mà đối với người khác, anh giữ lại tất cả thái độ.

Trầm Khánh Khánh thật sự không biết vì sao cô lại đến chỗ này. Nhưng trong đầu cô điểm qua một vòng, lại phát hiện cô thật sự không tìm được ai có thể tâm sự. Quân Quân sang nước ngoài quay MV chuẩn bị cho đĩa nhạc mới, tình cảm giữa Ted và Trịnh Thị cũng đang rối rắm, đừng nói nghe cô kể khổ. Còn về Ada, Thuyền Trưởng, bọn họ còn rất trẻ, sẽ không thể hiểu được.

Liều Liều đi học đàn. Gian phòng lớn như vậy nhưng chỉ có hai người bọn họ, không gian yên lặng giúp cô có thể suy nghĩ, cũng cho cô hít thở.

Hồi lâu, cô mở miệng, giọng nói hơi khó khăn: “Anh... từng có cảm giác bị vứt bỏ không?”

Bên kia, đôi mắt Trữ Mạt Ly bỗng như mặt hồ bị hòn đá làm rối loạn, ánh mắt nhiều lần chìm nổi, nhất thời lóe lên tia sáng như xuyên thấu khuôn mặt Trầm Khánh Khánh, nhìn thấu tất cả. Nhưng chỉ là giây lát, con người đen xinh đẹp cuối cùng lại trở nên tĩnh lặng.

Anh không muốn nghĩ tới, cũng chính vì đôi mắt trước mặt anh, bốn năm trước, cô vì một người quan trọng cầu xin anh. Bây giờ cô vẫn vì con người quan trọng ấy hỏi anh, từng có cảm giác bị vứt bỏ không?

Bất giác, Trữ Mạt Ly sờ dây chuyền trên ngực, đáp án rõ ràng ở trong lòng anh, nhưng anh không thể trả lời.

Vì thế, anh đành nói: “Xảy ra chuyện gì?”

Chương 20

Xảy ra chuyện gì, Trầm Khánh Khánh rất muốn nói không có gì, nhưng cô không nói nên lời. Trầm Khánh Khánh cắn môi dưới, đau đớn giúp cô che dấu đôi mắt đỏ, sau đó cảm xúc dần bình tĩnh lại, sự yếu ớt vừa rồi thật đúng như chưa từng tồn tại.

“Muốn uống chút rượu không? Whiskey nhé?”

Hỏi là hỏi như vậy, nhưng cô đã tự mình đến trước quầy rượu lấy một chai Whiskey rồi tự rót cho bản thân một ly đầy.

Trữ Mạt Ly nhanh chân tiến đến giành lấy ly rượu, dứt khoát lấy một ly nhỏ khác san đều một chút, sau đó đưa cho Trầm Khánh Khánh: “Một chút như vậy là đủ rồi.”

Trầm Khánh Khánh không nhận, bất mãn nói: “Anh cũng xem thường tôi.”

Trữ Mạt Ly vẫn một mực xem nhẹ sắc mặt người nào đó: “Rượu này rất mạnh, chừng này cũng đủ cho em uống.”

“Say thì sao, tửu lượng của tôi vẫn tốt lắm.”

Trầm Khánh Khánh còn muốn rót một ly đầy khác, tiếc rằng Trữ Mạt Ly vẫn thờ ơ, cô đành phải nhận lấy ly rượu kia.

Vị cay vào miệng thiêu đốt trong thanh quản, sau đó chảy xuống bụng, ngấm vào máu. Trầm Khánh Khánh nghiêng người vào sofa uống một ngụm lại một ngụm, nâng ly đổ vào miệng như uống nước. Trữ Mạt Ly đến bên cạnh cô, ly rượu trong tay, anh không uống, chỉ thưởng thức, thỉnh thoảng nhìn cô uống.

Rốt cuộc, anh đành nói: “Em uống quá nhanh.”

Trầm Khánh Khánh thở dài, đôi mày cong lại: “Rượu này thật kích thích. Tôi muốn nữa.”

Cô nói chuyện bằng giọng mũi, mùi rượu bắt đầu xông lên mặt, trên da mặt trắng nõn đã phớt phớt hồng. Cô kỳ lạ như vậy, rượu nặng uống thế nào cũng không say, nhưng vừa uống Whiskey lại say ngay lập tức. Hơn nữa cô thường không biết bản thân đã say.

Trữ Mạt Ly lắc đầu, bây giờ cô đã say rồi.

Trầm Khánh Khánh lắc ly rượu, quay đầu đi, trong con người là một hồ nước mê mông: “Anh còn nhớ không, khi tôi trốn Trương Hiến Chính tới chỗ ấy, sau đó gặp được anh, chúng ta nói chuyện?”

Trữ Mạt Ly hồi tưởng lại, cảnh tượng kia chỉ như mới hôm qua: “Nhớ rõ.”

Khoảng năm năm trước, Trầm Khánh Khánh vẫn còn là người mới bước chân vào làng giải trí, với những quy tắc trong giới có cái hiểu cái không. Cô có dã tâm, có mục đích, có nghị lực, nhưng còn thiếu thủ đoạn. Dù sao tuổi trẻ, cẩn thận mấy cũng có sai lầm. Cô không chịu nổi móng vuốt của Trương Hiến Chính, nên tháo chạy, hoang mang lo sợ. Đầu tiên cô chạy về công ty tìm người, nhưng sau khi chạy về công ty cô bỗng nhận ra, căn bản không có ai sẽ giúp cô.

Trương Hiến Chính là ai chứ, người bình thường chống đối với hắn chính là muốn chết.

Trời tối, đèn trong hành lang đã tắt hết một nửa, chỉ để lại mấy ngọn đèn nhỏ chỉ đường. Trầm Khánh Khánh ở trong WC nôn mửa nửa ngày, kiệt sức, vẫn không thể thoát khỏi cảm giác buồn nôn. Giới giải trí

đen tối này, cô biết, nhưng cô không biết lại đen tối hạ lưu như thế. Cô bước tới ngồi bệt xuống cạnh cửa toilet, ánh mắt mờ mịt nhìn mặt đất. Cảm giác vô lực chưa khi nào trầm trọng như thế, khiến cô cảm thấy bản thân thật nhỏ bé. Cô trở mặt với Trương Hiến Chính, cự tuyệt yêu cầu của hắn. Khi ấy cô tức giận rời đi, bây giờ tỉnh táo lại mới ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề. Cô không có chỗ dựa vững chắc, Trương Hiến Chính lại là một ngọn núi lớn, có thể ép cô vào chỗ chết bất cứ lúc nào.

Đúng lúc này, có bóng người đi tới chỗ cô. Trần Khánh Khánh cả kinh, cuống quýt đứng lên trên mặt đất. Người tới càng lúc càng gần, khi cô nhìn thấy gương mặt người nọ, trong hoảng sợ có loại cảm giác hít thở không thông.

Trữ Mạt Ly đi ngang qua mặt cô, chỉ mặc một chiếc áo sơ mi đen đơn giản, phối với một chiếc khăn xanh sọc đen, nhưng anh vẫn cao quý tao nhã như quý tộc thế kỷ trước, toàn thân tản ra hơi thở mê ly như hoa mạn châu sa [1], ngay cả dáng vẻ bước đi ung dung cũng đẹp hơn bất cứ ai. Khuôn mặt Trữ Mạt Ly thật ra cũng có phần ôn hòa, nhưng bị khí thế mạnh mẽ áp đảo, như một thanh kiếm lạnh lẽo rút ra khỏi vỏ, kiếm khí bức người. Vì thế người ta chỉ nhớ là diễm lệ, mà quên mất nét ôn hòa.

[1] hoa mạn châu sa: một trong những ý nghĩa của hoa này là “sự quyến rũ chết người”

Lúc này, ánh mắt anh trên ờ mờ ảo, như đảo qua người cô, lại như đè nén không nhìn cô.

Khi tất cả tế bào não của Trần Khánh Khánh khởi động lại, cái khó ló cái khôn, tuy biết việc này rất mạo hiểm, nếu không thành liền hy sinh, nhưng với việc ngồi chờ chết, không bằng thử một lần, mượn cơ hội này có thể được một công đôi việc.

Trong khoảnh khắc đó, lúc này Trần Khánh Khánh quyết định một việc nguy hiểm.

“Trữ tổng.”

Có lẽ vì khí thế của Trữ Mạt Ly quá mạnh mẽ, tiếng nói của Trần Khánh Khánh hơi run rẩy.

Cũng may, Trữ tổng không coi cô thành người vô hình không nhìn thấy. Anh dừng chân lại, nửa thân mình hơi nghiêng đi, mắt phượng khẽ nheo lại, đuôi mắt hơi nhướn lên, có cảm giác như dứt tình đoạn nghĩa, tiếc rằng lại gọi cảm, mị hoặc phi thường. Anh vẫn chưa quan sát Trần Khánh Khánh, mà ánh mắt dừng tại bức tường cạnh người cô.

“Tôi rất xin lỗi đã quấy rầy anh! Tôi tên Trần Khánh Khánh, là thực tập sinh của Hoàn Nghệ. Lần trước chúng ta đã gặp qua, ở thang gác kia, con gái anh...”

“Nói chuyện chính.”

Giọng nói Trữ Mạt Ly thật đặc biệt, hơi thấp, lại dễ nghe, rõ ràng, lại gọi cảm.

Câu nói của Trần Khánh Khánh bị anh lạnh lùng cắt ngang, nhưng cô nhanh chóng sắp xếp lại lời nói: “Tôi xin anh giúp đỡ.”

Trần Khánh Khánh nghĩ tới rất nhiều cách thức, nhưng cuối cùng cô quyết định nên dứt khoát gọn gàng. Theo hiểu biết của cô về Trữ Mạt Ly, ai muốn giở thủ đoạn với người trước mặt, chắc hẳn chê mình sống quá thoải mái rồi.

Trữ Mạt Ly xoay người, tay phải xoa nhẹ chiếc nhẫn kim cương trên bàn tay trái. Ánh mắt anh lạnh như băng, như tấm sa mỏng gắn trên mặt Trần Khánh Khánh.

Trần Khánh Khánh vội lấy điện thoại từ ví, tay cô lạnh toát, hơn nữa còn run rẩy, vất vả mãi mới bật được đoạn ghi âm, chỉ là âm thanh phát ra đều là tạp âm.

Trần Khánh Khánh sửng sốt, lại bật lại lần nữa, nhưng trong điện thoại vẫn chỉ là tạp âm như trước. Nói cách khác cô không thể tìm được lời nói đề tiện của Trương Hiến Chính. Điều này... Trần Khánh Khánh trợn tròn mắt, mà Trữ Mạt Ly vẫn đang đứng đó chờ.

Đứng đó trơ mắt sẽ chỉ làm Trữ Mạt Ly mất kiên nhẫn, Trần Khánh Khánh nắm chặt tay, lấy hết can đảm, liều mình nói với Trữ Mạt Ly: “Đạo diễn Trương Hiến Chính dùng quy tắc ngầm, trừ tôi ra, công ty chúng ta hẳn có không ít diễn viên nữ...”

Khóe môi Trữ Mạt Ly khê cong lên, trong lòng Trầm Khánh Khánh lập tức dấy lên chờ mong, nhưng lời nói tiếp theo lại làm toàn thân Trầm Khánh Khánh rét run trong nháy mắt.

Trữ Mạt Ly nói như không có gì: “Chuyện đó thì sao?”

Trầm Khánh Khánh bỗng cảm thấy ảo tưởng tan biến, sớm biết Trữ Mạt Ly khó gần, nhưng chưa từng nghe nói Trữ Mạt Ly không biết lý lẽ. Loại cảm giác này giống như cô vốn tưởng bản thân có một quả cầu thủy tinh trong suốt, nhưng kết quả phát hiện cầu thủy tinh đúng là cầu thủy tinh, có điều là quả cầu thủy tinh đen.

Trầm Khánh Khánh nhanh chóng phản ứng: “Trữ tổng để mặc loại người tùy tiện này làm công ty đi xuống?”

Trữ Mạt Ly nói bằng giọng không quan tâm: “Nếu đã muốn vào giới giải trí, sẽ phải tuân theo quy tắc nơi này. Tôi nên nói cô ngây thơ, hay là trong sáng quá đây?”

Trầm Khánh Khánh trăm ngàn lần không ngờ được thái độ này của Trữ Mạt Ly, biết là không thể, nhưng mặc kệ bằng bất cứ giá nào, cô vẫn lớn tiếng nói với Trữ Mạt Ly: “Ngày trước Trữ tổng cũng vào bằng cách này?”

Đối với sự khiêu khích của cô gái này, Trữ Mạt Ly khê nâng cằm dưới, quả thực không ai bì nổi: “Ai dám nói thế?”

Hàm ý là không ai dám động đến anh, do anh có tiền. Nhưng cô gái ngây thơ này lại khác, nếu muốn có vị trí, nhất định phải tính ngộ.

“Như vậy, tôi chọn anh.” Trầm Khánh Khánh vững vàng, nói như đinh đóng cột: “So với Trương Hiến Chính, tôi chọn Trữ tổng.”

Đáy mắt Trữ Mạt Ly lóe lên tia kinh ngạc. Một bàn tay anh nâng cằm Trầm Khánh Khánh, như nhìn một người xa lạ, vẻ mặt cân nhắc như người này không đủ xinh đẹp: “Cô muốn là tình nhân của tôi? Nhưng tôi không muốn người tự dâng tới cửa.”

Không biết vì sao, Trầm Khánh Khánh nhạy cảm nhận ra Trữ Mạt Ly hơi tức giận.

“Không phải, tôi hy vọng anh là chỗ dựa.”

Trữ Mạt Ly thu tay lại: “Dựa vào cái gì? Chẳng lẽ chỉ bằng bốn tiếng đồng hồ cô chăm sóc con gái tôi?”

Trầm Khánh Khánh bất mãn khi anh nói như vậy, cô trả lời: “Tôi sẽ không để anh thất vọng.”

“Người ngay cả quy tắc ngầm cũng không dám làm, lại còn dám mạnh miệng như vậy.” Trữ Mạt Ly mỉm cười, nhìn thật tốt, cũng thật lạnh lẽo như băng: “Nếu tôi là cô, sẽ ngoan ngoãn quay lại khách sạn, cố gắng thay đổi quyết định của đạo diễn Trương.”

Con người như thế nào mới có thể thản nhiên nói ra lời tàn nhẫn như vậy, lại không làm người ta ghê tởm, vốn chỉ có Trữ Mạt Ly. Mẹ Trầm Khánh Khánh trước khi chưa lâm bệnh đã từng nói với cô, Trữ Mạt Ly chính là người may mắn “tu hú chiếm tổ” [2]. Mẹ con cô sống nơi đầu đường xó chợ, nhưng người nhà họ Trữ vẫn sống vui vẻ như nước cuốn. Cả đời mẹ cô bị hủy hoại trở nên yếu ớt, điên cuồng như vậy, nhưng Trầm Khánh Khánh sẽ không giẫm lên vết xe đổ đó. Cô đứng ở đây vì trả thù, không có thành công phía trước, cô sao có thể thất bại như vậy?

[2] tu hú chiếm tổ: Tu hú là loài chim chuyên để nhờ các tổ chim khác. Tu hú con khỏe, dữ, có thể hất chim con trong tổ ra để giành phần ăn từ chim bố mẹ.

Trầm Khánh Khánh bình tĩnh lại dứt khoát nói: “Tôi sẽ không đi, cho dù bây giờ tôi trở lại, Trương Hiến Chính cũng sẽ không buông tha.”

“Bây giờ tôi lệnh cô đi.” Trữ Mạt Ly thản nhiên nói: “Nếu không đi, thì ra khỏi Hoàn Nghệ.”

Người đàn ông này thật khiến người ta phải nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng không thể trút giận. Trầm Khánh Khánh đứng im không nhúc nhích, Trữ Mạt Ly vượt qua cô. Cô lập tức tiến từng bước chặn trước mặt anh.

Trữ đại thần nói không chút thân thiết: “Còn muốn làm gì?”

Trầm Khánh Khánh đếm đến ba, trừng mắt nhìn Trữ Mạt Ly, không nhượng bộ chút nào, nói: “Tôi không phải người tốt. Tôi có thể vì thành công mà không từ thủ đoạn, nhưng trong từ điển của tôi, không có hai chữ dễ tiện, và có nguyên tắc.”

Trữ Mạt Ly trái lại lại đứng im chăm chú lắng nghe.

Trầm Khánh Khánh tiếp tục nói: “Bán đứng thân xác, tôi sẽ không làm, đây là giới hạn. Tôi biết lấy thân phận bây giờ của tôi mà nói như vậy thật nực cười, cũng thật ngu ngốc. Anh có thể không tin, nhưng tôi thà dùng mười lần sức lực và thủ đoạn để đạt được mục đích, cũng không tình nguyện đánh mất bản thân. Thân thể của tôi trung thành với tôi, dù không muốn có trách nhiệm với bản thân, cũng muốn...”

“Có trách nhiệm với người yêu.” Trữ Mạt Ly nói tiếp.

Trầm Khánh Khánh giật mình, lập tức gật đầu. Thật kỳ lạ, Trữ Mạt Ly đang dùng một loại ánh mắt tán thưởng nhìn cô đầy lưu luyến. Nhưng chỉ ngẩn ngừ trong chớp mắt, ngẩn đến mức không thể xác nhận có thật hay không.

“Trầm Khánh Khánh.” Tên cô chạy một vòng trong yết hầu anh, vô cùng tuyệt vời.

Anh nhìn cô chăm chú một hồi, bất ngờ nói: “Tốt lắm, chớ quên lời nói của cô hôm nay, về sau Ted sẽ theo cô.”

Bây giờ nhớ lại, Trầm Khánh Khánh không khỏi cảm khái thế giới này quá mức mâu thuẫn. Ai cũng đều nghĩ rằng cô đã sớm không còn là một cô gái trong trắng, Quý Hàm cũng thế, mẹ chồng cũng thế, biết cô nhưng không biết con người cô, dường như đều cho rằng như vậy.

Ngược lại là Trữ Mạt Ly, người đàn ông mà cô suy tính đề phòng khắp chốn, lại phá lệ bảo vệ cô.

Vì thế, từ lúc ấy, lời đồn Trầm Khánh Khánh dựa vào Trữ Mạt Ly nhanh chóng lan truyền.

Ted nói đó là do Trữ Mạt Ly coi trọng sự kiên trì này của cô.

Bản thân Trữ Mạt Ly là một người đàn ông nghiện sạch sẽ đến cả về thể xác lẫn tinh thần, nói cách khác, anh là người chủ nghĩa cấm dục. Về phương diện này anh bảo thủ đến biến thái, xem ra nếu gắn kết thân thể chỉ vì hưởng chút ái ân, anh nhất định thấy mình không khác gì cảm thú. Vậy nên nếu tỉ mỉ quan sát Hoàn Nghệ sẽ không khó phát hiện, những diễn viên nữ thường dựa vào chút nhan sắc để đi lên sẽ không được công ty coi trọng. Mà người chăm chỉ thật thà, nghệ sĩ làm việc nghiêm túc, dù bản thân không có gì xuất chúng, cũng có thể có được không ít cơ hội.

Trữ Mạt Ly vẫn chưa từng đánh giá những quy tắc ngầm, nhưng anh dùng một phương thức khác thực hiện suy nghĩ của chính mình.

Trong cái thế giới giải trí rục rờ này, có lẽ Trữ Mạt Ly là người sạch sẽ nhất.

11. Chương 21

Chương 21

“Em nhắc chuyện đó làm gì?”

Trầm Khánh Khánh gõ gõ ly rượu, hừ nói: “Nếu bây giờ tôi nói anh biết, tôi từng bán thân rồi, anh có đuổi tôi đi không?”

Trữ Mạt Ly vừa muốn mở miệng, Trầm Khánh Khánh lại thêm vào một câu: “Tôi nói thật.”

“Không.” Trữ Mạt Ly trả lời thật đơn giản rõ ràng.

Trầm Khánh Khánh hơi ngạc nhiên: “Anh tin tôi như vậy?”

“Vì đặt mục đích em có thể không từ thủ đoạn, có điều bán thân thì...” Trữ Mạt Ly không khỏi khinh thường, “Em không ngu xuẩn đến mức đó.”

“Nhưng chuyện này có thể coi như là một con đường tắt...”

“Đừng ngu ngốc.” Trữ Mạt Ly lạnh lùng xen ngang, “Người ngay cả cảnh nóng cũng không chịu quay, em bảo em bán thân sao? Không phải làm nhục IQ của tôi như vậy.”

“Anh biết không, tôi vẫn còn...” Trầm Khánh Khánh cố gắng tìm một từ ngữ nhẹ nhàng, nhưng cuối cùng cô vẫn nói, “hơi hận anh.”

Tự nhiên cô lại nói như vậy, Trữ Mạt Ly khó hiểu, nắm chặt ly rượu rồi lại buông, buông rồi lại nắm chặt.

Con người Trầm Khánh Khánh nhiễm men say: “Dựa vào cái gì anh có thể sống tốt như vậy chứ? Từ bé đã muốn cái gì có cái đó, còn tôi, tôi trả giá nhiều như vậy để đạt thứ tôi cần, lại bị người ta khinh miệt như thế. Kết quả là gì? Là người biết tôi tám năm còn không hiểu tôi bằng kẻ thù của tôi.”

Tay Trữ Mạt Ly nắm chặt ly rượu, mạnh tay như muốn bóp nát cái ly, những lời chuẩn bị nói ra an ủi đều biến mất.

Anh thấp giọng lặp lại hai chữ kia: “Kẻ thù.”

Trầm Khánh Khánh cười đến khoa trương, không biết là trào phúng người nào: “Không phải sao? Dù trong mắt người khác, tôi là người của anh, nhưng có trời mới biết một đồng xu tôi cũng không dính dáng. Cho dù có quan hệ, cũng không phải loại quan hệ như bọn họ nghĩ.”

Trữ Mạt Ly không có vẻ mặt gì, thản nhiên nói: “Em đang trách tôi?”

“Anh nói đấy chứ!”

“Đây là vấn đề của em, đừng đổ lỗi lên người khác.”

“Tôi biết, nhưng anh vẫn thích cười nhạo hôn nhân của tôi.”

Trữ Mạt Ly lại trầm mặc, ngạo mạn nói: “Đối với hôn nhân của em, tôi không có bình luận.”

“Hả?” Trầm Khánh Khánh cười như không, mĩa mai, “Không biết ai đã từng lớn tiếng nói “Đừng nói về cuộc hôn nhân nực cười của cô trước mặt tôi như vậy”.”

“Nếu em để tâm, tôi có thể thu hồi. Thế nhưng,” Trữ Mạt Ly đến gần Trầm Khánh Khánh một chút, “Chớ quên tình cảnh bây giờ đều do em lựa chọn. Còn có, em nghe không hiểu ý tôi sao? Đối với hôn nhân của em, tôi không-có-hứng-thú.”

Lại là loại ánh mắt nhìn thấu cô, Trầm Khánh Khánh có phần căm giận, cô không kìm nổi, nói: “Anh đang ghen tị tôi phải không?”

“Em có cái gì đáng để tôi ghen tị? Bị người ta vứt bỏ à?” Trữ Mạt Ly khinh thường hỏi lại.

Cần làm lý trí và cảm xúc của Trầm Khánh Khánh có phần mất khống chế, mà lời nói của Trữ Mạt Ly như chọc vào khối u ác tính trong lòng. Cô quét mắt đặt tay trước ngực, cười nói tàn nhẫn, “Ít nhất tôi còn có hôn nhân, mà anh, không có.”

Phòng khách đột nhiên lâm vào trạng thái im lặng đầy quỷ dị, sắc mặt Trữ Mạt Ly cứng ngắc trong nháy mắt. Đôi mắt phượng nhắm lại nguy hiểm: “Em thử lặp lại lần nữa xem.”

“Có gì không dám chứ!” Trầm Khánh Khánh đứng lên, đến trước mặt Trữ Mạt Ly, cúi người xuống, rành mạch nói từng chữ một, “Ít nhất tôi còn có hôn nhân, anh-không-có.”

Về mặt Trữ Mạt Ly trầm như nước, như vừa đi ra từ hầm băng, khí lạnh toàn thân cao thấp đều làm người ta sợ hãi, chỉ cần bị anh nhìn, sẽ không rét mà run.

Có ai dám nói chuyện với Trữ Mạt Ly như vậy, không biết sống chết mà còn phạm vào điều cấm kỵ của anh.

Trầm Khánh Khánh lại vẫn không bỏ qua, đổ dầu vào lửa: “Làm sao nào, tức giận à?”

Yết hầu Trữ Mạt Ly chuyển động một chút, vẫn không nói. Anh nhìn cô chăm chăm, hàn ý trong đôi mắt rớt cuộc bớt đi một chút.

Ánh mắt trầm tĩnh như vậy không phải cái mà cô muốn. Trần Khánh Khánh đẩy anh một cái, dường như muốn chọc giận anh hoàn toàn: “Muốn chửi tôi, muốn cười nhạo tôi hả? Đến đi, tôi không sợ anh đâu!”

Trữ Mạt Ly rời chỗ ngồi không nhúc nhích.

“Vì sao không nói gì?” Cô trừng mắt nhìn anh, ẩn trong đôi mắt to là tơ máu, “Trữ Mạt Ly, đừng giả tạo nữa, chắc chắn bây giờ anh đang rất căm tức tôi.”

Môi Trữ Mạt Ly khẽ giật giật, bình thản ngoài ý muốn: “Em say rồi.”

Suýt chút nữa anh đã thật sự tức giận, may mà anh lập tức ý thức được không thể đánh đồng chỉ số thông minh của cô bình thường và khi say rượu. Cô say rượu thì một chút lý trí cũng mất khổng chế, trước khi say là người có đầu óc, sau khi say là người không có đầu óc. Bởi tính cách nói nhăng nói cuội, khi vui vẻ sẽ như một đứa trẻ, giầy vò bản thân cũng giầy vò người khác, khi không vui vẫn như một đứa trẻ, cần người dỗ dành.

Anh thực không nên mềm lòng để cô uống Whiskey.

Trần Khánh Khánh sững sốt, vội phản bác: “Tôi không say, tôi rất tỉnh táo nên tôi biết chắc chắn trong lòng anh đang khinh thường tôi.”

Trữ Mạt Ly rõ ràng không để ý tới lời nói của cô. Anh đứng dậy đi về phía phòng khách: “Liều Liều sẽ về, đêm nay em ở lại đây trước.”

Trần Khánh Khánh giữ chặt anh, tay cô lạnh dọa người, sức lực lại rất lớn: “Vì sao không âm ỉ với tôi chứ? Không phải sở trường của anh là châm chọc nói móc tôi hả? Hôm nay tôi cho anh nói, anh nói đi!”

Trữ Mạt Ly xoay người, cúi đầu nhìn cô giữ chặt tay anh, hơi sững sờ, anh nghe bản thân thông thả nói: “Ngủ một giấc sẽ không gây chuyện nữa. Ngày mai em vẫn là Trần Khánh Khánh.”

Cô trừng mắt nhìn anh, chớp chớp, đỏ mắt, sau đó cái mũi hít hít, nén giận lại, nhưng mắt lại chớp một cái, lại đỏ, vòng đi vòng lại.

“Anh không nói, tôi cứ nói.”

Trần Khánh Khánh đi theo Trữ Mạt Ly vào phòng tắm, thấy anh thờ ơ xả nước, ở sau lưng anh lải nhải: “Chúng ta đều là người đáng thương. Vợ anh rời bỏ anh, mà tôi, ôi, chồng tôi đang rời bỏ tôi.”

Trữ Mạt Ly tự phục vụ như trước, anh thử nước ấm, hỏi: “Có cần tắm rửa không, hay là ngủ luôn?”

“Anh thấy tôi rồi đấy!” Trần Khánh Khánh mất kiểm soát nhảy lên khỏi mặt sàn, ôm lấy vai anh, “Chồng tôi đang rời bỏ tôi, đều tại anh hết! Anh ấy mới có thể hiểu lầm tôi. Anh cướp đi bố tôi, còn muốn cướp cả chồng tôi nữa hả?”

Tuy biết lời nói lúc này của cô là do xúc động nhất thời, cũng biết cô rất ám ức muốn tìm một nơi xả giận... Trữ Mạt Ly lẳng lặng nhìn Trần Khánh Khánh, thấy trong mắt cô vẻ mặt cứng ngắc của chính mình.

Anh giữ cho giọng nói bản thân nghe thật vững vàng: “Em thật sự yêu hắn như vậy?”

“Anh phải sớm biết chứ, tôi không yêu anh ấy, còn có thể yêu ai?”

Qua một lúc lâu, anh hỏi: “Níu giữ hắn là điều em muốn?”

“Phải.”

Có lẽ ngày mai cô sẽ không nhớ rõ hôm nay bản thân đã từng nói gì. Nhưng hiện tại câu trả lời không cần suy nghĩ này lại khiến anh chết lặng.

“Tôi hiểu.”

“Cái gì?”

“Em tắm rửa trước đi.”

Trữ Mạt Ly trở lại phòng khách, lấy một quyển trò chơi điền chữ. Bàn này rất đơn giản, nhưng anh nhìn nửa ngày, vẫn là bộ đáng cầm bút, cây bút trong tay anh trước sau không hạ xuống.

Gần một giờ trôi qua, người trong phòng tắm còn chưa đi ra. Trữ Mạt Ly đi qua gõ cửa, nói: “Vẫn chưa tỉnh sao?”

Bên trong không có người trả lời.

“Trầm Khánh Khánh.”

Không có tiếng nước, cũng không có tiếng trả lời.

Ý nghĩ không hay trong đầu bắt giắc hiện lên. Trữ Mạt Ly thử chuyển động tay nắm cửa, thế nhưng cửa không khóa. Từ trước đến nay Trầm Khánh Khánh có thói quen tắm rửa đều khóa cửa.

“Trầm Khánh Khánh.”

Trữ Mạt Ly vọt vào phòng tắm, không nhìn thấy hình ảnh gì kinh khủng, chỉ thấy người nào đó đang ngủ cạnh bồn tắm lớn. Khóa sau lưng chiếc váy liền kéo xuống một nửa, tóc dài đen nhánh tản trên vai, che đi nửa khuôn mặt, chỉ lộ ra đôi môi nhợt nhạt, một cánh tay buông thõng bên người, một cánh tay đặt làm gối. Đường như cô đã ngủ thật sâu, hô hấp kéo dài bình ổn.

Trữ Mạt Ly đến bên người cô, cúi đầu nhìn cô. Tay anh vươn vào không trung, lướt qua từng đường cong trên mặt, sau đó nhẹ nhàng vén từng lọn tóc dài, nhìn đến giọt lệ quen thuộc nơi khóe mắt cô, rất nhỏ, không nhìn kỹ sẽ không phát hiện.

Thật ra là một người dễ rơi nước mắt, lại cứ tưởng mình mạnh mẽ.

Trữ Mạt Ly ôm Trầm Khánh Khánh trở vào phòng, đắp chăn. Cô trở mình, đè toàn bộ chấn dưới người, miệng còn thì thào gì đó. Anh cúi người, kéo chăn dưới thân cô lên, lại khẽ đắp. Đang làm giữa chừng, dây chuyền trên cổ theo cổ áo rút ra ngoài.

Anh dừng lại, sau đó lại tiếp tục đắp chăn, lại nhìn gương mặt cô say ngủ, lúc này mới rời khỏi phòng.

Khi Liều Liều trở về, anh vẫn ngồi trầm tư trên sô pha, mãi đến khi cô nhóc nhảy lên người anh, anh mới lấy lại tinh thần.

Liều Liều nghi ngờ hỏi: “Ba ba, ba nghĩ gì thế? Con gọi ba, ba cũng không phản ứng.”

“Suyt” Trữ Mạt Ly đưa tay ra hiệu, “Đi Khánh Khánh đang ngủ.”

“Đi Khánh Khánh đến đây?” Ánh mắt Liều Liều lập tức sáng bừng, dáng vẻ rất hưng phấn.

“Đi Khánh Khánh mệt nên ngủ trước. Lát nữa con cũng nên đi ngủ, ngủ sớm một chút!”

Liều Liều chăm chú nhìn vẻ mặt Trữ Mạt Ly, mặt không khỏi nhăn lại: “Hai người lại cãi nhau?”

“Không có.”

“Ba gạt con.” Liều Liều giữ chặt tay Trữ Mạt Ly, “Ba không vui.”

Trữ Mạt Ly lắc đầu: “Ba không có không vui, chỉ hơi mệt mỏi, con nhanh đi tắm rửa đi.”

Liều Liều không chịu, ôm lấy cổ Trữ Mạt Ly nói: “Ba nhất định là không vui. Chỉ khi ba không vui hoặc buồn bực mới sờ mặt dây chuyền.”

Trữ Mạt Ly ngẩn ra. Chỉ một động tác vô thức của anh, lại bị con gái ghi nhớ trong lòng.

Anh cười nói hiền hòa: “Con đừng nghĩ linh tinh. Mau đi tắm đi, ngày mai ba bay rồi, cũng muốn đi ngủ.”

Liều Liều quyết miệng xuống khỏi người Trữ Mạt Ly, mới vừa đi hai bước, lại chạy lại.

Trữ Mạt Ly vừa buông khuôn mặt tươi cười lại lập tức treo lên: “Làm sao vậy?”

Liều Liều hôn một cái trên mặt Trữ Mạt Ly, nhẹ nhàng thận trọng nói: “Ba ba còn có con mà!”

Khi Trầm Khánh Khánh tỉnh lại, đầu óc đau nhức như muốn nứt ra.

Đầu đau như vậy lập tức nhắc cô một điều, hôm qua chắc chắn là cô uống rượu.

Bởi biết bản thân say rượu thường mất khống chế, nên bình thường cô rất chú ý. Không biết tối qua đầu óc bị gì, lại chạy tới dùng Whiskey. Nhiều năm như vậy, với rượu, tử lượng của cô luôn rất tốt. Thế nhưng Whiskey luôn là điểm yếu của cô, vốn tưởng tốt xấu gì có thể chịu được một ly, ai ngờ vẫn không có tiền bộ.

“Chết tiệt!” Trầm Khánh Khánh day day huyết thái dương. Cô cố gắng nhớ lại sự việc tối qua, nhưng trí nhớ chỉ còn dừng lại ở lúc cô giận Quý Hàm chạy đến nhà Trữ Mạt Ly, sau đó uống một ly Whiskey. Sau đó nữa thì toàn bộ trí nhớ bị ngấm trong cồn, không nhớ được gì hết.

Nếu không nhớ ra, cô cũng không cố nữa. Tật xấu này đã có từ lần đầu tiên cô dính vào Whiskey, nhưng cô vẫn luôn cảm thấy hơi rợn người, không được yên ổn. Cô thật sự không ngờ tâm trạng tối qua lại hỏng bét như vậy, không biết trong tình trạng kích động, có làm chuyện quá phận hay không.

Trầm Khánh Khánh đi đến phòng khách. Cô nghĩ chỉ cần nhìn thấy Trữ Mạt Ly sẽ biết đáp án. Nếu anh ta gỡ bộ mặt thói dọa chết người, thì chính là có. Nếu vẫn là bộ mặt lạnh như trước, chính là không có.

Chỉ là, Trữ Mạt Ly cũng không xuất hiện.

Liều Liều ngồi trước bàn ăn sáng, đối diện bé còn một phần ăn, là chuẩn bị cho Trầm Khánh Khánh.

Quản gia của Trữ Mạt Ly đến trước mặt Trầm Khánh Khánh, ân cần hỏi thăm: “Chào buổi sáng cô Trầm, mời dùng cơm trước.”

“Trữ Mạt Ly đâu?”

“Ba ba đi Mỹ rồi!” Liều Liều quay đầu nói.

Đi Mỹ? Đáp án như vậy hơi bất ngờ, song Trữ Mạt Ly từ trước đến nay đều làm theo ý mình, đôi khi vẫn hay có chuyện xuất quỷ nhập thần như vậy.

Trầm Khánh Khánh ngồi xuống, chào hỏi: “Buổi sáng tốt lành, tối qua con ngủ ngon không?”

Liều Liều không vui vẻ trả lời cô như trước kia, chỉ khẽ “vâng”.

Trầm Khánh Khánh hơi ngạc nhiên: “Con không thoải mái à? Làm sao mà sáng sớm đã không có tinh thần như vậy?”

Liều Liều nghiêm mặt, nhỏ giọng lên án: “Vì dì Khánh Khánh nói mà không giữ lời gì hết!”

“?”

“Không tức giận với ba, nhưng dì vẫn làm ba con buồn.”

Trầm Khánh Khánh vừa xấu hổ lại thêm bất đắc dĩ cùng mờ mịt, tuyệt đối là họa do rượu mà ra. Đứa nhóc này lần đầu tiên nghiêm mặt với cô, giống hệt khuôn mặt không cho phép đến gần của ba nó. Tự mình ăn xong bữa sáng rồi đến trường, cũng chưa nói gặp lại với cô.

Vì Trữ Mạt Ly không có đây, cô cũng không muốn gặp Quý Hàm khiến bản thân không thoải mái. “Tuyệt đại phong trần” sắp đóng máy, vai diễn của cô đã quay xong. Vậy nên mấy ngày nay Trầm Khánh Khánh đều ở bên Liều Liều, cam đoan sẽ không tức giận với ba bé, đứa nhóc này cuối cùng cũng lại dính lấy cô.

Nhưng mà, cô cũng không dám lơ lửng khắc nào, thành hay bại cũng trong mấy ngày này.

Buổi sáng ngày thứ tư sau khi Trữ Mạt Ly đi Mỹ, Trầm Khánh Khánh cầm tờ tạp chí quản gia đưa lên, uống cà phê, cô sớm liếc mắt qua tờ báo. Nhất thời tưởng mình hoa mắt, vì vậy chăm chú nhìn dòng tít phía trên đọc kỹ một lần: “Quay phim bằng thủ đoạn bất chính, Trương Hiến Chính chèn ép diễn viên”.

Trầm Khánh Khánh không thể không kinh sợ. Cô lại lấy một tờ báo khác, dòng tít trên bìa viết mấy chữ to còn bắt mắt hơn: “Trương Hiến Chính bôi nhọ giới đạo diễn”.

Việc này không phải do quỷ làm chứ? Cô còn chưa hành động, nhưng bây giờ xem ra, có người trước cô một bước.

12. Chương 22

Chương 22

Trong vài ngày ngắn ngủi, tin tức liên quan đến Trương Hiến Chính bùng nổ như đại hồng thủy, muốn chặn cũng không chặn nổi.

Các trang web lớn, tòa soạn báo, đài truyền hình đều đăng lại tin tức Trương Hiến Chính dùng quyền lực ức hiếp diễn viên, lại thêm những yêu sách đối với “Tuyệt đại phong trần” ngày trước khiến Trương Hiến Chính không thể gặp chuyện gì tốt đẹp. Thậm chí có người trong thời gian ngắn, dùng một bài viết dài kể lại quá trình từ khi Trương Hiến Chính khởi nghiệp tới nay luôn dẫn đầu những chuyện bại hoại trong giới điện ảnh và truyền hình khiến người khác khinh thường. Cái gì mà một đêm phong lưu cùng năm nữ nghệ sĩ, cái gì mà cưỡng chế tình nhân cũ phá thai, cái gì mà thêm một phút trên màn ảnh là một đêm trên giường... Làm người ta ghê sợ hơn chính là hắn đã từng tham ô tiền vốn làm phim để đầu tư nhà đất, mặc kệ đầu tư ít hay nhiều, có bao nhiêu thật giả, cũng sẽ bị phóng đại lên. Tầm mắt công chúng đã hoàn toàn bị hút vào sự việc, toàn bộ dư luận chia mũi kiếm vào Trương Hiến Chính. Khi người ngoài giới đã cho rằng hắn xấu xa đen tối không gì bằng, Trương Hiến Chính còn định lấy lý do danh dự bị phỉ báng yêu cầu khởi tố. Khi hắn cố gắng muốn xoay chuyển tình thế, một quyển nhật ký được đưa ra ánh sáng đã đẩy hắn lên đầu ngọn sóng, gần như phán tử hình cho Trương Hiến Chính, khắp nơi nổi lên yêu cầu trừng phạt.

Là một đạo diễn điện ảnh, việc coi phim ảnh như hàng hóa mà mua bán đã trở nên phổ biến trong làng giải trí. Hơn nữa sau khi quay phim nếu có thể nhận giải thưởng, bạn chính là ông lớn. Tất cả đều là người thông minh, việc không liên quan tới mình, thì mở một mắt nhắm một mắt. Nhưng tình huống bây giờ có phần khác biệt. Tin tức giạt gân đã qua mấy ngày thành cuồng phong bão táp, e là có người ẩn nấp sau lưng thao túng trận lở xoáy này. Ý đồ cực kỳ rõ ràng, chính là muốn rút máu lột da con heo mập Trương Hiến Chính kia.

Trương Hiến Chính làm người vốn kiêu ngạo, quan hệ trong giới phức tạp, ngày thường dựa vào tài trí của mình qua lại với không ít ông to bà lớn không chỗ nào cố kỵ. Nhưng hiện tại hắn vừa có chuyện, tất cả bọn họ đều đột ngột im hơi lặng tiếng, ngay cả tổng giám đốc Thời Đại – Kiều Hàn Thâm cũng giữ im lặng, còn không thừa dịp gió đông mà bỏ đá xuống giếng cũng coi như có đạo đức lắm rồi. Chỉ trách Trương Hiến Chính thường ngày không đứng đắn, rước họa vào thân. Ai cũng muốn đạp hắn một cước, những người trước kia chịu đựng hắn mắt thấy có cơ hội trả thù, không quá khó dành một suất cho bản thân mình.

Mấy ngày nay, điện thoại Trầm Khánh Khánh luôn trong trạng thái tắt máy. Không phải cô cố ý tránh nơi đầu sóng ngọn gió, mà là điện thoại đột ngột hỏng hóc. Ada cùng Thuyền Trưởng hầu như mỗi giây mỗi phút đều phải ứng phó truyền thông, Ted cũng bận xử lý việc “Tuyệt đại phong trần” bị phản đối vì Trương Hiến Chính.

Sau khi bùng lên tin tức Trữ Mạt Ly lui về và có con gái, giới giải trí chưa bao giờ nổi lên một hồi tranh luận kịch liệt như nước triều dâng giống bây giờ. Thậm chí “Scandal của Trương Hiến Chính” được khơi ra làm người ta phải xét lại độ trong sạch của làng giải trí, không thể không âm ỉ.

Trầm Khánh Khánh nhàn nhã nằm trên sô pha trong khí lạnh của máy điều hòa, uống nước. Ba người kia thì bận tới mày tới mặt, chỉ mình cô cười tủm tỉm, tâm trạng thực tốt khi thấy bọn họ bận sứt đầu mẻ trán.

Ada vất vả cả đêm mới có thể ứng phó điện thoại của giới truyền thông, sau đó hung hăng tắt máy sau tiếng chuông đang vang tới tấp, khê thờ phào. Cô đến bên cạnh Trầm Khánh Khánh, Trầm Khánh Khánh tốt bụng đưa tới một ly chanh đá.

Sau khi Ada hơi uống hết, xem như dần bình tĩnh lại. Cô tè liệt ngồi trên sô pha, nghiêng đầu nói với Trầm Khánh Khánh: “Đám phóng viên này quá điên cuồng.”

Trầm Khánh Khánh thông thả vắt chân lên, hiểu biết nói: “Còn không phải sao, chẳng ai tình nguyện buông tha tin tức oanh động như vậy.”

“Chị Khánh, chị thật sự không ra mặt nói vài câu?”

Trầm Khánh Khánh chìa ngón trở lắc lắc trước mặt Ada: “Còn chưa đến lúc! Bây giờ có nhiều người đứng ra như vậy, tạm thời chị lui về cánh gà thì tốt hơn. Dù sao bản nhật kí kia cũng đủ trừng trị con heo đó.”

Ada cũng cười rộ theo: “Cũng đúng! Em nghĩ bây giờ Trương Hiến Chính muốn về chuồng cũng không được.”

Đã từ lâu, từ khi Trương Hiến Chính định dùng quy tắc ngầm với Trầm Khánh Khánh, bị Trầm Khánh Khánh cự tuyệt, Trương Hiến Chính vẫn ghi hận trong lòng. Ngay trước khi quay “Tuyệt đại phong trần” đã dùng vấn đề tài chính uy hiếp đạo diễn Triệu Vĩnh, làm đối phương tức giận đến đột phát bệnh tim, lập tức mượn cơ hội thay chân. Sau đó khi quay phim thường xuyên nhắm vào Trầm Khánh Khánh, nhất là quay cảnh nóng lại tìm mọi cách gây khó dễ. Trầm Khánh Khánh vì đại cuộc mà ỉn nhẫn đến nay.

Tin tức vừa ra, mọi người bắt đầu xôn xao, không ngờ Trương Hiến Chính đề tiện đến như vậy, mà Trầm Khánh Khánh hình như cũng không giống lời đồn nịnh bợ hần. Vì thế khi phóng viên phỏng vấn vài diễn viên chính trong “Tuyệt đại phong trần”, còn cả một ít nhân viên công tác, cơ bản mọi người đều nhất trí nhìn nhận, đều nói tính tình Trầm Khánh Khánh ôn hòa, vui vẻ dẫn dắt người mới, khi quay phim cũng là người chuyên nghiệp nhất, Trương Hiến Chính xác thật có làm khó Trầm Khánh Khánh, nhưng Trầm Khánh Khánh không vì vậy mà cùng hần nảy sinh va chạm.

Hình ảnh Trầm Khánh Khánh trong giới truyền thông và trước mặt công chúng đã tăng thêm một bậc. Hơn nữa từ khi phát sinh sự cố tới nay Trầm Khánh Khánh vẫn bảo trì im lặng, bất kể phóng viên truy đuổi chặn đường như thế nào, Trầm Khánh Khánh luôn khéo léo từ chối phỏng vấn, dường như không muốn khơi mào tranh chấp. Vì thế rất nhiều trang mạng bàn luận, trên khắp các diễn đàn bắt đầu đánh giá lại Trầm Khánh Khánh. Mà những khán giả, những người mê điện ảnh vốn là những người kích động nhất, phục hồi lại danh dự cho “Nữ hoàng thị phi” trên quy mô lớn.

Thật ra cô cũng không ngờ tới tình huống này, Trầm Khánh Khánh thực vui sướng khi tìm đọc những tin tức liên quan tới mình. Mọi chuyện phát triển rất thuận lợi, nhưng hình như thuận lợi ngoài tầm kiểm soát, không xuất hiện gian nan hiểm trở như cô dự đoán. Tuy cô không biết ai đứng sau chuyện này, nhưng cô chân thành cảm tạ hần, còn người biết rõ sự tình kia cũng khiến cô phải để tâm.

Nghĩ như vậy, Trầm Khánh Khánh ngẩng đầu nói với Ted đang gọi điện thoại: “Anh có biết ai tung bài viết đầu tiên về Trương Hiến Chính không?”

Ted vừa buông điện thoại, nghe câu hỏi của Trầm Khánh Khánh liền ngậy người một lát, sau đó lắc đầu như trống bỏi: “Không biết. Anh đã điều tra, chỉ là rất bí ẩn.”

Trầm Khánh Khánh hoài nghi xem xét anh ta, bằng năng lực của Ted thì không đến mức một chút tin tức cũng không tra được.

“Thật sự không biết?”

Ted rất kiên quyết, lắc đầu, cũng nói: “Không biết.”

Trầm Khánh Khánh trầm ngâm một lát: “Em nói anh tìm hiểu động tĩnh bên phía Kiều Hàn Thâm, có tin tức gì không?”

“Kiều Hàn Thâm quả thật không định ra mặt.”

Trầm Khánh Khánh hơi ngạc nhiên: “Thật sao? Chuyện này không phải tác phong của anh ta.”

Ted phân tích nói: “Lần này Trương Hiến Chính ngã vào hố lớn, ít nhiều đều muốn đổi đầu với hần. Lần này Kiều Hàn Thâm không ra mặt cũng là việc của người thông minh.”

“Nhưng Kiều Hàn Thâm là anh rể của Trương Hiến Chính, hần có thể thấy chết mà không cứu?”

Ted sửa lại: “Là anh rể cũ, em cho là ngày thường Trương Hiến Chính và Kiều Hàn Thâm xưng anh gọi em thì thân thiết như thế thật sao? Nếu Trương Hiến Chính đúng là một gánh nặng, hần ném đi còn không kịp.”

Trầm Khánh Khánh hơi đắm chiêu, gật đầu: “Tuy nói như thế, nhưng em vẫn thấy mọi chuyện quá thuận lợi... Cuối cùng là ai giống chúng ta, cùng xem Trương Hiến Chính là cái gai trong mắt chứ? Lại còn nhanh

như vậy, ra tay trước em.”

Ted trái lại biết nhưng không thể nói: “Nếu người nọ đã giấu mình sau cánh gà, chứng tỏ người ta không muốn ra mặt. Em cũng đừng nghĩ nhiều nữa, Trương Hiến Chính ác giả ác báo, có thể có người đã sớm nhìn hần không vừa mắt, lại trùng hợp ra tay trước em.”

Trầm Khánh Khánh cũng không muốn khinh địch như vậy, cô bắt đầu đi vào ngõ cụt: “Chỉ là trên tay người kia nắm rất nhiều tư liệu, bằng chứng, còn tìm được nhiều người trong giới giải trí tình nguyện ra mặt làm chứng... Thấy thế nào cũng không đơn giản, huống chi Trương Hiến Chính không phải nói ngã liên ngã thật. Nếu không đủ bản lĩnh và chuẩn bị kỹ càng, nếu là em, em cũng không dám ra tay.”

“Vậy em nghĩ là ai?”

Trong đầu Trầm Khánh Khánh điểm lại những người cô biết. Có quyền thế, người có quan hệ tốt hoặc là những quan hệ ngầm với Trương Hiến Chính đều loại bỏ. Suy nghĩ nửa ngày, thấy cũng không hợp lý, người duy nhất cô nghi ngờ là Trữ Mạt Ly.

Trầm Khánh Khánh do dự, phỏng đoán: “Chẳng lẽ là Trữ Mạt Ly?”

Nhưng ý niệm này vừa hiện trong đầu, cô lập tức đập tan.

Trữ Mạt Ly giờ đang ở Mỹ thần nhiên nghỉ phép, cắt đứt mọi phương thức có thể liên lạc, vậy nên đến tám phần anh ta không biết sự kiện xảy ra mấy ngày nay. Huống hồ, Trữ Mạt Ly rời chỗ ngồi xem trò hay của cô, nhúng tay giúp cô, chẳng phải là tự lấy đá đập chân mình? Trữ đại thần tính toán chi li, sao có thể tự làm chuyện có hại tới lợi ích của mình. Nếu cô tự mình xin anh ta giúp đỡ, cũng phải nhìn sắc mặt anh ta ba phần.

Cuối cùng cô lắc đầu nói: “Đoán không ra.”

Ted thả lỏng tâm tình, thâm thở hắt ra, vẻ mặt buông lỏng, cảm thán: “Bà cô à, là ai cũng đừng lo. Dù sao mọi chuyện đều phát triển theo kế hoạch của em, mà bây giờ em nên đi chuẩn bị được rồi, buổi chiều phải đi chụp ảnh cho EVE.”

“À, suýt nữa thì quên.”

EVE là tạp chí hàng đầu trong nước, Trầm Khánh Khánh đúng hẹn đến chụp hình trang bìa tạp chí. Trầm nữ hoàng mang theo tâm trạng tốt “giá đáo” tới studio, stylist, nhiếp ảnh gia đều đã sắp xếp xong. Cả tòa soạn EVE đang cung kính chờ đợi. Trầm Khánh Khánh cũng không cầu thả, mặc đồ, đổi đồ, pose hình, mọi thứ liên tục trôi chảy, trong khi chụp ảnh cực kỳ phối hợp. Trầm Khánh Khánh vốn rất tự tin trước ống kính, bất luận là tiểu thư ngọt ngào hay bà vợ vụng trộm, biểu hiện hoàn mỹ của cô khiến nhiếp ảnh gia kích động. Lần này vốn chỉ chụp bảy shoot hình, bây giờ đề nghị tăng thêm ba shoot. Người trong nghề chỉ cần từng tiếp xúc với Trầm Khánh Khánh sẽ biết Trầm Khánh Khánh là một người tuân thủ hợp đồng nghiêm ngặt, ví dụ như cô sẽ không tùy ý sửa đổi lịch trình, cô cũng không thích người khác thay đổi điều khoản. Có điều hôm nay Trầm nữ hoàng sáng khoái đồng ý rồi, Xã Trường vui mừng khiếp sợ, một đám người bận rộn vây quanh Trầm Khánh Khánh.

Nói sẽ chuyên tâm chụp ảnh, chỉ là sau đó Xã Trường hoàn toàn đem lời hứa của mình quăng ra sau đầu, mãi đến khi trợ lý chạy tới báo người đã tới cửa, mới kinh sợ nhớ ra.

Trầm Khánh Khánh thay quần áo của mình, ra khỏi phòng trang điểm, liếc mắt một cái đã thấy sắc mặt khác thường của Lí Xã Trường. Lí Xã Trường thấy cô lập tức mở khuôn mặt tươi cười đi tới, dường như rất khó xử: “Khánh Khánh, này... Tối nay vốn muốn mời cô ăn bữa cơm, chỉ là...”

Trầm Khánh Khánh ban đầu còn thấy kỳ lạ, thái độ người này sao lại quay ngoắt 180 độ như vậy, nhưng cô liền nhanh chóng hiểu ra. Ngoài cửa studio một người tiến vào, người tới dáng người thon thả, một đôi chân dài gợi cảm được bao trong chiếc quần bò bó sát, trên thân là một chiếc áo sơ mi trắng phóng khoáng đầy nữ tính, cổ áo buông hai cúc, lộ ra xương quai xanh xinh đẹp, khiến người ta mơ màng.

Người nọ lại đeo đôi kính đồ cực kỳ khoa trương, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo, cùng một vài sợi tóc ngắn bên tai, vẻ đẹp diễm lệ. Có lẽ cảm nhận được ánh mắt Trầm Khánh Khánh, người nọ quay đầu, khoảnh khắc nhìn thấy Trầm Khánh Khánh, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh như trên tuyết.

Lí Xã Trường đầu đổ mồ hôi, không biết làm sao đánh giá sắc mặt Trầm Khánh Khánh. Một chút kích động vừa rồi lại quên mất chuyện Dịch Quân đến chụp ảnh. Bây giờ hẳn cũng không còn sức mắng trợ lý ngu xuẩn, hẳn đang khổ sở vắt óc nghĩ cách, vừa không muốn chọc giận Trầm nữ hoàng vừa không muốn thất lễ với Dịch thiên hậu, đưa Trầm Khánh Khánh rời đi an ổn, sắp xếp thỏa đáng cho Dịch Quân.

Nhưng hẳn còn chưa kịp nghĩ ra đối sách, Trầm Khánh Khánh đã tao nhã bước qua hẳn tới chỗ Dịch Quân, mà hai tay Dịch Quân đặt trước ngực, điệu bộ ra vẻ sẵn sàng chiến đấu.

“Làm sao bây giờ?” Lí Xã Trường gấp đến mức đỉnh đầu toát hơi nước, hẳn xin Ted giúp đỡ.

Ted bình tĩnh đẩy gọng kính, nói: “Lí Xã Trường, cát sê hôm nay có thể tính trên đầu anh rồi!”

Về mặt Lí Xã Trường đã SHI. [1]

[1] SHI: cách nói vui của “đi chết”

Trầm Khánh Khánh có hai kẻ thù lớn, đều là hai khổ chủ của giải trí “Hoàn Nghệ” gạt bỏ cô khi cô chật vật tìm chỗ dựa. Áp bức và lăng nhục đều là món nợ mà Trầm Khánh Khánh thống hận cả đời. Đại minh tinh An Thiên áp dụng đối sách lạnh lùng với Trầm Khánh Khánh, không quan tâm, làm như người không quen biết. Nếu gặp phải Trầm Khánh Khánh, phần lớn tình huống hai người đều dùng cách thức không trao đổi. Nếu phải trao đổi, mà thật sự không thể tránh được, công lực diễn xuất thâm hậu của hai diễn viên lớn lập tức được thể hiện. Mặt ngoài diễn xuất cẩn thận, làm khó phóng viên trong cơn sóng ngầm mãnh liệt, người đến ta đi khẩu Phật tâm xà ra sức chụp ảnh, sau đó để họ nghi ngờ quan hệ hai người này thật sự không tốt hay giả vờ không tốt.

Còn Trầm Khánh Khánh và Dịch Quân, người ta nghe đến đều lắc đầu. Quan hệ hai người này tệ đến mức hai bên đều có thể không để ý đến hình tượng của mình, gặp mặt liền âm ỉ, làm long trời lở đất. Diễn viên Trầm tuyệt đối không thể sắp xếp ở một nơi cùng Dịch thiên hậu. Nếu cô không chết, tôi chết, mọi người cùng chết. Chuyện này với người trong giới không ai không biết, cũng khó trách Lí Xã Trường rất muốn đi SHI.

Quân Quân mở lời bắt đầu công kích vòng thứ nhất: “Ôi, ai vậy? Không phải bụi đất gì chứ, thật xin lỗi, tôi không nhớ được tên. Không phải là nữ chính trong bộ phim xúi quẩy kia sao, đạo diễn cô giải nghệ rồi, cô còn tâm trạng chụp ảnh cơ à?”

Trầm Khánh Khánh che miệng cười nói dịu dàng: “Đi chụp mấy tấm hình bên Mỹ thế nào rồi? Giọng hát cóc nhái đã thành vịt thành công chưa? Bài hát mới sợ là bán không được rồi!”

Quân Quân từng bước tiến lên, cô nàng cao hơn Trầm Khánh Khánh nửa cái đầu, chỉ cần cúi đầu, khuôn mặt hai người sẽ dán gần vào nhau, Quân Quân thấp giọng tiếp tục nói: “Cô quan tâm tôi như vậy sao? Ngay cả tôi đi Mỹ cũng biết, không cần lo lắng cho giọng hát của tôi đâu. Cô vẫn nên chú ý mấy nếp nhăn đi, có phải gần đây không ai hạ hỏa cho không? Nhìn da mặt này, ôi

~ sao kém quá!”

Trầm Khánh Khánh mở mí mắt quyến rũ: “Đàn bà nông cạn như cô cũng biết cái gì là hạ hỏa à?”

Hai người này cô tới tôi đi, cô chém tôi một dao, tôi đâm cô một kiếm. Mọi người ở đây không dám thở mạnh, hai mặt nhìn nhau.

Quân Quân tiến đến bên tai Trầm Khánh Khánh, dùng âm lượng chỉ hai người nghe được, thăm thì trên gheo: “Lâu rồi không gặp, nhớ mình không?”

“Nói nhảm, mình còn chưa tìm cậu tính số đâu, gửi thư cậu cũng không thèm trả lời.”

Bộ dáng hai người thoát nhìn như đang giương thương múa kiếm.

Quân Quân tiếp tục thăm thì nói: “Lát nữa chờ mình ở chỗ cũ, có việc muốn nói với cậu.”

“Vậy cậu nhanh lên, thời gian bốn tiểu thư quý giá.” Trầm Khánh Khánh tò mò hỏi: “Chuyện gì?”

“Mình gặp Trữ Mạt Ly ở Mỹ.” Quân Quân hơi lưỡng lự, nói thêm, “Anh ta ở cùng An Thiên.”

Nét mặt Trầm Khánh Khánh rõ ràng không còn khiêu khích ngạo mạn.

Quân Quân nhắc nhở bên tai: “Chú ý về mặt, diễn viên của mình.”

Trầm Khánh Khánh lập tức khôi phục thần sắc tôi nhìn cô khó chịu. Sau đó hai người giúp nhau làm ra bộ dáng không vừa mắt, nhìn thoáng qua, một người vào, một người ra.

13. Chương 23

Chương 23

Quán bar Nam Sơn, trong gian phòng tầng hai, ba người hài hòa ngồi dưới ánh đèn, vây quanh một cái bàn.

“Lần nào hai người cũng như vậy, không muốn nói chuyện sao?” Ted khá mệt mỗi khi trông thấy hai cô gái cùng xưng hậu này.

Trước mặt người khác thì giả vờ thù địch, sau lưng lại nắm tay nhau.

Trầm Khánh Khánh nhìn Dịch Quân, lập tức ngã vào trong lòng đối phương, cười to không ngớt.

Ai cũng không ngờ bên ngoài hai người nhìn như nước với lửa, có cô không có tôi, thật tình lại thân thiết như keo sơn, hoàn toàn khác với vẻ chửi nhau vừa nãy.

Ban đầu cũng không biết từ đâu rò rỉ ra tin tức hai người không hợp. Đúng lúc đó Dịch Quân lại đang thân tình với ông chủ, gia nhập giải trí Thời Đại. Vì thế tin đồn ngày càng trầm trọng, vốn hai người còn muốn biện minh một chút, nhưng các cô phát hiện truyền thông luôn thích bịa đặt hai người bất hòa bằng rất nhiều “bằng chứng”. Vậy nên Dịch Quân bày trò trước, bắt đầu cùng Trầm Khánh Khánh diễn màn bất hòa như vậy.

Diễn đi diễn lại diễn tới bây giờ, hai người diễn thành nghiện, coi là thú vui, chơi không biết chán.

Quân Quân kéo Trầm Khánh Khánh, tay làm bộ ôm mặt che nước mắt: “Vừa rồi cậu dám nói mình là giọng vịt giọng công, mình thật đau lòng quá! Mau mau an ủi mình đi!”

Trầm Khánh Khánh túm lại tay cô, cười xấu xa: “Cô đây vừa được hạ hỏa một chút, đừng chọc cô tức giận.”

Ted bên cạnh lau kính mắt, lắc đầu.

Quân Quân nén cười đến nội thương, cuối cùng không kìm nổi, nằm úp sấp xuống cười: “Ha ha, không được, không được đùa nữa.”

Trầm Khánh Khánh vỗ lưng giúp cô dễ thở: “Nhìn cậu này, vẫn không tìm không phôi.”

“Nào có, mình rất nhớ cậu.” Quân Quân dựa vào người Trầm Khánh Khánh chơi xấu, “Cậu không biết mình ở Mỹ lo lắng cho cậu thế nào đâu. Chỉ là công việc lúc nào cũng nhiều, mình chỉ biết nhanh nhanh làm xong còn về nước gặp cậu.”

“Cảm ơn, mình ổn mà. Thế nhưng mình nói này, yêu cầu của cậu cao như vậy, Kiều Hàn Thâm theo đuổi cậu cũng vất vả đấy?”

Quân Quân vừa rồi còn mang vẻ mặt vô lại, thoáng chốc đã đen mặt véo Trầm Khánh Khánh: “Đừng nhắc đến tên đàn ông đó.”

Trầm Khánh Khánh vội đẩy cô ra, trốn vào một góc: “Làm sao thế, mình nói sai hả?”

“Ha ha.” Quân Quân đến gần từng bước, cười nham hiểm: “Không bằng chúng mình nói chuyện Trữ Mạt Ly đi!”

Trầm Khánh Khánh bĩu môi: “Trữ Mạt Ly? Chẳng có chuyện tốt gì.”

“Phải không? Cậu ở cạnh anh ta lâu như vậy, gặp chuyện gì cũng bình thản. Nhưng đến chuyện có An Thiển thì lại cuống cả lên, nhìn thấy liền bực dọc.”

Tay Ted đang lau kính mắt đột nhiên bất động, còn vội ngẩng đầu.

Trầm Khánh Khánh bẹo khuôn mặt tức giận của cô nàng, cười nói: “Thì sao nào, Trữ Mạt Ly và An Thiển, mình cũng giống như cậu, chẳng liên quan.”

“Này, mình lo cho cậu đấy!” Quân Quân hai tay chống nạnh, giận dữ.

Trầm Khánh Khánh vo lọn tóc dài trong tay, tức cười: “Vây càng không có gì phải lo lắng. Mình có thể đối phó được Trương Hiểu Chính, còn sợ An Thiển?”

“An Thiển không phải người dễ đối phó như vậy. Bây giờ mình ở cùng công ty với cô ta, mình biết rõ hơn cậu.”

“Vây thì sao nào, khó hơn mình cũng đối phó được.”

Quân Quân nói không chút kiêng dè: “Cậu quả thật lợi hại, nhưng cậu không sợ cô ta cướp mất Trữ Mạt Ly à?”

Trầm Khánh Khánh trả lời lạnh lùng: “Nói nhảm gì vậy? Trữ Mạt Ly vốn không đứng về phía mình.”

“Sao cậu nói như bà cụ thế!” Quân Quân gõ gõ vào một chai rượu trên bàn, gương mặt tinh xảo suýt méo thành một mảng, “Muốn mình nói hả, Trữ Mạt Ly đối xử với cậu còn tốt hơn người nào đó với mình.”

“Ôi, ai vậy?”

Quân Quân thẳng tay đánh Trầm Khánh Khánh một cú: “Đừng đánh trả. Cậu đừng như bà cụ nhìn người ta đầy thành kiến như thế nữa đi, Trữ Mạt Ly...” Quân Quân muốn ca ngợi, cũng không biết việc ca ngợi Trữ đại thần thật khó khăn. Dù sao người quen anh ta đều biết kỳ thật tính tình anh ta không được tốt lắm.

“Trữ Mạt Ly làm sao?” Trầm Khánh Khánh cố ý truy hỏi.

Thật không nghĩ ra, Quân Quân trả lời rõ ràng: “Thật ra Trữ Mạt Ly đối xử với cậu rất tốt.”

“Xuống địa ngục đi.” Trầm Khánh Khánh liếc mắt nhìn Quân Quân một cái, lập tức nói như đinh đóng cột, “Cậu trúng độc Trữ Mạt Ly sâu quá đấy. Muốn mình nói, Kiều Hàn Thâm đối xử với cậu mới là tốt.”

Quân Quân kéo Trầm Khánh Khánh qua, không chịu lùi bước: “Cậu đừng ngắt lời, nghe mình nói đi! Giác quan thứ sáu của mình nói ình biết, Trữ Mạt Ly chắc chắn không phải loại người tiểu nhân bỉ ổi như cậu nói.”

Trầm Khánh Khánh nói như đang dỗ trẻ con: “mình không bảo hấn tiểu nhân bỉ ổi, mình chỉ nói hấn nham hiểm xảo quyệt.”

“Lại nham hiểm xảo quyệt, cũng vẫn mạnh mẽ hơn người kia của cậu.”

Ted hít một hơi, lời này chỉ có Quân Quân dám nói.

Quả nhiên, Trầm Khánh Khánh khó chịu.

Dịch Quân quen ồn ào với cô, chuyện gì cũng đều dám nói, cho dù biết không lọt tai cũng vẫn không dừng lại: “Nếu không cậu thử nghĩ một chút xem, Quý Hàm làm được gì chưa? Trừ việc anh ta hiểu lầm cậu, anh ta còn làm được gì không?”

Trầm Khánh Khánh lấy ly nước uống một ngụm, tâm trạng tốt bị hai chữ Quý Hàm đánh gãy.

Nhìn phản ứng của cô, Quân Quân càng lo lắng, cô quay đầu nâng cằm nhìn Ted, hỏi rõ ràng: “Ted, anh nói tôi nghe, khi tôi không ở trong nước, cậu ấy với ông chồng đại nhân kia thế nào rồi?”

Loại vấn đề này sao có thể trả lời. Ted thông minh từng mắt, tự bảo vệ mình quan trọng hơn, lắc đầu giả ngu.

“Anh không nói tôi cũng biết.” Quân Quân khinh thường đếm ngón tay kể lể: “Hấn sẽ làm hai chuyện, một là hiểu lầm cậu với Trữ Mạt Ly, hai là kiên quyết khẳng định cậu là người phụ nữ hư hỏng! Mình biết mà!”

“Này, uống ngụm nước đi.” Trầm Khánh Khánh nhanh tay đưa lên một ly nước.

Quân Quân không cảm kích, mà hơi kích động, tức giận: “Mình không vừa mắt loại đàn ông đó, sao cậu không ly hôn hẳn quách cho rồi?”

“Còn người bạn như cậu, mình vẫn chưa hỏi sao cậu không kết hôn với Kiều Hàn Thâm nhỉ?”

“Chuyện của mình và cậu khác nhau.”

Trầm Khánh Khánh cười cười, bình tĩnh nói: “Là khác nhau, hai người đều thích nhau, mà mình với Trữ Mạt Ly,” cô khẽ lắc đầu, “Đừng nói là thích, chúng mình có thể chung sống hòa bình đã là chuyện không tưởng rồi.”

Quân Quân bị Trầm Khánh Khánh làm cho tức giận đến nửa ngày không thể nói nổi. Cô giận dữ cầm tay Trầm Khánh Khánh lắc lắc, gấp gáp: “Tóm lại An Thiển vừa nghe tin Trữ Mạt Ly đi Mỹ, sau lưng đẩy tất cả công việc mà đi theo. Mình cảm thấy có một mối nguy hiểm rất lớn!”

Trầm Khánh Khánh thấy bản thân đang lãng phí nước bọt: “Mình đã nói là mình và Trữ Mạt Ly không có khả năng.”

“Sao cậu biết không thể, sao cậu biết Quý Hàm nhất định là người cả đời của cậu? Ngày trước mình còn thấy mình với người họ Kiều kia dùng kiệu tám người khiêng cũng không đi cùng nhau đâu.” Quân Quân khuyên can mãi, mong Trầm Khánh Khánh suy nghĩ nghiêm túc, “Mình hiểu cậu đắn đo cái gì, không phải là Trữ Mạt Ly có con gái, làm mẹ người ta rất mệt, mà gia thế anh ta quá lớn, cửa vào nhà giàu sâu như biển, lại nói anh ta khó ở chung, lúc nóng lúc lạnh, chỉ là...”

Trầm Khánh Khánh thật sự phải cắt ngang lời cô: “Dừng dừng dừng, cậu nói nhiều như vậy, chính cậu thấy có câu nào tốt không?”

Quân Quân nghiêm mặt: “Mình vẫn chưa nói xong, chỉ là, nếu cậu bỏ qua anh ta, mình thề là cậu sẽ hối hận cả đời!” Quân Quân nhìn Ted – người vẫn đang giả bộ vô hình, “Anh nói có phải không?”

Ted cười khỏ: “... Có lẽ thế.”

Quân Quân gật đầu hài lòng.

Trầm Khánh Khánh bị sự nghiêm túc đột ngột của cô làm giật mình. Sau một lúc lâu mới ho nhẹ hai tiếng lấy lại tinh thần, nhớ lại nét ôn hòa của Trữ Mạt Ly và thái độ nói chuyện với cô thường ngày, cô cũng tâm sự thật lòng với Quân Quân: “Tuy tớ không biết tại sao cậu lại nghĩ như vậy, không nói đến quan hệ chúng tớ bây giờ khó giải quyết, tớ nghĩ Trữ Mạt Ly cũng không thể thích tớ đâu.”

“Cậu cứ u mê không tỉnh như vậy đi!”

Quân Quân thuyết phục không hiệu quả, tức giận không nhẹ, cầm ly nước Trầm Khánh Khánh vừa đưa qua uống một ngụm lớn. Dù sao mỗi lần gặp Trầm Khánh Khánh cô đều khuyên cô ấy chia tay với Quý Hàm, kết quả mỗi lần đều không khác nhau là mấy. Lâu ngày cô cũng đã quen, thế nhưng không biết vì sao hôm nay lại một mực kiên trì, cũng giận dữ không ít.

Lúc này, ngoài cửa có người tiến vào, không khí còn đang căng thẳng chợt như chân không.

Ba người nơi này tỏ ra rất không hoan nghênh hẳn, thế nhưng Kiều Hàn Thâm không nhìn tới, ngồi xuống.

“Kiều tổng, đã lâu không gặp.”

“Khánh Khánh, đừng xa lạ như vậy, dù sao cô cũng là bạn thân với người tôi phải lấy lòng.” Kiều Hàn Thâm về mặt hồ ly, gửi cho Quân Quân một nụ cười, người kia làm như không thấy.

Quan hệ giữa Kiều Hàn Thâm và Trữ Mạt Ly không tốt lắm, liên quan tới tình trạng cạnh tranh đến đối địch của hai công ty. Tuy Trầm Khánh Khánh không thích người này, nhưng hẳn là bạn trai của Quân Quân, cô cũng không thể không cho hẳn chút thể diện.

Trầm Khánh Khánh lại đeo mặt nạ: “Thật là vinh hạnh. Lần này Kiều tổng không ra tay, chẳng lẽ muốn lấy lòng tôi?”

Thế nhưng Kiều Hàn Thâm không trả lời, mà nhìn lại Ted. Ted xấu hổ ho khụ khụ, không biết cái gì gọi là cấp dưới. Kiều Hàn Thâm cười càng thêm thâm ý, hẳn quay đầu lại, nói: “Coi như thế đi.”

Quân Quân hung hăng trừng mắt nhìn Kiều Hàn Thâm: “Anh dám giúp Trương Hiểu Chính xem.”

Kiều Hàn Thâm cười đến thật vui mừng: “Không dám không dám.”

Trầm Khánh Khánh có phần để ý ánh mắt Kiều Hàn Thâm nhìn với Ted vừa rồi, cô trực tiếp hỏi Ted: “Anh và Kiều tổng có thỏa thuận gì mà em không biết phải không?”

“Không có.” Ted vội vàng thanh minh.

Kiều Hàn Thâm thản nhiên nói: “Thật ra cũng không có gì, tôi chỉ muốn xác nhận một chút, xem cô đã biết chưa.”

“Biết chuyện gì?”

Ted vội giải thích, nói: “Là chuyện công việc, Khánh Khánh, em không cần biết.” Nói xong khẽ liếc mắt nhìn Kiều Hàn Thâm.

Trầm Khánh Khánh cảm thấy rất khó chịu, như bị người ta gạt bỏ: “Vì sao không cho tôi biết, việc công tôi cũng nên biết chứ?”

Kiều Hàn Thâm tỏ ra kinh ngạc: “Đúng rồi, Khánh Khánh không phải là người bên cạnh Trữ tổng sao, không thể không biết chuyện này.”

Trầm Khánh Khánh khẽ cười: “Kiều tổng, nói chuyện dễ nghe.”

Quân Quân mắng: “Anh không nói thì câm miệng đi.”

Ted thầm oán người đàn ông này quả nhiên không làm người ta bớt lo, cậu ta giải thích với Trầm Khánh Khánh: “Là sách lược quản lý, không liên quan đến em lắm.”

Trầm Khánh Khánh vẫn chau mày.

Kiều Hàn Thâm tiếp tục giả bộ hồ đồ: “Chẳng lẽ Khánh Khánh không phải người bên cạnh Trữ tổng, hay là tôi hiểu sai rồi?” Hắn giả vờ giả vịt, lấy điện thoại bật lên một đoạn clip đưa cho Trầm Khánh Khánh, “Tôi vừa mới xem qua, có lẽ bây giờ trên mạng nhiều lắm.”

Trầm Khánh Khánh nhìn đến đoạn clip, khuôn mặt vốn bình tĩnh cuối cùng cũng biến sắc.

Quân Quân đi tới nhìn qua. Ban đầu tưởng mình hoa mắt, sau đó đoạt lấy điện thoại, không thể tin được, nói: “Đây là chuyện gì?”

“Cô nói đi.” Kiều Hàn Thâm nói với Trầm Khánh Khánh, “Cô Trầm thông minh như vậy, có lẽ biết ai làm. Cô yên tâm, lần này tôi tuyệt đối đứng ở phe trung lập, nhưng bây giờ cô định làm gì? Mạt Ly, có lẽ ngày mai mới có thể trở về.”

Quân Quân lo lắng và bất an nắm tay Trầm Khánh Khánh.

Trầm Khánh Khánh lạnh lùng thu tay, nhìn hai người quan hệ thân mật trong hình, hai khuôn mặt mơ hồ cũng có thể nhận ra, trong đó một người là chính cô, còn người còn lại, là Trữ Mạt Ly.

Móng tay tinh xảo hình như cắt qua màn hình điện thoại.

Clip Trữ Mạt Ly và Trầm Khánh Khánh “Tình một đêm” bị tung lên mạng, sau đó lan truyền điên cuồng như virus.

Tình thế đột ngột xoay chuyển, Trầm Khánh Khánh ở cánh gà lập tức bị người sau lưng đâm một dao, trở thành cái bia ọi người chỉ trích. Tầm mắt mọi người lập tức từ gièm pha Trương Hiểu Chính trở thành gièm pha Trầm Khánh Khánh. Sau đó chuyện cũ của Trầm Khánh Khánh và Trữ Mạt Ly bị nhắc lại, những nghi ngờ vô căn cứ về thân phận mẹ đẻ của con gái Trữ Mạt Ly cũng lại được bàn tán lần nữa.

Trời vốn trong xanh nắng ấm bỗng đổ mưa rào.

Trữ Mạt Ly không ở công ty, những sếp khác trong công ty ra tay dứt khoát, tạm dừng mọi hoạt động của Trầm Khánh Khánh. Trầm Khánh Khánh tạm thời tránh trong biệt thự riêng. Nhưng việc này cũng không

thể ngăn cản truyền thông đang điên cuồng truy lùng, khiến tất cả các thiết bị thông tin của Trầm Khánh Khánh đều tê liệt.

Điện thoại của cô hoàn toàn ngập chìm trong một tin nhắn trước đó, cô nhận được của kẻ tung tin.

“Hai lựa chọn. Một, giải thích cuốn nhật kí do mày bịa đặt. Hai, mọi người cùng chết.”

Trầm Khánh Khánh đập bể mọi thứ ngay tại chỗ, lúc ấy mọi người ở đây đều hoảng sợ, sững sờ.

Sau đó, cô lấy điện thoại Ada nhắn lại hai chữ: “Mày chết.”

Trầm Khánh Khánh mất kiên nhẫn, đến trước mặt Ted: “Có liên lạc được với Trữ Mạt Ly không?”

“... Máy bay đã sớm bay rồi.”

“Chị Khánh Khánh, chị bình tĩnh một chút.” Ada thật cẩn trọng, nói.

Trầm Khánh Khánh quay đầu lại, cười nói dịu dàng: “Em thấy chị không bình tĩnh sao?”

Chuông cửa đột nhiên vang lên, Ted thở dài một hơi: “Chắc là Mạt Ly, anh ra mở cửa.”

Trầm Khánh Khánh đợi một hồi, tiếng bước chân rất nhanh lại hỗn độn, không giống Trữ Mạt Ly.

Cô vốn định tự mình đi xem là ai, vừa quay đầu lại, trên mặt đã hằn một cái tát.

“Ly hôn, hôm nay Tiểu Hàm không ly hôn với mày, tao đoạn tuyệt mẹ con với nó!”

Trầm Khánh Khánh che nửa bên mặt, lạnh lẽo nhìn người trước mặt đang nổi bão, hiển nhiên là Tần Lâm, còn người đứng sau vẻ mặt tái nhợt là Quý Hàm.

14. Chương 24

Chương 24

“Hai người là ai, sao lại tới nơi này?”

Thuyền Trưởng làm ơn không đứng lúc lại đưa Trầm Khánh Khánh che ở phía sau. Ada vội lấy khăn lạnh đưa cho Trầm Khánh Khánh chườm lên mặt, mà mi mắt Trầm Khánh Khánh từ đầu đến cuối cũng chưa nâng lên một chút.

Quý Hàm không muốn đến làm ầm ĩ. Anh ở bệnh viện nhận được điện thoại của ba nói mẹ nổi giận đừng dùng tìm Trầm Khánh Khánh tính sổ, anh vừa cởi áo blouse trắng liền chạy tới đây, vẫn chậm một bước. Sau khi anh vào cửa vẫn không nhìn Trầm Khánh Khánh, chỉ muốn lời mẹ về. Tiếc rằng bà Quý như uống thuốc tăng lực hàm lượng máu gà cao ngất, thể phải liều mạng với Trầm Khánh Khánh đến mức cô chết tôi sống.

“Mẹ, mẹ theo con về trước, con giải thích với mẹ.”

“Không cần anh giải thích, tôi có mắt nhìn.” Bà Quý đẩy Thuyền Trưởng ra, trợn mắt chăm chăm nhìn Trầm Khánh Khánh. “Làm ra chuyện bẩn thỉu như vậy còn muốn ở lại nhà tao, mày thật đúng là không biết xấu hổ tới cực độ rồi! Tao cảnh cáo mày đừng có quấy lấy Tiểu Hàm, đừng có liên lụy nó!”

Trầm Khánh Khánh ném khăn lạnh lại cho Ada, trên khuôn mặt trắng nõn có thể thấy rõ năm dấu ngón tay màu đỏ. Cô không tức cũng không giận, nhìn bà Quý như đang nhìn một kẻ điên.

“Cái tát này tôi không tính toán với bà. Ted, còn đứng đó làm gì, tiễn khách!”

Ted hơi khó xử. Cậu đương nhiên biết Quý Hàm, Quý Hàm quen biết Trịnh Thị, cậu ta cũng từng tiếp xúc vài lần với Quý Hàm. Lúc này đuổi người, không phải là chuyện cậu ta làm được.

Quý Hàm lãnh đạm nói: “Không cần cô đuổi, chúng tôi đi bây giờ.”

Bà Quý không nghe theo, vẫn không chịu buông tha, bỏ tay Quý Hàm ra, chỉ vào Trầm Khánh Khánh chửi bới: “Mẹ không đi. Tiểu Hàm, hôm nay con phải cắt đứt quan hệ với loại đàn bà này.”

Lúc này, Thuyền Trưởng, Ada rút cuộc cũng có phản ứng. Vị trước mắt chính là người chồng trong truyền thuyết của Trầm Khánh Khánh, hai người cùng nhau liếc mắt một cái, cũng không biết phải đối xử thế nào.

“Bây giờ tôi rất bận, không rảnh đón tiếp bà.” Trầm Khánh Khánh cố đè nén xúc động muốn mắng người, không chút kiên nhẫn nói với bà Quý.

“Tao chỉ cần mày ký tên. Đây là đơn ly hôn.”

Sau đó, bà Quý chỉ tay vào tờ giấy nằm trên mặt đất. Trầm Khánh Khánh nhìn cũng không nhìn: “Trước khi tôi chưa trở mặt, cút!”

“Mày dám bảo tao cút!” Bà Quý hỗn hển, xông lên, mắt thấy lại là một cái tát.

Trầm Khánh Khánh đã chuẩn bị sẵn sàng, cô không tránh không né, ngẩng đầu. Chỉ cần bàn tay này dám hạ xuống dưới, cô tuyệt đối sẽ không khách khí.

Nhưng mà, ngay khi cái tát gần trong gang tấc, Trầm Khánh Khánh hoảng hốt đón trận gió vụt sát qua trước mặt. Sau đó tất cả hình ảnh đều dừng lại.

Có hai bàn tay đồng thời ngăn cản Tần Lâm, một bàn tay cầm cổ tay bà ta, một bàn tay giữ chặt cánh tay bà.

Ted há miệng thở dốc, kêu: “Mặt Ly.”

Trầm Khánh Khánh sửng sốt, trái tim cô bỗng hơi co rút lại.

Trữ Mặt Ly đưa lưng về phía Trầm Khánh Khánh, tay phải giữ chặt cổ tay Tần Lâm. Bởi vì mạnh tay, khớp xương trở nên trắng bệch. Đường như vừa vội vàng trở về từ sân bay, trên người anh còn mang theo mùi nắng nóng hanh khô bên ngoài, trên trán đều lấm tấm mồ hôi.

Kính râm che dấu ánh mắt Trữ Mặt Ly lúc này. Nhưng mặt anh lạnh lẽo như băng, viền môi như lưỡi dao bén nhọn, khí thế quá sắc bén nói ối người ở đây biết rằng, anh rất giận.

Tần Lâm không hiểu chuyện gì, hơi co rúm lại.

Nhưng Trữ Mặt Ly cũng không nhìn bà ta. Tầm mắt anh dừng lại trên gương mặt người đang giữ cánh tay Tần Lâm.

Quý Hàm cảm nhận được ánh mắt sau gọng kính râm. Anh ngẩng đầu, khoanh khắc nhìn rõ người đàn ông này, tâm trạng trở nên phức tạp đến anh cũng không thể giải thích.

Trữ Mặt Ly, ba chữ này đã trở thành ác mộng trong cuộc đời anh.

Nhưng bất luận anh có muốn coi nhẹ thế nào, vẫn không thể thoát khỏi bóng dáng người đàn ông này.

Anh không biết nên hận anh ta nhiều hơn, hay vẫn nên căm kích anh ta một chút.

Nếu anh nhớ không lầm, đây là lần đầu tiên bọn họ chính thức đối mặt, dù cho bọn họ đã sớm biết rõ đối phương.

Thời gian đối mặt thật ngắn, lại đủ cho bọn họ xảy ra những biến hóa tinh vi, tuy người bên ngoài không thể phát hiện.

Bà Quý thấy đau, lập tức kêu lên: “Anh... Anh buông tay.”

Đường như bây giờ Trữ Mặt Ly mới ý thức được tay anh còn cầm cổ tay một người. Anh có phần ghét bỏ buông tay ra, một chân giẫm lên tờ đơn ly hôn trên đất, môi mỏng lạnh nhạt nhả ra một chữ: “Cút.”

Bà Quý bây giờ mới nhận ra người đàn ông không coi ai ra gì trước mắt này chính là nam diễn viên cùng con dâu bà làm chuyện bại hoại thuần phong mỹ tục, được tôn cái gì mà đại ảnh đế, ông chủ lớn, bà không chịu lép vế.

“Chính là mày phải không, bản thiếu, mày là cái gì mà người nổi tiếng...”

Trữ Mạt Ly khinh miệt ném một chiếc khăn tay vào bà Quý: “Lau sạch cái miệng thối của bà đi, cút.”

Bà Quý nhất thời không chịu nổi nhục nhã, trợn mắt há mồm, không tin có người dám đối xử với bậc trưởng bối như vậy. Bà đang muốn nổi giận, Quý Hàm lại tiến lên giữ chặt bà, sau đó cố giữ bình tĩnh nói với Trữ Mạt Ly: “Chúng tôi đi.”

Bà Quý có lẽ phát điên rồi, kéo kéo tóc, hung hăng nói: “Sợ gì thằng đó, nó làm chuyện không bằng cầm thú, dựa vào đâu mà đuổi chúng ta đi.”

Mà Quý Hàm một phút cũng không muốn nghĩ: “Không cần tranh chấp với bọn họ.”

Dường như Trầm Khánh Khánh và Trữ Mạt Ly cùng nhấn mào một lúc, như thế nào vậy, bọn họ thật sự đứng đần, lời nói ra vẻ như khinh thường cãi nhau với họ.

“Là không cần tranh chấp, một kẻ thích dụ dỗ vợ người khác, một kẻ thích bị dụ dỗ. Xem hai đứa chúng mày này, rắn chuột một ổ, gian phụ dâm phụ!”

“Câm mồm!”

Bà ta vừa nói xong, Trầm Khánh Khánh quả thực không thể nhịn nổi nữa, bây giờ cô có thể không chút do dự mà vả vào mồm mụ điên này. Nhưng Trữ Mạt Ly lại ngăn cản cô lại, anh tháo kính râm xuống, ánh mắt phượng đẹp để âm trầm nhìn Tần Lâm.

Ted không ngừng kêu khổ, lát nữa sẽ không bùng nổ chiến tranh thế giới thứ ba đấy chứ?

Khuôn mặt tuần tú của Trữ Mạt Ly lạnh lẽo như băng lại nguy hiểm, ánh mắt anh đảo một vòng qua bà Quý, như lưỡi dao mỏng xẹt qua da thịt, làm bà ta run rẩy toàn thân.

Sau đó, anh nhẹ nhàng cúi người, khẽ nói: “Là ai thích dụ dỗ vợ người khác, còn chưa xác định.”

Bà Quý không nghe rõ: “Mày nói cái gì?”

“À, không có gì.” Trữ Mạt Ly đứng thẳng lên: “Tôi nói, không biết ai làm vợ tốt đây, đúng không, anh Quý, gần đây ông Quý vẫn khỏe chứ?”

“Cha tôi vẫn ổn” Quý Hàm hơi chần chừ, nói cứng ngắc: “Cảm ơn.”

Bà Quý cực kỳ khó hiểu, túm lấy Quý Hàm: “Con nói cảm ơn nó cái gì hả?”

Trữ Mạt Ly nửa trào phúng nửa bùi ngùi: “Vậy nên tôi mới nói đàn bà không hiểu chuyện thật là đáng sợ.”

Sắc mặt Quý Hàm rất khó coi, hai bên thái dương đau âm ỉ.

“Tao không biết, mày có ý gì?”

“Mẹ, về nhà con nói với mẹ.”

Bà Quý không chịu, nói với Trữ Mạt Ly: “Nói cho rõ ràng.”

“Bà xác định?” Trữ Mạt Ly liếc nhìn Quý Hàm một cái, trong mắt phượng đầy sự trêu tức.

Quý Hàm hít sâu một hơi, thật sự không thể tránh đi, đành phải nói thầm với Tần Lâm: “Anh Trữ, chính là người giúp ba.”

Bà Quý trợn tròn mắt, như bị người ta tàn nhẫn giáng ột cú, nhìn chằm chằm Quý Hàm đến nửa ngày.

Trầm Khánh Khánh nhìn cái dáng vẻ bà ta khiếp sợ, không khỏi cười lạnh. Nụ cười này kéo bà Quý trở về hiện thực, bà ta quay đầu nhìn Trữ Mạt Ly, tình trạng điên cuồng bất kể thông dâm của mẹ chồng cô biến mất hết rồi. Vẻ mặt này hơi méo mó, như không thể chấp nhận sự thật này.

Trữ Mạt Ly chậm rãi nói: “Chuyện ông Quý tôi nhớ rất rõ ràng. Tuy Quý Hàm đã vài lần tìm tôi muốn nói lời cảm tạ, nhưng tôi nghĩ rằng không quan trọng. Việc này tôi nể mặt Trầm Khánh Khánh, không liên quan đến nhà họ Quý.”

“Thật sự là người này?” Bà Quý chỉ vào Trữ Mạt Ly, hỏi Quý Hàm, giọng nói hơi run run.

Quý Hàm gật đầu.

Trữ Mạt Ly là con của Trữ Phong – người đứng đầu trong giới tài chính, nhờ vả một vài nhân vật lớn không phải chuyện khó khăn.

Bà Quý khó có thể sốc thêm được nữa, há miệng thật to, nói không thành lời.

Năm đó, cha Quý Hàm, Quý Đào vẫn là quan lớn bộ xây dựng, tay nắm quyền cao, khi còn tại chức hiển nhiên nhiều kẻ theo đuôi. Tuy Quý Đào liêm khiết làm theo ‘việc công phép nước’, nhưng cuối cùng, một lần sai lầm thì hỏng việc, nhận một khoản hối lộ. Nhận hối lộ chỉ trong ba tháng, Quý Đào cực kì xui xẻo khi gặp phải người thanh tra nổi tiếng bài trừ nạn tham ô, lập tức bị xử theo luật lệ. Khi đó cả nhà họ Quý lâm vào vực sâu tối tăm tuyệt vọng, tựa hồ qua hôm nay không biết có ngày mai. Nếu Quý Đào thật sự vào tù, nhà họ Quý liền xong đời. Bạn thân bạn tốt e sợ tránh còn không kịp, còn ai tình nguyện qua lại với nhà này như vậy.

Chỉ là có một ngày Quý Hàm về nhà đột ngột thông báo có vị quyền cao chức trọng ra tay giúp đỡ, là đồng nghiệp trước kia của Quý Đào. Mới đầu người trong nhà không tin, nhưng qua vài ngày, Quý Đào thật sự được thả ra. Sau đó viện kiểm sát cũng không khởi tố ông, hình phạt chỉ là cách chức, nộp tiền tham nhũng, sự việc được áp chế xuống. Đối với nhà họ Quý mà nói, việc này đã là trong cái rủi có cái may.

Đối với người có ơn lớn cứu giúp Quý Đào, Tần Lâm nên tự mình tới cửa cảm tạ, nhưng Quý Đào vẫn nói ông đã tạ ơn. Đó là nhân vật lớn, chuyện người ta làm cũng rất kín kẽ, giống trống khua chiêng đi nói lời cảm tạ chỉ gây thêm phiền toái cho họ. Bà không chút nghi ngờ lời nói của chồng con, mà khi đó bà cũng đang phiền lòng vì một chuyện khác – con bà đột nhiên kết hôn cùng đứa con gái bà nhìn không vừa mắt, Trầm Khánh Khánh!

Bà Quý không phải kẻ khờ, bà nhanh chóng tìm ra điểm mấu chốt trong sự việc. Vậy nên ánh mắt bà đặt trên người Trầm Khánh Khánh, môi run run, vẻ mặt vẫn không thể tin nổi: “Là cô cầu xin hẳn?”

Trầm Khánh Khánh nghiêm mặt, hờ hững nói: “Nếu bây giờ bà áy náy hoặc muốn cảm ơn, tôi nghĩ không cần nữa.”

Bà Quý cười lạnh nói: “Ai bảo tôi áy náy muốn cảm ơn.”

Không chỉ Trầm Khánh Khánh, Quý Hàm cũng ngẩn người. Trữ Mạt Ly liếc nhìn người phụ nữ trung niên cơ bản không thể tỉnh ngộ này, ánh mắt lạnh lẽo đến đóng băng.

“Cô làm người có tôn nghiêm không? Vì cầu xin mà ngay cả thân xác cũng có thể bán đứng? Còn dùng cái ơn này đến ép Tiểu Hàm cưới cô.” Bà Quý nói hợp tình hợp lý: “Cái ơn này của cô chúng tôi sẽ báo, nhưng không phải lấy hạnh phúc cả đời của con tôi! Vậy nên...”

Bà Quý nhìn tờ đơn ly hôn trên mặt đất nói: “Ly hôn đi.”

Đây là những lời con người có thể nói ra sao, chỉ cần là người có chút lương tâm, hoặc là người biết đội ơn sẽ không thể nói ra những lời không biết xấu hổ như vậy. Bọn Ted đều đã bị lửa giận thiêu đốt, hướng hồ là Trầm Khánh Khánh.

Ích kỷ như vậy, thật đúng là mẹ nào con nấy.

Lời này của Tần Lâm làm Trầm Khánh Khánh nhớ tới lời chất vấn không chút lưu tình của Quý Hàm. Khi cô dùng nó để trao đổi hợp đồng với Trữ Mạt Ly, một mối không thể chịu đựng. Về đến nhà, khi nói tình hình Quý Đào có thể xoay chuyển, thế nhưng anh ta lại lạnh lẽo như băng hỏi lại cô: em làm gì? Vì sao hẳn phải giúp em?

Cô làm gì ư? Lần đầu tiên cô không vì bản thân, trơ mặt vừa khóc vừa xin một người đàn ông không nói lý. Từ nhỏ tới lớn Trầm Khánh Khánh chưa từng mất mặt thấp hèn như vậy. Chỉ vì có thể giúp người nhà này thoát khỏi đau thương.

Kết quả cô nhận được không phải lời cảm ơn của ai kia, mà là một lời chất vấn lạnh lẽo như băng cùng một ánh mắt nghi ngờ vô cớ.

Không biết là do quá thất vọng hay giận dữ, Trầm Khánh Khánh bỗng không muốn nhân nhượng hay giải thích, cô trả lời: “Mặc kệ tôi làm chuyện gì, đều do anh thiếu nợ tôi.”

Giờ này phút này, sắc mặt Trầm Khánh Khánh như phủ mây đen, lúc nào cũng có thể giật thêm tiếng sấm. Đã từ lâu cô không tức giận đến mức muốn đánh người, hít thở một chút mà trong ngực đau đớn không ngừng, có lẽ vì đã tích tụ quá nhiều phần uất. Loại đau đớn này khiến cô không thể tiếp tục duy trì thái độ trầm ổn được nữa.

“Bà nói nghe hay lắm, bây giờ bà đóng tai lên mà nghe tôi nói!”

Trầm Khánh Khánh tiến lên hai bước, giật lấy tờ đơn ly hôn vung lên: “Tôi vì ai hy sinh bản thân vậy? Người có thể tráo trở, nhưng đừng tráo trở đến mức lòng lang dạ sói như thế.”

Bà Quý đỏ bừng mặt muốn phản bác, Trầm Khánh Khánh không cho bà ta cơ hội, từng bước tới gần, hung hăng nói: “Nếu không có tôi, bà cho là bà có thể nhàn nhã dưỡng lão tại nhà, chồng bà còn có thể ở cạnh bà chăm hoa tỉa lá, còn có đứa con bảo bối của bà bây giờ có thể làm bác sĩ, có thể nở mày nở mặt ư? Đừng đùa!”

Trầm Khánh Khánh cười lạnh, tay giơ tờ đơn ly hôn, làm trò trước mặt mọi người, xé rách từng chút một: “Bà nói như vậy không sợ phải xuống địa ngục sao? Bà dựa vào cái gì mà nghĩ tôi nợ nhà họ Quý một thanh danh? Tiền à, bà xem bà có bao nhiêu tiền? Đủ mua cái nóc nhà này chưa? Quyền à, hai lãnh đạo về hưu có thể làm gì đây? Cái gì bà cũng không có, nên đừng mạnh mẽ như vậy. Cuộc hôn nhân này, tôi không bỏ! Các người muốn tôi bỏ, tôi càng không bỏ! Các người không để tôi yên ổn, vì sao tôi phải cho các người vui vẻ?”

Tờ đơn ly hôn trong tay cô nát vụn. Lần đầu tiên bà Quý thấy một Trầm Khánh Khánh như vậy, có lẽ vì quá khiếp sợ, nhất thời quá kích động..., sắc mặt lúc trắng lúc đỏ.

Trầm Khánh Khánh không để ý đến vẻ mặt bà Quý bị cô làm cho tức giận mà méo mó. Cô ung dung đến trước mặt Quý Hàm, lăng lơ nâng cằm anh, để anh nhìn vào mắt mình. Sắc mặt anh tái nhợt như vậy, môi cắt không còn giọt máu. Anh cũng không vững vàng như người ta thấy. Từ giây phút Trầm Khánh Khánh bùng nổ kia vẫn hơi run rẩy, hiện tại, đôi con ngươi màu trà của anh phản chiếu khuôn mặt tươi cười xinh đẹp mà lạnh lẽo, sắc nhọn của Trầm Khánh Khánh.

Trầm Khánh Khánh nói rõ ràng: “Cho dù tôi lên giường với anh ta, thì sao nào? Tôi xin Trữ Mạt Ly giúp anh, anh lại định qua cầu rút ván à? Người yêu anh vì tính mạng người nhà anh mà không tiếc hy sinh bản thân. Xong việc thì anh thấy cô ta dơ bẩn, buồn nôn trong khi anh mang ơn cô ta? Rốt cuộc là ai ghê tởm hơn ai? Anh, hay vẫn là tôi?”

Quý Hàm thấy phổi anh đang bị người ta dùng dao cắt vụn, gió lạnh thổi vào khí quản, khuấy động trái tim. Không phải, anh không muốn nghĩ như vậy. Chỉ là khi chạm phải ánh mắt lạnh lẽo cực độ của cô, những lời muốn nói thế nào cũng không thể nói ra.

“Trừ khi tôi nói game over, không ai có thể kết thúc trò chơi này.” Trầm Khánh Khánh buông tay, nói lời cay nghiệt.

“Cô còn muốn tra tấn Tiểu Hàm sao?” Bà Quý đột nhiên bổ nhào lên người Trầm Khánh Khánh, “Không được, tuyệt đối không được. Được, tôi thừa nhận tôi sai rồi, là tôi sai, tôi không nên nhắm vào cô, cô buông tha Tiểu Hàm đi!”

“Bà không có tư cách cầu xin tôi.” Trầm Khánh Khánh chán ghét, đẩy bà ta.

“Vì sao, không phải cô luôn yêu Tiểu Hàm hả? Vì sao còn muốn tra tấn nó?”

Một câu nói đâm vào dây thần kinh yếu ớt nhất của Trầm Khánh Khánh. Cô quay người chạy đến trước mặt Tần Lâm, hét lên: “Bà bảo tôi yêu anh ta? Ha ha, trong miệng bà tôi là hồ ly tinh mà! Tôi sẽ không bỏ qua cho các người.”

Quý Hàm nhìn Trầm Khánh Khánh, trong đôi mắt có một tia rung động. Không hiểu vì sao, anh bỗng muốn ôm lấy cô, muốn cô đừng nói nữa.

Bà Quý uất nghẹn nửa ngày, tay chỉ vào Trầm Khánh Khánh nói không thành tiếng.

Lúc này Trữ Mạt Ly trầm mặc hồi lâu lại đeo kính râm, lời nói lạnh lẽo như băng: “Được rồi, các người âm ỉ đủ rồi, thời gian cũng không còn nhiều nữa.”

“Lúc nào bắt đầu?” Trầm Khánh Khánh đang mắng chửi lại đắc ý, thoáng cái biến mất hết.

Trữ Mạt Ly không trả lời trực tiếp, anh ra hiệu cho Ted chuẩn bị xe, nói: “Đến buổi họp báo.”

15. Chương 25 - 26

Chương 25

Hội trường buổi họp báo chật kín chỗ ngồi, liếc mắt nhìn qua tất cả đều là camera, camera, còn có vô số đầu người. Buổi họp báo này lấy danh nghĩa Trữ Mạt Ly mời dự họp, đám phóng viên thính mũi chen chúc tới trước chiếm góc thuận lợi nhất. Với tư cách ông chủ luôn thần bí đứng sau màn ảnh, vì đoạn clip nóng kia anh rốt cuộc cũng không thể giữ im lặng nữa. Lần này cũng là trường hợp đầu tiên sau nhiều năm Trữ Mạt Ly rút khỏi làng giải trí, chính thức lộ diện trước đông đảo công chúng và giới truyền thông.

Trầm Khánh Khánh ở trong hậu đài trông cảnh tượng này mà không khỏi nhúc nhích. Mà nam chính, Trữ Mạt Ly vẫn ngồi trên ghế nhắm mắt dưỡng thần, ngón tay bắt giắc vuốt ve dây chuyền.

Trầm Khánh Khánh đi vài bước đến, không khỏi hỏi: “Lát nữa anh định nói gì?”

Trữ Mạt Ly thuận miệng đáp: “Lát nữa em sẽ biết.”

“Là chuyện của Trương Hiến Chính à?”

Trữ Mạt Ly lười đáp lại cô.

Anh không để ý tới cô, không sao, Trầm Khánh Khánh tìm Ted đang bận rộn sắp xếp hội trường, kéo anh ta ra một bên, hỏi: “Trữ Mạt Ly lại muốn làm chuyện quái quỷ gì nữa đây? Em đã đủ phiền phức rồi, vừa này anh cũng thấy đấy. Mụ diên kia nắm em không buông, còn cả vụ đoạn clip do Trương Hiến Chính tung ra em cũng chưa giải quyết xong. Bây giờ anh ta lại định làm chuyện gì nữa chứ?”

Ted liều mạng lấy sở trường gọi gió, vừa thở phò phò vừa nói: “Bà cô ơi, em thật sự hiểu lầm rồi. Nếu Mạt Ly muốn gây phiền phức cho em thì sao lại vội vã bay về nước như thế đây?”

Trầm Khánh Khánh hoài nghi nói: “Chẳng lẽ anh ta sẽ giúp em... Anh cho em là con cóc à?”

Ted quay người coi thường, như không muốn nói thêm: “Trước tiên em để anh đối phó đám phóng viên phía dưới trước đã, OK?”

Ted lại vội vã phóng ra ngoài, Trầm Khánh Khánh trở lại phòng của Trữ Mạt Ly. Người nào đó vẫn thản nhiên tựa ghế nghỉ ngơi như trước, giống như không liên quan gì tới cảnh tượng huyên náo bên ngoài. Chỉ chốc lát, Ted đi vào thông báo, báo rằng tất cả đã sắp xếp ổn thỏa. Lúc này Trữ Mạt Ly mới từ từ đứng lên, cài lại cổ tay áo, sau đó gật đầu với Ted.

“Mọi người đứng đây.”

Trữ Mạt Ly dặn dò xong mấy vệ sĩ và nhân viên rồi đi đến chiếc bàn phía trước.

Ted mở TV, từ nơi này có thể quan sát trực tiếp tình hình buổi họp báo, mà Trầm Khánh Khánh lại ngồi trong góc. Trải qua một trận ầm ĩ vừa rồi, vẫn chưa giải tỏa hết nhục nhã, lại bị Trữ Mạt Ly đột ngột kéo tới nơi này, thể xác và tinh thần cô bây giờ đều rất mệt mỏi.

“Lại đây xem đi, lập tức bắt đầu rồi.”

Trên màn hình hiển thị chân thực, trực tiếp toàn cảnh trước mắt. Trữ Mạt Ly tiến vào cửa trong ánh đèn flash. Anh vừa xuất hiện đã khiến bên dưới ồn ào. So với trước khi lui ẩn, phong độ anh không hề giảm sút, bình tĩnh ngồi ở vị trí chủ chốt, trên khuôn mặt tuấn mỹ luôn mang nụ cười hờ hững.

Trầm Khánh Khánh thản nhiên quét mắt về bên đó, nói: “Tuy anh là người đại diện của em, nhưng em biết anh vẫn là người của Trữ Mạt Ly. Cho nên anh biết rõ rất nhiều chuyện của anh ta. Trước kia em không

muốn hỏi, nhưng bây giờ em không thể chịu nổi đả kích nữa đâu. Anh thành thật nói cho em biết, lần này anh ta lại tính toán chuyện gì, để em chuẩn bị tâm lý trước. Là về đoạn clip sao?”

Ted hiểu chuyện âm ỉ vừa rồi với Quý Hàm đã làm cô nóng giận, thêm chuyện Trương Hiến Chính còn chưa giải quyết xong, bộ phim lại sắp công chiếu, gần đây cô có áp lực rất lớn. Cậu ta do dự mãi, thở dài: “Coi như chịu một phần trách nhiệm đi.”

“Còn gì nữa?”

Ted không biết nên nói hay không, ánh mắt cậu ta do dự giữa màn hình và Trầm Khánh Khánh, trong lòng đấu tranh dữ dội. Trữ Mạt Ly đã hạ lệnh, đối với Trầm Khánh Khánh, việc gì trong kế hoạch cậu ta cũng phải giả như không biết. Nhưng cậu ta đi theo Trầm Khánh Khánh đã nhiều năm như vậy, cũng có không ít giao tình.

“Khánh Khánh, anh chưa bao giờ quản việc riêng của em, nhưng hôm nay anh không thể không hỏi em một câu, em thật sự tình nguyện giữ lấy cuộc hôn nhân như vậy? Bất luận Quý Hàm còn yêu em không, anh ta không tin tưởng em xem như đã phạm vào tội kỵ của hôn nhân rồi! Em làm việc dám làm dám chịu, với chuyện này, sao em lại tự làm mình ầm ục?”

Trầm Khánh Khánh trầm mặc một lát, lọn tóc dài xinh đẹp hạ rơi từ gò má xuống vai, vẽ ra nét tĩnh lặng cô đơn.

“Trịnh Thị nói em gặp tình tiết con chim non, phải vậy không?”

Trầm Khánh Khánh nhíu mày, như không biết nên hình dung cảm nhận của bản thân như thế nào: “Anh không thể tưởng tượng được ngày đó Quý Hàm đối xử với em tốt như thế nào đâu, ngay cả khi em nhớ lại, em cũng từng nghi ngờ phải chăng đó là do tự mình tạo dựng ra, nhưng mọi chuyện đã thật sự xảy ra như vậy. Không phải em lừa anh, bây giờ em không còn tình yêu nữa, với thân phận này, em khó có thể gặp được tình cảm thuần khiết nữa rồi.”

“Nhưng Quý Hàm đã từng cho em tình cảm thuần khiết đó.”

Trầm Khánh Khánh khẽ gật đầu: “Anh ta là người duy nhất thật lòng thật dạ trả giá vì em,” cô cười cười, mang theo mùi hoa tử đinh hương đầy đau khổ, “Thậm chí không cần đền đáp.”

Ted không khỏi lắc đầu: “Em thấy em sẽ không gặp được người như vậy nữa? Khánh Khánh, em không thể sống trong quá khứ, thế giới của em càng không thể vì một Quý Hàm mà ngăn cản người khác tới gần. Sao em biết trong thế giới này không có ai âm thầm trả giá tất cả vì em, chỉ đơn giản mong em hạnh phúc?”

“Em không sống trong quá khứ, mà chấp nhận hiện thực. Trong mắt mọi người em chỉ là một đứa con gái vì đạt mục đích không từ thủ đoạn, thử hỏi có người đàn ông nào dám cưới người vợ như vậy về nhà? Mặt ngoài mời em ăn cơm, họ cũng chỉ gặp dịp thì chơi, trong bụng ai chắc chắn cũng đều để phòng em lừa mất gia tài bọn họ.” Trầm Khánh Khánh nhún vai như không quan tâm, “Ted, em hiểu rất rõ trong mắt người khác em là dạng diễn viên gì, có được một gia đình, với người khác là chuyện quá bình thường. Nhưng với em mà nói, đó là một yêu cầu xa xỉ.”

Ted nghe xong, suy nghĩ nói: “Vậy em còn yêu Quý Hàm không?” Ted thấy Trầm Khánh Khánh miễn cưỡng chau mày, lập tức nói, “Không phải lãng tránh vấn đề này. Nếu em không yêu anh ta, như vậy chuyện Mạt Ly hôm nay làm sẽ trở nên vô nghĩa. Nếu em còn yêu anh ta, chuyện Mạt Ly quyết định mới có chút giá trị.”

“Rốt cuộc Trữ Mạt Ly muốn làm gì?”

Ted còn nói nghiêm túc: “Trước tiên em nên nghiêm túc nghĩ lại vấn đề này.”

Trầm Khánh Khánh day day huyết thái dương. Cô không muốn tự hỏi chuyện này chút nào, hình như vấn đề này đã sớm trở thành cấm kỵ của cô. Chỉ cần tự hỏi, đầu cô lại thấy đau.

Yêu hay không yêu Quý Hàm? Chỉ bằng nói chỉ cần nghĩ đến chữ yêu duy nhất này của mình, không hiểu sao cô luôn thấy hoảng sợ. Đúng như Ted nói, không biết từ bao giờ cô đã lãng tránh vấn đề này. Đường như vấn đề này sẽ tác động vào từng dây thần kinh trong cơ thể, làm cô tê liệt tất cả các giác quan, trước mắt chỉ còn thời khắc tốt đẹp khi ở bên Quý Hàm.

Dù có thi cử, anh vẫn giúp cô tập nói như trước; ở bên cô ngấm sao băng trong cơn gió tê buốt của tiết đại hàn, cho dù biết bản thân sẽ ốm, vẫn không ngừng che tay sưởi ấm giúp cô. Biết cô ở công ty vất vả lại sợ làm tổn thương lòng tự trọng của cô, luôn gạt cô cơm tối là anh ăn thừa nên gói lại, thật ra đều do anh mua đồ về tự mình xuống bếp. Bất luận tóc cô rối tung thế nào, cuối cùng anh vẫn sẽ ôm cô, hôn nhẹ lên gương mặt cô, nói không liên quan, là vàng thì nhất định sẽ phát sáng, em nhất định sẽ thành công. Sinh nhật cô mỗi năm anh đều không sợ mẹ mắng, luôn chọn loại len ấm nhất đan cho cô một đôi găng tay, nói là như vậy thì da cô sẽ không bị nứt...

Mỗi khi cảnh tượng này hiện lên trước mắt, cô đều bất giác trả lời, đương nhiên là yêu.

Nhưng mà, những câu chuyện trong hồi ức đang dần bị sự thật ăn mòn.

Ted tiến đến ngồi xổm xuống trước mặt cô, cầm lấy đôi tay lạnh lẽo của cô: “Khánh Khánh, anh có thể nói với em, Trữ Mạt Ly sẽ làm sáng tỏ quan hệ của hai người trước truyền thông. Em không phải nghệ sĩ theo quy tắc ngầm, em có người chồng em yêu thương, anh ta cũng chỉ yêu mẹ của con anh ta. Hai người không hề liên quan. Sau đó, em có thể hòa thuận với Quý Hàm.”

Trầm Khánh Khánh có phần cảm động, trừng lớn mắt. Ngay sau đó cô như chịu đả kích lớn, đứng thẳng lên ghế: “Anh nói gì?”

Thế nhưng đại não Trầm Khánh Khánh lập tức phản ứng lại, Trữ Mạt Ly sẽ vì muốn cô hòa thuận với Quý Hàm, cố tình sáng tỏ sự thật? Không phải cô bụng dạ hẹp hòi, mà là chuyện này không thể xảy ra. Trữ Mạt Ly không phải loại người thích trả giá vì người khác.

“Sao anh ta có thể tự ý quyết định hôn nhân của em chứ? Anh ta không nghĩ tới một đám phóng viên bên ngoài có thể dồn em vào chỗ chết hả?”

Ted nói vô cùng nghiêm túc: “Mạt Ly cho rằng, đây là cách để cứu vãn hình tượng của em, hơn nữa kết quả lại chính là điều em muốn.”

“Không đúng... Không phải” Trầm Khánh Khánh cắn môi bước vội không ngừng, nhưng không thể giải thích chỗ nào không đúng, “Ý anh là, anh ta sẽ giúp em hợp lại với Quý Hàm?”

“Phải.”

Về mặt Trầm Khánh Khánh rất kỳ quái, không hề vui vẻ chút nào: “Em không cần một người cười nhạo hôn nhân của em nhúng tay vào nó. Anh phải ngăn anh ta lại.”

“Không kịp nữa rồi.”

Buổi họp báo đã bắt đầu.

Trữ Mạt Ly đối mặt với ống kính hết sức tự nhiên, lời nói lại cực kỳ nghiêm túc. Đầu tiên anh chỉ ra rất nhiều lời đồn gần đây xâm phạm nghiêm trọng đến danh dự của anh, có người lại dùng thủ đoạn bẩn thỉu phá hỏng hình tượng của anh và Trầm Khánh Khánh trong mắt công chúng. Lần này anh tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua, anh sẽ nhờ tới pháp luật, cuối cùng truy cứu tất cả những báo giới phao tin đồn nhảm.

Anh vừa nói xong phía dưới như nổ tung. Bởi họp báo lần này không được đưa ra câu hỏi, vậy nên Trữ Mạt Ly cũng không quan tâm phía dưới đang xôn xao, tiếp tục nói: “Về chuyện của tôi và cô Trầm Khánh Khánh vẫn tồn tại rất nhiều tin đồn. Lần này lại lưu truyền một đoạn clip, là đoạn clip khi quay thử “Tuyệt đại phong trần”, trên mạng đều có những công kích ác ý. Bây giờ tôi cho rằng phải có một lời giải thích hợp lý.”

Bên dưới bỗng lặng ngắt như tờ, chỉ còn giọng nói dễ nghe của anh. Trước màn hình, Trầm Khánh Khánh khẩn trương đến nỗi tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Trữ Mạt Ly gần từng tiếng, nói rõ ràng: “Tôi và cô Trầm Khánh Khánh ngoại trừ quan hệ công việc, chỉ là quan hệ nam nữ cực kỳ đơn thuần, không đi quá giới hạn. Mặt khác, tôi vẫn đơn phương theo đuổi cô Trầm, hy vọng các vị không phỏng đoán vô căn cứ thêm nữa, cảm ơn.”

Nói xong, Trữ Mạt Ly cũng không nhìn phản ứng phía dưới, đứng lên rời đi.

Chương 26

Giới giải trí gần đây không được yên bình, ba nhân vật nổi tiếng lần lượt có scandal. Đầu tiên là scandal của Trương Hiến Chính, thêm đoạn clip cảnh nóng của Trữ Mạt Ly và Trần Khánh Khánh, ngay sau đó lại là lời giải thích kinh thiên động địa của Trữ Mạt Ly.

Tuy Dương Phàm có ra mặt chứng minh đoạn clip kia thật sự để làm mẫu trong khi quay phim, nhưng toàn bộ sự chú ý của dư luận đã bị một câu nói này của Trữ Mạt Ly hấp dẫn “Tôi vẫn đơn phương theo đuổi cô Trần.”

Từ khi Trữ Mạt Ly khởi nghiệp đến nay, chuyện tình cảm của anh toàn do đám phóng viên nói bóng gió xa gần, chưa từng nắm được chân tướng. Ngay khi mọi người còn đồn đại scandal về bạn gái anh, người ta lại thấy một đứa trẻ xuất hiện. Vậy nên lần này Trữ Mạt Ly tiết lộ chút chuyện tình cảm riêng tư với công chúng, thực sự làm cả làng giải trí chấn động một phen.

Mà lời giải thích này càng giống với lời tuyên bố trực tiếp khiến Ted há hốc mồm. Sau giây phút khiếp sợ ban đầu, thậm chí tâm chưa kịp động mà Trần Khánh Khánh đã bắt đầu nổi điên. Đó là một tia sét giữa trời quang, đưa Trần Khánh Khánh ra đầu sóng, sau đó bao trùm cô là vòng xoáy dư luận tiếp nối không dừng.

Dường như tất cả truyền thông đều đăng lại lời nói trong buổi họp báo của Trữ Mạt Ly. Trần Khánh Khánh hết đường chối cãi, trong ánh mắt hung ác của cô, Ted lập tức không còn đường sống, chỉ có thể oan ức lầm bầm thanh minh: “Chuyện này không giống như kế hoạch. Anh thật sự không biết tại sao đột nhiên anh ta lại sửa ý định.”

Trong mấy ngày nay, Trần Khánh Khánh nổi tiếng không ai có thể theo kịp. An Thiên hay gì gì đó đều xếp sau cô, chỉ cần tin tức liên quan đến cô đều dẫn đầu doanh thu một cách điên cuồng. Hình ảnh của cô ngập tràn trên mỗi bìa báo, nhưng Trần Khánh Khánh chưa từng thấy nổi tiếng lại là một chuyện phiền phức như vậy.

Nhưng kỳ thật Trữ Mạt Ly cũng rất tài, lời phát biểu vừa thả thông dư luận, sau đó có thể toàn thân trở ra, cũng mặc kệ dư luận xôn xao, thậm chí không cho người trong cuộc một lời giải thích hợp lý. Mãi đến khi Trần Khánh Khánh không thể chịu được nữa, phải đến nhà giết người, mới sáng sớm đã không chút mềm lòng kéo anh đứng dậy từ trong chăn.

Ted đứng sau hoảng hốt, trời biết Trữ Mạt Ly rời giường có bao nhiêu gian khổ.

Trữ Mạt Ly mơ màng mở mắt ra. Anh cận thị hơi nhẹ, híp mắt tìm tiêu cự, cuối cùng cũng thấy rõ người trước mắt.

Sau đó, mặt anh không đổi sắc, nói: “Nếu tôi là em, bây giờ tôi sẽ ra ngoài.”

Trần Khánh Khánh nhìn anh, đứng bên cạnh, giả mù sa mưa, nói: “Ái chà, phải không? Là người đơn phương theo đuổi, thấy mục tiêu xuất hiện ở đầu giường của mình thì phải nhiệt tình một chút chứ nhỉ? Anh mau đứng dậy cho tôi!”

Trữ Mạt Ly đeo kính, cũng không muốn đứng lên. Anh tựa vào đầu giường, lộ ra nửa người trên. Da thịt trắng nõn, cùng đường cong hoàn mỹ dọc theo cơ thể, nếu không thấy người thì không ai có thể tưởng tượng ra.

Trần Khánh Khánh chỉ tay ra hiệu với anh: “Dậy! Rời giường!”

“Em chắc chắn?” Trữ Mạt Ly dụi ánh mắt mơ màng như ản tợ máu.

“Tôi không phải người thích đùa, bây giờ tôi rất tức giận.”

“Tôi cũng không phải người thích đùa, nếu bây giờ em không ra ngoài, em sẽ hối hận ngay lập tức.”

Ted bỗng tiến vào, túm Trần Khánh Khánh kéo ra khỏi phòng ngủ của Trữ Mạt Ly. Chỉ là tính cách Trần Khánh Khánh như vậy, cô có thể che dấu tất cả rằng cô đang tức giận, kiềm chế là công việc cần thiết, là phẩm chất vĩ đại của cô. Nhưng nếu cô không định che dấu, như vậy cô đã giận đến mức không thể cứu vãn.

Trầm Khánh Khánh vùng khỏi người Ted: “Tôi biết anh ham ngủ, nhưng bây giờ tôi không thể đợi anh ngủ đến giữa trưa mới nói chuyện xảy ra gay go thế nào đâu!”

Trữ Mạt Ly trái lại không giận mà cười, nụ cười làm cho Trầm Khánh Khánh không hiểu ra sao: “Anh cười cái gì hả?”

“Không có gì, em đã kiên nhẫn ép tôi rời giường, bây giờ tôi dậy ngay đây!” Nói xong anh liền vén chăn.

“Chờ chút!”

Ted kinh hoàng hô to một tiếng, sau đó mặc kệ Trầm Khánh Khánh phản kháng thế nào, vẫn cứ kéo cô ra phòng khách.

“Anh làm gì?” Trầm Khánh Khánh nổi giận nói.

“Em không muốn nhìn bộ dạng anh ta rời giường đâu.” Ted xấu hổ, lại thấy hơi buồn cười, nói, “Mạt Ly, anh ta là người theo chủ nghĩa ngủ nude.”

Trầm Khánh Khánh ngây người vài giây, máu dồn lên làm mặt cô đỏ bừng, đồng thời không nhịn được mắng chửi: “Anh ta thật biến thái!”

Trữ Mạt Ly từ phòng ngủ đi ra, anh chỉ khoác một áo choàng, sau đó tự lấy ình một ly cà phê: “Tôi vừa đưa Liễu Liễu đến trường, về tới nhà còn chưa nằm được mười phút, trừ phi em có lý do chính đáng thuyết phục tôi. Nếu không tôi nhất định sẽ gọi bảo vệ.”

“Ôi, vô tình biết mấy, anh theo đuổi tôi như vậy sao?” Trầm Khánh Khánh giữ tay anh đang nâng ly cà phê, khuôn mặt tươi cười, kéo dài giọng điệu, “Anh có thể ngủ ngon, không nói lời nào để mình tôi thu dọn cục diện hỗn loạn ấy à? Tôi thực không biết đầu óc anh có vấn đề gì, sao anh có thể nói ra lời nói hoang đường như vậy? Hay là nói anh theo đuổi người ta bằng một phương thức kỳ lạ đến tôi cũng không cảm nhận được?”

“Có thể phương thức của tôi thật sự khác thường.” Trữ Mạt Ly dịch chuyển cánh tay của Trầm Khánh Khánh, anh mở miệng uống cà phê, trấn áp cơn đau đầu do chưa tỉnh ngủ, cố sức làm cho bản thân thoát nhìn còn chút kiên nhẫn.

Trầm Khánh Khánh ngẩn người, nhưng cô nhanh chóng hiểu ra, người này có một thú vui độc ác – trêu chọc cô.

“Anh nghĩ tôi và anh là đám nhóc tuổi teen hả?” Trầm Khánh Khánh đoạt lấy ly cà phê, “Vì sao đột nhiên lại thay đổi chủ ý chứ? Không phải anh định làm sáng tỏ quan hệ giữa chúng ta sao? Nhưng bây giờ vì một câu nói của anh, tôi không thể nói cái gì, không dám nhận điện thoại, thậm chí không thể ra khỏi cửa. Vậy mà ngay cả một lời giải thích anh cũng không có!”

Trữ Mạt Ly gờ cằm dưới, mắt kính phản chiếu bóng cô: “Quả thật tôi đã làm sáng tỏ quan hệ giữa chúng ta lúc đó, chỉ là thay đổi cách nói.”

Ted lau mồ hôi, chen vào giữa bọn họ: “Mạt Ly, mấy ngày nay Khánh Khánh cũng chưa ngủ ngon, cơn giận khá lớn...”

“Không cần anh giải thích hộ cô ấy!” Trữ Mạt Ly cắt ngang lời Ted, tiếp tục nói với Trầm Khánh Khánh, “Tôi thấy không có gì phiền não hết. Tôi đã không nói chúng ta có qua lại, cũng không nói quan hệ chúng ta không đúng đắn. Tôi chỉ nói tôi theo đuổi em, trách nhiệm đều đặt trên người tôi, vì sao em còn lo lắng như vậy? Muốn nói gì thì nói, điện thoại có thì nghe, làm việc bình thường mới có thể khôi phục cuộc sống bình thường. Sau đó em chỉ cần hưởng thụ trò đùa này là được rồi.”

“Anh coi chuyện này là trò đùa?” Trầm Khánh Khánh thấy thật may mắn khi Liễu Liễu không ở đây, nếu không nhất định bé lại lên án cô lớn tiếng với ba ba của nó.

“Không phải sao?”

“Vì sao tôi phải tham gia trò đùa này?”

“Bởi vì cuộc hôn nhân của em, lần này tôi không thể hình dung bằng từ gì, nhưng tôi nghĩ chúng ta đều biết cuộc hôn nhân đó nên gọi như thế nào!”

Lúc này Trần Khánh Khánh không nổi giận, chỉ cười đến mắt tự nhiên: “Đúng, các người đều biết nó là cái loại hôn nhân gì. Tôi thật xin lỗi đã để cho các người thấy một trò hề. Biết không, tôi vốn cho rằng phương pháp tốt nhất thu dọn trò hề này là chấm dứt nó. Tôi định ly hôn, ngay trước lời phát biểu của anh một phút đồng hồ, nhưng bây giờ, anh làm tôi tiến thoái lưỡng nan.”

Bây giờ đổi lại là Trữ Mạt Ly ngậy người một giây, anh vội nhìn Ted, vẻ mặt Ted cũng chỉ kinh ngạc và mờ mịt, hiển nhiên không biết sự tình.

Trữ Mạt Ly day day thái dương, cố bình tĩnh nói: “Em nói... Em muốn ly hôn? Nếu ngày đó tôi không nghe lầm, em nói em tuyệt đối không ly hôn.”

“Khi kết hôn với anh ta tôi đã ra điều kiện, người đòi ly hôn trước chỉ có thể là tôi. Vậy nên lúc đó bất cứ giá nào tôi cũng không thể đồng ý. Thế nhưng, nếu bây giờ tôi ly hôn với Quý Hàm, anh thấy anh ta sẽ nghĩ như thế nào?”

Trữ Mạt Ly khó có lúc trầm mặc, sau đó nhẹ nhàng nói: “Bây giờ không phải lúc.”

Trần Khánh Khánh tưởng mình nghe lầm: “Cái gì?”

“Em rõ ràng có thể lợi dụng trò đùa này vào nhiều việc, thêm nữa, nếu em nguyện ý, tôi có thể không coi nó là trò đùa.” Trữ Mạt Ly chậm chậm tiến đến phòng tắm, “Tôi phải đi tắm, khi về nhớ khóa cửa.”

Bất luận thế nào, cuộc nói chuyện này cũng không giải quyết được vấn đề gì. Khi tới Trần Khánh Khánh nổi giận đùng đùng, khi đi cơn giận vẫn như cũ, chưa hề giảm, còn ôm theo một bụng nghi ngờ.

Trần Khánh Khánh rối rắm nửa ngày, rốt cuộc phải hỏi Ted: “Anh hiểu ý anh ta không? Cái gì mà có thể coi là trò đùa, cũng có thể không phải trò đùa? Anh ta đừng có làm ra vẻ thần bí như vậy chứ!”

Ted không thể không dùng một chút từ ngữ ngọt ngào: “Anh nghĩ em đừng phức tạp hóa mấy chuyện đơn giản.”

Trần Khánh Khánh không thích phỏng đoán suy nghĩ và tính cách thay đổi thất thường của Trữ Mạt Ly. Chỉ là, cô không thể không thừa nhận, khi ở trong cục diện tăm tối, gay go nhất, anh ta xuất hiện khiến cô nhẹ nhàng thở ra. Nhưng... anh ta đã khiến cục diện càng thêm nguy hiểm.

“Có lẽ Mạt Ly nói đúng. Em khẩn trương quá rồi! Bây giờ việc cần làm chính là khôi phục lại cuộc sống của em, sau đó, thuận theo tự nhiên.”

Ted đỗ xe trước cửa biệt thự của Trần Khánh Khánh. Nơi này là một nơi vô cùng bí mật của cô, được quản lý cực kỳ nghiêm ngặt nên phóng viên khó có thể đục nước béo cò tiến vào. Đây cũng là không gian nghỉ ngơi cho cô yên tĩnh, trước khi cô thấy xe của Quý Hàm, cô vẫn cho rằng như vậy.

Ted cũng thấy chiếc xe kia, sau đó nhú mày rất phản cảm. Đương nhiên anh ta cũng mau chóng khôi phục bình thường, hơn nữa còn nói đầy ý tốt: “Cần anh ở lại không?”

“Không, em có thể giải quyết.” Trần Khánh Khánh điều chỉnh hô hấp, sau khi xuống xe lại quay đầu nói thêm, “À, ngày mai bắt đầu, khôi phục tất cả công việc.”

Trần Khánh Khánh đứng ở cửa, trong tay cầm chìa khóa. Vừa mở cửa, cô sẽ lại đối mặt với một trận cãi vã âm ỉ, hoặc là chiến tranh lạnh như trước đây. Bất kể là ai, cô chỉ vừa mới tưởng tượng đã thấy lạnh người. Thế nhưng, cô vẫn đeo lên khuôn mặt tươi cười cùng trăm phần trăm lạnh lùng kiêu ngạo, mở cửa.

Quý Hàm ngồi ở phòng khách, hiển nhiên là anh đang chờ cô, khi cửa có tiếng động, anh lập tức đứng dậy.

Trần Khánh Khánh bật tất cả đèn trong nhà, điều này giúp cô xóa bỏ áp lực, sau đó cô thuận tay ném ví sang một bên, tao nhã ngồi trên sofa: “Gần đây anh rất thích chuyện không mời mà đến.”

Quý Hàm ngồi đối diện cô, anh thoát nhìn không được khỏe, như bệnh nhân mà anh chăm sóc.

“Em trốn tránh tôi.”

Trầm Khánh Khánh nhanh chóng trả lời: “Tôi không có, hai ngày nay tôi rất bận, cũng rất phiền. Tôi biết anh tìm tôi có chuyện gì, thế nhưng, anh tìm tôi cũng sẽ không có lời giải thích. Từ ba năm trước, tôi đã chán phải giải thích cuộc sống của tôi với anh rồi!”

Trầm Khánh Khánh bỗng phát hiện tờ đơn ly hôn bị xé rách vẫn còn, chỉ là nó bị Quý Hàm nhặt đến, đặt trên bàn trà.

“Khánh Khánh, chúng ta đừng tra tấn nhau như vậy nữa được không?” Quý Hàm nhìn chăm chú vào bên mặt Trầm Khánh Khánh. Mỗi khi cô thấy bất an hoặc sợ hãi không không chế được mọi chuyện, cô luôn thích dùng phong thái tài trí hơn người, làm cho người biết khó mà lui.

“Mấy ngày nay tôi nghĩ rất nhiều. Chúng ta quen biết, yêu nhau, sau đó kết hôn như thế nào. Từ khi em bước vào vòng giải trí, mỗi giây mỗi phút tôi luôn lo sợ, tuy cuối cùng tôi đã nói tôi ủng hộ em.”

Trầm Khánh Khánh thay đổi thế ngồi, đây là tín hiệu khi cô cảm thấy khấn trương: “Anh sợ cái gì?”

Trầm Khánh Khánh bỗng rất hối hận đã để phòng khách sáng bừng như vậy, thế nên cô có thể thấy sắc mặt Quý Hàm tái nhợt hiện lên bao khổ đau và thất vọng.

“Tôi sợ em không còn là Trầm Khánh Khánh tôi quen biết. Trong cái vòng luẩn quẩn xa lạ đầy phức tạp này, em có thể dễ dàng giải quyết mọi chuyện. Hình như trở thành minh tinh với em chỉ là một chuyện đơn giản. Sau đó em không còn là cô gái tươi cười đơn thuần trong trí nhớ của tôi, em rất không đơn giản. Mà tôi, chỉ muốn một cuộc sống đơn giản.”

Trầm Khánh Khánh không muốn giải thích với anh, trong cái vòng luẩn quẩn này cô đã trải qua nhiều gian khổ mà người ngoài không hay biết, cô chỉ hừ lạnh: “Anh biết vì sao tôi không công khai tôi đã kết hôn không? Không phải tôi sợ ảnh hưởng tới sự nghiệp, mà vì anh không phải người trong cái vòng luẩn quẩn này. Anh không nên bị phóng viên đeo bám. Là tôi bảo vệ cuộc sống đơn giản cho anh, cũng là tôi bảo vệ người nhà anh. Thế nhưng, thật hiển nhiên, anh không cảm kích chút nào.”

Khi nói chuyện cô nghe giọng nói máy móc thuật lại suy nghĩ trong đầu của chính mình, mà tầm mắt cô vẫn dừng trên tờ đơn rách vụn. Nếu nó vẫn nguyên vẹn, có lẽ cô sẽ không chần chừ mà ký tên vào.

“Tôi có, tôi luôn cảm kích mỗi chuyện em làm vì tôi. Chỉ là, khi tôi nhận ra thế giới chúng ta sống ngày càng khác biệt, tôi không biết làm gì để thay đổi nó. Em trước mặt khác với em sau lưng. Theo tôi biết, em giả vờ đáng thương, lợi dụng tay tôi từ chối Đàm Mộ Văn, và tôi càng ngày càng thấy em đáng sợ. Một giây trước em có thể là bạn gái hoàn mỹ ăn tối cùng tôi, giây tiếp theo có thể vào khách sạn cùng Trương Hiến Chính. Vì cướp đi vai diễn chính có thể đuổi An Thiên khỏi công ty. Còn bây giờ, tôi chắc đến tám phần, người đồn Trương Hiến Chính vào chỗ chết là em. Khi tôi tận mắt thấy, chính tai nghe loại chuyện này, tôi khiếp sợ, em có thể không từ thủ đoạn, mưu mô chỉ để đạt mục đích thôi sao?”

Bây giờ cuối cùng Trầm Khánh Khánh cũng biết vì sao lễ Giáng Sinh năm đó Quý Hàm có thể lạnh lùng bỏ mặc cô bên đường cả đêm cũng chẳng quan tâm. Ngày hôm sau cô vừa lê cơ thể nóng bừng trở về nhà, anh lại tàn nhẫn nói chia tay. Sau đó, cô nhục nhã và ớn lạnh mất đi tri giác.

Khi đó cho dù anh không nói, cô cũng đoán được vài phần. Anh luôn giữ quan niệm bảo thủ, phụ nữ phải còn trinh tiết. Mặc kệ cô có bao nhiêu sạch sẽ, trong mắt anh, cô đã không còn như trước.

“Anh cho rằng anh tận mắt thấy, chính tai nghe mới là chân tướng?” Vài năm tôi luyện đã giúp Trầm Khánh Khánh có thể vững vàng, sau đó cô khom người cầm tờ đơn rách giờ trước mặt Quý Hàm, “Mẹ anh bảo vệ anh tốt quá, nhưng hoa trong nhà kính không thích hợp để nuôi thả trong cái xã hội này! Ba anh gặp họa, anh vẫn chưa nhận rõ cái gì là lòng người ác nghiệt sao?”

Quý Hàm nắm chặt tờ đơn, vo trong tay: “Là em giúp tôi nhận rõ một người có thể có nhiều mặt như vậy. Lần đầu tiên em tới nhà Trữ Mạt Ly, tôi chỉ biết, đến nay đã là bốn năm, vừa rồi em cũng từ nhà anh ta trở lại. Tôi rất muốn biết, là anh ta đơn phương theo đuổi em, hay là, hai người vẫn luôn quan hệ?”

Trong đầu Trầm Khánh Khánh đã dự đoán được loại chuyện này: “À, cuối cùng anh cũng chịu nói tới trọng tâm rồi hả? Sao chứ, lời anh ta nói làm anh bất an? Thật xin lỗi, tôi nghĩ quan hệ giữa tôi và Trữ Mạt Ly... Tôi không cần phải báo cáo với anh.”

Trong hợp đồng, cô và Trữ Mạt Ly đã viết rõ ràng, bất luận lời gì có khả năng tiết lộ thân thế của Trữ Mạt Ly đều không thể nói.

Quý Hàm cũng dự đoán được câu trả lời này: “VẬY em nghĩ hai người chúng tôi là gì? Tôi, tình yêu, còn hẳn, quyền thế?”

Chính bản thân Trần Khánh Khánh chưa ý thức được nhưng tay cô đã phản ứng trước. Một cái tát mạnh tay này cũng khiến cô tê dại từng cơn.

Trần Khánh Khánh nắm cổ tay, giọng nói hơi run rẩy, lời nói ra lại lạnh như băng đông cứng: “Anh biết không, cái tát này tôi nhịn lâu rồi. Bây giờ, mang cái đơn thuần, cái sạch sẽ của anh biến đi! Nơi này vô-cùng-dơ-bẩn, tôi sợ sẽ làm ô nhiễm tâm hồn thuần khiết của anh.”

“Tôi từng yêu một cô gái, tôi từng muốn bên cô ấy cả đời.” Quý Hàm không tức giận, thậm chí không để ý vết máu trên môi. Anh đến trước mặt Trần Khánh Khánh, nâng lên khuôn mặt lạnh lẽo của cô, phản chiếu trong đôi mắt xinh đẹp thất thần, ở góc nào đó, anh tìm được khuôn mặt tái nhợt nhưng thâm tình của chính mình.

“Hôm nay tôi tới muốn nói với em, nếu em rời khỏi giới giải trí, tôi tình nguyện bắt đầu lại một lần.”

Lời tác giả: rất nhiều đồng nghiệp không chịu tiếp nhận nội tình rối rắm với sự lựa chọn, được rồi, ai có thể cam đoan họ có thể chọn lựa chính xác trong mọi chuyện?

Truyện này là một truyện rất rối rắm, cả ba nhân vật chính đều là người có khuyết điểm, sẽ làm người ta chán ghét, cũng sẽ làm người ta yêu thích.

Bổ sung một câu, đây vẫn là truyện ngược.

Anyway, tôi đây có thể cam đoan là một truyện ngược HE.

16. Chương 27

Chương 27

Quý Hàm ngầm muốn Trần Khánh Khánh phải chọn lựa, tình yêu hay là quyền lực.

Là anh – Quý Hàm, hay là Trữ Mạt Ly.

Thoạt nhìn là một yêu cầu khoan dung độ lượng.

Trữ Mạt Ly đương nhiên không tưởng tượng được hiệu quả của câu nói kia. Lần đầu tiên sau ba năm kết hôn, Quý Hàm tỏ ý muốn văn hồi.

Chúng ta có thể gọi điều này là, hiệu ứng ghen tuông.

Nhưng là, ngày trước cô vứt bỏ bản thân bước vào giới giải trí không chỉ vì anh mà còn dự tính vì một loạt kế hoạch trả thù. Bây giờ anh lại muốn cô vì anh buông tay vương quốc sự nghiệp cô đang dần mê đắm.

Trần Khánh Khánh cũng không giống như Quý Hàm tưởng tượng, xúc động vì lời nói của anh. Cô chỉ thực bình tĩnh ngầm ra lệnh đuổi khách, sau đó một mình quay về phòng ngủ.

Ngày hôm sau, Trần Khánh Khánh lại bắt đầu công việc. Ở trong mắt Ada, Thuyền Trưởng, Trần nữ hoàng của bọn họ là bất khả chiến bại. Dù cho cô có thể bị khủng hoảng nhất thời, nhưng không ai có thể làm tổn thương đến cô, cuối cùng mọi thứ đều sẽ trở lại trong vòng khống chế của cô.

Hiệu suất của Trữ Mạt Ly rất cao. Anh liên tiếp kiện mấy tòa soạn báo lên tòa án, và liên tục điều tra Trương Hiến Chính. Kết quả điều tra chỉ rõ tất cả đều giống như lời Trữ Mạt Ly, do công kích ác ý, rốt cuộc tin tức tiêu cực này cũng im ắng lại. Vậy nên, khi phải phiên tòa đối mặt với đám phóng viên truy hỏi, Trần Khánh Khánh đeo khuôn mặt tươi cười không chệch vào đâu được đánh Thái Cực quyền. Cô vô

hại như vậy, như cục bông mềm. Các người công kích đi, công kích như thế nào cũng đều uống phí, vì cục bông không phản ứng.

Tiệc rượu đóng máy “Tuyệt đại phong trần” vì scandal của Trương Hiến Chính mà chùng xuống. Cuối cùng khi tiến hành họp báo, lại vì thiếu đạo diễn, không khí có phần gượng gạo, gần đây tâm tình mọi người bị những scandal liên tiếp khuấy động. Trầm Khánh Khánh đến đây, uống hai ly, sau đó lại vội vã rời đi.

Khi cô vừa xuất hiện, đúng lúc bị một người khác bắt được.

“Trầm Khánh Khánh, chờ chút! Tôi muốn nói với cô vài câu.” Dương Phàm đuổi theo Trầm Khánh Khánh, trước khi cô lên xe một phút đã chặn lại.

Nhìn thấy người tới, Trầm Khánh Khánh cũng lười biếng, gỡ bỏ khuôn mặt tươi cười: “Tôi đang bận lắm.”

Dương Phàm nói rất khẩn trương: “Chỉ một vài phút.”

“Anh đã ra mặt làm sáng tỏ chuyện đoạn video, coi như tôi bỏ qua. Chúng ta song phẳng.”

Trầm Khánh Khánh gạt bỏ tay anh ta, cố tình lên xe. Dương Phàm lại ngăn cản, gấp gáp nói: “Trương Hiến Chính uy hiếp tôi. Nếu không làm theo ý hấn, bệnh tình của mẹ tôi hấn sẽ không hỗ trợ. Thật xin lỗi, tôi không cố ý làm khó cô.”

Trầm Khánh Khánh xoay người, cuối cùng nhìn thẳng vào anh ta: “Nói như vậy, anh cũng là người bị hại? Xin lỗi tôi nói thẳng, anh thật không phải đàn ông.”

Cho dù vạ phần xấu hổ, Dương Phàm vẫn nói: “Thật xin lỗi.”

“Bây giờ mẹ anh thế nào?”

“Cái gì?” Dương Phàm lập tức không đuổi kịp suy nghĩ của Trầm Khánh Khánh, “À, bây giờ mẹ tôi tốt lắm, phải cảm tạ ngài Trữ Mạt Ly...”

Dương Phàm nói được một nửa, bỗng ý thức được bản thân phạm vào sai lầm gì, lập tức im miệng. Nhưng đã không kịp nữa, Trầm Khánh Khánh ngạc nhiên nói: “Chuyện này liên quan gì đến Trữ Mạt Ly?”

“À...” Dương Phàm bất giác nhìn Ted, Ted vỗ trán. Cậu ta bị tình huống đột ngột này bức điên rồi.

“Là như vậy.” Dưới tình thế cấp bách, Dương Phàm nhanh chóng viện một lý do, “Anh Trữ vô tình biết tình hình của tôi, đúng lúc anh ấy quen biết vài người có thể giúp tôi.”

“Anh nói, Trữ Mạt Ly chủ động giúp anh?” Trầm Khánh Khánh không khỏi bật cười, “Anh nói dối không đủ thông minh. Trữ Mạt Ly là người như thế nào, tôi rõ hơn anh, anh ta sẽ không chủ động giúp đỡ người khác.”

Dương Phàm xấu hổ không biết nên giải thích như thế nào. Anh ta quên mất Trữ Mạt Ly đã từng nhắc nhở không thể tiết lộ chuyện Trữ Mạt Ly đối phó với Trương Hiến Chính, đặc biệt không được cho Trầm Khánh Khánh biết. Chỉ là, Trầm Khánh Khánh không phải người dễ gạt, cô ấy rất khôn khéo.

Dương Phàm kéo áo, thời tiết hôm nay không nóng, nhưng đầu anh ta đã đổ đầy mồ hôi: “Có lẽ, đây là phương thức anh ấy theo đuổi cô?”

Khắp nơi mọi người đều biết Trữ Mạt Ly theo đuổi Trầm Khánh Khánh. Nhưng chỉ có Trầm Khánh Khánh biết, đó là trò đùa giả dối, không thể giả thêm.

“À, phải không? Tôi đã nghe anh giải thích rồi! Tạm biệt.” Trầm Khánh Khánh ngồi vào trong xe, mỉm cười nhìn Ted, cảnh tàn sát khốc liệt đó trực tiếp làm Ted trọng thương, ngã xuống đất.

Xe chạy được một đoạn, Trầm Khánh Khánh cũng chưa nói một câu. Ted cảm giác bản thân như tù nhân đang chờ hình phạt, cứ thấp thỏm lo âu, thà cho cậu ta một cái chết còn hơn.

Ted bẻ mạnh tay, bộ dáng bị đánh bại: “Được rồi, em muốn hỏi gì thì hỏi, anh sẽ trả lời.”

Trầm Khánh Khánh đeo kính đen nói đơn giản như không có gì quan trọng: “Em hỏi chuyện gì?”

“... Khánh Khánh, đừng giả bộ.”

“Về công ty. Lúc này, Trữ Mạt Ly hẳn còn ở đó.”

Ted còn muốn nói chuyện gì đó, nhưng Trầm Khánh Khánh đã dừng giường kiểm.

“Anh nói với cô ấy như vậy? Bắt cô ấy rời khỏi giới giải trí, lần này anh thật rất quá đáng.” Trịnh Thị nghe xong liền trợn mắt há mồm. Lần đầu tiên anh ta nhận ra thằng bạn chí cốt này lại là một NC [1], bây giờ anh ta rất muốn ném bình rượu quý trong tay vào đầu Quý Hàm, nhìn xem cái đầu này rốt cuộc có vấn đề gì.

[1] NC: não tàn

Quý Hàm đến quán bia, phát hiện quán trống không, bỏ đi, lại đổi sang quán khác. Anh cúi đầu, sắc mặt như băng lạnh, tuần tú nhưng yếu ớt.

Tựa hồ chỉ cần chạm nhẹ là vỡ tan ra.

“Cô ấy không đồng ý.”

Trịnh Thị đẩy anh một phen, giành lấy chai bia trong tay anh: “Cô ấy dĩ nhiên không đồng ý. Có phải anh điên rồi không? Ngày trước tôi đã nói với anh bao nhiêu lần rồi, anh phải nói chuyện dễ nghe với cô ấy.”

Quý Hàm bứt tóc: “Tôi muốn nói chuyện dễ nghe với cô ấy, chỉ là, tôi không khống chế được. Khi tôi nhìn thấy loại thái độ không sao cả của cô ấy, tôi cũng rất giận. Cô ấy vẫn không chịu giải thích quan hệ với Trữ Mạt Ly! Cô ấy giấu giếm cái gì chứ, tôi muốn biết!”

“Thôi đi,” Trịnh Thị tức đến nhức răng, cậu ta lại bảo anh, một thằng gay, giải quyết cuộc hôn nhân phiền não này, “Chỉ cần anh chịu động não một chút sẽ biết ngay cô ấy với Trữ Mạt Ly không thể có loại quan hệ đó. Nếu bọn họ đã sớm ở cùng nhau, tội gì cô ấy phải phí công xin hần giúp anh, sau đó lại kết hôn với anh? Anh cho là anh thua không dậy nổi, anh phải rất giỏi mới có thể thắng Trữ Mạt Ly? Hần ta kém anh, huống chi hần còn nói đang theo đuổi Trầm Khánh Khánh, chứng tỏ Trầm Khánh Khánh vẫn chưa đồng ý. Đầu anh là đầu heo hả?”

Sắc mặt Quý Hàm kém dọa người: “Chỉ là...”

“Không có chỉ là, anh đừng đoán mò nữa.” Đôi mắt hoa đào của Trịnh Thị nhìn Quý Hàm chằm chằm, thở phì phì nói, “Không phải tôi dọa anh, nhưng anh đừng âm ỉ với vợ nữa. Anh phải giải thích rõ ràng với cô ấy, cầu xin cô ấy quay về bên anh, có phải quỳ xuống cũng đừng sợ! Nếu không, anh mang theo tình yêu của anh, chờ lúc ân hận đi!”

Môi Quý Hàm không chút huyết sắc, gắng nở một nụ cười gượng gạo: “Không phải tôi thích nghi ngờ, chỉ là mỗi khi tôi ở bên cô ấy, tôi luôn cảm thấy... trong lòng cô ấy có-một-người.”

Bên ngoài công ty vẫn bị phóng viên vây quanh như trước, xe đảo vài vòng, Trầm Khánh Khánh bước xuống ở một góc khuất. Ted tiếp tục chạy tới cửa chính hấp dẫn sự chú ý của đám phóng viên. Sau đó Trầm Khánh Khánh thừa cơ chuồn vào cao ốc.

Đã qua giờ tan tầm, thế nhưng những người làm nghề này luôn không có thời gian nghỉ ngơi. Để ngày mai có thể nổi tiếng hơn hôm nay, đám người mưu trí phải suy tính nhiều biện pháp.

Trầm Khánh Khánh gặp Liêu Khả Nhi trong thang máy. Xem ra cô ta tốt hơn trước rất nhiều, dường như trở lại tuổi trẻ vô song lúc trước, một ngôi sao mới xinh đẹp có triển vọng.

Hai người đối mặt, lướt qua nhau.

Khi quan hệ cộng sinh chấm dứt, người nào đó cũng phải bí mật chôn dấu mọi liên quan.

Trầm Khánh Khánh đến tầng cao nhất. Bình thường có thể đi vào tầng này phải qua tầng tầng canh gác, muốn gặp mặt Trữ Mạt Ly cũng không dễ dàng như vậy.

Đèn trong phòng còn sáng, Trầm Khánh Khánh có thể thấy ánh đèn hé qua khe cửa. Cô gõ cửa, chỉ chốc lát, bên trong vang lên tiếng bước chân. Bằng thính giác, Trầm Khánh Khánh nhận ra đây không phải bước chân của Trữ Mạt Ly.

Quả nhiên, khi cửa lớn mở ra, không thể tưởng tượng được người trước mắt đang chạy vội tới ôm cô: “Khánh Khánh, sao cậu lại tới đây? Hôm nay không phải tiệc đóng máy à?”

“Mình chuẩn đi... Sao cậu lại ở đây?” Trần Khánh Khánh kỳ quái nhìn gương mặt vui vẻ của Quân Quân.

“Đương nhiên là tới chúc mừng rồi!”

“Hả?”

Quân Quân kéo Trần Khánh Khánh vào trong phòng, hưng phấn cầm tay cô: “Mình rất vui, vì sao cậu không đồng ý với anh ta đi? Hai người thực là trời sinh một đôi, không ai có thể giống như các cậu, cãi nhau mà vẫn ăn ý đến thế.”

Trần Khánh Khánh biết Quân Quân thích nói thẳng, nhưng những lời này, thật sự khó nghe.

“Cô ấy rất nhát, tôi nghĩ, tôi còn cần cố gắng thêm ít thời gian.” Trữ Mạt Ly thay áo khoác đến bên người các cô, nhưng sợ rằng có người lại bắt bẻ, “Quân Quân muốn đi ăn tối với tôi, không bằng em đi cùng đi. Tôi nghĩ em không ăn được gì trong tiệc đóng máy vừa rồi.”

“Được, đúng lúc tôi có vài chuyện muốn hỏi anh.” Trần Khánh Khánh kéo Quân Quân ra ngoài, lại bị cô nàng vùng ra.

“Tớ nghĩ hai người đi chung thì tốt hơn.” Quân Quân đẩy Trữ Mạt Ly đến bên Trần Khánh Khánh, sau đó đứng bên cạnh, thốt lên, “Khánh Khánh, đừng xị mặt ra.”

“Đừng quên, tớ vẫn chưa chấp nhận anh ta.”

Trần Khánh Khánh không vui vẻ gì lướt nhìn Trữ Mạt Ly. Đối với ánh mắt của cô, Trữ Mạt Ly đã sớm có khả năng miễn dịch, anh quay lại cho cô một nụ cười ôn hòa: “Tôi đi lấy xe.”

Chọn nơi ăn cơm không quan trọng, quan trọng là... nhóm ba người không hòa thuận này chỉ khiến bữa cơm phí thời gian.

Quá nửa bữa cơm, chỉ có Quân Quân nói nhiều nhất. Cô nàng uống hơi nhiều, thậm chí mấy từ như Quý Hàm, ly hôn đều nhắc tới không dưới ba lần. Mà khi nói tới người này, Trữ Mạt Ly vẫn không nói gì, lịch sự, im lặng ăn đồ ăn trong bát. Trần Khánh Khánh còn đang hầu rượu cô nàng nói mê nói sáng.

Quân Quân nói chuyện một mình cụt hứng, đành phải nói: “Chúng ta đổi đề tài đi, anh theo đuổi Khánh Khánh từ bao giờ vậy? Đến bây giờ Khánh Khánh vẫn không nói cho tôi biết!”

Trần Khánh Khánh thấy rất hứng thú nên thêm vào một câu: “Tôi cũng rất muốn biết.”

Trữ Mạt Ly buông đũa, dùng khăn ăn lau tay, như đang suy nghĩ, nói: “Rất lâu.”

“Bao lâu? Sao tôi chẳng cảm nhận được chút gì vậy?”

Trữ Mạt Ly thở dài, hơi bất lực, nói: “Em luôn chậm hiểu như vậy.”

Trần Khánh Khánh hoảng sợ suýt nữa ngã xuống ghế. Trữ Mạt Ly nói lời này vô cùng tự nhiên, giọng điệu giống như thật, ảnh đế đúng là ảnh đế, diễn kịch y như thật.

Bây giờ Quân Quân đã hoàn toàn phản bội bạn bè, chỉ thiếu việc dán trên trán ba chữ “Trữ Mạt Ly”. Cô nàng lại kích động: “Mạt Ly, tôi tuyệt đối ủng hộ anh.”

Trần Khánh Khánh cười gượng: “Đừng quên, bây giờ tôi vẫn trong tình trạng kết hôn.”

Trữ Mạt Ly vẫn cười không đổi sắc: “Tôi cũng không để ý.” Đến bây giờ, anh vẫn không đem cuộc hôn nhân nực cười kia để vào mắt.

Trần Khánh Khánh còn chưa kịp cảm động, Quân Quân đã cảm động trước rồi: “Khánh Khánh, không phải mình không giúp cậu, cậu đừng nói tới cái hôn nhân bỏ đi của cậu nữa được không?”

“Được rồi, là lỗi của tôi. Có điều, anh không cho tôi biết anh giúp Dương Phạm chỉ điểm Trương Hiến Chính, sao tôi biết anh giúp đỡ tôi?”

Lần đầu tiên thấy Trữ Mạt Ly đứng hình trong đêm nay, Trần Khánh Khánh thầm đặc ý. Chiều tướng, không phải chỉ mình anh làm được.

17. Chương 28

Chương 28

Quân Quân trời sinh có một thú vui là xem Trần Khánh Khánh đấu võ mồm với Trữ Mạt Ly. Hai người đó đều có sở trường dùng khuôn mặt tươi cười đeo thương mang gậy dè bẹp đối phương, thể hiện một quá trình đặc sắc. Vậy nên, người xứng đôi như bọn họ rất hiếm gặp.

Đôi mắt phượng của Trữ Mạt Ly vẫn duy trì ý cười, dù Trần Khánh Khánh đột nhiên buông một câu như vậy, cũng không làm anh giật mình. Anh ra vẻ kinh ngạc, chẳng qua vì muốn cô gái này đặc ý một chút.

Sau khi đạt được hiệu quả, Trữ Mạt Ly giải thích: “Em vẫn nói để mình em giải quyết chuyện này. Vậy nên, tôi nghĩ không nói cho em thì tốt hơn.”

Trần Khánh Khánh gật đầu: “Làm việc tốt không lưu danh. Sếp này, tôi với anh lẫn lộn nhiều năm như vậy, tôi vẫn chưa hiểu anh nhỉ?”

“Khánh Khánh, đây là một loại phương thức Mạt Ly theo đuổi cậu, cậu nhìn cậu đi, bảo cậu chậm hiểu cậu còn không tin.” Quân Quân không khỏi phụ họa.

Trần Khánh Khánh giả mù sa mưa khen ngợi: “Đẩy mình vào hang sói, sau đó bố thí một chút? Phương thức thật không tồi.”

“Khánh Khánh, sao cậu có thể nói như vậy? Cậu có biết vì cậu mà Trữ Mạt Ly đối phó với Hàn Thâm như thế nào không?”

Trữ Mạt Ly bỗng ngừng đầu, không chút hoang mang giành lấy ly rượu của Quân Quân: “Quân Quân, cô uống nhiều rồi. Tôi thấy chúng ta có thể về.”

“Chờ chút, Kiều Hàn Thâm cũng từng nói lời kỳ lạ như vậy.” Trần Khánh Khánh cười như mèo bắt được chuột, “Không phải anh làm gì cho tôi đây chứ?”

“Không có gì.”

“Anh ta dùng cổ phần công ty uy hiếp Hàn Thâm.”

Hai giọng nói cùng lúc vang lên.

Trần Khánh Khánh giật mình, sau khi trải qua vài giây ngẩn ngừ đứng hình, cô nhìn Trữ Mạt Ly: “Anh uy hiếp anh ta, vì cái gì?”

Uy hiếp? Khó trách lần trước Kiều Hàn Thâm lại nói chuyện cổ quái như vậy. Kiều Hàn Thâm và Trữ Mạt Ly, tốt nhất không nên hỏi quan hệ của họ như thế nào, một núi không thể có hai hổ. Thường ngày hai người bên ngoài cũng không có mâu thuẫn gì, sẽ không ai khiêu khích người khác, đây là hai người ăn ý với nhau. Trữ Mạt Ly là người thông minh trong thông minh, không có lý do đầy đủ, anh tuyệt đối không thể làm ra loại chuyện như vậy.

Bằng ghế im lặng một hồi, Quân Quân cũng tỉnh rượu ba phần.

Ngón tay thon dài của Trữ Mạt Ly lại lướt nhẹ qua mặt ngoài chiếc nhẫn kim cương. Ánh mắt anh trầm tĩnh như nước, lướt chậm qua khuôn mặt của Trần Khánh Khánh, nụ cười yếu ớt trên miệng anh như một món đồ trang sức xinh đẹp.

“Vì hấn chống đối tôi.” Trữ Mạt Ly bỏ khăn ăn đứng lên, khí thế có phần áp người, “Có thể trở về chưa, con gái tôi còn đang chờ tôi ở nhà.”

“Được... Được.” Quân Quân choáng váng đứng lên.

Trầm Khánh Khánh ngồi im không nhúc nhích.

Tay cô hơi lạnh, còn hơi run. Cô không khỏi thay đổi thế ngồi, có điều tâm trạng cũng không thay đổi, cũng vì trái tim đang đập run rẩy của mình.

Ngay trước khi Trữ Mạt Ly trả lời, cô đã có một đáp án, chẳng qua cô thấy nó không phải sự thật, giống như khi cô năm tuổi có người nói cô sẽ trở thành siêu sao vậy.

Trữ Mạt Ly, vì cô?

Quân Quân xem xét tình hình, rất thông minh nói: “Tôi ra ngoài chờ hai người.”

Cô vừa ra khỏi cửa, Trầm Khánh Khánh lập tức hỏi: “Anh uy hiếp anh ta không được nhúng tay vào chuyện của Trương Hiến Chính?”

Trữ Mạt Ly lại ngồi trên ghế, anh cười cười: “Đoán thoải mái, em có vẻ rất khẩn trương.”

Trầm Khánh Khánh bắt giắc sờ mái tóc dài, lập tức trở mặt: “Tôi rất ổn, anh đừng lãng sang chuyện khác.”

“Được rồi, tôi quả thật có nhắc nhở Kiều Hàn Thâm.”

“Không hơn?”

“Em còn muốn thế nào?”

“Không phải anh có chuyện muốn nói với tôi sao?”

Khóe môi Trữ Mạt Ly khẽ cong lên, không nhiều không ít, nét dịu dàng và lạnh lùng cùng lúc đan xen vào nhau, anh ôn hòa nói: “Tôi không có gì muốn nói.”

“Được, vậy tôi nói.” Trầm Khánh Khánh đứng lên, đến trước mặt anh rồi đi lại vài bước, “Anh làm như vậy là vì tôi, hay vẫn vì bản thân anh?”

“Em nói gì?”

Trầm Khánh Khánh chỉ vào chính mình, không kìm được, lắc đầu cười: “Sẽ không vì tôi chứ? Tôi sẽ sợ hãi đấy.”

Lông mi Trữ Mạt Ly cũng chưa động.

“Hiển nhiên không phải vì tôi.” Trầm Khánh Khánh giơ tay chỉ ra điều lệ, “Tôi biết Trương Hiến Chính và anh cũng có vài mâu thuẫn nhỏ. Hẳn giúp Kiều Hàn Thâm đoạt lấy hai vai diễn của anh, hẳn luôn chống đối với từng lời anh nói. Thông thường, với người như vậy, anh sẽ không để hắn ta được vui vẻ lâu dài. Anh đẩy tôi vào hang sói quay phim với hắn, đơn giản vì muốn phân tán sự chú ý của hắn, đúng lúc tôi cũng muốn đối phó hắn. Vậy nên anh chỉ cần hơi phối hợp một chút, sau lưng đâm hắn một đao. Nếu tôi đoán không sai, người xử tử hắn chính là anh. Anh chuẩn bị vô cùng toàn vẹn, thậm chí vì tránh tai mắt mọi người còn bay sang Mỹ. Sau đó thì chẳng kẻ nào biết rốt cuộc ai đâm Trương Hiến Chính một đao trí mạng.”

Trữ Mạt Ly nhẹ nhàng vỗ tay: “Suy đoán rất hay.”

Trầm Khánh Khánh một tay chống bàn, một tay xoa eo, cô thích cảm giác nhìn xuống này, nó giúp cô có thể thả lỏng sự khẩn trương trong lòng. Nhất là khi đối mặt với Trữ Mạt Ly, anh luôn làm cô khẩn trương quá mức.

“Cảm ơn, mới đầu tôi cũng nghĩ không ra, chỉ là câu nói “tôi vẫn đơn phương theo đuổi cô Trầm” kia, sau đó tôi lại đứng từ góc độ anh tự hỏi, đột nhiên hiểu ra thôi.”

“À? Sao em biết tôi nghĩ cái gì?”

“Ở đây không có người khác, chúng ta thẳng thắn với nhau đi.” Trầm Khánh Khánh kéo ghế dựa, ngồi xuống, “Đối với anh mà nói, tôi là một tai họa ngầm, một quả bom, bất cứ lúc nào cũng có thể mang tới tai họa cho anh – một khi cha anh biết tôi tồn tại, bí mật anh dốc sức bảo vệ sẽ bị lộ ra ngoài, anh có thể cho phép chuyện này xảy ra sao? Cho nên, anh chỉ có hai con đường có thể đi: thứ nhất, làm tôi biến mất,

thứ hai, cột hai chúng ta vào nhau. Điều thứ nhất đương nhiên không thể, như vậy điều thứ hai sẽ là lựa chọn sáng suốt nhất.”

Về mặt của cô như một luật sư tài năng tranh luận trên tòa án.

Trữ Mạt Ly nhích lại gần Trầm Khánh Khánh, Trầm Khánh Khánh muốn trốn tránh, lại bị anh đột nhiên giữ chặt. Anh không mạnh tay, xem như dịu dàng, Trầm Khánh Khánh muốn chạy thoát, bỗng phát hiện nếu làm như vậy, ngược lại cô có vẻ phản ứng quá khích.

Trữ Mạt Ly không buông tay, anh nhìn cô một lúc. Ánh mắt anh rất đẹp, đường nét hoàn mỹ, đôi con ngươi đen thẫm, ánh mắt này đã từng được fan bình chọn là ánh mắt say lòng người nhất. Bất luận cười hay không đều đẹp nhất, mà vẻ đẹp này cùng với cảm giác áp bức mạnh mẽ, không phải bất cứ ai cũng có thể chịu được.

Trầm Khánh Khánh đã từng nói, ánh mắt này làm cô nhớ tới loài sói bạc dưới trăng, lạnh lẽo như băng và xinh đẹp.

Nhưng là, ánh mắt anh bây giờ vừa bình tĩnh vừa dịu dàng, cứ như liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu mọi thứ, tình cảm nơi đó chậm rãi lưu động như không có tận cùng: “Tôi biết trong mắt em tôi là loại người gì. Nhưng em vẫn chưa hiểu hết về tôi.”

Tay Trầm Khánh Khánh bị Trữ Mạt Ly nắm chặt cuối cùng cũng được thả ra, nhưng cô không ngừng đổ mồ hôi. Mà ngón tay Trữ Mạt Ly lại lướt nhẹ trên mặt cô, dường như một chút cũng không để ý.

“Có một số việc tôi không nói không có nghĩa là tôi không làm. Cũng có một số việc tôi làm không có nghĩa là nhất định tôi phải nói. Nhưng chuyện tôi đã nói, tôi chắc chắn sẽ làm.”

Trầm Khánh Khánh không dễ chịu mấy, chau mày: “Anh làm tôi chóng mặt.”

Trữ Mạt Ly buông tay khỏi người cô, lại cúi đầu nói bên tai cô: “Vậy thì tốt rồi, từ từ nghĩ lại.”

Trầm Khánh Khánh ngạc nhiên bởi hành động bất ngờ của anh, nhưng đợi cô lấy lại tinh thần, anh đã đứng ở cửa, người cũng như khi đến: “Vẫn chưa đi?”

Cuộc sống bận rộn dần dần giúp người ta quên đi phiền não, như lời nói chẳng hiểu ra sao của người nào đó, như người tên Quý Hàm. “Tuyệt đại phong trần” sau một loạt phong ba cuối cùng cũng đến lần đầu ra mắt, mà Trầm Khánh Khánh bắt đầu chiêm trống rùm beng chuẩn bị bộ phim mới “Nữ hoàng áo trắng”, vấn đề lớn nhất bây giờ là nam chính vẫn chưa xác định, đạo diễn đang rất buồn rầu.

Rất nhiều siêu sao đều từ màn ảnh nhỏ hướng ra màn ảnh lớn, sau đó bọn họ đi đường lớn của siêu sao, vứt bỏ bàn đạp ban đầu không còn một mảnh. Vậy nên, khi Trầm Khánh Khánh xác nhận tham gia “Nữ hoàng áo trắng”, rất nhiều người thấy bất ngờ, nhất là Trữ Mạt Ly. Trữ Mạt Ly cũng không muốn Trầm Khánh Khánh nhận quay phim truyền hình, không chỉ vất vả, cát sê còn ít, càng không thể đạt được giải thưởng quốc tế, thật sự không phải một cuộc mua bán có lời.

Nhưng Trầm Khánh Khánh lại làm như vậy, còn rất kiên quyết. Cô bỏ qua nhiều kịch bản phim như thế, không quay, cố tình chọn bộ này, có hai nguyên nhân. Một, đạo diễn là Lí Chí Vân, Bá Nhạc của cô, con người luôn phải uống nước nhớ nguồn. Hai, vai diễn này, quá giống Trầm Khánh Khánh, không hẳn là người ác, cũng không hẳn là người tốt, vì đạt mục đích của bản thân có thể sử dụng tất cả mọi thủ đoạn, nhưng cũng có giới hạn của chính mình. Lần đầu tiên thấy vai diễn này, Trầm Khánh Khánh đã rất say mê.

Buổi ra mắt phim hôm ấy, Trầm Khánh Khánh trang phục lộng lẫy tham dự. Vì thời điểm này, một tháng trước công ty đã sắp xếp một loạt hoạt động hy vọng có thể tiếp tục hâm nóng bầu không khí ngày ra mắt phim, điều này cơ bản là “lửa đổ thêm dầu”. Sau nhiều chuyện như vậy, cơ hồ không ai không biết “Tuyệt đại phong trần”. Nguyên nhân vì lúc trước quảng bá nhiều như thế, dù rằng rất nhiều người muốn xem một chút cảnh nóng trong phim, có người đến xem Trầm Khánh Khánh lần đầu lộ diện chính thức sau nhiều ngày như vậy, mặc kệ tốt hay xấu, thậm chí vé buổi ra mắt phim còn bị cướp đoạt, hấp dẫn hết ánh mắt mọi người.

Quảng cáo rùm beng là bộ phim điện ảnh cuối cùng trong nghiệp đạo diễn của Trương Hiểu Chính, diễn viên Trầm Khánh Khánh phá lệ vào vai một đời danh kỹ thăng trầm, cùng dàn sao mới nổi tham gia diễn

xuất, hoàng đế làng giải trí Trữ Mạt Ly chịu trách nhiệm sản xuất, bộ phim cổ trang xúc động nhất lịch sử - “Tuyệt đại phong trần”.

Buổi ra mắt phim náo nhiệt đến nỗi khiến người ta hoài nghi những scandal trước đó là do Trữ Mạt Ly cố tình dàn dựng.

Trầm Khánh Khánh cũng không đến muộn sự kiện quan trọng thế này, đây là sự chuyên nghiệp cô rèn luyện hàng ngày. Khi cô mặc một chiếc váy sang trọng đính kim cương xuất hiện ở hội trường, tình cảnh suýt nữa không khống chế được.

Cô là ngôi sao nữ có phong thái xuất chúng nhất trong làng giải trí, cũng là ngôi sao nữ có nụ cười đẹp nhất. Cô lộng lẫy, thanh cao lại mê người, cô khoan thai cùng nam diễn viên Dương Phạm sánh bước trên thảm đỏ, vô số ánh đèn flash như ánh sao điểm xuyết khiến cô càng thêm chói lọi, sao quanh trắng sáng. Cho dù cô không phải người đẹp nhất, nhưng khoảnh khắc cô nhìn về phía bạn, hô hấp của bạn không thể không lạnh đi như hàn mai, đông cứng vì ái mộ đóa hoa đào xinh đẹp. Nữ minh tinh nào ở cạnh cô cũng đều ảm đạm nhạt nhòa. Tuy tuổi trẻ là vốn liếng, nhưng những gì lắng đọng qua năm tháng chưa hẳn không phải tinh hoa. Cơ trí và chín chắn của Trầm Khánh Khánh trong nháy mắt loại trừ rất nhiều hiểu lầm về cô của bao người.

Buổi ra mắt lần này được tổ chức long trọng, sắp xếp rất nhiều câu hỏi. Trầm Khánh Khánh phiền nhất ở vấn đề trả lời câu hỏi, câu hỏi của người chủ trì đều được trao đổi trước, cho nên không sợ, nhưng câu hỏi của các phóng viên luôn gian xảo. Tại những sự kiện lớn phải nói chuyện cẩn thận, mấy người trẻ tuổi khó tránh nóng vội, Trương Hiến Chính vắng mặt, có thể trấn an dư luận chỉ có Trầm Khánh Khánh. Xét thấy trước đó cô vẫn bảo trì im lặng, các phóng viên như tích lũy một đồng thuốc nổ chuẩn bị ném về cô.

Trầm Khánh Khánh bình tĩnh trả lời câu hỏi của các phóng viên, thảnh thơi kèm theo nụ cười vô hại. Tuy rằng phóng viên đến đây đều bị yêu cầu cấm nói tới vấn đề về Trương Hiến Chính và Trữ Mạt Ly, nhưng vẫn sẽ có người không từ bỏ ý định, chọc gậy bánh xe.

Có phóng viên hỏi cô có ý kiến gì với scandal xảy ra trước đây, có ảnh hưởng đến bộ phim hay không.

Trầm Khánh Khánh nói rất kiên quyết: “Thanh giả tự thanh [1], ác giả ác báo. Bộ phim tuyệt đối được chế tác theo yêu cầu cao nhất, là một bộ phim với chất lượng không làm người xem thất vọng.”

[1] thanh giả tự thanh: trong sạch thì tự bản thân nó trong sạch không cần thanh minh, biện hộ.

Lại có phóng viên hỏi cô có cảm tưởng gì đối với cảnh nóng trong phim, có hài lòng với nhà sản xuất hay không.

Vấn đề này tương đối hiếm, clip Trữ Mạt Ly hướng dẫn diễn cảnh nóng ở trường quay bị tung ra, có cảm tưởng gì với cảnh nóng, đương nhiên cũng là với lần diễn đó của Trữ Mạt Ly. Mà nhà sản xuất là ai, không phải Trữ Mạt Ly sao, không hài lòng với nhà sản xuất, cũng chính là không hài lòng với Trữ Mạt Ly. Câu hỏi vừa nêu ra, mắt đám phóng viên phía dưới đều sáng lên chờ Trầm Khánh Khánh trả lời.

Trầm Khánh Khánh cười lại cười: “Quay cảnh nóng là một chuyện rất khó quên trong nghiệp diễn của tôi, tràn đầy thách thức nhưng cũng rất thú vị, đối với tôi nó có giá trị xúc tiến rất lớn, kết quả thì cá nhân tôi cảm thấy vô cùng hài lòng. Chúng tôi rất tin tưởng với nhà sản xuất của “Tuyệt đại phong trần”, đương nhiên sẽ vừa lòng.”

Cô trả lời bình thản, tựa hồ rơi ra trọng điểm, quay đầu nghiêng ngẫm lại không nhai ra cái gì.

Nhà sản xuất hôm nay có ở hội trường buổi ra mắt không?

Đây lại là một câu hỏi rất trọng yếu, đồng nghĩa với việc hỏi Trữ Mạt Ly có đến hay không. Anh tới vì cái gì, trong mắt phóng viên sẽ có rất nguyên do. Nhìn xem, tất cả mọi người đều thích gán vấn đề của Trữ Mạt Ly lên người cô.

Trầm Khánh Khánh không buồn bực chút nào, vẫn kéo ra nụ cười tao nhã ấy: “Nhà sản xuất của chúng tôi từ trước tới giờ đều xuất quỷ nhập thần, nếu lát nữa anh thấy anh ấy, xin nói cho tôi biết.”

Chuyện trả lời câu hỏi đến đây là chấm dứt. Trầm Khánh Khánh thành công lấy một địch trăm, công lực Thái Cực quyền của cô cao thêm một tầng, làm cho đám phóng viên này lần mò trong sương mù, bọn họ

yêu nhau như thế nào như thế nào, tóm lại cái gì cô cũng chưa tiết lộ.

Sau đó, nhân viên đoàn phim trên đùa lẫn nhau, cùng nói quay phim là một chuyện thú vị. Tất cả mọi người đều ra vẻ tình sâu nghĩa nặng, duy trì không khí ấm áp vui vẻ. Diễn viên chính là diễn viên, ở đâu cũng đều có thể diễn xuất.

Sau mấy kiểu diễn này, những khán giả may mắn có vé và truyền thông đã có thể thấy bộ phim điện ảnh mong mỏi đã lâu.

Trầm Khánh Khánh rời khỏi hội trường thay đổi quần áo bình thường, lặng lẽ đi vào vị trí đặc biệt được chuẩn bị trước, quan sát màn ảnh.

Trữ Mạt Ly đã sớm ngồi chờ ở đó, bên cạnh lại đặt một bó hoa hồng tươi thắm.

Anh lấy bó hoa hồng, đưa tới trước mặt cô: “Chúc mừng, biểu hiện vừa rồi của em rất hoàn mỹ.”

Trữ Mạt Ly cả người trắng thuần, chỉ có đường viền cổ áo trang trí bằng một viên kim cương sáng nhẹ, khiến anh sáng như trăng, tuấn tú bức người. Trầm Khánh Khánh vẫn cảm thấy người đàn ông này mặc trang phục trắng như tuyết thật tao nhã, mà khi ấy người này vẫn là Trữ Mạt Ly, vì sao hắn ăn mặc đơn giản vẫn có thể tỏa ra cốt cách quý tộc như vậy?

“Cảm ơn.” Trầm Khánh Khánh nhận lấy, tay đưa cho Ted, cô cũng không muốn lát nữa cầm bó hoa này bị đám phóng viên đuổi giết.

Trầm Khánh Khánh rời khỏi chỗ Trữ Mạt Ly ngồi xuống, phim còn chưa chiếu, so với ngồi không, chi bằng tìm chuyện nói.

“Chuyện lần trước anh nói, tôi thật sự không nghĩ ra, nên tôi quyết định không nghĩ nữa.”

Trữ Mạt Ly cười nói vô tình: “Em quả thật không thích hợp suy nghĩ mấy chuyện có chiều sâu.”

Cổ họng Trầm Khánh Khánh như bị xương cá mắc ngang, không thể rơi xuống dưới, cô trên chộc nói: “Chỉ mình tôi bị phóng viên làm phiền có phải không công bằng lắm hay không? Nếu anh muốn bọn họ hiểu lầm, mặc kệ thế nào anh vẫn nên ra vẻ chút chút, ví như vừa rồi anh nên tặng tôi bó hoa này trước mặt mọi người.”

Nếu đến bây giờ Trữ Mạt Ly còn không giải thích lời anh nói – câu nói làm người ta nghĩ loạn, như vậy chỉ còn một con đường cuối cùng, Trầm Khánh Khánh không thể không xé rách da mặt anh, không muốn nó đồng lõa với người giỏi nói dối này.

Trữ Mạt Ly nghiêng mặt, dường như còn thật sự suy nghĩ, lại nói nghiêm túc: “Đó là một chủ ý không tồi, trong bữa tiệc chúc mừng có thể thử.”

Trầm Khánh Khánh bị hù dọa: “Anh dám.”

Trữ Mạt Ly lại nói thật hiển nhiên: “Khánh Khánh, tôi theo đuổi em, đương nhiên phải làm cho thật giống.”

Trầm Khánh Khánh che miệng cười nói: “Ha ha, nếu anh dám, tôi đây sẽ cự tuyệt anh trước mặt phóng viên.”

Trữ Mạt Ly hừ một tiếng khó hiểu: “Phim bắt đầu rồi, chuyện này để sau nói.”

18. Chương 29

Chương 29

Bất luận Trương Hiểu Chính phạm phải lỗi lầm như thế nào, nhưng đối với điện ảnh, chắc chắn hắn vẫn rất đáng khen. Phân đoạn lớn có cảnh lớn, phân đoạn nhỏ có cảnh nhỏ tỉ mỉ, từ trước tới nay Trữ Mạt Ly đều có yêu cầu rất cao với phim điện ảnh, nhưng để đạt được yêu cầu của anh, anh cũng đầu tư rất lớn.

Tuy vậy, cảnh có đẹp thế nào cũng chỉ là đồ trang trí, diễn viên mới là linh hồn của bộ phim. Đối với một nữ diễn viên vừa đạt được vinh quang, Trầm Khánh Khánh cũng rất có can đảm, dám tiếp nhận bộ phim mà phần lớn là tự mình độc diễn như vậy, rất nhiều nhà phê bình điện ảnh đều chuyên chú nhìn vào diễn xuất của cô.

Không thể nghi ngờ, Trầm Khánh Khánh diễn xuất rất có hồn, mặc dù biểu hiện chưa hơn hẳn diễn xuất trong bộ phim cô giành giải thưởng, nhưng cô nắm chắc tính cách nhân vật, vẫn xuất thần nhập hóa. Diễn viên mới vào nghề đều quen dùng động tác thể hiện cảm xúc bản thân, diễn viên có chút kinh nghiệm bắt đầu diễn xuất thêm bằng nét mặt, mà diễn viên chân chính sẽ diễn xuất bằng ánh mắt, sẽ diễn bằng cảm xúc, giống như Trầm Khánh Khánh.

Đây không phải là lần đầu tiên Trầm Khánh Khánh xem phim mình diễn, nhưng không lần nào cô bất an như bây giờ, nhất là càng đến đoạn cảnh nóng kia, cô càng như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, như một thí sinh chờ đợi điểm thi, muốn nhìn lại không dám nhìn bài làm ấy.

Nội dung bộ phim dần tiến tới cảnh nóng, mọi người chờ mong cảnh này rốt cuộc đã bỏ khăn che mặt. Hai tay Trầm Khánh Khánh không khỏi vịn lại cùng nhau. Cảnh phim càng vào sâu, cô càng nắm chặt, âm thanh rõ ràng, hình ảnh sống động, Trầm Khánh Khánh không khỏi thay đổi vài thế ngồi. Mà Trữ Mạt Ly bên cạnh từ đầu đến cuối đều hết sức chăm chú, vẻ mặt nghiêm túc, như giám định và thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật chân chính.

Cảnh nóng không dài, nó ở giữa bộ phim không có mục đích hấp dẫn ánh nhìn, mà thực sự để chuyển tiếp. Sau giây phút âm áp ngắn ngủi, nội dung bộ phim bỗng chuyển nhanh, thời cuộc biến đổi, Lí Hương Quân khích lệ người yêu tiến hành một kế hoạch lớn, hai người bị bắt chia lìa, tính cách cứng cỏi tiềm ẩn của nàng đã được thể hiện ra.

Nửa sau bộ phim có nhiều biến đổi, Lí Hương Quân bị hãm hại tầng tầng lớp lớp, lang bạc kỳ hồ, đau khổ, lại vẫn mạnh mẽ chống đỡ, hoài niệm chờ đợi lang quân. Cho đến khi nhạc phim vang lên, rất nhiều người còn đắm chìm trong hình ảnh cuối phim chấn động lòng người: Lí Hương Quân tay cầm quạt hoa đào, dưới ánh tịch dương, dung mạo của người mang bệnh, hết sức ấn tượng, bỏ lại vẻ đẹp bị thương lặng lẽ cuối cùng.

Một đời danh kỹ trải qua bao yêu hận tình thù, cô đơn đến chết.

Ai nói Trầm Khánh Khánh không thích hợp diễn Lí Hương Quân, còn ai có thể giống như cô, làm cho nhân vật phủ bụi lịch sử này sống dậy và tiến vào lòng người xem được như thế?

Hoàn thành tấn bi kịch kinh điển này, có lẽ mai sau vai diễn này của Trầm Khánh Khánh sẽ trở thành danh kỹ kinh điển nhất trong lịch sử điện ảnh.

Đèn dần bật sáng lên, trong phòng chiếu vang lên những tiếng vỗ tay không ngớt, khán giả thật lâu không muốn rời đi.

Trầm Khánh Khánh cùng Trữ Mạt Ly đi ra cửa, Trữ Mạt Ly đi sau cô vẫn không nói chuyện. Trước đây mỗi khi anh xem xong bộ phim cô diễn, ít nhiều đều sẽ đánh giá hai câu. Trầm Khánh Khánh thiếu kiên nhẫn, dừng bước chân, quay lại hỏi anh: “Thế nào? Có vừa lòng không?”

Trữ Mạt Ly mỉm cười: “Tôi rất mong chờ doanh thu phòng vé lần này.”

Trầm Khánh Khánh dãn mày, thần sắc thả lỏng, tảng đá lớn trong lòng thoáng buông ra.

“Có điều...” Trữ Mạt Ly đột nhiên nói thêm, “Về mặt khi em diễn cùng tôi vẫn thích hợp hơn.”

Về mặt ảnh hậu lúc này thật buồn cười, boss cô thì cười rất vui vẻ.

“Khánh Khánh.”

Trầm Khánh Khánh sửng sốt, cô quay đầu lại, kinh ngạc nói: “Trịnh Thị.”

Trịnh Thị cười tủm tỉm cầm bó bách hợp chân thành đi tới: “Phim hay lắm, chúc em lại giành thêm giải thưởng trở về.”

“Cảm ơn.” Trầm Khánh Khánh nhận hoa, khó hiểu hỏi, “Sao anh đến được buổi ra mắt này?”

“À, vé rất đắt hàng, anh số đỏ, cướp được hai vé.”

Trầm Khánh Khánh lập tức hiểu rõ khe gập đầu, tức thời liếc mắt nhìn Ted. Ted xấu hổ đỏ mặt, không khỏi trừng Trịnh Thị.

Trịnh Thị vô tội chớp mắt, sau đó nhìn thấy bó hoa hồng trong tay Ted, phút chốc thay đổi sắc mặt, cảnh giác nói: “Hoa này không nên nhận chứ?”

Trầm Khánh Khánh vội vàng giải thích: “Đừng nóng, không ai lấy xó nhà của anh đâu, đây là của em.”

Trịnh Thị còn chưa kịp yên tâm, lại cảnh giác lên: “Của em? Ai tặng vậy?”

Nơi này có một nhân vật lớn vẫn bị Trịnh Thị xem nhẹ, mãi đến lúc này Trịnh Thị mới hướng ánh mắt nhìn anh.

Trữ Mạt Ly cười như không cười nhìn anh ta.

Trịnh Thị bỗng cười khanh khách nói với Trầm Khánh Khánh: “Hôm nay Tiểu Hàm cũng đến đây, em đi gặp cậu ta đi!”

Trầm Khánh Khánh sửng sốt, ngay sau đó bất giác nhíu mày: “Anh ta đến đây?”

Ted cuống quýt nắm tay áo Trịnh Thị: “Anh đưa vé còn lại cho hần? Không phải anh bảo ẹ anh hả?”

Trữ Mạt Ly ngược lại rất bình tĩnh.

Trịnh Thị miễn cưỡng nói: “Tiểu Hàm xin anh, cuối cùng anh cũng ngại từ chối. Khánh Khánh, cậu ta ở bên ngoài đợi em đó!”

“Bây giờ Khánh Khánh không thể ra ngoài bằng cửa chính, anh không thấy nhiều phóng viên như vậy à?” Ted cứng rắn nói.

Trịnh Thị vỗ lưng trấn an Ted, nhưng lời nói vẫn như trước: “Cậu ta muốn mời em ăn cơm.”

“Ngại quá, mọi việc nên có thứ tự trước sau phải không nhỉ?” Trữ Mạt Ly đánh tan trầm mặc, từ phía sau đi đến, không chút dấu vết kéo Trầm Khánh Khánh đến bên cạnh mình.

Trịnh Thị giả bộ không rõ: “Có ý gì?”

Trữ Mạt Ly mặt không đổi sắc, tâm không loạn nói dối: “Lát nữa có bữa tiệc chúc mừng, nữ chính không thể không tham gia.”

Trịnh Thị đồng dạng nói: “Dù sao chỉ cần hé mặt là được, Khánh Khánh, Tiểu Hàm đã đặt chỗ rồi.”

Trữ Mạt Ly cúi đầu, dịu dàng nói: “Khánh Khánh, tôn chỉ của em là công việc đặt lên trên hết.”

Trầm Khánh Khánh nghi ngờ: “Khi nào có tiệc chúc mừng vậy?”

Trữ Mạt Ly thản nhiên nói: “Tôi nói có là có. Ted.”

Ted nhanh nhạy phản ứng lại, lập tức tiếp lời: “Là anh vội quá quên nói cho em, thật sự có một tiệc chúc mừng.”

Đây rõ ràng là cướp người.

Trầm Khánh Khánh không biết trong hồ lô Trữ Mạt Ly bán thuốc gì, nhưng trước mắt cô quả thật không muốn nhìn thấy khuôn mặt của Quý Hàm kia, sau khi cân nhắc, cô đưa ra quyết định: “Em phải đến tiệc chúc mừng, anh bảo Quý Hàm bỏ ý định đi. Bọn em phải bình tĩnh thêm một khoảng thời gian nữa mới ổn, đỡ gặp mặt lại âm ỉ.”

Về mặt Trịnh Thị cứng đờ, lại nhanh chóng lộ ra khuôn mặt tươi cười: “Khánh Khánh, hôm nay Tiểu Hàm đặt chỗ ở POPO, em hần vẫn nhớ đây là nơi kỷ niệm 100 ngày hai người qua lại chứ?”

Trầm Khánh Khánh lại trầm mặc, thở dài: “Em hiểu ý tốt của anh, em thật sự không rảnh.”

Trịnh Thị đánh giá Trầm Khánh Khánh một lát, phát hiện cô thật sự không hay nói giỡn, anh ta không khỏi có phần kinh ngạc. Trước đây chỉ cần anh ta nói giúp Quý Hàm vài lời hay, Trầm Khánh Khánh lập tức giận mây đen, tức vũ khí đầu hàng, nhưng lần này cô lại kiên quyết đến như vậy.

Rốt cuộc đã thương tổn vào tâm, không phải nói vân hồi là có thể vân hồi.

“Được rồi, vậy để lần sau vậy... Em đừng giận, lời cậu ta nói lúc đó đều do tức giận mà ra.”

“Em phân biệt được lời giận và lời thật.” Trầm Khánh Khánh cũng không muốn làm khó Trịnh Thị, “Lại cảm ơn hoa của anh.”

Trịnh Thị xòe tay, cười nói: “Đó không phải anh tặng, em hẳn biết là ai.”

Hương bách hợp thơm ngát bỗng có hơi gay mũi.

Trịnh Thị đi rồi, Ted chịu đòn nhận tội, Trầm Khánh Khánh rộng lượng phát phát tay: “IQ của người đang yêu luôn rất thấp.” Ted bị cô chinh hận không thể trốn ra ngoài.

“Anh diễn màn ghen tuông như thật.” Trầm Khánh Khánh nhét bó bách hợp vào tay Trữ Mạt Ly.

Trữ Mạt Ly ngắt một đóa, đưa lên mũi ngửi: “Ai nói là giả vậy?”

“Hừ.” Trầm Khánh Khánh lại dùng ánh mắt xem kịch hay nhìn Trữ Mạt Ly: “Tôi chờ tiệc chúc mừng tối nay.”

Trầm Khánh Khánh cô cũng không ngu ngốc, làm gì có cái tiệc chúc mừng nào, có điều anh đúng lúc lại cho cô một lý do, lúc đó cô không chọc phá không có nghĩa là cô không biết anh giả trò.

Trữ Mạt Ly lại nói rất thản nhiên: “Sẽ không để em thất vọng.”

Buổi tối, Trầm Khánh Khánh cực kỳ hứng thú theo Ted đến tham gia cái gọi là tiệc chúc mừng kia. Cô thật muốn xem Trữ Mạt Ly làm ảo thuật như thế nào, phải trong ba giờ bày ra một tiệc chúc mừng y như thật, cho dù có là Trữ Mạt Ly, cũng không sợ không tìm được nhược điểm.

Nhưng mà, khi Ted đưa Trầm Khánh Khánh đến nhà Trữ Mạt Ly, Trầm Khánh Khánh không cười nổi.

Liều Liều bỏ nhào vào trong lòng Trầm Khánh Khánh, đôi mắt to lóe lên: “Dì Khánh Khánh, mau tới, đi xem con đã chuẩn bị bóng bay.”

Trên tường phòng khách treo một băng rôn, mặt trên đúng là một hàng chữ to xiêu xiêu vẹo vẹo: Tiệc chúc mừng Trầm Khánh Khánh.

Trữ Mạt Ly nâng ly rượu tới trước mặt Trầm Khánh Khánh.

“Tiệc chúc mừng?” Trầm Khánh Khánh chỉ vào dòng chữ to trên tường vô lực nói.

“Tôi chưa nói công ty tổ chức tiệc chúc mừng, em hẳn là nghe rõ lời tôi nói.”

Hiệu quả tia tốt câu chữ, Trữ Mạt Ly xưng thứ hai, ai dám xưng thứ nhất.

Trữ Mạt Ly đưa cô một ly sâm banh: “Liều Liều có làm quà tặng em.”

Liều Liều lập tức từ trong phòng mang ra một cái hộp lớn, ngập tràn mong chờ đưa tới trước mặt Trầm Khánh Khánh.

Trầm Khánh Khánh hẳn sớm đoán được Trữ Mạt Ly sẽ xử lý vấn đề như thế nào, nhìn Liều Liều đáng yêu trước mặt, Trầm Khánh Khánh nhận lấy ly sâm banh uống một ngụm, sau đó lộ ra vẻ mặt mong chờ được nhận quà: “Là cái gì vậy?”

Liều Liều hai tay ôm má, chỉ cười: “Hi hi.”

Trầm Khánh Khánh mở lại mở, món quà dần hiện lên rõ ràng trước mắt, khi nó hiện ra hoàn toàn trước mặt Trầm Khánh Khánh, cổ họng cô bỗng nóng lên nói không thành tiếng.

Món quà cũng không tinh xảo như thế, nhưng trân quý hơn cả kim cương.

“Đây là...”

“Dì Khánh Khánh thích búp bê Barbie, là con làm đó!”

“Oa, Liễu Liễu giỏi quá, làm rất đẹp.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Liễu Liễu đỏ lên, nhả nhỏ nói: “Con làm theo hình dáng của dì Khánh Khánh.”

Ngón tay Trầm Khánh Khánh lướt qua búp bê từng chút một, nói thật ra, nếu cô mà lớn lên giống như vậy, chắc cô sẽ khóc mất. Nhưng là, bất luận ánh mắt búp bê lớn bé thế nào, cổ có ngắn ra sao, Trầm Khánh Khánh cho rằng đây là món quà tốt nhất mà cô nhận được.

Bởi vì chân thành, nên trân quý.

“Ba ba cũng có chuẩn bị quà nha!”

Rơi lệ trước mặt đứa nhỏ thật là chuyện mất mặt, Trầm Khánh Khánh dùng tốc độ nhanh nhất điều chỉnh cảm xúc, cất quà vào trong túi, sau đó nói không tin tưởng lắm: “Ba con cũng có quà muốn tặng?”

Liễu Liễu che mắt Trầm Khánh Khánh, sau đó dắt cô đi.

Trầm Khánh Khánh có hơi không yên tâm đi theo con bé: “Bí ẩn như vậy sao? Đừng làm dì sợ nha.”

“Ba ba, chuẩn bị xong chưa?”

Không nghe thấy Trữ Mạt Ly trả lời, nhưng ánh mắt lại được người đằng sau hé mở.

Đèn trong nhà ăn tắt hết, ánh nến sáng rực xen vào mắt Trầm Khánh Khánh trước tiên, hoa tươi, âm nhạc, đầy đủ mọi thứ. Chẳng qua, Trầm Khánh Khánh chưa nhìn thấy bát tết, rượu vang, trên bàn chỉ có ba đĩa – cơm chiên trứng, có điều món cơm chiên trứng này không hề tùy tiện. Màu trứng vàng rực, hạt gạo chắc nịch, mùi xông vào mũi, mê hoặc miệng người phải động.

Trầm Khánh Khánh không nói nên lời, không thể đánh giá đĩa cơm chiên trứng trước mắt. Cô có một sở thích nho nhỏ, cô thích ăn nhất không phải những món ăn đẳng cấp xa xỉ tinh xảo, mà chỉ là một món cơm chiên trứng vô cùng đơn giản.

Đây là một bí mật rất riêng tư, ở nhà Trầm Khánh Khánh thường tự làm để ăn, một mình thưởng thụ thú vui tự tại.

“Dì Khánh Khánh”. Liễu Liễu nhỏ giọng gọi.

“Sao?”

“Ba ba chỉ biết làm món này. Nhưng ăn ngon lắm, bình thường con cũng không được ăn.”

Trầm Khánh Khánh giật mình: “Đây là ba con làm?”

Trữ Mạt Ly ngồi đối diện Trầm Khánh Khánh, anh cũng rất vừa lòng với tác phẩm của mình, cũng không có chút xấu hổ với việc bản thân chỉ biết làm cơm chiên trứng: “Tôi dám đảm bảo đầu bếp POPO cũng không làm được hương vị này.”

Trầm Khánh Khánh khinh thường nói: “Chỉ là cơm chiên trứng, khẩu khí lớn như vậy. Tôi cũng rất tìm tòi món cơm chiên trứng này.”

Trữ Mạt Ly làm một động tác xin mời.

Trầm Khánh Khánh ăn một miếng, trong đầu chuẩn bị một đồng lời nói châm chọc, nhưng ba giây qua đi, cô kinh hoàng rồi.

Liễu Liễu thấy vẻ mặt ngạc nhiên của Trầm Khánh Khánh, cười nói: “Có phải ba làm ngon lắm không ạ?”

“Không phải... Phải...” Trầm Khánh Khánh nói năng lộn xộn một hồi, “Anh làm như thế nào?”

Trữ Mạt Ly không đáp hồi lại: “Ăn ngon không?”

Trầm Khánh Khánh ghen một lúc, cô không thể không nói đây là món cơm chiên trứng ngon nhất cô từng, chỉ là cô không thể thừa nhận, cô tự phong vua cơm chiên trứng, sao Trữ Mạt Ly lại có thể hơn cô?

Trữ Mạt Ly hôm nay mèo mù vớ cá rán, lại có thể đánh bậy đánh bạ bày ra ba đĩa cơm chiên trứng, còn chạm tới tâm cô.

Trầm Khánh Khánh cúi đầu ăn cơm, vụng về nói: “Còn không bằng...”

Trầm Khánh Khánh biết mình làm cơm chiên trứng không phải là ngon nhất, bởi trước kia cô từng ném qua cơm chiên trứng ngon hơn cô làm, cô trước sau vẫn không làm ra hương vị đặc biệt ấy, nhưng đến tột cùng là cô ăn ở đâu, ăn lúc nào, cô sống chết cũng không nhớ ra được. Vậy mà hôm nay, món cơm chiên trứng Trữ Mạt Ly làm lại trùng hợp giống hệt hương vị trong trí nhớ, không kém chút nào.

Món cơm chiên trứng của Trữ Mạt Ly rất được hoan nghênh, Trầm Khánh Khánh ăn rồi còn muốn ăn thêm, nhưng anh lại nói không còn.

Trầm Khánh Khánh chịu đả kích rất lớn: “Chỉ có một ít như vậy?”

Trữ Mạt Ly uống rượu vang, cười rất đắc ý: “Số lượng có hạn, hoan nghênh lần sau lui tới.”

Trầm Khánh Khánh chưa từ bỏ ý định: “Anh học từ ai vậy?”

“Vô sự tự thông.”

“Không thể.”

“Thế nào?”

“Trước kia tôi từng ăn loại hương vị như thế này.”

Trữ Mạt Ly hiếu kỳ hỏi: “Ở đâu?”

“... Quên rồi. Nhưng tôi không thể làm ra loại mùi vị này, anh rõ ràng không biết nấu ăn, làm sao có thể tự mình học cách làm được mùi vị như vậy?”

Liễu Liễu vội vàng thanh minh cho ba mình: “Dì Khánh Khánh, món này thật sự là ba ba tự làm.”

Ánh mắt đen ôn hòa của Trữ Mạt Ly thoáng rực sáng, anh mỉm cười nói: “Tôi chỉ nói không có hứng thú với việc nấu ăn, không nói là tôi làm không ngon. Em có muốn biết có gì bí ẩn bên trong không?”

Trầm Khánh Khánh rất muốn bưng bình lắc đầu, nhưng cuối cùng cô vẫn gật đầu.

Trữ Mạt Ly cười dịu dàng, kéo dài giọng nói: “Anh... không nói cho em.”

Trầm Khánh Khánh suýt nữa không tiếp thu được, cô nghiêng răng nghiêng lợi: “Anh trêu đùa tôi?”

“Trừ phi...” Trữ Mạt Ly lại kéo dài.

“Cái gì?”

“Không nhận “Nữ hoàng áo trắng”.”

Trầm Khánh Khánh ngẩn người, lập tức từ chối: “Không được.”

Trữ Mạt Ly nuối tiếc nói: “Vậy quên đi.”

Trầm Khánh Khánh khó hiểu: “Tôi đã nói bộ phim này tôi nhất định phải quay, hưởng chi kịch bản, đạo diễn, cát sê đều rất tốt, vì sao muốn tôi bỏ?”

“Biết quay phim ở đâu không?”

“Đã có quyết định rồi? Tôi vẫn chưa nhận được thông báo.”

“Là một bệnh viện.” Trữ Mạt Ly cười đến mơ hồ, đoán không ra giọng điệu anh, “Em đoán là nhà ai?”

19. Chương 30 - 31

Chương 30

Trầm Khánh Khánh hỏi Trữ Mạt Ly là bệnh viện nhà ai, Trữ Mạt Ly vẫn giữ nụ cười khó hiểu, sau đó vút cho cô một câu: “Tự đi tìm hiểu.”

Trữ Mạt Ly làm việc hay tùy tâm sở dục^[1] như vậy, Trầm Khánh Khánh rất hiểu bản tính thối này của anh, vì thế hôm sau cô trực tiếp tới tìm đạo diễn Lí, sau đó đạo diễn Lí nói cô biết nơi quay phim được chọn chính là bệnh viện bậc nhất ở cao ốc Tân Tạo.

[1] tùy tâm sở dục: thích làm theo ý mình.

Quay phim trong bệnh viện vốn không dễ, bởi nơi ấy có nhiều người rất bất tiện cho việc quay phim, hơn nữa quá trình quay phim cũng dễ gây phiền toái cho bệnh viện. Nhưng địa điểm lần này là bệnh viện mới xây nằm trong một khoa của bệnh viện, vẫn chưa bắt đầu sử dụng, đoàn phim tức khắc mượn sân sử dụng.

Những chuyện khác cũng không là gì, nhưng khi bốn chữ bệnh viện bậc nhất xâm nhập vào trong đầu lập tức có thể đổi thành hai chữ “Quý Hàm.”

“Em có thể tiếp tục quay bộ phim này khiến anh rất vui mừng. Ngày trước khi liên hệ với Ted, cậu ta nói em không có thời gian, hình như có vài bộ phim điện ảnh mời em, Trữ tổng dường như cũng không muốn em nhận lắm. Bất luận thế nào, xưa nay anh vẫn cho rằng em là nữ diễn viên anh không chọn nhầm.”

Khi nói chuyện với Lí Chí Vân, Trầm Khánh Khánh còn như đi vào cõi thần tiên, cô lấy lại tinh thần, cười nói: “Em đã nói qua với anh ấy, sao có thể không nể mặt đạo diễn Lí.”

Tuy Lí Chí Vân cũng được coi như một đạo diễn truyền hình xuất chúng, nhưng thái độ làm người của ông rất kiên cường, quay phim cố gắng đạt tới hoàn mỹ, đôi khi lại không được ưa chuộng, nên không phát triển thuận lợi lắm. “Nữ hoàng áo trắng” coi như giúp ông lấy lại danh tiếng, ông đã dùng nhiều tâm huyết biên soạn kịch bản, mời gọi tài chính, tìm kiếm diễn viên. Kịch bản đã xong, tài chính đã có, chỉ thiếu mỗi diễn viên thích hợp. Câu trả lời của Trầm Khánh Khánh chắc chắn đã cho ông một liều thuốc an thần.

“Em đã xem qua kịch bản, em muốn hỏi anh vì sao lại chọn em vào vai nữ chính, dù sao em cũng chưa thử vai.”

Lí Chí Vân cười nhẹ hai tiếng: “Nếu đã đọc kịch bản xong rồi, còn không biết nguyên nhân vì sao à?”

Trầm Khánh Khánh thử hỏi, “Vì giống em?”

“Khánh Khánh, chúng ta quen biết đã lâu, mặc kệ người ngoài nói như thế nào, em là loại người gì, ngay từ năm năm trước anh đã rất rõ ràng.”

Trầm Khánh Khánh lập tức tiếp lời: “Ích kỷ, dối trá, tao nhã, cố chấp, nham hiểm, cầu toàn, còn gì nữa đây?”

“Ha ha, những thứ này thật ra đều rất chuẩn”, Lí Chí Vân trêu ghẹo nói, “Có điều, em còn sót từ lương thiện.”

Trầm Khánh Khánh ngạc nhiên nói: “Hả, trên người em có thứ tốt đẹp như vậy, sao em lại không biết nhỉ?”

“Nếu không lương thiện sao em có thể đẩy Tăng đạo diễn đi để nhận bộ phim truyền hình này của anh. Vai diễn này rất phức tạp, lần đầu tiên xem vai diễn này anh đã nghĩ tới em rồi, cũng chỉ có em mới có thể nắm bắt.”

“Nữ chính không quá lương thiện, được, rất xuất thế, em rất mong chờ.”

“Em sẽ không đổi ý nữa chứ?”

Trầm Khánh Khánh cầm bút khoanh tròn hai chữ trên giấy, hai chữ đó là “bệnh viện”, Trữ Mạt Ly không muốn cô nhận bộ phim này vì địa điểm quay phim ở bệnh viện mà Quý Hàm đang làm? Trầm Khánh Khánh có tự cao, nhưng cô còn chưa tự cao tới mức thực sự nghĩ rằng Trữ Mạt Ly “ghen” nên mới hạ lệnh cấm. Về phần Quý Hàm... Trầm Khánh Khánh nhú mày, cô chưa đến nỗi phải trốn tránh người mất lòng

tin như anh ta đâu. Còn nữa, “Tuyệt đại phong trần” là bộ phim thứ tư liên tiếp của cô, khó tránh hơi mệt mỏi, lại trải qua bao scandal cùng một lúc, bây giờ trở lại màn ảnh không hẳn là sự lựa chọn chính xác.

“Anh yên tâm, một mình em bao hết.” Trần Khánh Khánh vo tờ giấy kia thành viên tròn.

Giọng nói Lí Chí Vân nghe thật vui mừng: “Thế thì được, ngày kia chúng ta hẹn nhau một chút, em xem có ai thích hợp làm nam chính không?”

“Vai nam chính, em quả thật chọn được một người.” Ánh mắt Trần Khánh Khánh đặt trên tạp chí phía trước, trên bìa là một bức ảnh đen trắng lớn, khí thế bức người.

“Thật không, ai thế?”

Trần Khánh Khánh không khỏi nở nụ cười, dịu dàng nói: “Phương Thuấn.”

Đạo diễn Lí Chí Vân nghĩ Trần Khánh Khánh muốn mời Phương Thuấn vào vai nam chính là nói đùa, Trần Khánh Khánh cũng không tùy tiện đùa cợt mấy chuyện này. Cô biết Phương Thuấn là một siêu sao đổ bộ kể tục Trữ Mạt Ly, nhất là vô số giải thưởng điện ảnh, như hào quang năm đó của anh. Chỉ là ban đầu hẳn có cơ hội nổi tiếng vì gương mặt ấy, dung mạo giống Trữ Mạt Ly năm phần, phong cách thì bắt chước Trữ Mạt Ly bảy phần, nổi tiếng một lần dường như với hẳn mà nói chẳng phải việc khó khăn. Hẳn cũng là người thông minh, sau khi thành danh xóa dần bóng dáng Trữ Mạt Ly trên người, tự thêm vào nét riêng của mình, tạo một phong cách riêng biệt.

Trần Khánh Khánh biết rõ hai năm trước Phương Thuấn cũng đã chuyển sang solo, thành lập công ty riêng, ngoại trừ ngoại hình giống, con đường phát triển tựa hồ đều giống những bước đi của Trữ Mạt Ly. Trước mắt, do việc đầu tư của Phương Thuấn gặp khó khăn, sau nửa năm nghỉ ngơi và chỉnh đốn, chuẩn bị khởi đầu lại lần nữa, hẳn rất thân với An Thiển, đang chuẩn bị kế hoạch hợp diễn cùng An Thiển trong bộ phim “Chiến tranh tình báo”, có điều còn đang trong giai đoạn đàm phán. Người bình thường cho rằng đây là chuyện chắc chắn, ngay cả đạo diễn Lí Chí Vân cũng nghĩ như vậy. Huống chi tìm một ảnh để đến quay phim truyền hình? Nếu điều đó trở thành sự thật thì bộ phim truyền hình này khỏi cần lo lắng chuyện tỉ suất người xem, thế nhưng đây quả thật là một nhiệm vụ bất khả thi, chưa đưa vào chương trình xét duyệt đã bị loại bỏ rồi. Nhưng Trần Khánh Khánh không cho rằng như vậy, cô có thể diễn, vì sao Phương Thuấn lại không?

Mưu sự tại nhân, có Phương Thuấn tham gia, cô liền như hổ thêm cánh.

Trần Khánh Khánh không đánh giấc khi không có chuẩn bị, đã có ý tưởng, tự nhiên có đối sách. Chẳng qua, chuyện này cần tìm Trữ Mạt Ly giúp một chút... Vấn đề là, vị hoàng đế này đang chơi trò mất tích với cô.

Từ lúc anh biết Trần Khánh Khánh xác nhận quay phim “Nữ hoàng áo trắng”, anh chỉ cười rồi cười một cách kỳ lạ, sau đó vài ngày liên tục không có chút tin tức gì, giống như người đã bốc hơi đi, lấy việc này nói ọi người, anh rất-không-vui.

Trần Khánh Khánh phái Ted đi tìm, Ted tìm đến sát đầu mẻ trán, cuối cùng đến Tây Tạng kéo Trữ Mạt Ly về, sau đó hết sức van xin, đeo mo vào mặt, lấy cái chết ra đe dọa, hoàng đế rốt cuộc không tình nguyện gật đầu đồng ý trở về.

“Thật ra diễn trò thì đâu cần so đo như vậy, đạt tới hiệu quả là được rồi. Anh xem Quý Hàm không phải đã có dấu hiệu muốn quay đầu là bờ rồi à? Quay một bộ phim, bọn họ nhất định tiếp xúc rất nhiều, chỉ cần Khánh Khánh mềm lòng một chút, quay lại chỉ là vấn đề thời gian, anh cũng có thể lập tức lui về thành.”

Trên chuyến máy bay trở về, Ted cố gắng khuyên bảo nhân vật anh ta đã hầu hạ nửa đời người, người vẫn thối tính như vậy, thật sự là không chịu nổi.

Trữ Mạt Ly tháo kính quay lại, đôi mắt phượng di chuyển, đen như hồ sâu, lãnh đạm hừ nói: “Ai nói tôi diễn trò?”

Một tia sét đánh qua, Ted tròn mắt, miệng mở lớn đến mức nhét vừa một quả trứng khủng long, đơ người không nói được câu nào.

Tối hôm ấy, Trầm Khánh Khánh thấy Trữ Mạt Ly đã về, người này tự mình hưởng thụ rượu ngon món ngon, đối với việc mình bỏ công ty đi cũng chẳng áy náy chút nào.

Trầm Khánh Khánh ngồi đối diện anh, trực tiếp nói: “Giúp tôi.”

Trữ Mạt Ly đầu cũng không ngẩng: “Không giúp.”

“Này.” Trầm Khánh Khánh mềm giọng, như giọng nói dịu dàng bình thường của những người yêu nhau: “Bây giờ tôi cho anh một cơ hội theo đuổi tôi.”

Trữ Mạt Ly nghe đến đây có phần hứng thú: “Gì?”

“Tôi muốn anh đối phó Phương Thuấn.”

Trữ Mạt Ly lập tức nhú mày, khuôn mặt tuần tú căng ra: “Tôi không thích hắn.”

Trữ Mạt Ly rất chướng mắt với kẻ có ngoại hình tương tự mình vài phần như thế.

Trầm Khánh Khánh muốn nói người anh không thích có nhiều lắm, ngược lại người anh thích có ai đâu.

Cô trở mặt xem thường, gõ gõ cái bàn, tỏ vẻ cương quyết: “Tôi muốn hắn là nam chính trong ”Nữ hoàng áo trắng.”

Một hồi lâu, Trữ Mạt Ly hơi dăm chiêu buông đĩa ăn, khẽ cười: “Em định cướp bạn diễn của An Thiển?”

“Không muốn hả? Ái chà, tốt xấu gì cũng là bạn gái cũ...” Trầm Khánh Khánh cố ý giấu cợt nói.

Lúc này Trữ Mạt Ly không tức giận, ngược lại cười thật gian xảo: “Đây là ghen à?”

Trầm Khánh Khánh sững sốt, vẻ mặt cô kinh ngạc rất đáng yêu, tâm tình Trữ Mạt Ly không khỏi tốt lên: “Chuyện em nói, tôi sẽ cân nhắc xem.”

Trầm Khánh Khánh lại sững sốt hơn nữa ngày mới phản ứng lại, cô hắng giọng, có hơi xấu hổ, rồi lại sinh phiền muộn, đứng ngồi không yên một lúc, nửa nhăn nhó nửa tức giận nói: “Cân nhắc cái gì, anh giúp hay không giúp, nói một câu. Anh cũng đừng quên, chuyện Trương Hiểu Chính là anh nợ tôi.”

“Vài ngày không gặp, học được già mồm át lễ phải rồi đây.” Trữ Mạt Ly hào phóng nói: “Được. Tôi đồng ý. Có điều, có một điều kiện.”

Trầm Khánh Khánh biết rõ anh sẽ không hào phóng như vậy: “Còn điều kiện gì?”

“Khi Liễn Liễn thi xong có kỳ nghỉ hè, tôi muốn đưa con bé đi du lịch, chẳng qua con bé hy vọng em đi cùng.”

“Ba người chúng ta?” Như thế nào cũng thấy rất kỳ quái, Trầm Khánh Khánh do dự nói: “... Tôi cố gắng sắp xếp thời gian.”

“Có đi hay không, nói một câu.”

Điều này gọi là gấp ông đập lưng ông.

Trầm Khánh Khánh nghiêng răng phun ra một chữ: “Đi.”

Trữ Mạt Ly hài lòng chớp mắt.

Ba ngày sau, một thông tin xuất hiện ào ạt trên tất cả các phương tiện truyền thông.

Ảnh đế Phương Thuấn xác nhận tham gia “Nữ hoàng áo trắng”, hiện đã ký hợp đồng. Mấy ngày trước còn nói hắn tay nắm tay cùng An Thiển tạo mộng nguyên ương, chỉ chớp mắt tuy vẫn là tổ hợp ảnh đế cùng diễn viên, nhưng nữ diễn viên lại trở thành nhân vật mới Trầm Khánh Khánh, người thông minh đều nhìn ra trong chuyện này chắc chắn có nội tình.

Hai người nổi tiếng trên màn ảnh lớn chuyển địa bàn qua màn ảnh nhỏ, nghe thế nào cũng có hàm ý ở đây, là cái gì hấp dẫn ảnh đế cùng ảnh hậu bỏ đi vòng nguyệt quế, trong ngoài giới không khỏi thêm chú ý vào “Nữ hoàng áo trắng”, bộ phim này lập tức được hâm nóng lại.

Tin tức Phương Thuần vừa ra, điện thoại đạo diễn Lí Chí Vân lập tức tới, ông rất vui mừng, cười toe cười toét. Ông rất muốn biết rốt cuộc Trầm Khánh Khánh dùng cách gì lừa Phương Thuần đến đây, Trầm Khánh Khánh chỉ cười mơ hồ nói Lí Chí Vân đừng nghĩ nhiều, tất cả đều rất thuận lợi.

Trữ Mạt Ly bên kia vẫn giữ im lặng, Trầm Khánh Khánh bên này vừa tham gia một tuần lễ thời trang, không rảnh gọi điện thoại cảm ơn, nhưng bên kia lại thấy cô cần bản qua quýt, thờ ơ tắt điện thoại, tỏ rõ Trầm Khánh Khánh phải tự mình đến trước mặt anh cảm ơn. Trầm Khánh Khánh nhấn lại nhấn, đành chịu gọi Ted chuẩn bị rượu vang đỏ Trữ Mạt Ly thích nhất, chờ công việc bên này của cô xong xuôi, khi bay về lập tức tới nhà Trữ Mạt Ly.

Không ngờ, cô vừa xuống máy bay đã có người chặn lại.

Wow wow, nhìn xem ai vậy.

Trầm Khánh Khánh làm bộ không biết: “Khách ít đến chơi, tìm tôi có việc?”

“Cô nói gì?” An đại mỹ nữ lạnh lùng gương cảm nhìn Trầm Khánh Khánh.

Chương 31

An Thiến là đại mỹ nữ nổi danh trong giới giải trí, từng là nghệ sĩ nổi tiếng nhất Hoàn Nghệ một thời, vinh quang không ai có thể so bì, nghe nói cô ta cũng do một tay Trữ Mạt Ly dẫn dắt, khi scandal của hai người được bàn tán xôn xao, họ được người ngoại giới phong tặng xứng đôi nhất như Kim Đồng Ngọc Nữ, nhưng sau đó lại bị Trữ Mạt Ly đè xuống, bản thân anh cũng chưa bao giờ từng thừa nhận đoạn tình cảm này. Trữ Mạt Ly rốt cuộc có thái độ gì thì không ai biết, nhưng An Thiến quả thật rất say đắm Trữ Mạt Ly, thậm chí còn công khai ám chỉ không ngại làm mẹ kế con gái người ta.

Nhưng là, tình cảnh sau khi Trầm Khánh Khánh xuất hiện lại có biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Năm đó, Trầm Khánh Khánh mới nhận giải Hắc Mã nhanh chóng bắt đầu sự nghiệp. Cô cũng không xinh đẹp như An Thiến, diễn xuất cũng không giàu tư chất như An Thiến, lại không biết xử lý mọi chuyện sao cho thuận lợi. Trong giới giải trí, đẳng cấp chia làm ba bậc. Địa vị An Thiến đã bị thách thức nghiêm trọng, mối bất hòa giữa cô ta và Trầm Khánh Khánh càng ngày càng sâu sắc. Có lẽ cô ta nghĩ Trữ Mạt Ly sẽ ra mặt cân bằng thế cục, nhưng ai ngờ Trữ Mạt Ly lại chẳng quan tâm, mặc nhận hiện trạng này.

An Thiến đổ kị diên cuồng, kích động đi tìm Trữ Mạt Ly tranh luận, không ai biết lần đó hai người nói chuyện gì, chỉ là một tuần sau có thông tin An Thiến rời khỏi giải trí Hoàn Nghệ, Trữ Mạt Ly không giữ lại. Scandal tình ái tan vỡ, sau đó tinh thần An Thiến rất sa sút, dường như bị tổn thương quá nặng, mãi đến hai năm nay cô ta mới có tin đồn mờ ám với Phương Thuần – phiên bản của Trữ Mạt Ly.

Mọi người nghĩ Trầm Khánh Khánh ép An Thiến ra đi, cô trở thành “tân sủng” mới của Trữ Mạt Ly, vòng luẩn quẩn này chính là lạnh lẽo vô tình như vậy, chỉ thấy người mới cười không thấy người xưa lụy. Hai người này gieo thù kết oán, đối chọi ngày càng gay gắt. Từ những cuộc chạm mặt trên thảm đỏ so ai lộng lẫy hơn, đến những giải thưởng lớn xem ai giành nhiều hơn, cô tới tôi đi, giả bộ hòa bình nhưng đều muốn đâm đối phương một dao ngoan độc. Tuy bây giờ An Thiến hơn Trầm Khánh Khánh một bậc, nhưng Trầm Khánh Khánh hiện tại là nữ hoàng đang lên, vượt qua An Thiến dường như chỉ là vấn đề thời gian.

Kẻ thù gặp mặt đương nhiên đỏ mắt, hai người khó có thể giữ mặt ngoài bình thản.

Ở trong một góc bí mật, Trầm Khánh Khánh không còn nhiều bình tĩnh, nói: “Tôi phải đi, có chuyện gì nói mau.”

“Vội vã đi gặp Trữ Mạt Ly như vậy sao?” An đại mỹ nữ nói chuyện vô cùng kỳ ảo, êm tai như chuông bạc.

“Phải.” Trầm Khánh Khánh cười rất vui vẻ, một vẻ mặt tôi tóm được cô.

Vẻ mặt tươi cười của An Thiến chẳng giữ được bao lâu liền trầm xuống: “Mạt Ly đối với cô tốt chứ?”

Trầm Khánh Khánh ra vẻ then thùng cười nói: “Đương nhiên rất tốt. Anh ấy công khai thổ lộ tình cảm làm tôi rất cảm động.”

Trầm Khánh Khánh thích khiến An Thiến tức chết.

An Thiến dùng đủ mọi cách lấy lòng Trữ Mạt Ly, không đổi được nửa câu của anh, nhưng anh lại nguyện ý vì Trầm Khánh Khánh thổ lộ “Là tôi vẫn theo đuổi cô Trầm” như vậy. Điều này đối với An Thiến mà nói là một đả kích trí mạng. Dù trải qua nhiều năm như vậy, nhưng nhìn người đàn ông bây giờ cô ta lựa chọn là Phương Thuấn, dễ thấy An Thiến vẫn tình cũ chưa dứt với Trữ Mạt Ly.

An Thiến không rõ, vì sao lại là Trầm Khánh Khánh. Cô ta không xinh đẹp bằng mình, cũng không dịu dàng như mình, thậm chí trong sự nghiệp cũng không xuất sắc như mình. Cô cũng có thể vì đèn đáp tình mẫu tử, hy sinh bản thân. Nhưng Trầm Khánh Khánh rất đặc biệt, từ ngày cô vô ý thấy Trữ Mạt Ly thất thần nhìn người mới tới bưng trà qua cánh cửa thủy tinh, giác quan thứ sáu của phụ nữ nói cho An Thiến, Trầm Khánh Khánh chính là người phụ nữ hủy diệt giấc mộng của cô.

Quăng bỏ hồi ức, An Thiến coi thường nói: “Cô đã có Mạt Ly, vì sao còn muốn có Phương Thuấn?” Cô ám chỉ chuyện “Nữ hoàng áo trắng.”

Trầm Khánh Khánh lập tức phản pháo: “Cô đã có Phương Thuấn, vì sao còn muốn có Trữ Mạt Ly?” Cô ám chỉ chuyện ở Mỹ.

Hai người đều được truyền thông ca tụng là tao nhã mê người, nhưng khi đấu đá nhau lại một mất một còn.

An Thiến hận Trầm Khánh Khánh vì cô cướp đi người cô ta yêu, cướp đi danh tiếng của cô ta, mà Trầm Khánh Khánh chán ghét An Thiến chỉ có một lý do.

Khi cô vừa đạt được giải thưởng dành cho diễn viên mới, có lần được sắp xếp trong một chương trình cùng An Thiến. Trầm Khánh Khánh ngày đó còn rất thích An Thiến, nhưng ai ngờ khi An Thiến nhìn thấy cô, câu đầu tiên là “hồ ly tinh”, câu thứ hai là “Hệt như người mẹ thần kinh của cô, có tôi ở đây, cô vĩnh viễn đừng mong nổi tiếng.”

Có lẽ khi đó An Thiến quá tức giận nên mới có thể nói ra lời mất lý trí như vậy. Nhưng đối với Trầm Khánh Khánh mà nói, mặc kệ cô ta có ý đó hay không, hai câu nói này cô nhớ kỹ. Và rồi, một ngày nào đó cô sẽ ép cô ta phải ra về. Mặc kệ như thế nào, An Thiến ra tay trước, Trầm Khánh Khánh cho rằng bản thân chỉ đang phòng vệ.

Chỉ cần là chuyện có thể làm cho An Thiến không vui, Trầm Khánh Khánh đều rất vui vẻ làm, ví dụ như kéo Phương Thuấn lại đây.

An Thiến cười lạnh nói: “Trầm Khánh Khánh, đừng quá kiêu ngạo.”

Trầm Khánh Khánh không cho là đúng chỉ cười cười.

Ngón tay thon dài của An Thiến lướt qua gương mặt xinh đẹp, châm chọc: “Cô nghĩ rằng Mạt Ly thật sự thích cô? Cô không biết à, trong tim Mạt Ly chỉ có một người, là mẹ của Liễu Liễu, cô hay tôi đều không vượt được. Vậy nên, tôi với cô đều giống nhau cả, anh ấy chẳng qua chỉ chơi đùa với cô thôi.”

An Thiến rất đắc ý khi thấy trên mặt Trầm Khánh Khánh có một tia không được tự nhiên, hờn dỗi trong ngực dần tan ra.

Tuy nhiên, bản lĩnh lớn nhất của Trầm Khánh Khánh là mồm mép tuyệt đối không rơi xuống thế hạ phong, cô đề nén khó chịu, đáp trả: “Vẫn có cái khác đó, ít nhất tôi vẫn được công nhận, còn cô chỉ là hàng giả.”

Khuôn mặt xinh đẹp của An Thiến bỗng nhiên mất đi ánh sáng, Trầm Khánh Khánh như con khổng tước thắng lợi, khi rời đi còn không quên thêm một câu: “Bây giờ có người muốn làm hàng giả cũng không được.”

Nói xong, ung dung cầm ví, quay đầu bước đi, lưỡi nói nhảm.

Ted chờ Trầm Khánh Khánh ở bãi đỗ xe, gần nửa giờ sau, anh ta thấy Trầm Khánh Khánh qua gương chiếu hậu đang giận dữ bước nhanh tới phía anh ta, trái tim bé nhỏ đáng thương của anh ta lại bắt đầu run rẩy.

Trầm Khánh Khánh đóng mạnh cửa xe, từ sau khi lên xe đã làm mặt lạnh, không biết tức giận cái gì.

Chắc chắn là do An Thiến nói cái gì khó nghe, Ted không dám hỏi nhiều lúc này, chỉ nói: “Đi tới nhà Mạt Ly?”

“Đi đi đi, đi cái đầu anh, sao em phải đến nhà hấn cảm ơn, sao phải mua vàng đồ cho hấn! Đưa em về nhà, bản tiểu thư buồn ngủ.”

Miệng Ted mở thành chữ O, bà cô ăn phải bom rồi, anh ta vội gạt đầu lia lịa, sau đó nhanh chóng mặt báo cho Trữ Mạt Ly.

Trữ Mạt Ly đang ở phòng bếp chuyên tâm nấu món ăn sở trường duy nhất của anh, con gái đứng bên cạnh vỗ tay vui vẻ.

Tiếng nói giòn tan của trẻ con vang lên: “Ba ba, khi nào dì Khánh Khánh đến ạ?”

“Sắp rồi, nhớ rõ vừa rồi ba dạy con nói thế nào không?” Trữ Mạt Ly vừa cẩn thận bày biện bàn ăn, vừa hỏi.

Liều Liều ngoan ngoãn gật đầu: “Nhớ rõ ạ “Dì Khánh Khánh, con rất muốn ra biển chơi, đi đi chơi với con nha, không được đổi ý đó, đổi ý là cún con.” Nhưng ba ba, vì sao ba không nói với dì Khánh Khánh mà lại bảo con nói vậy? Rõ ràng là ba muốn đi mà!”

Trữ Mạt Ly quay người lại ôm con gái, cười thâm thúy: “Bình bất yếm trá.” [1]

[1] bình bất yếm trá: chiến tranh không ngại dối lừa.

Tuy Trầm Khánh Khánh đã đồng ý với anh, nhưng cô gái này có nhiều quỷ kế, lại không lưu tình với anh chút nào, nói không chừng còn nuốt lời.

Trong phòng khách vang lên tiếng chuông có tin nhắn, Trữ Mạt Ly mau chóng cởi tạp dề, lại trịnh trọng dặn dò Liều Liều một lần nữa: “Liều Liều, phải nói sau khi cô ấy cảm ơn ba đó.”

“Con biết ạ ~”

Trữ Mạt Ly đến phòng khách lấy điện thoại, thế nhưng anh không nhận được tin nhắn của Trầm Khánh Khánh, mà là tin nhắn của Ted.

Liều Liều chảy nước miếng nhìn cơm chiên trứng, chỉ trong chớp lát, Trữ Mạt Ly đã trở lại phòng bếp.

“Dì Khánh Khánh tới đúng không... ba ba?”

Liều Liều sợ sệt khi thấy sắc mặt Trữ Mạt Ly bỗng thay đổi bất ngờ, mây đen lên đỉnh, sau đó thấy Trữ Mạt Ly nhìn món cơm chiên trứng ngon hơn do cả đầu bếp làm, sau đó, đến trước thùng rác, lấy đĩa cơm định đổ xuống, rồi đột nhiên lại dừng lại.

Trầm Khánh Khánh về nhà tắt điện thoại, rút dây điện thoại bàn, ngả đầu ngủ một giấc.

Nhưng, trần trọc nửa tiếng, cái kính lại đứng lên, quỷ biết cô bực bội cái gì, vậy mà chỉ cần nghĩ tới lời nói của An Thiển kia, cô sẽ mất bình tĩnh.

Trầm Khánh Khánh đến sô pha, đưa tay bật điện thoại, đợi một lát, không có tin nhắn mới.

Hừ hừ hừ, Trầm Khánh Khánh cười lạnh ba tiếng, bỏ điện thoại xuống.

Đúng lúc này chuông cửa vang lên, Trầm Khánh Khánh sững sốt, có lẽ Ted quay lại tìm cô. Trầm Khánh Khánh lười biếng ra cửa, mở băng hình, vừa muốn mở miệng kêu Ted, ai ngờ trên màn hình xuất hiện một gương mặt khiến thần kinh cô vô cùng kinh hãi.

Trữ Mạt Ly đứng ở cửa, trong tay còn dắt cục cưng.

“Em đứng ngây ra đó làm gì, mở cửa.”

Trầm Khánh Khánh cuống quýt mở cửa lớn, cục cưng nhào lên ôm eo cô, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn tươi cười nói: “Dì Khánh Khánh, con đến gặp dì nha!”

Trầm Khánh Khánh trợn mắt há mồm, tầm mắt qua lại giữa một lớn một nhỏ, cuối cùng dừng trên gương mặt thờ ơ của Trữ Mạt Ly: “Anh tới làm gì?”

Trữ Mạt Ly không đáp, giống như đến nhà mình, thay giày rồi lập tức vào phòng khách, Trầm Khánh Khánh vội kéo Liều Liều ra sau: “Anh đừng làm loạn.”

Trữ Mạt Ly đánh giá phòng khách, nói chậm rãi: “Lại nói phòng này vẫn thuộc tài sản của tôi, bây giờ cho em mượn dùng, tôi đến nhà tôi thì có gì kỳ lạ nhỉ?”

Trầm Khánh Khánh lại hơi chần động, hôm nay Trữ Mạt Ly lại diễn cái gì rồi: “Tôi vừa xuống máy bay, thật sự mệt...”

“Liều Liều nói rất nhớ em, điện thoại em không gọi được, tôi đành trực tiếp đến đây.” Trữ Mạt Ly dứt khoát cắt ngang.

Trầm Khánh Khánh nuốt nước miếng của mình, vừa cúi đầu lại bắt gặp ánh mắt chờ mong của Liều Liều, dốc sức thu lại lời định nói.

“Còn có, thuận tiện đến nhận quà cảm tạ.” Trữ Mạt Ly ngồi xuống sofa cầm lấy chai rượu vang, quay đầu lại cười với Trầm Khánh Khánh, “Năm sản xuất chai rượu này, tôi không thích lắm.”

Trầm Khánh Khánh lạnh mặt, tiến lên đoạt lấy: “Không thích thì trả lại cho tôi.”

Trữ Mạt Ly nhanh chân tiến lên, tay phải nâng lên rượu lên cao nói: “Tôi chưa nói không cần.”

Trầm Khánh Khánh thu tay, đứng một bên khoan tay lườm anh: “Lấy rồi đấy, bây giờ tốt nhất đi nhanh cho tôi, Liều Liều có thể ở lại chỗ tôi, ngày mai anh tới đón con bé.”

Đối với lời nói vô tình của Trầm Khánh Khánh, Trữ Mạt Ly làm như không nghe thấy, anh xách cặp lồng giữ nhiệt, vẫy vẫy ta: “Ăn cơm.”

Trầm Khánh Khánh bị hai người nọ lơ đi một mình, trơ mắt nhìn bọn họ ở nhà mình bày bàn, ăn cơm, sau đó lấy ra hai đĩa cơm chiên trứng.

Liều Liều vẫy tay gọi Trầm Khánh Khánh: “Dì Khánh Khánh, ăn cùng con đi!”

Trữ Mạt Ly nhìn Trầm Khánh Khánh có ý khiêu khích, Trầm Khánh Khánh nghĩ cô chẳng sợ gì anh ta. Trầm Khánh Khánh nghênh ngang ngồi xuống, Liều Liều ngoan ngoãn lấy cô một đĩa cơm.

Trữ Mạt Ly bên cạnh chỉ điểm: “Dì Khánh Khánh một chút rồi, không ăn được nhiều như vậy, con lấy ít thôi.”

Liều Liều ngoan ngoãn gật đầu, sau đó bớt ra hơn nửa bát.

Trầm Khánh Khánh suýt nữa không thở được, anh ta nhất định cố ý, trừng mắt nhìn người đàn ông có thù tất báo này.

Trầm Khánh Khánh bưng bát cơm, thấy bên trong ít đến đáng thương, cơm chiên trứng lại hấp dẫn như vậy, cái bụng không chịu thua kêu lên.

Mặt Trầm Khánh Khánh hơi đỏ, Liều Liều nghi hoặc quay đầu hỏi: “Dì Khánh Khánh, dì đói bụng à?”

Vô nghĩa, từ khi cô xuống máy bay đến giờ vẫn chưa ăn qua gì.

“Liều Liều, dì Khánh Khánh đau bụng.” Trữ Mạt Ly chính là muốn chọc tức cô, loại chuyện vớ vẩn này cũng có thể nói.

“Dạ.” Liều Liều cái hiểu cái không gật đầu, “Dì Khánh Khánh, dì có cần uống thuốc không?”

Trầm Khánh Khánh liếc mắt giữ bát, điều chỉnh khuôn mặt tươi cười đúng chuẩn rồi nói: “Không có việc gì, con ăn đi.”

Trữ Mạt Ly làm cơm chiên trứng quả đúng là cực phẩm nhân gian, chỉ chốc lát Trầm Khánh Khánh liền xử lý hết bát cơm trong tay, một tẹo này cũng chẳng bỏ dính răng. Liều Liều đã ăn xong rồi, Trữ Mạt Ly cho phép bé đến phòng khách xem TV.

Sau đó, trong nhà ăn chỉ còn Trầm Khánh Khánh và Trữ Mạt Ly.

Trầm Khánh Khánh lườm Trữ Mạt Ly, thấy anh cầm muối, còn muốn lấy thêm cơm trong cái bát đã đầy ụ của mình. Thật đúng là không biết xấu hổ, một mình anh ta ăn được nhiều như vậy sao?

Cơm đôi bụng đã thành công gục ngã sau khi bị công kích từ hai phía, Trầm Khánh Khánh phát hỏa, giật lấy bát cơm từ tay Trữ Mạt Ly, giành muối mức toàn bộ cơm chiên trứng vào bát của mình, sau đó sung sướng đứng lên.

Trầm Khánh Khánh ăn không khách khí, đột nhiên phát hiện Trữ Mạt Ly đang nhìn chăm chăm vào mình, cô nhả mỳ: “Nhìn cái gì, anh thèm à?”

Trữ Mạt Ly đan chéo hai tay, giương cằm, hỏi: “Ăn no chứ? Tâm trạng tốt lên không?”

Trầm Khánh Khánh sững sốt, quên mất cái thìa trong bát.

“An Thiên nói gì làm em tức giận như vậy?”

Chết tiệt, nhất định là Ted rò rỉ thông tin.

Trầm Khánh Khánh cúi đầu, chọc chọc bát cơm, nhất thời mất vui, bĩu môi: “Chả nói gì.”

“Về Phương Thuấn, hay là về tôi?”

Trầm Khánh Khánh ngẩng đầu thật nhanh: “Liên quan gì tới anh!”

Trữ Mạt Ly hiểu rõ: “À, thì ra về tôi.”

“Không phải.” Trầm Khánh Khánh hưng hăng ăn một miếng cơm to.

Trữ Mạt Ly đứng dậy đưa cô cốc nước: “Cô ấy rất nặng tình với tôi, cái gì cũng nói ra, không phải cái gì em cũng tin đấy chứ?”

Trầm Khánh Khánh lấy cốc nước uống một ngụm, sau đó hừ lạnh một tiếng: “Ai nói tôi tin, tôi chỉ chán ghét thái độ đó của cô ta.”

Trữ Mạt Ly gật đầu: “Trước kia không thấy em để ý như vậy.”

Trầm Khánh Khánh cố giữ sĩ diện: “Bây giờ tôi cũng không để ý, mặc kệ anh với cô ta là cái quan hệ gì, mặc kệ cô ta có phải tình cũ của anh không. Nhờ anh quản lý người phụ nữ này cho tốt, đừng để cô ta đến trước mặt tôi khóc lóc om sòm.”

“Hình như lần này em trêu cô ấy trước, ai bảo em nhất định muốn Phương Thuấn diễn nam chính.” Trong đôi mắt phượng của Trữ Mạt Ly tràn đầy ý cười, “Tôi cần phải nhắc em nhớ một câu, cô ấy không phải người tình cũ của tôi.”

“Thật không phải?” Trầm Khánh Khánh chả trách, “Không phải anh cho cô ta ảo tưởng gì à, không thì sao cô ta có thể chung tình với anh như vậy.”

Trữ Mạt Ly hỏi lại: “Người thích tôi xếp hàng chật cả phố, vậy chẳng lẽ tôi đều cho bọn họ ảo tưởng?”

“Ai biết.”

Nói là nói như vậy, nhưng Trầm Khánh Khánh bỗng thấy lại thèm ăn, mãi đến khi xử lý hết bát cơm.

Trầm Khánh Khánh đưa mâm bát bảo Trữ Mạt Ly đi rửa, vốn nghĩ anh sẽ nổi giận, nhưng Trữ Mạt Ly chỉ nói, giúp Liễu Liễu tắm rửa một chút, đêm nay họ ở lại nơi này.

Trầm Khánh Khánh không kịp phản ứng: “Anh cũng ờ?”

“Tôi lo lắng con bé ngủ chỗ lạ.” Bộ dạng Trữ Mạt Ly rửa bát cũng rất tuần tú, anh chăm chú vào đám bát đĩa ấy như che chở một tác phẩm nghệ thuật.

“À, đúng rồi.” Trữ Mạt Ly gọi Trầm Khánh Khánh lại, “Hành lý chúng tôi vẫn để trên xe.”

Khóe miệng Trầm Khánh Khánh hơi giật giật, người đàn ông này, hóa ra là bị điên.

Khi Trầm Khánh Khánh giúp Liễu Liễu tắm rửa, Liễu Liễu bỗng nhớ tới lời dặn dò của ba ba, vì thế hăng hái ôm cánh tay Trầm Khánh Khánh: “Dì Khánh Khánh, con rất muốn ra biển chơi, đi đi chơi với con nha, ba ba nói đi đã đồng ý rồi, không được đổi ý đó, đổi ý là cún con.”

Trầm Khánh Khánh sau khi ăn uống no nê, tâm tình bị An Thiến giày vò đã trở lại thật tốt, mỉm cười nói: “Được, không thành vấn đề.”

Buổi tối, Liễu Liễu chạy đến gian phòng của Trữ Mạt Ly báo cáo tình hình, Trữ Mạt Ly thưởng cho bé một viên chocolate, bình thường buổi tối anh không cho Liễu Liễu ăn loại đồ ngọt này.

Liễu Liễu vui vẻ nhai chocolate, ôm cổ Trữ Mạt Ly: “Ba ba, có phải ba rất vui không?”

Trữ Mạt Ly xoa nhẹ cái mũi nhỏ của bé: “Sao con biết?”

“Bởi vì dì Khánh Khánh sẽ đi chơi với chúng ta!”

Trữ Mạt Ly ôm bé, vẽ mặt hài lòng, cười cười.

20. Chương 32

Chương 32

“Tuyệt đại phong trần” chính thức khởi chiếu. Bất luận công tác tuyên truyền tổ chức rất tốt, thông tin luôn được hâm nóng, scandal nhiều thể nào, doanh thu phòng vé mới là tiêu chuẩn đánh giá, những bàn đạp khác đều là mây bay.

Trước đó Trầm Khánh Khánh không ngừng tuyên truyền “Tuyệt đại phong trần” ở mọi nơi, sau khi bộ phim được chiếu, cuối cùng cô mới có thể thở, nhưng cùng lúc lại phải quan tâm doanh thu phòng vé. Vốn tưởng lần đầu ra mắt thành công như vậy, doanh thu ngày đầu tiên cũng được khởi đầu thuận lợi. Chỉ là tin tức nhận được trong ngày đầu tiên cũng không được như ý, khó khăn lắm mới thu được bảy trăm vạn vé, không phải thảm hại, nhưng cũng không tốt lắm.

Có thể bị ảnh hưởng từ tai tiếng của Trương Hiến Chính, khán giả có chút tâm lý chống đối bộ phim này. Tuy rằng chú ý, nhưng chỉ là chú ý ít tin tức, thực sự đến rạp chiếu phim cũng chẳng mấy người.

Khi Trầm Khánh Khánh đang ở bên ngoài tham gia một hoạt động công ích bảo vệ môi trường thì nhận được tin nhắn của Trữ Mạt Ly, sau khi nhìn thấy dãy số kia, tâm trạng không khỏi tụt xuống mấy bậc. Doanh thu phòng vé mỗi bộ phim của Trầm Khánh Khánh đều rất xuất sắc, lần này lại thất bại khiến cô khó có thể chấp nhận. Cô còn chưa trả lời tin nhắn, Trữ Mạt Ly lại nhắn một tin nói: không phải để ý.

Lạ lùng, boss ngược lại lại an ủi cô đây.

Trầm Khánh Khánh lập tức nhắn lại một câu: anh không thèm để ý, boss à, tiền lỗ chính là của anh.

Tưởng rằng sẽ phải đợi thật lâu mới nhận được tin trả lời, bởi Trữ Mạt Ly không thích văn hóa ngôn cái, nhưng cô còn chưa buông điện thoại, màn hình đã sáng lên, tin nhắn mới: cũng là tiền của em.

Trầm Khánh Khánh sững sốt hơn nửa ngày, u mê không nhìn ra đây là cái ý tứ gì. Cô càng ngày càng thấy muốn giải thích hàm ý của Trữ Mạt Ly thực sự phải giết chết rất nhiều tế bào não. Lúc này nhà tổ chức Phương giục cô lên sân khấu, cô vội vàng nhắn lại: bây giờ có việc, lát nói sau.

Vội vội vàng vàng khi kết thúc đi ra đã là buổi tối, Trầm Khánh Khánh ngồi trong xe quản lý, mệt đến mức tứ chi như muốn nhũn ra, mí mắt cũng chẳng muốn nâng lên chút nào. Vừa nãy vội vàng nên không kịp nghĩ tới chuyện gì, chỉ khi nào an tĩnh lại, trong đầu lại bắt đầu quanh quẩn về chuyện phòng vé. Ai có thể không thèm để ý doanh thu phòng vé chứ, cô cũng không muốn làm ảnh hưởng không có giá trị thị trường. Điện thoại lại vang lên, là Trữ Mạt Ly.

Trầm Khánh Khánh uể oải tiếp lấy, nhận ra là gọi video.

Trong màn hình hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Liễu Liễu.

Tâm tình Trầm Khánh Khánh phần chấn lên: “Sao lại là con thế ~”

“Dì Khánh Khánh, dì nghe con đánh đàn nha!”

Nói xong, bé chạy đến cây đàn dương cầm, nói với màn hình: “Ba quay đẹp nha!”

Lời này là nói với Trữ Mạt Ly, Trữ Mạt Ly không xuất hiện trong màn hình, chỉ nghe giọng nói trầm thấp dễ nghe xen lẫn ý cười của anh: “Tuân mệnh.”

Nốt thứ nhất vang lên, Trầm Khánh Khánh không khỏi kinh ngạc, đây không phải ca khúc chủ đề của “Tuyệt đại phong trần” sao. Ca khúc này hơi hướng cổ điển, du dương trầm bổng, cũng không dễ thể hiện. Nhưng Liễu Liễu lại đánh đàn không kém cút nào, thiên phú kế thừa từ ba lại được bộc lộ.

Một bài khép lại, Liễu Liễu nghiêm túc đến trước màn hình, có hơi khấn trương hỏi Trầm Khánh Khánh: “Dì Khánh Khánh, dì thấy thế nào ạ?”

Trầm Khánh Khánh khen ngợi không ngớt: “Đàn hay quá, sao con học được vậy?”

“Ba ba dạy ạ.” Liễu Liễu ngoắc tay với Trữ Mạt Ly, “Ba ba lại đây đi, đừng trốn ra đằng sau nữa!”

Trữ Mạt Ly từ phía sau đi tới, gương mặt anh cuối cùng cũng bộc lộ tâm tư, hai cha con chen nhau trước màn hình, thoạt nhìn thật sự vui tai vui mắt.

Liễu Liễu giơ nắm tay nhỏ lên: “Dì Khánh Khánh, cố lên!”

Trầm Khánh Khánh bật cười khúc khích: “Liễu Liễu, hay là con nói ba con cũng làm động tác như vậy cho dì xem xem.”

Để Trữ Mạt Ly làm động tác như vậy nhất định vô cùng hài hước.

Liễu Liễu chớp chớp mắt nhìn cô không chút nghi ngờ, quay đầu nói với Trữ Mạt Ly: “Ba ba, làm cùng con đi!”

Trữ Mạt Ly chau mày với màn hình: “Em chắc chắn?”

Trầm Khánh Khánh lập tức gật đầu: “Đương nhiên.”

“Khánh Khánh.” Trữ Mạt Ly đến gần màn hình từng chút một, cười đến xấu xa, “Muốn tôi làm cũng có thể, nếu 12 giờ em có tài năng chạy tới trước mặt tôi, tôi sẽ làm cho em xem.”

Bây giờ đã quá 8 giờ rồi, còn ngồi máy bay nữa, chỉ sợ hỏa tiễn cũng không kịp.

Trầm Khánh Khánh không quản hình tượng trở mặt xem thường, coi nhẹ nói: “Cất. Không có thành ý.”

“Quên đi.” Trữ Mạt Ly tỏ vẻ vô cùng tiếc nuối, giọng điệu vòng vo, “Bây giờ đi chưa?”

“Trên đường tới sân bay.”

“Ngày mai là lễ khởi quay.”

Khi anh nói chuyện về mặt rất thờ ơ, mặt mày bình tĩnh như mặt hồ lặng gió, không chút gợn sóng.

Trầm Khánh Khánh giật mình, cô không muốn nghĩ về vấn đề này, vì thế nói đùa: “Sao, như thế nào, anh muốn tới trường quay chúc mừng à?”

Trữ Mạt Ly chưa bao giờ làm chuyện nhảm chán, Trầm Khánh Khánh rất chắc chắn.

Chỉ là, lúc này Trữ Mạt Ly không trả lời trực tiếp: “Ngày mai nói sau. Cứ như vậy đi. À, chuyện “Tuyệt đại phong trần” em không phải để trong lòng, nó vốn là công cụ đánh đổ Trương Hiến Chính thôi.”

Trữ Mạt Ly nói thực tùy tiện, giống như chơi đùa. Trầm Khánh Khánh nghe xong không khỏi sững sốt, trong lòng có cảm xúc nói không nên lời, hơi buồn bực: “Với tôi mà nói, mỗi bộ phim đều là tâm huyết.”

Sắc mặt Trữ Mạt Ly ngưng trệ một lát, sau đó, cấp tốc làm động tác nắm tay cổ vũ, miệng hô khẩu hiệu: “Trầm Khánh Khánh, cố lên!”

Khi Trầm Khánh Khánh còn đang trong tình trạng mờ mịt, Trữ Mạt Ly bên kia đã tắt điện thoại, bọn họ còn không kịp tạm biệt.

Trữ Mạt Ly vừa rồi làm cái động tác kia sao? Làm gì vậy? Giống như làm... Quả thật đã làm! Trầm Khánh Khánh hoàn toàn chấn kinh rồi, cô không nằm mơ chứ, Ted kỳ quái quay đầu hỏi cô: “Có chuyện gì?”

Trầm Khánh Khánh đầu tiên chậm rãi lắc đầu, lại lập tức gật đầu, sau đó bật cười, khiến Ted không hiểu ra sao.

Cô trở về nhất định phải bắt Trữ Mạt Ly làm lại lần nữa! Khi hoàng đế không bình thường đúng là ngu dân quá mức.

Cuộc sống minh tinh chính là con quay, công việc liên tục!

Trầm Khánh Khánh thấy bản thân chỉ vừa mới đặt đầu xuống gối, mà đã bị Ada kéo đến: “Chị Khánh Khánh, chuẩn bị nhanh lên, lễ khởi quay không thể tới muộn.”

Quy tắc làm việc đầu tiên của Trầm Khánh Khánh, không đến muộn.

Xe ô tô chạy vững vàng trên đường lớn, dòng xe cộ như mắc cửi, chiếc ô tô nhìn như bình thường, bên trong lại có minh tinh điện ảnh đang nổi tiếng Trầm Khánh Khánh. Mỗi lần cô đi đâu đều giả dạng khéo léo tao nhã cực điểm, lần này cũng không ngoại ý muốn, một bộ váy nhỏ màu đen tinh xảo giúp thân hình mảnh mai của cô thêm hoàn mỹ, không chút sứt mẻ. Trên khuôn mặt xinh đẹp là một chiếc kính đen, dưới đôi mắt, khóe môi hơi nhếch, là mỹ cảm lạnh lùng xinh đẹp đặc biệt của Trầm Khánh Khánh.

Ted dặn dò công việc bên tai cô một hồi, cô lại nghe không vào chút nào. Lát nữa sẽ đến nơi, Trầm Khánh Khánh bất giác nắm chặt tay, quay xung quanh trí óc không phải lời kịch lát nữa phải diễn, mà là tên một người, nhưng khi cô nhẹ nhàng phát âm cái tên này, lại nhận ra bản thân vô cùng bình tĩnh.

Chiếc xe hơi dừng lại trên con đường ngầm phía sau, chỉ là đám phóng viên chạy bèn đã sớm nằm vùng tại đó, xe Trầm Khánh Khánh vừa tới một chút đã bị đám camera nhiệt liệt hoan nghênh. Thuyền Trưởng và Ted bảo vệ cô vội vã đi vào cửa sau tòa nhà lớn, một đường đi qua, Trầm Khánh Khánh mắt điếc tai ngơ đối với những câu hỏi đeo bám của phóng viên, chỉ mỉm cười dịu dàng đáp lại.

Đột nhiên, có một phóng viên nói lớn vào tai Trầm Khánh Khánh: “Cô Trầm, hôm nay ngài Trữ Mạt Ly có tới hội trường tham gia tiệc khởi quay không?”

Chân Trầm Khánh Khánh vừa nâng lên, đang muốn tiếp tục đi, đột nhiên đám người bên kia bắt đầu xôn xao, sau đó xôn xao càng lúc càng lớn, nổi lên tiếng kêu sợ hãi cùng tiếp thở gấp, động tĩnh thật quá lớn, Thuyền Trưởng không khỏi nói thầm một câu: “Chẳng lẽ là Phương Thuần? Trữ hấn ra, không có ai nổi tiếng hơn chị Khánh Khánh đâu.”

Trong lòng Trầm Khánh Khánh nhảy dựng lên, không tự chủ được nhìn về phía ấy.

Sau đó, đập vào mắt lại là bóng người vô cùng quen thuộc.

Chỉ là, hôm nay dường như anh đặc biệt anh tuấn.

Từ giây phút anh xuống xe lộ diện, Trầm Khánh Khánh bỗng thấy vắng đầu.

“Là Trữ Mạt Ly!”

Vù vù vù, một đám phóng viên dường như không muốn sống nhào tới Trữ Mạt Ly. Bên người Trữ Mạt Ly có vài vệ sĩ bảo vệ, chỉ là hào quang quanh anh lập tức có thể hấp dẫn ánh mắt mọi người, rốt cuộc không thể chuyển đi.

Trữ Mạt Ly chậm rãi đi tới, không hổ là siêu sao từng lấp lánh dưới ánh đèn flash, đôi mắt với ống kính vẫn bước đi thong thả ung dung, dáng vẻ xuất chúng bất phàm, mỉm cười như có như không, vừa không làm mất vẻ lạnh lùng lại không mất đi độ thần bí. Anh không cần dùng quá nhiều điệu bộ, chỉ đứng thôi cũng đủ làm cho người ta điên đảo thần hồn.

Mãi đến khi anh đi đến trước mặt Trầm Khánh Khánh, cô vẫn chưa phản ứng lại anh tới đây làm gì. Cô còn đang trong tình trạng choáng váng, có lẽ tối qua ngủ quá ít rồi.

“Khuôn mặt cứng ngắc thế làm gì, tất cả mọi người đang chụp ảnh.” Trữ Mạt Ly ghé sát vào người cô, khẽ nhắc.

Hồn Trần Khánh Khánh trong phút chốc quay trở lại, kéo khoe miệng, hiện lên nụ cười hoàn mỹ nhất, đề thấp giọng nói: “Anh tới làm gì?”

“Không phải em mời tôi sao?”

Trần Khánh Khánh kinh ngạc: “Khi nào vậy?”

Trữ Mạt Ly bình tĩnh: “Tối qua.”

Trần Khánh Khánh không biết cô đã mời Trữ Mạt Ly lúc nào, hoàng đế có lối suy nghĩ thật khác người.

Sự xuất hiện của Trữ Mạt Ly thật sự là ngoài dự tính, chỉ chốc lát, đạo diễn Lí nghe tiếng chạy đến, phía sau còn dẫn theo một đám diễn viên, nhân viên cùng rất nhiều phóng viên thi chạy trăm mét tiến lên.

Trữ Mạt Ly, dù đã nhiều năm quy ẩn giang hồ, chỉ cần anh xuất hiện thì lực sát thương vẫn vô hạn như cũ.

“Trữ tổng, sao ngài lại đến đây?” Đạo diễn Lí vừa mừng vừa sợ.

Trữ Mạt Ly bắt tay ông, tao nhã: “Tối chúc mừng bộ phim mới của đạo diễn Lí.”

Sau đó đưa một món quà.

Lễ khởi quay “Nữ hoàng áo trắng” quả thật đưa tới lời chúc từ bốn phương tám hướng, nhưng khiến Trữ Mạt Ly tự mình xuất hiện chúc mừng, có thể khẳng định mặt mũi vị đạo diễn ấy lớn như thế nào. Mặc dù quan hệ giữa Lí Chí Vân và Trữ Mạt Ly gần, nhưng không gần đến mức như vậy. Trong lòng Lí Chí Vân cũng biết, lập tức dời ánh mắt đến Trần Khánh Khánh.

Được mọi người chú ý, áp lực của Trần Khánh Khánh rất lớn, may mắn có kính đen che, người khác không nhìn ra vẻ mặt bối rối này của cô.

“Nếu người đã đến đủ, chúng ta đi cắt băng trước đi.” Đạo diễn Lí đề nghị.

Trần Khánh Khánh cùng Trữ Mạt Ly vào vị trí trung tâm, được mọi người ủng hộ, Trữ Mạt Ly rõ ràng không phải diễn viên chính, mà lại được quan tâm nhiều nhất, danh hiệu hoàng đế không phải trò đùa. Khi mọi người tập trung đông đủ, Trần Khánh Khánh mới phát hiện Phương Thuấn đã tới rồi. Mặc dù hấn đang cười, nhưng loại nụ cười chuyên nghiệp này không tránh khỏi ánh mắt của Trần Khánh Khánh, tốt xấu gì hấn cũng là diễn viên nam chính, bị người ta giành lấy hào quang, có là ai cũng sẽ không vui vẻ.

Chỉ là... khi hàng thật với hàng giả ở cùng một nơi, không phải Trần Khánh Khánh không công bằng, nhưng thấy thế nào thì hàng thật cũng hấp dẫn hơn.

Quần chúng vây quanh hội trường rất nhiều, mặc dù bao vây chắc chắn, nhưng vẫn có không ít fan chen vào, trong đó đủ cả y tá hộ lý mặc áo blouse. Một đám bọn họ đã sớm nghe được thông tin, tất cả đều chuẩn bị mà đến, mỗi người thủ sẵn một camera, vội vàng chụp hình.

Dựa theo tính cách của đạo diễn Lí Chí Vân, lễ cắt băng đơn giản gọn nhẹ, mỗi người bày ra một tư thế, chụp một tấm, đạo diễn văn và văn văn cũng thực ngắn gọn. Chỉ là, phóng viên là loài phải tận dụng triệt để, thừa dịp Trữ Mạt Ly còn chưa đi, lập tức đặt câu hỏi: “Xin hỏi ngoài lời chúc tới đoàn phim, ngài Trữ Mạt Ly còn có lời nào muốn nói với cô Trần Khánh Khánh không?”

Bất kể như thế nào, đều phải đặt tên Trần Khánh Khánh lên trên.

Trữ Mạt Ly ẩn lui nhiều năm như vậy chưa bao giờ nhận phỏng vấn nào của truyền thông, dù là trong buổi họp báo hôm nọ. Hôm nay, mặc dù không tính là phỏng vấn chính thức, nhưng Trữ Mạt Ly lại trả lời vấn đề này, anh nói chuyện bằng giọng rất êm tai, tao nhã như đàn vi-ô-lông: “ “Nữ hoàng áo trắng” là một bộ phim truyền hình có nội dung kịch tính, tôi chúc bộ phim thành công, cũng mong muốn mỗi diễn viên đều có biểu hiện xuất sắc nhất, thể hiện được hết khả năng của mình.”

“Hôm nay ngài và cô Trần mặc đồ đôi phải không?”

Bỗng nhiên có người tinh mắt, nhận ra bộ váy ngắn đen của Trần Khánh Khánh và tây trang đen của Trữ Mạt Ly có thể nói là sự phối hợp tuyệt vời. Lúc này Trần Khánh Khánh mới nhận thấy được tình hình, vừa cúi đầu nhìn, quả nhiên rất xứng, nhất thời cô cảm thấy rất không thoải mái, lúc đó dường như tay chân không biết phải đặt sao cho hợp lý.

Tuy nhiên, đối với vấn đề này, Trữ hoàng để chỉ nở một nụ cười tế nhị, chọc người ta mơ màng vô tận.

Khi chụp ảnh, Trữ Mạt Ly ở bên cạnh Trầm Khánh Khánh nói thầm: “Trùng hợp thật, em cũng mặc màu đen.”

Trầm Khánh Khánh hừ hừ: “Ha ha, là trùng hợp, anh sẽ không cố tình đâu nhỉ?”

Trữ Mạt Ly hơi nghiêng đầu, anh vừa muốn nói gì, lại đột nhiên dừng lại, Trầm Khánh Khánh nhạy cảm nhận ra nhiệt độ trong mắt Trữ Mạt Ly đã tăng vài phần.

Trầm Khánh Khánh nghi ngờ quay đầu đi, bỗng cô thấy trên lưng căng cứng, tay Trữ Mạt Ly đặt sau lưng cô ngăn lại cử động của cô: “Mỉm cười.”

Tay anh như có dòng điện lớn, Trầm Khánh Khánh không dám cử động một chút nào: “Anh để tay đó làm gì hả? Bỏ ra mau.”

“Cho tôi chút thể diện đi, tôi là người theo đuổi.” Trữ Mạt Ly theo sau, tay cầm một chiếc túi to đưa cho Trầm Khánh Khánh: “Quà tặng em.”

Trầm Khánh Khánh khó có thể che dấu kinh ngạc, nhưng suy nghĩ kỹ lại, người đàn ông này đúng là người nghiện chơi trò theo đuổi, cô trêu chọc: “Nhẫn kim cương tôi không thích nhận, tôi thích động tác anh làm tôi qua hơn đây, nhưng tôi không nhìn rõ lắm, khi nào lại làm lần nữa nhỉ?”

Trữ Mạt Ly mặt không đổi sắc, dường như chuyện kia không ảnh hưởng gì tới anh: “Không xuất bản nữa.”

Trữ Mạt Ly quay đầu đi, ánh mắt lạnh bạc dừng trên người ở cách đó không xa.

Quý Hàm một thân áo blouse, như làm nền cho hội trường náo nhiệt, hồ hững hờ chăm chú nhìn vào tất cả.

Lời tác giả: đơn giản rõ ràng, một, nhanh, nỗ lực thay đổi. Hai, nội dung truyện tiến triển thuận lợi, mọi người đừng vội ~

Các đồng chí không cần khách sáo! Nói một tiếng đi!

21. Chương 33

Chương 33

Bên trong bệnh viện hạng nhất sôi trào, giờ nghỉ trưa, mấy y tá nhỏ tán gẫu líu ríu không ngớt, có mấy người đưa ra vài tấm ảnh chụp trộm, vô cùng hưng phấn. Từ tháng trước đã nghe phong thanh nói có đoàn phim đến quay phim ở sân này, nhưng tất cả mọi người từ lớn đến nhỏ đều cho là giả, không ngờ mấy ngày nay lại có nhân viên mang đạo cụ đến bố trí ở sân, tới hôm nay thì đạo diễn diễn viên đều đến đây, một đề một hậu đã khiến mọi người mở mắt, không ngờ còn có cả đại thần.

Quý Hàm ăn cơm xong không nói một lời, nhìn cặp lồng cơm chằm chằm rồi ngẩn người, không biết suy nghĩ cái gì.

“Bác sĩ Quý, anh không thoải mái sao?”

Mặc dù Tiểu An đang nói chuyện phiếm, nhưng ánh mắt cô vẫn không rời khỏi người Quý Hàm, từ sáng cô đã thấy Quý Hàm có điểm không thích hợp, dường như anh trầm mặc hơn so với ngày thường.

Quý Hàm ngẩng đầu, tìm tiêu cự, sương mù trong mắt dần dần tản ra: “Không sao.”

“Tiểu Quý, cậu mệt mỏi quá à?” Y tá trưởng cũng đi tới hỏi.

Mấy ngày nay bác sĩ Quý tăng ca một ngày một đêm, có khi còn ngủ luôn trong văn phòng, chủ nhiệm Tiểu hay trêu ghẹo: dù chưa có bạn gái cũng không thể gửi gắm tình cảm vào công việc như vậy, sau đó nói bóng gió để cho con gái mình chăm sóc vị bác sĩ độc thân trẻ tuổi này.

Bác sĩ Trịnh nhẹ nhàng tiến vào, sau đó Quý Hàm liền đi ra ngoài, miệng còn nói mát châm chọc: “Cậu ta chẳng có chuyện gì, chỉ có dây thần kinh hơi ngắn.”

Trịnh Thị theo Quý Hàm ra ngoài, Quý Hàm nghiêm mặt tránh anh ta, Trịnh Thị liền chắn trước mặt anh.

Hai bác sĩ nam dằng co trên hành lang thật khó coi, Quý Hàm lạnh mặt: “Anh định làm gì?”

Trong xoang mũi của Trịnh Thị đã sinh tức giận: “Anh nói tôi định làm gì à? Quý Hàm, nếu không nể tình chúng ta quen biết nhiều năm như vậy, tôi đã sớm đâm vào đây một cú.”

Quý Hàm coi anh ta như bệnh nhân tâm thần, quay đầu bước đi.

“Này.” Trịnh Thị kéo vai anh, lầu bầu, “Bây giờ cô ấy đang ở ngay tại tòa nhà mới kia, Trữ Mạt Ly cũng đã ở đó. Anh cam tâm không, cô ấy chính là vợ của anh, trên giấy chứng nhận kết hôn, cạnh tên cô ấy là anh, không phải Trữ Mạt Ly!”

Trịnh Thị nói một hồi, Quý Hàm nghiêm mặt, có phần khó mở miệng: “Anh đã quên cô ấy cự tuyệt tôi.”

Trịnh Thị quả thực phải nghiêng răng nghiêng lợi: “Anh xứng đáng, đều do trước kia Khánh Khánh đối xử với anh tốt quá, nuông chiều anh thành hư. Đàn ông theo đuổi phụ nữ bị cự tuyệt một hai lần là chuyện rất bình thường, khi tôi theo đuổi vợ, tôi mặt dày mày dạn vứt bỏ hết sĩ diện, còn mặt anh thì phải u ám như vậy hả?”

Quý Hàm suy nghĩ hồi lâu, ánh mắt xuyên qua cửa sổ nhìn ra tòa nhà lớn cách đó không xa, hít sâu một hơi: “Tôi biết rồi.”

“Phải như thế chứ!” Trịnh Thị vỗ ngực, “Lát nữa tôi hẹn cô ấy ra, anh phải nắm chắc cơ hội đấy!”

“Cắt!”

Đây là lần thứ 8 đạo diễn Lí hô dừng, theo tiếng hô này, cả đoàn phim càng cảm thấy khẩn trương.

Trầm Khánh Khánh bình tĩnh đi đến, bạn diễn Phương Thuấn của cô cũng xem như bình tĩnh. Đạo diễn Lí Chí Vân có tiếng là đạo diễn ma quỷ, không nhìn tận mắt thì tuyệt đối không thể tưởng tượng được người bình thường ôn hòa cẩn trọng này, một khi ngồi sau màn ảnh giám thị thì tính cách đột biến, xoi mói, nghiêm khắc, xảo quyết đến mức người người cảm phần. Diễn viên bị ông mắng phát khóc là chuyện thường tình, lời nói khó nghe như thế nào ông cũng đều nói được. Khi lần đầu tiên Trầm Khánh Khánh tiếp nhận vai diễn của ông, kiên cường chịu đựng không rơi lệ, nhưng lát sau về tới nhà thì không kìm được nước mắt. Vậy nên, nhận lời diễn phim của đạo diễn Lí cần phải có năng lực và khả năng chịu đựng siêu sao, Trầm Khánh Khánh đã tập mãi thành quen.

“Phương Thuấn, đại ảnh đế, anh rốt cuộc có hiểu rõ kịch bản không vậy? Quay đến 8 lần còn không đạt, những giải thưởng của anh chỉ là vật trang trí thôi à?” Đạo diễn Lí giờ kịch bản trước mặt Phương Thuấn rồi chỉ trích, Phương Thuấn cố gắng duy trì gương mặt tươi cười đã cứng lại.

Sau khi nói xong đạo diễn Lí đổi sang phê bình Trầm Khánh Khánh, “Còn Khánh Khánh, cách ăn mặc của em như thế này không giống nữ bác sĩ tài hoa chút nào cả, hóa trang đâu, chưa ăn cơm hả?”

Chuyên viên hóa trang hoảng loạn vội vàng chạy tới, dẫn Trầm Khánh Khánh xuống dưới tạo hình lại một lần nữa.

Đạo diễn Lí xoay người về phía đám phóng viên đang thập thò khát khao chụp được Trữ Mạt Ly, quát: “Các anh làm cái gì? Cho các anh quan sát không phải cho các anh làm phiền, thu ngay cái chân lại cho tôi!”

Cả trường quay nhàn hạ nhất vẫn luôn là Trữ Mạt Ly, vị đại thần tôn quý này vậy mà cũng không vội đi, vẫn ngồi bên cạnh đạo diễn Lí xem quay phim.

Mà bên kia Trầm Khánh Khánh đối mặt với chuyên viên hóa trang đang tùy ý giở đồng hồ tây trên đầu cô, chuyên viên hóa trang bỗng dừng lại, dường như muốn nói ra ý mình nhưng lại không biết phải mở miệng như thế nào.

“Có vấn đề gì?”

Nhà hóa trang khó xử nói: “Vừa rồi tôi nghĩ nếu cô cắt tóc ngắn, hẳn sẽ đạt hiệu quả tốt nhất. Chỉ là...”

Anh ta nhìn mái tóc xoắn dài đến thắt lưng của Trần Khánh Khánh thì không nói thêm gì nữa, mái tóc đẹp như vậy hẳn đã dưỡng thật lâu, thoáng cái cắt đi thì ai cũng đều luyến tiếc.

Trần Khánh Khánh quả nhiên thất thần rất lâu đó, cô quần một lọn tóc dài nhìn lại.

8 năm trước tóc cô vẫn ngắn, từ khi quen biết Quý Hàm, cô bắt đầu nuôi tóc dài.

Bởi vì Quý Hàm nói, anh thích tóc dài.

Bên kia, đạo diễn Lí đã hết kiên nhẫn chờ đợi, Ada vội chạy tới ghé vào tai ông ta nói vài câu, ông ta lại chau mày thúc giục: “Vội nhanh lên.” Quay đầu lại nói với nhân viên đoàn phim, “Giải lao nửa tiếng.”

Mọi người không biết xảy ra chuyện gì, song đạo diễn đã ra lệnh giải lao thì phải giải lao. Trữ Mạt Ly gọi Ted tới, nói: “Đi xem sao.”

Chỉ chốc lát, Ted từ phòng hóa trang trở ra, thần sắc có phần cổ quái, lại có phần mừng rỡ, Trữ Mạt Ly giữ tay anh ta lại: “Làm sao vậy?”

Ted lắc đầu, nói quanh co: “Hay là, anh tự mình đi xem đi?”

Trữ Mạt Ly đứng dậy trực tiếp đến cửa phòng hóa trang, gõ cửa nói: “Là tôi, có thể vào không?”

Bên trong vang lên tiếng nói của Trần Khánh Khánh: “Vào đi.”

“Nhắc anh một câu, bình tĩnh.” Ted bỗng dè cánh tay Trữ Mạt Ly đang đẩy cửa, cười nói.

Trữ Mạt Ly cảm thấy rất hứng thú “Ừ” một tiếng, cũng không quanh co nữa.

Trữ Mạt Ly đẩy cửa đi vào, mới vừa liếc nhìn, đột nhiên giật mình dừng lại.

Trần Khánh Khánh ngồi trước gương, nhắm mắt hỏi chuyên viên hóa trang phía sau: “Có được không?”

Chuyên viên hóa trang vừa lòng thu tay lại, nói: “Hoàn mỹ.”

Trần Khánh Khánh hít một hơi, chậm rãi mở mắt ra, nhất thời đối với gương mặt bản thân trong gương cảm tưởng như trong mộng, cô quay đầu, giơ tay sờ tới mái tóc ngắn bên tai, trong lòng có khoảng trống mơ hồ, cũng không biết vì sao lại có phần hoài niệm.

“Chị Khánh Khánh.”

Ada đưa áo blouse trắng cho cô, Trần Khánh Khánh nhận lấy mặc vào, khi đứng trước gương, khí thế cả người trở nên thanh tân sắc sảo, thiếu đi phần xinh đẹp lạnh lùng, hơn một phần khí khái, dung mạo thể hiện sự tự tin và tài hoa của một nữ bác sĩ.

Đây mới là nữ hoàng áo trắng.

Trần Khánh Khánh đi về phía Trữ Mạt Ly: “Tìm tôi?”

Không trả lời.

Trần Khánh Khánh ngẩng đầu, nhận thấy ánh mắt kinh ngạc của Trữ Mạt Ly đang dừng lại trên người cô, anh nhìn không chớp mắt, chỉ là ánh mắt rất trống rỗng, như cách tầng tầng lớp lớp sa che mặt.

“Này.” Trần Khánh Khánh quơ quơ tay trước mặt Trữ Mạt Ly.

Ted từ sau đẩy anh một cái, Trữ Mạt Ly lấy lại tinh thần, lập tức ho nhẹ che dấu, chỉ chốc lát, lại nhìn cô.

“Nhìn tôi như thế làm gì? Khó coi lắm à?”

Trần Khánh Khánh quen tay vuốt vuốt tóc, ánh mắt Trữ Mạt Ly có điểm kỳ lạ, thấy cô như vậy tim đập nhanh hơn, không được thoải mái.

“Ha ha, chắc Mạt Ly lần đầu tiên thấy em để tóc ngắn, nên không quen, đúng không?” Ted ném cho Trữ Mạt Ly một ánh mắt, phản ứng Trữ Mạt Ly có phần ngoài dự kiến của anh ta.

Trữ Mạt Ly nhắm mắt lại, giọng nói khôi phục về bình tĩnh: “Phong cách này của em thích hợp với vai diễn hơn.”

“Tôi cũng nghĩ như vậy.” Trầm Khánh Khánh cảm thán, “Đáng tiếc tôi nuôi lâu như vậy.” Nói xong quay đầu lại, không đành lòng nhìn mớ tóc dài trên mặt đất.

“Cắt đi... chưa hẳn là chuyện xấu.”

“Hả?”

Trầm Khánh Khánh bỗng sửng sốt, không biết từ khi nào tay Trữ Mạt Ly đã đưa lên vuốt mái tóc ngắn của cô, Trầm Khánh Khánh còn chưa kịp phản ứng, Trữ Mạt Ly đột nhiên thu tay lại, giống như đang trốn tránh điều gì, anh chợt xoay người đi ra cửa: “Tôi đi trước.”

Trầm Khánh Khánh không hiểu ra sao, soi qua soi lại trong gương: “Rất kỳ lạ nhỉ?”

Trữ Mạt Ly đi rất nhanh, Ted chạy đuổi theo anh, nhưng đuổi theo thì lại không biết nói gì mới tốt, sợ nói sai sẽ làm tổn thương Trữ Mạt Ly.

Rất khó tưởng tượng nội tâm mạnh mẽ như Trữ Mạt Ly lại không dám hồi tưởng về quá khứ.

“Mạt Ly, anh ổn không?”

Trữ Mạt Ly nhanh hơn một bước, vội đi ra cửa bên, qua nửa ngày, mới đáp lại một tiếng: “Không sao.”

Sắc mặt anh không giống như không có việc gì.

“Anh không thích vẻ ngoài này của cô ấy à?”

“Tôi nói không sao!” Trữ Mạt Ly bỗng quay lại lớn tiếng nói, Ted lập tức câm miệng.

Trữ Mạt Ly vỗ trán, lắc đầu: “Giúp tôi hủy bỏ lịch trình chiều nay.”

“Được.” Ted đành nói, “Nếu có chuyện gì anh nhất định phải gọi cho tôi.”

Trữ Mạt Ly ngồi trên xe, lơ đãng gật đầu, sau đó phân phó lái xe rời đi.

“Ted?”

Ted nhìn qua gương chiếu hậu, quay đầu lại: “Trịnh Thị?”

“Em đến đây làm gì?” Mắt Trịnh Thị sáng lên, kích động đi về phía cậu ta, mà khi anh ta nhìn thấy người trong xe, lập tức thay đổi sắc mặt, “...Trữ Mạt Ly”

Trữ Mạt Ly nâng mí mắt, nhìn lướt qua Trịnh Thị, hình như đã gặp qua ở đâu, sau đó kết luận, không nhớ rõ khuôn mặt này.

Trịnh Thị lách qua người Ted, nói với người trong xe: “Đúng lúc, tôi có lời muốn nói với anh.”

“Anh đi làm việc đi, ở đây toàn phóng viên, đừng làm loạn.”

Ted muốn đuổi Trịnh Thị đi, người này có thể làm được chuyện gì tốt chứ, tâm trạng Trữ Mạt Ly bây giờ không tốt, khó đảm bảo không nói được hai câu đã nổi bão rồi.

Trữ Mạt Ly không để ý tới cậu ta, phân phó lái xe: “Lái xe.”

Trịnh Thị bám cửa xe không buông: “Vội cái gì, tôi còn chưa nói xong.” Cậu ta giẫy cọt: “Tôi nói, loại người đáng hận nhất chính là kẻ thứ ba. Đám phụ nữ kia đã không biết xấu hổ, sống chết giành lấy cái danh hiệu này, chưa từng nghe đàn ông cũng thích thọc gậy bánh xe, cướp vợ người khác, làm kẻ thứ ba, còn không biết xấu hổ công khai nói cái gì theo đuổi. Người ta đã là hoa có chủ, đừng làm tổn hại thanh danh người khác.”

Ted tái mặt, sợ tới mức giật cánh tay Trịnh Thị: “Anh nói bậy bạ gì hả, dám nói lung tung nữa tôi sẽ không cho anh bước chân vào cửa!”

Trịnh Thị đau đến mức kêu hừ hừ, nhưng ngoài miệng vẫn không buông tha người kia: “Anh nói toàn là sự thật, em đừng ngu ngốc mà trung thành với hắn. Hắn không phải đàn ông tốt, không người đàn ông tốt nào lại đi cướp vợ người khác!”

“Nói xong rồi?” Trữ Mạt Ly lạnh lùng mở miệng, “Lái xe.”

Trịnh Thị dưới tình thế cấp bách đành đưa tay túm áo Trữ Mạt Ly: “Này. Lời tôi nói anh nghe không hiểu hả, tốt xấu gì cũng là người nổi tiếng, đừng có làm loại chuyện nhảm chán này nữa. Tôi thấy Quý Hàm và Khánh Khánh rất tốt, tình cảm hai người bọn họ không cho phép anh chen chân vào đâu, phá hoại nhân duyên người khác, cũng quá thiếu đạo đức đấy!”

Trữ Mạt Ly điều chỉnh khuôn mặt đã đông lại thành băng, tản ra khí lạnh, anh khinh thường lườm Trịnh Thị, mắt phượng ẩn giấu âm ngoan làm người ta hốt hoảng, nhưng anh chợt cong lên một nụ cười quỷ dị: “Người thứ ba, phá hoại nhân duyên người khác? Vị tiên sinh này, anh không lầm chứ?”

Trữ Mạt Ly giữ chặt cánh tay Trịnh Thị, ngón tay thon dài nổi khớp xương. Trịnh Thị sửng sốt, cậu ta không ngờ Trữ Mạt Ly lại khỏe như vậy, dường như có thể vặn đứt cổ tay cậu ta, Trữ Mạt Ly chậm rãi lấy cánh tay đang đặt trên cổ áo anh ra.

“Đến tột cùng là ai không biết xấu hổ, còn chưa biết đâu.”

Trữ Mạt Ly đột nhiên buông tay, Trịnh Thị không khỏi lùi lại hai bước, sợ hãi nhìn Trữ Mạt Ly.

Xe Trữ Mạt Ly dứt khoát rời đi, Trịnh Thị ngây người lúc lâu mới lấy lại tinh thần, ngay sau đó cậu ta ý thức được Quý Hàm phải đối mặt với nhân vật không đơn giản.

Trữ Mạt Ly tựa vào sau ghế, cởi bỏ cổ áo, lấy dây chuyền ra nắm chặt trong tay. Hoa văn trên mặt dây chuyền đã ở bên anh ngày đêm, đã vuốt ve không biết bao nhiêu lần, từ từ nhắm mắt đều có thể tưởng tượng ra đường nét hoa văn trên đó.

Còn có bức ảnh nơi này, ảnh chụp một người, khuôn mặt tươi cười rạng rỡ, cùng mái tóc ngắn xinh đẹp ấy.

Hình ảnh anh ấn tượng sâu sắc nhất là lần đầu tiên bọn họ gặp nhau, ánh mặt trời xuyên qua mái tóc ngắn bóng bệ, cô hơi nghiêng đầu nhìn anh, ánh mắt có phần hung dữ, mà khuôn mặt xinh xắn kia dường như lại sáng lên. Còn có lần gặp gỡ cuối cùng của họ, cô ngã xuống trong vũng máu, mái tóc ngắn dán trên khuôn mặt tái nhợt của cô, tất cả đều không còn sức sống.

Khi Trần Khánh Khánh cùng mái tóc ngắn xuất hiện trước mặt mọi người, ánh mắt tất cả đều sáng ngời, thậm chí có người suýt không nhận ra cô đến. Tuy nhiên, hình tượng mới này của cô lại chiếm được cảm tình và tán thưởng của đạo diễn Lí, loại tinh thần chuyên nghiệp này quả thật rất đáng khen. Một đám phóng viên sửng sốt một hồi, sau đó bắt đầu điên cuồng chụp ảnh Trần Khánh Khánh, giành giật tin tức mới nhất.

Việc quay phim tiếp tục diễn ra không ngừng, khi kết thúc công việc thì đã khuya, Trần Khánh Khánh ngồi trên xe, cô còn không thể về nhà, bởi trước đó Trịnh Thị đã nhắn tin cho cô, buộc cô nhất định phải gặp Quý Hàm.

Ted do dự nói: “Em thật sự muốn gặp anh ta?”

“Em biết anh không muốn em đi. Ngay cả Trịnh Thị anh cũng ngăn, không cho anh ấy gặp hẳn, đúng không?”

“Vậy mà em còn muốn đi?”

Trần Khánh Khánh xoa huyệt thái dương, cười nói: “Vì sao không đi chứ, anh ta còn có thể làm em đau thêm sao?”

Quý Hàm hẹn gặp tại nhà anh, Trần Khánh Khánh đến, phân phó Ted chờ cô, sau đó một mình lên tầng.

Trần Khánh Khánh lấy chìa khóa, hơi chần chừ, lại bỏ vào ví, ấn chuông cửa.

Quý Hàm mở cửa, thấy cô liền ngây người: “Em cắt tóc?”

22. Chương 34

Chương 34

Trầm Khánh Khánh vào nhà, bài trí trong nhà đơn giản đến đơn điệu, vật dụng đều màu xám, thoát nhìn sạch sẽ nhưng lạnh lẽo, không giống như có người ở.

Trầm Khánh Khánh ngồi xuống sofa, lúc này mới trả lời câu hỏi của Quý Hàm: “Như anh thấy đấy, cắt rồi.”

Quý Hàm đóng cửa lại, đứng ở cửa một hồi, dường như khó có thể tiếp nhận, sau một lúc lâu mới hỏi: “Vì sao?”

“Đổi kiểu tóc cần nhiều lý do như vậy sao? Phim mới cần hình tượng như thế, tôi không thích đội tóc giả, nên cắt đi!”

Quý Hàm im lặng đến phòng bếp, lại mang hai cái ly đi ra, đặt trước mặt Trầm Khánh Khánh một ly chocolate nóng. Trầm Khánh Khánh cảm thấy thật kinh ngạc, sự đổi đời như vậy, cô đã không được hưởng thụ từ rất lâu rồi.

“Tôi định nói gì?” Trầm Khánh Khánh nâng ly lên ngửi, là hương vị cô thích, “Nói trước một chút, hôm nay tôi tới không đến để cãi nhau.”

“Ừ, anh cũng nghĩ như vậy.”

Hai người đều tự nâng ly trầm mặc, Trầm Khánh Khánh nhớ lại mảnh đơn ly hôn bây giờ vẫn nằm trong tủ đầu giường, và cả lời nói lần trước của Quý Hàm. Còn trong tâm tư Quý Hàm, nhớ lại một cái tát của Trầm Khánh Khánh, cùng khuôn mặt cao ngạo của Trữ Mạt Ly.

Sau đó, hai người không hẹn mà cùng vứt cuộc nói chuyện đó ra sau đầu, không nhớ lại nữa.

Tay Quý Hàm vẫn nắm chặt ly, tay anh rất lạnh, cần một chút nhiệt nào đó giúp anh chống đỡ: “Bộ phim truyền hình này phải quay bao lâu?”

“Chắc là mấy tháng.”

“Em diễn vai nữ bác sĩ?”

“Phải.”

“Nếu... nếu có thắc mắc gì, có thể hỏi anh, anh có thể giải đáp vài vấn đề chuyên môn.”

Nếu không phải khi khẩn trương anh có tật xấu hay liếm môi, cô sẽ thực sự tưởng rằng người đối diện là giả mạo.

“Cảm ơn, tất cả trước mắt đều thuận lợi.”

Anh cố gắng nhớ lại, cũng không nhớ rõ từ khi nào, ở trước mặt anh, cô lại mang vẻ mặt thản nhiên bình tĩnh như vậy, còn không thấy tình cảm ẩn sâu trong ánh mắt. Cô giận, nếu cô gửi liền hai tin nhắn anh vẫn không về, cô sẽ tức giận. Cô bốc đồng, bản thân không thích áo sơ mi sẽ không cho anh mặc. Cô dễ mềm lòng, chỉ là sự rèn luyện trong giới cùng chút thông minh khiến cô biết cách che giấu chính mình.

Có lẽ Trịnh Thị nói đúng, anh được cô chăm sóc tốt quá, nên tới bây giờ anh luôn nghĩ rằng, nắm bắt cảm xúc của cô không phải chuyện khó khăn gì.

Trầm Khánh Khánh nghĩ có phải Quý Hàm bị cái gì kích thích hay không, anh vẫn nhìn cô không nói một lời, mấy ngày không gặp, bà vai gầy yếu tựa hồ càng thêm đơn bạc. Từ trên người anh tản ra hơi thở ưu thương nhàn nhạt, sau đó thẩm ướt không khí nơi này.

Mãi đến khi ly chocolate nóng nguội lạnh, hai người vẫn trong tình trạng này, Trầm Khánh Khánh đành nói: “Anh tìm tôi đến không phải ngăn người nhìn tôi như thế này chứ? Ngày mai anh có công việc, tôi cũng phải quay phim...”

“Anh rút lại lời nói lần trước, lúc đó, anh rất kích động. Khi anh nghe thấy lời nói của Trữ Mạt Ly, anh lập tức mất lý trí.” Anh cố gắng tìm từ, thoát nhìn thật khó khăn, khi hẹn hò với cô lời nói lảng mạn nhất cũng chỉ là – đừng vất vả quá, em lại gầy, anh sẽ đau lòng.

Có lẽ lâu rồi không bình tĩnh nói chuyện với nhau như vậy, khi anh nói ra lời quan tâm như thế, Trầm Khánh Khánh thật sự có hơi mơ hồ, không hiểu được ý của anh, đây là giải thích sao?

Quý Hàm lại chần chừ, cuối cùng nói ra lời đặt sâu trong lòng: “Còn... biệt thự của em cách bệnh viện xa quá, mấy tháng này em có thể ở đây, sẽ thuận tiện hơn rất nhiều.”

Có đạo diễn Lí chỉ đạo, tất cả các khâu của “Nữ hoàng áo trắng” đều tiến triển bình thường, việc hợp tác với bệnh viện cũng rất thuận lợi. Nhưng khiến tâm trạng Trầm Khánh Khánh tốt lên, ngoại trừ việc quay phim thuận lợi, còn có tin vui: doanh thu phòng vé của “Tuyệt đại phong trần”. Qua hai ngày khởi đầu hơi thấp, tới cuối tuần đầu tiên, phòng vé đột nhiên tăng vọt, rất nhiều người sau khi xem phim đều bất ngờ. Dù từ ngày khởi quay tới khi hoàn thành bộ phim đã trải qua ít nhiều sóng gió, ít nhiều thị phi, nhưng chất lượng vẫn được đảm bảo. Trữ Mạt Ly là nhà sản xuất uy tín, anh không cho phép xuất hiện sạn trong phim, xem ra không giả. Về phương diện diễn viên, Trầm Khánh Khánh cực kỳ xinh đẹp, cô mềm mại, diễn xuất tinh tế mở màn bộ phim, hơn nữa làm cho nó sinh động nhiều vẻ, nhất là hình ảnh đợi chờ cùng cây quạt kết phim đã làm người ta rơi lệ. Nhiều người nói thấy được thiên phú của cô, thứ mà trước kia họ không nhận thấy, thứ từng là độc quyền của An Thiển.

Vốn tưởng Trữ Mạt Ly sẽ nhắn tin chúc mừng một chút, nhưng Trầm Khánh Khánh đợi ba ngày, thế nhưng người nọ không có chút phản ứng nào, trong điện thoại cô vẫn là tin nhắn từ tuần trước.

Khi làm việc Trầm Khánh Khánh vô cùng chuyên tâm, nhưng vừa rời máy quay, cô bắt đầu ngồi ngẩn người nhìn điện thoại, hoặc là bật đoạn video có hành động mà Trữ Mạt Ly tặng cô ra xem. Kỳ thật, chính xác mà nói món quà này nên tặng cho Liễu Liễu, là ba tượng đất hình người, còn có một tấm băng rôn nhỏ, bút tích non nớt của đứa trẻ như in sâu trong lòng cô: dì Khánh Khánh, con, ba ba.

Hồi tưởng một hồi, Trầm Khánh Khánh cuối cùng đành gọi điện thoại hỏi Ted: “Gần đây Trữ Mạt Ly đang làm gì vậy?”

Ted có phần ngạc nhiên khi Trầm Khánh Khánh gọi điện thoại cho anh hỏi chuyện Trữ Mạt Ly, song vẫn trả lời chi tiết: “Hình như có xã giao, hai ngày trước đi HongKong, em muốn tìm anh ta?”

“Không phải. Bây giờ anh ta đang ở đâu?”

Đối với việc Trầm Khánh Khánh trước sau mâu thuẫn, Ted chọn cách làm ngơ: “Nếu anh nhớ không lầm, hôm nay anh ta hẳn không có việc gì, chắc đang ở nhà.”

“Ngày đó anh ta đi có nói gì với anh không?”

“Không nói gì thêm...” Ted thấy kỳ quái, sao Trầm Khánh Khánh lại đột nhiên hỏi nhiều chuyện về Trữ Mạt Ly như vậy? Có điều cậu ta nghĩ tới một sự kiện khác, liền nhân cơ hội này, không từ bỏ ý định hỏi, “Đề nghị của Quý Hàm em chấp nhận rồi à?”

Trầm Khánh Khánh nói thản nhiên: “Còn chưa nghĩ tới, nói sau đi!” Qua một lát, cô vừa lật kịch bản, vừa như tùy ý nói, “Tối nay không có phần diễn của em, có thể kết thúc công việc trước, em muốn gặp Liễu Liễu.”

Buổi tối, đúng giờ Ted tới đón Trầm Khánh Khánh. Trên đường, Trầm Khánh Khánh mua riêng cho Liễu Liễu loại bánh ngọt bé thích, sau đó hài lòng tiếp tục đi.

Ted nhìn bánh ngọt, thấy thế nào cũng vẫn cảm thấy thứ này giống đạo cụ biểu diễn, vì thế hỏi: “Em định đi tìm Mạt Ly phải không?”

Trầm Khánh Khánh vội phản bác: “Em tìm anh ta làm gì?”

“Anh nghĩ em muốn khoe doanh thu tốt đẹp của “Tuyệt đại phong trần”.”

Lông mày thanh tú của Trầm Khánh Khánh khẽ chau lại, kéo dài giọng: “À~~ anh nhắc em đúng quá, trước kia anh ta còn nói sẽ biến em thành diễn viên không có thị trường, bây giờ xem anh ta nói thế nào.”

Ted càng ngày càng không muốn hiểu rõ cuộc Trầm Khánh Khánh nghĩ cái gì.

Trầm Khánh Khánh đột nhiên đến thăm làm Liễu Liễu vô cùng vui vẻ, bé nhảy thẳng xuống chạy vội vào lòng Trầm Khánh Khánh. Sau đó khi Trầm Khánh Khánh cho bé bánh ngọt, bảo bối nhỏ vui sướng đỏ cả mặt, chỉ là... ba ba không cho bé ăn đồ ngọt vào buổi tối, sẽ bị sâu răng.

Liễu Liễu đáng thương nhìn Trữ Mạt Ly, Trữ Mạt Ly bị bé nhìn như vậy nên hết cách, đành phải nói: “Chỉ được ăn một phần, còn lại để mai ăn.”

Ted dẫn Liễu Liễu đang mừng rỡ đi cắt bánh ngọt. Trong phòng khách chỉ còn lại Trữ Mạt Ly và Trầm Khánh Khánh, Trữ Mạt Ly xoay người đi vào phòng sách, Trầm Khánh Khánh đi vào theo anh.

Trữ Mạt Ly ngồi xuống trước bàn, tựa vào ghế xoay nửa vòng. Anh thấy Trầm Khánh Khánh theo sau, cô ngồi xuống ghế như không có việc gì, lại làm bộ đánh giá bài trí phòng sách của anh, không khỏi bật cười.

Trữ Mạt Ly trêu ghẹo: “Không phải em đến chơi với Liễu Liễu à?”

Trầm Khánh Khánh lập tức nói: “Đương nhiên phải.”

“Vậy theo tôi vào trong phòng này làm gì?”

Trầm Khánh Khánh nói hợp tình hợp lý: “Tôi không thể vào sao?”

“Có thể. Cứ tự nhiên.” Nói xong Trữ Mạt Ly cúi đầu làm việc của mình.

Trầm Khánh Khánh lại đợi, nhận thấy Trữ Mạt Ly thật sự vô cùng chuyên tâm vào đồng giấy tờ, không để ý tới cô, có phần tức giận: “Này!”

Trữ Mạt Ly ngẩng đầu: “Sao?”

“Biết phòng vé không?”

“Đã nắm được số liệu, không sai lệch lắm!”

Trầm Khánh Khánh đắc ý cười rộ lên, có phần giống bạn nhỏ trong vườn trẻ hoa hồng.

Về mặt này của cô nhìn thật đẹp, nhất là dáng hình khi cô nghiêng mặt, Trữ Mạt Ly không khỏi hạ bút, khẽ cười nói: “Là ai hai ngày trước mày chau mặt ủ vì phòng vé nhỉ?”

Trầm Khánh Khánh lắc đầu vô tội, buông tay: “Có hả? Dù sao lỗi cũng là tiền của anh, tôi sầu cái gì chứ.”

“Nói như thế, hôm nay em tới để tranh công với tôi?”

“Điều này còn phải xem boss có tự giác hay không.”

Về mặt tính toán chi li của cô tức khắc thấp sáng cả căn phòng. Trữ Mạt Ly mở ngăn kéo, lấy từ bên trong vật gì, sau đó đến trước mặt Trầm Khánh Khánh, cố làm ra vẻ huyền bí, nói: “Đoán xem trong tay tôi là cái gì?”

Trầm Khánh Khánh nhìn chăm chú: “Sẽ không phải là mượn hoa hiến Phật nữa chứ?”

“Lần này không phải.”

Trầm Khánh Khánh đứng lên đánh giá nắm tay phải của Trữ Mạt Ly, có thể nắm trong tay, thì là cái gì đây?

“Cho chút gợi ý.”

“Giá trị không nhỏ.”

“Tôi không thích nhẫn kim cương.”

“Em như vậy là hy vọng tôi tặng em nhẫn kim cương sao? Thật đáng tiếc, không phải.”

Trầm Khánh Khánh nhăn mày, suy nghĩ nửa ngày, tay Trữ Mạt Ly nắm rất nhanh, không một kẽ hở.

“Nếu tôi đoán sai, sẽ không cho tôi sao?”

“Không phải.”

Trầm Khánh Khánh sững sốt: “Vậy muốn tôi đoán làm cái gì?”

Trữ Mạt Ly nhíu mắt phượng, hỏi lại: “Không biết làm như vậy mới có ý nghĩa à?”

“... Boss à, việc này rất nhàm chán. Mau lên giùm tôi!” Trầm Khánh Khánh giờ nắm đấm, mười phần khí thế, thật giống như đi đòi nợ.

Trữ Mạt Ly chậm rãi buông tay, một cái chìa khóa bạc lặng yên nằm trong lòng bàn tay.

Không phải chìa khóa xe, đó là...

Trữ Mạt Ly ném chìa khóa cho Trầm Khánh Khánh, nói rất tự nhiên: “Xem như công ty cho em, mua một căn hộ gần bệnh viện, ít nhiều có thể thuận lợi cho việc quay phim.”

Trầm Khánh Khánh khó khăn lắm mới bắt được chìa khóa, chợt ngậy người: “Anh nói cái gì?”

Trữ Mạt Ly nghiêng người, thấy cô ngạc nhiên, chậm rãi giải thích lần nữa: “Đây là chìa khóa phòng ở, bên trong được trang bị đầy đủ vật dụng, có thể tới bất cứ lúc nào.”

Trầm Khánh Khánh giờ chìa khóa lên, lại nhìn khuôn mặt Trữ Mạt Ly không giống như đang nói đùa, cuối cùng cô cũng tin đây không phải do Trữ Mạt Ly trêu đùa mình. Chỉ là, sao lại khéo như vậy, Quý Hàm vừa mới có lời với cô, Trữ Mạt Ly đột nhiên lại bảo cô rằng đã an bài phòng ở. Trầm Khánh Khánh không ngốc, cô thu hồi khuôn mặt tươi cười, trực tiếp hỏi: “Ted nói cho anh?”

Ai ngờ Trữ Mạt Ly lại sững sốt, không rõ cô có ý gì: “Em nói gì?”

Trầm Khánh Khánh ngờ vực, nhìn gương mặt anh chăm chú, muốn từ đó tìm ra chút sơ hở, nhưng cô không phát hiện được gì. Có hai khả năng, một là anh diễn rất hoàn mỹ, hai là anh thật sự không biết. Cô không nhìn ra được khả năng nào, chỉ là, Trữ Mạt Ly cần phải giả vờ sao?

Trữ Mạt Ly tiến lên từng bước, nghi hoặc nói: “Có vấn đề gì à?”

Trầm Khánh Khánh nhận chìa khóa, cuối cùng lắc đầu: “... Không có gì. Tôi sẽ cân nhắc sau.”

“Tùy em.”

Trữ Mạt Ly về lại chỗ ngồi, lại mở giấy tờ, qua một lúc thấy Trầm Khánh Khánh vẫn còn đứng đó, anh đành hỏi: “Còn việc gì sao?”

“Hả? À, không có.”

Trầm Khánh Khánh đi tới cửa, trong đầu cô còn đang xoay quanh chiếc chìa khóa, suýt nữa đã quên mất mục đích mình tới đây. Trầm Khánh Khánh vội xoay người, đến trước mặt Trữ Mạt Ly, gõ gõ vào bàn: “Tôi thế này, thật sự không nhìn quen hả?”

Ánh mắt Trữ Mạt Ly lướt qua mái tóc ngắn của cô, anh cũng không phải không nhìn quen, mà là đánh vào thị giác quá mức mãnh liệt, khiến anh nhất thời không phân rõ thực hư.

Thật sự quá giống.

Rồi sau đó, anh làm như thật, nói: “Kiểu tóc này không tồi, còn nữa, thực ra tôi từng nghĩ, khuôn mặt em không hợp với tóc dài lắm.”

Một câu nói làm cho Trầm Khánh Khánh quay một vòng từ trên trời xuống đất, sắc mặt trắng nhợt lập tức đỏ bừng, Trầm Khánh Khánh không chút do dự mở cửa ra ngoài.

Trầm Khánh Khánh đi rồi, Ted khẩn cấp chạy vào: “Cô ấy nói thế nào?”

“Không có gì, cô ấy nghi là tôi cố ý, có điều không dám khẳng định.” Có thể nói kỹ xảo diễn xuất của Trữ Mạt Ly đã đạt tới đỉnh cao.

“Mạt Ly, tôi không thể không nói, chiêu này của anh thật tuyệt.” Ted cảm thán tự đáy lòng, “Bây giờ tôi có thể tin tưởng anh thật sự muốn theo đuổi Khánh Khánh. Chỉ là hình như cô ấy vẫn chưa nhận ra anh thật lòng.”

“Không liên quan, tôi không muốn buộc cô ấy chặt quá. Hơn nữa tôi nói rồi, có phải trò đùa hay không, là do cô ấy quyết định.”

Lời tác giả: mọi người đoán rất nhiều, nhưng tôi sẽ không tiết lộ

Trong truyện này, nhân vật phức tạp nhất chính là Trữ hoàng đế.

Bởi tác giả không phải người hài hước, nên không viết được truyện nhẹ nhàng, hơn nữa bản thân tôi là sự mâu thuẫn, nên viết ra đều là rối rắm, haha

23. Chương 35 - 36

Chương 35

Thời tiết trở lạnh, vàng thái dương dần ló rạng, khi đường chân trời hiện rõ, trong cao ốc mới của bệnh viện hạng nhất đã là một hồi bận rộn. Trầm Khánh Khánh luôn lặng lẽ, đi vào trường quay đúng giờ, sau đó hóa trang, tạo hình, trao đổi cùng đạo diễn, chuẩn bị bắt đầu một ngày quay phim.

Muốn nắm bắt được vai diễn này, đối với Trầm Khánh Khánh mà nói cũng không khó. Bởi cô gần như là diễn chính mình, điều này cho Trầm Khánh Khánh một loại cảm giác vui sướng trước nay chưa từng có. Đạo diễn Lí chọn diễn viên rất kỹ lưỡng, diễn viên đều có kỹ năng, trong đoàn phim cơ bản không có diễn viên quay phim qua quýt, mỗi người đều thể hiện khả năng tốt nhất, chỉ sợ bị vương miện “nào tàn” rơi xuống đầu mình.

Tiếp xúc với Phương Thuần vài ngày, Trầm Khánh Khánh đã bước đầu nhận thức – người có dã tâm, rất có đầu óc. Hẳn có thể thành công không phải do ngẫu nhiên, chẳng qua dường như cả hai người đang trong thời kì thăm dò đối phương, cũng không trao đổi quá nhiều, nhưng điều này không ảnh hưởng tới việc quay phim của họ.

Mấy ngày này nhân viên trong đoàn phim đều công nhận họ thích nhất là xem Trầm Khánh Khánh với Phương Thuần diễn cùng nhau, việc đó thật rất thú vị, trong phim bọn họ diễn một đôi kẻ thù không đội trời chung ở cùng phòng, vì tranh giành địa vị vẫn luôn uy hiếp đối phương. Mới đầu Phương Thuần còn chưa thích ứng với cách làm việc của đạo diễn Lí, nhưng sau khi thích ứng, tâm đã ứng với tài, diễn cùng Trầm Khánh Khánh khiến người ta phải hô to quá đã. Một đề một hậu bất kể ánh mắt, cử chỉ, ngữ điệu, cho dù là chi tiết rất nhỏ cũng đều suy xét tỉ mỉ cẩn thận, hai người như đang phân cao thấp, ai cũng không muốn phạm sai lầm, số lần đạo diễn Lí hô dừng đã trực tiếp giảm xuống.

“OK. Đoạn này đạt, Khánh Khánh đi lau khô tóc rồi thay quần áo, chúng ta quay một đoạn trước.”

Vừa rồi Trầm Khánh Khánh quay đoạn nữ diễn viên đội mưa chạy về bệnh viện, nhưng ai biết cuộc phẫu thuật vẫn bị nam diễn viên lo xa thay thế. Cô đợi sau khi cuộc phẫu thuật kết thúc, không kiềm chế được liền đứng lên tranh chấp với nam diễn viên trước mặt mọi người, đoạn diễn này đã quay cả một buổi sáng, Trầm Khánh Khánh bị nước ngấm vào người, sớm lạnh đến phát run, đang muốn gọi Ada, không ngờ có bàn tay đưa tới một chiếc khăn lau.

“Cảm ơn.”

Đối với sự chủ động của hắn, Trầm Khánh Khánh hơi ngạc nhiên. Cô nhận khăn trong tay Phương Thuần lau tóc ướt, Phương Thuần cười rất tự nhiên: “Trời lạnh, mau lau khô không bị cảm, tuy nơi này là bệnh viện, khám bệnh thuận tiện cũng không nên ốm.”

Lời mở đầu như vậy là phương thức làm quen thường gặp, Trầm Khánh Khánh đáp: “Đúng vậy, tôi không chịu được lạnh, còn phải đi thay quần áo.”

Phương Thuần rất phong độ nhận quần áo từ tay Ada, tận tay đưa cho Trầm Khánh Khánh. Nhìn từ góc độ như vậy, trong chớp mắt hắn ngẩng đầu, có một khía cạnh rất giống Trữ Mạt Ly. Phải nói, cho dù hắn cố gắng xóa bỏ bóng dáng Trữ Mạt Ly trên người hắn, nhưng người ta vẫn có thể tìm được cảm giác như

có như không ấy. Khi Trầm Khánh Khánh diễn cùng hấn, đôi khi cô cảm thấy dường như bản thân đang diễn cùng Trữ Mạt Ly, lập tức trào dâng hào hứng, cũng nhập vai rất nhanh.

Cô khắc khẩu với Trữ Mạt Ly còn ít sao, quả thực như cơm bữa, chỉ cần thể hiện tám phần công sức, đã có thể đạt được yêu cầu.

Lúc này Trầm Khánh Khánh không khỏi hoảng hốt, Phương Thuấn ngược lại lại không để ý: “Có phải thấy tôi rất giống Trữ Mạt Ly?”

Mấy năm nay ảnh đế Phương bắt đầu không thích người khác so sánh hấn cùng Trữ Mạt Ly, dù sao tới địa vị này, hấn vẫn luôn hy vọng người khác nhớ tới bản thân mình, mà không phải một vật phẩm thể thân.

Trầm Khánh Khánh lại nhìn gương mặt hấn, lắc đầu cười, nói lãnh đạm: “Không, anh không giống anh ta.”

Trữ Mạt Ly so với hấn diễn xuất tao nhã hơn, tự nhiên hơn, cũng thâm trầm hơn, khó nắm bắt hơn. Trong lòng cô anh là sắc bạc thần bí, đôi khi sẽ biến thành màu trắng thanh thuần, đôi khi lại trở thành màu đen tinh khiết, tinh khiết đến nguyên chất. Phương Thuấn giống anh, chỉ là không biết vì sao, Trầm Khánh Khánh có thể rất nhanh nói ra điểm khác nhau giữa bọn họ, ví dụ như đường chân mày Trữ Mạt Ly nét hơn, đuôi mắt phượng nhìn sắc hơn, ngoài ra khi giận dữ lại âm ngoan lạnh lẽo, nhưng cũng ẩn giấu phong tình không ai sánh bằng, còn mũi Phương Thuấn cũng không thẳng bằng Trữ Mạt Ly...

Phương Thuấn bỗng cười to, nói: “Ha ha, tôi quên mất, cô được coi là người thân thiết nhất với anh ta, không thể nhận lầm.”

Trầm Khánh Khánh lại sửng sốt, chợt phát giác đúng như lời hấn nói, Trữ Mạt Ly luôn mang một vẻ thần bí, người thường xuyên xuất hiện bên cạnh anh nhiều nhất hình như quả thật là cô, suy nghĩ tỉ mỉ về chuyện này, không phải rất kỳ lạ sao?

Trầm Khánh Khánh thay quần áo sạch sẽ, tóc cũng lau khô, tạo hình làm tốt một lần nữa, sau đó ngồi xuống ghế, bên cạnh là Phương Thuấn, hấn đang xem kịch bản.

“Lại nói, tôi vẫn chưa cảm ơn cô. Trước đó tôi luôn muốn tìm cơ hội nói, có điều hình như cô có khúc mắc với tôi thì phải.”

“Hả?” Trầm Khánh Khánh không rõ cho lắm.

Phương Thuấn rời khỏi kịch bản, quay đầu lại: “Quan hệ của cô và An Thiển sẽ không ảnh hưởng tới việc chúng ta hợp tác chứ?”

“Anh bị tôi kéo lại đây, cô ấy tức giận là bình thường, ngược lại, tôi không ảnh hưởng tới quan hệ hai người chứ?”

“Cô giúp tôi, là tôi tình nguyện quay bộ phim này.” Phương Thuấn chợt nói rất nghiêm túc, “Ngày đó Trữ tổng chủ động tìm tôi, làm tôi giật mình không ít, anh ta còn giúp tôi một việc lớn. Cô biết không, Kiều Hàn Thâm rất không vừa lòng việc tôi tách ra solo, vẫn muốn tìm cơ hội ép tôi ký hợp đồng quay về công ty hấn, nhưng tôi không chịu, hấn ta liền phong tỏa tài chính của tôi, công ty tôi rơi vào ngõ cụt. Ngày đó, Trữ tổng đồng ý cho tôi mượn một khoản tiền, cũng chẳng phải ít, anh ta lại không lấy tí lãi nào, chỉ có một yêu cầu duy nhất là tôi phải diễn bộ phim truyền hình này, anh ta nói cô rất muốn được hợp tác với tôi một lần. Thế diện của cô thật sự rất lớn. Bất kể thế nào, tôi đều phải nói tiếng cảm ơn.”

Trầm Khánh Khánh không dám khẳng định, hỏi: “Thế nên anh mới đồng ý quay bộ phim này?”

“Ừ, Trữ tổng không nói với cô sao?”

Trầm Khánh Khánh cười che dấu: “À, anh ấy bận rộn, có vài việc không kể kỹ với tôi.”

Cô vốn muốn Trữ Mạt Ly tạo áp lực cho Phương Thuấn, không ngờ Trữ Mạt Ly lại chọn một sách lược mềm mỏng như vậy, ngay cả bản thân Trầm Khánh Khánh cũng không thể không thừa nhận, lần này Trữ Mạt Ly thật sự cho cô thể diện rất lớn.

“Nhìn cô ngạc nhiên như vậy, Trữ Mạt Ly không phải đang theo đuổi cô sao?”

“Cái đó...” Nhất thời Trần Khánh Khánh không biết trả lời như thế nào, trong đầu cô hơi loạn, đành phải nói cho có lệ, “Anh ấy luôn làm vài chuyện khó hiểu, nhiều khi tôi bị anh ấy làm cho hồ đồ.”

Về mặt Phương Thuần không tin, hỏi lại: “Không phải do cô giả vờ hồ đồ chứ?”

Trần Khánh Khánh ngẩn người, cúi đầu xấu hổ, lại lật kịch bản: “Sao có thể.”

“Mặt cô đỏ rồi.”

Trần Khánh Khánh hoảng hốt đứng dậy, tay run lên, suýt nữa kéo rách trang giấy: “Cái gì? Không phải đâu.”

Phương Thuần lại cúi đầu thấp hơn, càng thấy rõ: “Thật, cả lỗ tai cũng đỏ.”

“Không phải, vừa rồi khi tạo hình, máy sấy nóng quá đấy.” Trần Khánh Khánh thật khó khăn ngượng ngùng một chút, “Tôi đi tìm đạo diễn Lí, xem bao giờ đến phiên tôi.”

Sau đó một ngày, Trần Khánh Khánh luôn trong tình trạng khô nóng khó hiểu, ngay cả đạo diễn Lí cũng thấy lạ, hỏi cô có phải nóng quá hay không, sao mặt luôn đỏ như vậy.

Trần Khánh Khánh quả thực rất nóng, tới chiều thì cảm giác này càng thêm nghiêm trọng, đầu óc bắt đầu choáng váng, rốt cuộc khi kết thúc công việc thì không chịu được nữa. Ada tiến lên giữ lấy cô, vừa chạm vào tay cô đã phải kêu lên: “Nóng quá, chị Khánh Khánh, chị bị sốt hả?”

Hóa ra mặt cô luôn đỏ, là vì phát sốt...

Khi Trần Khánh Khánh tỉnh lại thì trước mắt một mảnh tối đen, đầu vẫn đau như vậy, mũi bị tắc, cổ họng khát khô, đưa tay sờ mặt, tay rất lạnh, mặt rất nóng, như khối băng chạm phải thanh sắt nóng.

Trần Khánh Khánh bật đèn đầu giường, nhưng sờ soạn nửa ngày vẫn không thấy công tắc quen thuộc, cô bỗng ý thức được cái gì, người cũng nhất thời thanh tỉnh, vội vội vàng vàng đứng dậy xuống giường, chạm tới cửa, mở cửa ra liền gọi: “Ada, Thuyền Trưởng, đây là nơi nào vậy?”

Ánh sáng bất ngờ làm cho Trần Khánh Khánh phải nheo mắt lại, nhưng chỉ trong nháy mắt cô đã nhìn thấy sáu người đang đứng trong phòng khách, một tiếng sét ngang tai như nổ đầu cô ra, sinh sôi nảy nở nhét vào bao hình ảnh.

Có ba gương mặt trong dự kiến, Ada, Thuyền Trưởng, Ted, còn có ba gương mặt ngoài dự kiến, Trịnh Thị, Quý Hàm, và Trữ Mạt Ly, những người này đều khẩn trương như đang giương cung bạt kiếm, lập tức đánh úp lại từ bốn phương tám hướng, sau đó chui vào trong da đầu Trần Khánh Khánh, làm tắc thần kinh của cô, khiến đầu cô càng đau hơn.

Có lẽ đầu óc cô đã cháy hỏng rồi, Trần Khánh Khánh vỗ trán, quay người: “Tôi lại đi ngủ.”

Chuyện này nhất định là ác mộng, ác mộng!

“Em tỉnh?”

Giọng nói Trữ Mạt Ly vang lên cùng lúc, Trần Khánh Khánh lập tức mở mắt ra, sau đó vô vọng nhận ra đây là sự thật.

Trần Khánh Khánh cắn răng từ chối việc quay lưng, sau khi cái đầu đau nhức nhận mệnh lệnh liền quay lại nhìn về sáu người: “Được rồi, có ai nói cho tôi biết đây là chuyện gì?”

Trữ Mạt Ly đến bên cạnh cô, trong tay cầm một chiếc áo khoác, nhẹ nhàng phủ lên người cô, sau đó nói: “Em cảm lạnh.”

Cô đương nhiên biết mình cảm lạnh, cô hỏi bây giờ là tình huống gì, sao lại gặp phải đám quỷ này.

Ada sở trường hiểu ý người, giải thích: “Chị Khánh Khánh, chị phát sốt, đầu tiên bọn em đưa chị đến đây nghỉ ngơi, sau đó, Trữ tổng gọi bác sĩ riêng, lập tức đến xem bệnh cho chị.”

Trần Khánh Khánh nhăn mày: “Nơi này là?”

Nơi ngón trở Trữ Mạt Ly là một cái chìa khóa, gơ gơ: “Phòng ở công ty sắp xếp cho em.”

Trịnh Thị lập tức nhảy ra hừ lạnh: “Khánh Khánh, em có thể ở nhà của mình, sao phải ở nơi này làm gì?”

“Biệt thự Khánh Khánh cách nơi này rất xa.” Ted dứt khoát thể hiện lập trường.

“Anh không nói biệt thự.” Trịnh Thị kéo Quý Hàm qua, chỉ vào anh nói, “Nhà Quý Hàm không phải là nhà Khánh Khánh sao? Bày ra cái phòng ở như này, cũng chẳng biết có ý gì.”

Trữ Mạt Ly gương cầm, ánh mắt lạnh như hàn băng, dừng trên người Quý Hàm.

“Còn có,” Trịnh Thị nghiêm túc nói với Ada và Thuyền Trưởng, “Hai người đều biết chồng Trầm Khánh Khánh là ai, cô ấy sinh bệnh, chuyện lớn như vậy mà hai người lại tìm vị sếp là người ngoài này trước. Nếu khi hai người báo tin mà tôi không ở cạnh Ted, chẳng phải Quý Hàm sẽ không bao giờ biết vợ cậu ta sinh bệnh sao?”

Trịnh Thị nói hợp tình hợp lý, Ada không dám lên tiếng, Thuyền Trưởng không khỏi nói thầm: “Bọn họ đều ở riêng.”

Cậu ta vừa nói xong, Trữ Mạt Ly đột nhiên cười nhẹ, một tiếng cười mỏng này lại lan tỏa rất nhanh trong không trung, khiến cho bầu không khí thấp xuống.

Quý Hàm đến trước mặt Trữ Mạt Ly, khuôn mặt tuấn mỹ không chút thay đổi, chỉ có trong đôi mắt kia là ánh sáng làm người ta lạnh buốt. Trữ Mạt Ly vẫn là vẻ mặt cao cao tại thượng ấy, bọn họ bình thường đều cao, nhưng anh ta cố tình nghiêng mắt phượng nhìn Quý Hàm, môi khẽ nhếch, kiêu ngạo không cần nói.

Lần đầu tiên gặp mặt chính thức đã ẩn giấu lửa giận trong lời nói, có lẽ lần này bọn họ còn trào dâng tầng tầng sóng lớn, khiến nó nổi lên mặt nước.

Quý Hàm mở miệng trước: “Tôi nghĩ không cần phải... chờ bác sĩ riêng của Trữ tiên sinh đến, tôi là bác sĩ, chút bệnh nhỏ này tôi có thể xem giúp Khánh Khánh. Hơn nữa, cũng không nên làm phiền anh Trữ, anh Trữ quan tâm cấp dưới như vậy, tôi thay Khánh Khánh cảm ơn anh, có điều, chăm sóc Khánh Khánh là chuyện của người chồng.”

Anh như có như không nhấn mạnh hai chữ “người chồng”, Trữ Mạt Ly nghe vào, quả thực rất rát tai.

Tay phải Trữ Mạt Ly vuốt ve nhẫn kim cương ở tay trái, mọi người bên cạnh anh đều biết, đây là dấu hiệu anh rất khó chịu. Nhưng, ngay khi mọi người nghĩ rằng Trữ Mạt Ly sẽ nói những lời cay nghiệt sắc bén với Quý Hàm, anh bỗng cười nhẹ, dùng giọng điệu dịu dàng đến quỷ dị nói: “Tôi cảm thấy, chúng ta hẳn nên tôn trọng Khánh Khánh, không bằng hỏi ý cô ấy đi.”

Chương 36

Nếu bây giờ Trầm Khánh Khánh không phát sốt, cô nhất định bỏ cửa chạy lấy người, mặc mấy người ở trong này ầm ĩ. Nhưng theo tình huống bây giờ, muốn mặc kệ cũng không thể, huống chi có nhiều ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm vào cô như vậy, thật là hành hạ cô mà. Mặc dù Trữ Mạt Ly đang cười, nếu tưởng đó là anh độ lượng, vậy thì bạn sai rồi, không thấy anh nghiêng mắt một góc 45 độ nhìn cô sao, còn cả Quý Hàm, vẻ mặt bình thản, thực ra lại rất khẩn trương.

Trong vòng vài giây ngắn ngủi, Trầm Khánh Khánh nhanh chóng ra quyết định.

Trầm Khánh Khánh vẫy tay gọi Ada: “Mau tới đỡ chị đi, đầu đầu muốn chết rồi, giúp chị thu dọn một chút, cái giường này chị không quen, chị phải về nhà ngủ.” Sau đó cô nâng cằm nhìn Quý Hàm, ra hiệu nói, “Ngay ra đó làm gì, không đi khởi động xe đi.”

Giây phút Trầm Khánh Khánh lên tiếng ấy, dường như Quý Hàm vô cùng sửng sốt, thần sắc khẩn trương lập tức dịu đi, gật đầu nói: “Anh đi ngay.”

Trịnh Thị thần nhiên hừ hai tiếng, theo Quý Hàm đi ra ngoài. Trong phòng khách, Ted thâm run sợ nhìn Trữ Mạt Ly, người này đứng im không nhúc nhích, thân hình cao lớn vẫn kiêu ngạo như vậy, khóe môi anh vẫn hiện ý cười như trước, đôi mắt sâu và đen như mực, hiện ra ngoài chỉ là lạnh nhạt vô tận. Anh đứng dậy, đột nhiên nâng chân bước, nói với Ted: “Chúng ta đi.”

Trữ Mạt Ly vừa đi, Ada liền thở phào nhẹ nhõm, nhưng lập tức vội vã nói: “Hình như Trữ tổng tức giận rồi, làm sao bây giờ?”

Trầm Khánh Khánh nhìn về hướng Trữ Mạt Ly rồi đi rồi trầm mặc, một khắc đó, khi anh xoay người rồi đi, dường như trong lòng cô bỗng nổi lên rất nhiều mẩn ngứa, không đau lắm, nhưng rất rát, ngứa ngáy khó chịu, mẩn cảm hơn bình thường, cố gắng hít sâu cũng không thấy chuyển biến tốt đẹp.

Ada cùng Thuyền Trưởng giúp Trầm Khánh Khánh thu dọn mọi thứ, đỡ cô xuống lầu, Quý Hàm đã chờ sẵn, thấy cô đi xuống liền nhận lấy túi đồ của Trầm Khánh Khánh trong tay Thuyền Trưởng, sau đó giơ tay đặt trên trán cô thử độ nóng, gương mặt tuần tú không khỏi nhăn lại: “Nóng quá, mau về nhà, anh có thuốc.”

Trầm Khánh Khánh nhẹ nhàng tránh tay anh, dựa vào Ada, ánh mắt nhìn xuống mặt đất, cúi đầu như lời đáp.

Lúc này cơn sốt của Trầm Khánh Khánh đã tới đỉnh điểm, mệt nhọc tích cốc từng chút một lại bị cơn cảm lạnh kích thích, vi-rút lập tức sinh sôi. Trầm Khánh Khánh ngồi trên ghế sau, đầu cũng không ngẩng, chỉ có thể dựa vào cửa sổ. Cô nhắm hờ mắt, bóng đêm dày đặc cùng ánh đèn rực rỡ xuyên qua lớp kính dừng trên người cô, càng khiến cô thêm phiền muộn, cảm giác mẩn cảm vẫn như trước, còn càng lúc càng kịch liệt, toàn thân cô đều không thoải mái, đầu cũng bắt đầu run lên, Trầm Khánh Khánh không khỏi thở dài.

Qua gương xe, Quý Hàm thấy Trầm Khánh Khánh hai má đỏ ửng, hô hấp nặng nề, không khỏi sốt ruột: “Em khó chịu lắm sao?”

“Nơi này của tôi không dễ chịu.” Trầm Khánh Khánh chỉ vào ngực, lại chỉ vào đầu, “Nơi này cũng không dễ chịu.”

“Nhưng đừng để bệnh nặng thêm.” Trịnh Thị ngồi trên ghế trước, vội xoay người bắt mạch cho Trầm Khánh Khánh, “Tim đập rất nhanh, Tiểu Hàm, tôi thấy vẫn phải đến bệnh viện.”

“Tôi không đi.” Không đợi Quý Hàm trả lời, Trầm Khánh Khánh đột nhiên xoay người nói, “Dừng xe, tôi phải xuống xe.”

Trịnh Thị giữ tay cô: “Khánh Khánh, đừng làm loạn.”

Trầm Khánh Khánh gạt tay cậu ta, như là gặp ma chướng [1], ngang bướng nói: “Dừng xe, tôi rất khó chịu, đừng để tôi nói đến lần thứ ba.”

[1] ma chướng: cách gọi của đạo Phật, chướng ngại do ma quỷ gây ra.

Quý Hàm biết Trầm Khánh Khánh đang cáu kỉnh, trước giờ đều như vậy, anh lập tức an ủi, nói: “Được rồi, chúng ta không đến bệnh viện nữa, chúng ta về nhà...”

Trầm Khánh Khánh quát tháo: “Anh không nghe thấy hả? Cho tôi xuống xe ngay!”

Quý Hàm nắm chặt tay lái, lát sau, anh dừng xe lại bên đường. Xe dừng lại, anh liền rời khỏi ghế lái xuống xe, mở cửa sau xe, cúi người nâng mặt Trầm Khánh Khánh, tay anh hơi lạnh, sau đó, anh kiên nhẫn nói: “Anh biết em rất khó chịu, nhưng càng khó chịu càng phải nhẫn nại. Nếu em không muốn đến bệnh viện, chúng ta trở về nhà, sau khi trở về sẽ uống thuốc, rồi ngủ một giấc, em thấy dễ chịu mình lại đến bệnh viện, được không?”

Trầm Khánh Khánh tưởng mình hồ đồ rồi, nên mới nghe thấy lời đó, còn có ảo giác nữa, bây giờ sao Quý Hàm có thể nói chuyện với cô bằng giọng điệu như vậy, lời nói dịu dàng như thế, sợ làm cô không vui, chuyện này đã từng xuất hiện trong quá khứ - chỉ khi bọn yêu nhau, bây giờ đã là hiện tại, không thể trở về quá khứ nữa rồi.

Trầm Khánh Khánh suy nghĩ rối loạn, đợi một hồi, sau đó cô phát giác đây không phải ảo giác của bản thân, bất kể lời nói anh dịu dàng cỡ nào, trái tim cô vẫn luôn bình thản.

Đúng vậy, cô bình thản đến mức không có một gợn sóng nhỏ nào, như hòn đá rơi xuống hồ nước, chỉ kinh động trong nháy mắt, ngay sau đó lại chìm xuống đáy hồ lặng yên không tiếng động, loại cảm giác tim đập mạnh này, không biết bị cô vớt vào cái góc nào rồi.

Quý Hàm thấy Trầm Khánh Khánh sững sờ một lúc, ánh mắt dừng trên mặt anh, yên lặng đến khó tin, anh đành gọi cô: “Khánh Khánh?”

“Tôi muốn xuống xe.” Cô lại mở miệng, bình thản, cũng không nói thêm, “Ada, giúp chị.”

Thần trí Quý Hàm rơi vào mơ hồ, đợi anh lấy lại tinh thần, Trầm Khánh Khánh đã xuống xe, Trịnh Thị đuổi theo muốn giữ cô lại, cũng mặc kệ cậu ta nói thế nào, bọn họ chỉ thờ ơ.

Trịnh Thị gấp đến mức phải dậm chân, liềm mạng ngoắc tay gọi Quý Hàm: “Cậu đứng ngây ra đó làm gì hả? Còn không lại đây mau!”

Quý Hàm muốn động lại không thể động, anh thấy bóng hình cô bước từng bước yếu ớt, cô đi một bước, tâm anh lại lạnh xuống một bậc: “Em đi đâu?”

Trầm Khánh Khánh không dừng lại, cũng chẳng quay đầu, cô nói hai chữ, sau đó thanh âm vốn mỏng manh lại nhanh chóng bị gió cuốn bay.

Cô nói, về - nhà.

Thuyền Trưởng vẫn lái xe đi sau bọn họ, thấy Trầm Khánh Khánh và Ada lên xe, có phần khó hiểu: “Làm sao vậy?”

“Chị Khánh Khánh muốn về nhà.”

“Không.” Trầm Khánh Khánh nhắm mắt lại, xoa huyết thái dương, nói rõ ràng, “Đến nhà Trữ Mạt Ly.”

Ted đi theo Trữ Mạt Ly. Về đến nhà, xe Trữ Mạt Ly dừng lại, nếu nói nguy trang, không bằng nói anh lộ mặt thật, anh đã sớm ném khuôn mặt tươi cười đến Siberia rồi. Ted cảm thấy trong xe vẫn có tuyết bay đầy, hết lần này tới lần khác cậu ta gấp đến độ mồ hôi, dọc đường đi cậu ta đều cầu nguyện hai chữ yên bình với thượng đế. Trữ Mạt Ly lái xe vào gara, cũng mặc kệ Ted, tự mình xuống xe. Ted vội vàng vàng đuổi theo sau, cẩn trọng hỏi dò: “Mạt Ly, không sao chứ?”

“Ừ.”

Trữ Mạt Ly đi rất nhanh, Ted phía sau không nghe thấy, liền đuổi theo, tốt bụng an ủi: “Anh đừng trách Khánh Khánh, dù sao bây giờ Quý Hàm vẫn là chồng cô ấy, người ta còn một tờ giấy kết hôn, nhìn thế nào anh cũng là người ngoài...”

Trữ Mạt Ly đột nhiên xoay người một cái, Ted suýt nữa đâm vào, cậu ta dừng lại thật nguy hiểm, vừa ngừng đầu liền chạm phải ánh mắt băng lạnh của Trữ Mạt Ly: “Tôi là người ngoài, hẳn là hợp pháp, chỉ bằng tờ giấy kia?”

Giọng nói Trữ Mạt Ly thật âm lạnh, Ted lập tức run rẩy.

“Nghe rõ rồi chứ? Từ giờ trở đi, tôi sẽ không để yên cho tên họ Quý kia, tôi đã cho hắn một cơ hội, bây giờ hắn mới biết lo lắng, không kịp nữa rồi. Còn có, anh quản lý vị kia của anh cho tốt, nếu anh ta còn dám xuất hiện trước mặt tôi sửa bậy, anh có thể cuốn xéo luôn.”

Về mặt Ted đầy đau khổ, cam đoan với anh: “Tôi biết rồi, anh đừng tức giận, bộ dạng này của anh sẽ dọa chết con gái anh mất.”

Nhắc tới Liễu Liễu, sắc mặt Trữ Mạt Ly quả nhiên dụ đi không ít.

Sau khi về đến nhà, dù tâm trạng không tốt, Trữ Mạt Ly vẫn luyện đàn với con gái, lại dỗ bé ngủ, sau đó mới một mình trở lại phòng khách. Trữ Mạt Ly chỉ bật một ngọn đèn nhỏ, lấy qua một quyển trò chơi điền chữ, mở ra rồi vùi đầu làm. Tiếng bút xẹt trên giấy cùng tiếng kim đồng hồ vang bên tai, càng làm lòng người thêm đau xót.

Nhiều năm đã không đau nữa, từ sau khi cô ra đi.

Hoặc có lẽ, từ sau khi cô ra đi, anh vẫn đau, chỉ là đau quá lâu rồi, đơn giản là khắc nỗi đau này vào thân thể, biến thành một trạng thái bình thường. Nhưng hôm nay, những tưởng nỗi đau đã sớm khắc vào xương tủy, bỗng lại bị Trầm Khánh Khánh bóc ra, đau đớn rõ ràng suýt khiến anh khó có thể giữ nguyên khuôn mặt cao ngạo ấy.

Ngòi bút xẹt qua giấy, đâm xuống thật sâu, giống như đả kích hôm nay Trầm Khánh Khánh dành cho anh trước mặt mọi người. Chuyện này cũng không thể trách cô, cô cho rằng quan hệ bọn họ bây giờ chỉ là một trò đùa, mà trong trò đùa này, ai thật lòng, người ấy liền thua.

Bỗng nhiên, Trữ Mạt Ly nghe tiếng chìa khóa mở cửa, anh lập tức đứng dậy, vội ra cửa.

Chìa khóa nhà anh, ngoài anh và Liễu Liễu, chỉ Trầm Khánh Khánh mới có.

Còn chưa kịp nghĩ gì, cửa đã mở, sau đó trước mặt anh là Thuyền Trưởng mặt mày rạng rỡ, chàng thanh niên vừa thấy Trữ Mạt Ly, giống như yêu quái nhỏ gặp boss lớn, nơm nớp lo sợ nói: “Trữ tổng, bọn em đưa chị Khánh Khánh đến.”

Trữ Mạt Ly ôm tay chau mày, lời này nói thế nào cũng giống như anh ngằm ra tay, kêu người cường chế Trầm Khánh Khánh đem tới đây.

Trữ hoàng đế vẻ mặt khó lường, lời vàng chưa mở, yêu quái nhỏ không dám thô lỗ, cuống quýt lui ra sau, sau đó Ada đỡ Trầm Khánh Khánh tiến đến.

Ada khóc không ra nước mắt, bây giờ hoàng đế nhìn thật đáng sợ, cô xấu hổ gạt bỏ khuôn mặt tươi cười: “Trữ tổng...”

“Sợ anh không mở cửa, nên tự mở.” Trầm Khánh Khánh gơ chìa khóa lên, tuy cô rất muốn nói lời dễ nghe, nhưng hình như hiệu quả không được tốt lắm.

Không phải anh không thấy sắc mặt trắng bệch của cô, môi đỏ khác thường, còn có khuôn mặt được nguy trang kỹ càng, tươi cười như không có việc gì.

Nhưng Trữ Mạt Ly vẫn làm khó dễ cô: “Vì sao tôi không mở cửa?”

“Vì anh tức giận.”

Trữ Mạt Ly nở nụ cười, rõ ràng là giả vờ cười: “Vì sao tôi phải tức giận?”

“Vì tôi không giữ thể diện cho anh.”

“Tốt lắm, em vẫn chưa sốt đến hồ đồ. Vậy bây giờ em tới đây làm gì?”

“... Vì anh nói anh có bác sĩ riêng.” Trầm Khánh Khánh càng nói càng vô lực, trong cơ thể là một khối băng, nhưng người vẫn nóng gắt, bằng hỏa giao nhau, cô khó lòng chống đỡ.

Trữ Mạt Ly dựa cửa, từ trên cao nhìn xuống, đôi mắt phượng cười như không cười nhìn cô: “Nghe nói chồng em là bác sĩ, sao không bảo hắn xem bệnh?”

Vẻ mặt tươi cười của Trầm Khánh Khánh rốt cuộc không chống đỡ được lời nói của anh, mặt cô cứng ngắt choáng váng một hồi, từng đám mây đen bao phủ trong lòng, cuối cùng cô không nhìn anh nữa, cũng không có sức tranh cãi với anh, khẽ nói với Ada: “Đi thôi.”

Nhưng cô còn chưa quay người, thân thể bỗng nhiên nhẹ bẫng, ngay sau đó trời đất đảo ngược, cô được người ta ôm lên, chuyện này xảy ra quá nhanh, Trầm Khánh Khánh cuống quýt ôm cổ Trữ Mạt Ly. Nhưng, da anh rất lạnh, cả người cô nóng bừng vừa chạm vào anh, cô theo phản xạ liền rút tay về.

“Ôm đi.”

“Tôi rất nặng.”

Trữ Mạt Ly nghiêng mắt, nghiêm khắc nói: “Đã biết nặng, còn dám dong dài.”

“Mắng cái gì.” Trầm Khánh Khánh rất muốn trừng anh một cái, nhưng cô đang bệnh, thật sự không đủ sức, sau đó dứt khoát đưa tay này, đầu này, đều dựa vào người anh, “Bỗng chết anh đi.”

“Không chết được.” Trữ Mạt Ly thờ ơ đáp, lại nói với Ada và Thuyền Trưởng, “Hai người có thể trở về, có tôi chăm sóc cô ấy.”

Hai người nọ tuy lo lắng cho Trầm Khánh Khánh, nhưng áp lực của hoàng đế quá lớn, cũng không dám ở lâu, lập tức biến mất.

Trữ Mạt Ly ôm Trầm Khánh Khánh đến phòng mình, Trầm Khánh Khánh vẫn chưa sốt đến hồ đồ, cô ngạc nhiên nói: “Đây là phòng ngủ của anh, không phải phòng khách?”

“Ừ, sáng nay ga giường phòng khách vừa giặt rồi, vẫn chưa thay, hôm nay em ngủ ở đây đi.”

“Ga giường trong năm phòng khách đều giặt hết hả?” Trầm Khánh Khánh vẫn đang giãy dụa.

Trữ Mạt Ly đặt cô xuống giường, kéo chăn lên, lời nói không cho phép người ta nghi ngờ: “Tôi nói giặt là giặt.”

Trầm Khánh Khánh lại vội vàng kéo chăn ra: “Tôi vẫn chưa thay quần áo.”

“Em có hai lựa chọn, một là ngậm miệng nằm im, hai là bây giờ tôi ném em ra ngoài.”

“...”

Đồ biến thái, cũng không phải cô bị bệnh sạch sẽ, Trầm Khánh Khánh lại nằm lại trên giường, khi vừa chạy tới nơi này, tinh thần cả người vẫn treo cao, giờ lại dần tản mất, nhưng đầu lại nhói đau.

Trữ Mạt Ly ngồi xuống bên mép giường, khoảng cách như vậy cũng có thể cảm nhận được độ nóng của cô, thật không biết cô đã chịu đựng thế nào mà qua đây.

Anh cúi người, khẽ lật chăn, cúi đầu đặt trên trán cô.

Hành động này rất bất ngờ, Trầm Khánh Khánh nhất thời như bị điểm huyết, tắc nghẽn từ đầu đến chân, quên mất phải giãy dụa.

Trán Trữ Mạt Ly cũng rất lạnh, dán lên trán cô, cảm giác lạnh đến tận tim, cô rõ ràng bị nghẹt mũi, lại có thể ngửi thấy mùi thơm ngát trên người anh sau khi tắm rửa, còn có hơi thở nhẹ nhàng, dường như chỉ cần cô khẽ thở, sẽ có thể trao đổi không khí với anh. Cô không biết có phải mặt mình đỏ nhin sợ lắm hay không, nhưng lòng cô đã không khống chế được rồi, cô có phần sợ hãi, sợ trái tim mình cũng phát bệnh theo.

Trong lúc này, cô vẫn nhắm mắt, mãi đến khi anh ngừng đầu.

Sau đó, cô nghe thấy anh nói: “Trước tiên đo nhiệt độ, tôi gọi bác sĩ tới đây.”

Trầm Khánh Khánh còn chưa hết hoảng sợ: “Hả?”

Trữ Mạt Ly lấy nhiệt kế đo một chút, lập tức nhú mào, không có nhiều lời, anh ra ngoài cửa gọi điện thoại.

Trầm Khánh Khánh rụt vào trong chăn, cô đưa tay lên sờ trán, trên mặt dường như còn lưu lại cảm giác mát lạnh của Trữ Mạt Ly, cô chợt nhận ra những “mẩn ngứa” tra tấn cô đã hoàn toàn biến mất.

24. Chương 37 - 38

Chương 37

Bác sĩ đến, cầm ống nghe xem bệnh cho Trầm Khánh Khánh, sau đó lấy thuốc, lại truyền cho Trầm Khánh Khánh một chai dịch, rồi mới rời đi. Tác dụng của thuốc xuất hiện rất nhanh, Trầm Khánh Khánh mơ hồ nghe thấy trước khi đi, bác sĩ trên giường Trữ Mạt Ly cái gì mà rốt cuộc cũng mang phụ nữ về nhà vân vân... sau đó cô liền thiếp đi.

Trầm Khánh Khánh cũng không biết mình đã ngủ bao lâu, khi tỉnh lại trước mắt một mảnh tối đen. Toàn thân đỏ mồ hôi, thân thể dễ chịu hơn nhiều, đầu cũng không còn đau như trước, chỉ là miệng rất khô, rất khát.

Trầm Khánh Khánh trở mình, nhanh tay chạm tới đèn ngủ, trong bóng đêm đột nhiên vang lên một giọng nói trầm thấp: “Em tỉnh rồi?”

Trầm Khánh Khánh kinh sợ một hồi, nhìn về hướng phát ra tiếng nói, hình như có bóng người nằm trên sofa.

“...Trữ Mạt Ly?”

Chỉ chốc lát, bóng người ấy đứng dậy, đến bên giường, bật đèn, Trữ Mạt Ly mặc áo ngủ ngồi cạnh giường: “Cảm giác thế nào rồi?”

Nói xong, anh lấy tay đặt trên trán cô thử độ nóng, Trầm Khánh Khánh lại cứng đờ người. Trữ Mạt Ly cúi đầu, con người đen thẫm phản chiếu ánh đèn vàng, như vẻ đẹp của trời đêm, anh khẽ nở nụ cười, hình như rất hứng thú, cái tay dừng thật lâu sau đó mới chậm rãi nâng lên.

“Đỡ nóng rồi.”

“Ừ.” Đầu óc Trầm Khánh Khánh thực chậm chạp, cô thấy có lẽ mình đã bị cháy hổng không ít nơ-ron.

“Khánh Khánh.”

“Hả?”

Trữ Mạt Ly chợt cúi người, gương mặt tuấn mỹ trong nháy mắt phóng đại ngay trước mắt cô, có thể thấy ngay cả lỗ chân lông nơi cánh mũi, còn cả đôi mắt phượng hẹp dài, lông mi dài đến độ có thể quạt mát cả gương mặt anh. Trầm Khánh Khánh cũng không thể tránh, ngừng thở, mở to hai mắt, thoát nhìn thật hoảng sợ, trừng anh: “Anh... Anh làm gì?”

“Em rất căng thẳng?” Trữ Mạt Ly cười xấu xa, nói, “Vì tôi?”

Trầm Khánh Khánh giận, khuôn mặt tái nhợt đột nhiên trào lên huyết sắc: “Thật đúng là không biết xấu hổ... Tôi đây nóng, trong phòng sao lại nóng như vậy chứ, tôi khát muốn chết rồi, mau lấy nước.”

“Tôi bật điều hòa cho em.”

“Anh bật... điều hòa?”

Trầm Khánh Khánh ngạc nhiên, lập tức ngẩng đầu, quả nhiên, điều hòa đang hoạt động.

Đầu óc Trầm Khánh Khánh choáng váng một trận, cô vẫn nhớ rõ Trữ Mạt Ly không thích bật điều hòa. Trước kia mỗi lần mùa đông đến, đi vào văn phòng hoặc nhà anh luôn như đi vào hầm băng, khi họp, chỉ cần có anh, phòng họp sẽ tuyệt đối không bật điều hòa. Sau khi bị đông lạnh quá hai lần, Trầm Khánh Khánh dứt khoát không đi họp, cô không chịu nổi loại dày vò này.

Nhưng, bây giờ anh lại phá lệ vì cô.

Trữ Mạt Ly cầm ly nước đi vào, Trầm Khánh Khánh nhận lấy, một hơi uống sạch.

Anh lại rót cô ly nước, anh điều chỉnh độ nước thật tốt, rất hợp với phong cách cầu toàn của anh, nước không quá nóng, cũng rất ấm, nhuận giọng, ấm bụng. Trầm Khánh Khánh nhìn chần chừ trên xô pha, thuốc trên tủ ở đầu giường, còn có khăn mặt...

Trầm Khánh Khánh đang cầm ly nước, cúi đầu, uống một ngụm, khẽ liếc Trữ Mạt Ly, trong tay anh còn cầm phích nước, thấy cô nhìn anh, ngạc nhiên chau mày: “Em còn muốn nữa? Em khát đến thế à?”

“Không phải, đủ rồi.” Trầm Khánh Khánh trả ly nước cho anh, lại chui vào trong chăn, nghĩ nghĩ, lại hé đầu ra, tròn mắt thăm quan sát Trữ Mạt Ly.

Trữ Mạt Ly thu dọn vài thứ linh tinh, vừa ngẩng đầu, đúng lúc bắt gặp ánh mắt vụng trộm của Trầm Khánh Khánh. Từ khi tỉnh lại, cô thường dùng loại ánh mắt dè dặt pha chút nghi ngờ nhìn anh, kỹ năng diễn xuất của cô thật sự không phát huy tác dụng tại nơi này.

Trữ Mạt Ly nghiêm túc, rất nghiêm túc nói: “Cô Trầm, nếu em có gì muốn nói, có thể dùng miệng nói ra, xin em đừng dùng ánh mắt ấy quấy rối tôi.”

“...”

Khuôn mặt Trầm Khánh Khánh bây giờ, chỉ thiếu đôi mắt đỏ lên thôi.

Sau một hồi lâu, cô cũng không dấu giếm, nửa ngồi nửa nằm, Trữ Mạt Ly chu đáo chèn một cái đệm sau lưng cô.

Bị động tác giống như săn sóc này quấy nhiễu, tinh thần cô có phần mơ hồ, đầu óc Trầm Khánh Khánh lại phát sốt rồi, thần kinh hơi có vấn đề, nói: “Tôi thấy thật kỳ lạ.”

“Hả? Nó như thế nào?” Trữ Mạt Ly dù bận vẫn nhàn, chờ cô nói hết lời.

“...” Trầm Khánh Khánh bĩu môi, đảo mắt vòng quanh, “Anh luôn ở trong này chăm sóc tôi?”

Trữ Mạt Ly nói rất tự nhiên: “Cho dù em làm tôi khó chịu, rốt cuộc tôi vẫn không thể bỏ mặc em.”

Nói chuyện với Trữ Mạt Ly bị anh châm chọc đến mức xương, đó là chuyện thường ngày, Trầm Khánh Khánh nhanh chóng lấy cái xương ra, ném qua một bên, nói: “... Anh không thể so đo với người bệnh nhiều như vậy.”

Không biết vì sao Trữ Mạt Ly lại trầm mặc, nói: “Người bệnh sẽ không nói nhiều như em, ngủ đi, chuyện này tính với em sau.”

Trữ Mạt Ly đứng dậy rút đệm dựa lưng của Trầm Khánh Khánh, Trầm Khánh Khánh nằm xuống, nhưng bây giờ cô thấy thật thư thái, tinh thần bỗng tỉnh táo lại, dường như không kìm được, Trầm Khánh Khánh chợt giữ chặt tay Trữ Mạt Ly: “Tôi nằm rồi, nói chuyện chút đi.”

Tay cô rất nóng, là cơ thể của người bệnh, Trữ Mạt Ly ngẩn người, cúi đầu nhìn vào tay cô, suy nghĩ có phần lạch khỏi quỹ đạo trái đất, qua một lát, anh lại ngồi xuống: “Em muốn nói cái gì?”

Trầm Khánh Khánh hài lòng mỉm cười: “Hôm nay tôi nói chuyện với Phương Thuấn. Hắn nói anh lấy danh nghĩa của tôi cho hắn vay tiền, có thật không?”

“Thật không?” Trữ Mạt Ly không có phản ứng nào, thờ ơ trả lời, “Hình như có chuyện như thế, tôi không nhớ lắm.”

Thật có tài diễn xuất.

“Anh cho tôi thể diện lớn như vậy, đáng lý tôi phải cảm ơn anh. Có điều...” Trầm Khánh Khánh chuyển đề tài, “Anh như vậy làm tôi rất căng thẳng. Có loại cảm giác... cáo chúc tết gà.”

Về mặt Trữ Mạt Ly thay đổi, làm cho người ta không nắm bắt được: “Vậy vì sao em quay về hang cáo?”

Trầm Khánh Khánh ngẩn ra, ôm gối nghĩ ngợi, chợt phát giác chính cô cũng không biết vì sao. Khi đó chỉ là thấy rất khó chịu, trong lòng hoảng hốt, ngồi trên xe kia, nghĩ tới đích đến, sau đó không biết tại sao lại thấy không vui. Trầm Khánh Khánh thuộc loại người cảm xúc tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, giờ ngẫm lại, lại không có cảm xúc như lúc đó.

Trầm Khánh Khánh muốn giải thích: “Tuy tôi không sợ anh giận, nhưng anh giận rất đáng sợ, nên tôi quay về.” Ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng trong lòng lại không phải vậy, Trầm Khánh Khánh còn nói, “Thật ra, lúc ấy tôi nghĩ rằng Quý Hàm là loại người rất dễ bị tổn thương...”

Cô còn chưa nói xong, Trữ Mạt Ly liền hừ lạnh: “Vậy em nghĩ tôi là loại người gì?”

Trầm Khánh Khánh có phần hồ đồ, cây ngay không sợ chết đứng nói: “Anh là hoàng đế thôi... Nội tâm mạnh mẽ... Vả lại, không phải tôi đến chịu đòn nhận tội rồi sao...”

“Hừ.” Trữ Mạt Ly không đồng tình, hừ lạnh một cái, không định để yên, “Hôm nay tôi vốn không muốn so đo với em, nhưng nếu em lòi chuyện này ra, tôi sẽ tính toán với em. Cho tới bây giờ, tôi chưa bị ai “nể mặt” như vậy, em nói phải đền bù thế nào?”

“...” Tâm tình Trầm Khánh Khánh rất rối bời, lần đầu tiên khó thở trước mặt Trữ Mạt Ly, “Xin lỗi anh.”

Trữ Mạt Ly bình tĩnh lại gần cô: “Trầm Khánh Khánh, tôi cho em... một cơ hội nữa.”

“... Vậy anh muốn tôi làm thế nào?” Bị buộc vào tình thế bất đắc dĩ, Trầm Khánh Khánh rõ ràng luống cuống tay chân.

Trữ Mạt Ly dịu dàng đề gợi ý giúp cô, cười nguy hiểm: “Đến đảo Bali du lịch, tôi đã đặt vé rồi, lần này đi du lịch em phải phục tùng tôi vô điều kiện.”

“Vô điều kiện?” Trầm Khánh Khánh cảnh giác nói.

“Tôi sẽ không bắt em phải giết người cướp của, làm trái pháp luật hay chuyện đòi phong bại tục. Thật ra, em không được lựa chọn, hôm nay quả thật tôi đã rất tức giận, nếu đêm nay em không tới...”

“Anh sẽ thế nào?”

“Phát huy trí tưởng tượng của em đi. Không phải em rất hiểu tôi sao?” Về mặt đen tối qua đi, Trữ Mạt Ly lại thay khuôn mặt thờ ơ, “Không còn gì thì ngủ đi.”

Trữ Mạt Ly đặt lại gối đầu cho Trầm Khánh Khánh, lại cúi người dèm chăn cho cô: “Không được sợ nóng, như vậy mới có thể hạ sốt.”

Trầm Khánh Khánh nằm im bất động, nhìn Trữ Mạt Ly có phần trì độn. Động tác của anh rất nhẹ nhàng, đáng vẻ tỉ mỉ như đối xử với một tác phẩm nghệ thuật, mắt cũng không chớp, lại còn thật sự dèm từng góc chăn, cho đến khi gói Trầm Khánh Khánh thành bánh chưng mới dừng lại. Sau đó, anh lại lấy một cái khăn mặt sạch sẽ, vén tóc mái của cô, giúp cô lau mặt. Anh làm những chuyện đó vô cùng tự nhiên, tuy gương mặt trước sau không có biểu tình gì, nhưng sự gần gũi và dịu dàng khó thấy của anh lại len vào từng tế bào trong người Trầm Khánh Khánh.

Trong trí nhớ, dường như ngay cả Quý Hàm cũng không gần gũi với cô như vậy.

Tuy Trữ Mạt Ly thích nói lời độc địa châm chọc cô, nhưng anh đã chăm sóc cô rất chu đáo, đã sớm vượt qua giới hạn của tình bạn, chưa nói quan hệ bọn họ chỉ là cấp trên cấp dưới. Trong lòng Trầm Khánh Khánh, bọn họ cũng không tính là bạn bè.

Trầm Khánh Khánh hơi khó khăn nuốt nước miếng, cô thật sự không hiểu vì sao Trữ Mạt Ly đối xử với cô tốt như vậy. Cô không dám nghĩ nhiều, càng nghĩ càng khó tin. Nhưng hết lần này tới lần khác được anh chăm sóc là một loại hưởng thụ xa xỉ, khó tin đến đáng sợ, khiến tim cô không khỏi loạn nhịp.

Khi Trữ Mạt Ly nguyện ý đối xử tốt với một người, có một loại mị lực mê hoặc nhân tâm.

“Nghe thấy tôi nói gì không?”

“Hả?”

Trữ Mạt Ly nâng cằm cô lên, lắc đầu: “Không phải nóng đến ngu người rồi chứ, tôi nói ban đêm có việc gì thì bảo tôi.”

“Anh mới ngu người ấy.” Trầm Khánh Khánh thở phì phì gạt tay anh, dứt khoát nói ra vấn đề vừa rồi cô suy nghĩ, “Tôi nói anh sẽ không...”

Chữ “thích” còn chưa nói ra, dây chuyền trên ngực Trữ Mạt Ly bỗng rơi xuống, hai người đều sững sờ. Mặt dây chuyền dao động trước mắt Trầm Khánh Khánh chưa đến hai xăng-ti-mét, trên mặt lóe sáng nhiều hoa văn phức tạp, tỏa ra một tầng ánh sáng thần bí.

“Này...” Trầm Khánh Khánh không kim được mà vươn tay đến mặt dây chuyền, nhưng đầu ngón tay cô còn chưa chạm đến, Trữ Mạt Ly đột nhiên giành lấy, một bàn tay nắm chặt dây chuyền, toàn thân nổi lên cảnh giác, trong mắt phượng hiện lên một tia bối rối, lần đầu tiên Trầm Khánh Khánh thấy Trữ Mạt Ly khẩn trương như vậy.

Tay để ngoài chăn chột lạnh buốt, Trầm Khánh Khánh cứng ngắc thu tay vào chăn, quay người, nhắm mắt lại.

Trữ Mạt Ly đứng sau cô không nhúc nhích, ý thức được phản ứng của mình hơi quá khích, sau khi bình tĩnh lại, nói: “Chuyện này khá riêng tư...”

Trầm Khánh Khánh ở trong chăn buồn bực, nặng nề nói: “Tôi muốn đi ngủ.”

“Vừa rồi em nói cái gì?”

“Quên rồi.”

Trầm Khánh Khánh cảm giác Trữ Mạt Ly nhìn cô hồi lâu, sau đó lặng lẽ tắt đèn.

Khoảnh khắc ánh sáng biến mất, Trầm Khánh Khánh mở mắt ra, tay phải vô thức dè trên ngực.

Tại nơi này, ngay lúc ấy, nó hơi đau, trong giây phút anh giành lấy mặt dây chuyền.

Chương 38

Một đêm mơ loạn khiến đầu óc căng ra, nên khi tỉnh dậy, đỡ nóng, nhưng đầu hơi đau, trừ lần đó ra cô chỉ nhớ một mảnh rối loạn, tình tiết trong mộng đã quên không còn một mảnh.

Trầm Khánh Khánh đứng trước gương, thấy vẻ mặt mang bệnh của chính mình, đôi mắt thâm quầng, sắc mặt u ám. Cô thở dài, tắm rửa qua loa, sắc mặt mới hồng hào lên một chút.

Trữ Mạt Ly nằm trên sofa, một tay lật báo, một tay cầm ly cà phê, thấy Trầm Khánh Khánh từ phòng tắm đi ra, ngẩng đầu hỏi: “Em muốn đi?”

Trầm Khánh Khánh không nhìn anh, thuận miệng hừ một tiếng, ngồi xuống giường, buồn bực, sau đó dùng khăn lau tóc.

Không khí có phần kỳ lạ bất thường. Sáng sớm khi Trầm Khánh Khánh rời giường, Trữ Mạt Ly đã đứng đó, một bóng người đứng cạnh cửa sổ, ánh mắt có phần mơ màng, không biết là nghĩ cái gì, cũng không biết khi rời giường người bệnh đều khá khó chịu, Trầm Khánh Khánh một câu cũng không muốn nói với Trữ Mạt Ly, tự mình đi tắm. Nếu không cảm nhận được sự khác thường của cô, Trữ Mạt Ly cũng chẳng phải Trữ Mạt Ly, nhưng anh cũng không thể hiện cảm xúc gì.

Khi ăn cơm khí áp càng thấp, hai người đối mặt không nói một câu, cúi đầu giải quyết bữa cơm.

Thứ gì đó trong chén đĩa bị Trầm Khánh Khánh nghiền nát, sau đó ăn từng miếng lớn. Trữ Mạt Ly ngồi đối diện, nhai khe khẽ chậm, thấy cô ăn cơm tàn bạo như vậy, không khỏi muốn nói gì đó, nhưng mà anh còn chưa kịp nói, một bóng hình nhỏ nhắn chợt nhào ra, chạy thẳng về phía Trầm Khánh Khánh.

“Dì Khánh Khánh! Sao dì lại ở đây thế?” Liễu Liễu vừa rời giường liền thấy Trầm Khánh Khánh, ánh mắt ngái ngủ mông lung phút chốc rực sáng.

Trầm Khánh Khánh cười tủm tỉm nheo nheo cái mũi nhỏ của bé: “Con đoán đi.”

“Dì đến gặp con ạ?”

“Thông minh ghê! Tối qua dì tới, tiếc là con ngủ mất rồi!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Liễu Liễu lập tức nhăn lại: “Vậy bây giờ dì phải đi ngay ạ? Tối nay dì lại đến chứ?”

“Liều Liễu.”

Trữ Mạt Ly vẫy tay với con gái, Liễu Liễu ngoan ngoãn đi qua.

Trữ Mạt Ly vén tóc giúp con gái: “Dì Khánh Khánh sinh bệnh, con đừng âm ỉ, mau đi rửa mặt rồi ăn cơm, ba đưa con tới trường.”

Liều Liễu lập tức vội vàng quay đầu lại: “Dì Khánh Khánh, dì làm sao thế?”

Trầm Khánh Khánh tỏ ra thật đáng thương, oan ức nói: “Haizz, dì bị cảm, nên không thể chơi với con, sợ lây bệnh cho con. Chờ dì hết bệnh rồi, chúng ta có thể cùng ra biển chơi.”

“Thật ạ?” Liễu Liễu xúc động mạnh, nín chặt cánh tay Trữ Mạt Ly không buông, “Ba ba, khi nào chúng ta đi ạ?”

Trữ Mạt Ly gương mặt nhìn Trầm Khánh Khánh, đôi mắt sâu không thấy đáy khe dâng trào một loại cảm xúc không tên, Trầm Khánh Khánh thản nhiên nhìn lại, lại lập tức cúi đầu, chọc chọc vào quả trứng trong đĩa đã bị chọc thành trứng ốp la.

Trữ Mạt Ly trả lời: “Nhanh thôi, đến lúc đó con có thể chơi thoải mái.”

Liều Liễu thật vui vẻ, mỉm cười chạy đi đánh răng. Trong nhà ăn lại khôi phục trạng thái giăng co giữa hai người bọn họ.

Trầm Khánh Khánh mất hứng với bữa sáng, đúng lúc Ted nhắn tin tới, cậu ta đã chờ cô ở dưới lầu.

Trầm Khánh Khánh như trút được gánh nặng: “Xe đến rồi, tôi đi đây.”

“Chờ chút” Trữ Mạt Ly lấy một cái bọc nhỏ, “Thuốc đều ở bên trong, khi làm việc đừng quên uống.”

Trầm Khánh Khánh ngẩn người, đứng hình một giây: “Ừ.”

Trữ Mạt Ly đưa cô ra cửa, nhìn cô đi giày, xách túi ra, đi được hai bước, chợt dừng lại, dường như qua một hồi đấu tranh tư tưởng, cô trở lại như trước, cầm cái bọc, cũng không nhìn anh, nói: “Cảm ơn.”

“Em không phải để tâm đến dây chuyền của anh.” Khi cô sắp quay người rời đi, Trữ Mạt Ly đột nhiên nói, “Ngay cả Liễu Liễu cũng chưa nhìn thấy, mỗi người đều có một vài bí mật không muốn người khác biết, anh cũng vậy.”

Trữ Mạt Ly chưa bao giờ giải thích hành động của anh, anh không cần nói rõ với mọi người hi vọng ái ố của mình trước bất kỳ ai, có thể nói thế này đã là chuyện xưa nay chưa từng thấy.

Trầm Khánh Khánh nghe xong thấy hơi ảo não, nghiêng người nhìn anh một cái, lạnh lùng cười: “Mặc kệ anh có bí mật gì, tôi đây không có hứng thú.”

Trữ Mạt Ly mỉm cười với lời nói không dứt khoát này.

Mãi khi đến trường quay, trong đầu Trầm Khánh Khánh vẫn còn chứa câu nói này của Trữ Mạt Ly “Mỗi người đều có một vài bí mật không muốn người khác biết, anh cũng vậy”. Sau đó, cô lập tức vật óc suy nghĩ, bí mật này nhất định có liên quan tới mẹ của Liễu Liễu, vợ của Trữ Mạt Ly, haizz, hẳn là người tiền nhiệm... Hừ, nghĩ nhiều như vậy làm cái gì, Trầm Khánh Khánh thừa dịp không ai để ý liền gõ gõ vào đầu mình.

Sau đó, lặp lại những suy nghĩ miên man mà bản thân không khống chế được, Trầm nữ hoàng ôm bệnh quay xong cảnh quay buổi sáng.

Chuyện Trầm Khánh Khánh sinh bệnh cả đoàn phim đều biết, không phải cô cố ý tiết lộ, mà ai có tai cũng đều nghe thấy giọng nói dày đặc giọng mũi của cô. Cho dù như vậy, trước ống kính Trầm Khánh Khánh vẫn luôn không chệch vào đâu được, rời khỏi ống kính, cô lập tức ồm yếu tựa vào ghế xi mũi, sau đó không thể diễn tả trạng thái rối loạn của các nơ-ron.

“Chị Khánh Khánh, đến giờ uống thuốc rồi.” Ada đưa cô ly nước cùng viên thuốc, “Trữ tổng dặn em nhất định phải cho chị uống thuốc đúng giờ, chị xem, tờ giấy này là anh ấy viết, viết rất cẩn thận, giờ nào uống thuốc nào, dùng mấy viên đều viết cả.”

“Cái gì?”

Trầm Khánh Khánh chấn động, lập tức lấy tờ giấy lại. Chữ viết Trữ Mạt Ly rất dễ nhận ra, gọn gàng lại sâu sắc, mỗi nét chữ đều mang phong cách của người cầu toàn. Trên giấy viết rõ mấy giờ uống thuốc, uống mỗi loại mấy viên, một ngày uống mấy lần, pha nước uống thuốc phải chú ý không được dùng nước quá nóng...vân vân.

Trang giấy mỏng tản ra một loại ấm áp nhàn nhạt mê hoặc nhân tâm.

Ada không khỏi xúc động cảm khái: “Chị Khánh Khánh, Trữ tổng đối xử với chị thật chu đáo.”

Trầm Khánh Khánh nhìn chăm chú vào nét chữ của Trữ Mạt Ly, có phần không kịp phản ứng: “Ừ... Hả? Đừng nói linh tinh, đưa thuốc cho chị.”

Trầm Khánh Khánh lặng lẽ gấp tờ giấy kia lại, bỏ vào ngăn trong của ví, tức khắc thấy chiếc nhẫn bạc nằm trong đó, ánh sáng bạc vẫn đẹp như lúc mới mua.

Điện thoại rung làm Trầm Khánh Khánh đang ngẩn người tỉnh lại, một tin nhắn đập vào mắt.

“Uống thuốc chưa?”

Trầm Khánh Khánh chợt buông điện thoại, đứng lên rồi chậm rãi dạo một vòng tại chỗ, có chút cảm giác đứng ngồi không yên, Ada thấy thật kỳ lạ, hỏi: “Chị Khánh Khánh, chị làm sao vậy?”

Trầm Khánh Khánh nghiêm túc lắc đầu, cô lại ngồi xuống, suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng nhấn lại hai chữ: “Uống rồi.”

Trầm Khánh Khánh giả vờ giả vệt vừa cầm kịch bản, vừa để ý điện thoại, rất nhanh, điện thoại lại rung, cô vừa cầm lên đọc, mười giây sau, Trầm Khánh Khánh cố nín, cô nhất định phải nín, nhưng không nín được nữa, liền bật cười khúc khích.

Ada ngờ vực quay lại, Trầm Khánh Khánh còn đang che miệng cười.

Trầm Khánh Khánh ho nhẹ hai tiếng, thoáng khôi phục bình thường, nghiêm túc nói với Ada: “Không sao, không có việc gì.”

Ada vừa quay đi, cô thừa cơ nhìn thêm một lần, nếu không phải mấy chữ BTDMW này vô cùng chính xác, cô hoàn toàn không thể tin được truyện cười này lại là của Trữ Mạt Ly, người kia trừ lời nói ác độc thì là nói móc, trừ lời nói móc thì là châm chọc... Tóm lại không thể nghe thấy lời hay từ miệng anh.

Điện thoại chợt sáng lên, lại là một tin nhắn mới: “Cười chưa?”

Trầm Khánh Khánh nín cười thật rất vất vả, lại cố tình trả lời: “Không cười được, sao chán thế.”

Năm phút đồng hồ qua đi, người đó lại gửi đến một truyện cười.

“Nếu vẫn không cười, anh đề nghị em lập tức ra cửa quẹo trái đến khoa thần kinh kiểm tra dây thần kinh cười đi.”

“Không nên gọi anh là hoàng đế hay đại thần gì cả, tôi thấy anh chính là đại thần kể truyện cười nhằm chán, _-# hừ hừ.”

Trầm Khánh Khánh vừa tức vừa buồn cười, vẻ mặt rất kỳ lạ, tuy cô cố gắng muốn che dấu, nhưng không ít nhân viên vẫn nhận ra sự lạ thường của Trầm Khánh Khánh.

Ada đến gần hỏi: “Chị Khánh Khánh... Chị xem cái gì mà buồn cười vậy?”

Trầm Khánh Khánh lập tức buông điện thoại, điều chỉnh nét mặt, nói băng quơ: “Truyện cười thôi.”

“Ai nhắn cho chị vậy?” Ada hỏi Trầm Khánh Khánh hồi lâu, thấy vẻ mặt bây giờ của cô rất tốt, lớn mặt cười trộm, “Không phải là Trữ tổng chứ?”

Ánh mắt Trầm Khánh Khánh nhanh chóng thay đổi, cuối cùng chọn một ánh mắt nghiêm nghị, nhìn qua: “Em gái, đừng đoán mò.”

“À

” Ada ngửa cổ “hèn gì.”

Trầm Khánh Khánh bất đắc dĩ, lá gan cô bé này càng ngày càng lớn, đang muốn gõ đầu nghiêm trị cô bé, tin nhắn lại tới nữa.

“Em luôn nghĩ một đằng nói một nẻo, quên đi, không so đo với em.” Vừa thấy tin nhắn đến, trong đầu Trầm Khánh Khánh lập tức hiện lên vẻ mặt tự đắc khiến người ta nghiêng răng nghiêng lợi của Trữ Mạt Ly.

Ôi chao, ai so đo với ai chứ!

Sau đó, Trầm nữ hoàng đấu với Trữ hoàng đế. Một buổi chiều, chỉ cần Trầm Khánh Khánh vừa ngồi xuống, sẽ không ngừng nhắn tin, ngay cả thời gian bổ trang cũng không tha, vẻ mặt chăm chú đến khủng bố, hoàn toàn không để ý tới người khác, thật khó gần. Người khác không rõ nên chỉ cảm thấy diễn viên chính là diễn viên, cho dù bị bệnh, vẫn đứng mãnh như thường, diễn xuất không kém chút nào. Chỉ có Ada bên cạnh cười trộm, nữ hoàng ơi nữ hoàng, kỳ thật cũng chỉ là cô gái mà thôi.

Khi kết thúc công việc, Trầm Khánh Khánh còn đang cầm điện thoại nhắn tin, Trữ Mạt Ly BTDMW này, vậy mà lại ra đề cho cô, nói là nếu đoán đúng, khi sinh nhật cô anh sẽ tặng quà, nếu không đoán được, anh sẽ không tặng.

Có boss keo kiệt như thế này sao, mấy năm nay cô chụp hình, quảng cáo, quay phim vân vân, đều nộp hết tất cả cho anh, ngay cả quà sinh nhật còn tính toán với cô. Hừ hừ, anh bất nhân, cô cũng không cần có nghĩa.

Sau đó, trên Weibo [1] của Trần Khánh Khánh xuất hiện một nội dung như sau: truyện cười của ai đó thật sự rất nhảm chán, vẫn không tự hiểu lấy, tôi quyết định phong anh ta là hoàng đế lạnh lùng!

[1] weibo: một trang mạng xã hội phổ biến ở Trung Quốc.

Dưới dòng status ấy là những dòng bình luận không ngớt.

“Hắn là ai vậy?”

“Oa ~ Hoàng đế lạnh lùng, ha ha, nữ hoàng, hoàng đế, thật xứng đôi~”

“Truyện cười gì? Nhảm chán như vậy á?”

“Ai ai ai!”

Mọi việc như thế, như măng mọc sau mưa, tình cảm quần chúng vô cùng kích động.

Tâm tình Trần Khánh Khánh như lúa mì được tắm ánh mặt trời, xuân quang sáng lạn, rất chi đắc ý, cô nhấc trả lại Trữ Mạt Ly: “Hoàng đế lạnh lùng, anh có muốn đội vương miện “Hoàng đế khu soi mói” không?”

Tin nhắn vừa gửi đi, lại nhận được một tin.

Nhanh như vậy sao? Anh còn nói mình không quen nhắn tin... Trần Khánh Khánh vừa mở ra, nụ cười đột nhiên giảm hơn nửa.

Một lát sau, cô nói với Thuyền Trưởng: “Trước tiên đừng về nhà, đưa chị tới nhà Quý Hàm.”

Nhà Quý Hàm cách bệnh viện rất gần, không bao lâu, Trần Khánh Khánh đã ở dưới nhà anh. Cô ngồi trong xe tĩnh tâm một hồi, sau khi suy nghĩ, hít sâu một hơi, xuống xe lên lầu.

Quý Hàm đã chờ cô ở nhà, cô còn chưa gõ cửa, cửa đã từ trong mở ra.

Quý Hàm chưa nói gì, nghiêng người để Trần Khánh Khánh vào trong.

Trần Khánh Khánh đứng im không nhúc nhích, cúi đầu nhìn bóng người gầy gò trên mặt đất nói: “Không được, có chuyện gì thì nói luôn ở đây đi.”

Quý Hàm đứng hình một chút, quay người lại, vẻ mặt như đang cố chịu đựng, chỉ nghe anh khẽ mở miệng: “Người đã đỡ chưa?”

“Rồi, hạ sốt.”

“Khánh Khánh...” Sau khi gọi cô một tiếng, chợt không nói nữa, Trần Khánh Khánh đợi một lúc, ngẩng đầu nói: “Hà?”

“Hôm qua em không về nhà.”

“...”

“Sau đó anh đến biệt thự.” Quý Hàm lẳng lặng nhìn cô, ánh mắt thật đậm đặc, đậm đặc đến mức không giấu nổi miệng vết thương, “Em đừng dối anh.”

Trần Khánh Khánh hít sâu, chau mày: “Được rồi, sở dĩ hôm qua tôi chọn anh, là vì khi vừa thấy tôi, cuối cùng anh cũng không nói “em giải thích thế nào đây”, “em thật dối trá”, tiến bộ lớn như vậy, cần được thưởng.”

“Em vốn không định theo anh đi?”

“... Không khác lắm.”

Về mặt lạnh lùng của Quý Hàm khi đứng cảm sẽ có cảm giác như bị vỡ vụn, anh há miệng thở dốc, sau vài ba lần, nói: “Em ở cùng hắn?”

Trần Khánh Khánh sững sốt, phủ nhận: “Không phải.”

Quý Hàm đột nhiên trở về phòng, lát sau cầm một gói to đi ra.

“Đây là cái gì?”

Trầm Khánh Khánh nghi hoặc mở nó ra, chợt giật mình.

Quý Hàm lấy trong đó một cái khăn quàng cổ, nhẹ nhàng quàng cho Trầm Khánh Khánh: “Mỗi năm một cái, tổng cộng bốn chiếc. Năm nay, còn chưa đan xong.”

Trầm Khánh Khánh hơn nửa ngày mới nói ra một câu: “Anh... mỗi năm anh đều đan cho tôi?”

“Ừ.”

Trầm Khánh Khánh đông cứng nụ cười, vẻ mặt không thể tin: “À, có phải anh đùa tôi không?”

“Khánh Khánh.” Quý Hàm cúi đầu, nở một nụ cười nhạt, trộn lẫn khổ tâm, “Anh nói rồi, chúng ta không-xúng, cũng đã nói em khiến anh rất thất vọng. Nhưng, điều đó không có nghĩa là anh không yêu em. Anh chỉ muốn giữ Trầm Khánh Khánh của anh, không phải Trầm nữ hoàng của làng giải trí.”

Trầm Khánh Khánh hoàn toàn sợ ngây người, năm năm, suốt năm năm, nhẫn nại cùng kiên trì của cô, toàn bộ nước mắt tủi thân đều nuốt vào trong bụng, chỉ vì một câu nói này của anh. Từng giấc mơ cô đều mong có một ngày Quý Hàm trở lại nói với cô, thật ra, anh vẫn yêu em. Cô từng nghĩ nếu thật sự có một ngày như vậy, cô nhất định sẽ khóc không ra tiếng.

Bởi vì che bóng, cô không nhìn rõ vẻ mặt anh bây giờ, chỉ thấy thanh âm khi anh cúi đầu quanh quẩn bên tai cô, hơi thở ấm áp phả lên mặt cô.

“Quay về đi.”

Quý Hàm bỗng cúi người, hôn lên đôi môi mềm đỏ mọng, như lần đầu tiên bọn họ hôn môi, thăm dò cẩn thận, nhẹ nhàng đụng chạm.

Trầm Khánh Khánh sửng sốt một giây, trong đầu chợt có nơ-ron rạn nứt “phụt phụt”.

Phản ứng đầu tiên lại là kháng cự.

Nhưng, đang lúc cô muốn đẩy Quý Hàm ra, nụ hôn này đã bị một tiếng thét kinh hãi cắt đứt.

“Bác sĩ Quý... Trầm Khánh Khánh?”

Tiểu An vô cùng khiếp sợ nhìn hai người trước mắt.

25. Chương 39 - 40

Chương 39

Trầm Khánh Khánh gần như đẩy Quý Hàm ra ngay lập tức, có phần xấu hổ lùi lại hai bước.

Tuy nhiên, bây giờ người xấu hổ nhất không phải là cô. Tiểu An ngơ ngác đứng cách xa hai người hai thước, có thể đoán được tâm hồn cô gái nhỏ giờ này đã bị đả kích nặng nề, như ngày tận thế mang theo thảm họa diệt vong.

Quý Hàm là người bình tĩnh nhanh nhất, anh lãnh đạm hỏi Tiểu An: “Em tìm tôi có việc gì?”

“Em... Em đến... Cặp của anh để ở văn phòng...”

E rằng bị đả kích quá lớn, Tiểu An không thể nói rõ thành lời, tâm tình kích động và kinh ngạc. Ánh mắt của cô không khỏi dán trên người Trầm Khánh Khánh, dường như phải thiêu thủng một chỗ, mới có thể xác nhận đây có phải người thật hay không. Chỉ là, bất luận nhìn rõ thế nào, cô vẫn không thể tin vào hai mắt của mình.

Nếu người phụ nữ này thật sự là Trầm Khánh Khánh, sao cô ấy lại hôn Quý Hàm! Đây quả thực là chuyện nghìn lẻ một đêm, một người là minh tinh nổi tiếng trong làng giải trí, người kia tuy là bác sĩ mới tốt nghiệp

được chú ý nhất khoa ngoại tim mạch, nhưng rốt cuộc cũng chỉ là một người bình thường. Hai người họ sao lại ở cùng nhau, bọn họ có quan hệ gì chứ?

Ánh mắt Tiểu An khiến Trần Khánh Khánh rất khó chịu, cô lạnh lùng nhìn lại ánh mắt đang dán chặt kia. Tiểu An cả kinh, vội vã cúi đầu.

Lúc này Trần Khánh Khánh mới quay đầu lại nói với Quý Hàm: “Anh có khách, tôi đi trước.”

“Chờ chút.” Quý Hàm căn bản không quan tâm có người ngoài ở đây hay không, anh giữ lấy tay cô, “Anh rất nghiêm túc, em sẽ suy nghĩ lại, đúng không?”

Trần Khánh Khánh dứt khoát tránh tay anh, nói với vẻ khinh thường: “Khi anh bảo tôi buông tha anh, hẳn cũng là nghiêm túc.”

“Anh...” Quý Hàm lướt nhìn Tiểu An, cô ấy còn đang ngơ ngác đứng đó, anh kìm nén nóng vội, nói với cô ấy, “Em đưa đồ cho tôi, có thể đi rồi.”

Tiểu An như con rối gỗ, mờ mịt đưa cặp cho Quý Hàm, thân thể cứng ngắc như tảng đá, khi đi vào thang máy cô còn suýt trượt chân.

Tiểu An đi rồi, Quý Hàm lập tức nói: “Khánh Khánh, anh không phải thánh nhân, em không thể bắt anh chịu... nhiều như vậy, anh quyết định không so đo nhiều thế nữa, anh muốn hiểu em, nhưng anh cũng mong em có thể hiểu cho anh.”

Tận đáy lòng Trần Khánh Khánh bắt đầu rét lạnh, cô vốn không muốn cãi nhau, nhưng vừa nghe anh nói như vậy, lập tức bị châm lửa giận: “Ha ha, nói nghe độ lượng quá nhỉ? Sao tôi lại không hiểu anh đây, cha anh có thể bình an ra khỏi cục cảnh sát như thế nào, tôi cũng không công khai với người ngoài hôn sự của chúng ta. Tôi có thể không thẹn với lương tâm mà nói, mấy năm nay, một lần tôi cũng không sai!”

Quý Hàm hít sâu một hơi, gương mặt thuần khiết vì kích động mà đỏ ửng lên, anh hạ giọng nói: “Vậy em đã cho anh một lời giải thích chưa, có thể không làm anh hiểu lầm được không? Lấy chuyện mới đây mà nói, em có giải thích quan hệ của em với Trữ Mạt Ly cho anh không?”

Đôi mày thanh tú của Trần Khánh Khánh như dính chặt vào nhau: “Khi chia tay tôi, anh có cho tôi cơ hội giải thích không? Anh có từng hỏi tôi, trong cái vòng xoáy kia tôi sống sót như thế nào, đạo diễn lừa tôi vào khách sạn, tôi bị ép theo quy tắc ngầm, khó khăn lắm mới trốn thoát, lại suýt bị ép chết, anh biết những chuyện này không? Anh luôn tin vào con mắt anh, nhưng rất nhiều chuyện không đơn giản như vẻ bề ngoài. Anh không hỏi, tôi không nói, chẳng lẽ muốn tôi khóc lóc van xin anh hả, thật xin lỗi, Trần Khánh Khánh tôi không phải người làm ra loại chuyện đấy đâu!”

Quý Hàm giật mình, môi khẽ run: “Với em, giải thích một câu là chuyện khó như vậy sao?”

Trần Khánh Khánh nghiêm mặt, lạnh lùng, kiêu ngạo nói: “Đến giờ anh còn không rõ cái gì là thật cái gì là giả sao? Là minh tinh, mỗi ngày đều có vô số người vì muốn được nổi tiếng mà tạo scandal, vì muốn được chú ý, trên dưới sân khấu, không có ai cùng một mặt. Tôi không có cái thiên phú ấy, chỉ có thể bo bo giữ mình, anh cũng không sai, tôi thật dối trá, thích dùng thủ đoạn, dụ dỗ cưỡng ép, tôi làm cả rồi. Tôi không phải người tốt, nhưng tôi luôn nhớ rõ trong ví tôi có một cái nhẫn. Hơn nữa, nếu tôi yêu một người, tôi sẽ toàn tâm toàn ý tin tưởng người ấy. Giống như cô gái vừa rồi, anh mặc kệ cô ta, dù vậy, tôi cũng không nghi ngờ anh cái gì.”

Quý Hàm như người bị dội gáo nước lạnh, vẻ mặt trắng bệch lại lạnh lẽo, anh không biết vì sao, rõ ràng không muốn cãi nhau, rõ ràng muốn dỗ dành cô ấy, nhưng bất tri bất giác bọn họ lại trở lại lối mòn.

Anh chợt ý thức được một chuyện khiến người ta dở khóc dở cười, bọn họ cãi nhau, chiến tranh lạnh, ép bản thân thành thứ vũ khí bén nhọn nhất đâm tới đối phương, cho rằng chỉ có bản thân đau đớn, dường như chuyện này đã thành thói quen rồi. Sau đó bọn họ đều tự giữ lửa giận trong lòng, để khi nó đủ nóng thì tiêu tan trong những cuộc cãi nhau không có điểm dừng.

Lúc này trong lòng Trần Khánh Khánh có một loại cảm xúc khó nói thành lời, bọn họ đều không phải người thích giải thích dài dòng, nhưng đều là người so đo từng ly từng tí, thường xuyên cãi nhau, xa cách như trò ném tuyết, khi muốn xóa sạch mới giạt mình bởi bản thân không thể xuống tay.

“Tôi phải về.”

Trầm Khánh Khánh không nghĩ nhiều nữa, mỗi câu nói với Quý Hàm, cô thấy càng thêm mệt mỏi, nhưng cô vừa xoay người đã bị Quý Hàm phía sau ôm chặt.

Anh ôm nhanh như vậy, như phải giam cầm linh hồn anh vào đó, song đôi tay lại bắt đầu run rẩy.

Sau đó là trầm mặc thật lâu, mãi đến khi giọng nói khàn khàn của Quý Hàm vang lên bên tai cô: “Chỉ là anh quá yêu Trầm Khánh Khánh ngày trước, bốc đồng cũng tốt, thủ đoạn cũng thế, Trầm Khánh Khánh cũng chỉ cười với anh.”

Trầm Khánh Khánh nhìn bóng hai người họ trên nền, khó khăn nói: “Sao anh biết tôi không phải Trầm Khánh Khánh ngày trước.”

Lòng của cô rất lạnh, tản ra khí lạnh làm đông mọi mạch máu của cô.

Anh ôm cô, khẽ cọ môi vào hai má cô: “Anh chưa bao giờ muốn làm em đau khổ, chỉ là anh không khổng chế được...”

Trầm Khánh Khánh lại lắc đầu: “Đó là vì mỗi góc nhỏ trong lòng anh đều có hoài nghi.”

“Mỗi góc nhỏ trong lòng em, chỉ có anh sao?”

Giọng nói Trầm Khánh Khánh kỳ ảo như dây đàn ghi-ta, quá lạnh, có phần nghiêm túc: “Anh xem, anh vẫn không tin tôi.”

Cô không biết bất an của anh bắt nguồn từ đâu, cô vẫn chưa nhận ra những thay đổi lặng lẽ của mình. Chỉ là, anh đã thấy, có thứ gì đó vô hình đang ăn mòn tình cảm của họ, mạnh mẽ và ngang ngược chiếm lấy thế giới vốn thuộc về bọn họ.

Trong lòng Quý Hàm vừa động, những bi thương chưa xốt sắp bóc mòn trái tim anh, anh quay mặt cô qua, muốn hôn cô.

Mỗi lần trong quá khứ, chỉ cần anh hôn cô, cô tức khắc sẽ dịu ngoan trở lại.

Lần này Trầm Khánh Khánh lập tức quay đầu đi, tránh nụ hôn của anh: “Không phải như vậy, buông tay, tôi phải về.”

Quý Hàm run sợ thật lâu, trì hoãn không muốn buông tay, lại qua một hồi lâu, mới chậm rãi buông cô.

Nếu cô quay đầu lại, cô nhất định sẽ thấy vẻ đau đớn trên khuôn mặt tuần tú của anh, khắc cốt ghi tâm như vậy.

Tiếc rằng, cô đưa lưng về phía anh, đi vào thang máy, mãi đến khi cửa thang máy ngăn cách bầu không gian bọn họ.

Khi Trầm Khánh Khánh về tới nhà, cả người đều vô lực, mệt đến mức không mở nổi mắt.

Ánh trăng bàng bạc bị mây che khuất, như ẩn như hiện, trong sáng đậm đặc, cô nhanh tay cởi áo khoác ngoài, bước vội đến cửa nhà mình, chuẩn bị lấy chìa khóa, phía trước đột nhiên sáng lên ánh đèn xe.

Trầm Khánh Khánh quay đầu, giơ tay che mắt, không khỏi lớn tiếng: “Ai?”

Đèn xe tắt rất nhanh, sau đó có người ngồi sau ghế lái xuống xe.

Người kia vừa xuống xe, nhờ vào hình dáng Trầm Khánh Khánh lập tức nhận ra, là Trữ Mạt Ly.

Trái tim như bị ngàn cân sắt nện mạnh một kích, nửa là đau đớn nửa là tê dại, sau khi nhìn thấy Trữ Mạt Ly, Trầm Khánh Khánh chợt thấy tâm tình như nước triều dâng, dâng từng đợt từng đợt, đầu óc trống rỗng chỉ còn tiếng sóng, thật lâu không thể bình lặng lại.

Vừa rồi trong ngực cô còn đang hốt hoảng, tức khắc trống không.

“Sao về muộn như vậy, điện thoại cũng không gọi được.”

Từ xa đến gần, Trữ Mạt Ly ung dung bước đến, nụ cười thật tâm hiểm có, mê hoặc ánh trăng.

Trầm Khánh Khánh lấy lại tinh thần, vừa lấy điện thoại đã thấy: “À, hết pin.”

Trữ Mạt Ly cầm điện thoại trong tay gõ nhẹ, giọng nói nhàn nhạt, ngữ điệu nhẹ nhàng: “Nghe nói em gọi anh là hoàng đế lạnh lùng, còn cả hoàng đế khu soi mói nhỉ? Em cũng biết đấy, anh có thể trị em tội đại bất kính.”

Trầm Khánh Khánh miễn cưỡng cười trừ: “Thế hả...”

Trữ Mạt Ly nhanh nhạy thấy vẻ mặt tự nhiên của cô, nhìn thoáng qua gói to trong tay cô, anh liền hiểu rõ ràng, bây giờ cái gì cũng đều đoán được.

Anh thu lại ánh mắt, bình tĩnh nói: “Sao sắc mặt lại như vậy, uống thuốc chưa?”

“Rồi.”

Thật khó hiểu, trong đầu Trầm Khánh Khánh lại hiện lên hình ảnh Quý Hàm hôn cô, trong nháy mắt cô không biết phải đối mặt thế nào với Trữ Mạt Ly.

Cảm giác này rất kỳ lạ, giống như đã làm chuyện có lỗi với anh vậy.

Trữ Mạt Ly nửa đùa nửa thật nói: “Vẻ mặt này của em là chột dạ?”

Một câu đứng hình.

Trầm Khánh Khánh xiết chặt gói to, lại trầm mặc, vẻ mặt có chút khác thường.

Trữ Mạt Ly thấy trong gói to có khăn len quàng cổ, không khỏi thầm cười lạnh, sau đó, ra vẻ cái gì cũng chưa thấy, nói: “Vậy em nghỉ ngơi sớm đi.”

“Trữ Mạt Ly.”

Thấy bóng anh quay đi, cô bỗng hốt hoảng, lại không biết vì anh phải rời đi, hay vì lời cô sắp nói.

Trữ Mạt Ly nghiêng người, nửa khuôn mặt tắm dưới ánh trăng, nửa khuôn mặt ẩn trong đêm tối, khó lòng phân biệt sắc mặt anh bây giờ.

Trầm Khánh Khánh nắm chặt túi, nhìn thấy bản thân trong ánh mắt chăm chú của anh nhưng lại khản trương khó lòng mở miệng.

Ngược lại là Trữ Mạt Ly nói trước: “Hôm nay tâm trạng tôi rất tốt, nếu lời em sắp nói làm tôi mất vui thì tôi khuyên em đừng nói.”

Tiếp đó, anh còn nói: “Tôi mặc kệ hôm nay em gặp hấn đã làm những chuyện gì... Kế hoạch đi đảo Bali sẽ không sửa đổi vì bất cứ lý do nào. Còn có,” anh đưa tay nâng cằm cô, nhíu mày tỏ ra không vui, “Tôi không thích vẻ mặt này của em, em mau đi tẩy trang đi. Sau đó, trước khi đi ngủ thì đọc lại truyện cười tôi gửi một lần, như vậy thì vẻ mặt em sẽ đẹp lên một chút.”

“... Sao anh biết hôm nay tôi gặp anh ta?”

“Trên mặt em viết hết rồi.”

Trầm Khánh Khánh gơ tay, bắt giắc sờ sờ mặt, Trữ Mạt Ly kéo tay cô xuống, nhẹ nhàng nắm lấy, vậy mà tay cô còn lạnh hơn tay anh.

“Xong việc thì nên đeo găng tay, tay em rất dễ bị nê.” Trữ Mạt Ly nói rất khoan hồng, “Thế này đi, nếu em đoán được câu hỏi tôi ra cho em, đến sinh nhật tôi sẽ tặng em một đôi găng tay.”

Trầm Khánh Khánh hừ một tiếng xem thường, lại xem thường rút tay về, lộ ra hàm răng trắng: “Anh đúng là Chu Bái Bì[1].”

[1] Chu Bái Bì là địa chủ ác bá dưới ngòi bút của Cao Ngọc Bảo, nhân vật nam phản diện nổi danh.

Vẻ mặt của cô rốt cuộc cũng không còn trầm trọng.

Trữ Mạt Ly vừa đi về phía xe, vừa đưa lưng về phía Trầm Khánh Khánh, phóng khoáng phát phát tay: “Động não một chút, không thì cái gì cũng không có.”

Tiếp đó, sau khi Trầm Khánh Khánh về nhà, đặt lưng xuống giường, quả thật mở lại tin nhắn của Trữ Mạt Ly, trong điện thoại lại hiện ra truyện cười, xem từng tin một.

“Đứa bạn cũ cùng ký túc xá thời trung học của tôi gọi điện đến, cậu ta hỏi “có ai không?”, tôi bảo “không có”, sau đó cậu ta bảo “cảm ơn.””

“Tình yêu giống như hai người kéo hai đầu dây chun, kẻ bị thương luôn không muốn buông tay.”

“Em đến du lịch ở Vân Nam, trên đường gặp một đám lợn rừng bao vây tấn công, hành khách đều lấy hết thực phẩm, tiền bạc, lợn rừng không hề động đậy, em chỉ cần lấy ra giấy chứng minh. Đàn lợn sẽ quỳ khóc rống lên: đại ca, bọn em tìm thấy anh rồi!””

“ ... ”

Bất luận là đọc lại mấy lần, vẫn đủ tỉnh táo, căn bản là không nhìn ra nguyên do gì. Vấn đề của anh là muốn cô hạn ba chữ tổng kết thấu đáo đồng truyện cười nhạt nhẽo của anh. Cô suy nghĩ rất nhiều, siêu lạnh nhạt, không cười nổi... đều bị phủ nhận không chút lưu tình.

Thôi, làm gì chứ, không tặng quà thì không tặng quà.

Trầm Khánh Khánh tắt điện thoại, quyết định không nghĩ gì hết nữa, đi ngủ một giấc thật ngon.

Trên sàn nhà, gói khăn quàng và găng tay nằm im đó, trên tủ đầu giường, những truyện cười trong điện thoại cũng nằm im, cùng chủ nhân chúng tiến vào mộng đẹp.

Chương 40

Trong quá trình quay, “Nữ hoàng áo trắng” tất nhiên sẽ có thời điểm công khai với báo giới, phóng viên có thể nhân cơ hội này thăm quan đoàn phim. Ngay sau khi Trầm Khánh Khánh đăng một status trên weibo khiến bao người dò đoán, vừa dịp lại là ngày được thăm quan đoàn phim, đúng lúc là ngày quay ngoại cảnh. Ngày hôm đó đám phóng viên đều dừng mảnh gấp mấy lần quá khứ, đã chờ đợi ở đó từ lâu, vừa thấy Trầm Khánh Khánh liền mở ra thể trận, câu nói đầu tiên là: “Xin hỏi có phải hôm qua cô định công khai tình cảm với ngài Trữ trên weibo hay không?”

Trầm Khánh Khánh vừa mới xuống xe, đeo kính đen lớn, còn chưa đứng vững đã bị đám phóng viên giàu trí tưởng tượng ném tới câu hỏi như vậy khiến cô sững sốt.

Cô nhanh chóng nở nụ cười không chê vào đâu được, thoải mái trả lời phóng viên đó: “Trí tưởng tượng của anh thật phong phú.”

Sau đó Trầm Khánh Khánh không nói lời nào, dưới sự hộ tống của Ted, cúi đầu thoát khỏi vòng vây. Đám phóng viên phía sau vẫn tiếp tục truy hỏi hoàng đế lạnh nhạt là ai, Trầm Khánh Khánh mất diết tai nghe, trốn vội vào phòng hóa trang.

Đóng cửa lại, rốt cuộc bên tai cũng được thanh tịnh.

“Hoàng đế lạnh nhạt thật sự là Mạt Ly?” Ted vô cùng tò mò tới gần, vẻ mặt tám chuyện kia có thể so sánh với đám phóng viên ngoài cửa.

“Muốn biết?” Trầm Khánh Khánh hỏi ngược lại, liếc mắt khinh thường nhìn cậu ta, “Tự mình đi hỏi Trữ Mạt Ly.”

Sau đó, cô vội lấy điện thoại đăng nhập Weibo, cô giật mình nhận ra số bình luận của cái status kia đã phá vỡ kỷ lục trước đây của cô. Tất cả mọi người đều vô cùng điên cuồng, tất cả mọi người đều vô cùng hiếu kỳ, tất cả mọi người đều đoán hoàng đế là ai.

Đầu năm nay, sức mạnh của Weibo thật quá lớn.

Quân Quân cũng nhắn tin giúp vui, có thể nghĩ thấy tâm tư tà ác của cô nàng giữa những con chữ ấy.

“Tối nay đi ăn khuya không? Có thể gọi hoàng đế đến, ha ha ha ha.”

“Hoàng đế rất lạnh lẽo, mình sợ mình lại mang món ăn khuya đông lạnh tới cho cậu.”

“Thật chẳng thú vị gì cả, mình muốn gặp hoàng đế.”

Trầm Khánh Khánh trầm tĩnh trả lời cô: “Hoàng đế là người thế nào, dân đen như cậu có thể gặp sao?”

Cho dù rất nhiều chuyện phiền muộn, cảm cúm cũng tới thăm, nhưng Trầm Khánh Khánh trên màn ảnh chính là nữ hoàng áo trắng, sẽ không cho người ta cơ hội lựa chọn.

Đạo diễn Lí luôn bảo vệ diễn viên và đoàn phim, nghiêm khắc yêu cầu đám phóng viên này chỉ được chụp ảnh, không được vượt quá giới hạn. Sáng sớm, cảnh quay của Trầm Khánh Khánh thuận lợi được han qua, tới giờ nghỉ trưa khi cô vừa ăn cơm, vừa thảo luận với Phương Thuần mấy cảnh sau. Cùng lúc đó, hoàng đế lạnh han lại nhấn truyện cười tới khiến Trầm Khánh Khánh lạnh đến mức não đóng băng, có mấy lần Phương Thuần nói với cô, cô đều phản ứng rất chậm.

Phương Thuần nhìn thấu han người, nói: “Không bằng chờ cô đọc hết tin nhắn rồi nói chuyện vậy.”

“Ngại quá, không sao, không phải tin nhắn quan trọng gì, chúng ta tiếp tục đi.”

“Thật ra tôi rất hiếu kỳ, trước nay tôi vẫn không ngờ Trữ tổng sẽ kể truyện cười.”

Lời này rất bình thường, nhưng dù Trầm Khánh Khánh trả lời như thế nào cũng sẽ đều bại lộ chân tướng. Vì thế Trầm Khánh Khánh cười nói mập mờ cho qua: “Khi nào anh thấy anh ta kể truyện cười nhớ phải ghi lại đấy, rất nhiều người muốn biết.”

Anh muốn hiểu thế nào thì hiểu, cô cũng chưa thể hiện cái gì.

Điện thoại lại rung, Trầm Khánh Khánh tưởng tin nhắn của Trữ Mạt Ly, nhưng nó rung han tục làm cô nhận ra đó là một cuộc gọi.

“Tôi nghe điện thoại.” Trầm Khánh Khánh vừa thấy tên trên màn hình, lập tức đứng lên tìm tới nơi bí mật.

Giọng nói của Trịnh Thị nghe thật thần nhiên: “Anh tưởng em không nghe điện thoại của anh.”

“Vì sao không?”

“Vì anh luôn tìm em để nói chuyện Quý Hàm, em tất nhiên sẽ không muốn nói.”

Trầm Khánh Khánh đứng sau gốc cây, đưa tay bẻ một nhánh cây khô: “Em không phải người hay giận như vậy, anh muốn nói gì thì cứ việc, em trả lời thế nào cũng là quyền của em.”

“Anh nghe Quý Hàm nói, Tiểu An thấy hai người ở cùng nhau, sau đó, hai người lại khắc khẩu. Khánh Khánh, có khi em chỉ cần giải thích một chút, Quý Hàm sẽ nghe đó!”

Trầm Khánh Khánh lại bẻ một cành cây: “Không phải em chưa từng giải thích, em từng nói rất nhiều rằng em không làm chuyện gì có lỗi với anh ta, như vậy còn chưa đủ sao? Anh ta không phải người ở trong cái vòng luẩn quẩn này, phương diện này rất phức tạp, những việc em có thể giải quyết thì em không muốn để anh ta lo lắng nhiều.”

“... Vậy em giải thích với cậu ta chuyện của Trữ Mạt Ly chưa? Vì sao em luôn tới nhà hắn, cho dù Trữ Mạt Ly từng đưa tay giúp nhà họ Quý, anh cũng thấy chuyện này có phần quá...”

Đối với vấn đề này Trầm Khánh Khánh nghe quá nhiều rồi, cô nói: “Em cũng trả lời nhiều lắm rồi. Thỏa thuận bình đẳng, em giúp Trữ Mạt Ly, anh ta chắc chắn có điều kiện. Nhưng chuyện này có trong hợp đồng của em với anh ta, em không thể cho ai biết. Về chuyện tới nhà anh ta, em có thể nói với anh rằng, chỉ thuần túy là gặp con gái anh ta, quan hệ giữa em với đứa bé không tồi, trong hợp đồng anh ta quy định em phải đến thăm nó định kỳ.”

“Chuyện này em nói với anh làm gì, nên nói trực tiếp với cậu ta.”

Trầm Khánh Khánh thở dài: “Em đã nói từ lâu rồi, nhưng lúc ấy anh ta nghe không vào, tới giờ, em cũng chán rồi, Thị Thị, đừng xen vào chuyện của bọn em, suốt ngày cãi nhau với Ted cũng không tốt đâu.”

Trịnh Thị thốt lên: “Anh sốt ruột, sao anh có thể để bọn em tan vỡ được. Khánh Khánh, cho cậu ta một cơ hội nữa đi.”

Trầm Khánh Khánh đang tự hỏi, Ada ở cách đó không xa đã thấy cô, gọi cô về quay phim.

“Như vậy đã, em phải đi quay.”

Trầm Khánh Khánh vội vàng tắt điện thoại, loa ngoài điện thoại của Trịnh Thị vang lên giọng nói rất vội vàng.

Trịnh Thị nghiêng đầu, nhìn Quý Hàm nãy giờ vẫn không nói gì, lại nghe lén tất cả nói: “Thế nào?”

“Tôi rất muốn biết hợp đồng của cô ấy với Trữ Mạt Ly là cái gì, nhưng cô ấy lại không cho tôi biết.” Mặt Quý Hàm trầm như nước, thật dọa người, “Trữ Mạt Ly rất không đơn giản, hẳn nhất định có mục đích.”

Trịnh Thị cũng gật đầu liên tục: “Tên Trữ Mạt Ly này vừa nhìn đã biết tâm tư rất sâu, có vẻ quỷ kế đa đoan, không biết hẳn có ý định gì. Cậu nói xem người đàn ông này mặt có dày không, đã có cả con rồi, còn cướp vợ người khác, Khánh Khánh đừng bị hắn lừa...”

Quý Hàm nhũu mày, có phần ảo não nói: “Ngay từ đầu tôi không nên hanô ấy bước chân vào làng giải trí, lại càng không nên để cô ấy đi cầu...” Quý Hàm đột nhiên im bặt, lạnh han nói về phía chỗ rẽ, “Ai ở đó?”

Một lát sau, một thân hình mảnh khảnh chậm chạp bước ra.

Tiểu An lo lắng nhìn Quý Hàm, lại cuống han cúi đầu, xấu hổ nói: “Không phải em cố tình, em vừa đi ngang qua...”

Quý Hàm không định nghe cô giải thích cố tình hay không, anh cắt ngang cô: “Mặc kệ cô nghe được cái gì, tôi hy vọng cô có thể giữ bí mật.”

Về mặt Quý Hàm vẫn lạnh han như trước, anh cũng không nhìn Tiểu An, bước nhanh qua mặt cô, khi đi qua mang theo một cơn gió, khiến thân hình cô không khỏi co rụt lại.

Trịnh Thị thấy cô gái nhỏ đang mất hồn, an ủi: “Đừng để tâm, gần đây tâm trạng bác sĩ Quý không được tốt lắm, anh ta cũng đối xử với anh bằng cái thái độ này.”

“Là thật sao?” Tiểu An ngẩng đầu, nội tâm bị dày vò khiến khuôn mặt nhỏ nhắn tiều tụy lạ thường, “Trầm Khánh Khánh và bác sĩ Quý, là vợ chồng?”

“Anh có thể hiểu được tâm trạng của em, chuyện này rất khó tin, có điều nó vô cùng chính xác, bọn họ đã kết hôn năm năm. Đây là một bí mật, em không thể nói với bất cứ ai, nếu không, Quý Hàm sẽ gặp phiền toái.” Trịnh Thị vỗ vai Tiểu An, cảm thán bả vai kia yếu ớt như giấy tiếp theo sẽ sụp đổ, lại ngượng nghịu thu tay lại, “Không phải bác sĩ Quý không biết tâm ý của em, chẳng qua anh ta không có cách nào nói rõ. Nếu bây giờ em đã biết tình hình rồi, thì đừng ôm ảo tưởng gì nhiều.”

Trịnh Thị rất quan tâm cô gái nhỏ bị tổn thương, để cô một bình tĩnh một chút, chỉ là cậu ta vừa đi, Tiểu An mạnh mẽ nắm chặt tay, lăm lăm: “Anh ấy vốn không vui vẻ, loại hôn nhân này...”

Hôm nay Trầm Khánh Khánh kết thúc công việc rất muộn, vội vội vàng vàng đeo kính chạy đến quán lẩu, Quân Quân đã sớm hết kiên nhẫn để chờ. Cô nàng mặc áo da ngắn màu đen, cởi áo ra, ăn uống kinh hoàng, thấy Trầm Khánh Khánh đến cũng không tiếp, tiện tay chỉ chỉ vị trí bên cạnh, lại chiến đấu với thịt dê.

Trầm Khánh Khánh ghét bỏ nói: “Sao cậu như quỷ đói đầu thai vậy.”

Quân Quân vội gật đầu, nghiêm túc nói: “Cậu nói đúng đấy. Ôi, ăn thật đã, mấy ngày nay thu âm, không được ăn cay... Nghẹn chết mình, mau lên, cậu ăn đi.”

Trầm Khánh Khánh ngả đầu một mỗi nói: “Không có gì vấn...”

Quân Quân cũng chẳng nâng mắt lên, lập tức nói tiếp: “Hoàng đế chưa đổi truyện cười cho cậu, cậu chưa no hả?”

“Cậu mở miệng là nói chuyện xấu...” Trầm Khánh Khánh vừa muốn nhào tới véo cô, điện thoại vang lên.

Quân Quân tỉnh mắt, xuống tay thật chuẩn, một phen giật lấy điện thoại của Trầm Khánh Khánh, nhảy ra một bên rồi hưng phấn mở ra, quả nhiên là BTDMW.

Trầm Khánh Khánh bước một bước dài, xông lên nói: “Trả lại ình.”

Quân Quân lách mình, trốn ra một góc bàn khác, vui mừng nói: “Không cho, ha ha, để trẫm xem xem khanh của trẫm nói gì.”

“Dịch Quân, lập tức trả lời, không được đùa, 1, 2...” Trầm Khánh Khánh thật sự nóng giận, chụp lấy cái bàn, lên mặt quát.

“Ai da, gấp thế làm gì. Tiểu Khánh Khánh, cậu thật đáng yêu.”

Quân Quân trả điện thoại cho Khánh Khánh, Trầm Khánh Khánh ngồi lên ghế, né tránh Quân Quân mở lại phần tin nhắn.

Quân Quân bắt đầu lên giọng, han cô: “Trời ạ, còn sợ mình nhìn trộm cơ đấy. Khánh Khánh này, cậu bắt đầu che chở hoàng đế từ bao giờ vậy?”

“Không han quan.”

Trầm Khánh Khánh cầm điện thoại, giả vờ ăn lẩu.

Quân Quân nín lấy tay cô, làm nũng: “Nói đi!”

“Nói cái gì.”

“Nói đi, với mình thì có gì phải ngại.”

“Cậu muốn mình nói cái gì? Hoàng đế có phải hoàng đế không à?”

“Đây là ý gì hả, rõ han hoàng đế chính là hoàng đế. Mình phải hỏi cậu một chút, cậu với anh ấy nói chuyện thế nào?”

Trầm Khánh Khánh ù ù cạc cạc: “Cái gì mà nói chuyện thế nào?”

Ừ ù cạc cạc lấy tới Quân Quân, cô kinh hô một tiếng: “Không phải hai người đang yêu nhau sao?”

Trầm Khánh Khánh hóa đá ba giây, thốt lên một câu: “Cậu nói cái quỷ gì hả, sao mình có thể nói chuyện yêu đương với anh ta chứ!”

“Không phải sao?” Quân Quân càng han chấn động, không tin, “Bây giờ tâm trạng cậu hoàn toàn giống phụ nữ đang yêu.”

Trước mắt Trầm Khánh Khánh tối sầm lại, suýt nữa ngất đi, cô nghiến răng nói: “Sao có thể.”

Điện thoại lại vang lên, Trữ Mạt Ly nhấn tin đến. Trầm Khánh Khánh nhanh chóng nhấn lại một câu, Quân Quân đã bắt được khoảnh khắc này: “Cậu nên soi gương đi, xem cái vẻ mặt lúc cậu nhấn tin trả lời kìa!”

Trầm Khánh Khánh ra vẻ trấn định: “Vẻ mặt mình làm sao hả?”

Quân Quân xoa xoa mặt cô ấy một phen, cười xấu xa: “Chắc chắc, đó gọi là ngọt ngào nha!”

Trầm Khánh Khánh ngây người, hồ đồ nhìn vẻ mặt xấu xa của Quân Quân, sau đó chợt bắt lấy tay cô, nói lầm bầm: “Hôm nay cậu muốn chết hả?”

Quân Quân không hề sợ cô, lại còn nói lời thăm thía: “Khánh Khánh, đừng nhìn sự thật mơ hồ nữa, cậu thích hoàng đế là chuyện rất bình thường. Anh ấy với cái người họ Quý gì gì kia, thật xin lỗi mình quên tên hần rồi, tóm lại, bọn họ không giống nhau.”

Thần kinh Trầm Khánh Khánh đã bị Quân Quân khuấy động nên không thể bình thường, tự hỏi: “Cậu bị tâm thần rồi, sao mình có thể thích Trữ Mạt Ly, không có khả năng!” Trầm Khánh Khánh nói liền hai lần từ không có khả năng, lại nói, “Mình... mình tuyệt đối sẽ không làm chuyện có lỗi với Quý Hàm, mình sẽ không phản bội hôn nhân của mình,” Trầm Khánh Khánh lại nói thêm một câu, “Dù vấn đề giữa bọn mình bây giờ rất lớn.”

Quân Quân bắt chước cách nói chuyện của cô, mắt hững hờ nói: “Mình... mình... Đừng mình nữa, cậu chính là loại nghĩ một đằng nói một nẻo.” Lập tức Quân Quân nghiêm túc, “Khánh Khánh, hạnh phúc là chuyện cả đời, có lẽ trước kia cậu thích Quý Hàm, nhưng cậu kiên trì lâu như vậy, bây giờ cậu được cái gì, cậu xác định hần là người cho cậu hạnh phúc cả đời sao? Chuyện này với chuyện phản bội, rất xin lỗi rằng nó không

han quan, ai bảo cậu nhất định phải treo cùng cây với hắn? Lại nói tới bà mẹ cực phẩm của hắn, còn cả mấy năm nay hắn đeo cái mặt đen như than, như kiểu kiếp trước cậu thiếu nợ hắn vậy, mình nghĩ đầu óc hắn có bệnh rồi đấy, hắn không xứng với cậu. Chẳng lẽ bây giờ cậu còn thích hắn sao?”

Vấn đề này cô đã lảng tránh từ lâu, lảng tránh rất nhiều người, ở trước mặt Quân Quân, Trần Khánh Khánh không muốn nói dối: “Thứ tình yêu gì đó, từ năm thứ hai chúng mình kết hôn đã tiêu tan hết rồi. Chỉ là, cậu biết mình, mình không có cảm giác an toàn, từ sau khi mẹ mình thần chí không rõ, trên đời này, chỉ có Quý Hàm ình chỗ dựa.”

“Ai nói hử, tuyệt đối sẽ có một người cùng cậu đi tới già, sẽ thật han thật dạ với cậu, vĩnh viễn không vứt bỏ cậu. Cậu nhìn mình đây, trước kia mình cũng tưởng đời này không tìm được Kiều Hàn Thâm. Cậu cũng vậy, đừng ép bản thân nữa, không thương sẽ không yêu, buông tay đi, cậu là nữ hoàng, muốn tự do thế nào thì tự do như thế, ai dám bắt cậu theo họ chứ.”

Quân Quân nói thật xúc động, tình cảm của cô như được một luồng ánh han chiếu rọi, rọi đến từng góc tối trong han Trần Khánh Khánh.

Giờ phút này đột nhiên tĩnh lặng như vậy, thời gian như ngừng trôi.

Trên sofa, nồi lẩu vang lên tiếng ùng ục ùng ục, thịt dê ngon lành quay tròn, tỏa hương bốn phía, kích thích đầu óc Trần Khánh Khánh, cô chợt nhớ ra rằng cô đến đây ăn uống.

“Ăn đi, nói nhiều như vậy, mình thấy đói rồi.”

“Hiểu rõ rồi chứ?”

Trần Khánh Khánh chau mày: “Cậu đang nói chuyện với ai vậy, mình còn cần cậu dạy sao.”

Quân Quân cười tíu mắt: “Ha ha, han ái, mình rất thích vẻ mặt khinh miệt này của cậu.”

Hai người đang ăn vui vẻ, Ted gọi điện thoại bảo Trần Khánh Khánh lập tức xem Weibo.

Giọng điệu của Ted thật khẩn trương, Trần Khánh Khánh quá quen với vẻ cần nhằn của cậu ta, chậm chạp đăng nhập Weibo.

Sau đó, cô trợn tròn mắt.

“Sao vậy?”

“Có lẽ tớ vừa được lên trang nhất.” [1]

[1] weibo top hot famous (data.weibo /top/hot/famous).

Cô đưa điện thoại cho Quân Quân xem, dưới status liên quan đến hoàng đế, xuất hiện một cái tên sáng chói, nội dung ment lại càng thêm chói mắt: thật ra, anh rất có thiên phú kể truyện cười.

Một câu mập mờ lại làm nổ tung Weibo của Trần Khánh Khánh.

Quân Quân trợn mắt há mồm: “Hắn điên hử?”

Người kia kí tên là, Phương Thuấn.

26. Chương 41

Chương 41

Trần Khánh Khánh đoán không sai, sáng sớm hôm sau, cô “vinh hạnh” có mặt trên các mặt báo giải trí lớn, công chúng nhanh chóng đặt tên scandal này là “Weibo của Trần Khánh Khánh.”

Phóng viên tới cửa chứng thực không ngớt, về phía Trần Khánh Khánh cô chưa trả lời một từ, vẫn không có câu trả lời thuyết phục như trước, kể cả những phóng viên truyền thông có quan hệ khá tốt với Trần Khánh

Khánh cũng bị từ chối cho vào. Giải quyết vấn đề này thoát nhìn đơn giản, nhưng Trần Khánh Khánh hiểu rõ giới truyền thông, họ sẽ không dễ dàng để scandal này tan thành mây khói. Nếu Trần Khánh Khánh phủ nhận, như vậy bọn họ sẽ cho rằng đó là bom khói, là lạt mềm buộc chặt, hừ hừ, cô cũng không mong có ngày bình lặng, nhưng đám phóng viên đáng sợ nhất định sẽ lôi những chuyện từ khi cô khởi nghiệp đến bây giờ, đặt là “Scandal tình ái” của cô, không thể không lôi Trữ Mạt Ly ra nói, so sánh “sâu sắc” vị thiên vương đã ẩn lui này với siêu sao đang nổi, nhất định khơi lại tuyên bố “theo đuổi” của Trữ Mạt Ly ngày trước.

Lúc này, Trần Khánh Khánh giữ im lặng, cô tắt điện thoại, vẫn quay phim như mọi khi. Hôm nay không khí trường quay có phần kỳ lạ, Trần Khánh Khánh trước sau như một luôn tới đúng giờ, đạo diễn sắp xếp. Trong lúc đó Phương Thuần chỉ ngồi cách cô một ghế, một đề một hậu này đều đang bị vây giữa vòng lốc xoáy, nhưng hai người vẫn nhàn nhã, cũng không có phản ứng gì, không khí hôm nay vẫn giống như hôm qua, tin đồn hôm nay vẫn nhảm chán như hôm qua.

Đạo diễn Lí hô quay phim, hai người nhập vai rất nhanh, đóng vai một đôi đồng nghiệp tranh giành địa vị, lại không ngờ càng đối chọi càng gần nhau, hai bác sĩ nảy sinh tình cảm.

Chỉ là, muốn nói chuyện weibo không ảnh hưởng gì tới hai người họ, đó là chuyện không thể.

“Cát.”

Đạo diễn Lí rút cuộc phải hô dừng, sau đó đập đập kịch bản đến trước mặt hai người, ánh mắt nghiêm túc quét trên gương mặt cả hai: “Tôi biết hôm nay có một tin đồn rất đáng ghét, nhưng tôi mặc kệ hai người quan hệ vụng trộm như thế nào, tôi không hy vọng hai người mang ưu tư vào công việc. Khánh Khánh, kịch bản viết là vẽ mặt thâm dò, không phải vẽ mặt của nữ đặc vụ trinh sát tình báo, còn anh, Phương Thuần, phải ra vẻ trấn tĩnh, không được sợ hãi rụt rè! Nếu hai người còn diễn cứng nhắc như vậy, thì hôm nay cũng đừng quay, chờ bao giờ hai người điều chỉnh lại tâm trạng tốt thì quay lại, tất cả mọi người ngừng việc chờ họ.”

Trần Khánh Khánh biết đạo diễn Lí ghét nhất diễn viên công tư lẫn lộn, cô lập tức hứa hẹn: “Đạo diễn Lí, thật xin lỗi, ngài cứ tiếp tục, tôi cam đoan không có vấn đề gì.”

“Tôi cũng vậy.”

Đạo diễn Lí hô: “Được, máy quay chuẩn bị, làm lại một lần.”

Trần Khánh Khánh lại đối mặt với Phương Thuần, chỉ nghe Phương Thuần ái ngại nói: “Rất xin lỗi, có lẽ tôi gây phiền phức cho cô rồi.”

Cô đoán Phương Thuần sẽ giải thích với cô trước, nên hẳn cũng sẽ không xin lỗi. Người có dã tâm sẽ không làm chuyện nhảm chán không có mục đích. Nếu suy xét kỹ một chút, sẽ phát hiện, trong cái vòng luẩn mà người ta luôn phải tươi cười, khéo léo này, Phương Thuần chính là thứ nhất.

Cho dù giây phút này Trần Khánh Khánh rất muốn lớn tiếng mắng to một câu: anh không xứng là hoàng đế, cút.

Nhưng cô vẫn rất bình tĩnh nói: “Không sao, đám phóng viên đều rất nhảm chán.”

“Cô sẽ không nghĩ tôi dựa hào quang cô đấy chứ?”

“Sao có thể, anh như mặt trời ban trưa, còn cần phải dựa hào quang sao.”

“Thật ra” dường như Phương Thuần hơi do dự, nói thật nhỏ, “Tôi chỉ muốn giúp cô với Trữ tổng một lần.”

Trần Khánh Khánh sững sốt, đầu óc có phần đứng hình, đúng lúc cô muốn hỏi vì sao, đạo diễn Lí hô “Action”, vì thế, vấn đề này bị mắc lại, kéo dài cả một ngày. Chiều nay kết thúc công việc đặc biệt sớm, khi tan việc, Trần Khánh Khánh lập tức đi tìm Phương Thuần, không chú ý tới ánh mắt ý vị thâm trường của đạo diễn Lí.

Cô ngăn lại ngay khi Phương Thuần lên xe, trực tiếp hỏi: “Buổi sáng anh nói thế với tôi là có ý gì, cái gì mà giúp tôi với Trữ tổng một lần?”

Phương Thuần đeo kính đen, chỉ thấy hắc khê nhếch miệng, cười nói: “Cô không muốn thấy phản ứng của Trữ tổng sau khi thấy tin đồn này sao?”

Trầm Khánh Khánh ôm hay tay, ra vẻ hứng thú: “A? Vì sao anh ta phải có phản ứng?”

Phương Thuần nhìn quanh bốn phía, đột nhiên tháo kính đen, cúi xuống nói bên tai Trầm Khánh Khánh: “Không muốn thấy anh ta ghen sao?”

Trầm Khánh Khánh lập tức quay đầu, lui về sau hai bước, sờ vành tay nhảy cảm, nhíu mày nói: “Anh đang làm một chuyện rất nhàm chán, Trữ Mạt Ly sẽ không ghen.”

“Biết đâu được.”

“Nhưng tôi biết có một người sẽ ghen.”

Phương Thuần tò mò nhìn Trầm Khánh Khánh, Trầm Khánh Khánh đi qua vai hắn, nhìn về phía sau hắn: “Cô ta đến rồi.”

Phương Thuần nhìn theo ánh mắt của Trầm Khánh Khánh, một cô gái toàn thân mặc áo khoác màu đen tinh xảo, đeo kính đen rất lớn, bước nhanh về phía bọn họ.

“Tôi không tìm anh.” An đại mỹ nữ đứng trước mặt bọn họ, cũng không thèm nhìn Phương Thuần, chỉ thẳng vào Trầm Khánh Khánh, “Tôi tìm cô.”

Phương Thuần cười lạnh lùng, rất phong độ khoát tay nói: “Xin cứ tự nhiên.” Sau đó bước thẳng lên xe, chạy lấy người.

Trầm Khánh Khánh không muốn tiếp đón cô gái này chút nào, chỉ là cô sẽ không làm chuyện không có phong độ như vậy.

“Để tôi đoán xem câu đầu tiên cô nói là gì nhỉ?” Trầm Khánh Khánh đặt một ngón tay trên cằm, ung dung bắt chước giọng điệu của An Thiên, nói: “Trầm Khánh Khánh, cô càng ngày càng dễ tiện. Trầm Khánh Khánh, cô thật khiến tôi ghê tởm. Trầm Khánh Khánh, cô đặc ý không được lâu đâu. À, hay là, Trầm Khánh Khánh, cô rốt cuộc muốn cướp của tôi bao nhiêu thứ? Tuy rằng tôi muốn nói, tôi rất thích đối đầu với cô, nhưng mà, tôi vẫn nên giải thích, chuyện này không liên quan tới tôi, tôi rốt cuộc cũng chẳng thể ngăn hắn viết gì trên weibo của tôi cả. Nói lại lần nữa, tôi không có hứng thú với hắn ta.”

Tuy nhiên, lời nói Trầm Khánh Khánh không khiến An Thiên động một cái lông mi nào, cô ta không thất thố như lần gặp mặt trước đó, khuôn mặt trang điểm tinh xảo hiện lên vẻ đáng thương.

Gần đây An Thiên đang quay một bộ điện ảnh vùng sông nước Giang Nam, giọng điệu khi nói chuyện cũng có phần mềm mỏng: “Cô cũng có lòng tự trọng, sao có thể hứng thú với hàng nhái chứ, tôi tin tưởng cô mười hai vạn lần.”

Ha ha, thật giả tạo, giả tạo đến mức Trầm Khánh Khánh buồn nôn. Nếu không để tâm, ai lại bị thần kinh phát tác đi máy bay cả đêm trở về, sau đó vội vàng tìm cô nói chuyện nhẹ nhàng như vậy. Nhưng lần này cô thực sự vô tội.

Trầm Khánh Khánh có phần khó chịu với thái độ này, nhưng cô vẫn kiên nhẫn với cái tính thích dây dưa của cô ta: “Đúng vậy, tôi sẽ không giành ai cả.”

“Ha ha.” An Thiên cười trầm thấp, sau lại lắc đầu tiếc hận, lại là vẻ mặt đáng thương này.

“Mọi người đều bận, nếu cô không phản đối, tôi cần về nhà ngủ.”

An Thiên nhẹ nhàng gọi Trầm Khánh Khánh: “Từ từ, tôi thấy cô vẫn không biết gì, thật sự rất đáng thương, nên tôi quyết định nói cô biết sự thật.”

Trong lòng Trầm Khánh Khánh căng thẳng, nhưng vẫn ra vẻ không quan tâm như cũ, cô giễu cợt: “Tôi cũng rất tò mò, thần kinh cô không ổn định phải không?”

An Thiên thờ ơ, tiếp tục nói: “Trước kia tôi vẫn luôn hiểu kỳ, vì sao Mạt Ly đối xử đặc biệt với cô như vậy, nếu có người dám lớn tiếng với hắn, ba lần bốn lượt không nể mặt hắn, chỉ sợ đã sớm bị hắn phong ấn rồi, vĩnh viễn không thấy mặt trời, nhưng cô vẫn sống thật tốt nha!”

“Hâm mộ sao? Cô có hâm mộ cũng không được.”

An Thiئن chậm rãi lắc đầu nói: “Người không biết chuyện luôn là kẻ đáng thương nhất. Còn nhớ lần trước tôi nói gì với cô không, trong tim Mạt Ly luôn có một người, cô hay tôi đều không thể vượt qua.”

Trầm Khánh Khánh nhìn trời, khinh thường nói: “Hừ, ai muốn vượt qua chứ.”

An Thiئن cười thâm thúy, như nói một chuyện bình thường, rủ rỉ: “Cô cho rằng mấy năm nay cô vui vẻ đắc thắng đều nhờ cô thông minh tài trí, hay là mưu mô thủ đoạn, còn cả vận may gõ cửa sao?”

Trầm Khánh Khánh dần thu lại vẻ mặt tươi cười.

“ Bao nhiêu người ghen ghét cô, cô biết không? Tôi cũng vậy. Cô nổi tiếng quá nhanh, địa vị rất cao, người ngoài nói cô nhờ quý tộc ngầm, tôi cũng biết trong giới này thật hiếm ai sạch sẽ. Nhưng vấn đề là, vì sao cô có thể thuận buồm xuôi gió, vì sao mỗi lần sóng gió đều không gặp nguy hiểm, vì sao luôn có nhiều cơ hội ừn ừn kéo tới cho cô như vậy?”

Trầm Khánh Khánh lạnh lùng trả lời: “Đó là thứ tôi nên được. Chưa nói tới khả năng vốn có, scandal của tôi còn chưa đủ nhiều sao, sao tôi lại không bắt lợi? Vì tôi vượt qua, tôi trả giá, nên tôi phải đạt được.”

“Tôi cũng nghe nói cô rất cố gắng, chỉ là quy tắc trong vòng luẩn quẩn này cô cũng thực rõ ràng, không phải cứ cố gắng là có thành quả. Giờ này ngày này cô có thể trong sạch đứng ở đây khoe khoang hào quang của cô, không phải vì cô lợi hại thế nào, mà vì ở hậu trường luôn có người giúp cô, không để cô gục ngã. Cô cho rằng chỉ bằng diễn xuất vụng dại khi khởi nghiệp thì sẽ có đạo diễn chọn cô, cô cho rằng Trương Hiến Chính không dám ra tay với cô vì lo sợ con ghé con như cô cản ngược, cô cho rằng tôi luôn mắt nhắm mắt mở với kẻ kiêu ngạo như cô vì tôi sợ cô sao? Còn cả những scandal âm ỉ này nọ, thứ đó vốn không đáng nhắc tới, nhưng cô có từng nhận ra, chưa từng có doanh nhân, đại gia nào bắt cô bồi tiệc, ngay như tôi cũng phải trải qua vài bữa, thế nhưng cô không có. Nếu không phải có người đứng sau hộ giá hộ tống giúp cô, cô có thể bình yên đi tới hôm nay sao?” Ánh mắt sau gọng kính của An Thiئن vừa ung dung vừa kiên định mở ra phòng tuyến của Trầm Khánh Khánh, “Là ai tận lực trả giá vì cô, không cho cô biết, thậm chí còn muốn để cô nghĩ anh ấy cưỡng ép mặc kệ cô sống chết. Đúng vậy, chính là người đầu tiên hiện lên trong đầu cô đấy, chính là anh ấy.”

Lần đầu tiên Trầm Khánh Khánh mất đi tự tại trước mặt An Thiئن, nội tâm khiếp sợ đã không thể che giấu bằng lý trí, lời nói của An Thiئن trở thành một cây kim nhỏ đâm vào từng lỗ chân lông của cô, sẽ không đổ máu, nhưng lại đau đớn đến mức khiến người ta thét chói tai.

An Thiئن thu lại hết mọi nét mặt của Trầm Khánh Khánh vào đáy mắt, có sáng khoái không thể nói thành lời, cô rất muốn nhìn xem vẻ mặt Trầm Khánh Khánh sẽ đặc sắc như nào: “Có bao nhiêu người đàn ông có thể trả giá vì cô như thế, có phải cảm động lắm không, nhớ tới ngày trước anh ấy công khai theo đuổi cô, có phải xúc động lắm không, đừng vội, tôi chưa nói xong đâu. Tôi nói rồi, tôi với cô đều giống nhau thôi, nhưng bây giờ tôi thông cảm cho cô, bởi vì cô bây giờ còn chưa biết sự thật, còn đang đắm chìm trong hư ảo đẹp đẽ của cô.”

Trầm Khánh Khánh mất kiên nhẫn nói: “Cô nói rõ ràng đi.”

An Thiئن lại chợt nói: “Kiểu tóc của cô rất giống, thoát nhìn tôi còn tưởng là cô ấy.”

Ngón tay An Thiئن nhẹ nhàng lướt qua mái tóc ngắn của Trầm Khánh Khánh, Trầm Khánh Khánh sửng sốt, lập tức gạt tay cô ta không khách khí.

An Thiئن xem thường thu tay lại: “Xem ra trong lòng cô đã nắm chắc, tôi nói là nói cái gì.”

“Nhàm chán, tôi không có hứng thú nghe cô.” Trầm Khánh Khánh ra vẻ hờ hững, nhưng thực tế cô không muốn nghe nữa, nội tâm gửi đi tầng tầng lớp lớp cảnh báo, khiến cô bước vội.

An Thiئن cũng không đuổi theo, chậm rãi nói từ phía sau: “Mạt Ly đối xử với cô đặc biệt như vậy, trước kia tôi không biết lý do, sau này vô tình lại biết. Tôi vốn không định nói cho cô, nhưng bây giờ càng ngày tôi càng thấy cô quá đáng thương, nên tôi quyết định nói ra. Cô có được nhiều như vậy, đơn giản vì cô may mắn sở hữu khuôn mặt anh ấy thích, ai nói đây không phải một loại tình cảm nhỉ, Mạt Ly tìm được bóng dáng người anh ấy yêu nhất ở cô, sau đó, cô muốn cái gì, anh ấy sẽ tìm cho cô cái đó, Trầm Khánh Khánh,

tôi thực ái mộ cô, tuy rằng làm vật thay thế, nhưng cũng thật đáng giá, không phải sao?” Một câu châm chọc cuối cùng như lưỡi dao sắc bén, dường như đâm thủng mặt nạ của Trần Khánh Khánh.

“Đây là sự thật cô muốn nói với tôi?” Trần Khánh Khánh gắng sức tỏ ra mình không sao cả, xoay người cao ngạo cười nói, “Cảm ơn cô nói cho tôi biết tin tức tốt như vậy, chuyện này, vậy thì Trữ Mạt Ly đã bị tôi nắm trong lòng bàn tay rồi. Cô, vĩnh viễn không biết được cảm giác này tuyệt vời thế nào đâu.”

An Thiên đáp lễ nói: “Quả thật tôi chẳng biết cái tư vị cả đời bị coi là thể thân nó như thế nào, cô cứ vui vẻ thưởng thức vậy.”

Ở trước mặt kẻ thù, cho dù có nhiều vết thương hơn nữa cũng không thể ngã quỵ.

Trần Khánh Khánh vẫn lạnh như băng nói: “Tôi sẽ, cô vẫn nên dành nhiều thời gian giữ chặt lấy hàng nhái của cô đi, bằng không, ngay cả hàng nhái cũng không có đâu.”

Trần Khánh Khánh nhanh chóng đến ô tô, từ sau gương chiếu hậu Thuyền Trưởng thấy sắc mặt trắng xanh của cô thì không khỏi hoảng sợ: “Chị Khánh Khánh, chị không sao chứ?”

Trần Khánh Khánh vội khoác áo măng tô, ngồi ra ghế sau: “Lái xe.”

Cô cuối cùng cũng hiểu vì sao Phương Thuấn phải mờ ám để lại câu bình luận kia, Trần Khánh Khánh cô chính là cái bìa ngấm, bị người ta lợi dụng. An Thiên bị chọc giận, rốt cuộc bùng nổ, tất cả lời mắng nhiếc hôm nay cô ta nói càng sắc nhọn, càng độc ác hơn trước, cô ta không thể bằng mặt với cô, cô ta sẽ kéo cô cùng rơi vào vực sâu đen tối.

Trần Khánh Khánh bỗng nhớ tới khi cô vừa cắt tóc ngắn, dáng vẻ Trữ Mạt Ly rất mất tự nhiên, giống như gặp quỷ, còn có dây chuyền của anh ta, Trần Khánh Khánh nhìn bản thân trong gương xe, bất chợt cười một tiếng, khó trách khi đó anh ta khẩn trương như vậy, bình thường cũng không dám cho cô sờ, hóa ra là sợ cô biết bí mật ấy.

Cô lạnh đến mức toàn thân run rẩy, bất kể áo măng tô kéo chặt thế nào, loại khí lạnh không ngừng ngấm vào người, tích tụ trong cơ thể.

Trần Khánh Khánh xuống xe, không nghe thấy Thuyền Trưởng nói gì, bước chân như không có thực, căn bản không chú ý phía sau có hai người đứng.

Đột nhiên, có một bàn tay giữ chặt cô, cô vừa quay đầu lại, ánh mắt nhìn như không có tiêu cự.

“Em đi bước nữa là đụng tường.”

Khuôn mặt tuần mỹ của Trữ Mạt Ly gần trong gang tấc, đuôi mày khê cong, khóe mắt mỉm cười, tâm trạng tốt không thể nói bằng lời.

Khoảnh khắc này, trong lòng Trần Khánh Khánh sóng cuộn biển gầm, trong bụng như xoắn vào nhau, kéo đến tận trái tim. Cô nhìn anh giữ chặt tay mình, chợt cảm thấy thực chói mắt, không hiểu sao nội tâm lại trào lên phản cảm, phản ứng lại, gạt tay anh.

Sắc mặt Trữ Mạt Ly thay đổi, nhưng bình thản thu tay: “Tâm tình không tốt?”

Trần Khánh Khánh vừa muốn mở miệng, ai ngờ lại vang lên một giọng nói trẻ con: “Dì Khánh Khánh, tâm trạng dì không tốt à? Mặc kệ tâm trạng không tốt, chúng ta lập tức xuất phát đi chơi thôi ~!!”

Trần Khánh Khánh giật mình, cúi đầu nhìn, cô bé con ôm thắt lưng cô, khuôn mặt nhỏ bé tươi cười rạng rỡ.

27. Chương 42

Chương 42

Cơn giận thiêu đốt Trầm Khánh Khánh phút chốc bị nuốt vào cổ họng, chú ý đến Liễu Liễu, cô cố gắng mỉm cười, làm bộ như không rõ lắm: “Đi ra ngoài chơi? Liễu Liễu, hôm nay dì không thể chơi với con được, dì vừa mới tan tầm, cần nghỉ ngơi đó.”

“Dì Khánh Khánh, dì không thể nuốt lời, nuốt lời là cún con.” Liễu Liễu ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, “Dì đồng ý ra biển chơi cùng ba ba với con rồi mà.”

Trầm Khánh Khánh sửng sốt: “Cái gì?” Cô lập tức hỏi Trữ Mạt Ly, “Hôm nay xuất phát? Rất vớ vẩn, tôi chưa chuẩn bị gì cả, anh định để tôi đi thế nào hả?”

Trữ Mạt Ly cười không nói, chỉ về phía sau cô.

Trầm Khánh Khánh quay đầu lại, sau đó cô thấy Ada đầu đầy mồ hôi kéo hai va li hành lý lớn từ nhà cô đi ra, thở hồng hộc nói với cô: “Chị Khánh Khánh, đồ đạc linh tinh của chị em đều chuẩn bị cẩn thận lắm, chị yên tâm, đầy đủ mọi thứ rồi. Phía đạo diễn Lí đã có Ted xin nghỉ giúp chị, tất cả đều ổn thỏa, chị yên tâm đi nghỉ phép đi.”

Trầm Khánh Khánh đứng hình, lập tức cười lạnh, khó trách hôm nay đạo diễn Lí đặc biệt ngừng việc sớm, bây giờ nhớ lại, khi cô đi, dường như ánh mắt đạo diễn Lí nhìn cô có phần mờ ám.

Cô bước quanh hai va li hành lý kia, nói: “Nói cách khác thì tôi không được chọn, phải đi rồi.”

Giọng điệu Trầm Khánh Khánh khó chịu, vừa lạnh lùng vừa hơi chua ngoa, Trữ Mạt Ly không trả lời trực tiếp, anh chỉ hơi tự hỏi, nói: “Nếu em vì chuyện của Phương Thuần, thì giải quyết cũng rất dễ dàng.”

Trầm Khánh Khánh ngang bướng cắt đứt lời nói của Trữ Mạt Ly, giọng điệu khá khinh thường: “Trước kia sao không thấy anh nhiệt tình như vậy nhỉ.”

Trữ Mạt Ly cũng dần thu lại gương mặt tươi cười, đứng lên, không nhìn thái độ của cô, quay lưng lại: “Thời gian rất gấp, lấy ít đồ, rồi đi với tôi. Có lẽ trên máy bay, tôi có thể nghe một chút xem ai lại đắc tội với em.”

Liễu Liễu theo sau Trữ Mạt Ly, có phần khó hiểu tình hình bây giờ, bé dừng lại quay đầu, khuôn mặt nhỏ bé cau lại, rụt rè hỏi: “Dì Khánh Khánh không đi chơi với con ă? Sao lại không đi chứ, vì sao dì không đi?”

“Liễu Liễu, lên xe.” Giọng nói lạnh lùng thản nhiên của Trữ Mạt Ly vang lên từ cửa kính xe.

“Con không cần, con phải đi với dì Khánh Khánh, dì không đi, con cũng không đi!” Lần đầu tiên cô bé cúi kính trước mặt ba ba, sống chết không lên xe.

Trữ Mạt Ly đen mặt từ trong xe đi xuống, Liễu Liễu vừa thấy sắc mặt anh liền sợ tới mức ngậm miệng lại, nhưng Trữ Mạt Ly lại ôn hòa kéo bé về phía sau, sau đó nói với Trầm Khánh Khánh: “Đừng quên, em đồng ý phục tùng vô điều kiện, có hiệu lực từ giờ trở đi.” Cuối cùng, cười lạnh nói, “Tôi chưa bao giờ thích uy hiếp người khác.”

Trầm Khánh Khánh luôn nhẫn nại, những lời phản bác đều đang bùng lên trong cổ họng, nhưng rốt cuộc vẫn dùng ánh mắt ngập nước của nai con đáng thương giơ tay đầu hàng.

Trầm Khánh Khánh hít một hơi, phân phó Ada: “Mang hành lý lên xe.”

Cô lập tức ngồi vào trong xe, lại thay đổi vẻ mặt, mỉm cười thật chuẩn rồi vẫy tay: “Con lại đây đi, chúng ta đi thôi.”

Liễu Liễu lại sửng sốt, đột nhiên vui vẻ chạy lên xe, ngồi bên cạnh Trầm Khánh Khánh: “Ồi chào, dì Khánh Khánh, con tưởng dì lại cãi nhau với ba ba chứ.”

Ở trước mặt đứa nhỏ, cô luôn không có cách nào nói dối, khi cô đang xấu hổ, Trữ Mạt Ly khởi động xe, sau đó nhẹ nhàng giải thích với con gái: “Con à, chúng ta không cãi nhau, nếu chúng ta mà cãi nhau, mọi thứ sẽ không như bây giờ.”

Liễu Liễu lại nghiêng đầu suy nghĩ, gật đầu cười nói: “Vâng, nếu hai người cãi nhau, dì Khánh Khánh nhất định sẽ cười biến thái, ha ha.”

Trầm Khánh Khánh nhất thời , ánh mắt Trữ Mạt Ly ẩn chứa ý tứ khó hiểu: “Em dạy hư trẻ con rồi.”

Khóe miệng Trầm Khánh Khánh co rụt lại, dãn dờ bản thân, phải nhẩn.

Lần này Trữ Mạt Ly tự mình lái xe đến sân bay, thời gian vừa đúng, sau đó ba người lớn nhỏ tiến vào đại sảnh sân bay, Trầm Khánh Khánh cái gì cũng chẳng quản, có phần vui sướng khi người ta gặp họa lúc thấy Trữ Mạt Ly giải quyết mấy va li hành lý lớn, để mình anh đi làm thủ tục đăng ký, cô thì trốn ở góc với Liễu Liễu. Chờ Trữ Mạt Ly chuẩn bị ổn thỏa, ba người đi vào khoang máy bay bằng cửa VIP.

Người trong khoang hạng nhất rất ít, bọn họ ngồi hàng ghế bên trái ở tận cùng, thêm nữa không ai ngờ Trầm Khánh Khánh và Trữ Mạt Ly dám lộ liễu đi cùng nhau, còn không mang theo quần lý nào, nên mãi đến khi bọn họ xuống sân bay cũng chưa bị ai phát hiện. Trữ Mạt Ly không cố ý bao cả khoang hạng nhất, ngồi xuống chỗ ngồi trong vé máy bay, Trầm Khánh Khánh và Liễu Liễu ngồi sau anh.

Trữ Mạt Ly gọi tiếp viên hàng không tới, quay đầu hỏi: “Em muốn uống gì?”

Trầm Khánh Khánh xa cách mang mặt nạ che mắt, phủ thêm mũ, giả vờ ngủ.

Liễu Liễu giơ bàn tay nhỏ bé: “Nước trái cây ạ.”

Trữ Mạt Ly thấy thế, cũng không giận, trực tiếp nói với tiếp viên hàng không: “Hai ly vang đỏ, một ly nước trái cây.”

Ánh mắt cô tiếp viên hàng không kia đảo quanh Trữ Mạt Ly, mãi một lúc lâu sau mới phản ứng lại, lập tức gạt đầu đồng ý, nhưng đôi mắt vẫn dán chặt không rời vào người anh.

Vang đỏ nhanh chóng được mang lên, đồng thời tiếp viên hàng không nọ khẩn trương vịn phần đùi đưa ly rượu cho Trữ Mạt Ly, như sợ bản thân hít thở nặng nề sẽ làm đổ rượu trên người vị hoàng đế này. Sau đó cô nàng đặt trước mặt Trầm Khánh Khánh một ly khác, nhân cơ hội đánh giá cô gái này, nhưng nhất thời lại không nhận ra. Mà khi cô nàng đang nhìn chăm chú, Trữ Mạt Ly thản nhiên hừ một tiếng: “Không còn việc gì nữa.” Tiếp viên hàng không như ở trong mộng giờ mới tỉnh, cười ngượng ngùng, vội vàng đi ra.

Trữ Mạt Ly đứng dậy đến trước mặt con gái: “Ba ba đổi ghế với con, ba có chuyện muốn nói với dì.”

Con gái nhỏ của boss bĩu môi không tình nguyện, Trữ Mạt Ly đành vội hứa hẹn: “Trong khoảng thời gian này con muốn ăn bao nhiêu đồ ngọt cũng được.” Vì thế, cô bé mới vừa lòng đổi chỗ.

Trữ Mạt Ly ngồi xuống bên cạnh Trầm Khánh Khánh, lấy ly rượu huých nhẹ vào cô: “Nói chuyện?”

Trầm Khánh Khánh giả vờ ngủ thật rất giống, nhưng hơi thở của cô vẫn bán đứng cô.

Trữ Mạt Ly nhích gần về bên phải, nói thầm: “Em định năm ngày nữa đều mang cái dạng này à? Tôi thì không sao, nhưng Liễu Liễu chắc chắn sẽ hỏi, vì sao đi Khánh Khánh lại tức giận với ba ba. Sau đó, tôi sẽ vô tội trả lời, ba cũng không biết, ba chưa làm gì cả.”

“Chưa làm gì cả? Nói dễ nghe quá nhỉ.” Trầm Khánh Khánh đột nhiên sống lại, mở mặt nạ che mắt cảm giận trừng anh.

Trữ Mạt Ly lắc nhẹ ly rượu, ra vẻ rốt cuộc cũng sáng tỏ, thậm chí khóe miệng mỉm cười thật sâu: “Xem ra người đắc tội với em là tôi rồi.” Nhưng anh lại tỏ ra khó hiểu, “Tôi không nhớ là tôi đã làm gì cả, hay là tôi không vào weibo của em chứng thực thân phận nhỉ?”

Trầm Khánh Khánh nở một nụ cười quỷ dị: “Trong lòng anh tự rõ, còn muốn tôi nhiều lời sao, loại người giả nhân giả nghĩa. Cảm ơn anh hôm nay kéo tôi lên máy bay, 5 ngày sau tôi sẽ không để anh sống yên đâu.” Cô nhếch miệng, tình trạng rút đao này quả thực chính là dùng sĩ quyết tử đi khiêu chiến.

Dứt lời, cô tiếp tục mang mặt nạ, bịt tai, ngủ!

Trữ Mạt Ly trầm mặc, anh vẫn đang suy nghĩ, ngày hôm qua còn nhắn tin với anh, thậm chí còn cười nhạo truyện cười của anh càng ngày càng nhạt, hôm nay đột nhiên xây bức tường cao ngăn cách quan hệ giữa bọn họ, còn lấp đặt những cơ quan giết người. Hiển nhiên, có vấn đề rất lớn.

Suốt 6 giờ bay, hai người không nói câu nào, một người ngủ, một người chơi với con gái.

Khi đến đảo Bali, đã là rạng sáng.

Kỳ thật Trầm Khánh Khánh cũng chẳng thể nào ngủ ngon, cơ bản là cô tự mình tra tấn mình, một khi trong lòng có vấn đề, cô liền dốc sức nghĩ, nghĩ đến khi nơron của mình hoảng hết, nên khi xuống máy bay sắc mặt của cô lại đen thêm vài phần.

Ngay khi bọn họ đi xuống, cô nàng tiếp viên hàng không kia lập tức chạy đến xin ký tên, vì quá gấp gáp nên nói không thành lời: “Anh là Trữ Mạt Ly sao, có thể ký tên cho tôi được không?”

Trữ Mạt Ly cũng nói không hề dấu giếm: “Nếu bây giờ cô không nhìn chăm chăm vào cô gái bên cạnh tôi đây, tôi có thể ký tên cho cô.”

Tiếp viên hàng không lập tức quẩn bách thu lại ánh mắt đặt trên người Trầm Khánh Khánh.

Ai ngờ Trầm Khánh Khánh đột nhiên nói: “Woa, hóa ra người giúp tôi gọi vang đồ chính là Trữ Mạt Ly tiếng tăm lừng lẫy sao? Anh cũng ký tên cho tôi với! Tôi không nhận ra anh, vài năm không gặp, anh già đi nhiều rồi.”

Trầm Khánh Khánh cùng cô nàng kia đưa giấy ra, hành động rất thật, yêu cầu chân thành như vậy, nhất là mấy chữ cuối cùng còn nghiêng răng nghiêng lợi, thật rõ ràng.

Trữ Mạt Ly nhìn cô một cái, diễn với cô, cười nói rất phong độ: “Đừng khách sáo.”

Tiếp viên hàng không rối loạn, mãi đến khi bọn họ xuống máy bay vẫn chưa nghĩ ra rốt cuộc cô gái kia có thật là bạn gái của Trữ Mạt Ly hay không.

Sân bay đảo Bali lúc này kín hết chỗ ngồi, du khách đến từ nhiều nước khác nhau nói các ngôn ngữ khác nhau, vài nhân viên địa phương chìm ngập trong đám người làm việc. Trữ Mạt Ly đi đăng ký, Trầm Khánh Khánh không dám buông lỏng tay một khắc, sợ không cẩn thận một chút thì cô bé sẽ bị lạc mất. Khi trên máy bay Liều Liều rất hoạt bát, nhưng khi xuống máy bay lại yên lặng, hơn nữa ở đây nhiều người ồn ào, bé không thích, ủ rũ theo sát Trầm Khánh Khánh, được hai người bao bọc, mí mắt đã bắt đầu đánh nhau.

“Còn bao lâu nữa mới tới ạ?” Liều Liều mệt mỏi gãi đầu hỏi Trầm Khánh Khánh.

Trầm Khánh Khánh nhìn vô số đầu người ở cửa ra vào, còn có nhân viên vô cùng bình tĩnh đối chiếu giấy tờ, Trầm Khánh Khánh thầm lắc đầu, nhưng cô vẫn an ủi bé: “Nhanh thôi, con mệt thì dựa vào người đi.”

“Ba con đâu ạ?”

“Ba con sẽ trở lại nhanh thôi.”

Liều Liều yên tâm nhắm mắt lại, tựa vào vai Trầm Khánh Khánh, Trầm Khánh Khánh ngồi xổm trên mặt đất vỗ nhẹ lưng bé.

Trầm Khánh Khánh thử bế cô bé, chỉ là hai năm nay đứa nhỏ này cao lên nhiều, cô thật sự không có sức. Đúng lúc này, Trữ Mạt Ly rốt cuộc xuất hiện, lập tức bế Liều Liều lên: “Liều Liều, đến đây với ba.”

Cô bé ngủ mơ màng, mắt nhắm mắt mở nhào vào trong lòng ngực Trữ Mạt Ly, Trữ Mạt Ly thuận tay bế bé lên để bé ngủ thoải mái hơn. Cùng lúc đó, trong tay anh còn cầm vé máy bay, hộ chiếu, visa, trên người mang hai túi lớn, cánh tay phải cởi áo khoác ngoài. Ngược lại Trầm Khánh Khánh, đeo kính đen, cầm điện thoại, một thân thoải mái.

Trầm Khánh Khánh cũng chỉ nhìn lướt qua, không định giúp đỡ, cô hồ hững lấy hộ chiếu với visa của mình, quay người tiếp tục xếp hàng.

Thời gian chờ đợi tính từng giây, rất nhiều đứa trẻ không chịu được loại không khí này, nghịch ngợm xung quanh, có một thằng nhóc người Mỹ chạy loạn đụng vào Trữ Mạt Ly. Túi đeo trên vai trái anh trượt mạnh xuống dưới, sức nặng đè xuống khiến anh suýt không bế được Liều Liều, Liều Liều ở trong lòng anh, bắt an giấc dựa một chút, quay đầu đi, lại ngủ tiếp.

Trữ Mạt Ly khẽ thở ra, nhưng anh cũng không có cách nào kéo túi lên. Trầm Khánh Khánh thấy anh, cười lộ cả một hàm răng trắng, vẫn không định giúp đỡ.

Về mặt của cô là đang nói như thế này này, mau nhờ tôi, có lẽ tôi còn cần nhắc giúp anh một chút.

Trữ Mạt Ly cười cười không cho là đúng, cánh tay trái lập tức thả ra, cái túi kia “cộp” một tiếng, rơi xuống đất.

Trầm Khánh Khánh trợn mắt há mồm, đây chính là túi của cô, nơi đó có máy ảnh, máy quay, ipad...

Trữ Mạt Ly cười dịu dàng, rất vô tội, rất đả thương người: “Xin lỗi, tôi không muốn đánh thức Liễu Liễu.”

Trầm Khánh Khánh cứng miệng, mặt không biến sắc nhặt đồ lên.

Xem như anh lợi hại.

Khi nhập cảnh, Trầm Khánh Khánh đợi ở phía trước, Trữ Mạt Ly theo sát phía sau.

“Anh đi theo tôi làm gì?”

“Chúng ta đi cùng nhau.”

“Ai đi cùng anh chứ?”

“Vé máy bay của em do tôi trả.”

“...”

Hai người đứng song song, cô gái mang vẻ mặt bao công, chàng trai trái lại vẫn thờ ơ không để ý.

Hình như họ là người một nhà, hình như lại là chủ nợ đuổi theo con nợ, càng giống một người mẹ giận dữ và cực kỳ đang ngủ, cùng một người ba cực kỳ bình tĩnh.

Nhân viên kiểm tra nói một câu với Trầm Khánh Khánh bằng thứ tiếng Anh sứt sẹo, Trầm Khánh Khánh ngẩn người, không nghe được.

“Anh ta bảo em tháo kính râm xuống.” Trữ Mạt Ly tốt bụng nhắc nhở.

Trầm Khánh Khánh thầm mắng một câu, lập tức tháo kính râm xuống. Lại qua một lần kiểm tra đối chiếu, ba người thuận lợi thông qua. Trầm Khánh Khánh bỏ lại Trữ Mạt Ly, đi thật nhanh, qua vài cửa kiểm tra, rốt cuộc lấy được hành lý của mình, khi ra khỏi sân bay, trời đã dần rạng sáng.

Ngoài cửa có đủ loại người giơ biển hiệu, trong đó mấy chữ to “Ngài Trữ Mạt Ly” thật dễ thấy.

Trầm Khánh Khánh đi qua, người nợ chỉ nhìn cô một cái, dịch về bên cạnh.

Trầm Khánh Khánh kéo hành lý lại, muốn dùng tiếng anh chào hỏi anh ta, nhưng cô còn chưa nói được chữ nào, đối phương đã nói trước bằng tiếng Anh rằng, thật ngại, tôi đang đợi người, nếu cô muốn tìm hướng dẫn viên du lịch, mời qua bên kia. Ngón tay chỉ vào đám người đang hút thuốc, là những hướng dẫn viên tự do.

Lúc này Trữ Mạt Ly bế Liễu Liễu chậm chạp đi tới, nói tiếng Trung với anh ta: “Tôi là Trữ Mạt Ly.”

Hướng dẫn viên du lịch kia lập tức mặt mày rạng rỡ, nhiệt tình nhận lấy hành lý của anh, trả lời bằng tiếng Trung: “Ngày Trữ, xin chào, tôi họ Trần, là Hoa Kiều, gọi tôi Trần Đạo được rồi. Đi đường vất vả, đây là khăn ướt, ngài lau mồ hôi, còn có đồ uống lạnh nữa. Bây giờ Trung Quốc đang rất lạnh, ở nơi này của chúng tôi thì cả năm đều ấm như vậy.” Anh ta lại đưa nước tăng hoa, thấy cực kỳ xuống khỏi Trữ Mạt Ly, lập tức nói, “Xe ở ngay phía trước, để con gái anh vào xe nằm ngủ đi.”

“Được.”

Trầm Khánh Khánh hoàn toàn bị phớt lờ.

“Trữ Mạt Ly!”

Trầm Khánh Khánh giậm chân, đuổi theo.

“Em đi cùng tôi hả?” Trữ Mạt Ly quay đầu lại, tỏ vẻ nghi hoặc, sau khi thấy vẻ mặt sắp bùng nổ của Trầm Khánh Khánh, lại ra vẻ hiểu ra, “Tôi nhớ ra rồi, em là hành khách theo tôi xin chữ ký.”

Có thể diễn thật cơ đấy, người đàn ông này có tham vọng trả thù quá lớn!

Trầm Khánh Khánh thực sự nghiêng rằng nghiêng lợi, giả vờ cười: “Đúng vậy, chính là tôi, ngài già rồi mà vẫn còn nhớ rõ nhỉ?”

Sau đó, Trữ Mạt Ly cuối cùng cũng giới thiệu với Trần Đạo: “Đây là vị hôn thê của tôi, tính tình cô ấy không tốt lắm.”

Trầm Khánh Khánh vừa rồi còn nhón nhác, nháy mắt như bị đá đập trúng, sau vài giây cứng ngắc, chuẩn bị mở miệng mắng, Trữ Mạt Ly lại cố tình “hừ” một tiếng: “Đừng làm ầm với con gái.”

Lời nói của anh khiến Trầm Khánh Khánh nuốt lại lời định nói, kết quả là nội thương nghiêm trọng.

Trần Đạo kinh ngạc nhìn Trầm Khánh Khánh: “Ngại quá, vừa rồi tôi vô lễ, quá vô lễ rồi.”

Trầm Khánh Khánh nhìn Trữ Mạt Ly chằm chằm, khoe miệng co giật có tranh cãi cũng vô ích, phun từ kẽ răng ra hai chữ: “Quên đi.”

Trần Đạo đánh giá qua lại giữa hai người, không khỏi nhìn Liễu Liễu, thật sự không biết nên giải thích sự tình này như thế nào.

Trữ Mạt Ly bình thản nói: “Chắc anh ngạc nhiên lắm về vị hôn thê của tôi.”

“Ha ha, không, không đâu...”

Nhưng mà, khiến người ta không ngờ là, Trầm Khánh Khánh lạnh lùng cắt ngang: “Đứa bé không phải con tôi, là con vợ cũ.”

Bầu không khí đã quỷ dị chợt lạnh đến đóng băng.

Nếu trước kia Trầm Khánh Khánh tuyệt không nói lời quá phận trước người ngoài, nhưng hôm nay sau khi bị kích động, cô có chút không khống chế được tâm trạng của mình.

Hai người lại đứng song song, Trữ Mạt Ly bình tĩnh chậm rãi mở miệng: “Trần Đạo, đưa chúng tôi tới villa trước.”

28. Chương 43

Chương 43

Kỳ thật lời vừa ra khỏi miệng, Trầm Khánh Khánh liền hối hận.

Dù tâm trạng cô không tốt thế nào, cũng đừng nói làm tổn thương người khác như vậy. Nhưng cô chết vì sĩ diện nên không thể giải thích ngay, vì thế dọc đường đi đều miễn cưỡng chống đỡ. Trên xe, quan tâm đến đứa bé đang ngủ, Trần Đạo chỉ giới thiệu đơn giản về hành trình vài ngày tới, sau đó, cảm thấy thật ngột ngạt như bị nhét vào không gian chật chội, đến mức cả chuyện hít thở cũng trở thành áp lực. Trầm Khánh Khánh nhìn lên Trữ Mạt Ly, anh vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, sườn mặt tuấn mỹ lạnh lùng, ánh mắt vẫn mở không hề chớp, nhưng thật sự thì không có thứ gì lọt vào mắt anh.

Hướng dẫn viên du lịch đưa họ vào villa xa hoa, giao chìa khóa cho Trữ Mạt Ly, trước khi đi anh ta muốn giải tỏa bầu không khí xấu hổ, liền chỉ vào cửa lớn, giọng nói vùng Phúc Kiến trợn lặn tiếng phổ thông: “Có rất nhiều đôi vợ chồng chọn nơi này trong tuần trăng mật, ngài Trữ thật tinh mắt.” Nói xong lại nháy mắt với Trầm Khánh Khánh, “Thật sự rất lãng mạn.”

Trữ Mạt Ly và Trầm Khánh Khánh nghe xong đều không có phản ứng gì, Trần Đạo tự biết mất mặt nên rút lui.

Trầm Khánh Khánh đẩy cửa đi vào, đập vào mắt chính là sân nhà tinh xảo, cây xanh phân bố hai bên, tỏa ra mùi hương tươi mát đặc biệt trong không khí, giữa mặt cỏ là một con đường nhỏ rải bằng đá cuội, hai bên đốt mấy ngọn đèn nhỏ, chiếu sáng một mảnh xanh biếc. Con đường nhỏ dẫn tới một cây cầu đá, phía

dưới là ao nước, tiếng nước chảy chậm chậm vang lên giữa trời đêm tịch mịch đặc biệt rõ ràng. Đi qua cầu sẽ tới phòng khách đã mở sẵn.

Trầm Khánh Khánh chợt dừng bước chân sững sờ tại chỗ.

Trong phòng khách phủ kín hoa hồng đỏ, ngay cả ngọn đèn treo trên cao cũng có hoa hồng. Một rừng hoa hồng, ban đêm, hoa hồng nở rộ hay hoa hồng chớm nụ, tình cảm nồng đậm khiến người ta khó lòng kháng cự.

Trầm Khánh Khánh nhặt một đóa hoa hồng khế ngửi, lại thấy trên bàn trà giữa phòng khách có một bình đá, bên trong là sâm banh cô thích nhất.

Cô chợt hoảng hốt, lý trí đã không theo kịp cảm xúc, cầm chai sâm banh đi vào phòng. Trữ Mạt Ly cẩn thận bế Liễu Liễu lên giường, đắp chăn cho bé, lại hôn lên trán con gái. Chữ yêu thương viết trên mặt anh, đơn thuần không tạp chất. Qua một lúc, anh đứng dậy bước đến trước mặt Trầm Khánh Khánh, nhìn chai sâm banh trong tay cô, không đợi cô mở miệng hỏi, cúi đầu trên choker trước: “Phục vụ không tồi.”

Trầm Khánh Khánh bỗng tỉnh ra, sau đó từ tận đáy lòng, bắt đầu thấy thẹn với ý nghĩ phát sinh nửa khắc trước.

“Em tắm trước đi, phòng tắm ở phía sau.” Trữ Mạt Ly ngồi xuống sofa bắt đầu sửa sang hành lý, “À, chờ chút.”

Trữ Mạt Ly đi vào phòng tắm, một lúc lại đi ra, nói: “Được rồi.”

Trầm Khánh Khánh cảnh giác nhìn xung quanh phòng tắm: “Anh làm gì vậy?”

“Không có gì.”

Phòng tắm lộ thiên, bốn phía đều là hương hoa hồng tinh khiết, trong bồn tắm lớn cũng rải cánh hoa hồng.

Trầm Khánh Khánh dạo quanh một vòng, quả thật không có gì khác thường, lúc này mới yên tâm đi tắm. Cô nằm trong bồn tắm lớn, nhìn lên sao trời, bầu trời đảo bali trong vắt như thế, trên trời mây trôi lơ lửng cho cô bao cảm xúc, đối lập với nội tâm nặng trĩu suy tư của Trầm Khánh Khánh.

Cô tức giận như thế, xúc động như thế, tồi tệ như thế... Bình tĩnh lại mới thấy bản thân còn ngây thơ hơn một đứa trẻ. Đã 28 tuổi, bình thường có thể thần nhiên đối phó với đám truyền thông khó chơi, lẫn lộn trong vòng luẩn quẩn nhiều năm như vậy, sự tình nào là không thấy, dù gặp mặt Quý Hàm lạnh lùng hiểu lầm cô, cô cũng có thể thờ ơ lạnh nhạt, sao gặp chuyện của Trữ Mạt Ly thì lại mất bình tĩnh như vậy? Loại sự tình này càng ngày càng nghiêm trọng, mới đầu cô còn không để ý, trước kia bọn họ cũng sẽ cãi nhau, bất hòa. Chỉ là, sự tình bây giờ hình như có điểm khác biệt, cảm xúc của cô đã bắt đầu bị người này nắm giữ, dù vui hay không vui, hình ảnh khỏi bệnh thấy Trữ Mạt Ly vẫn lưu lại rõ ràng, dường như khi nghe thấy ba chữ “vật thay thế” trong miệng An Thiển, đầu của cô lập tức nổ tung.

Quân Quân nói cô như con gái đang yêu.

Trầm Khánh Khánh không khỏi cười trào phúng, sao cô có thể thích Trữ Mạt Ly chứ... Sao có thể... Không nói đến chuyện cha anh ta đùa giỡn mẹ cô, sinh ra cô lại vứt bỏ, Trữ Mạt Ly là người may mắn, cũng là kẻ mưu mô, anh ta vui vẻ sung sướng ở nhà họ Trữ, còn sai khiến cô, cố tình bắt cô vì chuyện Quý Hàm mà ký hợp đồng bí mật với anh ta – tuyệt đối không được công khai thân phận, tuyệt đối không được tiết lộ bí mật của bọn họ trước bất kỳ ai, chỉ để bảo toàn quyền thế, địa vị, tài sản của anh ta, chuyện gì anh ta cũng làm được. Nhìn lại anh ta đi, gương mặt tuấn mỹ thâm độc, soi mói, xấu xa, sâu cay, tự phụ, cuồng vọng, âm hiểm... Anh ta đúng là đúng, sai cũng vẫn là đúng, tâm lý biến thái, trời không dung thứ. Bây giờ lại thêm một chuyện, anh ta vẫn là người cha mất vợ, không phải chuyện đáng xấu hổ, nhưng đáng xấu hổ chính là anh ta lại có ý đồ với cô, bất luận nhìn từ góc độ nào thì động cơ đều không tốt.

Cô tự nhận mình là một người phức tạp, nên cô thậm chí muốn tìm một người đơn giản sống một cuộc đời đơn giản, hiển nhiên Trữ Mạt Ly còn phức tạp hơn cô cả trăm lần.

Đúng vậy, cho dù cô không hề có cảm giác với Quý Hàm, cô cũng sẽ không thích Trữ Mạt Ly.

Trầm Khánh Khánh vội vàng tắm rồi trở lại phòng khách, Trữ Mạt Ly đang nhắm mắt ngồi trên sô pha, nhìn từ xa là một bức tranh tĩnh lặng.

Anh nghe thấy động tĩnh thì lập tức mở mắt ra: “Tắm rồi? Vậy em đi ngủ trước đi.”

Trầm Khánh Khánh sững sốt, ngủ? Đó là một vấn đề lớn. Cô nhìn lại cái giường lớn duy nhất trong phòng nghỉ, nhíu mày: “Giường đâu?”

“Em có thể nằm bên trái, Liễu Liễu nằm giữa, tôi ngủ bên phải.”

“Nằm mơ đi.” Trầm Khánh Khánh dứt khoát nói, “Tôi với Liễu Liễu ngủ trên giường, anh ngủ sô pha.”

Trữ Mạt Ly nở nụ cười: “Sao tôi lại cho em ngủ cùng con gái tôi trên một cái giường nhỉ?”

Trầm Khánh Khánh giật mình, ngực bị đâm một cú hung ác, cô bắt giắc xiết chặt khăn tắm, cả người cứng ngắc.

Trên giường Liễu Liễu ngủ như thiên sứ.

Trầm Khánh Khánh nhìn bé chăm chú, rất hối hận đã nói câu nói kia, lại may mắn là bé đã ngủ, nếu để bé nghe thấy, cô không biết giải thích với bé rằng trong lòng cô có bao nhiêu yêu thích bé.

Cô rút cuộc mở miệng: “Tôi xin lỗi, tôi không nên nói câu đó.”

“Câu gì?”

Trầm Khánh Khánh đè thấp giọng, cả giận nói: “Anh đừng bắt tôi nói lại lần nữa có được không?”

Trữ Mạt Ly lắc đầu: “Em không nói sai, em thật sự không phải mẹ Liễu Liễu.” Anh dừng lại, “Có điều, em rất yêu thương con bé, tôi thấy điều đó. Em có thể tức giận nói với tôi như vậy, nhưng không thể nói trước mặt con bé. Liễu Liễu rất nhạy cảm, có thể vì một câu nói này, cả đời này sẽ không nói chuyện với em nữa.”

Luôn tưởng Trữ Mạt Ly vô cùng tự đại, tính cách thâm trầm, nhưng hôm nay anh lại không nhân cơ hội này gây sự, lời nói bình tĩnh trầm ổn khiến Trầm Khánh Khánh chột không biết nói gì đáp trả.

“... Tôi biết rồi.” Trầm Khánh Khánh không khỏi mạnh miệng, “Nhưng mà, là anh chộc tôi trước.”

“Được, vậy em nói cho tôi biết, sao tôi lại chộc em giận?”

Trầm Khánh Khánh muốn nói, lại không thể nói.

Trữ Mạt Ly từng bước đến gần, cúi đầu: “Tôi đổi câu hỏi khác vậy, hôm nay An Thiển nói gì với em?”

Trầm Khánh Khánh trừng lớn mắt: “Sao anh biết...”

Cô chợt ý thức được câu hỏi này có bao nhiêu ngu dại, chỉ cần tìm Thuyền Trưởng hỏi chút là có thể biết ngay.

“Không có gì cả.” Trầm Khánh Khánh phiền muộn cau mày.

“Em không nói thì tôi không thể giải thích được.”

“Không cần giải thích, tự tôi cũng có thể hiểu rõ.”

“À? Tôi lại không cho là như vậy.” Trữ Mạt Ly híp đôi mắt phượng, “Em đã không chịu nói, thì tôi chỉ có thể nói với em, bất kể cô ta nói chuyện gì, đều là giả cả.”

Trầm Khánh Khánh lập tức phản bác: “Sao anh biết là giả chứ?”

Trữ Mạt Ly hỏi lại: “Vậy sao em lại tin rằng cô ta nói thật, mà không muốn nghe tôi nói một câu. Khánh Khánh, tôi biết cô ta đã lâu nên hiểu rõ cô ta, em tốt nhất đừng tin lời cô ta nói, về sau cũng ít tiếp xúc với cô ta đi, đây là tốt cho em thôi.”

“Không cần anh dạy tôi phải làm thế nào, cô ta nói thật hay giả cũng chẳng quan trọng gì với tôi cả.”

Trữ Mạt Ly tới gần từng bước: “Chắc chứ, vẻ mặt của em không giống như không sao cả.”

Cũng chẳng liên quan tới thật lòng thật dạ, dường như Trần Khánh Khánh trả lời theo thói quen: “Chuyện của anh, từ trước tới nay, với tôi đều không quan trọng.”

Cảnh tượng yên lặng ba giây.

Trữ Mạt Ly đột nhiên quay người lấy quần áo, sau đó đi tới phòng tắm, bình tĩnh nói: “Xét thấy giải thích của em, tôi chấp nhận, em ngủ giường, nhưng tôi cũng muốn ngủ.” Trần Khánh Khánh mới vừa định nói một hơi dài, lại nghe anh nói, “Không được phản kháng.”

Nói xong anh đi vào phòng tắm, đóng sập cửa.

Trần Khánh Khánh hít thật sâu, đến bên giường, nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh, sau đó nghiêng người nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu kia. Cô nằm sát vào bé, cẩn thận ôm bé vào trong lòng, yên lặng một lúc, thầm nói, xin lỗi con.

Rõ ràng đã ba giờ sáng, nhưng cô không hề buồn ngủ, thậm chí vô cùng khẩn trương, vẫn dựng thẳng tai chú ý động tĩnh sau lưng. Qua một lát, cô nghe thấy tiếng bước chân của Trữ Mạt Ly, anh tắt đèn. Sau đó, giường lồm xồm xuống một bên, một mùi hương thơm ngát lan tỏa trên giường.

“Đưa chân.”

Anh ở bên kia khẽ nói, sau đó cô cảm giác anh cúi người lại đây, cô cuống quýt dịch tới mép giường. Rồi anh vén chăn lại, quay người, lại im lặng như cũ.

Đây chắc chắn là một đêm khó khăn, dường như thời gian đặc biệt kéo dài, nhưng chỉ cách hai tiếng là tới buổi sáng. Trần Khánh Khánh từ những ý nghĩ hỗn loạn rơi vào giấc mộng rồi ren, ở trong mơ cô còn ngửi thấy mùi hương thơm ngát trên người Trữ Mạt Ly, như kết trái trong lòng cô, tràn đầy mật ngọt, một lớp lại một lớp...

Buổi sáng đến lặng yên không tiếng động, cửa chớp đã đóng lại, ánh mặt trời đẹp đẽ lợi dụng kẽ hở lách qua khe cửa.

Ngoài cửa sổ đúng là một trời đầy nắng, dường như nghe thấy cả tiếng cười sang sảng của trẻ thơ.

Khi Trần Khánh Khánh tỉnh giấc, bên giường không một bóng người. Cô xuống giường mở cửa, cảnh tượng trước mắt khiến cô đột nhiên nảy sinh một loại tình cảm khó hiểu, chạm tới nơi mềm nhất trong lòng. Liễu Liễu ôm phao cứu sinh nghịch ngợm trong bể bơi, tươi cười sáng lạn hơn ánh mặt trời, Trữ Mạt Ly mặc áo khoác dài ở trên bờ nhìn bé không ngừng, trong tay còn cầm các loại đồ chơi được bơm phồng, thật giống một người ba bình thường.

“Dì Khánh Khánh, sao giờ dì mới dậy thế, dì còn thích ngủ nướng hơn ba con nữa!”

Giọng nói vui vẻ của Liễu Liễu kéo cô trở về hiện thực, Trần Khánh Khánh ngồi xổm bên bờ: “Con đã chơi rồi à, vui vẻ thế rồi kìa.”

Liễu Liễu vịn vào bờ cười tít mắt: “Ha ha, ba ba nói mấy ngày này con muốn chơi thế nào cũng được.”

Trần Khánh Khánh ngẩng đầu, đúng lúc Trữ Mạt Ly cúi đầu, ánh mặt trời dịu nhẹ chiếu rọi khuôn mặt anh, cô đứng hình không biết phải làm sao, nghĩ tới ánh hào quang trong mắt anh lại cảm thấy khó chịu.

“Bữa sáng ở trên bàn trong nhà ăn.” Trữ Mạt Ly không chút để ý nói.

Trần Khánh Khánh yên lặng đi ăn sáng, nhận thấy nơi này phục vụ rất cẩn thận, toàn món cô thích, cà phê cũng không đắng không ngọt vừa đủ nóng. Bởi vậy, khi Trần Đạo hỏi cô: “Ngủ như thế nào, ăn như thế nào? Bày trí trong nhà thật sự dụng tâm đó.”

Trần Khánh Khánh đeo kính râm, thản nhiên trả lời: “Ừ, nơi này phục vụ không tồi.”

Trần Đạo không kịp phản ứng: “Hả? Đây không phải...”

Trữ Mạt Ly lại cắt ngang lời anh ta nói: “Từ đây đến vườn chim mất bao lâu?”

“Khoảng nửa tiếng, tôi có thể giới thiệu một chút tình hình nơi đó ọi người.”

Vị hướng dẫn viên du lịch Hoa kiều này bắt đầu thao thao bất tuyệt, nhưng vừa nói lại phát hiện ba người nhà này rất không cho anh ta thể diện, mặc kệ anh ta khua môi múa mép như thế nào, đều không có phản ứng gì. Ngày trước khi tiếp nhận công việc này, anh ta vốn tưởng làm một người phiên dịch, nghĩ là rất thoải mái, ai biết gặp phải người quái gở như vậy.

Rơi vào bước đường cùng, anh ta kể vài truyện cười muốn giải tỏa không khí. Mới vừa nói xong, nữ chủ nhân chợt nở nụ cười, mắt anh ta rực sáng, thấy được tia hy vọng.

“Thú vị hơn truyện của anh đấy, bắt chước đi.” Trần Khánh Khánh liếc nhìn Trữ Mạt Ly.

“Em thích truyện “đen tối” à, thì ra là như vậy.” Trữ Mạt Ly gật đầu bí hiểm.

“... Truyện “đen tối” cũng hay hơn truyện cười nhạt nhẽo của anh.”

Bé con bất thành linh ngẩng đầu, khờ dại hỏi: “Ba ba, cái gì là truyện đen tối ạ?”

“...”

Vì thế đòn sát thủ của hướng dẫn viên du lịch Trần Đạo cuối cùng cũng bị cướp đoạt.

Hai ngày đầu, vẫn duy trì trạng thái giằng co này. Tuy Trần Khánh Khánh không để ý tới sắc mặt Trữ Mạt Ly, nhưng đáp trả anh không lưu tình, thỉnh thoảng nói vài câu cũng là ý ở ngoài lời, trong bông có kim. Ngạc nhiên là, Trữ Mạt Ly lại bỏ qua tất cả. Ba người chậm bước trên ngã tư đường của đảo Bali tràn ngập phong tình, vốn là bức tranh cảnh một nhà ba người ấm áp thân mật, nhưng bây giờ ngoại trừ khuôn mặt bé con tươi cười là thật, vẻ mặt hai người lớn kia đều thật sự rất giả tạo. Giả tạo đến mức ngay cả máy ảnh cũng chụp được, hiển nhiên chụp ra bức ảnh không hòa hợp.

“Tôi đi mua đồ uống, hai người đi trước đi.” Chụp ảnh xong, Trần Khánh Khánh lập tức mất tự nhiên rời khỏi người Trữ Mạt Ly nói.

“Chúng tôi chờ em.”

“Không cần, tôi sẽ đuổi kịp hai người nhanh thôi, không phải Liễu Liễu muốn đi mua váy sao, anh đi cùng bé trước đi.”

Trữ Mạt Ly suy xét một chút, gật đầu.

Liễu Liễu vẫy bàn tay nhỏ bé: “Dì Khánh Khánh phải nhanh nhé!”

Trần Khánh Khánh mua coca ở một siêu thị nhỏ, lại tiện tay chọn ít đồ ăn vặt. Sau đó, cô đi về phía trước dọc theo đường đi, đi tới đi lui chợt nhận thấy có phần không hợp lý.

Trần Đạo nói rẽ ở ngã ba? Sao ngã ba lại là ngã tư?

Trần Khánh Khánh đi vào chỗ ngoặt, đi được một đoạn đường thì không thấy ai, vì thế lại lộn ra, vẫn là không đúng.

Trần Khánh Khánh hoàn toàn chóng mặt rồi, ngay cả phương hướng cũng không biết, cô không thể không thừa nhận, cô đã lạc đường.

Cô bình tĩnh an ủi bản thân, không liên quan, có thể gọi điện thoại. Mới vừa sờ túi tiền, cô chợt nhớ ra hình như lúc ra ngoài đã để lại trong phòng. Cô đành phải thử hỏi đường, lại phát hiện toàn là gà nghe vịt giảng, tiếng anh của cô đã kém, đối phương còn kém hơn.

Những khuôn mặt và ngôn ngữ xa lạ xung quanh cuối cùng cũng đánh thức cảm giác khẩn trương của Trần Khánh Khánh.

Ấn ấn thái dương, cô không khỏi lau mồ hôi trên trán, đành trở lại đường cũ, đôi chân bước vội qua từng khuôn mặt.

Lúc ấy thời gian càng dài, thì cảm giác khẩn trương càng mau bùng nổ.

Cô không thích cảm giác bị lạc, nguyên nhân từ bóng ma thời thơ ấu, khi cô đi khỏi mẹ, mẹ cô không tìm được cô, cô ngây người ở cục cảnh sát hai ngày. Sau đó, ngày yêu nhau, cô với Quý Hàm bị lạc nhau trong

hội pháo hoa, điện thoại bị trộm, mà cô suýt nữa bị dòng người chen chúc đẩy xuống hồ, Quý Hàm không tìm thấy cô, cô đợi nửa ngày, cuối cùng một mình đi về nhà.

Trầm Khánh Khánh đứng tại chỗ, khao khát nhìn thấy Trữ Mạt Ly với gương mặt chán ghét kia, hoặc nghe được giọng nói làm người ta phiền lòng ấy, hình như thật sự có người gọi tên cô để cứu mạng cô.

Ở đầu đường nước ngoài, không khí mang theo hơi thở mằn mằn của hòn đảo nhiệt đới, người qua đường dù tóc vàng mắt xanh hay tóc đen da đen đều lướt qua trước mắt, lúc này bọn họ đều nhìn về một người, ở đối diện con phố, người kia không ngừng gọi tên, người đàn ông châu Á ấy cứ xông ra đường như vậy.

Cô chợt nhớ tới lần đầu tiên bọn họ gặp nhau.

Anh là một con sói bạc dưới ánh trăng nhìn xuống chúng sinh, cao ngạo, lạnh lùng, tuấn mỹ, ánh trăng là tình nhân của anh, gió lạnh là bạn thân của anh, trên thế giới chỉ có một Trữ Mạt Ly, Trữ Mạt Ly không bao giờ thất thố.

Vậy nên, anh sẽ không chen chúc giữa đám người, tháo kính đen xuống, vừa đi vừa gọi tên một người, không để ý ánh mắt người ngoài, không để ý mồ hôi thấm đầm áo sơ mi trắng.

Chỉ là, nếu cô không nghe lầm, trong miệng anh gọi tên, là Trầm Khánh Khánh, tuy ngữ điệu hung dữ, nhưng không thể che dấu lo lắng thật tâm.

Ba chữ, giờ phút này tình cảnh này, chỉ có một người nghe hiểu.

Quân Quân nói, bây giờ cô hoàn toàn giống như con gái đang yêu.

Quân Quân còn nói, đừng nhìn sự thật mơ hồ, cô thích hoàng đế là chuyện rất bình thường.

Thích Trữ Mạt Ly là một chuyện thật dễ dàng, so với học hít thở, lại càng dễ hơn.

An Thiển nói, cô là “vật thay thế.”

An Thiển cũng nói, là ai tận lực trả giá vì cô, rồi lại không cho cô biết, thậm chí còn muốn cô nghĩ rằng anh ta mặc kệ cô sống chết.

Đúng vậy, người đầu tiên xuất hiện trong đầu cô bây giờ, chính là anh.

Dù anh là thiên sứ, là tà ác, là dịu dàng, là lạnh lùng, vẫn không thể thay đổi quan hệ của họ.

Khi đó bọn họ từ kẻ thù trở thành đối thủ, nhưng bản chất sẽ không thay đổi, đây chính là một cuộc chơi, tràn ngập thú vị và tàn nhẫn.

Không thể tin anh, cô luôn nghĩ như vậy, cũng dùng mọi lý do để thôi miên bản thân mình. Có lẽ anh giúp cô giải quyết Trương Hiến Chính, thu phục Phương Thuấn, lại giả vờ dịu dàng theo đuổi cô, tất cả đều do cái tính thay đổi bất thường của anh phát tác, có thể là hứng thú nhất thời, cũng có thể chỉ là nhàm chán.

Tất cả giống như soi gương hai mặt, quá mức phức tạp.

Chỉ là, nếu gạt bỏ tất cả điều này ra ngoài, cô biết, anh tìm thấy cô rồi, trái tim cô rung động chưa từng có, đập thành thạch vì người đàn ông tên gọi Trữ Mạt Ly.

Anh cuối cùng cũng tìm được cô, sau đó lửa giận ngút trời chạy tới trước mắt cô, hai má trắng nõn của anh đã bị phơ nắc đến đỏ hồng, còn có mồ hôi trên trán, anh rất ghét mồ hôi, còn lựa chọn bơi lội để tập thể hình, chỉ là bây giờ anh như người vừa lên khỏi nước. Khi anh bắt đầu mắng cô, cô không chút biến sắc ngăn người nhìn ngắm khuôn mặt âm u của anh, chỉ thấy bờ môi anh mở ra rồi mím lại, biết anh rất giận, lại không biết anh nói gì, tức giận cái gì.

Từ lâu, lâu lắm, ngược dòng thời gian, nơi quan trọng nhất trong lòng cô đã chôn xuống một cái tên, mà cô từng tưởng là hai chữ Quý Hàm.

Khi tình cảm bị gông xiềng đạo đức, luân lý, trách nhiệm cầm tù từ lâu, chúng ta mới nhận ra, giờ phút nó bùng nổ có sức mạnh thế nào.

Cô không khóc, đã có loại cảm giác vui vẻ nhẹ nhàng sau khi nức nở.

Trữ Mạt Ly rốt cuộc cũng nhận thấy trạng thái kỳ lạ của Trầm Khánh Khánh, không khỏi lớn tiếng: “Trầm Khánh Khánh, em có nghe thấy tôi nói gì không hả?”

“Hả?” Trầm Khánh Khánh như tỉnh ra từ trong mộng.

Trữ Mạt Ly ngẩn ra, sắc mặt từ hồng trở nên đen, dường như bùng nổ, Trầm Khánh Khánh thấy rất nhiều vẻ mặt tức giận của anh, cũng không có lần nào đáng sợ như bây giờ, như muốn ăn tươi cô.

Trầm Khánh Khánh liếm đôi môi khô hanh: “Anh nói gì cơ? Vừa rồi tôi suy nghĩ chuyện khác.”

Trữ Mạt Ly nhắm mắt lại, gắng gượng bình tĩnh một hồi, cắn chặt từng chữ từng chữ nói: “Cuối cùng em phải đối chọi với tôi tới bao giờ hả? Chơi trò mất tích? Tôi bảo tôi chờ em, em không cần, em có biết là không thấy em, Liễu Liễu bị dọa khóc không! Nếu em có chuyện gì thì phải làm sao bây giờ!”

Trầm Khánh Khánh bị khí thế của Trữ Mạt Ly đè ép không nói được nửa lời.

“Chỉ có năm ngày, ít nhất năm ngày này, không, chỉ cần em kiên trì ba ngày nữa, cho dù là diễn trò, cũng phải đóng vai vị hôn thê của tôi.”

29. Chương 44

Chương 44

“Giả vờ... phải không?” Trầm Khánh Khánh cúi đầu, lú lú nói nhỏ, như nghiền ngẫm ý tứ trong bốn từ này, cũng không biết là châm chọc hay tự giễu.

Trữ Mạt Ly cân nhắc rồi giải thích: “Ý tôi là, cho em một chuyến đi vui vẻ.”

Trầm Khánh Khánh vội đeo kính râm, khiến Trữ Mạt Ly không nhìn rõ vẻ mặt của cô: “Tôi biết rồi.”

Trữ Mạt Ly hơi ngạc nhiên, thái độ bình tĩnh quá mức của cô làm anh không kịp chuẩn bị, vốn tưởng cô sẽ lại đáp trả chua ngoa, lên mặt cãi nhau với anh nửa ngày, có lẽ khí thế đánh đòn phủ đầu vừa rồi của anh rốt cuộc giúp cô biết bản thân đã phạm sai lầm.

“À,” Trầm Khánh Khánh đi được vài bước, quay đầu lại, thản nhiên nói, “Tôi không chơi trò mất tích, tôi không nhằm chán như vậy.”

Không đợi Trữ Mạt Ly kịp phản ứng, Trầm Khánh Khánh đã quay đầu lại, cô cắn chặt răng bước đi thông thả, không cho phép bản thân lộ ra chút bối rối nào.

Trữ Mạt Ly đi trước dẫn đường, Trầm Khánh Khánh đi sau anh, anh vẫn không quay đầu nhìn lại, cô nhìn bóng anh bị ánh mặt trời kéo dài trên mặt đất, không thể hình dung tâm tình mình bây giờ. Mặt ngoài tỏ ra bình tĩnh, cô vẫn kìm nén một loại kích động, ôm lấy bóng dáng kia, kích động đặt trong lòng ngực.

Có lẽ khi đối mặt với Liễu Liễu cô sẽ thấy thoải mái hơn.

Liễu Liễu vừa thấy Trầm Khánh Khánh, lập tức lau nước mắt, khóc ướt cả mặt, ôm chặt Trầm Khánh Khánh không buông. Mặc kệ Trầm Khánh Khánh an ủi thế nào, giải thích ra sao, đứa bé này rốt cuộc vẫn không có hứng thú vui chơi nữa, cuối cùng lại buồn ngủ nên ôm lấy Trữ Mạt Ly, bọn họ đành trở về villa.

“Ngày mai chúng ta ra biển chơi rồi, dì Khánh Khánh nhất định bồi thường cho con, ngày mai chúng ta có thể đi bơi này, đắp lều bãi cát này, còn nhặt sao biển nữa.” Buổi tối, Trầm Khánh Khánh dựa vào đầu giường, ôm Liễu Liễu, nắm bàn tay nhỏ nhắn của bé nói lời hứa chân thành.

Chỉ là, Liễu Liễu nghe xong lại không có vẻ vui vẻ lắm, bé ngẩng mặt lên, hơi buồn bực nói: “Con nghĩ dì Khánh Khánh không cần con với ba ba nữa.”

Trầm Khánh Khánh sững sốt, cười trừ: “Sao có thể chứ, dì chỉ bị lạc đường thôi.”

“Ngày mai có thể đi chơi được chứ ạ?”

Trầm Khánh Khánh hôn nhẹ lên cái mũi nhỏ của bé: “Dì hứa mà.”

Cô mất tự nhiên nhìn về phía bên kia giường, Trữ Mạt Ly đang chuyên tâm đọc sách, nghe câu chuyện vừa rồi, ngay cả lông mi anh cũng chưa động đậy.

Trầm Khánh Khánh cảm thấy vô vị, tắt đèn bên cô, ôm Liễu Liễu ngủ.

Cả gian phòng ngủ chỉ bật một ngọn đèn ngủ nhỏ bé, ánh mắt Trữ Mạt Ly rốt cuộc rời khỏi trang sách anh đã nhìn cả đêm, dần chuyển sang bên cạnh. Con gái đang ngủ trông thật bình yên, Trầm Khánh Khánh bên người bé lại không ngủ sâu được như vậy, có lẽ chỉ cần anh ngủ bên này thì cô sẽ không thể ngủ ngon.

Trữ Mạt Ly nhẹ nhàng đứng dậy, tắt đèn, mang chăn ra ngoài phòng. Anh vừa đứng dậy, Trầm Khánh Khánh liền phát giác, nhưng cô không nhúc nhích, cho đến khi anh rời đi.

Trong đêm đen, bên giường kia trống không, tuy rằng cô không để tâm, nhưng trái tim như bị đào khoét trống rỗng mất rồi.

Lại là một ngày nắng, Trần Đạo nói bọn họ rất may mắn, tháng 11 là thời gian giao mùa ở đảo Bali, hiếm được thời tiết đẹp như vậy, có thể thỏa thích ra bãi biển chơi.

Bãi biển mộng mơ, là nơi lãng mạn phù hợp nhất cho đôi lứa trong truyền thuyết, đập vào mắt là những hình ảnh tươi đẹp, ánh mặt trời rực rỡ, biển xanh trong lành rộng lớn, hơi nóng bốc lên từ bãi cát trắng, hòa quyện thành một cảnh sắc thiên nhiên không gì sánh bằng.

Trầm Khánh Khánh không ngờ Trữ Mạt Ly là hội viên cao cấp của câu lạc bộ nơi đây, Trữ Mạt Ly nhẹ nhàng nói băng quơ: “Vốn định nghỉ tuần trăng mật ở đây.”

Anh nói xong liền tự mở ô che nắng, để Trầm Khánh Khánh ngây người tại chỗ nửa ngày.

Đời người không có chuyện gì mãi nguyện hơn thế này, chạy xe mui trần, tha hồ tận hưởng nắng và gió biển, gì mà scandal, cãi nhau, đều đi gặp quỷ hết đi. Ở đây Trầm Khánh Khánh không cần lo bị ai nhận ra, thoa kem chống nắng, cùng Liễu Liễu ra bãi biển nhặt vỏ sò.

“Dì Khánh Khánh ơi, cái này đẹp không ạ?”

“Đẹp.”

“Chúng ta mang hết về nhé, có thể khâu thành vòng tay đó.”

Liễu Liễu vô cùng háng hái, chơi đùa không ngừng, cũng không ngại mệt, bé đi đâu là Trầm Khánh Khánh đi đó, bóng hình một lớn một nhỏ mặc sức vui đùa trên bãi biển.

Liễu Liễu ngẩng khuôn mặt nhỏ dính đầy cát vui vẻ nói: “Chúng ta gọi ba ba ra chơi cùng đi!”

Trầm Khánh Khánh lập tức không vui: “Ba con đang tắm nắng...” Tức khắc nhớ tới lời khuyên của Trữ Mạt Ly, lại nhìn khuôn mặt nhỏ xinh đầy mong chờ của Liễu Liễu, sửa lời, “Chúng ta gọi ba con lại nhé.”

“Vâng ~!

~”

Liễu Liễu lập tức buông cái xẻng nhỏ, kéo Trầm Khánh Khánh chạy về. Trữ Mạt Ly đang tắm nắng, mặc một cái quần bơi, chỉ thoáng nhìn, cũng sẽ không quên, cơ thể anh có đường cong tuyệt đẹp, làn da đều màu, cho dù bây giờ anh nhàn nhã nằm đây, nhưng ảnh chụp vẫn có thể làm ảnh bìa như ngày trước. Trầm Khánh Khánh nhìn thoáng qua, mặt liền đỏ ửng, quá mức vội vàng. Cô nhóc Liễu Liễu ầm ĩ chạy về phía Trữ Mạt Ly, cũng không để ý tay mình đầy cát, cọ hết lên người ba ba: “Ba ba, ba đừng nằm ngủ ở đây một mình nữa, mau ra chơi với con đi!”

Trữ Mạt Ly không hề phiền với đôi tay bẩn đang kéo tay mình, ngoài miệng vừa trả lời, vừa đưa mắt nhìn Trầm Khánh Khánh.

Trầm Khánh Khánh gạt bỏ vẻ mặt tươi cười, có phần nịnh nọt: “Đi cùng đi.”

Được câu trả lời của cô, anh mới đứng dậy, sau đó lập tức ôm lấy Liễu Liễu, làm đứa nhóc kia sợ hãi kêu lên rồi lại cất tiếng cười vang.

“Ba ba, ba đắp cái gì thế?” Liễu Liễu chỉ vào đồng cát trước mặt Trữ Mạt Ly hỏi.

“Con đoán xem?”

Liễu Liễu xem đi xem lại nửa ngày: “Con không biết.”

Trữ Mạt Ly chọc nhẹ cái mũi nhỏ của bé: “Đứa ngốc này, là con đấy.”

“Người ba luôn yêu chiều con gái.”

Trầm Khánh Khánh quay đầu lại, Trần Đạo cầm vài lon đồ uống nói chuyện với cô, cô đáp: “Anh ấy rất thương con gái.”

Anh ta tiếp tục cảm khái: “Lần đầu tiên tôi nhìn thấy người ba đẹp trai như vậy.”

Trầm Khánh Khánh không khỏi tròn trắng mắt, có thể không đẹp trai sao, cả nước có mấy ai đẹp trai hơn anh ta chứ.

“Anh ấy là vị hôn phu của cô mà, ai chà, nếu đi du lịch, thì vui vẻ đi, đừng cãi nhau vì mấy chuyện nhỏ nhặt. Nếu đã quyết định ở bên anh ấy, còn so đo đứa bé với vợ cũ của anh ấy làm gì.”

Không thể không nói anh ta thật là bà tám, hơn nữa Trữ Mạt Ly đã hoàn toàn hiểu sai vị hướng dẫn viên du lịch này rồi.

Trầm Khánh Khánh nhin lại nhin, nói ngắn gọn: “Quan hệ của chúng tôi rất phức tạp, hơn nữa cũng không phải mâu thuẫn nhỏ.”

“Tôi để ý mọi người vài ngày, ngài Trữ thật sự là người chồng không thể tốt hơn. Anh ấy rất dễ tâm chuyển du lịch này của mọi người, đã liên hệ với chúng tôi từ một tháng trước rồi, nào là nơi ở, bữa ăn, đi chơi, ngay cả thực đơn bữa sáng cũng do một tay anh ấy sắp đặt, tôi còn tưởng mọi người tới hưởng tuần trăng mật, còn muốn trông thấy chú rể hiếm có đấy.” Giọng nói vùng Phúc Kiến của anh ta có vẻ đặc biệt ái mộ, “Hôm qua khi không thấy cô, anh ấy cuống cả lên, chạy ra đường cái tìm cô.”

Trầm Khánh Khánh hơi giật mình: “Anh nói, mọi việc mấy hôm nay đều do anh ta sắp xếp?”

“Bữa sáng của cô cũng không phải villa làm.” Trần Đạo cười đầy thâm ý.

Trầm Khánh Khánh nhìn bóng dáng cách đó không xa, giọng nói hơi ngập ngừng: “Anh ta... không nói cho tôi biết.”

“Ha ha, anh ấy cũng không cho tôi nói với cô, nhưng tôi nghĩ cô nên được biết.”

Trần Đạo đi rồi, Trữ Mạt Ly đi tới, cầm lấy một lon đồ uống rồi đứng lên, làm như lơ đãng hỏi: “Hai người nói chuyện gì vậy?”

Trong đầu Trầm Khánh Khánh còn đang suy nghĩ về lời nói của Trần Đạo, có phần mất hồn: “Không có gì.”

Trữ Mạt Ly cũng không truy hỏi, còn nói: “Không đi lướt sóng à?”

Cô lấy lại tinh thần: “Không đi đâu.”

“Tôi dạy em.”

Trầm Khánh Khánh trốn tránh: “Không cần...”

“Liễu Liễu đang nhìn đấy.”

Quả nhiên, Liễu Liễu đang nhìn bọn họ.

Vì thế, Trầm Khánh Khánh cùng Trữ Mạt Ly ra về chào anh tôi rất ổn, sau đó Trầm Khánh Khánh bị Trữ Mạt Ly lôi đi.

Bãi biển có không ít người lướt sóng, Trầm Khánh Khánh đứng ở một bên như không liên quan tới mình, nói cô thờ ơ, không bằng nói cô sợ hãi. Tư thế của Trữ Mạt Ly rất chuyên nghiệp, vắn lướt sóng đều do anh tự mang đi, anh chọn một cái đưa cho Trầm Khánh Khánh, Trầm Khánh Khánh cuống quýt trốn tránh.

Trữ Mạt Ly nhanh tay lẹ mắt kéo cô trở lại: “Sợ gì chứ, trò này rất thú vị.”

Trầm Khánh Khánh trừng anh, khi cô sợ chết cũng là lúc cô thích mạnh miệng: “Tôi mới không sợ đâu, tôi thả đi bơi còn hơn, muốn chơi thì tự anh chơi đi.”

Trữ Mạt Ly lười vạch trần cô, tiếp tục thăng thần tổn hại cô: “Lấy trình độ của em mà đòi đạp gió rẽ sóng như tôi là không thể, nhìn bên kia, đầu tiên là úp sấp người lên trên, chờ khi sóng tới...”

Trầm Khánh Khánh lập tức cau mày: “Này này, có chắc không vậy, tư thế xấu xí như thế.”

Trữ Mạt Ly nheo đôi mắt phượng xinh đẹp trên tức: “Chưa nói xấu hay không, em làm được à?”

Tuy Trầm Khánh Khánh không phải vọt lên cạn, nhưng chẳng qua chỉ ở trình độ bơi chó, bây giờ bảo cô phải lướt sóng trên mặt biển, không biết lương tâm Trữ Mạt Ly để ở đâu.

Trữ Mạt Ly thông thả nói: “Hay là như vậy đi, nếu em làm được, tôi có thể đáp ứng em một chuyện.”

Lòng Trầm Khánh Khánh hơi động: “Anh cam đoan bất cứ yêu cầu gì, anh cũng đều đáp ứng?”

Trữ Mạt Ly cười bí hiểm: “Phải.”

Trong đầu Trầm Khánh Khánh xảy ra một phen chiến trận, sắc mặt thay đổi tới lui, cuối cùng ôm quyết tâm liều chết, hùng hổ lấy ván lướt sóng: “Nếu tôi bị sóng cuốn đi, có thành quỷ cũng không tha cho anh.”

“Yên tâm, em không bị sóng cuốn đâu.”

Trầm Khánh Khánh làm theo lời Trữ Mạt Ly đi tới mặt biển, ôm ván không buông. Tiếng nước biển cuộn cuộn nghe như tiếng mãnh thú tru lên, Trầm Khánh Khánh nghe thấy thì sởn tóc gáy, vội vội vàng vàng ngẩng đầu, thấy Trữ Mạt Ly vẫn đứng đằng sau, trong lòng bình tĩnh lại không ít.

Được rồi, cô khê cần môi, nhắm mắt lại sẽ qua thôi.

Một giây thực sự bị sóng biển gột tẩy ấy, cô không khỏi hét to, cũng không biết có kinh sợ không, nhưng cảm giác vô cùng kỳ diệu, sóng biển chứa đựng sức mạnh vô tận, như có một bàn tay lớn đẩy thân thể cô về phía trước, nước biển lạnh lẽo trái ngược với thân thể ấm áp kích thích từng tế bào thần kinh.

“Cảm giác thế nào?”

Trầm Khánh Khánh chật vật bò lên khỏi mặt biển, cát dính đầy người, trong miệng đều là mùi vị mặn chát, cô nghĩ bản thân chắc chắn sẽ chán ghét loại cảm giác này, nhưng đột nhiên lại nhận ra thật sự quá là sung sướng!

Cô đương nhiên nói: “Tôi còn muốn chơi nữa.”

Trữ Mạt Ly đã sớm đoán được, anh cầm lấy ván lướt sóng của mình theo cô xuống biển, nằm úp sấp xuống cạnh cô.

Anh chợt nổi hứng, nghiêng đầu nói với cô: “Lần này xem ai ra xa hơn.”

“Anh thật ngây thơ...”

Cô còn chưa nói xong, lại là một lớp sóng biển, lời nói của cô bị nước biển cắt ngang.

Trầm Khánh Khánh bị lún trong bãi cát, sắc nước không thể thở, lại không ngừng lau nước biển trên mặt, Trữ Mạt Ly bên cạnh ngược lại mừng rỡ cười nhạo cô: “Khi sóng tới không được nói.” Anh ngồi xổm xuống khoa tay múa chân chỉ vào khoảng cách trong lúc đó của bọn họ, lại còn nghiêm túc nói, “Hình như lần này tôi xa hơn.”

Trầm Khánh Khánh sững sốt nửa giây, chỉ tay vào Trữ Mạt Ly cười khanh khách: “Anh... khụ khụ khụ... Được, thêm lần nữa!”

Chuyện này thực giống như trận đấu của hai đứa trẻ ở công viên, hai người nằm bò dưới cát như rùa biển chờ sóng ập tới. Trữ Mạt Ly nở nụ cười khiêu khích với Trầm Khánh Khánh, lộ ra hàm răng trắng sáng. Trầm Khánh Khánh nhăn mặt lè lưỡi với anh, khịt mũi khinh thường.

“Lần này tôi thắng rồi.” Vừa bò từ dưới cát lên, Trần Khánh Khánh vội vàng đo khoảng cách giữa hai người, sau đó mặt mày hớn hởi.

Trữ Mạt Ly chớp mắt, không cho là đúng: “Chắc không? Điểm xuất phát của tôi xa hơn em, cho nên, tôi thắng mới đúng.”

Trần Khánh Khánh sửng sốt, vội vàng phản ứng lại: “Anh gian lận!”

Trữ Mạt Ly buông tay, dáng vẻ vô lại: “Đó là chiến thuật.”

Không chịu thua, Trần Khánh Khánh cả giận nói: “Chơi lại!”

Trữ Mạt Ly chơi tới cùng, Trần Khánh Khánh thất bại thảm hại. Cô kéo ván lướt sóng đến trước mặt Trữ Mạt Ly, quan sát tấm ván của anh, kiên quyết cho rằng ván đề không phải là anh động tay động chân trên ván của cô, mà là ván của anh tốt hơn ván của cô, vì thế quả quyết đòi đổi cho bằng được.

“Tấm này lớn lắm, không hợp với em.”

Trần Khánh Khánh lập tức nắm được trọng điểm: “Ừ, tôi biết rồi, ván của anh to hơn của tôi, nên tôi mới thua suốt. Mang qua đây đi.”

“Em khẳng định muốn thử?”

Trần Khánh Khánh không thích dong dài với anh, trực tiếp đổi lại hai tấm của hai người, hừ nói: “Tôi đã tìm được bí quyết.”

Trữ Mạt Ly cũng không ngăn cản cô, chỉ nói: “Tự gánh lấy hậu quả.”

Tự cho là nắm chắc phần thắng, Trần Khánh Khánh đang tính toán xem lát nữa nên tra khảo Trữ Mạt Ly thế nào, không ngờ sóng lần này còn to hơn, một cơn sóng đánh lại khiến cô suýt không giữ được tấm ván, bắt đầu luống cuống, lúc này mới phát hiện đã vượt qua nhiều con sóng, sức mạnh trên tay mất hết phần nửa, lực cuốn tấm ván lại nặng hơn, cả người Trần Khánh Khánh bị cuốn ra xa.

Nước biển vào cả trong miệng và lỗ tai của cô, cô đập nước thật mạnh, nhưng cát ở dưới chân lại không dừng lại, mắt thấy mình đang bị cuốn đi, ngay vào lúc khẩn cấp, một đôi tay ôm chặt thắt lưng kéo cô lên.

Ra khỏi mặt nước, Trần Khánh Khánh phun hết cát trong miệng ra, cuối cùng có thể hít thở trở lại.

“Đã bảo là không hợp với em rồi, giờ còn làm cuốn mất tấm ván của tôi.” Trữ Mạt Ly vừa trêu chọc vừa ra vẻ tiếc của.

Trần Khánh Khánh bám chặt lấy anh, sợ lại bị rơi xuống biển nữa, hơi hoảng hồn chưa kịp bình tĩnh, hồn hển thở một hồi, mới phản ứng lại, đột nhiên giận dữ: “Không phải anh cố ý sao, còn cười nữa, cười cái gì! Không được cười!”

Nghe cô nói vậy, chẳng biết tại sao Trữ Mạt Ly lại cười không dừng lại được, trong lồng ngực không ngừng vọng tới âm thanh vui vẻ.

Trần Khánh Khánh tức đến đỏ cả mặt, tóc tai bay tán loạn trên mặt, mấy hạt cát nhỏ dính đầy, còn có một cái vỏ ốc nhỏ dính trên chân mày, muốn bao nhiêu chặt vật thì có bấy nhiêu. Mắt cô bị nước biển vào nên đỏ lên, vì tức giận mà trừng lớn mắt, thế nhưng khuôn mặt chặt vật lại không dọa người, ngược lại còn rất đáng yêu.

“Buồn cười chưa, em nhìn xem đây là cái gì.”

Trữ Mạt Ly giơ tay gỡ vỏ ốc dính trên chân mày cô xuống, Trần Khánh Khánh không khỏi bật cười, cô lại thu hồi vẻ mặt, nhưng lại không nhịn được cười, dù là vậy, cô véo lên cánh tay anh ra lệnh nói: “Tôi được cười, nhưng không cho anh cười.”

Trữ Mạt Ly giả vờ đau, đột nhiên buông tay, Trần Khánh Khánh bất ngờ, quơ cánh tay, giật mình kêu to tên anh. Chẳng qua anh muốn đùa với cô, nhanh chóng kéo cô trở lại, cô lập tức chạm vào lồng ngực anh. Anh cúi đầu, nhìn khuôn mặt bị dọa đến trắng bệch của cô, nhưng hai mắt lại tức thì phát lửa, phồng miêng, lý sự với anh: “Anh biến thái...”

Trữ Mạt Ly hơi hơi nheo mắt, con ngươi màu đen lấp lánh dưới ánh mặt trời, thu hết dáng vẻ của cô cất vào đáy mắt, rất sâu, rất sâu.

Cô còn chưa kịp mắng xong, đột nhiên nín bật.

Ánh mặt trời trên đầu ấm áp, nước biển mát lạnh dưới chân, gió biển sóng nước vờn trên da thịt, xung quanh là tiếng mọi người đang đùa giỡn vui vẻ cùng sóng biển, nhưng những cảm giác này đang dần cách xa cô, dường như cô đã rơi vào một thế giới không có thực.

Nụ hôn của anh cứ thành linh như thế mà khắc sâu trong đầu cô, tước đoạt mọi cảm giác của Trầm Khánh Khánh.

30. Chương 45

Chương 45

Kiss her, love her....

Trầm Khánh Khánh hoàn toàn hồ đồ rồi, không biết tại sao lại đứng giữa biển, cố gắng phân biệt đây là mơ hay thực, nhưng như thế nào thì cô cũng không thể tập trung tự hỏi.

Nếu đây là một bộ phim truyền hình, theo kịch bản bình thường thì nữ diễn viên sẽ kiên quyết đẩy nam diễn viên ra, sau đó cho hắn một cái tát, còn phải mắng chửi cho hắn mất hết mặt mũi.

Nhưng mà, thân thể Trầm Khánh Khánh như bị vô số sợi dây xích trói lại, cô trừng mắt nhưng vẫn không thể nhúc nhích được chút nào.

Nụ hôn của Trữ Mạt Ly yên lặng như gió, chỉ khẽ đặt trên môi cô.

Anh dừng lại một chút, thấy cô thất thần, khẽ cười nói: “Sau đó nên nhắm mắt lại.”

Trầm Khánh Khánh ngẩn người, giật mình kéo bản thân đang chìm sâu trong vũng bùn ra, nhưng lại không kéo nhanh và cũng không kéo mạnh, nên khi Trữ Mạt Ly hôn nữa thì cô rơi vào vòng xoáy không thấy đáy, có phần không thể tìm lòng mà trầm luân trong đó.

Đối với những người yêu nhau mà nói, hôn môi là một chuyện ngọt ngào, đối với vợ chồng mà nói, hôn môi là một chuyện thân mật, đối với tình nhân mà nói, hôn môi là một chuyện kích thích. Quan hệ khác nhau, ý nghĩa nụ hôn cũng khác nhau. Trầm Khánh Khánh đã từng diễn cảnh hôn, cô có thể điều chỉnh cảm xúc khi hôn rất tốt, nhưng đó cũng chỉ là diễn, bây giờ không diễn, không nhập được vai. Cô phải đưa bản thân vào vị trí nào? Người yêu? Vợ chồng? Tình nhân?... Nửa là ngọt ngào nửa là đau xót, trực tiếp đánh vào lòng người.

Nụ hôn Trữ Mạt Ly cũng giống như con người anh, sâu lắng làm người ta sợ hãi, khó dò làm người ta hoảng hốt, còn có một chút nhẫn nại, thu lại những cảm xúc quá khích.

Nụ hôn qua đi, Trầm Khánh Khánh khiếp sợ nhìn Trữ Mạt Ly vẫn bình tĩnh như thường, trở về lấy ván lướt sóng, quay lưng về phía cô nói: “Còn chơi nữa không?”

Trầm Khánh Khánh sửng sốt, thấy vẻ mặt như không có chuyện gì của Trữ Mạt Ly, đáy lòng lập tức trào dâng cơn giận không tên, cô kìm nén lồng ngực đang chấn động kịch liệt, xoa môi một cách khoa trương, ngang bướng nói: “Nếu bây giờ anh giải thích ngay với tôi, tôi có thể tha thứ cho hành vi mất khống chế vừa rồi.”

Cô không biết lúc này kỳ thực Trữ Mạt Ly mất tự nhiên, cố ra vẻ bình thường, điều đó có thể giải thích là... xấu hổ.

“Không phải tôi mất khống chế.” Bóng lưng Trữ Mạt Ly dừng lại.

Trầm Khánh Khánh vượt đến trước mặt anh: “Anh đừng quá phận.”

Sắc mặt Trữ Mạt Ly đã trở lại bình thường: “Vì sao tôi phải xin lỗi, nếu em không muốn, vừa rồi có thể đẩy tôi ra, chứ không phải phớt lờ với tôi.”

Trầm Khánh Khánh tạm thời nhẫn nhịn: “Tôi không muốn làm anh tự ái.”

Ánh mặt trời trên mặt Trữ Mạt Ly như bị đóng băng: “Em không rõ ý tứ nộ hôn kia?”

“Biết.” Trầm Khánh Khánh cúi đầu, chợt cảm thấy thật trống vắng, “Ở trên người tôi, anh thấy hình bóng cô ấy, cho dù là Trữ Mạt Ly thì cũng khó có thể kìm lòng, không có gì mất mặt cả, mọi người đều là người lớn, đối với tôi thì một nộ hôn cũng... không có gì cả. Nhưng mà, điều khiến tôi không thể chịu được, là thái độ của anh.”

Trữ Mạt Ly khẽ cong khóe môi.

Thấy anh không nói lời nào, lòng Trầm Khánh Khánh đang ngâm trong nước lập tức rơi vào hầm băng, dù sao cũng đã lật mặt rồi, cô cũng không phải giấu diếm nữa: “Nghe nói anh âm thầm giúp tôi rất nhiều việc, làm chuyện tốt không cần lưu danh, tôi có thể hỏi anh vì sao không?”

Trữ Mạt Ly vừa muốn mở miệng, Trầm Khánh Khánh vốn không muốn anh trả lời, tự mình nói tiếp: “Còn cả nộ hôn vừa rồi, anh thấy gì trên gương mặt tôi chứ, nếu không anh phải mất khống chế, còn lời giải thích nào hợp lý hơn nữa sao? Chuyến đi lần này, anh cũng sắp xếp rất tốt, bắt tôi đóng giả vị hôn thê gì đó, cũng đều muốn cho Liễu Liễu cảm nhận được thế nào là một nhà ba người, chỉ là sao lại chọn tôi, không phải An Thiển rất tốt sao, cô ta sẽ rất vui mừng. Mọi vấn đề đều chỉ có một đáp án, tôi không muốn nói, bởi đó là sỉ nhục tôi.”

Trữ Mạt Ly thông thả mở miệng: “Chưa hiểu tường tận, lại khởi binh vấn tội.”

Trầm Khánh Khánh biến sắc: “Anh nói gì?”

Trữ Mạt Ly hờ hững nói: “Trước kia tôi không biết, hóa ra em gốc như vậy.”

“Trữ Mạt Ly...”

Trầm Khánh Khánh còn chưa gào xong, khóe mắt thoáng thấy Liễu Liễu chạy tới, vì thế đành ngậm miệng, quay mặt đi chỗ khác.

Liễu Liễu không quen người lạ, Trần Đạo nói chuyện với bé nửa ngày, cô nhóc này vẫn lạnh lùng và chẳng nói một câu. Sau một lúc lâu, méo méo miệng, hình như sắp khóc. Trần Đạo cuống quýt đưa bé tìm ba, sau đó bé vừa thấy Trữ Mạt Ly thì cũng chẳng nói gì chỉ chạy tới ôm đùi Trữ Mạt Ly, sợ hãi núp sau lưng anh.

Trữ Mạt Ly cũng mất vui, thản nhiên nói: “Về thôi.”

Bầu không khí khi mấy người này trở về càng thêm quỷ dị.

Ban đêm, Trầm Khánh Khánh ngủ với Liễu Liễu, Trữ Mạt Ly vẫn bơi, cô đi đến bể bơi, nhìn bể bơi hồi lâu, anh vẫn không dừng lại. Đáng về anh bơi rất đẹp, ẩn hiện những đường cong bạc trong sóng nước.

Trầm Khánh Khánh đành phải ném dép đến cạnh bờ, đáng tiếc là không trúng, Trữ Mạt Ly đang bơi cuối cùng cũng ngừng lại. Anh tháo kính bơi, quay đầu lại, không nói lời nào, chỉ nhìn Trầm Khánh Khánh.

Trầm Khánh Khánh đứng thẳng, lưng cũng thẳng, một bụng oán giận.

“Đi lên, nói chuyện.”

“Trong nước thoải mái hơn, có gì thì nói luôn đi.”

“Anh chưa nói rõ với tôi, không thể quỵt nợ như vậy.”

“Cái gì mà quỵt nợ.”

Trầm Khánh Khánh hậm hực chỉ môi.

Trữ Mạt Ly hiểu ý: “Em nói chuyện này không có gì cả, mọi người đều là người lớn.”

“Hừ, người khác tình một đêm cũng chẳng sao, nhưng tốt xấu gì đều phải có lý do.”

“Lý do à,” Trữ Mạt Ly cầm ly rượu trên bờ bể bơi, uống một ngụm, đôi mắt phượng lạnh lùng, “Bây giờ tôi không vui, không muốn nói.”

Trầm Khánh Khánh vừa định nhặt một cái dép khác ném anh, chợt thấy dây chuyền trước ngực anh, trong đầu vừa động, lập tức nói, “Anh đã nói nếu tôi lướt sóng thắng anh, anh đồng ý với tôi một chuyện, bây giờ tôi muốn xem dây chuyền của anh.”

Vốn tưởng Trữ Mạt Ly sẽ bối rối giống như đêm đó, ai ngờ anh lại bình tĩnh thản nhiên nói: “Được.”

Nói xong, tháo dây chuyền đưa cho Trầm Khánh Khánh.

Trầm Khánh Khánh nửa tin nửa ngờ nhận lấy, qua một lúc, ngẩng đầu cả giận nói: “Cái này mở như thế nào?”

Trữ Mạt Ly ghé vào bờ, rất là vô tội: “Không biết. Hai ngày trước tôi cũng không mở được.”

Trầm Khánh Khánh nhận được dây chuyền thì đã thở hổn hển, cô không muốn rơi xuống thế hạ phong, lạnh lùng nói: “Được, tôi trở về có nghiền nát cũng phải mở nó ra.”

“Em dám.” Trữ Mạt Ly đột nhiên đứng lên khỏi mặt nước, mặt lạnh như băng.

Chỉ một câu này của anh, toàn thân cô chợt nóng chợt lạnh, cô hiểu rồi, An Thiên đứng, bất luận người trong dây chuyền này sống hay chết, đều là người quan trọng nhất với Trữ Mạt Ly.

Trầm Khánh Khánh đè xuống khó chịu trong lòng, khóe môi cong lên: “Khẩn trương như vậy sao, chỉ đùa anh chút thôi, nhớ kỹ lấy, anh thiếu tôi một chuyện.” Dứt lời, tiện tay ném một cái, dây chuyền rơi xuống nước, Trữ Mạt Ly lập tức quay lại lặn xuống nước, sau đó từ trong nước nhô đầu lên, trong tay đã nắm chặt sợi dây chuyền ấy.

Không biết vì sao, Trầm Khánh Khánh thấy anh mặt không đổi sắc lại có cảm giác thoải mái không nói nên lời: “Giận hả?”

Trữ Mạt Ly không nói, lặng lẽ tới bên bờ, Trầm Khánh Khánh nhạy cảm nhận ra nguy hiểm cận kề. Cô lùi về sau từng bước, còn chưa kịp xoay người, Trữ Mạt Ly bỗng đứng lên, sắc mặt âm u đáng sợ, tim Trầm Khánh Khánh đập thình thịch, lại ra vẻ cậy mạnh che giấu sợ hãi: “Anh muốn làm gì... A...”

Trời xoay đất chuyển một trận, giây phút rơi xuống nước đó có vô số bọt nước lọt vào trong tai trong miệng, khiến cô suýt thì ngạt thở. Trầm Khánh Khánh luống cuống giãy dụa chân tay, nhưng kỹ năng bơi lội của cô thật sự không ổn, đập nước nửa ngày lại chìm xuống sâu thêm. Lúc này, Trữ Mạt Ly rút cuộc từ bi kéo cô ra khỏi mặt nước.

Trầm Khánh Khánh chặt vật há miệng thở ra, sắc nước nói: “Khụ khụ... Anh muốn giết tôi hả...”

Cô còn chưa thở được một hơi, đột nhiên lại bị người ta ép phải ngậm miệng. Trữ Mạt Ly ôm cô đặt bên bờ, nụ hôn này không “mưa phùn gió nhẹ” giống như ban ngày trên bờ biển, mà mãnh liệt như “mưa rền gió dữ”, khiến môi Trầm Khánh Khánh hơi đau đớn.

Ở trong nước cô căn bản không còn sức lực, oán giận vẫn chưa tiêu tan, nên sinh lòng độc ác cắn môi anh, mùi máu tươi nhanh chóng lan tràn trong khóe miệng, mẫn chất kích thích thần kinh não bộ. Nhưng Trữ Mạt Ly lại chẳng quan tâm, vẫn không buông cô một chút.

Trầm Khánh Khánh ngẩn ngơ, lập tức luống cuống, cô thấy giờ không thể đùa giỡn được nữa: “Này... Chờ chút... môi anh... buông ra.”

Trữ Mạt Ly nới lỏng tay, dựa vào trán cô, chậm rãi tách môi ra.

Trầm Khánh Khánh vội vàng nhìn bờ môi của anh, quả nhiên vô cùng thâm thắm, bị cô cắn nên máu chảy đầm đìa, máu chảy không ngừng, người ngoài nhìn vào cũng đều thấy đau lòng.

Cô không biết phải nói như thế nào mới tốt cho anh, vừa tức vừa giận, cũng không quan tâm vừa rồi là người đàn ông này cưỡng hôn cô, vội nói: “Phải cầm máu nhanh lên.”

Trữ Mạt Ly lại ôm cô không buông, cũng không lau vết máu, chỉ nhìn cô chăm chú, chăm chú lại chân thành. Đôi con ngươi đen như mực rõ ràng nhìn không thấy đáy, lại cố tình cho người ta một loại cảm giác trong suốt, không chút tạp chất, nói chung vẫn luôn tinh khiết.

Trữ Mạt Ly đưa hai tay nâng Trầm Khánh Khánh lên, đặt cô ngồi lên bờ, lại để bàn tay cô trong lòng bàn tay mình, anh ngẩng đầu lên từ trong nước, sắc mặt hồng hào, dường như thấm đẫm nước, dưới ánh trăng tinh tú, vô cùng tuần mỹ.

Anh cười rõ lên hơi giống trẻ con: “Bây giờ thì anh biết, trước giờ em vẫn ghen.”

“Cái gì! Tôi không có!” Trầm Khánh Khánh phản ứng dữ dội, cười lạnh thật lớn, lại bị anh nắm chặt tay không thể nào phản kháng.

“Vì sao em lại để ý thứ này?” Ngón trỏ Trữ Mạt Ly chỉ vào mặt dây chuyền, ánh sáng bạc như ẩn như hiện.

Trầm Khánh Khánh nghẹn lời, cô quả thật bức bối, đến mức sắp nổ tung, cô cắn môi, lạnh lùng nói: “Tôi ghét anh, anh thật sự rất đáng ghét! Tôi phiền chán anh thay đổi thất thường, trước kia coi thường xoi mói tôi, rồi lại ở sau lưng tôi làm nhiều như vậy, bây giờ đột nhiên tốt với cô, khiến tôi chẳng hiểu ra sao cả. Nhưng, mặc kệ anh làm gì cho tôi, đối với tôi như thế nào, cũng không phải vì tôi...”

Trầm Khánh Khánh có phần không nói được, cô chán ghét Trữ Mạt Ly, nhưng cô càng chán ghét bản thân chịu ảm ức như vậy.

“Em nghĩ như vậy sao?”

Trữ Mạt Ly thở dài, rời khỏi mặt nước ngồi cạnh cô, trầm mặc một lát, chỉ nghe giọng nói anh vang lên từ trên cao: “An Thiển nói gì em cũng không nên để trong lòng. Bởi vì, so với bất cứ ai, tôi đều biết rõ mình đang làm gì, cũng biết rõ làm vì ai. Em có thể hỏi tôi ba câu hỏi, về cô ấy, xem như bù lại chuyện tôi nợ em.”

Anh phá lệ chủ động nhắc đến người kia, Trầm Khánh Khánh đứng lên nghiêng đầu, thấy sườn mặt của anh, thật sự không rõ buồn vui.

Thật muốn hỏi nhiều, nhưng Trầm Khánh Khánh bỗng nói không thành lời, giống như chiếc hộp Pandora, cô vừa muốn mở ra, lại vừa không dám.

“Cô ấy... Tôi rất giống cô ấy sao?”

Trữ Mạt Ly nheo mắt, suy nghĩ một chút, chữ “nhớ lại” viết lên trên mặt: “Một số điểm giống, một số điểm không giống.”

Đối với đáp án này, Trầm Khánh Khánh không vừa lòng lắm, cô lại hỏi: “Giống hay không giống?”

“Ngoại hình thần thái giọng nói đều giống, cái không giống là...” Trữ Mạt Ly cười cười, “Nội tâm.”

Trầm Khánh Khánh nhíu mày: “Anh có thể đừng nói mông lung như thế được không, khó chịu lắm, tôi nghe không hiểu.”

Trữ Mạt Ly xảo quyệt nói: “Tôi chỉ đồng ý trả lời, em nghe có hiểu hay không không liên quan gì tới anh. Còn một câu hỏi cuối cùng.”

Trầm Khánh Khánh nghẹn họng trợn trối, không ngờ thoáng cái đã bị anh giật mất hai câu hỏi, cô đắn đo thật kỹ một phen, không thể lãng phí cơ hội cuối cùng: “Hai người, ly hôn chưa?”

Tim cô đập thật mạnh, không khỏi ôm chặt chính mình.

Trữ Mạt Ly hít một hơi, ánh mắt có phần trống rỗng, máu đọng nơi khoe môi bắt giắc đã khô lại, hiện lên vẻ đẹp cảm dỗ.

“Còn nhớ em đã hỏi tôi từng bị người ta vứt bỏ không. Đáp án là, đương nhiên.”

Hô hấp Trầm Khánh Khánh cứng lại, không thể tin nổi.

“Tôi bị bỏ lại, cô ấy một mình rời đi.”

Trầm Khánh Khánh đợi một lát, không thấy nói, không tìm được lại hỏi: “Đi đâu?”

Trữ Mạt Ly đứng dậy, lấy khăn tắm quàng lên người Trầm Khánh Khánh, hờ hững nói: “Em còn muốn tôi nói gì nữa, biết đáp án là đủ rồi.”

“Vậy bây giờ cô ấy ở đâu?”

Trữ Mạt Ly cứng ngắc, nhìn cô một hồi, đột nhiên chau mày: “Ba câu hỏi của em đã hỏi xong rồi.”

Hy vọng của Trầm Khánh Khánh tan biến như bọt biển, cô chưa từ bỏ ý định, đuổi theo hỏi: “Cô ấy còn sống đúng không, vì sao anh không đi tìm cô ấy, cô ấy chính là mẹ Liễu Liễu, chẳng lẽ vì cô ấy rời bỏ anh nên anh không bỏ xuống được cái tôi sao?”

“Tôi tìm được em rồi.” Trữ Mạt Ly xoay người, ngữ khí còn kiên định không thể tin.

Trầm Khánh Khánh muốn tránh cũng không thể tránh được ánh mắt anh, cũng không thể có phản ứng gì: “Có ý gì...”

“Thật ra em hiểu tôi có ý gì, chuyện này vốn không phải trò đùa, em biết đấy.”

Lần đầu tiên anh nói rõ ràng như vậy, cô không thể giả vờ choáng váng, cũng không thể lại không nhìn mọi hành động của anh.

“Trước kia anh không như thế này.”

“Vì tôi không muốn bị em nhìn thấu.” Bỗng lại tự giễu, “Khi đó em cũng không cần tôi.”

Trầm Khánh Khánh không khỏi cảm thấy buồn cười: “Anh sợ bị tôi nhìn thấu sao? Chẳng lẽ bây giờ tôi lại cần anh à?”

Trữ Mạt Ly trả lời thật kỹ lưỡng: “Sẽ. Em cần điều gì, là vấn đề mà em phải suy nghĩ cẩn thận.”

“... Bây giờ anh không sợ nữa hả?”

“Tôi không phải người nhu nhược, nếu muốn đến đích nhất định phải bị thương, tôi không tiếc.”

Trầm Khánh Khánh giật mình, cô do dự mãi, ngập ngừng, giọng nói cũng vì thế mà run run: “Chúng ta... Có thể sao?”

Cô không dám tưởng tượng, bọn họ ở bên nhau, quả thực là chuyện nghìn lẻ một đêm. Chỉ nghĩ đến áp lực dư luận, Quý Hàm, bọn họ không thể cho ai biết bí mật về thân thể... Cô thực sụp đổ mất.

Nhưng mà, Trữ Mạt Ly chỉ hừ một tiếng, dường như mọi thứ đều không nằm trong đáy mắt anh: “Tôi có thể bất cứ lúc nào.”

31. Chương 46

Chương 46

Từ sau đêm đó, thiên hạ thái bình.

Nhưng hình như yên bình quá lại khiến cho người ta có chút mất tự nhiên.

Thái độ của Trữ Mạt Ly đã nói lên tất cả, vì thế cũng không cần nhiều lời thêm nữa, dường như nộ hỏa bên bờ biển, màn cường hôn trong đêm tối cũng không còn tồn tại nữa, chỉ có mỗi Trầm Khánh Khánh nhớ rất kỹ tư vị phức tạp khi ấy.

Hành trình cuối cùng ngày hôm đó, bởi vì Trầm Khánh Khánh bị lạc, Liễu Liễu không mua được món đồ chơi mình muốn, vì vậy bọn họ đi ra chợ. Trần Đạo nói đến đảo Bali thì nên mua sarong mang về, Trầm Khánh Khánh không hứng thú lắm, chỉ là mấy mảnh vải đẹp rồi quần thành váy, nhưng có vẻ Liễu Liễu

khá thích. Trữ Mạt Ly là điển hình của mẫu người “con gái là lớn nhất”, thứ cô nhóc thích, đương nhiên sẽ mua ngay.

Một đám nhân viên trong cửa hiệu đều vây quanh cô công chúa nhỏ này, Liễu Liễu trông rất đáng yêu, mảnh sarong màu sắc rực rỡ nào quần trên người bé đều rất xinh đẹp. Trữ Mạt Ly vung tay lên, mua hết.

Lúc này, một nhân viên cửa hàng nói một câu gì đó với Trầm Khánh Khánh, Trần Đạo phiên dịch lại: “Cô ta nói không bằng mommy cũng mua một cái đi, phong thái cô như vậy, mặc vào nhất định sẽ rất đẹp.”

Trầm Khánh Khánh vốn không nói gì, đột nhiên bị gọi là “mommy”, cô sửng sốt, hốt hoảng một hồi.

“Dì Khánh Khánh, dì cũng chọn một cái đi.” Liễu Liễu túm lấy tay Trầm Khánh Khánh lay lay nói.

Nhân viên cửa hàng còn nói câu gì đó, ý là mommy với con gái có thể chọn màu sắc và hoa văn giống nhau, nhìn hai mẹ con, càng thêm xinh đẹp.

Liễu Liễu có vẻ rất hứng khởi, luôn mồm đầu có.

Đang lúc Trầm Khánh Khánh còn xấu hổ, Trữ Mạt Ly chọn được một cái, đưa tới trước người Trầm Khánh Khánh ướm thử: “Màu sắc và hoa văn này rất hợp với em, thử xem xem.”

“A.”

Nhân viên cửa hàng quần kiếu đơn nhất giúp Trầm Khánh Khánh, quả nhiên Trữ Mạt Ly rất có mắt thẩm mỹ, thiếp vàng ở mặt trong còn điểm thêm hoa văn màu tím trông rất tinh tế, làm nổi bật đáng vẻ xinh đẹp của Trầm Khánh Khánh.

“Đẹp quá!” Đôi mắt nhỏ của Liễu Liễu nhìn cô say mê, không ngừng vỗ tay.

Trữ Mạt Ly tháo kính râm, bước tới giúp cô sửa lại biên tay áo, cẩn thận vuốt thẳng từng nếp nhăn, khi khom người xuống, chớp mũi vẽ nên một đường cong xinh đẹp, lông mi che khuất nửa đôi mắt, như bước ra từ trong tranh, hư hư thực thực.

Trầm Khánh Khánh mắt tự nhiên mở mắt ra.

Trữ Mạt Ly loay hoay một hồi, rốt cuộc cũng gặt đầu: “Rất đẹp.”

Trầm Khánh Khánh mơ hồ đáp lại: “...Vậy thì lấy cái này đi.”

“Thử thêm cái này xem, cái này nữa.” Trữ Mạt Ly lại lấy ra thêm hai cái khác nhau.

Trầm Khánh Khánh khoát tay: “Không cần phải mua nhiều thế đâu.”

Anh lặng lặng nói: “Em mặc rất đẹp.”

Trầm Khánh Khánh lại sửng sốt tiếp, sau khi ù ù cạc cạc thử qua hết từng cái một, vậy mà cuối cùng cô lại mua năm cái về, thật là dở khóc dở cười.

Ba người cùng đi dạo phố, Liễu Liễu bên trái nắm tay Trữ Mạt Ly, bên phải nắm tay Trầm Khánh Khánh, nhảy từng bước nhỏ, gương mặt vô cùng hạnh phúc. Trầm Khánh Khánh bỗng dưng hơi buồn bã, mới chớp mắt mà tối nay đã phải trở về. Mấy ngày hôm trước cô còn khó chịu, nghĩ cách giận đối với Trữ Mạt Ly, nào ngờ chuyển đi lại vui vẻ như vậy. Cô nghiêng đầu, nhìn bộ dạng một lớn một nhỏ đang đùa giỡn, trong đầu không khỏi nảy lên một ý nghĩ đau xót: nếu là một nhà ba người thật, thì tốt biết mấy.

Buổi tối, bọn họ ở trong nhà ăn tự phục vụ của khách sạn, Trữ Mạt Ly đi lấy đồ ăn, Trầm Khánh Khánh nói chuyện với Liễu Liễu.

Trầm Khánh Khánh sờ cái đầu nhỏ nhắn của Liễu Liễu: “Có mệt không?”

Liễu Liễu lập tức lắc đầu nói: “Không mệt ạ, con còn muốn chơi tiếp. Dì Khánh Khanh, sau này chúng ta đi nữa đi.”

“Được.”

Đôi mắt tròn xoe của Liễu Liễu xoay xoay, trong đầu đang tính toán gì đó.

“Muốn nói gì?”

“Ha ha...” Liều Liều hơi xấu hổ, hồi hộp đỏ mặt tiến đến bên cạnh Trầm Khánh Khánh nói, “Dì Khánh Khánh có muốn làm mommy của con không?”

“...”

Không biết Trữ Mạt Ly đã giáo huấn cô bé cái gì... Trầm Khánh Khánh ngây người một lúc, nghĩ nghĩ, lại nói: “Con có hi vọng dì làm mommy của con không?”

“Đương nhiên có ạ.” Liều Liều kích động gật đầu.

Trầm Khánh Khánh cố tình nói: “Nhưng ba con không muốn thì làm sao bây giờ?”

Liều Liều chớp chớp đôi mắt to, vẻ mặt mờ mịt: “Không có đâu, ba ba con thích dì như vậy, không có chuyện không muốn.”

Máu huyết của Trầm Khánh Khánh đột nhiên sôi trào, trái tim bay lên không trung: “Con nói ba ba con thích dì à?”

Liều Liều đột nhiên ý thức được mình nói sai rồi, xoắn một cái che miệng, rồi lắc đầu như trống bỏi.

“Đừng sợ, cứ nói với dì, hay là, con không muốn dì làm mommy của con?” Trầm Khánh Khánh hù dọa cô nhóc.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Liều Liều đầy phân vân, dù sao tuổi cũng còn nhỏ, bị hù sợ, rốt cuộc phản pháo: “Ba ba tuy ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng thì chắc chắn thích dì.”

Trầm Khánh Khánh rất kinh ngạc, ngay cả cô bé con cũng biết, sao cô lại không cảm giác được chút nào?

“Tại sao? Sao dì không biết?”

“Đương nhiên không thể cho dì biết, bởi vì dì sẽ nổi giận.” Liều Liều nghiêng đầu, giống như người lớn, “Ba ba nói dì không thể trở thành người nhà với chúng ta, cũng không cho con nói muốn dì làm mommy của con, nhưng không phải ba ba vẫn hay nằm mơ nói mở gọi tên dì hay sao?”

Tim Trầm Khánh Khánh thiếu chút nhảy thót lên tận họng: “Con chắc chắn là tên của dì, không phải tên của mommy con?”

Liều Liều chau mày lại: “Con không biết mommy con tên gì, nhưng con nghe rõ ràng, là tên của dì.”

Trầm Khánh Khánh khó hiểu: “Không đúng, ba ba con khá hung dữ với dì.”

Liều Liều nôn nóng, liều mạng biện hộ giúp cha già nhà mình: “Ba ba cứ lạ lùng thế đấy, ba hung dữ với dì, nhưng sau khi hung dữ xong ba lại rất khổ sở.”

Trầm Khánh Khánh nắm chặt nắm tay, giả bộ bình tĩnh, cô ngẩng đầu lên nhìn cách đó không xa, chính là chỗ Trữ Mạt Ly đang chọn bữa tối, Trầm Khánh Khánh lập tức cúi đầu, vội vàng hỏi: “Còn gì nữa, con còn biết cái gì?”

Liều Liều nghĩ nghĩ, như đột nhiên nghĩ đến cái gì, đôi mắt lóe sáng: “Ba ba nói...”

“Nói cái gì?”

“Ba nói...” Liều Liều gian nan cắn từng chữ, “Lần này không thành công... thì đành xả thân? Dì, dì có biết là ý gì không?”

Lần này? Chính là chuyến du lịch lần này sao, không thành công thì đành xả thân, trong đầu người đàn ông này rốt cuộc đang nghĩ cái gì thế!

Trầm Khánh Khánh run rẩy, đúng lúc Trữ Mạt Ly đang bước tới bên này, cô nháy mắt với Liều Liều, hai người ngừng nói chuyện. Trầm Khánh Khánh chìa ngón út ngoắc tay với Liều Liều, thì thầm: “Mấy lời chúng ta vừa mới nói, không được nói với ba con nha.”

Trữ Mạt Ly không phát giác ra sự kỳ lạ này của hai người, anh đặt hai cái đĩa lên bàn, sau khi ngồi xuống, mới tào nhả trải khăn ăn, thấy Trầm Khánh Khánh đang nhìn mình, mỉm cười trêu chọc: “Đây là bữa tối của tôi, em muốn ăn gì thì tự đi lấy đi.”

“Ai muốn ăn của anh, chúng ta đi.”

Trầm Khánh Khánh dẫn Liễu Liễu cầm mấy đĩa đồ ăn lớn về, như phải đại khai sát giới, ăn uống ngon lành, đổi lại mấy ngày trước mỗi lần ngồi trước bàn ăn, đáng vẻ buồn bực giống như đang ăn thuốc độc.

Trữ Mạt Ly lấy làm kỳ quái, giả bộ có lòng tốt nói: “Ăn uống quá độ dễ tăng cân, đừng quên em về còn phải quay phim.”

Trầm Khánh Khánh cắt miếng thịt bò xong, bỏ vào trong miệng, cảm thấy vô cùng mỹ mãn, neho neho mắt: “Boss này, anh cũng quản rộng thế sao, mấy bữa trước không ăn, anh nói tôi tự tạo nghiệt, hôm nay ăn thêm chút lại không cho tôi ăn. Mấy ngày nay tôi chơi chưa thỏa thích, phải ăn bù thêm một chút, có sao không?”

“Chơi chưa thỏa thích?” Trữ Mạt Ly trầm ngâm một lúc, ý tứ có vẻ đùa cợt nói: “VẬY lần sau, đi Maldives?”

Trầm Khánh Khánh bắt được cơ hội trêu đùa lại: “Sao thế, lại hưởng tuần trăng mật nữa à?”

Trữ Mạt Ly cầm ly rượu nhẹ nhàng xoay một vòng, ánh mắt hơi trầm xuống, dường như còn đang chăm chú suy xét lời nói của cô, rồi lại nghiêm túc gật đầu: “Xét thấy đề nghị của em cũng là một lựa chọn không tồi.”

Anh tỏ ra vô cùng chân thành nói lời ngay thẳng, không có chút nào gọi là giả bộ, cứ như nghĩ kỹ lắm rồi mới đáp.

“Phụt...” Trầm Khánh Khánh suýt nữa cười sặc sụa, cũng may cô kịp lấy khăn ăn che miệng lại, ho khan hai tiếng, gương mặt đỏ bừng, uống xong hai cốc nước lớn mới có thể thở hổn hển.

Trữ Mạt Ly nhìn thấy bộ dạng quần bách của Trầm Khánh Khánh, ánh mắt dịu dàng hơn cả trời đêm Bali, ánh mắt hàm chứa ý cười dạy dỗ con gái: “Con nhớ kỹ, khi ăn cơm không được nói nhiều, nếu không thì sẽ sặc giống dì Khánh Khánh của con đó biết không.”

Dưới ánh mắt nhơn nhơ của anh, Trầm Khánh Khánh ghen đến đỏ mặt cũng không nghĩ ra được câu nào phản bác.

Chuyến bay vào rạng sáng, vì tránh tai mắt mọi người, cô về nước trước, Trữ Mạt Ly hai ngày sau mới quay về.

“Em trở về đi, trễ rồi, Liễu Liễu cũng mệt.”

Trầm Khánh Khánh đau lòng nhìn cô bé đang ôm từng cái túi nhỏ, mắt đỏ cả lại vẫn cố mở ra, cô bé ghé khỏi người Trữ Mạt Ly, rõ ràng rất mệt mỏi, nhưng vẫn không chịu đi.

Trầm Khánh Khánh dỗ dành: “Liều Liễu ngoan, về với ba ba đi, hai ngày nữa dì đến nhà tìm con.”

“Sao chúng ta không về chung với dì?” Liễu Liễu nín áo Trữ Mạt Ly khó hiểu nói.

Trữ Mạt Ly sờ sờ cái đầu nhỏ của cô bé, dịu dàng và bình thản nói: “Bởi vì không thể để người khác thấy ba với dì đi chung.”

Không biết lời này của anh là nói cho ai nghe, Trầm Khánh Khánh đứng một bên trầm mặc.

Về mặt Liễu Liễu vẫn mơ hồ, nhưng cô bé rất mệt, nói được ít lời, rốt cuộc cũng không chống đỡ nổi ghé vào lòng Trữ Mạt Ly ngủ tiếp.

Bởi vì có không ít du khách trong nước, bọn họ sợ bị người khác nhận ra, nên đều đội mũ đeo kính đen, chọn một góc khuất ngồi.

Yên lặng một lúc, Trữ Mạt Ly vẫn chưa có ý muốn đi, Trầm Khánh Khánh tay chống cằm nghiêng đầu sang: “Đi đi, lát nữa tôi đi vào rồi.”

“Ừ. Một lát nữa tôi đi cũng được.” Anh thuận miệng trả lời, cũng không cử động.

Giống như khi đến, trước mặt là những du khách từ các đất nước khác nhau, bên tai là những ngôn ngữ khác nhau, dù đã xuất ngoại nhiều lần, sớm làm quen được cảm giác này, nhưng hôm nay cô không khỏi rối bời, không thể tĩnh tâm.

Không khí hơi trầm xuống, nghe nói đảo Bali sắp sang mùa mưa, bọn họ vừa mới tới giờ đã phải trở về. Năm ngày, quả thật chỉ trong chớp mắt, tựa như ngày hôm qua cô vừa thử hồng học vì bị anh lừa tới đây, hôm nay lại phải một mình lên đường về trước. Không biết sao, trong lòng lại thấy cô đơn.

“Trước khi xuống máy bay nhớ khoác thêm áo, trong nước giờ lạnh lắm.”

Giọng nói của người đang cúi đầu bên cạnh văng vẳng vang lên, cô khẽ ừ đáp lại.

“Ted sẽ chờ em ở sân bay, có thể sẽ có phóng viên, đừng để ý làm gì, về nhà nghỉ ngơi cho khỏe đã.”

Anh giống như cái gì cũng không quan tâm, kì thực đã sớm giúp cô sắp xếp xong xuôi mọi thứ, cô vẫn khẽ ừ.

“Hai ngày nữa là sinh nhật em, có thể tôi không về kịp, đành chúc em sinh nhật vui vẻ trước vậy.”

Trầm Khánh Khánh giật mình, sau đó cổ họng hơi ngứa ngáy, cô làm như không để ý nói: “Không sao, có quà là được rồi.”

Trữ Mạt Ly hơi khó chịu: “Vậy thì em phải trả lời một câu hỏi của tôi trước đã, trả lời xong mới có.”

Trầm Khánh Khánh không khỏi tháo kính đen liếc nhìn khinh bỉ, sao tới giờ anh vẫn chưa chịu quên chuyện đó.

Gần tới giờ, Trầm Khánh Khánh xách hành lý đi theo đám đông lần lượt qua cửa khẩu. Trữ Mạt Ly ôm Liễu Liễu đi sau cô, cô dừng bước, quay đầu lại giục anh: “Anh về đi, ôm vậy không thấy mệt à?”

Trữ Mạt Ly vẫn đứng yên: “Không sao, tôi nhìn em đi vào trong.”

Trầm Khánh Khánh bất đắc dĩ, đi được hai bước lại quay đầu lại, anh còn đứng đó, thấy cô quay đầu, tặng cho cô nụ cười dịu dàng. Trong lòng cô bỗng có chút xúc động quay cuồng, giống như hai ngày trước đi theo sau anh trên đường vậy, bị vô số nước triều dâng vỗ về xao động.

Cô cũng không biết ẩn sau nụ cười này, tâm trạng của anh ra sao, giống như cô chưa bao giờ biết khi anh tức giận, lạnh nhạt, châm biếm, hay chế giễu cô, đến rốt cuộc là giận thật hay chỉ là diễn trò, lạnh nhạt thật hay chỉ là không muốn bị cô nhìn thấu.

Anh vẫn mang theo nửa cái mặt nạ trong suốt, không cho cô nhìn thấy vẻ mặt phía sau ấy, thay đổi thất thường, như thật như giả, sắm vai diễn của một kẻ thù, thường xuyên khiến cho cô tức giận. Nếu không phải người khác nói, thì cô vĩnh viễn cũng không biết anh đã vì cô làm những gì, dù cô biết, anh cũng chỉ cười nhạt, không tranh công, không thềm để ý, khiến cho cô thật sự nghĩ rằng anh chỉ vì tùy hứng nên mới giúp cô.

Cô bảo cô sẽ không để bản thân kích động, đó là giả, đối mặt với những việc như vậy thử hỏi ai không rung động? Nhưng cô thật không ngờ có người lại vô cơ phớt tâm tư vì một người, ngày qua ngày, năm qua năm. Đáp án cũng không nhiều lắm, nếu cô coi lời An Thiển là thật, cũng có thể coi đó là một đáp án.

Cô cũng không dám nghĩ thêm đáp án khác.

Trầm Khánh Khánh lại nhìn vào mắt Trữ Mạt Ly, Liễu Liễu nói sau khi cãi nhau với cô xong anh thường khổ sở, nhìn nụ cười của anh bây giờ, đợi cô đi rồi, không biết anh có cô quạnh hay không.

Vì thế, cô quay bước lại, đứng trước mặt anh.

“Em tiếc tôi nên không muốn về à?” Trữ Mạt Ly cố ý chọc cô.

Lúc này cô không vì vậy mà tức giận hay lúng túng, chỉ cúi đầu im lặng, bỗng ngẩng đầu lên, hỏi anh rõ ràng: “Có thể nói cho tôi biết, buổi tối đầu tiên đến đây, bài trí trong phòng khách do anh sắp xếp?”

Trữ Mạt Ly mặt không đổi sắc, nhưng cũng không đáp.

Mấy lời nói của Liễu Liễu khiến cô hơi lo sợ, giờ thấy anh chưa lên tiếng, trong lòng cũng dần cũng hiểu được đầu đuôi.

Cô lại hỏi tiếp: “Thế thì, rốt cuộc anh đã viết gì trên tấm gương trong phòng tắm?”

Đêm đó anh vào phòng tắm trước làm gì, cô kiểm tra hết một hồi cũng không phát hiện vấn đề, lúc đó cô vẫn đang tức giận, không để ý nhiều, bây giờ nhớ lại, hình như trên gương dấu vết bị lau chùi.

“Em muốn biết sao?” Anh không phủ nhận.

Trầm Khánh Khánh gật đầu, vì để phòng anh lại đùa giỡn, cô cướp lời trước: “Đừng bảo tôi đoán, không được bảo không có hứng nên không muốn nói, cũng không được nói quên rồi.”

Trữ Mạt Ly bị cô chọc cười: “Giải lăm, ngày càng thông minh.” Nói xong lại rơi vào trầm mặc.

Giây phút này, suy nghĩ của Trầm Khánh Khánh lại va vào vách tường, sự hồi hộp sớm đã không phải từ ngữ để hình dung tâm trạng của cô.

Anh vẫn đang cân nhắc, có vẻ không muốn, nhưng cuối cùng cũng chậm rãi mở miệng: “Anh...”

Thời khắc mấu chốt, đột nhiên phía sau có người va vào cô, cô bực mình quay đầu lại, là một du khách người Trung Quốc, người nọ vội vàng nói sorry với cô, cô khẽ gật đầu.

Đợi đến khi cô quay lại, Trữ Mạt Ly như khế thử phào, nói: “Em đi đi.”

Trầm Khánh Khánh mặt mày nhăn nhó: “Bây giờ anh không nói, sau này đừng hối hận.”

Khi anh không muốn nói, ai cũng không cạy được miệng anh.

Trầm Khánh Khánh hơi bực mình ngẩng đầu bước đi, đi được vài bước lại quay đầu: “Không nói thật à?”

Trữ Mạt Ly vẫn đứng im không nhúc nhích, rất ngoan cố.

“Được thôi.” Trầm Khánh Khánh kéo hành lý đi cũng không thèm quay đầu lại.

Khi trên máy bay cô còn rất bực mình, dựa người vào cửa sổ thất thần. Trước khi máy bay cất cánh, cô lấy điện thoại ra chuẩn bị tắt máy, đột nhiên nhận được một tin nhắn, BTDMW.

Cô chọc chọc vào màn hình mở tin nhắn xem.

“Anh lấy năm ngày của anh tặng cho em, còn em.”

Trầm Khánh Khánh sững sờ một giây, đột nhiên đứng dậy: “Tôi muốn xuống máy bay.”

Tiếp viên hàng không lập tức bước đến, khó xử nói: “Ngại quá, thưa cô, máy bay sắp cất cánh, xin mời cô ngồi xuống và thắt dây an toàn.”

Trầm Khánh Khánh sốt ruột ngã ngồi trở lại, nhìn thấy máy bay đã tiến vào đường băng, tâm trạng rối bời, cô cầm điện thoại nhắn trả lời lại năm chữ, sau đó hung hăng tắt máy.

“Anh là đồ ngu ngốc.”

32. Chương 47

Chương 47

Trầm Khánh Khánh vừa qua cửa khẩu liền nhìn thấy Ted, anh ta cũng tức khắc nhìn thấy cô, vội chạy tới bên cạnh. Nhưng anh ta còn chưa kịp mở miệng, đã bị Trầm Khánh Khánh ngăn lại.

Trầm Khánh Khánh giao hành lý giao cho Thuyền Trưởng, còn mình thì leo lên phía sau xe ngồi, nói: “Em có rất nhiều công việc, anh chỉ cần trả lời câu hỏi của em là được rồi.”

Ted bị khí thế của cô ngăn chặn, tự giác đáp: “Ừ.”

Cô vừa lấy sim dừng trong nước ra lắp vào máy, vừa hỏi: “Báo cáo tình hình gần đây.”

Ted lập tức như vụn van nước, bắt đầu liệt kê một tràng, nói: “Sự kiện weibo đã chìm xuống, Phương Thuần cũng bày tỏ hẳn ta chỉ trên đùa, dư luận coi đó như quảng cáo truyền hình. Bộ phim ‘Nữ hoàng áo trắng’ vẫn đang tiến hành quay phim, tiến độ của em đã giảm xuống không ít, sau khi về phải quay bổ sung, có điều vì được rót thêm tiền đầu tư, nên đạo diễn cũng không nói gì nhiều. Anh giúp em nhận mấy hợp đồng quay quảng cáo, chờ em về quyết định. An Thiển cuối cùng tìm Văn Tuấn làm nam chính, chắc định tranh thủ lịch phim rạp vào đầu năm tới. Ngày kia là sinh nhật của em, công ty đã giúp em tổ chức một party long trọng, trên tay anh có bản dự thảo chương trình. Còn chuyện quan trọng nhất là, em được đề cử giải thưởng dành cho nữ diễn viên xuất sắc nhất, An Thiển đồng thời cũng được đề cử, đã có rất nhiều lời mời phỏng vấn...” Ted hít vào một hơi, cuối cùng mới dè dặt nói tiếp, “Cuối cùng, Quý Hàm đến tìm em rất nhiều lần. Em xem, em định xử lý chuyện nào trước?”

Vốn tưởng cô sẽ hỏi chuyện đề cử, hoặc là chuyện Quý Hàm, nhưng ai ngờ Trần Khánh Khánh nghe xong chỉ đơn giản nhún mày, hỏi: “Chuyện Phương Thuần, là do anh áp chế hay Trữ Mạt Ly gợi ý?”

Ted không dám nói dối: “Mạt Ly lệnh cho anh phải xử lý thật tốt.”

“Bổ thêm vốn đầu tư, là tiền của Trữ Mạt Ly?”

“Phải.”

Trần Khánh Khánh nghe xong lại trầm mặc, Ted quan sát lại phát giác thấy cô mỉm cười. Sau đó, cô mở xem tin nhắn đầy ắp trong điện thoại, lại không hài lòng buông điện thoại xuống, ngón tay vô tình xẹt qua màn hình, tiếp theo gõ xuống hai cái, đang cân nhắc gì đó. Ted không nắm bắt được suy nghĩ của cô, đành án binh bất động.

“Giúp em liên hệ với luật sư Thiệu.”

Trần Khánh Khánh hiếm khi chủ động yêu cầu liên hệ luật sư, Ted không khỏi giật mình: “Em định kiện ai? Tuần san giải trí, hay là tạp chí truyền thông?”

“Đều không phải” Cô đáp rất nhanh.

Ted biết cô không muốn nói, nên cũng không hỏi tiếp.

Trần Khánh Khánh trở về, cô cũng không nghỉ thêm ngày nào, xuống máy bay rồi đi thẳng tới đoàn phim. Đám phóng viên cũng nghe phong thanh kéo tới, chủ đề nữ hoàng sau năm ngày bất vô âm tín rốt cuộc cũng trở về, bọn họ có thể không kích động sao, bọn họ có rất nhiều vấn đề muốn hỏi, bọn họ vội vã muốn gặp Trần nữ hoàng, một ngày không gặp như cách ba thu, không có tên tuổi của cô thì còn gì là tin tức!

Trần Khánh Khánh lên tiếng tuyên bố bên ngoài rằng thân thể không khỏe nên tạm thời rời khỏi đoàn phim, nhưng khứu giác nhạy bén của đám phóng viên quả quyết cho rằng việc này không đơn giản như vậy, vả lại, giới giải trí giả giả thật thật, hướng chỉ sự tình còn xảy ra trên người nữ hoàng thị phi Trần Khánh Khánh. Mấy hôm nay quanh khu vực quay phim, trong phạm vi mấy ki-lô-mét đều bị đoàn phim phong tỏa, phóng viên nằm vùng ở bên ngoài, mong chờ được phỏng vấn.

Trần Khánh Khánh đã sớm nắm bắt kịch bản, nhưng sau năm ngày diễn lại cảm thấy có chút khó khăn, nhất là khi nhìn thấy Phương Thuần.

Sau mấy lần diễn không thuận lợi, đạo diễn Lí nghĩ cô đi đường mệt nhọc, ngược lại không nói gì, phân phó nghỉ ngơi nửa giờ. Trần Khánh Khánh ngồi một bên, cầm kịch bản nghiên cứu cẩn thận, trên đầu đột nhiên có bóng râm. Cô không nhìn cũng biết là ai, miễn cưỡng nói: “Có gì chỉ giáo?”

Phương Thuần làm như không có việc gì, giống như hai người chưa từng có khúc mắc: “Hết bệnh rồi à?”

Trần Khánh Khánh lười đáp lời hẳn, chỉ đáp đại một tiếng.

Phương Thuần ra vẻ chân thành: “Tôi thay mặt An Thiển xin lỗi cô, hi vọng không làm ảnh hưởng đến quan hệ của cô và anh Trữ.”

Trầm Khánh Khánh nhớ tới lời An Thiển nói liên tục bị, mấy lời nói đó suýt khiến cô và Trữ Mạt Ly trở mặt, coi nhau như người dưng, không đúng, cô quả thật đã trở mặt với Trữ Mạt Ly, chẳng qua Trữ Mạt Ly không âm ỉ với cô thôi.

Lời nói từ miệng mà ra, nhưng ai biết nó là sự thật hay chỉ là một lời bịa đặt, uống công lúc đó cô giận dữ, nếu đổi thành bây giờ cô sẽ không mất bình tĩnh như vậy.

Trầm Khánh Khánh khép lại kịch bản, khẽ nghiêng mặt, cười như không cười: “Anh lợi dụng tôi xong rồi, lại đổ hết tội lên An Thiển, tôi dễ bị anh xoay vòng thế sao?”

Những thủ đoạn này của Phương Thuấn đương nhiên làm cho An Thiển xem, nhưng việc mạo hiểm lần này sẽ phải gánh chịu hậu quả lớn, nếu Trữ Mạt Ly đột nhiên mất vui rồi rút tiền đầu tư, đến lúc đó cả người lẫn tiền hẵn đều không có.

“Tất cả đều là người trong giới, để ý nhiều vậy làm gì. Bây giờ không phải rất tốt sao, coi như quảng cáo cho đoàn phim.”

“Tôi đúng là không để ý thật.” Tầm mắt lạnh bạc của Trầm Khánh Khánh nhẹ nhàng đảo qua khuôn mặt tương tự Trữ Mạt Ly của hắn, “Tôi cũng không dám chắc Trữ Mạt Ly sẽ không để ý.”

Phương Thuấn không hề tỏ ra sợ hãi: “Tôi chỉ là một tấm bia, bằng không nếu chuyện của hai người lộ ra ngoài, thì âm ỉ cỡ nào nhỉ? Đừng nói là cô chưa từng nghĩ tới!”

Nếu đổi là mấy ngày trước đây, Trầm Khánh Khánh nhất định sẽ xóa sạch quan hệ giữa cô và Trữ Mạt Ly, nhưng hôm nay cô lại cúi đầu không nói, như đang tự hỏi cái gì, Phương Thuấn cũng không tiếp tục quấy rầy, mỗi người đều có tâm sự không thể để lộ ra ngoài.

Tâm trạng của Trầm Khánh Khánh sau đó có vẻ tốt hơn, mấy cảnh diễn rất nhập vai, đạo diễn Lý khá hài lòng, lúc chạng vạng cho cô kết thúc công việc sớm về nhà nghỉ ngơi, sáng mai lại tới quay tiếp tập sau.

Dưới sự giúp đỡ, Trầm Khánh Khánh đi ra ngoài từ một góc vắng, không ngờ vẫn có phóng viên đợi bên ngoài, thấy cô đi ra, lập tức hai mắt sáng rực, xách camera, bút ghi âm vọt tới: “Cô Trầm, không biết có thể phỏng vấn vài câu không?”

Trầm Khánh Khánh đi đường vất vả, gương mặt hiện lên vẻ mệt mỏi thật sự, giống như người bệnh, mỉm cười khéo léo, Ada bên cạnh sớm đã tiến lên ngăn lại, lịch sự giải thích thân thể Trầm Khánh Khánh không khỏe, không tiếp nhận phỏng vấn.

“Cô Trầm, có một câu hỏi, party sinh nhật vào ngày kia của cô có mời Trữ Mạt Ly không?”

Trầm Khánh Khánh dừng lại một chút, nghĩ nghĩ, câu hỏi này cũng không có gì khó trả lời, dù sao Trữ Mạt Ly đã nói sẽ không tới tham gia, vì thế quay người qua nói: “Sẽ không.”

Sau khi lên xe, Ted vội vàng hỏi cô: “Mạt Ly không đến chúc mừng sinh nhật em?”

“Ừ. Có gì lạ sao?”

“Không phải...” Ted thay đổi đề tài, “Anh đã mời luật sư Thiệu tới nhà chờ em rồi, đêm nay sẽ gặp được cô ấy, có gặp lắm không, em nên nghỉ ngơi hai ngày trước đã.”

Gương mặt Trầm Khánh Khánh lẫn trong bóng tối, thần sắc mơ hồ, giọng nói của cô rất hồ hững, lại hé lộ một ý niệm thật lớn, dường như nếu không bắt lấy nó, cô sẽ mất đi quyết tâm: “Chỉ đêm nay thôi, em sợ qua hai ngày nữa, không còn dũng khí.”

Cùng luật sư bàn bạc hết một giờ, luật sư Thiệu đi rồi, Trầm Khánh Khánh mới phát hiện hôm nay làm việc liên tục khiến cô vô cùng mệt mỏi, tắm rửa xong, trở vào phòng leo lên giường ngủ. Nhưng chợt thấy cái điện thoại trên đầu giường, do dự một chút, vẫn mở máy lên, lát sau, có một loạt tin nhắn được gửi tới, từ cùng một dãy số.

Trầm Khánh Khánh nằm bò trên giường, ánh sáng màn hình thoát nhìn hơi mờ ảo, cô vuốt ve bàn phím, chậm rãi gửi đi mấy chữ. Sau đó, tắt đèn đi ngủ.

Ngày hôm sau trời còn chưa sáng, Trần Khánh Khánh đã đến đoàn phim, phần phải quay hôm nay rất nhiều, Trần Khánh Khánh quay từ sáng sớm đến khuya, cơm nước đều ăn qua loa, đợi đến khi kết thúc công việc đã gần rạng sáng. Đêm khuya lạnh lẽo, sao sáng rét người, Trần Khánh Khánh đột nhiên đứng bất động ở đầu đường giống như đang chờ đợi điều gì đó.

Ted mới đầu hơi khó hiểu, sau đó nghe thấy miệng cô lẩm bẩm, nhìn cẩn thận hóa ra là đang đếm ngược: “5, 4, 3, 2, 1, ai, lại già thêm một tuổi rồi.”

Ted vội vàng nói: “A, mười hai giờ rồi, sinh nhật vui vẻ.”

Tin nhắn chúc mừng đầu tiên tới đúng lúc, mở ra nhìn, là của Quân Quân, vẫn là bạn bè thân thiết, bảo party sinh nhật cô ấy không tiện tham dự, nên sẽ giúp cô mở một party nhỏ, bảo cô dự party lớn xong rồi nhanh tới.

Kỳ thật, party lớn của công ty chỉ làm cho có hình thức thôi, mình vất vả để cho người ngoài xem. Nhưng bất luận thế nào, hình thức cũng vẫn phải làm, vì chứng minh sự lớn mạnh của công ty, khoe khoang thực lực.

Trần Khánh Khánh vừa kết thúc công việc hôm nay xong lập tức chạy tới khách sạn, tuy rằng năm ngoái công ty cũng mở tiệc sinh nhật cho cô, nhưng lần này thì đặc biệt phô trương hơn, ngoại trừ giúp cô bao trọn, thì hầu như toàn bộ lãnh đạo cấp cao đều tham gia, không ít doanh nhân, người nổi tiếng trong giới đến dự tiệc chúc mừng sinh nhật Trần Khánh Khánh vì nể mặt mũi của Hoàn Nghệ. Trần Khánh Khánh là nhân vật chính của đêm nay, công ty vì cô mà dày công chuẩn bị cả đồng trang phục, trang phục cả người thuần trắng, giống như nữ hoàng băng tuyết, lấp lánh khiến cho người ta lóa mắt.

Phóng viên đã sớm chặn đón trước cửa khách sạn, nhưng phần lớn chỉ có thể vây xem, chỉ vài phóng viên có giấy mời mới có thể vào trong tham dự buổi party long trọng hiếm có này.

Những nhân vật đến đây đều có máu mặt, duy chỉ có một người còn chưa xuất hiện. Trần Khánh Khánh mặc dù biết trước, nhưng lúc này không nhìn thấy người đó, trong lòng khó tránh khỏi vài phần mất mát. Nhưng cô đã nhanh chóng lấy lại tinh thần, cô là nhân vật chính của đêm nay, là trọng tâm chú ý của hàng ngàn ánh mắt, huống chi bây giờ cô còn được đề cử giải thưởng Hoa Dục, đúng thật là vô cùng náo nhiệt.

Là nhân vật chính, đương nhiên vô cùng nổi bật, bao nhiêu người cầm ly rượu xếp hàng chúc mừng cô, phong thái nữ hoàng nghiêm nhiên tràn đầy khí thế.

Trong khi trò chuyện, bỗng có một nghệ sĩ nào đó dưới trướng của Hoàn Nghệ hỏi: “Sao hôm nay không thấy Trữ tổng?”

Liêu Khả Nhi đứng bên cạnh giấu cột: “Không thấy báo chí đưa tin sao, chị Khánh Khánh nói không mời Trữ tổng.”

“Thật hay giả vậy?” Người nọ lú lú, vội nhìn về phía Trần Khánh Khánh.

Trần Khánh Khánh đã hơi say, mặt đỏ như hoa đào, đôi mắt sáng rực, bớt đi vài phần lạnh lùng, nhiều hơn vài phần quyến rũ, cô cười nói: “Trữ tổng bận việc.”

Liêu Khả Nhi cười hì hì nói: “Việc gì mà quan trọng hơn cả sinh nhật của chị Khánh Khánh nhỉ?”

Trần Khánh Khánh cười mà không nói.

Có phóng viên cũng sáp lại gần: “Trữ tổng có tặng quà không?”

Nhắc tới chuyện này Trần Khánh Khánh liền nghiêng răng nghiêng lợi, vừa rồi trước khi cô đến còn chưa trả lời câu hỏi của anh, nói gì đến quà.

Trần Khánh Khánh đáp cho có lệ: “Quà nhiều lắm, tôi chưa có kiểm kê.”

Liêu Khả Nhi thấy Trần Khánh Khánh không muốn trả lời, liền chuyển hướng đề tài: “Chị Khánh Khánh, lần này công ty giống trống khua chiêng mở tiệc chúc mừng sinh nhật cho chị lớn như vậy, chị cũng phải có biểu hiện gì nha.”

Trần Khánh Khánh “Ừ” một tiếng, để cho cô ta nói tiếp.

“Hợp đồng của chị sắp hết hạn, phải đi hay ở, mọi người đều rất quan tâm.”

Câu nói này của cô ta vừa dứt, mọi người xung quanh đều cảm thấy hứng thú: “Hai tuần nữa sẽ trao giải thưởng Hoa Dục, nếu đến lúc đó chị lại nhận thêm một giải thưởng nữa, hào quang nhất định tăng lên gấp đôi, giá trị của chữ ký kia chắc chắn không hề nhỏ.”

Trầm Khánh Khánh cẩn thận suy nghĩ, đúng thật là có chuyện như vậy, hợp đồng của cô và Hoàn Nghệ cuối năm nay sẽ hết hạn, vừa đúng sáu năm, hợp đồng mang lại cho cô rất nhiều thứ, nói là thay đổi cuộc sống của cô cũng không có gì quá đáng. Lại thêm chuyện giao ước Trữ Mạt Ly cũng không nhắc tới, nhưng thời gian cấp bách, vừa trao giải thưởng xong là hết hạn, cho dù cô có đạt giải hay không, trong một năm này, cô cũng là nữ ngôi sao có địa vị trong giới...

Giờ phút này, Trầm Khánh Khánh nhìn đồng ánh mắt cực kỳ hâm mộ trước mặt, trong đầu bỗng xuất hiện một vấn đề, cô nổi tiếng vốn để tiếp cận Trữ Mạt Ly, nhưng tình hình hiện tại cũng là cô tìm được Trữ Mạt Ly rồi sau đó mới nổi tiếng.

Lý do cô bước vào trong vòng luẩn quẩn này dường như hơi rối rắm.

“Chị Khánh Khánh?”

Trầm Khánh Khánh lấy lại tinh thần, mỉm cười không chê vào đâu được, ra vẻ thần bí nói: “Vấn đề hợp đồng không cần vội, tôi cũng không lo lắng lắm, đến lúc đó mọi người sẽ biết.”

“Ha ha, xem ra lần này Trữ tổng phải tốn kém lắm đây.”

Trầm Khánh Khánh mỉm cười không thèm đáp lại.

Party đến tận khuya, Trầm Khánh Khánh hơi mất kiên nhẫn, lòng của cô vẫn để ở một nơi khác, vất vả lắm mới thoát thân được, lễ phục còn chưa kịp thay đã trực tiếp đến chỗ hẹn.

Quả nhiên, lúc cô tới Quân Quân đã như bị táo bón, lại là cái vẻ không thể phát tác, Trầm Khánh Khánh lập tức mỉm cười bước tới chịu tội, chưa đợi cô giải thích xong, Quân Quân đã ngắt lời cô: “Mình không giận vì chuyện này.”

“Vậy chứ cậu làm sao?”

Quân Quân chỉ chỉ ra phía sau, phiên chán nói: “Sao hẳn lại đến đây.”

Trầm Khánh Khánh nhìn ra phía sau, chỗ này đã được Quân Quân bao trọn, lúc này bên trong cũng không có bao nhiêu người, dưới ánh đèn mờ ảo, là bóng hình một người khác biệt với bầu không khí xung quanh, tuy trước mặt người nọ bày một đồng rượu, nhưng anh không uống, một mình lặng lẽ ngồi đó, giống như là học trò đang chờ thầy giáo tới dạy.

“Là mình mời anh ta tới.” Trầm Khánh Khánh nhìn sườn mặt của Quý Hàm, nụ cười trên mặt nhạt đi nhiều, “Mình muốn tặng cho anh ta một món quà.”

“Quà? Quà gì, sinh nhật mà lại muốn tặng quà cho người khác, lần đầu tiên mình nghe đấy!”

P phía sau vang lên một giọng nói trầm thấp, hàm chứa chút ý cười, chỉ hai ngày không nghe thấy, nhưng cứ như đã mấy đời.

Cả người Trầm Khánh Khánh chấn động, đầu óc nháy mắt trống rỗng, vội quay người lại, khi nhìn thấy rõ diện mạo người nọ, há hốc miệng nhưng chỉ phát ra được một âm tiết “A...?”

Trữ Mạt Ly quần áo thuần trắng, tựa như đập ánh trắng mà đến, hình như có ánh bạc chiếu trên đầu vai anh, sườn mặt của anh vẽ nên một đường cong mềm mại, tuấn mỹ đến xuất trần.

Trầm Khánh Khánh sửng sốt cả buổi, mới nghẹn ra được một câu đứng quăng: “Sao anh... lại ở đây, không phải anh vẫn đang trên máy bay sao?!!”

Trữ Mạt Ly đi đến trước mặt cô, nghiêng đầu chậm rãi nói: “Em không mời tôi đến dự tiệc, tôi đành phải không mời mà đến.”

“...Không phải anh nói không về kịp sao.” Trầm Khánh Khánh đáp trả.

Trữ Mạt Ly cúi thấp xuống, nhìn gương mặt ửng đỏ của cô, khóe môi khẽ nhếch lên một nụ cười yếu ớt: “Nếu tôi không nói thế, thì bây giờ làm sao có bất ngờ.”

33. Chương 48

Chương 48

Bất ngờ thật, nhưng có hơi quá..., khiến ột người có thể diễn xuất như cô nhất thời không thể vui mừng nổi.

Một lúc sau, cô như bừng tỉnh đại ngộ, quay đầu lại nhìn Ted và Quân Quân: “Hai người kết bè.”

Ted xấu hổ cười, Quân Quân thì lại quay sang xem thường, bước tới thì thào bên tai cô: “Người trong kia làm sao bây giờ? Sao cậu không chịu nói sớm ỉnh biết.”

Tối nay Trầm Khánh Khánh vốn đang khấn trương cũng rất rối bời, trên đường tới đây chỉ nghĩ tối nay nên nói những gì, nên có vẻ mặt gì, nhưng đều bị sự xuất hiện của Trữ Mạt Ly làm xáo trộn.

Trầm Khánh Khánh bất giác nhìn vào bên trong, người bên trong đúng lúc ngẩng đầu nhìn sang bên này, khi tầm mắt giao nhau, cả hai đều sửng sờ.

Trầm Khánh Khánh còn chưa kịp thu tầm mắt, đã nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Trữ Mạt Ly ở phía sau vang lên, còn mang theo chút mỉa mai: “Xem ra là tôi tính sai, em quả thật không định mời tôi.”

Bả vai Trầm Khánh Khánh đã cứng ngắc lại càng cứng ngắc thêm, có cảm giác như hết đường chối cãi, nhưng bây giờ có nói gì cũng vô ích, cô cũng không định trước mặt nhiều người như vậy giải thích cái gì, không khí ở đây có phần quý dị, nếu kế hoạch mà cô sắp xếp đều biến thành bọt biển, thế thì đi bước nào tính bước đó vậy.

Trầm Khánh Khánh lấy lại bình tĩnh, quay đầu lại đối mặt với người khiến cô rất bất ngờ nhưng lại là khách không mời mà đến, sắc mặt hoàng đế đại nhân vừa mới hòa nhã vui vẻ bỗng nở nụ cười như có như không.

“Người tới là khách, tôi đương nhiên sẽ hoan nghênh.”

Trữ Mạt Ly nheo mắt, cười như không cười, cũng chẳng thèm nói một câu, Trầm Khánh Khánh cho rằng tiếp theo của anh sẽ ngạo mạn xoay người bỏ đi, cũng không ngờ người này quả là khó đoán, tùy ý nhún nhún vai, lướt qua người cô, trực tiếp đi vào trong.

Anh vừa đi vào, dường như người ở trong đồng thời đứng lên.

Trầm Khánh Khánh đầu óc hơi có men say, bị chấn động đến mức vô cùng tỉnh táo, sau đó nhanh chân bước theo.

Bình thường Trữ Mạt Ly thích dùng khí thế áp đảo người khác, hơn nữa không không lúc nào không làm như vậy, cho nên đa số thời điểm khí thế của anh hình thành tự nhiên, dù anh giờ tay nhắc chân cũng đều rất lịch sự, nhưng có khi chỉ cần một ánh mắt thôi cũng đủ khiến cho đối phương nảy sinh sợ hãi hoặc là hoảng sợ mà lùi bước. Nhưng hiếm khi anh cố tình gây áp lực cho người khác, vẻ mặt ngạo mạn không chút che dấu đánh giá đối phương, sau đó lộ ra vẻ “cũng thường thôi”, rồi lại liếc mắt xem thường, cuối cùng ngênh ngang ngồi xuống ghế chủ vị, ví dụ như bây giờ.

Không phải lần đầu tiên bị anh ngạo mạn coi khinh, sắc mặt Quý Hàm dù có vẻ không tốt lắm, nhưng cũng không có phản ứng gì nhiều.

Trầm Khánh Khánh nhìn thấy chỗ của mình bị Trữ Mạt Ly ngồi, biết tâm tình của anh bây giờ không được tốt, đành thào than một tiếng, cô bước tới trước mặt Quý Hàm, tầm mắt từ cúc áo sơ mi thứ hai chuyển lên bờ môi bạc của anh, lại tiếp tục chuyển lên cái mũi cao ráo, sau đó là đôi mắt tĩnh lặng nhưng lạnh giá.

Trong lòng rất bình tĩnh, giống như cô suy đoán.

“Anh đến từ khi nào vậy?”

“Nửa tiếng trước.”

Cô cúi đầu nhìn ly rượu chưa được động tới, giọng nói bình tĩnh cũng như vẻ mặt: “Thả lỏng chút, thích uống gì cứ gọi.”

Quý Hàm quan sát bộ lễ phục màu trắng trên người cô, cũng không bởi vì sự hoa lệ của cô mà kinh ngạc, ngược lại còn nhíu nhíu mày, gương mặt lạnh đậm: “Không phải em nói tìm tôi có việc sao?”

“Đừng vội, sinh nhật của tôi xong đã, lát nữa nói sau.”

“Đứng ở đây làm gì, bắt đầu Happytime! Music...” Quân Quân chạy tới, kéo Trầm Khánh Khánh về phía mình, mắt nhìn Quý Hàm không thân thiện mấy: “Thoải mái đi.”

Quý Hàm trước giờ không thích loại tụ tập này, miễn cưỡng ngồi xuống một lần nữa.

Có thể nói những người tới đây tối nay đều là bạn bè tốt nhất của Trầm Khánh Khánh, cô rất nhiều bạn, bạn thân thì không nhiều lắm, nhưng mà loại quan hệ thân thiết này vốn cũng chỉ cầu chất lượng. Có mấy người là nhóm đồng sự đầy mưu trí của cô, có mấy người là bạn tốt trong giới, đa số bọn họ đều hiểu con người Trầm Khánh Khánh, cũng biết cô đã bí mật kết hôn, quan hệ phức tạp với Trữ Mạt Ly, đồng thời, miệng bọn họ đều rất kín.

Trước mặt là một cái ghế sofa lớn hình tròn, Trầm Khánh Khánh nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Quý Hàm, lại nhìn sang Trữ Mạt Ly đang một mình uống rượu, bên cạnh bọn họ đều có chỗ ngồi trống, thế nhưng cô lại trực tiếp đi đến một góc tối, ngồi bên cạnh Ada, một tiếng beng gõ vào cốc nước đá vang lên. Sau đó nữa, trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, không có ai làm hành động gì.

Không khí vốn đang rất high thoáng cái đông lạnh thành băng, tẻ ngắt.

Quân Quân là người đầu tiên không im lặng nữa, cô bắt màn vỗ vỗ bàn, chỉ vào mặt Trữ Mạt Ly nói: “Nếu đến đây, thì làm ơn thu hồi lại cái khuôn mặt không có tí nhiệt độ của anh đi”, cô lại hướng về phía Quý Hàm hô lên, “Còn vị bên kia, không ai nợ anh tiền, rượu ở đây cũng không thu phí.”

Thăng thần là vũ khí có lực sát thương lớn nhất lúc này.

Sau khi cô hét lên hai câu, không khí cuối cùng cũng dịu bớt một chút. Mấy người ngồi cạnh Trữ Mạt Ly phải chịu trận có vẻ rất sợ hãi, ai cũng không ngờ Trữ hoàng để lại hạ thấp thân phận cao quý của mình tới tham gia loại party nhỏ như vậy, nghe nói đến cả tiệc chúc mừng sinh nhật hoành tráng vừa xong lúc này anh cũng không đi. Hơn nửa ngày, mới có người cố lấy hết can đảm kính rượu chào hỏi với boss của họ, Trữ Mạt Ly lịch sự đáp lại, cũng không tỏ vẻ xa cách. Bên này mấy người bạn lâu rồi không gặp Trầm Khánh Khánh cũng bắt đầu tán gẫu, rốt cuộc cũng giống với party. Nhưng Trầm Khánh Khánh vẫn cảm thấy hơi bất an, cô đang suy nghĩ đến chuyện khác.

Quân Quân kẻ tai nói nhỏ với Trầm Khánh Khánh: “Này, cậu với hoàng đế hôm nay định mặc đồ đôi hả?”
“???”

Trầm Khánh Khánh cúi đầu nhìn mình, đột nhiên phát hiện hôm nay cô cả người màu trắng, Trữ Mạt Ly cũng là một thân màu trắng, vì thế, cô nhớ hình như quần áo này là do công ty giúp cô chọn... công ty... Trữ Mạt Ly... Hóa ra người đàn ông này đã tính hết mọi thứ.

So với bữa tiệc long trọng lúc này, Trầm Khánh Khánh cảm thấy đứng đây thoải mái hơn rất nhiều, tất cả mọi người đều thân quen, không nhất thiết phải tranh nhau chúc rượu, tấm lòng là đủ rồi, dựa vào ghế sofa chơi oẳn tù tì, kể chuyện hài, tám nhảm, vui vẻ thoải mái. Nhưng Quý Hàm vẫn duy trì tư thế cô độc kia, ngồi một bên, xoay xoay ly rượu mà không uống, cũng không nói lời nào. Một nhân vật bên cạnh cũng ngồi im không nhúc nhích, chỉ thỉnh thoảng nghiêng đầu nhìn Trầm Khánh Khánh, nhẩn nại với tiếng huyền ảo ở đây, người bên cạnh muốn nói chuyện với anh cũng đều bị lạnh lùng chặn lại. Trữ Mạt Ly với dáng vẻ – tôi rất đặc biệt, tôi không giống mấy người, biểu dạng tôi cao cao tại thượng, kỳ thật anh vốn không định làm như vậy, hôm nay anh tới chỉ muốn làm một thần dân bình thường tham gia tụ họp, nhưng sau khi tới đây, sau khi nhìn thấy một người nào đó làm cho anh vô cùng chán ghét, nội tâm kiêu ngạo của anh hoàn toàn phát tác, người bên cạnh sợ đến mức không dám nói chuyện.

Vì thế, có mặt hai người bất hòa ở đây, chung quy cũng khiến cho người khác cảm thấy mất tự nhiên, mấy người bị kẹp ở chính giữa chạy đi ca hát, thế là, nhạc nền cổ điển từ dương cầm trở thành rock & roll sôi động, mọi người nói chuyện không khỏi lớn tiếng hơn.

Lúc này chỉ có Ted ngồi bên cạnh Trữ Mạt Ly, cũng không biết anh ta hồ đồ hay là đêm nay bị cồn tẩy não, anh ta nhìn Trữ Mạt Ly ung dung hết nửa ngày, không khỏi hỏi: “Mạt Ly, miệng anh làm sao thế?”

Trữ Mạt Ly quay đầu đi, ánh mắt dưới ngọn đèn hơi tối lại, đến ngay cả vết thương kết vảy ở miệng cũng trở nên diêm dúa hẳn: “Bị... cắn.”

Lúc này, tiếng nhạc sôi động đúng lúc tắt hẳn.

Party yên lặng đến quỷ dị.

Ánh mắt của Ted hơi mờ mịt, sau đó trừng lớn mắt cứ như bị nghẹn hột đào, bị cắn, bị cái gì cắn, con gái? Không phải đâu. Phụ nữ? Đàn ông biến thái mà bị cấm dục sẽ đi tìm phụ nữ, nhưng có người nào mà lại dám cắn anh ta chứ... À, như có sét đánh ngang tai, anh ta hiểu rồi.

Anh ta hiểu ra, người thứ hai hiểu ra là người ngồi ở gần anh ta nhất – Quý Hàm, sắc mặt của bác sĩ Quý từ xanh chuyển sang tối sầm, ánh mắt từ lạnh lùng biến thành khiếp sợ, còn có chút phẫn hận với không thể tin được. Anh phải gắng gượng lắm mới có thể giữ vững tư thế cứng ngắc hiện tại của mình.

Mọi người theo phản xạ có điều kiện quay qua nhìn Trầm Khánh Khánh, Trầm Khánh Khánh biết Trữ Mạt Ly cố ý, tuyệt đối cố ý, trong khoảnh khắc đó, ánh mắt anh nhìn Quý Hàm vô cùng nguy hiểm.

Trầm Khánh Khánh bình tĩnh nuốt nước bọt, sau đó vẫn thực bình tĩnh hé miệng chuẩn bị lên tiếng, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm miệng của cô để chờ xem cô sẽ nói ra đáp án kinh thiên động địa gì.

Nhưng mà, cô nói chính là: “Các cậu vẫn chưa tặng quà ình nha.”

“A, đúng rồi đúng rồi, quà của mình này.” Quân Quân hai tay dâng món quà lên.

“Cảm ơn.”

“Chị Khánh Khánh, đây là quà của em.” Ada thẹn thùng đưa tới một cái túi rất to và tinh xảo.

“Cảm ơn.”

Thu một vòng, chỉ còn lại hai người cuối cùng không có động tĩnh.

Trữ Mạt Ly vẫn là câu nói kia: “Đáp án?”

“Anh có phiền không vậy... Không biết.”

“Vậy không có quà.”

Trầm Khánh Khánh còn chưa kịp phát biểu ý kiến, Quân Quân đã nghiêm chỉnh kháng nghị trước: “Thế thì không được, đã đến đây thì phải có chút lòng thành. Vậy thế này đi, bên kia có một cây đàn dương cầm, chúng tôi muốn nghe một bản nhạc.”

Vừa nói xong, mọi người đều kinh ngạc.

Ngày ấy Trữ Mạt Ly bước chân vào ba lĩnh vực đỉnh cao của truyền hình[1], nổi tiếng không ai có thể bì kịp, đến bây giờ anh vẫn còn rất nhiều fan, bọn họ ái mộ dung mạo hoàn mỹ, mền tài năng kinh thế, mền sự lạnh lùng huyền bí, cùng với những màn biểu diễn được xưng là có một không hai trong thế kỷ, thời khắc trên sân khấu cuối cùng của anh, là màn biểu diễn tình khúc dương cầm chứa đựng tình cảm sâu nặng nhất.

[1] ba lĩnh vực này bao gồm: phim điện ảnh, phim truyền hình và ca hát.

Không có tiếng hát, chỉ có tiếng đàn piano vang vọng trong hội trường có sức chứa hàng nghìn người mà không còn một chỗ trống, đó là ca khúc chưa bao giờ được công bố ra bên ngoài, Trữ Mạt Ly sáng tác, lúc ấy dưới khán đài lặng ngắt như tờ, như bị đoạt mất hơi thở, nín thở lắng nghe, ai cũng không thể quên tiếng đàn như thật như ảo kia, còn cả người ngồi trước cây đàn dương cầm phẳng phất như thần tiên hạ phàm – Trữ Mạt Ly.

Sau đó thủ khúc này biến mất cùng với sự ẩn lui không báo trước của Trữ Mạt Ly, cũng không có ai có thể biểu diễn lại màn diễn khúc không gì sánh bằng này nữa, thủ khúc này trở thành một truyền thuyết, theo như lời kể thì Trữ Mạt Ly chỉ dành tặng nó ột người, có người nói đó là con gái anh, cũng có người nói anh tặng cho An Thiển, có người còn nói là mẹ của con gái anh, nhiều cách nói đan xen nhau, nhưng vẫn chưa từng nghe thấy đáp án của đương sự.

Nếu bây giờ có thể được thưởng thức, đó là dịp may hiếm có, nhưng hưng phấn xong lại lập tức nguội lạnh, lấy tính cách của Trữ Mạt Ly mà nói, anh có thể dễ dàng đồng ý sao?

Thế nhưng, ngoài dự kiến của mọi người, Trữ Mạt Ly lại tao nhã đặt ly rượu xuống, chỉ đơn giản nói một chữ: “Được.”

Nhưng lại ngoài dự kiến của mọi người, câu trả lời vừa thốt ra xong, bên kia Trầm Khánh Khánh lại nói: “Không cần đâu, quà lớn như vậy, nhận không nổi.”

Cô nói bằng giọng điệu đùa giỡn, nhưng vẫn làm cho bầu không khí trong bữa tiệc một lần nữa quay về điểm đóng băng, về mặt Trữ Mạt Ly giống như mây bay trên bầu trời đêm, cao xa khó lường, dường như không có phản ứng gì, nhưng Ted ngồi bên cạnh anh thở cũng không dám thở.

Quân Quân muốn bóp chết Trầm Khánh Khánh, đối với phản ứng của cô vô cùng phẫn hận, Trầm Khánh Khánh né sang một bên, Quân Quân tức giận, kéo Trầm Khánh Khánh lại gần: “Được lắm, nếu đã như vậy, hôm nay cậu là nhân vật chính, lại nhận của bọn mình nhiều quà như thế, vậy cậu đi biểu diễn cho bọn mình xem đi.”

Cô ấy tuyệt đối cố ý, Trầm Khánh Khánh nghĩ. Nhược điểm duy nhất của Trầm nữ hoàng chính là... ca hát!

Giọng hát của cô rất hay, thế nhưng hay cũng đâu có đáng giá gì tới nhịp điệu.

Đơn giản mà nói, thì chính là ngũ âm không đầy đủ.

Nhưng mà, hôm nay cô có chuẩn bị mà đến, vì thế Trầm Khánh Khánh không từ chối, dưới ánh mắt hết hồn của Quân Quân cầm lấy micro, hắng giọng, ra hiệu điều chỉnh ánh đèn, chuẩn bị nhạc đệm, sau đó điều chỉnh hơi thở, nói: “Ồ đây đều là những người bạn mà tôi thân quen, nhiệt tình, quý mến, tôi không quen nói những lời sáo ngữ, trừ khi đó là lời kịch. Nhưng, tôi rất vui vì hôm nay mọi người có mặt ở đây, qua đêm nay, nếu có người hỏi các bạn, trong tình yêu Trầm Khánh Khánh là người như thế nào, tôi hy vọng các bạn sẽ trả lời, cô ấy không tốt, là một người thích tư lợi ỉnh.”

Dưới ánh đèn hơi mờ ảo, mọi người không thấy rõ vẻ mặt của Trầm Khánh Khánh, nhưng đa số đều đoán rằng nhất định hết sức kỳ lạ.

“Tôi hát không hay, xướng cũng vậy , các bạn sau này không được chê cười. Bài hát này, tặng ột người...” Trầm Khánh Khánh đột nhiên nhỏ giọng, cổ họng hơi nghẹn ngào, cô vội quay đầu đi che dấu, ra hiệu cho dàn nhạc bắt đầu diễn tấu.

Khúc nhạc vừa bắt đầu, Trầm Khánh Khánh liền nhắm mắt lại, cô nhất định thật chuyên tâm, trong bóng đêm, hòa theo giai điệu, không để một nốt nhạc nào bị lệch.

“Đáng tiếc thay, người cùng em đến suốt đường đời lại không phải là anh.

Đến ngã rẽ của cuộc đời ta lại vượt tay nhau và mất nhau từ đó..

Cảm ơn anh vì đã nắm chặt tay em suốt một chặng đường dài..

Để em biết được rằng, thì ra trên đời vẫn có thứ gọi là sự dục dăng kiên cường nhất.” [1]

[1] bài hát “Đáng tiếc không phải anh” của Lương Tịnh Như.

Trữ Mạt Ly và Quý Hàm ẩn trong bóng tối, không biết được thần sắc của người nào đáng sợ hơn.

34. Chương 49

Chương 49

Một quán cà phê nhỏ ở góc đường vắng vẻ, trước cửa lại chào đón hai vị khách. Cô gái đi đằng trước ăn mặc rực rỡ lấp lánh, trong nháy mắt thấp sáng cả quán cà phê nhỏ bé này. Dưới áo khoác dài ẩm áp là làn váy mát hồn khiến không khí trong quán nóng lên; làm cho ông chủ quán trung niên đang buồn ngủ liền giật mình tỉnh táo. Mà người đàn ông đi phía sau cô gái, ăn mặc gọn gàng chỉnh tề, khuôn mặt thanh tú như hoa sen, ánh mắt lại lạnh như băng, hai người ngồi trong góc khuất nhất.

“Ngại quá, giờ này chúng tôi phải đóng cửa rồi.” Ông chủ hơi khó xử, đi lên tiếp đón.

“Hai mươi phút thôi! Cho chúng tôi hai ly sữa nóng.” Cô gái xinh đẹp mở miệng trước.

Thôi được, làm thêm một chút cũng được, ông chủ gật đầu yên lặng rời đi.

Trong không gian nhỏ hẹp vang lên đĩa nhạc của Đặng Lệ Quân, không cao không thấp, kể ra cũng khó thể hiện được tình cảm rõ ràng.

Trầm Khánh Khánh đội mũ lông cáo, khăn quàng cùng một bộ váy kín lấy mặt cô, chỉ lộ một đôi mắt lạnh lùng lảng lảng nhìn về phía người đối diện.

Vừa rồi cô hát xong, đèn còn chưa bật, không ngờ Trữ Mạt Ly đã đứng lên rời đi, mặt sầm xuống y hệt khối băng ngàn năm, khí thế thật dọa người. Mà ngay sau đó, Quý Hàm nói, chúng ta nói chuyện.

Đúng là nên nói chuyện, vốn cô cũng muốn tìm anh ta nói chuyện.

“Sữa của hai người.”

Hai ly sữa nóng đặt trước mặt hai người, hơi nóng bốc lên nghi ngút. Nhưng không ai cúi đầu nhìn, để mặc hơi nóng bay lên mặt.

Trầm Khánh Khánh nói: “Tôi nghĩ, lúc này chúng ta không cần khách sáo nữa.”

“Ừ, sinh nhật vui vẻ, tặng em.” Quý Hàm đem một món quà được gói tinh xảo đặt trước mặt Trầm Khánh Khánh, “Em nhắn tin bảo tìm anh có việc, bây giờ có thể nói chưa?”

Trầm Khánh Khánh không nói gì, chỉ thẳng thừng đẩy một tờ giấy về phía Quý Hàm.

“Đây là cái gì?”

Trầm Khánh Khánh nhìn xuống dưới, lông mi dài khép một vòng hồ hững: “Là thứ anh vẫn muốn.”

Bàn tay Quý Hàm đặt trên tờ đơn ly hôn chợt ngừng lại: “Em muốn ly hôn?”

Anh nói ra câu này không chút mấy may khiếp sợ ngược lại lại khiến Trầm Khánh Khánh ngạc nhiên.

Nhưng, không phải anh không khiếp sợ, mà anh gắng gượng không chế giữ gìn tôn nghiêm, bàn tay đặt trên mặt bàn đã nắm chặt đến méo mó. Ai bảo đàn ông không có giác quan thứ sáu, đêm nay trong giây phút nhìn thấy cô, mắt phải anh đã nháy liên tục, ẩn chứa một dự cảm không lành.

Anh nói: “Anh sẽ không ký.”

Trầm Khánh Khánh nhìn môi anh trắng bệch đi, chợt thấy thật khó tin, hai tháng trước, người nói những lời này là cô, bây giờ lại đảo lộn hết rồi.

Trầm Khánh Khánh hơi mơ hồ, nói với anh: “Điều kiện rất tốt, sau khi ly hôn, một nửa tài sản của tôi thuộc về anh, căn nhà, xe thuộc về anh.”

Ánh mắt Quý Hàm bỗng trở nên sắc bén: “Em có ý gì? Thương hại anh?”

“Tôi chỉ làm theo pháp luật.”

“Anh không cần, em cầm về đi.” Anh lại đẩy tờ đơn về phía Trầm Khánh Khánh.

Trầm Khánh Khánh không nhúc nhích, chỉ nói: “Anh hiểu ý tôi khi để anh tham gia party hôm nay không?”

Quý Hàm bình tĩnh nhìn cô.

Cô nói một mạch, không chút do dự: “Chúng ta là người ở hai thế giới, cuộc sống của tôi nơi đèn màu rực rỡ, cuộc sống của anh đơn thuần trong sạch. Là tôi đã sai, chúng ta không xứng, tôi không nên ép anh kết hôn, cũng không nên kéo dài cuộc hôn nhân này tới 5 năm, hôm nay tôi trả tự do cho anh.”

Mặt Quý Hàm tái nhợt đến trong suốt, vẻ mặt trấn định xuất hiện vết nứt: “Trầm Khánh Khánh, đừng nói nghe hay như vậy, là em trả tôi tự do, hay cho bản thân đường lui vậy? Ném tôi đi, sau đó đến ôm ấp hẳn phải không?”

Giọng hát Đặng Lệ Quân vẫn dịu dàng, ngân nga kể câu chuyện tình yêu, ông chủ tựa trên ghế sau quầy, dán mắt vào hai vị khách bàn kia, sau đó thấy chuyện không liên quan tới mình liền cúi đầu.

Sau một lúc lâu, Trầm Khánh Khánh vẫn dùng giọng nói nhàn nhạt ấy, nói: “Phải.”

Con người Quý Hàm chợt co rút lại, trái tim như bị đục một lỗ, đau đến không thể thở. Anh nghĩ cô muốn ly hôn, không thể ngờ rằng cô lại thừa nhận rõ ràng như vậy.

Anh đành tự lừa mình dối người hỏi lại một lần: “Em... nói cái gì?”

“Là tôi tới ôm ấp anh ấy.” Thế nhưng cô lại nói thật rõ ràng.

“Cô!”

Bài hát tiếng Trung đột ngột dừng lại, cả người Quý Hàm cứng ngắc, hai tay chống đỡ vào mép bàn, sắc mặt xanh mét, Trầm Khánh Khánh đối diện thì lông mi cũng chưa động chút nào.

Ông chủ ngừng việc ngừng đầu, đang định qua xem, người đàn ông kia lại ngồi xuống.

“Đừng đùa nữa.” Anh đè thấp tiếng nói, dường như có ngàn đao đang cắt giữa yết hầu, “Đây là em thừa nhận, em thích Trữ Mạt Ly sao?”

Trầm Khánh Khánh mặt không đổi sắc: “Phải tôi thích anh ấy, tôi muốn ở bên anh ấy.”

Quý Hàm hoàn toàn ngây dại rồi, theo bản năng, anh lắc đầu không tin nổi.

“À...” Trầm Khánh Khánh khẽ cười nói, “Trước kia tôi không thừa nhận, anh không tin. Bây giờ tôi thừa nhận, anh vẫn không tin. Đây mới là vấn đề, bất kể tôi nói cái gì, anh cũng chẳng tin. Tôi phiền lắm rồi, vậy nên, đừng ở đây đi.”

Đầu tiên Quý Hàm nghẹn giọng, vừa bình thường đã vội nói: “Em đã nói tuy Trữ Mạt Ly có thể lực lớn, gia cảnh bất phàm, nhưng hẳn có con gái, lại là người trong giới giải trí, em nói em với hẳn còn có cái hợp đồng gì đó. Hẳn nói theo đuổi em, chỉ có chút thật lòng thôi. Em đừng ngốc vậy, hẳn không phải thật lòng.”

“Quý Hàm, chúng ta không có khả năng.”

“Không.”

Trầm Khánh Khánh như không nghe thấy: “Tất cả trách nhiệm tôi đều chịu. Mẹ anh ảm ỉ như vậy cũng đều do tôi. Là tôi thay đổi tình cảm, cũng là tôi đùa giỡn tình cảm của anh. Tôi trói buộc anh 5 năm, độc ác lại ích kỷ, là tôi không xứng với anh.”

Cô hạ mắt, lông mi run nhẹ nhẹ.

Từng lời Trầm Khánh Khánh sắc như dao, dao đâm vào tim, cả người Quý Hàm rét lạnh, quên cả bản thân đang ở trong quán cà phê ấm áp, giật mình tưởng bầu trời trong vạt kia là đại tuyết. [1]

[1] đại tuyết: một trong 24 tiết, thường vào khoảng ngày 6,7,8 tháng 12

“Em thật độc ác và ích kỷ...” Quý Hàm không thở được, Trầm Khánh Khánh cả kinh, sợ bệnh suyễn của anh tái phát, còn bảo anh hít sâu vài lần, dần bình thường lại, anh lại nhắm mắt nói: “Anh sẽ không ký.”

“Anh luôn kêu tôi buông tha anh, sao bây giờ lại là anh cố chấp?”

“Trữ Mạt Ly không phải người em có thể nhìn thấu.”

“Tôi không cần nhìn thấu anh ấy, chỉ cần anh ấy đối xử tốt với tôi, tôi thích là được.”

“Em cứ tự lừa mình dối người như vậy sao?”

Trầm Khánh Khánh không hề động đậy: “Bây giờ anh mới biết sao. Tôi thật ngốc, cũng vì tôi lừa mình dối người 5 năm, mới khiến tôi níu kéo tình cảm của chúng ta.”

“Hiện tại vẫn còn kịp, tới bây giờ anh vẫn chưa từng nói anh không thích em, chúng ta cùng nhau níu giữ.”

“Quý Hàm, tình yêu không nói bằng miệng, chỉ sợ anh nói ngàn lời cũng không bằng cảm xúc của một cái ôm. Khi tôi bị anh trách móc, tôi luôn xin anh tin tôi, anh luôn không hiểu. Nhưng mà,” Trong mắt Trầm Khánh Khánh bỗng như có tia sáng lóe lên, như vì sao sáng đơn lẻ giữa trời đêm, “Tôi còn phải cảm ơn anh, cho tôi hạnh phúc thời non trẻ, rồi dần dần, là bị thương, đau khổ cùng... giải thoát.”

Nước mắt cuối cùng vẫn bị Trầm Khánh Khánh ép lại, cô thật sự không hợp với vẻ ai oán sâu khổ này. Không phải chưa từng nghĩ rằng sẽ ung dung đặt đơn ly hôn trước mặt anh, sau đó dùng giọng điệu cao ngạo nhất có thể nói ly hôn, như vậy mới thích hợp với tính cách của Trầm Khánh Khánh. Khi trả thù thì tuyệt đối không lưu tình, nhưng suy nghĩ này chưa ở trong đầu cô tới một phút đồng hồ thì đã bị gạt đi.

Quý Hàm không phải kẻ thù của cô, mà là người cô từng yêu. Cho dù bây giờ quan hệ của bọn họ đã hoàn toàn thay đổi, cô biết rất nhiều chuyện không phải lỗi của anh, nhưng sinh ra hiểu lầm, xuất hiện khoảng cách, cô lại trở thành người nóng nảy cũng phải chịu một phần trách nhiệm.

Vậy nên, lý trí mà nói, sau khi xét lại vấn đề một cách cẩn thận, dù cho nhiều năm như vậy, Trầm Khánh Khánh thấy trở mặt với mọi người, chia tay trong đau khổ, không bằng chia tay trong hòa bình đi...

Một mình cô đi khỏi quán cà phê, mặc Quý Hàm ngồi đó với hai ly sữa đã lạnh ngắt. Gió lạnh bên ngoài bất chợt thổi mạnh tới, không khỏi khiến người ta rùng mình một cái, thở ra khí trắng, Trầm Khánh Khánh túm chặt cổ. Trong đầu cô bây giờ rồi thành một đống, tuy kế hoạch được thiết kế tốt đẹp miễn cưỡng hoàn thành, nhưng quá trình với kết quả lại không hoàn hảo như cô tưởng tượng.

Trong ngực trừ cảm giác thoải mái, còn có từng tia từng tia thương hại.

Thuyền Trưởng đỗ xe ở đầu phố, Trầm Khánh Khánh bước nhanh hơn, nhưng mà, đúng lúc này, trong bóng đêm, không biết có người nào đột nhiên xông ra từ góc tối, kéo mạnh Trầm Khánh Khánh vào trong ngõ hẹp.

Mọi chuyện xảy ra nhanh như chớp, nhanh đến mức Trầm Khánh Khánh còn không nhìn rõ diện mạo đối phương, nhưng bây giờ một ý nghĩ chợt xuất hiện trong đầu khiến cô hoảng sợ, cô bị người ta tấn công rồi.

Thuyền Trưởng ở ngay phía trước, khoảng cách này hẳn là cậu ta nghe thấy, ngay khi cô muốn hét lên, người nọ lập tức kéo mạnh khăn quàng cô xuống, một nụ hôn mãnh liệt nóng bỏng hạ xuống môi cô.

Trầm Khánh Khánh giãy dụa theo phản xạ, lại bị người nọ kéo vào trong lồng ngực, sau đó cô nghe được một giọng nói quen đến không thể quen hơn: “Xuyt, đừng nhúc nhích.”

Tim Trầm Khánh Khánh tựa hồ ngừng đập một giây, sau đó lập tức đập nhanh không ngừng.

Mặt trăng dịch chuyển khỏi đám mây, ánh trăng sáng rọi lập tức hạ xuống dưới lông mi của Trữ Mạt Ly, ánh trăng lại rơi xuống theo khe hở, rọi xuống ánh mắt đen như mực, tản ra một lớp ánh sáng dịu dàng, ở nơi nào trong đó, Trầm Khánh Khánh thấy được chính mình.

Cô không nhúc nhích, sau đó anh vội ôm lấy cô, đặt xuống một nụ hôn dịu nhẹ, dịu nhẹ đến khó tin, từng chút từng chút, triển miên, kéo dài, như vĩnh viễn không có điểm dừng.

Đầu Trầm Khánh Khánh choáng váng và mờ mịt, cơ thể dần bình tĩnh lại, tay cô còn bị anh nắm vào trong ngực, dán tại trước ngực anh, cảm nhận được nhịp đập nhanh mà mạnh mẽ ở đó.

“Dị chút...”

Khoảng cách hôn môi này, cô hơi nghiêng đầu muốn nói chuyện, lại bị anh hôn thêm cái nữa, dường như anh vô cùng kiên nhẫn, không biết mệt mà truyền lại cho cô tình cảm không hề che giấu.

Không biết qua bao lâu, khi Trầm Khánh Khánh hoảng hốt tỉnh táo lại, đúng lúc bắt gặp một đôi mắt đẹp đẽ, ánh mắt kia vẫn nhìn cô, hiện lên ý cười mỉa hoặc, cô ngẩn người, sau khi phản ứng lại, đẩy anh ra, nghiêng người che dấu khuôn mặt đỏ ửng của mình. Trầm Khánh Khánh xấu hổ sửa lại khăn quàng, người bên cạnh không lên tiếng, cô lại càng xấu hổ, đành kiên trì quay đầu lại nói: “Không phải anh giận quá nên đi rồi sao?”

Khuôn mặt Trữ Mạt Ly trong bóng đêm trắng ngần như ngọc, dường như rực sáng, anh thản nhiên nở nụ cười: “Ừ, nhưng anh lại không cam lòng, nên trở lại.”

Trầm Khánh Khánh nghi ngờ nói: “Không cam lòng?”

Trữ Mạt Ly lấy điện thoại ra: “Phải gọi em là ngu ngốc.”

“Khụ khụ... ý trên mặt chữ.” Ánh mắt Trầm Khánh Khánh sáng lên.

“Cái này coi là đáp án?”

“Không hiểu thì thôi.”

“Anh cũng không giải thích được nữa, em nhận năm ngày của anh rồi à?”

Trầm Khánh Khánh ậm ừ.

“Có qua có lại, của anh đâu?”

Trầm Khánh Khánh sợ run, nhú mào: “Anh đừng quá phận, chẳng qua là năm ngày, đã muốn cướp nửa đời sau của em à?”

Trữ Mạt Ly khẽ chớp mắt, rất kinh ngạc: “Anh chưa nói nửa đời sau, thế mà em đã muốn rồi à?”

Trầm Khánh Khánh nhất thời vô cùng xấu hổ, so chiêu với anh, quả nhiên cô đánh không lại, có phần giận dỗi quay mặt đi, lại bị anh ôm lấy từ phía sau, cảm nhận được cảm anh nhẹ nhàng đặt trên vai mình. Hơi thở lạnh thấu xương trên người anh bao bọc lấy cô, mà giọng nói kia như ma chú chui vào tai, lập tức khiến người ta mềm nhũn.

“Không có lời gì muốn nói với anh à?”

“... Không có.”

“Thật không có?”

“...”

“Vẫn còn áy náy à?”

“Vì sao phải áy náy?”

“Quý Hàm.”

Trầm Khánh Khánh khẽ cắn môi, không nói nên lời.

“Không phải áy náy, nếu thấy hấn thua thiệt, thì để anh lo.”

Tuy giọng điệu không được tốt lắm, nhưng lời này nói ra cũng khiến mũi Trầm Khánh Khánh hơi cay.

“Còn không muốn nói à?”

“Nói gì chứ?”

“Khánh Khánh, em vẫn muốn giả ngu?”

“... Sao lại như vậy, em không nói đâu, đây là chuyện đàn ông nói.”

“Hình như anh đã sớm thổ lộ rồi.”

“Này, anh thổ lộ với em trong mộng à.”

Trữ Mạt Ly lấy điện thoại trong túi áo khoác của Trần Khánh Khánh, mở xem một chút, tìm thấy tin nhắn truyện cười kia: “Đọc một chút, chữ đầu tiên mỗi đoạn.”

Trần Khánh Khánh ù ù cạc cạc: “Cái gì vậy... I ... Sau đó là, love... Ủ... You... !”

I love you.

Anh nhìn màn hình chăm chú, đầu óc trống rỗng, hơi thiếu dưỡng khí.

Đây là đáp án anh vẫn khiến cô tự hỏi.

“Cám ơn.”

“Gi?”

“Lời tỏ tình của em.”

“...” Trần Khánh Khánh nhất thời phải quay lại đánh anh, nếu không nói lại được, chỉ có thể dùng bạo lực.

Nhưng anh lại cúi đầu, giọng nói như ma chú lại vang lên, khiến cô dừng tay: “Anh vẫn thấy, hành động quan trọng hơn lời nói. Rất nhiều chuyện anh sẽ không nói, nhưng không có nghĩa là anh không làm.”

Trần Khánh Khánh sững sờ tiến vào vòng tay anh, anh bọc cô trong áo khoác của mình, dính sát vào ngực anh, hai người như phải hợp hai thành một.

Giọng nói của anh trầm thấp như vậy, chân thành như vậy, đáng tin như vậy, không giống mấy chàng trai ngây thơ then thùng thổ lộ, cũng không giống lời ngon tiếng ngọt nịnh hót của người yêu, mà sâu như biển, rộng như trời.

“Nhưng, nếu có hành động, em vẫn sẽ không tin, tưởng đây là trò đùa của anh. Vậy thì, anh nói một lần.”

Môi Trữ Mạt Ly dán lên vành tai cô, tiếng nói chỉ để mình cô nghe được, dịu dàng: “Từ thích này rất nông cạn. Anh yêu em, Trần Khánh Khánh.”

35. Chương 50

Chương 50

Thật lâu thật lâu sau này, khi Trần Khánh Khánh hồi tưởng lại, có lẽ trong thế giới này người thực tâm yêu cô chỉ có một người, yêu cô hơn cả bản thân cô, cho dù người kia chỉ nói anh yêu em một lần duy nhất, cho dù cô đã nhiều lần làm tổn thương anh.

Khi Trần Khánh Khánh mở mắt ra, trời còn chưa sáng, đồng hồ báo thức mới chỉ 5 giờ, mà tới 3 giờ cô mới ngủ, nhưng đầu óc cô rất hưng phấn, khiến cô rớt cuộc cũng chẳng thể đi vào giấc ngủ, trở mình một cái rồi rời giường, pha ỉnh một ly cà phê, dựa vào trước cửa sổ sát sàn, co người lại thành một khối, hơi cà phê ầm ập phủ mờ ánh mắt. Trong lúc mờ mờ ảo ảo như vậy, dường như cô lại nhớ đến đêm qua.

Đó không phải ảo giác chứ?

Trần Khánh Khánh che mặt, vỗ lại vỗ, vỗ lại vỗ, đau rồi, nói cách khác, cô không có nằm mơ... Bất kể nhớ lại bao nhiêu, đều thấy không chân thật.

Giọng nói trầm thấp dịu dàng của Trữ Mạt Ly từng giây từng phút đều ở trong đầu cô, lặp lại một lần lại một lần, anh nói anh yêu cô, anh nói người anh yêu chính là Trần Khánh Khánh, anh nói chính là yêu chứ không phải thích, ôi!

~ Bất kể nghe đi nghe lại mấy lần, cô cũng không thấy chán, dù tuổi cô bây giờ không nên bắt chước mấy cô gái nhỏ, nhưng cô vẫn không khỏi lẩn qua lẩn lại, cười đến mất cả hình tượng, thậm chí còn muốn nhảy nhót trong phòng.

Đương nhiên, điều này tuyệt đối không thể để Trữ Mạt Ly biết được.

Mối tình với Quý Hàm giúp Trầm Khánh Khánh hiểu một cách sâu sắc rằng, người nào nỗ lực nhiều hơn luôn dễ bị tổn thương hơn. Sự thất bại dạy cho cô biết, ngay từ đầu phải nắm quyền chủ động, khi còn chưa xác định Trữ Mạt Ly rốt cuộc yêu cô đến đâu, cô không thể thể hiện quá nhiều tình cảm... Được rồi, chuyện này rất khó, cô thừa nhận cô vui sướng đến mức không thể khống chế chính mình.

Tuy Trầm Khánh Khánh vẫn cố trấn tĩnh, ra vẻ bình thường, nhưng từ những tiểu tiết không đáng kể, những người cùng làm việc trong đoàn phim vẫn nhìn ra được tâm trạng Trầm nữ hoàng hôm nay tốt đến mức có thể mặc kệ mưa gió bên ngoài. Trầm Khánh Khánh là một người rất khôn khéo với mọi người, vậy nên, bình thường mà nói thì hằng này, tâm trạng cô đều giữ nguyên ở trạng thái thoải mái, mỉm cười, dịu dàng, lễ phép. Thần sắc cô hôm nay lại có vẻ xinh đẹp khác, trên màn ảnh thì cả người tỏa sáng lóa mắt, nở nụ cười động lòng người.

Giờ nghỉ trưa, phó đạo diễn hay trêu chọc cô nói: “Hôm qua em sinh nhật vui vẻ như vậy sao? Hôm nay cười không khép miệng được kìa!”

Mặt Trầm Khánh Khánh đỏ lên, mỉm cười: “Cũng không tồi.”

Cô ngồi một bên nghỉ ngơi, Ada đặt trước mặt cô một chén trà nóng, lại gần bên tai cô cười hắc hắc.

Trầm Khánh Khánh làm như không có chuyện gì hỏi: “Cô nhóc, cười cái gì?”

“Chị Khánh Khánh

” Quá mờ ám, cực kỳ mờ ám!

“Em cười làm chị nổi da gà.” Trầm Khánh Khánh run rẩy, cố tình cốc vào đầu cô, “Nghiêm túc chút.”

“Em rất nghiêm túc đấy.” Ada mở to đôi mắt sáng, “Em rất nghiêm túc hối hận vì tối qua không cùng Thuyền Trưởng chờ chị, nếu không... Hắc hắc.”

Nếu không có thể thấy hai người cuối cùng cũng tay cầm tay, có đôi có cặp, à, còn cả vẻ thẹn thùng của chị Khánh Khánh nữa.

Trầm Khánh Khánh lại cốc vào đầu cô: “Khụ khụ, đừng bà tám, cẩn thận chị trừ tiền lương của em đấy.”

Lúc này, Trầm Khánh Khánh nhìn một chiếc xe cách cửa không xa, cô biết chiếc xe kia, nheo mắt lại. Qua một lát, một đại mỹ nhân thong thả xuống xe, thường phục mà như đi dự tiệc, lại mặc chiếc váy dài đính đá, trang điểm tinh xảo càng tôn lên vẻ đẹp như hoa, mưa lớn làm nền cho cô ta, cô ta tao nhã bước từng bước lại gần.

An Thiển đến thăm đoàn phim hay là đến tỏa hormone đây...

Trầm Khánh Khánh hừ lạnh, dù sao cũng không liên quan tới cô.

Cũng không ngờ, đạo diễn Lí lại tự mình nghênh đón: “Tiểu Thiển đến đây, lát nữa trực tiếp diễn, không sao chứ?”

Mắt hạnh của An Thiển tỏa sáng tứ phía, đôi môi đỏ mọng khẽ cong lên: “Không sao, kịch bản em xem cả rồi.”

Trầm Khánh Khánh ngồi cách đó không xa, bọn họ nói chuyện gì cô đều nghe được, nhưng cô vẫn không phản ứng lại, An Thiển vào đoàn phim?

“Sao lại thế này?” Cô lập tức quay đầu lại hỏi Ada, “Cô ta diễn “Nữ hoàng áo trắng?””

Ada tỏ vẻ thật ngạc nhiên: “Chị không biết sao? Cô ta được chọn cho vai khách mời, sẽ có cảnh diễn trong bốn tập.”

Trầm Khánh Khánh cầm kịch bản, cau kính: “Mọi người chẳng ai nói với chị, chị biết sao được! Gọi Ted ra đây!”

Lúc này, An Thiến đã bước về phía cô, thản nhiên chào hỏi mấy diễn viên khác, sau đó đi thẳng tới trước mặt Trần Khánh Khánh. Trần Khánh Khánh vắt chéo một chân lên, lười biếng ngẩng đầu, không chút để tâm, nhìn lướt qua chân cô ta một cái, ánh mắt suýt nữa bị đám kim cương kia đâm thủng.

Cô không muốn chào hỏi, cô ta khiến cô buồn nôn, nhưng giờ có nhiều ánh mắt nhìn cô chằm chằm như thế, cô phải giữ gìn hình tượng tốt đẹp của bản thân mình.

Trần Khánh Khánh hờ hững nói: “Không ngờ cô cũng hứng thú với bộ phim này. Chào mừng tham gia.”

“Cũng tạm, nếu không phải Mạt Ly mời tôi, tôi cũng không phải mất thời gian.” An Thiến vén mái tóc dài, phong tình vạn chủng.

Trần Khánh Khánh thăm cau mày, nhưng mặt ngoài vẫn cố giữ giọng điệu ấy: “Mạt Ly tính toán thật chu toàn, “Nữ hoàng áo trắng” có cô tham gia, sẽ càng nổi tiếng. Vậy cô ở lại, tôi đi bổ trang.”

Cô phản ứng bình tĩnh lại khiến An Thiến bất ngờ, cô ta tiến lên từng bước, bình tĩnh đến trước mặt Trần Khánh Khánh: “Nghe nói hợp đồng của cô sắp hết hạn, lần trước khi tôi cùng Mạt Ly ăn cơm, có vẻ anh ấy cũng không muốn kéo dài hợp đồng. Tôi thay Kiều tổng hỏi một câu, cô có muốn tới giải trí Thời Đại không?”

Trong lòng Trần Khánh Khánh lại nổi sóng, cổ đờ nén xúc động, vẻ mặt tự đắc kia của An Thiến đã cắt đứt tâm trạng tốt của cô.

Ở trước mặt có nhiều người như vậy, cô cũng không thể đánh mất thể diện, Trần Khánh Khánh cũng mỉm cười rạng rỡ đáp lời: “Vậy phiền cô nói với Kiều tổng, tôi sẽ suy nghĩ.”

Trần Khánh Khánh bình tĩnh như vậy lại khiến An Thiến thật ngạc nhiên. Cô tưởng rằng Trần Khánh Khánh nếu không nổi trận lôi đình thì cũng sa sầm mặt mũi. Chẳng lẽ cô ta đã quên cuộc nói chuyện lần trước sao? Không thể, hay là cô ta không thêm để ý? Càng không thể, Trần Khánh Khánh là loại phụ nữ kiêu ngạo, tuyệt đối sẽ không tha thứ cách làm ấy của Trữ Mạt Ly. Nếu đúng như cô tính, quan hệ giữa bọn họ hẳn là đang rất xấu, vậy cuối cùng là vì cái gì chứ...

Khi hai người âm thầm tranh đấu, Ada chọc chọc Trần Khánh Khánh, Trần Khánh Khánh hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Ada chỉ về phía sau, Trần Khánh Khánh và An Thiến cùng quay đầu lại.

Trữ Mạt Ly cụp ô, một áo khoác dạ dáng dài rất khó mặc, nhưng anh mặc lên lại tản ra phong thái quý tộc, phối với quần đen, giày thấp cổ, tất cả đều hoàn hảo như vậy.

Chỉ là nửa ngày không gặp, Trần Khánh Khánh lại có cảm giác như cách ngàn thu.

Trữ Mạt Ly vừa cởi gang tay, vừa tới bên cạnh Trần Khánh Khánh, nở nụ cười có lực sát thương rất lớn: “Em ăn cơm chưa?”

Trần Khánh Khánh rõ ràng ngây dại rồi, trái tim cũng không chịu thua kém mà đập mạnh, thật là kỳ lạ, trước kia vẫn không biết sức đề kháng của mình lại yếu ớt như vậy.

“Chưa.”

“Đi ăn cùng anh nhé?”

“Vâng.”

An Thiến bị bỏ qua một bên, rất xấu hổ: “Mạt Ly.”

Trữ Mạt Ly nghe tiếng liền nghiêng mặt, có phần lạnh nhạt: “À, cô tới rồi.” Rồi lại quay đầu lại, khoác áo giúp Trần Khánh Khánh, “Bên ngoài rất lạnh, sao em mặc ít thế!”

Nói xong, tháo khăn quàng của mình xuống, trước mặt mọi người cẩn thận quàng lên cổ Trần Khánh Khánh, còn nói: “Như vậy tốt hơn rồi.”

Trên khăn quàng cổ lông cừu còn mang theo nhiệt độ cơ thể anh, kề sát làn da của Trần Khánh Khánh rồi thắm vào trong lòng cô, tâm trạng vừa bị An Thiến phá hỏng nhờ một hành động của anh lại ảm áp trở lại.

Trầm Khánh Khánh vui nửa gương mặt vào khăn quàng, khẽ nhắm mắt, vậy mà lại có vẻ thẹn thùng của cô gái nhỏ, người xem phía xa không khỏi thì thầm, bàn tán.

Phượng Thuần từ bên kia đi tới, đã thay xong đồ diễn, cười nói: “Hiếm khi Trữ tổng đích thân tới thăm, vậy anh muốn đi ăn không? Không bằng bốn người chúng ta cùng đi?”

Trữ Mạt Ly thần nhiên từ chối: “Nghỉ trưa hơi vội, để lần sau có thời gian.”

Nhưng Trầm Khánh Khánh lại nói: “Không sao, tìm nơi gần một chút.”

Đều nói chuyện hoàng đế Trữ đã quyết định thì đừng ai nghĩ thay đổi được, nhưng Trầm Khánh Khánh thuận miệng nói một câu lại khiến anh thay đổi chủ ý, chút ngoại lệ này người có lòng sao có thể không cảm nhận đây.

Sau khi nói với đạo diễn Lí, bốn người định ăn tại một nhà hàng gần đó, chỉ là, hai ảnh hậu, hai ảnh đế, bốn người này đi cùng nhau thật sự rất khoa trương, quả thực là quả bom lớn, người xem chỉ cần liếc mắt một cái thì cũng không thể rời đi.

Không còn cách nào, bọn họ đành phải đến một nhà hàng có phòng ăn riêng, bốn người này vừa vào cửa, nhà hàng nhất thời rục rịch chói lóa, ông chủ mừng như điên, vừa vui vừa khấn trương đi ra tiếp đón, mời vào phòng lớn nhất. Vừa ngồi xuống, Phượng Thuần liền nở nụ cười: “Trữ tổng, chắc đây là lần đầu tiên anh tới nhà hàng nhỏ như vậy ăn cơm nhỉ?” Anh ta lại nhìn bốn phía xung quanh, nói, “Tuy hơi đơn giản, nhưng sạch sẽ, cũng tạm chấp nhận được.”

Trữ Mạt Ly cũng chưa nhăn mày chút nào, cầm lấy chén trà Trầm Khánh Khánh vừa rót, nói: “Đây không phải lần đầu tiên.”

An Thiển ngạc nhiên nói: “Anh có thể nuốt trôi ở mấy nơi như vậy sao?” Cô ta lại không thể chịu được nơi không có đẳng cấp này.

Trầm Khánh Khánh cũng hơi bất ngờ, cô nghe nói cho tới bây giờ Trữ Mạt Ly vẫn ăn thứ ngon nhất, dùng đồ tốt nhất, một ly nước trong nhà cũng là hàng nhập khẩu cao cấp, ba bữa một ngày đều do đầu bếp hạng sao trong nhà làm. Đối với cuộc sống cao cấp này của anh, Trầm Khánh Khánh từng vô cùng khinh thường căn bệnh hoàng đế này.

“Ừ, trước kia thường xuyên đến.” Trữ Mạt Ly không cho là đúng nói.

Mặt khác miệng ba người kia mở thành hình chữ o rồi, nhưng Trầm Khánh Khánh nhanh chóng hiểu ra, Trữ Mạt Ly không thể tới đây một mình, cũng không ai dám ép anh đến, đại khái là anh cùng đi với vị nào rồi.

Trầm Khánh Khánh sờ khăn quàng cổ, hơi buồn bực, đúng lúc Trữ Mạt Ly cầm thực đơn hỏi cô: “Em ăn gì?”

“Tùy anh. Anh quyết định đi.”

Trữ Mạt Ly cũng không dơ dài nữa, thậm chí chẳng hỏi hai người đối diện ăn gì, trực tiếp gọi đồ ăn. Cũng may người khác đều hiểu rõ tính cách duy ngã độc tôn này của anh, không tỏ ra bất mãn, chẳng qua ánh mắt An Thiển nhìn Trầm Khánh Khánh lại lạnh hơn.

Thức ăn liên tiếp được mang lên, bốn người ăn ý động đũa.

Còn chưa ăn được mấy miếng, An Thiển liền cầm chén trà trên tay đứng lên kính Trữ Mạt Ly: “Mạt Ly, không có rượu, em lấy trà thay rượu, cảm ơn anh cho em vai diễn đặc sắc này.”

Mạt Ly Mạt Ly, gọi đến là thân mật, Trầm Khánh Khánh thầm khinh bỉ.

Trữ Mạt Ly không đáp lễ cô ta, chỉ uống một ngụm trà, sau đó nhàn nhạt nói: “Đặc sắc hay không, còn phải xem cô diễn thế nào.”

An Thiển bị Trữ Mạt Ly bỏ mặc, không cam lòng thu tay, lại ngồi xuống.

“Ngày trước tôi còn đang nghĩ, cái vai diễn bệnh nhân biến thái ấy sẽ tìm ai tới diễn đây, không ngờ lại là cô.” Trầm Khánh Khánh nói với An Thiển, ánh mắt lại lạnh lùng liếc Trữ Mạt Ly, ngụ ý là – chờ đấy, về rồi em chinh anh.

Trữ Mạt Ly khê ho một tiếng, cầm chén trà nhấp một ngụm che dấu, khóe miệng không khỏi cong lên vài độ.

“Ha ha, tuy vai diễn này không lớn, nhưng rất hấp dẫn, tôi rất thích.”

“Chiều nay anh với em có ba cảnh, không có vấn đề gì chứ?” Phương Thuần không chút để ý hỏi.

Khuôn mặt tươi cười của An Thiển đột nhiên biến mất, mặt không đổi sắc nói: “Anh đang nói chuyện với ai vậy?.”

Trầm Khánh Khánh nhìn bên này, lại nhìn bên kia, à, hai người này chiến tranh lạnh rồi.

“Nhìn cái gì vậy, ăn đi.”

Trầm Khánh Khánh hoàn hồn, thấy Trữ Mạt Ly đưa mình một bát đầy thức ăn, dở khóc dở cười: “Anh nghĩ em là heo à, sao ăn hết đồng này chứ!”

Ai ngờ người kia lại nói: “Em gầy quá, người khác lại tưởng anh ngược đãi em.”

An Thiển chen vào: “Mạt Ly, Khánh Khánh dễ lên cân, phải chú ý ăn uống mới có thể giữ dáng.”

“Cô tưởng tôi không biết sao.”

“Không phải chuyện của cô.”

Hai tiếng nói đồng thời vang lên, bốn người cùng sửng sốt, sau đó Trầm Khánh Khánh không khỏi mỉm cười, cười xong lại lập tức chỉ vào Trữ Mạt Ly trách móc: “Đừng nói theo em chứ...”

Cô còn chưa nói xong, Trữ Mạt Ly bỗng nhiên gấp một viên thịt nhét vào trong miệng cô, cười thật gian xảo: “Khi ăn cơm thì đừng nói nhiều.”

Về mặt Trầm Khánh Khánh há miệng thật sự đáng yêu, cuối cùng chỉ có thể gượng dữ nhắm nuốt cắn xé miếng thịt viên kia.

Phương Thuần đối diện mắt không thấy tâm không phiền, tự mình ăn cơm, An Thiển cảm thán rằng cô vốn định tới công kích, không ngờ khiến mình bị thương nặng. Nếu ban đầu cô còn ôm may mắn, nghi ngờ bọn họ có chuyện gì, thì bây giờ cô có thể khẳng định... rất đau đớn, đau đến mức cô không biết thứ vừa uống là trà hay độc dược.

An Thiển gắng giữ nguyên sắc mặt, đứng lên: “Tôi đi toilet.”

Qua một lát, điện thoại Trầm Khánh Khánh rung, cô vừa cầm lên đã thấy, là tin nhắn của An Thiển: cô tới đây.

Thú vị đây, cô rất muốn xem cô ta định giở trò gì.

Trầm Khánh Khánh giả vờ ăn xong, sau đó tỏ ra hốt hoảng, nói cô bỗng nhớ ra phải bàn giao cho Ada một việc quan trọng, vì thế cầm điện thoại vội vội vàng vàng chuẩn ra cửa.

An Thiển đứng trước bồn rửa tay, hai tay bắt chéo trước ngực, phong thái lạnh lùng, Trầm Khánh Khánh vừa mới đi vào, cô ta liền lao tới hỏi: “Ngay cả lòng tự trọng cô cũng không có sao? Cô tiếp cận Trữ Mạt Ly rốt cuộc có mục đích gì, hay là, cô muốn lợi dụng anh ấy?”

Trầm Khánh Khánh không nghĩ ra, An Thiển này, giới truyền thông luôn miêu tả cô ta là thông minh điềm đạm, nhưng bây giờ cô không thấy cô ta thông minh ở điểm nào, rồi lại còn điềm đạm nữa. Trong chiến tranh, đánh mất bình tĩnh là kiêng kỵ lớn nhất, lần trước giao chiến Trầm Khánh Khánh mất bình tĩnh, lần này cô sẽ không ngu ngốc như vậy.

Trầm Khánh Khánh bất ngờ nói: “Cô nói đúng rồi đấy! Tôi mặc kệ Trữ Mạt Ly có ý gì với mình, chỉ cần anh ấy giúp tôi đạt được thành tựu đỉnh cao là được rồi.”

Cô mới lười thổ lộ lòng mình với người phụ nữ này.

“Cô cho rằng Mạt Ly sẽ như cô mong muốn sao?”

Mạt Ly Mạt Ly, gọi thuận miệng như vậy, Trầm Khánh Khánh đề nén khó chịu, thản nhiên nói: “Không phải tôi có khuôn mặt sao.”

“Trầm Khánh Khánh.” An Thiển chợt nở nụ cười, như nắm chắc phần thắng, “Cô rất tự cao.”

Trầm Khánh Khánh lại nhìn cô ta bằng ánh mắt thương hại: “An Thiển, tôi thật buồn thay cho cô.”

“Cái gì?”

“Cô trầm luân vào thứ tình cảm trong quá khứ, căn bản không biết bản thân cần cái gì, nhìn cô bây giờ, tôi như thấy mình ngày trước. Nhưng may mắn là, bây giờ tôi rất rõ tôi phải làm gì. Cô đừng dán mắt vào Trữ Mạt Ly không rời như vậy, nhìn cho kỹ người bên cạnh mình đi.”

Trầm Khánh Khánh có thể nói những lời này cũng đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ. Cô quay người bước đi, xem nhẹ một tia âm trầm chợt lóe trong đáy mắt An Thiển.

Trầm Khánh Khánh vừa mở cửa, trước mặt đột nhiên xuất hiện một người.

Không biết từ khi nào Trữ Mạt Ly đã đứng bên ngoài.

36. Chương 51

Chương 51

Trầm Khánh Khánh hơi choáng váng, lập tức hiểu ra thủ đoạn bậc này trừ An Thiển thì còn ai nữa!

Cô quay ngoắt lại, quả nhiên An Thiển đang như cười như không nhìn cô, tuy rất muốn che giấu sự đắc ý, nhưng đôi má lúm đồng tiền kia vẫn bán đứng cô ta. Trầm Khánh Khánh bực mình còn chưa nói được nửa chữ, cổ tay đã bị người khác nắm lấy, Trữ Mạt Ly kéo cô về phía sau, cả người lạnh lẽo dọa người. Mặt anh lạnh như băng, khỏe miệng cố ý mỉm cười, trong nụ cười ấy cất giấu ngàn vạn lưỡi dao, lập tức khiến An Thiển đang đứng đầu đó hơi run rẩy.

“Ăn có thể ăn bậy, nói không thể nói lung tung.” Giọng nói trầm thấp của Trữ Mạt Ly vang lên, “Người phải tự biết mình, tôi cảnh cáo cô một lần cuối cùng.”

Nói xong, kéo Trầm Khánh Khánh nhanh chóng rời đi, đến trước một gian phòng khác, gần như vừa mở cửa là ném Trầm Khánh Khánh vào trong. Sau đó đóng cửa lại, khóa chặt, không chút do dự áp cô vào tường, chặn ngang cô, nhìn xuống, lạnh như băng, không chút tình cảm.

Trầm Khánh Khánh nuốt nước miếng, trái tim đập đến mức sắp mất máu luôn rồi. Cô biết rõ bản thân nên giải thích cái gì, nhưng suy nghĩ lại hỗn loạn một mảnh. Cuối cùng thì anh đến lúc nào, nghe được bao nhiêu, có nghe thấy cô nói câu kia không? Một giây đồng hồ, Trầm Khánh Khánh như tiêu hao tất cả tế bào não của mình. Cuối cùng, sau vô số lần giao chiến khi ở cùng với Trữ Mạt Ly, cô vẫn tìm được một vài con đường, ví dụ, thẳng thắn chưa chắc được khoan hồng, chống cự chắc chắn bị trừng phạt...

Giữ im lặng không nói, dường như là đường ra duy nhất.

Quả nhiên, sau một lúc lâu, mắt phượng Trữ Mạt Ly híp lại, ánh mắt âm trầm lạnh lẽo quét toàn bộ gương mặt cô, không buông tha một nơi nào, dịu dàng như phủ lên một đóa hoa mềm mại, đôi môi mỏng khê cong, lại khiến người ta nhìn càng thêm sợ hãi, giọng anh nửa trên nửa lạnh lùng: “Học thông minh đấy, một câu cũng không nói.”

“Anh nghe hết rồi, em muốn nghe cảm nhận của anh trước.” Trái tim Trầm Khánh Khánh sắp nhảy khỏi cổ họng, dưới tình huống như thế còn có thể nói được như vậy, cô thấy bản thân ở cạnh Trữ Mạt Ly vài năm cũng đã can đảm lên rất nhiều.

Mà mẩu chốt bây giờ là địch bất động, ta bất động.

Hình như Trữ Mạt Ly cảm thấy rất thú vị mà chau đôi mày tuấn tú, vẫn là nụ cười không nóng không lạnh ấy, dáng vẻ sâu không lường được, chỉ là tia sắc bén trong đôi mắt phượng kia chiếu thẳng vào Trầm Khánh Khánh khiến cô đau đớn khó chịu.

Anh hơi dăm chiêu trầm ngâm: “Ừ... Xem ra cần trừng phạt.”

Trầm Khánh Khánh còn chưa kịp suy nghĩ là sẽ bị phạt như thế nào, ai ngờ sự trừng phạt này đã tiến đến như gió cả mưa rào.

Trữ Mạt Ly hôn lấy đôi môi cô, không chút khách khí đánh thẳng một mạch, Trầm Khánh Khánh rất kinh sợ. Nụ hôn này quá nhanh quá sâu, cô không hít đủ khí, thoáng cái không thể tiếp nhận. Cánh tay Trữ Mạt Ly ôm chặt eo cô, mạnh mẽ kiềm chế cô ở trước ngực, tay trái đưa vào trong mái tóc ngắn của cô, giữ lấy gáy cô, khiến cô không thể nhúc nhích. Cô bất đắc dĩ, đành phải nhắm mắt lại. Nụ hôn của anh nóng bỏng, như là thiêu cháy, quyến luyến cuốn lấy đầu lưỡi của cô, cô né tránh, anh liền đuổi tới, cô tiếp nhận, anh lại lui về một chút, để cô tiến tới, mà anh đụng tới đâu là nhen lửa tới đó, khiến Trầm Khánh Khánh run rẩy cả người, mềm yếu vô lực, rồi lại khó chịu đủ đường, như người bệnh lên cơn sốt.

Ngay khi cô tưởng bản thân chắc chết vì không thở nổi khi hôn môi, Trữ Mạt Ly cuối cùng cũng mở lòng từ bi, thoáng buông cô ra, nhưng cũng chỉ để cô miễn cưỡng hít vào một hơi, rồi lại đánh úp tới.

Trên chiếc ghế trống, nảy sinh mờ ám, không khí nóng lên, chốc chốc lại có những tiếng rên rỉ nho nhỏ vang lên.

Sau lần thứ năm bị Trữ Mạt Ly hôn, Trầm Khánh Khánh rốt cuộc cũng thoát khỏi, hai chân mềm nhũn, suýt nữa thì ngã xuống đất, cũng may Trữ Mạt Ly đã sớm ngừng tới, hai tay đỡ lấy cô, kéo ghế dựa ra ngồi xuống, lại đặt cô ở trên đùi, ôm cô vào trong ngực, một bàn tay nhẹ nhàng vỗ lưng cô.

Lúc này Trầm Khánh Khánh thật sự mất sức, sống đến 28 tuổi, còn chưa có nụ hôn nào kích thích như vậy... Cho tới bây giờ Quý Hàm vẫn là quân tử, chỉ khẽ chạm nhẹ rồi dừng lại, còn diễn cảnh hôn môi thì mọi người đều biết rõ ràng, chỉ là diễn xuất... Lần hôn môi này thật sự làm người ta đoán mệnh. Sau khi hôn môi, hai mắt Trầm Khánh Khánh nhắm lại, ánh mắt như không có tiêu điểm, tinh thần có phần chậm chạp, thở hổn hển hơn nửa ngày, mới trở nên đều đều chậm rãi.

“Anh...” Cô nói được một chữ, nhưng cổ họng lại khàn khàn dị thường, chợt đỏ mặt ho khan hai tiếng, lạnh lùng nói, “Không được như vậy nữa, chẳng may em chết thật thì làm sao bây giờ?”

Trữ Mạt Ly nhìn cô chăm chú, đưa tay lướt nhẹ qua khuôn mặt đỏ hồng kỳ lạ của cô, cười xấu xa nói: “Vậy thì anh giúp em hô hấp nhân tạo.”

Trầm Khánh Khánh đỏ bừng mặt muốn nổi giận, lại dừng lại trước ngực, tay không thể đi lên, lời nói này nghe thật chẳng tốt đẹp gì, nhưng không biết tại sao, cô lại thấy hơi vui vui.

Ngón tay thon dài của Trữ Mạt Ly lau đi giọt lệ nơi khóe mắt cô, tỏ vẻ thật hài lòng, còn nói rất bao dung: “Nếu trừng phạt rồi, chuyện này cho qua.”

Lúc này Trầm Khánh Khánh mới tìm được lý trí, lớn tiếng, không thể tin được: “Anh quên đi như vậy sao?”

Cô nghĩ rằng Trữ Mạt Ly sẽ vì câu nói ấy: “tôi mặc kệ Trữ Mạt Ly có ý gì với mình, chỉ cần anh ấy giúp tôi đạt được thành tựu đỉnh cao là được rồi” mà xé cô thành tám mảnh, chính là để năm con ngựa xé xác cô.

Trữ Mạt Ly xoa mái tóc ngắn của cô, lười biếng nói: “Bằng không thì em muốn như thế nào? Hay là anh dạy dỗ em một chút cho em thoải mái nhỉ?”

“Em không điên.”

“Ừ, vậy thì được rồi.”

Nhưng cô vẫn không hiểu, sao Trữ Mạt Ly lại bình tĩnh như vậy, Trầm Khánh Khánh thầm cân nhắc một hồi, bỗng nhiên ánh mắt rực sáng, gọi Trữ Mạt Ly: “Này.”

Vẻ mặt hoảng đé Trữ thỏa mãn quá độ, sớm đã mất vẻ âm ngoan “xem anh tra tấn chết em không” lúc trước, anh thần nhiên đáp: “Gi?” Âm cuối còn hơi cao lên, xen một chút âm mũi.

“Anh...” Trầm Khánh Khánh bắt lấy móng vuốt của kẻ không thành thật, nắm cầm anh, nghiêng răng nói, “Đùa giỡn em!”

Trữ Mạt Ly mặc cô giữ cầm mình, còn mỉm cười, vô cùng trong sáng, thần nhiên thừa nhận: “Ừ.” Ý cười lập tức tản ra, sáng cả một vùng đáy mắt tối đen xinh đẹp, “Em rất sợ anh tức giận?”

Khi anh cười, tai Trầm Khánh Khánh chợt kêu ù ù, nhất thời quên mất bản thân đang ở đâu.

Một lát sau, cô tìm lại giọng nói: “Em... không phải sợ anh tức giận.”

“Sao?”

“Em sợ anh hiểu lầm.” Cô buông tay ra, nghiêng mắt nhìn qua, nhìn về bức tranh sơn dầu trang trí trên bức tường đối diện, nói nhỏ, “Em chán bị hiểu lầm.”

Cô nhìn bức tranh sơn dầu kia, Trữ Mạt Ly nhìn cô, trên mặt cô có chút bi thương, sợ là nhớ tới những hiểu lầm với người nọ.

Trữ Mạt Ly dịu dàng đưa mặt cô quay lại nhìn mình, chạm vào cằm cô, nhẹ nhàng sờ lên đôi môi sưng đỏ: “Tuy em không nói, nhưng anh không có hiểu lầm.”

Cô ngây người: “Thật sao?” Vừa vội hỏi thêm, “Vì sao? Sao anh không hỏi em?”

Thấy cô gấp gáp như vậy, Trữ Mạt Ly không khỏi mềm lòng, nắm lấy tay cô đặt trong lòng bàn tay mình: “Nếu em muốn lợi dụng anh, thì đã sớm lợi dụng rồi. Huống chi đối với em mà nói, thành tựu quan trọng, nhưng không phải là quan trọng nhất. Khánh Khánh, so với em thì anh càng hiểu em hơn, ngoài miệng em nói một kiểu, nhưng trong lòng lại không muốn như vậy. Em chán ghét An Thiển, không muốn để cô ta vẻ vang, sẽ nói một vài lời khiến cô ta không vui. Nhưng, đôi khi sự thật mới là vũ khí mạnh nhất, mà tính cách này sẽ làm em bị thương. Ở bên anh nhiều năm như vậy, còn tưởng em học được không ít chứ! Nếu không phải anh tin tưởng em, có lẽ em cũng sẽ không vì mình giải thích cái gì.”

Trữ Mạt Ly lắc đầu, vẻ mặt cứng chiều.

Trầm Khánh Khánh nhìn anh không chớp mắt, cô vừa sợ hãi lại vừa ngây ngốc, sợ hãi sao anh có thể nhìn thấu suy nghĩ của cô như vậy, ngây ngốc vì đây là lần đầu tiên anh mang vẻ mặt si mê với cô. Cô tránh khỏi tay anh, vô thức xoa mặt anh, dường như chỉ có chạm tới mới có thể tin rằng đây không phải là mơ.

Từng đối xử với cô thật lạnh lùng, nghiêm khắc, thậm chí còn khinh miệt, bây giờ lại chiều cô, tin cô, yêu cô.

Chỉ nghĩ tới như vậy, cô đã thấy thật khó tin, rồi đáy lòng lại tràn đầy chua xót.

Anh tin tưởng cô, chỉ một câu này đã khiến cô càng thêm kiên định.

Qua một lát, thu hồi lại vẻ mặt ngây ngốc si mê, cô lập tức thu lại móng vuốt, cúi đầu hơi xấu hổ, nhưng thói quen không yếu thế trước mặt Trữ Mạt Ly đã sớm ăn vào xương tủy, vì thế cô lại ngẩng đầu, ngồi thẳng lưng, mà cô ngồi trên người anh có ưu thế hơn, từ trên cao nhìn xuống nói: “Anh là con giun trong bụng em, cái gì cũng đều biết cả. Còn nữa, anh nghĩ tính tình em chưa đủ xấu sao, nếu anh quở trách em, tính tình của em còn tốt lên một chút. Thế nhưng, em muốn hỏi, nếu em thật sự muốn lợi dụng anh, thì làm sao bây giờ?”

Trữ Mạt Ly nói không chút đắn đo: “Nếu thật sự muốn lợi dụng, anh để cho em lợi dụng.”

“Hả?” Lúc này Trầm Khánh Khánh lại càng không theo kịp suy nghĩ của anh, “Anh điên à?”

“Không.” Vẻ mặt anh còn có thể nói là trung thực.

Trầm Khánh Khánh sững sờ một lúc lâu, rồi sau đó đắc ý dào dạt trêu chọc: “Xem ra anh thật sự yêu em.”

Trữ Mạt Ly mặt không đổi sắc, lời muốn nói lẩn một vòng ở đầu lưỡi, cuối cùng vẫn chỉ nói một tiếng đơn giản mà chân thật: “Ừ.”

“Khụ khụ khụ...” Lúc này Trầm Khánh Khánh không biết phải phản ứng như thế nào, tròng lớn hai mắt, như bị choáng rồi, cô không ngờ Trữ Mạt Ly lại thẳng thắn như vậy, khiến cô dập tắt mọi ý niệm vừa rồi.

Cuối cùng, dưới cái nhìn dịu dàng chăm chú của anh, cô vẫn bại trận, nhần nhó nói: “Anh đúng là càng ngày càng không biết xấu hổ.”

Trữ Mạt Ly cười cười, ra vẻ từ chối cho ý kiến.

Trong ghế lại im lặng, Trầm Khánh Khánh ngẫm bực bội rõ ràng mình không phải gặp mỗi tình đầu, sao lại ngây ngô như mấy em gái nhỏ thế, may mà lần này Trữ Mạt Ly không trêu chọc cô, mà chỉ đưa tay kéo cô đứng lên, sau đó cúi người xuống, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve qua lại trên đôi môi hồng hồng của cô, Trầm Khánh Khánh bị không khí ái muội này vây lấy, nhưng lại nghĩ tới quan hệ bây giờ của bọn họ, cũng vui vẻ tiếp nhận rồi.

Cô chỉ hơi ngượng ngùng, tuyệt không kháng cự.

“Về sau An Thiên tìm em, đừng để ý đến cô ta.”

“Vâng.”

“Lời cô ta nói ngày trước, em còn tin sao?”

Kỳ thật, bất kể anh ra vẻ bình tĩnh đến đâu, anh cũng vẫn để tâm cô nghĩ gì về chuyện này, dù cô đã đồng ý ở cùng anh.

Về mặt Trầm Khánh Khánh ngượng ngùng, nhún vai, hơi mất tự nhiên nói: “Em nghĩ thông rồi, nhìn anh tin tưởng em như vậy, em cũng tạm tin anh một lần. Dù sao không ai không có quá khứ cả, anh từng kết hôn, có con, em cũng có Quý Hàm, có một cuộc hôn nhân. Nhưng anh chưa bao giờ ép em ly hôn, cũng không trách em đã từng do dự nhất gan, còn giúp em không ít, như thế xem ra, em để ý chuyện anh nhớ vợ cũ thì cũng quá nhỏ nhen. Dù sao, nếu sau này anh tốt với em, thỉnh thoảng anh nhớ tới cô ấy, em cũng sẽ mắt nhắm mắt mở. Chuyện dây chuyền, em cũng lười truy hỏi, nhưng sau này anh đừng đeo nữa, chỉ cho anh giấu kỹ đi, đừng để em nhìn thấy, nếu nhìn thấy em không biết sẽ lại làm ra chuyện gì khiến cả hai mất vui nữa...”

Cô còn chưa nói xong, đã rơi vào một vòng ôm chặt chẽ ấm áp, nháy mắt tiếp xúc, cô cảm nhận được lồng ngực anh đang chấn động mãnh liệt, và hơi hơi run rẩy.

Kỳ thật cô còn muốn nói cô đã từng bị vứt bỏ, sợ hãi bị thương, anh cũng từng bị vứt bỏ, chẳng lẽ anh sẽ không sợ? Nếu không phải nghe nhịp tim anh đập mạnh, phồng chùng cho cô một trăm năm, cô cũng không dám mở miệng hỏi.

Nói đến cùng, cô không dừng cảm bằng anh. Cô cũng không nên trách móc anh quá nặng nề.

Giọng nói trầm thấp dễ nghe của Trữ Mạt Ly từ đỉnh đầu truyền tới, cô nghe thấy anh nói.

“Được, anh giấu kỹ, không để em nhìn thấy.”

“Có em bên cạnh, anh sẽ không nghĩ tới cô ấy.”

“Chúng ta”, anh dừng một chút, nói, “Bắt đầu lại một lần.”

Trái tim Trầm Khánh Khánh đã lâu không được ai dịu dàng che chở, nhất thời cổ họng nghẹn ngào không thể nói thành lời, chỉ đưa tay vòng qua eo anh, lẳng lẳng ôm anh, giờ phút này, dường như thiên trường địa cửu.

Giống như trải qua vô số ngày đêm chờ mong, rốt cuộc chờ được người anh muốn ôm.

Khi hai người bọn họ rời khỏi ghế, An Thiên và Phương Thuần đã không thấy tăm hơi. Trữ Mạt Ly gọi xe tới, đưa cô về trường quay.

Trước khi xuống xe, anh giữ chặt cô, giúp cô sửa lại tóc, nói: “Buổi tối anh tới đón em.”

Cô nghĩ nghĩ, nói: “Chắc hôm nay em phải quay tới sáng, không cần đâu.”

Tay anh thuận thể rời xuống, chạm tới sợi tóc buông bên tai cô, lại chậm rãi nói lại một lần: “Anh tới đón em.”

Cô cũng không tranh cãi nữa, gật đầu.

Anh sát lại gần cô, không coi ai ra gì hôn môi cô ngay trước cửa xe, nụ hôn tạm biệt.

Mặt Trầm Khánh Khánh đỏ lên, vô thức đẩy anh ra, lại vội quay đi, thấy Thuyền Trưởng phía trước, như muốn nhìn thấu qua cửa kính xe, không hề để ý tới tình huống bên này.

Cô thở dài một hơi, mở cửa xuống xe, sau đó đứng tại chỗ nhìn nó rời đi.

Lúc này, Trầm Khánh Khánh chợt hiện lên một ý niệm, có cơ hội nhất định phải hỏi anh sao lại thích cô.

37. Chương 52

Chương 52

Buổi quay phim hôm nay rất có khí thế chiến đấu, không có ánh đao bóng kiếm, nhưng tràn ngập khói lửa chiến tranh.

Hai ảnh hậu và ảnh đế cùng diễn xuất, cái cảnh quay kia, kích thích đến kinh hồn bạt vía, oanh liệt đến mức nghĩ lại mà kinh...

Cái loại tia lửa này thiêu cháy cả ống kính máy quay, ba người bắt đầu diễn xuất, không ít người còn tưởng đang quay tác phẩm lớn nào. Rất ít có cơ hội có thể gặp những kỹ năng diễn xuất đẳng cấp cùng xuất hiện như vậy, tất cả nhân viên ở đây vừa nhìn là trợn mắt há mồm. Rõ ràng đã hoàn hảo lắm rồi, cả đạo diễn cũng nói có thể qua, nhưng ba người lại cố tình yêu cầu quay lại, đều nói bản thân diễn không tốt, cứ chiến đấu một lần lại khiêm tốn một lần. Bầu không khí dị thường đè nén mãi tới khi mọi người không thở nổi, cuối cùng, đạo diễn Lí đập bàn, tất cả thông qua, không được quay lại, kết thúc công việc.

Mặc dù mọi người chưa hiểu ra sao, nhưng cũng nhẹ nhàng thở ra, ra cửa mới thấy không biết do hưng phấn hay khẩn trương, khắp người toàn là mồ hôi.

Sau khi Trầm Khánh Khánh tháo trang sức, mặc áo khoác và đeo khăn quàng của Trữ Mạt Ly, vội rời đi một mình. Không ngờ oan gia vừa gặp đã đổ mắt, An Thiển đi ngay phía trước cô.

Người phía trước phát hiện cô, quay đầu lại liếc nhìn cô một cái, sắc mặt trầm xuống vài phần, lại không dám nói lời càn rỡ.

Lực uy hiếp của Trữ Mạt Ly luôn rất lớn, Trầm Khánh Khánh thực cảm khái.

Nếu đối phương không để ý tới cô, cô cũng không tự đi tìm phiền phức, Trầm Khánh Khánh bước nhanh vài bước vượt qua cô ta, ngay khi cô đi ngang qua cô ta, An Thiển đột nhiên cúi đầu mở miệng: “Trầm Khánh Khánh...”

“Stop,” Trầm Khánh Khánh khoát tay, mặc dù trên mặt vẫn nở nụ cười, trong mắt lại lạnh như băng, cô nói, “Mặc kệ cô nói cái gì, tôi cũng không tin đâu. Những việc cô làm với tôi trước đây... gần đây tâm trạng tôi rất tốt, sẽ không tìm cô gây phiền phức.”

“Tôi ở bên Mạt Ly nhiều năm như vậy, chưa bao giờ nhìn thấu anh ấy, bắt luận anh ấy đối xử với cô rất tốt, cô vĩnh viễn sẽ không biết trong lòng anh ấy nghĩ gì.”

An Thiển bình tĩnh dị thường nói những lời này, bước chân Trầm Khánh Khánh chậm lại một chút, bắt giác dừng lại, nhưng lập tức nghĩ rằng có thể An Thiển lại lừa cô, quá tang ba bận, nếu cô còn bị cô ta lừa, cô không phải Trầm Khánh Khánh, mà là Trầm Sỗ Sỗ. [1]

[1] sỗ = ngu, dốt, đần độn.

“Vậy thì sao?” Trầm Khánh Khánh chán ghét khinh thường, “Từ trước đến nay tâm tư anh ấy khó đoán, tất cả mọi người đều biết. Tôi không quan tâm quá khứ anh ấy như thế nào, trong lòng có chuyện gì khó buông bỏ hay không, chỉ cần anh ấy thật lòng đối xử tốt với tôi, tôi cũng không thể so đo tính toán. Tôi khuyên cô tiết kiệm nước bọt, về nhà tắm rửa đi ngủ đi.”

“Không ngờ cô lại độ lượng như vậy. Nhưng mà, cho dù anh ấy thật lòng với cô thì sao, anh ấy cũng có tình với tôi như vậy thôi. Nếu không vì sao tôi không phải người trong công ty anh ấy, anh ấy còn giúp tôi tham gia đoàn phim chứ!”

Trầm Khánh Khánh không giận mà cười lại: “Sai rồi, tôi đây là thông minh. Phải biết có được có mất, làm người không phải so đo mình mất đi cái gì, mà là chiếm được cái gì. Vì mọi người đều là người lớn cả rồi, đều trải qua quá nhiều thị phi, nên phải chín chắn giải quyết chuyện tình cảm. Người khác nghĩ tôi vì quyền lợi cũng được, trèo cao cũng thế, nếu tôi dám làm thì dám chịu. Nói rõ một chút, trước kia cô quẩn lấy Trữ Mạt Ly thế nào cũng không liên quan đến tôi, nhưng sau hôm nay, anh ấy là của tôi, cô đừng mơ tưởng.”

Trầm Khánh Khánh nói tự nhiên như thế, khí thế đường hoàng trên gương mặt xinh đẹp không ai bì nổi, kiên định và quả quyết, không chút do dự, giống như nữ chiến binh trên chiến trận, đẹp không thể tả, thật lâu sau An Thiển vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh.

Có tình với cô, tôi nhỏ vào.

Trầm Khánh Khánh có phần tức giận, đeo khăn quàng cổ đi trong mưa, trên đỉnh đầu chột có thêm một chiếc ô che. Cô ngẩng đầu lên, đụng phải một đôi mắt đen thẫm khó nắm bắt.

Giọng Trữ Mạt Ly thật du dương, vô cùng mờ ám: “Anh là của em?”

Trầm Khánh Khánh ôm lấy cánh tay anh, cũng cười rất mờ ám: “Có phải hay không, tự anh chọn lấy.”

Trữ Mạt Ly nhú mày, hình như còn đang tự hỏi, qua một lát lông mày lại giãn ra, cúi đầu xuống bên tai cô nở nụ cười trầm thấp: “Vậy em cũng phải là của anh.”

Tai Trầm Khánh Khánh nóng lên, lùi lại nửa bước, khẽ cau mày: “Vậy mới phải lo.”

Trữ Mạt Ly lại tiến sát tới: “Còn muốn lo lắng cái gì?”

Trầm Khánh Khánh mở lớn mắt, nhìn cơn mưa dai dẳng nói: “Ví dụ như, để người ta hiểu lầm anh có tình có ý với người ta... và vân vân.”

“À...” Trữ Mạt Ly tiến lên nửa bước, mở cửa xe giúp cô, rất phong độ quay người đưa tay mời, lại nói, “Ghen rồi.”

Trầm Khánh Khánh một chân bước vào xe, quay lại hỏi thẳng: “Không đúng à?”

“Đúng, anh rất vui.” Đôi mắt đen của Trữ Mạt Ly như phát sáng, khắc sâu vào lòng người nào đó.

Trầm Khánh Khánh ngăn ra, nhanh chóng chui vào trong xe: “Đi về rồi nói sau.”

Cô nói đi về là đi về nhà mình, mà khi cô đứng trước cửa nhà Trữ Mạt Ly, cô biết người đàn ông này lại đùa giỡn cô.

“Quần áo với khăn tắm đã chuẩn bị cả rồi, em đi tắm trước đi.”

“Vì sao đêm nay em phải ngủ ở đây hả?” Trầm Khánh Khánh cầm lấy áo ngủ nhìn nhìn, ừ, kiểu dáng thật bảo thủ..... Còn nội y..... Sao anh lại biết size của cô chứ.... Chắc là Ada chuẩn bị rồi.

Trữ Mạt Ly nghiêm túc nói: “Liều Liều nhớ em.”

“Phải không...” Trầm Khánh Khánh ngoái đầu nhìn lại cười, “Đơn giản như vậy sao?”

Trữ Mạt Ly khẽ cong môi, có phần không đứng đắn: “Nếu không thì em muốn phức tạp như nào?”

Trầm Khánh Khánh cười gượng: “Ha ha... Em phải đi tắm trước.”

Đáng giận, sức chống cự của cô sao lại giảm xuống nông nổi này chứ, đáng giận!

Cô tắm rửa xong thân mình ẩm ướt, vừa đến phòng ngủ Trữ Mạt Ly, đương nhiên hỏi: “Phòng khách dọn dẹp chưa?”

“Em còn muốn ngủ phòng khách sao?” Trữ Mạt Ly tỏ ra thật kinh ngạc.

“ ... ”

Trầm Khánh Khánh bất giác nhìn thoáng qua giường lớn trong phòng ngủ, trái tim lại chịu kích thích lớn, không biết vì sao, chiếc giường này bỗng trở nên mị hoặc ướt át. Trong đầu một mảnh mơ màng, nhưng thua người chứ không được thua trận, Trầm Khánh Khánh làm bộ như không để ý dạo một vòng quanh giường, bề ngoài ra vẻ thản nhiên lớn mật, thực ra lại vô cùng lo sợ.

Trầm Khánh Khánh gạt tóc, lại không ngừng vò và vò, sau đó cô dẫn đo nửa ngày, chậm rãi nói: “Em thấy... hay là để mọi chuyện từ từ tới, bây giờ chúng ta vẫn chưa xác định rõ, đi từng bước một thì hơn...”

Cô thật sự không thể cởi mở trong phương diện này.

Trữ Mạt Ly thông thả đến trước mặt cô, bỗng cúi người, hai tay bao lấy cô, giọng nói trầm thấp mang theo mê hoặc: “Anh có nói phải đến trình tự ấy đâu nhỉ?”

Trầm Khánh Khánh trừng mắt nhìn anh, lát sau thì bùng nổ: “Trữ Mạt Ly, đùa em vui lắm hả?”

Anh như đứa trẻ thực hiện được trò đùa dai, cười rạng rỡ như ánh mặt trời: “Không phải vui, mà là rất vui. Anh đi tắm đây.”

Chờ anh đi rồi, Trầm Khánh Khánh ngửa ra sau, liều mạng đập vào giường.

Con người biến thái, biến thái, biến thái... Cô tức đến hộc máu, lại thua một hiệp!

Trầm Khánh Khánh nằm trên giường, nhìn ngọn đèn thủy tinh đẹp đẽ trên đỉnh đầu, bắt đầu thấy thật khó tin. Một tháng trước có thể nào thì cô cũng không thể ngờ tới hôm nay đi, một năm trước đánh chết cô thì cô cũng không thể ngờ tới hôm nay đi... Tình cảm con người thật sự là thứ kỳ diệu nhất trên đời. Yêu và hận chỉ cách một đường chỉ, bước qua ranh giới ấy là một thế giới khác.

Cô chợt nhớ tới Ted từng nói một câu, sao em biết trong thế giới này không có ai âm thầm trả giá tất cả vì em, chỉ đơn giản mong em hạnh phúc?

Bây giờ quay đầu ngẫm lại, hình như Ted đã sớm biết chuyện gì, Trữ Mạt Ly, hay là anh ấy đã thích cô từ lâu...?

Khi Trữ Mạt Ly từ phòng tắm đi ra đã thấy Trầm Khánh Khánh nằm trên giường lớn, chặn cũng không đắp, mái tóc ngắn còn ẩm ướt, mà lại cứ ngủ như vậy. Còn nói phải tính sổ với anh, lại tự mình đi gặp Chu Công trước. [2]

[2] đi gặp Chu Công: đi ngủ

“Không sợ bị cảm sao.” Anh khẽ cười đến bên cạnh cô, ôm lấy cô, để cô nằm yên đó, nhẹ nhàng kéo chăn đắp lên.

Trong phòng thật im lặng, trừ tiếng điều hòa, chỉ còn tiếng hít thở nhẹ nhẹ.

Nhìn cô ngủ vô lo như vậy, không có cảm giác thời gian đang trôi, loại cảm giác này tuyệt vời như thế, anh đợi từ rất rất lâu rồi.

Từ phía bên kia giường, anh nhẹ nhàng chui vào ổ chăn, nằm xuống mặt đối mặt với cô, khoảng cách như vậy có thể nhìn thấy lông mi cong cong của cô, nhìn rõ từng cái, nếu cô mở mắt, có thể thấy nốt ruồi giọt lệ nho nhỏ trên mí mắt. Cô ngủ thật yên tĩnh, khóa miệng hơi cong lên, không biết mơ thấy chuyện tốt gì, trong giấc mơ có thấy anh không?

Trữ Mạt Ly vươn tay ngừng thở, cách một bầu không khí bao quanh gương mặt cô, một lần lại một lần, không ngại làm phiền.

Cô cứ nằm bên cạnh anh như vậy, dịu dàng, đáng yêu, tĩnh lặng, cực kỳ giống loại mèo quý tộc, thu lại móng vuốt sắc bén, trở thành tiểu thư mèo. Cô có thể không biết, sinh nhật đêm đó, anh vốn nghĩ cô vẫn chọn Quý Hàm, nên khi Ted nói với anh, cô đã chuẩn bị sẵn đơn ly hôn, anh mừng như điên.

Trữ Mạt Ly nắm chặt nắm tay, chậm rãi buông ra, hít sâu vài lần, cuối cùng khẽ ôm cô vào trong lồng ngực, như đối với một báu vật vô giá, không dám mạnh tay. Thân thể cô mềm mại ấm áp mang theo hương vị ngọt ngào quần quanh thể giới của anh, trong khoảnh khắc này, trái tim anh dâng tràn cảm kích.

Sáng sớm, Trầm Khánh Khánh tỉnh giấc. Mơ màng mở mắt, cảm thấy hôm nay trong phòng trang trí rất kỳ lạ... Khi nào thì cô mua tủ đầu giường màu đen nhỉ... Còn ngọn đèn ngủ xa hoa như vậy...

Từ từ... cô hẳn là đang ở nhà Trữ Mạt Ly... phòng khách sao... Không đúng, cô ở phòng khách quá nhiều lần, không phải như vậy. Một giây qua đi, cô đột nhiên ý thức được bản thân đang ở nơi nào, lại đột nhiên cảm nhận được một cánh tay đặt trên lưng mình, có người ôm cô từ phía sau.

Vì sao lại là tình huống này!

Trái tim Trầm Khánh Khánh đập thình thịch, thân thể lại hóa đá. Cô rối rắm giữa hai luồng xung đột.

Người phía sau giật mình, cô nhất thời không dám nhúc nhích.

Sau đó, giọng nói của người phía sau khiến tim cô không khỏi rơi vài nhịp: “Dậy rồi?”

Nếu để lộ mình đang thẹn thùng nhất định sẽ bị Trữ Mạt Ly trêu chọc, ra vẻ dửng dưng chắc chắn sẽ bị Trữ Mạt Ly cợt nhả, làm như không có chuyện gì... Ừ, làm như không có chuyện gì là tốt nhất.

Sau khi Trầm Khánh Khánh hạ quyết tâm, lặng lẽ đứng dậy, vuốt vuốt mái tóc ngắn, vừa quay đầu lại định mở miệng làm như không có chuyện gì, ánh mắt vừa nhìn thấy... Lần này cô không hóa đá, cô trực tiếp bị sét đánh, cháy thành tro.

Nếu sáng sớm thấy bên giường mình có một bức mỹ nam lỏa thể, cô còn có thể làm như không có chuyện gì sao, cô không choáng váng mà trở nên dần dạn rồi.

“Anh... anh... anh...” Trầm Khánh Khánh hoảng hốt lùi lại chỉ vào nửa người trên của Trữ Mạt Ly nói năng lộn xộn, lại vội nhìn lại chính mình, may mắn vẫn còn quần áo.

“Anh biến...”

Chữ “thái” còn chưa nói ra, cô đã run rẩy, ngã mạnh xuống nền nhà.

Trầm Khánh Khánh đau đến hít một hơi thật lạnh, giây tiếp theo lại vội đứng lên, lùi ra sau bằng tốc độ nhanh nhất, che kín mắt, tựa vào tường hét chói tai: “Mặc quần áo vào, mau mặc vào đi!”

Trữ Mạt Ly từ đầu đến cuối cũng chưa nói một lời, chậm chạp đứng lên, chậm chạp bước đến trước mặt Trầm Khánh Khánh ngồi xổm xuống.

Cảm giác được Trữ Mạt Ly đang ở ngay trước mắt, Trầm Khánh Khánh cuống quýt kêu: “Mặc quần áo chưa?”

Phản ứng của cô thật ngây thơ, Trữ Mạt Ly khó có lúc thấy bản thân mình quá đáng, nhưng khi anh nhìn thấy vành tai đỏ như máu của cô, lại không nhịn được phải trêu chọc cô, anh cúi người dùng đầu lưỡi khẽ nói thâm vào nơi đỏ rực ấy: “Khánh Khánh, cuối cùng thì sau này em cũng nhìn quen thôi.”

Trầm Khánh Khánh chạy ra sau như bị điện giật, nào biết đằng sau là tường, cô đập đầu vào tường một cái, kêu lên một tiếng, nhất thời đau đến thở phì phì.

Trữ Mạt Ly sững sốt, vội kéo cô vào trong lồng ngực, bắt lấy cái tay đang nắn gáy của cô: “Không được nắn, sẽ đau đấy, để anh nhìn xem.”

Trữ Mạt Ly kiểm tra tỉ mỉ một hồi, không phát hiện vấn đề gì: “Còn đau không?”

Trầm Khánh Khánh căm tức: “Anh nói nhảm, hay giờ em thử đập đầu anh một cái xem.”

Trữ Mạt Ly nheo mắt, cười dịu dàng: “Cực cưng... Hình như là em tự đập đầu mà.”

Trầm Khánh Khánh ghen không nói được gì, vừa tức vừa giận, vừa thẹn vừa giận, cuối cùng thì cô vẫn vừa bị trêu chọc vừa bị cợt nhả.

Bỗng nhiên, cô phát giác mình đang mở mắt, cuống quýt nhắm lại... Nhắm mắt, lại nghe Trữ Mạt Ly đứng đắn nói: “Aizz, em nhìn kỹ đi.”

Trầm Khánh Khánh thầm hé mắt một chút, nuốt nuốt nước miếng, thoáng nhìn xuống, sau đó thấy được... quần dài.

“Ặc...”

Trữ Mạt Ly tiếp tục trêu chọc: “Phản ứng của em hình như hơi thái quá.”

“Câm miệng! Ai bảo Ted nói anh thích ngủ nude.” Cổ họng Trầm Khánh Khánh trào lên một vị tanh tanh, suýt nữa thì hộc máu, quá mất mặt rồi.

“Ồ đảo Bali anh có ngủ nude à?”

“.... Không có”

Trữ Mạt Ly bắt đầu dĩ lắc đầu: “Phản ứng của em như xử nữ [3] vậy, sẽ khiến anh tưởng tượng đấy!”

[3] xử nữ: con gái còn trinh.

Trầm Khánh Khánh cắn chặt môi, vẻ mặt rất giận dữ: “... Vậy thì sao chứ, đây là em giữ mình trong sạch!”

Trữ Mạt Ly mới vừa đứng dậy, lại dừng bước, quay lại nhìn chằm chằm vào Trầm Khánh Khánh, ánh mắt hơi khùng bố: “Em không cùng Quý Hàm...”

Trầm Khánh Khánh thật muốn chui xuống đất, cô quay mặt đi, xấu hổ nói: “Không.”

Trữ Mạt Ly yên lặng, Trầm Khánh Khánh tưởng anh lại muốn cười nhạo cô, ví dụ như gì mà hôn nhân nực cười, cô buồn bực ngẩng đầu, lại thấy anh đang thất thần, vẻ mặt sững sờ khó hiểu. Đột nhiên, anh tới đây, Trầm Khánh Khánh còn chưa kịp phản ứng đã bị anh hung hăng hôn lấy, cảm xúc vô cùng kích động.

Sau khi nụ hôn sâu hơn hôm qua kết thúc, Trầm Khánh Khánh ù ù cạc cạc nói: “Anh sao vậy...”

“Không sao.” Trữ Mạt Ly ôm cô thật chặt, nhịp tim đập rất mạnh.

Tuy rằng không rõ lắm, cô vẫn ngoan ngoãn ôm anh, thì thầm: “Không được cười em.”

Cô chán ghét nghe mấy chữ bà cô xử nữ.

“Không cười.” Anh hôn môi và hai má của cô, “Anh rất vui.”

Trầm Khánh Khánh nghĩ nghĩ, nghĩ tới một đáp án mà cô khinh thường: “... Anh thích xử nữ sao? Đây, em còn không thêm so đo chuyện anh có con gái đáng yêu như vậy đâu.”

“Không phải. Chỉ là rất vui.” Anh lại hôn tai cô một chút.

Trầm Khánh Khánh thấy có phải Trữ Mạt Ly trúng tà hay không vậy, tinh thần hơi bất bình thường, tuy ít nhiều gì thì đàn ông đều thích xử nữ hơn, nhưng không vui vẻ dị thường như anh đâu.

“Đây...” Bị anh hôn xuống vài lần, cuối cùng Trầm Khánh Khánh đành phải nói, “Em mới nhận ra anh cuồng hôn môi đấy, thích hôn môi như vậy sao?”

Ted nói Trữ Mạt Ly tuyệt đối là người theo chủ nghĩa cấm dục, nhưng cũng không nên cấm dục lâu lắm, ghen ra bệnh đấy. Cô đương nhiên cũng thích, nhưng mà, phải che dấu đôi môi sưng đỏ rất khó khăn.

Trữ Mạt Ly lại dịu dàng cười cười, dường như có vô số ngôi sao lưu chuyển trong đáy mắt: “Bởi vì đối tượng là em.”

38. Chương 53

Chương 53

Sáng nay khi ăn cơm, Trần Khánh Khánh không biết vì sao Liễu Liễu lại rất xấu hổ, cô bé ngây thơ thuận miệng hỏi một câu rất trẻ con, ví dụ như “Sao dì Khánh Khánh lại ngủ chung với ba ba vậy?” Cô suýt phun cả sữa ra, lúc ấy cô ngốc nghếch đỏ mặt, nói không ra đáp án, cô thấy mình thật xấu hổ... Nhưng trên thực tế, cô cũng không làm chuyện xấu gì. Trữ Mạt Ly đằng sau cười như hồ ly, cứ như chuyện không liên quan đến mình.

Trữ Mạt Ly đưa cô đến trường quay, trước khi cô xuống xe, không thể thiếu nụ hôn tạm biệt, sau đó anh nói tối nay có chuyện muốn nói với cô, Trần Khánh Khánh bảo anh sao tối qua không nói, sao không nói thẳng là lấy cớ để cô đến nhà anh đi, nhưng Trữ hoàng để vẻ mặt chính nhân quân tử trả lời, là anh muốn nói chuyện, nhưng em đang ngủ, nhớ là đêm nay không được ngủ.

Giữa những cảm xúc phức tạp, Trần Khánh Khánh bắt đầu một ngày quay phim tràn ngập mùi thuốc súng. Liên tục như vậy, chiều nay cô còn phải bớt thời gian, xin nghỉ tham dự một hoạt động cắt băng khánh thành, buổi tối quay lại tiếp tục quay phim... Trục máy quay phim hoạt động một ngày, khi tới khuya mới kết thúc công việc, cô đã không chịu nổi áp lực bao quanh như vậy. Từ đằng sau, hình như cô nghe thấy trên đỉnh đầu có tiếng gì, nhưng đầu óc lại chậm chạp không kịp phản ứng, trong nháy mắt khi ống tuýp của bóng đèn quay phim đập xuống, cô mới phát hiện ra.

“Cẩn thận!”

Tình thế ngàn cân treo sợi tóc, Trần Khánh Khánh được nhân viên bên cạnh đẩy ra một cái, nhưng không may là cánh tay cô vẫn bị đập trúng. Dường như nghe thấy cả tiếng gãy xương, Trần Khánh Khánh hồ đồ một hồi mới giật mình thở hắt ra.

Mọi người ở đây đều choáng váng một giây. Ngay sau đó thì chen nhau chạy tới, tay chân luống cuống đưa cô đến phòng cấp cứu.

Trần Khánh Khánh không biết là nên may mắn hay nên buồn bực, cảnh diễn hôm nay vừa quay ở tòa nhà mới của bệnh viện, sau khi bị thương chạy đến bệnh viện cách vách chỉ cần 5 phút. Buồn bực là, cú đập này cũng không phải đau đớn bình thường!

Đêm khuya, một diễn viên nổi tiếng đến phòng cấp cứu bệnh viện, tin tức này lan truyền nhanh chóng, mấy y tá nhỏ bà tám lén lút chạy tới phòng bệnh, sau đó tin tức từ trong miệng bọn họ rơi vào tai bác sĩ Quý đang trực.

Đúng lúc Quý Hàm đang trực, bỗng nhiên nghe thấy có người nói cái gì mà Trần Khánh Khánh bị đập thành tổ ong vò vẽ, đưa tới phòng cấp cứu?! Tim anh nhất thời ngừng đập, Tiểu An bên cạnh nhìn anh lo lắng, chỉ thấy ngay sau đó, anh mặt mày trắng bệch xông ra ngoài.

Khi Quý Hàm đến phòng cấp cứu thì bị chặn ở bên ngoài không được đi vào.

Anh cố giữ bản thân bình tĩnh: “Tôi là bác sĩ ở đây.”

Người chặn anh lại ở cửa cũng rất khó xử: “Ngại quá, bên trong đang chữa trị.”

Đúng lúc Ada từ bên trong đi ra, Quý Hàm lập tức túm lấy tay cô: “Để tôi vào.”

Ada hoảng sợ lắp bắp: “Hả... Việc này... Tôi đi hỏi một chút.”

“Trước tiên cô nói cho tôi biết, cô ấy thế nào rồi?”

“Không sao, bác sĩ đang nẹp cho cô ấy, không bị gãy xương.”

Quý Hàm khẽ thở hắt ra: “Vậy thì tốt rồi.”

Ada đi vào, sau đó không lâu lại đi ra: “Cô ấy bảo anh chờ một chút, bây giờ cũng không tiện lắm...” Cô do dự nhìn phía sau Quý Hàm, Quý Hàm sững sốt, lập tức hiểu ra, nơi này có rất nhiều đồng nghiệp của Trần Khánh Khánh, nếu bây giờ anh đi vào, ắt sẽ khiến người khác chú ý.

“Tôi hiểu rồi...”

“Ada, Khánh Khánh bị thương như thế nào?”

Đồng tử Quý Hàm chợt co rút lại, anh quay lại, lạnh lùng nhìn người đàn ông trước mặt đang đi tới.

Trong khoảnh khắc ánh mắt giao nhau, Trữ Mạt Ly không khỏi cau đôi mày tuấn tú, vẻ mặt kỳ lạ khó nắm bắt.

Trữ Mạt Ly đi thẳng tới, mặt không đổi sắc, nhưng tất cả cũng không che dấu được cơn nóng trong đáy mắt. Anh vừa tới trường quay, người bên cạnh phải dừng bước chân, dán mắt vào anh như không thể tin nổi, ngay cả mọi người trước cửa phòng cấp cứu cũng choáng váng, bất giác nhường đường.

Nhưng Trữ Mạt Ly cũng không đi vào quầy rầy điều trị, sau đó không để ý tới những người khác, trực tiếp hỏi Ada: “Bị thương rất nặng?”

“Có một chút, nhưng may là không bị gãy xương.”

“Đã xảy ra chuyện gì?” Trữ Mạt Ly chau mày, trong lòng đám người xung quanh bắt đầu run lên, lúc này đạo diễn Lí đi tới giải thích với anh tình huống lúc đó, luôn miệng xin lỗi, Trữ Mạt Ly vẫn giữ im lặng, sau đó mọi người lại nhìn chăm chú vào ngón tay đang cởi gang tay kia, trái tim mọi người như bị anh bóp nghẹt từng chút một.

Trữ Mạt Ly khẽ nghiêng qua, bỗng nhiên cười lạnh một tiếng, vô cùng âm trầm: “Tôi rất muốn biết tiền tôi đầu tư đã đi đâu rồi, ngay cả trường quay cũng không bố trí ổn thỏa.”

Có ngu ngốc mấy cũng nhìn ra được, Trữ hoàng để nổi giận.

Sắc mặt đạo diễn Lí vô cùng khó coi, nhưng dưới áp lực dọa người của Trữ Mạt Ly, ông cũng không cãi lại câu nào.

Lúc này, cửa phòng cấp cứu mở ra, Trần Khánh Khánh từ bên trong đi ra, trên tay phải có một cái nẹp, sắc mặt ngoại trừ hơi tái, những thứ khác đều ổn... Trữ Mạt Ly và Quý Hàm phía trước thấy vậy cũng thấy an tâm.

“Em...”

“Em sao rồi?”

Thế nhưng Trữ Mạt Ly lại bị Quý Hàm đi trước một bước, sắc mặt hoàng đế nhất thời đen kịt, người đứng cạnh anh vô thức cảm giác được nguy hiểm, không khỏi lui lại vài bước.

Trần Khánh Khánh nghiêng mặt nhìn Quý Hàm, bắt gặp ánh mắt cô, Quý Hàm bỗng nhiên hoảng sợ, bất giác tránh đi ánh mắt ấy, hỏi vị bác sĩ phía sau cô: “Tình hình thế nào rồi?”

Bác sĩ kia ngây người, hiển nhiên không hiểu sao Quý Hàm lại chạy tới hỏi thương thế của Trần Khánh Khánh, nhất thời không biết nên đáp hay không.

“Tôi không sao.”

Cuối cùng, vẫn là Trần Khánh Khánh tự mình mở miệng giảm bớt không khí yên lặng xấu hổ này, thấy đạo diễn và mọi người trong đoàn phim đều mang vẻ mặt của ngày tận thế, sau đó nhìn thấy người ở phía sau, Trữ Mạt Ly sắc mặt âm trầm, Trần Khánh Khánh đã biết nguyên nhân.

Vì thế, để tránh ọi người bị Trữ Mạt Ly khủng bố tới chết, cô bảo mọi người quay về trước: “Mọi người không cần khẩn trương như vậy, sẽ không ảnh hưởng tới tiến độ quay phim. Đạo diễn Lí, anh về đi.”

Trữ Mạt Ly bỗng chen vào cắt ngang, ngữ khí không cho ai cãi lại: “Chuyện này sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy, phải truy hỏi rõ ràng.”

Trần Khánh Khánh thật bất đắc dĩ: “Em nói không sao mà.”

Trữ Mạt Ly dứt khoát gọi Ted tới, giao một câu: “Điều tra cho rõ.”

Trần Khánh Khánh càng không biết làm sao.

Người trong đoàn phim cuối cùng cũng dè dặt trở về. Sau đó, đôi mắt Trữ Mạt Ly và Quý Hàm, tam giác ba người đưa tới không ít ánh mắt vây xem, Trữ Mạt Ly rất chói mắt, anh chưa bao giờ tỏa sáng kém ai, cô cũng rất chói mắt, một tay đặt trước ngực, lại thêm một vị Quý Hàm, hình như cũng quên mất đây là nơi công cộng, cô sợ lát nữa nếu có phóng viên chạy tới, thì mai lại có tin tức để xem rồi.

Cô đành phải nói với hai người đàn ông đang khó chịu: “Bây giờ em ổn rồi, hai người... cũng đi về đi.”

Trữ Mạt Ly hơi lớn tiếng: “Em bảo anh đi về?”

Trầm Khánh Khánh hơi chột dạ: “... Vâng, Ada ở lại giúp em.”

Trữ Mạt Ly nhìn cô chằm chằm một lúc, con ngươi đen tối thâm sâu như ngôi sao đã tắt, như muốn hút hết vẻ mặt của cô, sau đó, anh cũng chẳng nói một lời, quay người rời đi.

Trữ Mạt Ly đi rồi, Quý Hàm tiến lên từng bước nói: “Anh giúp em sắp xếp phòng bệnh.”

“Không cần, trợ lý của tôi đã giúp tôi sắp xếp cả rồi.” Trầm Khánh Khánh lùi lại từng bước, Ada dìu cô, thản nhiên từ chối.

“Trầm Khánh Khánh, bây giờ em vẫn muốn giận đối anh sao?”

“Bác sĩ Quý, cảm ơn lòng tốt của anh, nhưng bây giờ tôi không cần anh giúp.” Trầm Khánh Khánh còn nói, “À, nếu ký tờ giấy kia thì tốt rồi, đỡ gây phiền phức cho tôi.”

Môi Quý Hàm trắng bệch, sắc mặt nhất thời vô cùng khó coi, anh xiết chặt tay, dường như cảm giác sụp đổ đêm đó lại dâng lên. Anh đứng tại đây, thân thể hơi lạnh, chút tự tôn còn sót lại bị bong ra từng mảng. Anh nghe cô gặp chuyện không may, tìm suýt thì ngừng đập, liều lĩnh chạy tới, lại gặp phải thái độ lạnh như băng này của cô.

“Em đừng tuyệt tình như vậy.”

“Người tuyệt tình, có thể nào cũng chẳng phải là tôi.”

Cô tuyệt tình? Trầm Khánh Khánh thấy thật nực cười, nếu cô tuyệt tình, vừa rồi cô sẽ không kêu Trữ Mạt Ly đi.

Cuối cùng Trầm Khánh Khánh vẫn khăng khăng, không để Quý Hàm giúp đỡ. Cô được sắp xếp vào một phòng bệnh riêng, thật ra cánh tay cô rất đau, động một chút thì mồ hôi lạnh lại ứa ra, Ada giúp cô chỉnh giường, lo lắng nói: “Chị Khánh Khánh, đau lắm sao?”

Trầm Khánh Khánh kêu lên một tiếng đau đớn: “Không sao, chị chịu được. Lát nữa em về giúp chị soạn một ít đồ dùng, sáng mai đưa đến nhé.”

“Hả? Không được, đêm nay em ở đây với chị.”

“Một mình chị có thể...”

“Cẩn thận mạnh miệng quá lại đứt lưỡi.”

Tim Trầm Khánh Khánh đập mạnh, nhìn về nơi có tiếng nói, Trữ Mạt Ly như cười như không mang theo cái túi to đứng ở cửa. Không cần ai mở miệng, Ada lập tức che miệng, bỏ chạy.

Trầm Khánh Khánh rất ngạc nhiên, nhưng miệng lại không khỏi trêu chọc anh: “Anh không giận à?”

“Con mắt nào của em thấy anh giận vậy?” Người nào đó nói dối không chớp mắt, bình tĩnh kéo một cái ghế qua, ngồi xuống cạnh giường bệnh.

Trầm Khánh Khánh hừ hừ: “Anh chớp mắt cái đi, em chỉ biết anh rất tức giận.” Vừa rồi rõ ràng là bị chọc tức, lại còn không chịu nhận.

Thân thể Trữ Mạt Ly tiến lại gần, mắt phượng híp lại: “Bây giờ thì sao?”

“Vẫn còn đang giận.” Trầm Khánh Khánh đưa cái tay không bị thương chạm nhẹ vào cằm anh, vô cùng cảm khái gương mặt anh tuấn này, “Đàn ông gì mà lòng dạ hẹp hòi.”

“Chỉ có em mới dám vút hết thể diện của anh.”

“Em suy nghĩ chu toàn, anh ở đây, sợ là mọi người nhất định phải chết.”

Trữ Mạt Ly kéo tay cô xuống, đặt lên môi: “Em không sợ anh giận à?”

Mặt Trầm Khánh Khánh nóng lên, nói: “Sợ gì chứ, cũng chẳng phải chưa gặp bao giờ.”

Trữ Mạt Ly nghe vậy cười cười, nói khẽ: “Thật đúng là... Chiều em thành hư.”

Trầm Khánh Khánh không nghe rõ: “Cái gì cơ?”

“Không có gì.”

“Anh cũng đừng tức giận.” Trầm Khánh Khánh nghĩ nghĩ, vẫn nên giải thích với Trữ Mạt Ly, nói, “Quý Hàm... em không muốn làm khó anh ta quá. Bây giờ em vẫn chưa... ly hôn với anh ta, anh có thể hiểu không?”

“Ừ.” Trữ Mạt Ly trả lời không chút để tâm, nhưng sắc mặt vẫn khinh thường, “Lòng dạ anh thật sự rất hẹp hòi, vậy nên, anh không biết lần sau có thể nhẫn nhịn đến đâu.”

Trầm Khánh Khánh thở dài, thôi, anh đã làm đến nước này, cũng chẳng dễ dàng gì.

Cô bình tĩnh, nhẹ nhàng nói: “Anh có thể quay lại, em rất vui.”

Thật sự rất vui, cô không ngờ sau khi anh đi còn có thể quay lại.

Anh sưng sốt, lập tức mỉm cười, dịu dàng hỏi cô: “Tay em đau lắm sao?”

Cô ngẩng mặt, khẽ cười nói: “Hơi hơi.”

Anh lại yên lặng, nắm chặt tay trái của cô, ánh mắt vẫn đặt trên cánh tay bị thương kia.

Ngạc nhiên với vẻ bất an của anh, Trữ Mạt Ly an ủi anh: “Bác sĩ nói may mà có người đẩy em ra, không đập thẳng vào người, nên không nghiêm trọng lắm. Ngày trước em còn bị tai nạn giao thông, anh không biết đâu, so sánh với chuyện đó thì vết thương nhỏ này chẳng đáng kể chút nào, khi đó mới gọi là thảm, nằm bất động trên giường bệnh, còn chảy rất nhiều máu...”

Trữ Mạt Ly đột nhiên cắt ngang cô, có phần kịch liệt, lại có phần hốt hoảng: “Đừng nói nữa.”

Sắc mặt anh hơi khó hiểu, mặt bỗng cắt không còn giọt máu, Trầm Khánh Khánh đoán rằng chắc cô dọa anh, vì thế thoải mái cười: “Không sao đâu, đều là quá khứ rồi. Nay, em không quen anh như này đâu, em sẽ cười nhạo anh đấy.”

Trữ Mạt Ly không cười, anh cúi xuống, tránh chỗ cô bị thương, cô như một bảo bối vừa chạm đã vỡ, anh rất cẩn thận ôm lấy cô, hôn nhẹ lên hai má cô, nói bằng một giọng trầm thấp: “Đừng bị thương nữa, anh... không chịu được.”

“Anh nói gì vậy?” Trầm Khánh Khánh không biết anh làm sao, thật sự không giống Trữ Mạt Ly, “Thật không có việc gì mà, chỉ là hơi đau...”

Chữ đau kia biến mất trong nụ hôn của anh, nhưng đúng lúc này, đột nhiên vang lên một tiếng ho khan.

Trầm Khánh Khánh hoảng sợ, Trữ Mạt Ly nhíu mày, không chút hoang mang đứng lên, quay đầu lại không vui vẻ gì, mắt phượng hiện lên vài tia nguy hiểm.

“Ai?”

Một bác sĩ nữ mặc áo blouse trắng, mười ngón tay cô nắm chặt lại, nhìn ra cô đang rất khấn trương, nhưng thái độ của cô thật kiên định: “Tôi có lời muốn nói với cô Trầm.”

Trầm Khánh Khánh nhớ lại, trong trí nhớ cuối cùng cũng tìm được một khuôn mặt.

Tiểu An.

39. Chương 54

Chương 54

“Ra ngoài.” Trữ Mạt Ly cũng không nhìn Tiểu An, phun ra hai chữ lạnh như băng.

Trầm Khánh Khánh thấy Tiểu An vì hai chữ này mà lo lắng nắm chặt hai tay, nhưng vẫn đứng im không nhúc nhích: “Cô Trầm, xin cho tôi vài phút.”

“Cô xông vào phòng bệnh của tôi vô phép như vậy, còn muốn tôi cho cô vài phút sao?” Trầm Khánh Khánh lạnh lùng nhìn cô một cái.

Tiểu An xấu hổ một hồi, từ nhỏ cô luôn dịu dàng ngoan ngoãn, thành tích xuất sắc cho tới hôm nay, cho dù xin vào bệnh viện cũng có ba giúp đỡ, chưa từng qua lại với ai phức tạp như Trầm Khánh Khánh. Cô đã sớm nghe nói Trầm Khánh Khánh không phải diễn viên dễ chọc vào, người phụ nữ này tới được hôm nay, đương nhiên có nhiều thủ đoạn, nếu không phải vì Quý Hàm, sao cô có thể chủ động tìm Trầm Khánh Khánh.

Nhưng, hôm nay cô phải thật dũng cảm.

“Cô Trầm, tôi biết cô rất giỏi, diễn xuất giỏi, giải thưởng, cô nổi tiếng như vậy, bác sĩ Quý luôn đứng sau ủng hộ cô, nhưng sao cô có thể... sao cô có thể phản bội anh ấy chứ? Anh ấy thật sự chỉ là một bác sĩ bình thường, kém vị quyền thế này,” Tiểu An thầm bỏ qua Trữ Mạt Ly, “Nhưng anh ấy thật lòng yêu cô, vừa rồi cô bị thương, anh ấy hốt hoảng lo sợ, cô lại... phải ly hôn với anh ấy sao? Bác sĩ Quý đau khổ như vậy, cô lại ở đây...”

“Đủ rồi, không cần nói nữa.” Trầm Khánh Khánh cắt ngang cô, lãnh đạm nói, “Đây là chuyện giữa tôi với Quý Hàm, cô không có tư cách ở đây bàn ra tán vào.”

Tiểu An vội kêu lên: “Không, tôi có. Từ ngày tôi biết bác sĩ Quý, thích anh ấy 5 năm, nhưng anh ấy chưa từng đáp lại tôi, bây giờ tôi mới biết anh ấy đã kết hôn ngay khi tốt nghiệp. Anh ấy toàn tâm toàn ý với cô, sao cô có thể nhẫn tâm tổn thương anh ấy? Cô đã giàu sang, đã nổi tiếng, những đó còn chưa đủ sao? Hay là tất cả mình tinh đều muốn lấy một người quyền thế, nhưng như vậy hạnh phúc sao? Anh ấy mới là người bên cạnh cô khi cô chẳng có gì!”

Trữ Mạt Ly cười lạnh, hừ một tiếng nói: “Cô dám nói lại lần nữa?”

“Tôi...” Tiểu An kích động nuốt nước miếng, nhưng lại phát hiện bản thân gấp đến mức miệng đắng lưỡi khô.

“Cô tên là Tiểu An à?” Trầm Khánh Khánh từ trên giường đi xuống, đến trước mặt cô, hơi hếch cằm, nhìn cô ngạo nghễ, “Tôi không biết sao cô lại biết được chuyện tôi ly hôn với Quý Hàm, nhưng cô thích Quý Hàm là chuyện của cô, cô tưởng người cô thích tốt đẹp như vậy cũng là chuyện của cô. Cô cho rằng tôi phản bội anh ta, làm anh ta đau khổ, cũng là chuyện của cô. Hôm nay cô đổ hết lên đầu tôi, tôi không muốn giải thích dông dài gì với cô cả, chỉ có một câu, tôi không làm sai chuyện gì hết. Đối với Quý Hàm, tôi không thẹn với lương tâm.”

Tiểu An khó thở, mặt đỏ bừng bừng, tròn mắt ngẩn lệ: “Trầm Khánh Khánh... Cô, cô là kẻ tuyệt tình. Tôi không hiểu, vì sao bác sĩ Quý lại thích cô, còn cả Trữ tổng, người phụ nữ như vậy đáng để anh thích sao?”

Trữ Mạt Ly vẫn chau mày, ánh mắt nhất thời sắc bén. Giống như gió lạnh trên núi tuyết quét trên mặt Tiểu An, dường như phải cào xé cả da mặt cô.

Trầm Khánh Khánh lập tức nhận ra Trữ Mạt Ly đang tức giận, bình tĩnh giữ tay anh, hướng về Tiểu An: “Trầm Khánh Khánh tôi là cái loại người gì, không đến lượt cô đánh giá, cô cút đi.”

“Trầm Khánh Khánh, một ngày nào đó cô sẽ phải hối hận vì đã đối xử với bác sĩ Quý như vậy.” Hai mắt Tiểu An đầm lệ, cô lau nước mắt, quay đầu bước đi.

Vài phút sau, bên trong im lặng lạ thường.

Trầm Khánh Khánh cảm nhận thấy cánh tay đang giữ cầm cô. Cô quay đầu lại, mỉm cười: “Đừng giận, em cũng không có giận. Ai, xem ra em hoàn toàn trở thành người xấu rồi.”

Trữ Mạt Ly hạ mắt, mày dãn ra, đôi môi khẽ mở: “Vì sao em không giải thích?”

Trầm Khánh Khánh làm như không sao hết, ngồi lại trên giường: “Giải thích? Giải thích với người ngoài chỉ phí lời, cô ta nghĩ như thế nào, em cũng chẳng quan tâm.”

“Nhưng chuyện này, em phải chịu tiếng xấu thay người khác.”

“Từ khi khởi nghiệp em đã bị người ta nói là đi lên nhờ quy tắc ngầm, cái gì khó nghe em cũng nghe cả rồi, còn sợ sao. Có một số chuyện, trong lòng mình biết rõ ràng là đủ rồi.”

“Thật ra em muốn bảo vệ anh ta.”

Trầm Khánh Khánh ngẩn ra: “Không phải...”

Trữ Mạt Ly bỗng cười: “Quên đi, dù sao về sau em chính là “ngôi sao tham hư vinh đi theo đại gia”. Anh không tính toán với em.”

Trầm Khánh Khánh trở mình khinh thường, nằm im trên giường, Trữ Mạt Ly tiến lên che chắn chỗ cô bị thương, cẩn thận thay chăn cho cô.

“Đúng rồi, anh nói tối nay có chuyện muốn nói với em, chuyện gì vậy?”

Trữ Mạt Ly trầm ngâm nói: “Hôm nay em cứ nghỉ ngơi trước đi, sau này nói sau. Dường thương cho tốt, cuối tuần em còn phải tham gia lễ trao giải.”

Trầm Khánh Khánh dường như hai ngày đã có chuyển biến tốt đẹp, sau khi kiểm tra không thấy có vấn đề gì, Trầm Khánh Khánh có thể xuất viện, nhưng chuyện này cũng không chấm dứt dễ dàng như vậy. Trữ Mạt Ly truy xét chuyện xảy ra lúc đó, không ai dám làm cho có lệ, cuối cùng tra ra là khi tổ đạo cụ bố trí trường quay xuất hiện sơ suất, một phó đạo diễn, ba khâu phụ trách, có liên quan tới việc này đều bị đuổi hết. Đến bây giờ, quan hệ của Trữ Mạt Ly và Trầm Khánh Khánh dù cố che đậy vẫn thêm phần mờ ám.

Sáng nay ở phòng hóa trang, Trầm Khánh Khánh nhận ra Ada vô cùng lúng túng, một mình ở đó không biết làm gì, cô thấy mà phiền lòng, gọi Ada tới: “Làm sao vậy? Có chuyện gì?”

Ada giấu đầu lòi đuôi, vội lắc đầu: “Không có chuyện gì không có chuyện gì.”

Trầm Khánh Khánh xoa xoa cái mũi của cô: “Khi em nói dối đều hay hít hít mũi, nói đi.”

Ada nhăn mặt cau mày: “Ặc... Chị Khánh Khánh, chị phải bình tĩnh ngàn vạn, ngàn vạn lần nhé.”

Trầm Khánh Khánh bật cười: “Rốt cuộc là chuyện lớn gì vậy...”

Cô còn chưa hỏi xong, bỗng nhiên có người từ bên ngoài xông vào, Thuyền Trưởng chạy đến ngăn cản, lại bị đẩy ra. Sau đó, người nọ cầm tờ báo mở sẵn hung hăng ném vào mặt Trầm Khánh Khánh, cánh tay gạt một cơn gió lạnh buốt vào mặt Trầm Khánh Khánh: “Trầm Khánh Khánh, từ trước tới nay tôi đều nghĩ cô là cô gái tốt, tôi còn nói tôi đứng về phía cô, tôi giúp cô khuyên Quý Hàm. Bây giờ, tôi nhìn rõ cô rồi.”

Trầm Khánh Khánh lạnh lùng nhìn Trịnh Thị đang hỗn hển, chậm rãi mở tờ báo, cúi xuống nhìn thấy một dòng tít chói mắt.

“Trầm Khánh Khánh âm thầm kết hôn nhiều năm, sắp ly hôn!”

Con người Trầm Khánh Khánh chợt co rút lại, cánh tay cầm tờ báo căng cứng, vội vàng xem nhanh tin tức. Sau đó, nửa ngày không có phản ứng.

Ada thấy sắc mặt Trầm Khánh Khánh thoáng chốc trắng bệch, lo lắng nói: “Chị Khánh Khánh?”

“Cô còn muốn nói gì hả? Ly hôn? Vậy mà cô lại ly hôn!” Trịnh Thị nhào tới trước mặt Trầm Khánh Khánh, ánh mắt có thể phun ra lửa.

Trầm Khánh Khánh vẫn còn trấn định một chút, đặt tờ báo sang một bên, cô vẫn không chế được, còn cười lạnh nói: “Thú vị thật, Ada, gọi Ted tới đây, có việc gấp.”

“Trầm Khánh Khánh, cô có nghe tôi nói gì không hả?”

Trầm Khánh Khánh xanh mặt, ánh mắt cũng không hề ảm lên, “Anh không muốn làm bạn với tôi, không sao cả, cửa ở kia, xin cứ tự nhiên.”

“Cô...” Trịnh Thị nhất thời chán nản, tay chỉ vào Trầm Khánh Khánh không ngừng run rẩy: “Cô thật sự thay đổi rồi, tôi nhất định sẽ giúp Quý Hàm đòi lại công bằng.”

Trầm Khánh Khánh giận dữ cười lại, đập tay lên chiếc bàn gần đó: “Công bằng? Trịnh Thị, suốt tám năm, tôi chờ lâu như vậy, bây giờ anh bảo tôi cho anh ta công bằng, người đó cho tôi công bằng sao? Tôi dâng cả tuổi thanh xuân cho anh ta, còn muốn như thế nào nữa hả? Các người, đừng có ép người quá đáng!”

“.... Được, cô đợi mà xem, ai có lý.”

Trịnh Thị tức giận dùng dùng chạy ra cửa, Ted vừa mới tới, hai người đều sửng sốt, sau lại tự quay đầu không để ý tới đối phương.

Mùa đông lạnh, Ted vừa vào cửa liền cởi khăn quàng với gang tay, gấp đến mức đầu đầy mồ hôi: “Tin tức lan truyền quá nhanh, anh không kịp ngăn lại. Trên mạng đã đăng tải rất nhiều, lời đồn nổi lên tứ phía, phóng viên đổ tới nghe ngóng, điện thoại anh sắp nổ tung rồi... Anh thấy nên mở một cuộc họp báo, làm sáng tỏ một chút.”

Mấy năm nay Ted thay Trầm Khánh Khánh xử lý quá nhiều thị phi như vậy, nhưng cậu ta thấy chuyện hôm nay mới nan giải nhất, cứ nghĩ tới mấy ngày nay dư luận xôn xao, ra đường phải quàng khăn đeo kính, liền không khỏi rùng mình.

Trầm Khánh Khánh nhặt tờ báo kia lên, cô vuốt phẳng nó ra, thờ ơ nói: “Làm sáng tỏ cái gì đây?”

“Đưa tin không xác thực, chúng ta phải tìm ra kẻ tung tin đồn. Chuyện quan trọng nhất trước mắt là phải kéo dư luận về phía chúng ta.” Ted phân tích nói, “Ít nữa em phải tham gia lễ trao giải rồi, hợp đồng cũng sắp hết hạn, gần đây thị phi quá nhiều, xử lý không tốt...”

“Xử lý không tốt, sẽ chết rất thảm.” Ngón tay Trầm Khánh Khánh vuốt ve dòng tít lớn trên tờ báo, đáy mắt một mảnh lạnh lùng, “Ted, chuyện này anh đừng tham gia, em không muốn vì em mà anh cãi nhau với người kia, Trữ Mạt Ly đâu?”

“... Anh ta ở công ty.”

Trầm Khánh Khánh tới công ty, khi đẩy cửa đi vào thì thấy anh đang nhàn nhã uống cà phê, trên bàn là báo và tạp chí hôm nay, máy tính đang mở, trên màn hình cũng là tin tức giải trí mới nhất.

Anh nhìn thoáng qua cô, cũng không hỏi.

“Boss, cà phê đâu?” Trầm Khánh Khánh cũng thông thả ngồi xuống, bình tĩnh nói.

“Em có muốn không?” Trữ Mạt Ly nâng ly cà phê ý nói.

“Được.”

Hai người một ly cà phê ngồi ở văn phòng, dường như thiên hạ bên ngoài rất thái bình, đám phóng viên dưới công ty chỉ là mây khói.

Ly cà phê trông thấy đáy, Trầm Khánh Khánh giả vờ cầm một tờ báo đứng lên: “Ha ha, tin này viết cũng thật xuất sắc, phóng viên này là người mới. Nhưng lại có được tin tức bí mật như vậy, bội phục.”

Trữ Mạt Ly từ chối cho ý kiến, Trầm Khánh Khánh gấp tờ báo lại, ngón tay gõ gõ trên mặt bàn: “Trên đó nhắc tới anh, không ra mặt phong tỏa tin tức à?”

“Em muốn anh ra mặt?”

“Anh không muốn?”

“Anh hỏi em muốn hay không?”

“Vậy còn anh?”

Hai người nhìn nhau một cái, Trần Khánh Khánh nói: “Như vậy rất tốt.”

“Đêm đó em đã dự đoán được cục diện hôm nay rồi.”

“Lúc đó anh cũng thế mà.” Trần Khánh Khánh bước quanh người Trữ Mạt Ly, cười tủm tỉm: “Anh muốn xem em có đồng ý công khai mối quan hệ này không.”

Mặc dù trong mắt người khác thì bọn họ có nhiều mờ ám, nhưng không ai dám chứng thực. Nếu fan của Trữ Mạt Ly không biết tin đồn này, sao có thể truyền đi nhanh như vậy, điên cuồng như vậy.

Khi quay về Tiểu An đã tung tin.

Ánh mắt Trữ Mạt Ly chợt lóe: “Giận rồi?”

“Không.” Trần Khánh Khánh lắc đầu, nhìn không rõ buồn vui.

“Nếu em muốn, anh có thể lập tức...”

“Em đã nói rồi, như vậy rất tốt.”

“Khánh Khánh...”

Trần Khánh Khánh thở dài: “Em biết anh nghĩ gì, anh thông minh, nhưng em cũng không ngốc. Anh vẫn không thích Quý Hàm, thậm chí không muốn nhắc tới tên anh ta, nhưng anh cũng không nói xấu anh ta trước mặt em, dù có không vui anh cũng chỉ giận dỗi. Vậy nên, chuyện tới nước này, có người muốn giúp em công khai, ngược lại em rất thoải mái. Nhân cơ hội này nói rõ ràng cũng tốt, nhin nhiều năm như vậy, em cũng mệt chết rồi.”

Ánh mắt Trữ Mạt Ly vẫn không hề chớp, chỉ nhìn cô chăm chú, dường như đang xác định có phải cô thật sự không tức giận không: “Nhưng, tin đồn này ảnh hưởng không tốt tới em...”

Sự nghiệp của cô sẽ bị ảnh hưởng, thậm chí có thể hủy diệt.

Nhưng Trần Khánh Khánh cũng không để tâm, chỉ nói: “Quả thật, em vất vả lắm mới có được địa vị hôm nay, nhất định sẽ bị ảnh hưởng. Nhưng đối với em mà nói, em tiến vào vòng luẩn quẩn này vốn để tiếp cận anh, sau lại yêu thích diễn xuất, mới bắt đầu lấy nó làm sự nghiệp, có điều, con người mới là quan trọng nhất, không phải sự nghiệp.”

Cô nhìn anh, ý trên mặt chữ, cũng không nói thêm lời nào nữa.

“Chuyện này, anh không cần ra mặt, em tự xử lý.” Sau đó cô vẫn có thể trêu chọc anh: “Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu công khai, ba anh sẽ biết.”

Trữ Mạt Ly khẽ nói: “Anh sẽ giải quyết với ba.”

Trần Khánh Khánh cố tình trêu anh: “Bí mật được bảo vệ tốt thế, em không nói, không có nghĩa ba anh sẽ không điều tra.”

Khi cô cười khuôn mặt lạnh lùng mang vẻ rất dịu dàng, đáy mắt gợn sóng ướn ắt, tản ra hơi thở mờ sương, khiến người ta mờ mắt.

Trữ Mạt Ly ôm cô từ phía sau, dán lên hai má của cô, cái gì cũng không nói, lại ôm cô thật chặt.

Quả nhiên, chủ đề về nữ hoàng thị phi Trần Khánh Khánh lại một lần quét qua giới truyền thông, tin tức cô kết hôn quả thực là quả bom nguyên tử bùng nổ trong làng giải trí. Tất cả mọi người, dù biết rõ nội tình hay không cũng bị chấn động rồi.

Mới đầu chỉ đưa tin Trần Khánh Khánh âm thầm kết hôn nhiều năm, đối phương là người ngoại giới, hai người ở chung thì ít mà xa cách thì nhiều, tính cách bất đồng, hơn nữa Trần Khánh Khánh qua lại với nhiều người, hôn nhân tan vỡ trong bất hòa, không khó nhìn ra tin này chứa mũi nhọn vào Trần Khánh Khánh. Rồi sau đó trong một diễn đàn mạng đột nhiên tung ra một tin, có người xác nhận trông thấy Trần Khánh Khánh và Trữ Mạt Ly ở đảo Bali, người nọ còn nói lúc ấy anh ta không dám xác định có phải hai người đó hay không, bây giờ nhớ lại mới biết chính là bọn họ, khi đó bọn họ rất ăn ý.

Tin này vừa đăng, chỉ một ngày mà có tới hơn trăm vạn lượt xem, tưởng chừng giới giải trí đã gặp động đất cấp 12, chấn động đến long trời lở đất.

Tin tức một truyền mười mười truyền trăm, mỗi ngày một kiểu, lúc nào cũng nóng, cũng có tờ báo làm hẳn thành một chuyên mục, phân tích đường tình của Trầm Khánh Khánh từ trước tới nay, còn có tình sử của Trữ Mạt Ly, cũng không biết bọn họ muốn làm ra bao nhiêu giả thuyết, tóm lại cả nước xôn xao xuất hiện n bần, đủ mọi cách nói, khó lòng phân biệt, không ai biết rốt cuộc sự thật là gì. Nhưng việc Trầm Khánh Khánh bỏ nhà bỏ chồng đến cạnh Trữ Mạt Ly, đi lên bằng quy tắc ngầm thì mọi người đều công nhận, khẳng định không lầm. Thoáng chốc, nhân cách của cô bị tụt dốc thê thảm.

Là người trong cuộc, Trầm Khánh Khánh im lặng ba ngày, bình tĩnh đến mức khiến người ta nghi ngờ chuyện này không liên quan đến cô. Trong ba ngày, cô không nhận điện thoại, không phỏng vấn, vẫn quay phim như bình thường, nhưng bất luận kẻ nào cũng đừng mong tiếp cận cô hỏi được cái gì.

Đến ngày thứ tư, cô tham gia một sự kiện lớn, bất ngờ gặp một vị khách quý, Đàm Mộ Văn. Ban đầu từng muốn giành Quý Hàm với cô, bây giờ lại là một biên tập của một đài truyền hình.

Đàm Mộ Văn thấy cô, câu nói đầu tiên là châm chọc: “Quý Hàm còn chưa nhìn rõ con người thật sự của cô sao? À, tôi quên mất, mọi người đều muốn ly hôn, anh ấy chắc đã nhìn rõ lắm rồi, nhưng mà, tôi vẫn không ngờ cô lợi hại như thế đấy, lại có thể dựa vào Trữ Mạt Ly.”

Trầm Khánh Khánh đeo kính đen, thoát nhìn thật nhẹ nhàng: “Ngày trước tôi sai rồi.” Sau đó, dưới ánh mắt hoài nghi của Đàm Mộ Văn, cô còn nói: “Có muốn lấy tin từ tôi không? Đến giờ tôi vẫn chưa nhận phỏng vấn đâu.”

40. Chương 55

Chương 55

Mỗi ngôi sao luôn trải qua thời kì khó khăn như vậy, mọi mũi nhọn đều chĩa về cô, nhắm ngay vào tim cô, dường như mọi người cùng bắt tay nhau, cùng nhau gây khó dễ, khiến người ta trở tay không kịp. Có thể, đám phóng viên này điên cuồng như vậy vì muốn lấy được tin tức, câu kéo độc giả, nhưng đối với Trầm Khánh Khánh, cũng bị tổn thương không ít. Trầm Khánh Khánh đã qua bao sóng gió lớn nhỏ, lúc này đây, cô biết rằng tiền đồ của mình không còn sáng lạn. Bởi vì Trữ Mạt Ly không ra mặt ngăn cản càng khiến tình thế trở nên xấu đi. Có những người yên lặng xem động tĩnh, không dám gây chiến, viết ít ít ồn ào, ai biết khi nào Trữ hoàng để ra tay gây khó dễ, không chừng người ta đang ở trong chỗ tối, vừa gặp thời cơ liền giết họ không còn một mảnh. Có những người có lá gan lớn hơn, bắt đầu rêu rao đồn thổi, lấy ra chuyện Trữ Mạt Ly theo đuổi Trầm Khánh Khánh, bây giờ Trầm Khánh Khánh là gái đã có chồng, như vậy Trữ Mạt Ly là kẻ thứ ba không hơn không kém, còn ám chỉ Trữ Mạt Ly một tay che trời nhiều năm, bây giờ thì như kẻ nhu nhược không dám ra mặt.

Trầm Khánh Khánh “ầm” một tiếng trước bàn máy tính, một tay nâng cằm ngổ ngang trăm mối. Cô đã trở thành trung tâm của dư luận, họ đều bày thiên la địa võng khắp nơi, nhưng cô vẫn không xuất hiện.

Mấy scandal đáng ghét này cũng thôi đi, hôm trước mẹ Quý Hàm còn tìm tới cửa, vừa gặp đã chửi như tát nước vào mặt Trầm Khánh Khánh. Trầm Khánh Khánh thấy thật buồn cười, cô đã ly hôn với con bà ta, bà ta còn ở đó oán giận cái gì chứ, khi bàn tay đang muốn đi lên má, Trầm Khánh Khánh nhanh tay nhanh chân chặn lại, sau đó cô cũng không nói gì, lạnh lùng đẩy người ra cửa, mặc kẻ điên kia ở bên ngoài kêu trời kêu đất. Làm như vậy đương nhiên có nguy hiểm, nhưng cũng may bà Quý vẫn nhìn ra nặng nhẹ, trừ việc tìm Trầm Khánh Khánh gây phiền phức, cũng không công khai mối quan hệ của cô với con bà ta ra ngoài.

Ngón tay gõ trên bàn không theo nhịp phách nào, Ada bên kia đành phải ngồi cạnh cô hỏi: “Chị Khánh Khánh, đừng xem nữa, những người đó vốn không biết chuyện gì đã ầm ĩ cả lên, đều là đám người không có mắt...”

Trầm Khánh Khánh lại không đầy cảm phần như vậy, chỉ thu dọn đồ diễn, nói: “Quay phim.”

Không khí trên trường quay mấy ngày nay quỷ dị đến cực điểm, cũng chỉ có nhân tài lớn như Trầm Khánh Khánh mới có thể làm như không có chuyện gì mà quay phim yên ổn như trước. Nhưng mà, cô không bị ảnh hưởng không có nghĩa là người khác không bị ảnh hưởng, huống chi nơi này nhiều phóng viên vây quanh như vậy, mỗi ngày nhân viên trong đoàn đuổi đám phóng viên kia cũng đủ phiền phức rồi. Là một nhân vật quan trọng cùng đoàn phim với Trầm Khánh Khánh, Phương Thuần cũng khó tránh khỏi một kiếp, nhưng người chật vật nhất lại là An Thiển. Trong mắt người ngoài cô ta là bạn gái cũ của Trữ Mạt Ly, nhưng từ đầu đến cuối Trữ Mạt Ly lại chưa từng xác nhận, cuối cùng bị người đến sau là Trầm Khánh Khánh một cước đá văng, mà nhiều năm nay cái gì cô chờ đợi cũng không có được. “Scandal li hôn” lần này cũng cuốn cả cô vào, bị người người bóc trần vết sẹo khiến An Thiển muốn một đao giết chết Trầm Khánh Khánh.

Hôm nay khi sắp kết thúc công việc, An Thiển đi tới phòng hóa trang của Trầm Khánh Khánh, túm lấy tay cô, khiến những trang sức trên tay cô rơi xuống đất.

Trầm Khánh Khánh bị đau, cau mày: “Cô phát điên cái gì vậy?”

“Tôi điên à? Hừ, tôi đây phục cô rồi!” An Thiển bỏ tay Trầm Khánh Khánh ra, tỏ vẻ chỉ muốn cô chết đi, “Trước kia tôi chỉ biết cô là một kẻ không biết xấu hổ, không ngờ cô còn vô liêm sỉ như vậy. Một người phụ nữ có chồng đi quyến rũ người đàn ông khác, lại là cấp trên của mình, Trầm Khánh Khánh, cuối cùng tôi cũng biết vì sao tôi thua cô rồi, tôi đương nhiên không địch nổi loại người như vậy.”

Trầm Khánh Khánh nhẩn nhện, mặt trang sức rơi xuống đất, tiếp tục tháo trang sức: “Tôi không rảnh nghe cô oán hận.”

“Tôi thật sự thương hại cho ông chồng kia của cô, bị vợ mình cầm sừng...”

Lại có người không gõ cửa đã xông vào, Trầm Khánh Khánh từ trong gương nhìn thấy người tới, không khỏi dừng động tác.

“Anh ta bảo là vợ tôi để... chuyện kia. Anh để anh ta vào.” Ted giải thích.

Trầm Khánh Khánh quét mắt nhìn đến tờ giấy trong tay Quý Hàm, gạt đầu, lãnh đạm nói với An Thiển: “Tôi có khách, cô rút đi.”

An Thiển đến trước mặt Quý Hàm đánh giá một phen, Quý Hàm mặt không đổi sắc nhìn về phía trước.

Trầm Khánh Khánh thấy vậy, vội vàng đứng lên, ra lệnh đuổi khách: “Còn chưa rút?”

An Thiển lại tự ý đi vòng quanh Quý Hàm chậm rãi nói: “Chưa từng gặp anh, anh là bạn của Trầm Khánh Khánh? Trợ lý? Hay là...?”

“Là ai thì liên quan gì đến cô?” Trầm Khánh Khánh mặt kiên nhẫn nói.

“Hay là...” An Thiển nghiêng mặt, cười độc ác, “Người bị cầm sừng kia?”

Sắc mặt Quý Hàm thay đổi đột ngột, trước khi An Thiển tiếp tục gây khó dễ, Trầm Khánh Khánh lập tức đứng lên đi tới cửa, tự mình mở cửa, lạnh lùng nói với An Thiển: “Rút ra ngoài.”

An Thiển cười như không cười nói thêm: “Bên ngoài có rất nhiều phóng viên.”

Trầm Khánh Khánh thẳng thừng: “Nếu cô không muốn bị phong sát [1], thì an phận vài ngày đi.”

[1] phong sát: đẩy người ta bước vào đường cùng, không lối thoát.

“Trầm Khánh Khánh, cô vẫn tự cầu phúc ỉn đi.” An Thiển mỉm cười, không rõ ý tứ rồi đi ra.

Cô ta vừa đi khỏi cửa, Trầm Khánh Khánh đóng sầm cửa lại quát lên với Quý Hàm: “Anh còn tới làm gì, anh biết bây giờ có bao nhiêu người đang tìm anh không? Tôi mất bao công sức giúp anh ẩn núp vì cái gì vậy! Vừa rồi lúc vào có bị ai nhìn thấy không?”

Ted vội nói: “Không đâu, anh dẫn anh ta vào, trốn thoát đám phóng viên này.”

Trầm Khánh Khánh xoa xoa huyệt thái dương, ngồi trở lại: “Vậy thì tốt rồi.”

Bên trong yên tĩnh, Ted ra hiệu, những người khác lặng lẽ đi ra ngoài.

Trầm Khánh Khánh cúi đầu ngồi trước gương, không biết đang suy nghĩ cái gì, mày vẫn chưa dần ra, bây giờ cô không biết phải làm sao nữa, đối mặt với Quý Hàm khiến cô khó xử hơn cả đám phóng viên. Quý Hàm đứng cạnh cô, mặt trầm như nước.

Thời gian im lặng này, luôn cần có người ngăn cản nó, phá vỡ im lặng.

“Anh đến đây để giải thích, Tiểu An vô tình thấy đơn ly hôn, quá xúc động nên mới làm ra chuyện như vậy.”

“Sao anh phải giải thích giúp cô ta? Cô ta lấy tư cách gì thay anh bênh vực kẻ yếu?” Trầm Khánh Khánh chau mày, ngẩng đầu đánh giá anh, “Huống hồ, tôi cũng không tức giận, không cần anh giải thích.”

Đôi mắt Quý Hàm bỗng sáng lên, lại bị lời nói tiếp theo của Trầm Khánh Khánh dập tắt.

“Chẳng lẽ anh muốn chia sẻ với tôi sao? Để mọi người biết không phải Trầm Khánh Khánh đơn phương ly hôn, là nhà trai cũng ngoại tình, khiến hôn nhân tan vỡ...”

“Anh không có.”

“Vậy nên, anh nên làm gì thì cũng đừng đường đột tới tìm tôi.” Trầm Khánh Khánh nghiêm túc nói, “Bây giờ chuyện này đang rất âm ỉ, nếu anh bị phát hiện, không chỉ có anh, mà cả bạn bè anh, gia đình anh đều bị phóng viên quần lầy. Tôi sẽ xử lý, anh chỉ cần giữ lấy thân, để mẹ anh bình tĩnh, mọi chuyện sẽ thành quá khứ.”

“Anh vẫn không tìm thấy em, sao chuyện này lại thành ra như vậy, anh sợ...”

“Yên tâm, tôi không phải người không chịu nổi dả kích như vậy đâu. Phải chết thì cùng chết, sao tôi có thể chết trước chứ.”

“Trữ Mạt Ly đâu, vì sao hắn không ra mặt, là hắn bắt đầu mọi chuyện, sao lại để em một mình đối mặt. Em thật lòng với hắn, chưa chắc hắn sẽ thật lòng với em.”

Trầm Khánh Khánh vốn không định nói cái gì, nhưng nghe câu này, cô không kiềm chế được: “Quý Hàm, anh biết điểm khác nhau lớn nhất giữa anh với anh ấy là cái gì không? Đúng vậy, chính là trong miệng anh rất thật lòng. Anh nói rất nhiều, nhưng chưa bao giờ thực hiện. Còn anh ấy thì chẳng nói gì hết, lại vì tôi làm mọi chuyện. Thật lòng là thế nào, tôi nghĩ tôi không cần lời nói suông. À, còn có, Mạt Ly cũng sẽ không nói xấu anh trước mặt tôi.”

Trầm Khánh Khánh dừng lại trước mặt Quý Hàm, đưa tay giành lấy tờ giấy trong tay anh: “Thứ này tôi nhận, không tiền.”

Anh vốn định níu kéo cô lần cuối, không ngờ lời nói của cô lại như một gáo nước lạnh khiến anh run rẩy, trái tim lạnh lẽo.

“Khánh Khánh...”

Quý Hàm vẫn muốn nói thêm cái gì, đã có người đi đến, hai người cùng nhau nhìn lại, chỉ thấy Trữ Mạt Ly mang theo hơi lạnh từ bên ngoài nhanh chân đến bên cạnh Trầm Khánh Khánh, Trầm Khánh Khánh còn chưa nhìn rõ mặt anh, anh đã cúi đầu hôn cô, Trầm Khánh Khánh và Quý Hàm cùng sửng sốt.

Trữ Mạt Ly ra vẻ tôi chẳng làm gì cả, dùng thái độ kiêu ngạo thường thấy nói với Quý Hàm: “Trước khi quay phim tôi có chuyện nói với Khánh Khánh, nếu anh Quý không còn việc gì, Ted sẽ đưa anh ra ngoài.”

Khí thế này rõ ràng là nói anh không muốn đi cũng phải đi. Quý Hàm bị Trữ Mạt Ly dứt khoát đuổi đi, anh vừa đi khỏi, vẻ mặt Trữ Mạt Ly dễ chịu hẳn. Trầm Khánh Khánh bên cạnh nhìn thấy, thở dài: “Sao anh lại tới đây?”

Trữ Mạt Ly không trả lời câu hỏi này, nhưng thật ra lại nhìn chăm chăm vào tờ giấy trên tay cô: “Đưa anh xem.” Nói xong giành lấy.

“Ted mặt báo cho anh à?”

Trầm Khánh Khánh khoát tay, né tránh Trữ Mạt Ly. Nhưng nghĩ lại lại thấy không ổn, Quý Hàm đến đây chưa đầy mười phút, sao Trữ Mạt Ly tới nhanh như vậy, từ công ty đến đây không thể chỉ mất mười phút.

“Muốn biết à? Đưa cái này cho anh trước.” Trữ Mạt Ly thừa dịp Trầm Khánh Khánh thất thần, nhanh giành lấy tờ giấy, “Đừng quên, anh cao hơn em.”

Trữ Mạt Ly nhanh chóng mở tờ giấy ra, trong nháy mắt đơn ly hôn đã ở trên tay anh, anh trực tiếp nhìn qua vài dòng trên, nhìn đến cái tên kí ở cuối cùng. Trầm Khánh Khánh nhận thấy anh thở phào nhẹ nhõm, cô thuận tiện nhìn lại, góc phải là chữ ký Quý Hàm đơn giản.

Trầm Khánh Khánh còn chưa kịp lấy lại tinh thần đã bị Trữ Mạt Ly ôm lấy, cảm nhận được hơi lạnh trên người anh, đầu vai anh hơi ẩm ướt, còn cả bông tuyết trong suốt đang tan ra.

“Lạnh.” Chỉ mặc một áo, Trầm Khánh Khánh không khỏi khẽ run.

Trữ Mạt Ly lập tức buông cô ra, Trầm Khánh Khánh đang buồn bực, đã thấy anh nhanh tay cởi áo khoác, hỏi: “Thấy anh nhanh không?”

Sắc mặt anh khá là vui sướng, đuôi lông mày mang nét cười ấm áp, khoe môi nhếch lên, thậm chí hơi giống trẻ con, Trầm Khánh Khánh không ngờ đơn ly hôn có thể làm anh vui như vậy.

Không đợi cô trả lời, anh đã duỗi cánh tay dài kéo cô vào trong lồng ngực: “Thật ra anh ngồi gần đây nhìn theo em.”

Trầm Khánh Khánh ngẩng mặt cười nói: “Nên anh vội tới đây thị uy?”

Anh dùng nụ hôn trả lời cô. Nghĩ tới đám phóng viên đang vây đuổi chặn đường, long trời lở đất, ngược lại thì bọn họ, như chuyện không liên quan tới mình, ở đây tận hưởng bình yên và ấm áp.

Trầm Khánh Khánh tựa vào vai Trữ Mạt Ly, vừa liếc mắt có thể thấy tờ đơn ly hôn trên bàn trang điểm.

Tình cảm tám năm, chỉ một tờ giấy là chấm dứt tất cả.

Muốn nói không buồn, là giả. Nghĩ đến trong lòng trống rỗng, lại lập tức bị nhét vào một cái ôm.

Trong lòng cô rất rõ ràng, bây giờ ôm cô, không phải Quý Hàm luôn ngại ngùng hay cười với cô, mà là Trữ Mạt Ly sẽ vì cô một tay che trời. Khi cô đã chết tâm, khi cô đã nhận định, sẽ đánh chết không thay đổi, nếu ép cô sửa lại, vậy đánh chết cũng không quay đầu.

Một hồi im lặng, Trữ Mạt Ly kéo cô ngồi xuống trên ghế, nói: “Ngày kia là lễ trao giải, tỷ lệ đoạt giải của em rất lớn.”

Trầm Khánh Khánh thờ ơ: “Sao tốt được chứ, em cũng không quan trọng lắm.”

“Như vậy, chuyện hợp đồng, em đã từng nghĩ tới chưa? Lúc em bị thương thì anh đã định bàn chuyện này, nhưng bây giờ bên ngoài đều thăm dò em có kí hợp đồng tiếp hay không.”

“Vậy anh thấy thế nào?”

Trữ Mạt Ly hí hóp mắt, bí hiểm nhìn cô chăm chú, chỉ nói: “Nếu kí tiếp, mọi điều kiện của anh sẽ làm em hài lòng.”

“Anh muốn kí tiếp hợp đồng với em? Nghe An Thiên nói, anh không định kí tiếp mà.”

Trữ Mạt Ly hỏi lại: “Em thì sao?”

“Chưa nghĩ ra.”

“Anh tôn trọng quyết định của em.”

“Anh nên lo lắng đi là vừa, nếu kí tiếp, đừng trách em công phu sư tử ngoạm, đòi lại mấy năm nay.”

Trữ Mạt Ly nâng cằm cô lên, vẻ mặt nghiêm túc, còn chân thành nói: “Dù sao bây giờ của anh cũng là của em, của em cũng là của em, còn chưa đủ à?”

Trầm Khánh Khánh ngạc nhiên, đỏ mặt, quay người đi... khẽ ho hai tiếng: “Thôi, chuyện này chờ sau ngày trao giải, em cho anh... câu trả lời thuyết phục.”

“Khánh Khánh, những điều anh nói là thật.” Anh quay mặt cô lại, để cô nhìn mình.

“Vâng...” Trầm Khánh Khánh lúng ta lúng túng, không biết nên nói cái gì, đối mặt với lời thổ lộ bất ngờ của anh, tim cô đập thật nhanh, có chút không biết phải làm sao.

Trữ Mạt Ly giữ gáy cô, đặt lên trán cô, giống như thề thốt, lại giống như uy hiếp: “Vậy nên, bây giờ, em đừng mong rời khỏi anh.”

Trầm Khánh Khánh có phần mơ hồ, nhưng chưa kịp nghĩ lại, lý trí đã bị bao phủ trong nụ hôn của anh.

Đêm trước lễ trao giải, Trầm Khánh Khánh đang đắn đo kết luận tình yêu, bỗng nhiên, có một tờ đơn li hôn và thanh minh được Ted công khai. Người thanh minh là người chồng cũ bí ẩn của Trầm Khánh Khánh, anh không tiết lộ thân phận của mình, còn lời ít ý nhiều sáng tỏ nhân vật công chúng đang quan tâm, cô trở thành cái đích bị mọi người chỉ trích, nhưng hôn nhân tan vỡ là hai bên đều có trách nhiệm, dư luận đừng chia mũi nhọn Trầm Khánh Khánh.

Lời thanh minh này vừa xuất hiện, tin đồn lại nổi lên bốn phía, có người càng lùng tìm anh, nói ông trời sẽ không phụ người có lòng, có người nói chồng cũ của Trầm Khánh Khánh là người ngoại giới, có thể là một bác sĩ. Sau đó, lại có người nói, nhiều năm trước Trầm Khánh Khánh gặp tai nạn giao thông, là chồng cũ cứu cô, bây giờ chồng cũ còn thanh minh giúp cô, hành vi của cô quả thật là vong ân phụ nghĩa, trời đất không dung.

Dù trở thành từ khóa được tìm kiếm nhiều nhất trên Internet, nhưng cũng trở thành ngôi sao được bàn luận nhiều nhất.

Hôm tổ chức lễ trao giải, Trầm Khánh Khánh ngồi trong xe ô tô, qua cửa kính xe, có thể nhìn thấy đám người ồn ào, cùng vô số ánh đèn flash loang loáng không ngừng, thậm chí vẫn kéo dài về phía trước, nhìn không rõ tận cùng.

Trang điểm kỹ lưỡng, hít sâu một hơi, nở một nụ cười không chê vào đâu được, Trầm Khánh Khánh gật đầu với Ted, Ted hiểu ý, giúp cô mở cửa xe.

Giờ phút cửa xe mở ra, cô cảm giác có rất nhiều ánh đèn flash lóe sáng, nối tiếp nhau thành một biển sáng trắng xóa.

Trầm Khánh Khánh thong thả xuống xe, váy dài màu đen buông xuống, làn váy đính đầy kim cương chói mắt, nhưng ánh sáng của kim cương không quyến rũ hơn nụ cười của cô, bất luận bị ai bàn tán, bôi nhọ thanh danh, cô vẫn tao nhã như trước, ung dung như trước, trong gió tuyết, chỉ có cô là nữ hoàng tỏa sáng rực rỡ nhất.

Chiến trường của cô, bắt đầu từ tối nay.

41. Chương 56

Chương 56

Có thể nói Hoa Dục là giải thưởng điện ảnh có sức nặng trong giới diễn viên, lễ trao giải lần này được tổ chức xa hoa rực rỡ, không yên lặng như mấy lễ trao giải lần trước, rất nhiều ngôi sao đều hoãn công việc, trang phục long trọng tham dự buổi lễ.

Lần này Trầm Khánh Khánh đi một mình trên thảm đỏ, thường quay về hai bên fan mỉm cười chào hỏi, hoặc là dừng bước chân đợi Phỉ Lâm dọn xong đám phóng viên. Nửa ngày trước cô vừa được một tạp chí lớn bình chọn là ngôi sao nữ đẹp nhất trên thảm đỏ, có thể thấy phong thái của người đẹp là không thể bàn cãi.

Cuối thảm đỏ là một tấm bảng để kí tên, Trần Khánh Khánh ký tên mình vào đó, lại chọn góc độ mỉm cười pose hình đẹp nhất, các phóng viên chụp không sai lệch lắm, hai MC đi tới bắt đầu một cuộc phỏng vấn ngắn gọn. Đây chính là đám truyền thông đầu tiên đăng tải tin tức về cô mấy ngày trước đó, tất cả mọi người đều lấy súng ngắn súng dài nhắm vào cô.

MC thứ nhất vừa mở đầu đã ra sức nịnh hót, đầu tiên tặng cô một viên kẹo ngọt: “Chào Khánh Khánh, hôm nay trang phục của cô thật quyến rũ quá, mặt trên này là kim cương phải không?”

Trần Khánh Khánh mỉm cười nói: “Cảm ơn, vậy nên cái váy này rất nặng.”

MC thứ hai lập tức truy hỏi: “Sao hôm nay cô lại đến thảm đỏ một mình vậy, trời tuyết rơi, váy lại nặng, nên để Trữ tổng dắt tay cô đi thôi.”

Miệng MC này tuyệt nhiên không khép lại, ra vẻ cợt nhả nhưng đối chủ đề, câu nói này rõ ràng sắc bén, nhưng từ trong miệng hắn lại nghe như nói đùa, tất cả người xem đều thích nghe. Hắn vừa dứt lời, bên dưới một trận xôn xao, những ánh đèn flash càng loang loáng hăng say, tất cả mọi người đều muốn chụp được những biến hóa nhỏ nhất của Trần Khánh Khánh.

Nhưng, Trần Khánh Khánh vẫn tươi cười như trước, ánh mắt cũng chưa động chút nào, cô ung dung trả lời: “Đây là chủ sự Phương sắp xếp.”

Những lời này rất đơn giản, lại ẩn giấu huyền cơ. Đây là chủ sự Phương sắp xếp, nên không phải do cô chọn, như vậy nếu là cô chọn thì cô sẽ đi cùng Trữ Mạt Ly trên thảm đỏ sao? Các người đoán đi thôi.

“Vậy hôm nay Trữ tổng có đến tham gia lễ trao giải không, hôm nay cô chính là nữ diễn viên có khả năng đoạt giải cao nhất.”

“Sẽ đến.”

“Hai người đã từng bàn bạc với nhau chưa, nếu cô đạt giải thì sẽ chúc mừng như thế nào?”

“Tạm thời thì chưa.”

Thái độ Trần Khánh Khánh tự nhiên phóng khoáng, không chút nhả nhó che dấu, thật ra chuyện này cũng khiến nhiều người bất ngờ.

Thảm đỏ vẫn tiếp bước, sau đó lại có minh tinh khác đi lên, MC tạm thời buông tha vị nữ hoàng đang ở nơi đầu sóng ngọn gió này, dưới sự hộ tống, Trần Khánh Khánh đã thuận lợi tiến vào đại sảnh.

Có thể nói Trần Khánh Khánh là ngôi sao chịu nhiều áp lực trên thảm đỏ hôm nay, nên trong hội trường đã gần kín người, hai bên trái phải cô nghệ sĩ đều đến đông đủ. Bình thường sắp xếp chỗ ngồi là một trong những công việc khiến chủ sự Phương đau đầu nhất, bọn họ phải lo lắng thân phận nghệ sĩ, lại phải lo lắng quan hệ giữa họ, gặp mặt sẽ cãi nhau thì tự nhiên không thể đặt cạnh nhau, bằng mặt không bằng lòng cũng không thể ngồi chung một dãy, vì vậy để nghĩ ra phương án tốt nhất thật sự rất đau đầu.

Bằng “Tuyệt đại phong trần” Trần Khánh Khánh được đề cử diễn viên chính xuất sắc nhất, bởi vậy chỗ ngồi phân chia theo đoàn phim, một dãy này đều là đoàn phim “Tuyệt đại phong trần”. Mà An Thiển cũng được đề cử ngồi ở hàng ghế đầu tiên, cách Trần Khánh Khánh khá xa. Ngồi cạnh Trần Khánh Khánh là Kelly, Trần Khánh Khánh đã sớm chú ý tới cô gái này, quả nhiên lần này cô ta lật đổ Liêu Khả Nhi, cũng nhận được đề cử diễn viên mới xuất sắc nhất nhờ “Tuyệt đại phong trần”. Hai người khách khí chào nhau. Bên cạnh Trần Khánh Khánh còn có Ted, điều này giúp cô thoải mái không ít.

Sau khi ngồi xuống, cuối cùng cũng có thể thở phào một hơi, nói không khấn trương là giả, trái tim và tay cô đều đã đổ mồ hôi. Sau đó, điện thoại trong ví khẽ rung, là tin nhắn của Trữ Mạt Ly.

“Biểu hiện tốt lắm.”

Trần Khánh Khánh nhìn bốn phía xung quanh, lại không thấy Trữ Mạt Ly, nhưng cô biết anh nhất định ở nơi nào đó dõi theo cô.

Không bao lâu, lễ trao giải đúng giờ mở màn.

Không thể không nói tranh đoạt giải thưởng lần này rất thảm khốc, năm diễn viên nữ được đề cử cho giải diễn viên chính xuất sắc nhất đều có những đột phá, phá bỏ hình ảnh cũ để đổi mới, trong năm diễn viên nam được đề cử cũng có ba trong tứ đại thiên vương, còn hai người kia là diễn viên gạo cội. Việc chọn lựa diễn viên chính xuất sắc nhất cũng thật gian nan, mỗi một người đều rất nổi bật.

Giám khảo giải thưởng Hoa Duy thường là nhà phê bình có tiếng trong giới nghệ sĩ, đều đứng trên nhiều người, rất ít người ra mặt với truyền thông, tác phong chặt chẽ cẩn thận, cũng không có trao đồng giải thưởng bao giờ. Trữ Mạt Ly cũng trong ban giám khảo, nhưng vì có quan hệ đặc thù với Trầm Khánh Khánh, sau đó anh lại chủ động rút lui. Thế nhưng, rất nhiều người trong ban giám khảo quen biết anh, phỏng chừng anh cũng biết một phần kết quả, nhưng anh chưa nói với Trầm Khánh Khánh, Trầm Khánh Khánh cũng không hỏi nhiều, cô muốn chính tai mình nghe được kết quả trực tiếp.

Giải thưởng dần dần công bố, không khí trong hội trường cũng càng ngày càng nóng, cảm xúc cũng tăng từ lớp này sang lớp khác, không ít diễn viên đã bật khóc vì quá hạnh phúc khi được nhận giải thưởng, nói năng lộn xộn, có thể thấy được cuộc đua tàn khốc thế nào. Trầm Khánh Khánh thật sự không thể nào khấn trương được, không phải cô không thèm để ý giải thưởng này, lần này đạt được giải thưởng này hay không đối với cô mà nói thì vô cùng quan trọng, khoảng cách giữa cô và An Thiến có thể thay đổi ngay trong đêm nay. Nhưng cô không khấn trương vì thứ nhất là tin tưởng khả năng của mình, thứ hai là bây giờ lại có người ở cạnh cô, cùng nhau hạnh phúc, cùng nhau tiệc nuối, nghĩ vậy cô càng thêm thoải mái.

Kelly không đạt được giải thưởng diễn viên mới xuất sắc nhất như ý nguyện, mắt thấy người được thưởng đứng trên bục nước mắt rơi như mưa rồi phát biểu cảm nghĩ này nọ, nụ cười gượng gạo của cô nàng đã bắt đầu biến dạng. Điều này khiến Trầm Khánh Khánh nhớ lại lần đầu tiên mình nhận giải thưởng, cô khác với Kelly, may mắn đạt được giải diễn viên mới xuất sắc nhất, khi đó cô cũng rất kích động, nhưng Trữ Mạt Ly lại nhắm mắt làm ngơ với chiếc cúp của cô, khinh thường nói một câu rằng giải thưởng này thì tính cái gì. Cô có thể nhớ lại rõ ràng vẻ khinh thường trên mặt anh lúc ấy, chính vì bị anh kích thích như vậy, sau đó kích thích ra một diễn viên nổi tiếng. Lúc ấy cô hận không thể xé rách da mặt anh, nhưng bây giờ khi nhớ lại lại thấy trong lòng ảm áp.

“Khánh Khánh, đến giải nữ diễn viên chính xuất sắc nhất rồi.”

Ted nói thầm bên tai cô, Trầm Khánh Khánh lập tức ngẩng đầu nhìn lên. Nhưng khi ánh đèn sân khấu chiếu rọi lên người trao giải, cô ngây ngẩn cả người, không chỉ có cô, phần lớn mọi người ở đây đều kinh hô một tiếng, lại lập tức cảm thấy bản thân thật thất lễ, vội nhìn lướt qua Trầm Khánh Khánh, không ngừng chỉ vào cô, có không ít người cứ chốc chốc lại nhìn về Trầm Khánh Khánh, ống kính camera cũng bắt lấy khoảnh khắc này, hình ảnh quay ba giây qua khuôn mặt Trầm Khánh Khánh mới quay trở lại. Nhưng Trầm Khánh Khánh làm sao lo nghĩ tới chuyện này, cô nhìn không chớp mắt người trên bục.

Trữ Mạt Ly và một vị khách quý khác đồng trao giải, diễn viên nữ xuất sắc nhất giải Hoa Duy năm ngoái, Thư Niệm Cảnh, đứng trước micro.

Hội trường nhất thời lặng ngắt như tờ.

Trữ Mạt Ly một thân lẻ phục màu đen, vạt áo đằng trước gắn đá nhỏ tinh tế, mặt khác không dùng quá nhiều trang sức, nhưng anh lập tức trở thành tiêu điểm của sân khấu, hào quang vẫn như khi nổi tiếng. Dù mấy năm rồi anh mới xuất hiện trên sân khấu, nhưng phong thái vẫn như trước không ai có thể bì, mỉm cười, lập tức khiến phía dưới thét chói tai.

Thư Niệm Cảnh đứng trước micro nói: “Vừa rồi tôi mới biết đêm nay tôi được trao giải cùng anh Trữ đây, thật sự vô cùng, vô cùng kích động, anh là tiền bối của tôi, đã từng giành được rất nhiều giải thưởng trong và ngoài nước, tôi vô cùng ngưỡng mộ anh. Hơn nữa, nghe nói anh chưa từng trao giải thưởng, đây là lần đầu tiên sao?”

Thấy Thư Niệm Cảnh thật sự rất kích động, nắm tay cầm micro xiết chặt.

Trữ Mạt Ly nửa đùa nửa thật nói tiếp: “Thật ra tôi chưa già.”

Bên dưới cúi đầu cười khẽ.

Thư Niệm Cảnh đỏ mặt, vội vàng giải thích: “Thật xin lỗi, tôi rất kích động, anh trẻ tuổi đầy hứa hẹn.”

Trữ Mạt Ly cười nói: “Cảm ơn. Lần này thật sự là lần đầu tiên tôi trao giải.”

Lúc này mọi người mới phản ứng kịp, từ khi khởi nghiệp đến nay, Trữ Mạt Ly giành vô số giải thưởng, nhưng chưa từng trao giải cho ai, nghe nói không phải không ai mời anh, mà anh không muốn trao giải cho ai.

“Nghe nói ngày trước chủ sự Phương cũng từng nhiều có lời mời nhưng anh chưa đồng ý, vì sao lần này lại dễ dàng đồng ý như vậy?”

Không khí hội trường lại nóng lên, như nước sôi sùng sục bay lên vô số bọt khí.

Trữ Mạt Ly trả lời: “Vốn là thành viên của ban giám khảo, sau lại rút lui, để bù lại tiếc nuối, tôi đảm nhận trao giải thưởng.”

Cũng không biết có sắp xếp trước hay không, hội trường vẫn vô cùng phối hợp, Thư Niệm Cảnh tiếp tục hỏi: “Vậy lần này anh là khách quý trao giải thưởng, thấy nhiều hậu bối như vậy, có rục rịch muốn rời núi không?”

“Sẽ không. Mỗi thời điểm tôi đều có một mục tiêu, quá khứ là diễn xuất, bây giờ đào tạo thật nhiều diễn viên tài năng. Ví dụ như những diễn viên tài năng được đề cử trong đêm nay, giới nghệ sĩ cần rất nhiều nhân tài như vậy.”

“Anh đánh giá cao phương diện này như vậy, vậy thì anh cảm thấy nghệ sĩ nào có khả năng đoạt giải cao nhất?”

Không biết là ai dưới đài bỗng hô lên một tiếng: Trầm Khánh Khánh!

Không cần nói cũng biết, cả hội trường cười to.

Trầm Khánh Khánh biết bây giờ nhất định có camera quay mình, vì vậy hào phóng nở một nụ cười.

Sau đó, Trữ Mạt Ly lại trở thành tiêu điểm của mọi người: “Trầm Khánh Khánh, rất có khả năng, tuy tôi vẫn thấy diễn xuất khi khởi nghiệp của cô ấy vô cùng thâm thúy, nhưng bây giờ cũng gọi là có bài có bản.”

Nửa đùa nửa thật, không ảnh hưởng tới đại cuộc, bên dưới lại một trận khê cười, không ít người nhìn vào phản ứng của Trầm Khánh Khánh. Trầm Khánh Khánh cũng cười, che miệng tỏ vẻ rất bất đắc dĩ.

“Về phần những người khác, tất cả mọi người đều có thực lực, tin rằng ban giám khảo sẽ chọn ra người xứng đáng nhất.”

Thư Niệm Cảnh tự nhiên nói: “Tốt lắm, trước tiên chúng ta hãy nhìn lên màn hình lớn, 5 nữ diễn viên được đề cử giải thưởng nữ diễn viên chính xuất sắc Hoa Dục có...”

Trên màn hình lớn lần lượt giới thiệu 5 nữ diễn viên.

Ngay sau đó, Thư Niệm Cảnh giơ lên phong thư trong tay, nói: “Như vậy bây giờ chúng ta cùng chờ xem ai là người nhận được giải thưởng Hoa Dục. Mời ngài Trữ tới công bố với chúng ta.”

Trữ Mạt Ly nhận lấy phong thư bắt đầu mở ra, động tác anh khoan thai như cố tình khiến người ta lo lắng đứng trên đồng lúa, dưới tiếng nhạc ngân vang, không khí chợt khẩn trương khiến người ta khó thở.

Trên màn hình đồng thời hiện lên khuôn mặt của năm nữ diễn viên được đề cử, tuy tất cả mọi người đều mỉm cười chờ đợi, nhưng lại vô cùng khẩn trương. Trầm Khánh Khánh chống cằm, nhìn động tác thông thả của Trữ Mạt Ly trên đài, trái tim vốn bình tĩnh giờ này lại đập mạnh, như muốn nhảy ra khỏi cổ họng. Cô không có cảm giác gì, nhưng tay cô lại nắm chặt cổ tay Ted.

Cuối cùng, khi mọi người tưởng bị tra tấn đến chết rồi, Trữ Mạt Ly cũng mở phong thư ra, anh nhìn thoáng qua cái tên trên tờ giấy, đuôi mày bỗng nhiên khê nhếch, sau đó, anh mỉm cười với đám người đang chờ đợi: “Tôi muốn nhân cơ hội này có một yêu cầu nho nhỏ, không biết người lên nhận giải sau đây có đồng ý cho tôi ôm 15 giây không?”

Bên dưới bỗng ồ lên.

“Trầm Khánh Khánh.”

Cuối cùng Trữ Mạt Ly cũng tuyên bố đáp án, trên màn hình lớn hiện lên khuôn mặt phóng đại của Trần Khánh Khánh. Đầu tiên cô sững sốt, sau đó che miệng lại, thoạt nhìn vừa mừng vừa sợ. Đoàn phim “Tuyệt đại phong trần” đứng dậy, tiến lên ôm cô chúc mừng.

Ted vỗ vỗ vai cô khẽ nói: “Mau lên đi.”

Trần Khánh Khánh nhấc váy đi lên sân khấu, Trữ Mạt Ly mỉm cười cảm giải thưởng chờ cô, trong nháy mắt cô thấy thật mơ hồ, không biết bản thân đang ở chốn nào.

Bên dưới lại có người hô: mười lăm giây!

Trần Khánh Khánh nghe thấy thì bình tĩnh trở lại, Trữ Mạt Ly đưa cúp tới trước mặt cô, cô nhận lấy, sau đó nhẹ nhàng ôm anh.

Lễ phục màu đen của bọn họ như hô ứng, giao hòa cùng nhau, như ông trời tác hợp. Trữ Mạt Ly ôm cô, đôi môi đặt bên tai cô: “Chúc mừng.”

“Anh cố ý.” Vì mặt Trần Khánh Khánh hướng ra ngoài, nên phải cố gắng mím môi nói thầm với Trữ Mạt Ly.

Trữ Mạt Ly cúi đầu cười hai tiếng: “Đây là bất ngờ.”

Anh lừa cô, rõ ràng muốn nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của cô.

Tuy Trần Khánh Khánh vào nghề chưa lâu, nhưng cũng giành được không ít giải thưởng, cảm giác hưng phấn cũng dần hạ nhiệt. Nhưng hôm nay, khi cô nghe thấy tên mình từ miệng Trữ Mạt Ly, nhất thời có cảm giác trời đất quay cuồng, máu dồn lên đỉnh đầu, loại tình cảm này khiến cô khó có thể khống chế, thậm chí còn kích động hơn cả lần đạt giải đầu tiên.

Trần Khánh Khánh cầm cúp đến trước micro, dường như vẫn chưa bình tĩnh lại, cô nhìn đám người nghìn nghịt phía dưới, mở miệng nói: “Thật ra hôm nay tôi đã tự nói với bản thân, đoạt giải hay không đều phải mỉm cười. Sau đó, thấy nhiều người nhận giải rơi nước mắt như vậy, tôi cũng tự nói với mình, lát nữa nếu đoạt giải tôi nhất định không khóc, hơn nữa từ trước đến giờ khi đoạt giải tôi đều không khóc, nhưng...”

Nói tới đây, Trần Khánh Khánh cố gắng hít sâu, ép nước mắt lại rồi mới nói: “Xem ra hôm nay tôi phải theo gót bọn họ rồi.”

Cô cúi đầu nhìn chiếc cúp trong tay mình, bắt đầu rơi lệ nói lời cảm ơn, chuyện này đã được chuẩn bị trước, sau đó, nói xong lời cuối cùng, cô hít sâu một hơi: “Cuối cùng, tôi muốn đặc biệt cảm ơn hai người. Một người là chồng cũ của tôi.”

Hội trường có không ít phóng viên, rất nhiều người nghe thế đều ngây dại, nhất thời đã quên tác nghiệp.

Trữ Mạt Ly đứng phía sau Trần Khánh Khánh, trên mặt nhìn không rõ cảm xúc.

Trần Khánh Khánh dừng một chút, để cho xúc động qua đi, nói tiếp: “Trên người anh ấy tôi học được sự yên tĩnh, đạm bạc, nhẫn nhịn, rất đáng tiếc chúng tôi luôn không hiểu đối phương, chỉ có thể chia tay chấm dứt. Nếu bây giờ anh ấy ngồi trước TV, tôi muốn nói với anh ấy, người không xứng với anh là em, chia tay vui vẻ. Tôi cũng hy vọng bạn bè truyền thông có thể buông tha anh ấy, anh ấy chỉ là một người ngoại giới bình thường.”

Phía dưới lặng im không tiếng động. Mọi người đều bị lời nói của Trần Khánh Khánh làm cho kinh sợ. Khoảng thời gian cô im lặng nhiều ngày ấy, rất nhiều người nghĩ rằng cô đang trốn tránh vấn đề, nhưng không ngờ cô có dũng cảm chủ động làm sáng tỏ mọi chuyện trong buổi tối hôm nay. Ted ở dưới đài trộm lau nước mắt, chỉ có người bên cạnh Trần Khánh Khánh mới biết, mối tình này của cô có bao nhiêu đau khổ.

“Tôi phải cảm ơn một người khác là ông chủ của tôi, Trữ Mạt Ly. Tôi tiến vào giới giải trí, có thể nói là được anh kéo vào, anh giúp tôi từ một người cái gì cũng không biết trở thành Trần Khánh Khánh hôm nay, cũng là anh truyền cho tôi tình yêu với nghiệp diễn xuất. Tuy ngày khởi nghiệp anh luôn khắt khe với tôi, nhưng bây giờ cuối cùng cũng không hô to gọi nhỏ nữa.”

Trầm Khánh Khánh lấy được giải thưởng cũng không quên phản kích, Trữ Mạt Ly đứng sau khẽ mỉm cười, người phía dưới cũng cười.

Trầm Khánh Khánh lại hít sâu, lệ nóng đã ướt ướt hốc mắt, ánh mắt mơ hồ: “Bất kể như thế nào, anh luôn dạy tôi kiên trì, chịu đựng cô đơn, thật lòng thật dạ sẽ gặp được chân tình. Rất cảm ơn anh đã quan tâm tới tôi nhiều năm như vậy, giờ khắc nhận chiếc cúp trong tay anh sẽ là một khởi đầu mới của tôi, cho dù sau này tôi rời khỏi Hoàn Nghệ, tôi cũng vẫn đi tiếp con đường đã chọn.”

42. Chương 57

Chương 57

Trầm Khánh Khánh phát biểu xong, bên dưới tĩnh lặng hai giây, bỗng nhiên có người đứng dậy đầu tiên, vỗ tay thật mạnh. Trầm Khánh Khánh nhìn về phía người nọ, ngờ ngợ là Quân Quân. Sau đó, cả hội trường vỗ tay như sấm dậy. Trầm Khánh Khánh nắm chặt cúp, cô quay đầu lại nhìn Trữ Mạt Ly, anh đứng phía sau cũng mỉm cười, vỗ tay tặng cô.

Bất gặp sự dịu dàng trong ánh mắt anh, trái tim chịu kích động của Trầm Khánh Khánh cuối cùng cũng dần bình ổn. Đêm nay, cô có thể can đảm nói ra chuyện của mình trước mặt nhiều người như vậy, tất cả là vì cô biết anh vẫn đứng sau cô, cô có thể không sợ bất cứ thứ gì.

Trầm Khánh Khánh vốn muốn nhận giải thưởng xong rồi lặng lẽ rời đi, nhưng ở đây có rất nhiều phóng viên bắt chập đây là lễ trao giải, ống kính máy ảnh liên tiếp đưa ra, theo sát Trầm Khánh Khánh, ánh đèn flash lóe lên, micro, bút ghi âm... Không ngừng đặt câu hỏi, phút chốc hội trường rơi vào trạng thái hỗn loạn điên cuồng.

“Cô Trầm, xin hỏi cô thật sự ly hôn sao? Đối phương có yêu cầu bồi thường gì không?”

“Khánh Khánh, vừa rồi cô nói thực lòng gặp được chân tình thì yêu, có thể giải thích một chút là ý gì không, có phải ám chỉ ngài Trữ không?”

“Cô không tiếp tục hợp đồng với Hoàn Nghệ, xin hỏi công ty mới sẽ là công ty nào?”

“Vì sao phải rời khỏi Hoàn Nghệ? Sao Trữ tổng không giữ cô lại?”

Ted, Thuyền Trưởng, Ada và vài bảo vệ cũng không ngăn được đám phóng viên kích động này, Trầm Khánh Khánh bị đám người vây quanh, đối mặt với đám phóng viên đang chen lấn, chỉ thản nhiên mỉm cười nói: “Tôi nghĩ vừa rồi tôi đã nói rất rõ ràng.”

Một microphone xông tới trước mặt Trầm Khánh Khánh: “Cô Trầm, cô với ngài Trữ yêu nhau có coi là ngoại tình không?”

Không đợi Trầm Khánh Khánh trả lời, Ted đã vọt tới trước mặt phóng viên này cắt đứt lời nói khó nghe của anh ta: “Ngại quá, chúng tôi sẽ sắp xếp trả lời ở bữa tiệc chúc mừng, đến lúc đó mời các bạn đến phỏng vấn.”

Nhưng tên phóng viên kia vẫn chưa từ bỏ ý định, lại muốn mở miệng, đột nhiên, trong đám người tách ra một con đường, từ phía sau Trữ Mạt Ly rảo bước tới. Các phóng viên im lặng một giây, rồi đột ngột bấm máy ảnh điên cuồng.

Đối với cảnh này Trữ Mạt Ly nhắm mắt làm ngơ, anh đến bên cạnh Trầm Khánh Khánh, con người đen liếc mắt qua phóng viên vừa đặt câu hỏi, tên phóng viên kia bỗng hốt hoảng, bắt giắc lui lại từng bước.

Trữ Mạt Ly nắm tay Trầm Khánh Khánh, dùng giọng nói trầm ổn nói: “Chúng tôi ở bên nhau là chuyện không có gì phải giấu diếm, cũng không có tình cảm vụng trộm gì, càng không phải là ngoại tình.”

Tất cả ống kính lập tức chụp lia lịa vào bàn tay hai người đang nắm chặt.

Trữ Mạt Ly nói xong, anh kéo mạnh Trầm Khánh Khánh đi về phía trước, mặc kệ có bao nhiêu phóng viên đuổi theo, đi nhanh ra ngoài, nhanh chóng lên xe, đóng cửa, ngồi vào.

Cách cửa xe, âm thanh huyền ảo chói tai với ánh đèn flash chói mắt cuối cùng cũng bị ngăn lại bên ngoài, Trầm Khánh Khánh khẽ thở hắt ra: “Đám phóng viên này thật khó chơi...”

Nhưng, cô còn chưa nói xong, môi đã bị chặn lại.

Trữ Mạt Ly hôn vừa gấp gáp vừa mãnh liệt, như phải hòa tan cô ngay lúc này.

Sau một lúc lâu, anh lùi lại một chút, nhìn đôi mắt mê ly của cô, dịu dàng nói: “Vừa rồi trên bục, anh đã muốn hôn em như vậy.”

“May mà anh không làm như vậy, nếu không hôm nay chúng ta chỉ sợ không ra khỏi cái cửa kia.”

Anh đưa tay vỗ nhẹ vào gương mặt cô, yêu thích lại chăm chú, Trầm Khánh Khánh hơi mất tự nhiên nói: “Sếp à, cái vẻ này của anh như muốn ăn em vậy.”

Trữ Mạt Ly hôn nhẹ lên hai má của cô, mờ ám nói: “Có thể chứ?”

Trầm Khánh Khánh đặt tay lên môi anh, lắc đầu: “... Không được.”

Trữ Mạt Ly cầm tay cô đặt xuống một nụ hôn: “Vì sao? Chẳng lẽ vì mấy nữa anh không phải sếp của em?”

Ánh mắt Trầm Khánh Khánh chợt trầm xuống: “Em không muốn tiếp tục hợp đồng, em muốn tự lập. Anh không tức giận chứ?”

“Sao phải giận, anh nói rồi, anh tôn trọng quyết định của em.”

“Không hỏi em vì sao à?”

“Em không muốn bị người ta nói là thành công nhờ quan hệ của anh, em muốn thử chứng minh năng lực của mình. Anh hiểu.”

Trữ Mạt Ly thật sự có thể hiểu rõ từng suy nghĩ trong lòng cô, đồng thời cũng tôn trọng cô, bảo vệ cô, tin tưởng cô, Trầm Khánh Khánh hạ tầm mắt, nhìn bọn họ tay nắm tay, thâm thở phào, thấy thật cảm động.

Xe chạy đến cửa sau của đài truyền hình, Trầm Khánh Khánh đến đây đầu tiên vì cuộc hẹn.

Trữ Mạt Ly nhìn ra ngoài cửa xe: “Em đến đài truyền hình làm gì?”

“Chưa nói trước với anh, em nhận một buổi phỏng vấn, anh về trước đi, lát nữa gọi Ted tới đón em.”

“Anh phải quan sát.”

“Hả?” Trầm Khánh Khánh hơi khó xử, “Có thể sẽ phỏng vấn đến khuya, anh nên về trước đi.”

Trữ Mạt Ly tiến lại gần, cười nói: “Có chuyện gì anh không nghe được à?”

“Khụ khụ, sao có thể... À, anh nên về với Liễu Liễu.”

Trữ Mạt Ly sờ đầu cô, dịu dàng nói: “Không liên quan, anh đã nói với con bé rồi, đêm nay ba ba phải ở với dì Khánh Khánh.”

“Ặc...” Người đàn ông này thật gian xảo.

Cuối cùng, hai người bọn họ cùng nhau xuống xe.

Đàm Mộ Văn thấy cô xuống xe lập tức chào đón, nhìn đến Trữ Mạt Ly ở phía sau, lập tức cười nói không rõ ý tứ: “Tôi nhận được tin, nghe nói anh ở trong lễ trao giải gây náo động một hồi.”

Trầm Khánh Khánh trả lời: “Cảm ơn cô đã khen, bởi vì náo động một hồi, nên khi ra ngoài gặp chút phiền toái, tới muộn một chút, thật xin lỗi.”

“Cô cho tôi cơ hội phỏng vấn tuyệt vời như vậy, tôi nên cảm ơn cô mới đúng.” Đàm Mộ Văn dẫn Trầm Khánh Khánh đi vào tòa nhà, “Tất cả đã chuẩn bị ổn thỏa, nói trước một chút, hôm nay bắt kể tôi hỏi cái gì, cô sẽ trả lời đúng không?”

“Ừ.”

“Không kiêng kỵ gì sao? Câu hỏi của tôi rất sắc bén đấy.”

“Cô nắm được trọng tâm, tôi tin vào tác phong chuyên nghiệp hàng ngày của cô.”

Đàm Mộ Văn cần lướt xem, mà Trần Khánh Khánh cần một nơi có thể thanh minh mình, hai người trao đổi nhu cầu.

Đàm Mộ Văn mỉm cười, lại nhìn Trữ Mạt Ly đằng sau, đành nói thầm: “Tôi có thể mời anh ta tham gia phỏng vấn không?”

Phỏng vấn được Trần Khánh Khánh sẽ trở thành tiêu điểm, nhưng nếu có cơ hội phỏng vấn khối băng ngàn năm này, khiến đôi tình nhân vừa công khai chuyện tình chưa được 1 giờ tham gia vào chuyên mục của cô, điều đó thật sự rất...

“Anh ấy chỉ đến quan sát, đừng kéo anh ấy vào.”

Đàm Mộ Văn thấy Trần Khánh Khánh nói như đinh đóng cột, đành phải bỏ cuộc.

Lần phỏng vấn này Trần Khánh Khánh đã sớm nghĩ tới, bước đầu công khai quan hệ trong lễ trao giải chỉ là thả con tép, bắt con tôm, mà muốn làm sáng tỏ scandal gần đây với dư luận, cần mượn chuyên mục nhiều người xem của Đàm Mộ Văn, chủ đề chuyên mục cũng thật rõ ràng: một mặt khác của cô, Trần Khánh Khánh.

Trần Khánh Khánh ngồi đối diện với Đàm Mộ Văn, cô vẫn chưa thay trang phục, cúp cũng đặt giữa bàn trà, bên cạnh là hai máy quay, vài nhân viên điều chỉnh đèn và micro, Trữ Mạt Ly xuất hiện là việc bọn họ không đoán trước, vội vàng sắp xếp vị trí để anh ngồi cạnh Trần Khánh Khánh.

Anh chỉ về phía đối diện Trần Khánh Khánh, nói: “Tôi ngồi đối diện cô ấy.”

Sau đó, anh lại đến bên cạnh Trần Khánh Khánh, hơi cúi người khẽ hỏi: “Anh nhìn em trả lời, sẽ không khẩn trương chứ?”

Bị anh nhìn thấu, Trần Khánh Khánh trừng mắt liếc anh một cái: “Anh cứ im lặng ngồi đấy chờ xem.”

Trữ Mạt Ly mỉm cười với cô, đứng lên trở về vị trí.

Tiểu tiết thân mật của bọn họ được nhân viên nhìn thấy cả, Đàm Mộ Văn lại thấy rõ ràng hơn ai hết, còn thân mật hơn cả cô tưởng tượng, không chỉ có thân mật, còn có một cái gì khang khác.

“Có thể bắt đầu chưa?”

Trần Khánh Khánh điều chỉnh bản thân, gật đầu: “Được rồi.”

Đàm Mộ Văn chỉ để lại hai thợ quay phim, những người khác rời khỏi trường quay.

“Nơi này chỉ có năm người chúng ta, tôi hy vọng lát nữa chúng ta có thể nói chuyện thoải mái.”

Đàm Mộ Văn làm một bước dạo đầu đơn giản, đầu tiên chúc mừng cô giành được giải thưởng, sau đó nói về những việc nhỏ nhặt, vì hai người từng học chung, nên nói chuyện trường lớp vẫn rất tự nhiên. Đúng lúc này, Đàm Mộ Văn chuyển hướng: “Khi học đại học có một thời gian cô xin nghỉ học, nghe nói khi đó cô gặp tai nạn giao thông, sau đó thì gặp chồng mình, à, bây giờ nên gọi anh ấy là chồng cũ phải không?”

“Vì bị thương khá nghiêm trọng, nên tạm nghỉ học, sau đó gặp anh ấy.”

“Bởi vì là người ngoài giới, nên vẫn không muốn công khai hôn nhân sao?”

“Loại áp lực này một mình tôi chịu là đủ rồi, cuộc sống của anh ấy không thể vì tôi mà bị quấy rầy, lúc ấy tôi đã nghĩ như vậy.”

“Là mối tình đầu phải không?”

Trần Khánh Khánh hơi do dự, nhưng cũng không biết vì sao mình do dự, sau đó mới nói: “... Phải.”

Trữ Mạt Ly hơi chau mày, buông chân trái đang vắt chéo xuống, thay đổi tư thế ngồi.

Đàm Mộ Văn tiếp tục nói: “Không có cách nào tiết lộ thân phận của anh ấy, vậy cô có thể miêu tả anh ấy là người như thế nào không?”

Trầm Khánh Khánh nghĩ nghĩ, nói: “Là một người khá hướng nội, anh ấy rất cẩn thận, làm chuyện gì cũng chu toàn, rất ưu tú.”

“Trước đó chắc cô chưa tiến vào giới giải trí, như vậy là ai theo đuổi trước?”

“Cũng không rõ lắm.”

“Tôi lại nghe nói là cô.” Đối với nợ cũ năm xưa, Đàm Mộ Văn nhớ rất rõ ràng.

Trầm Khánh Khánh cũng không kiêng dè: “Coi như thế đi.”

Đàm Mộ Văn cố tỏ vẻ hiếu kỳ: “Nghe cô nói như vậy, anh ấy thật sự là một người biết chăm sóc người khác, cũng rất ưu tú, hơn nữa hai người đã ở chung tám năm, vậy thì nguyên nhân cô buông bỏ mối tình này là gì? Khi đó cô mới mười chín tuổi, mối tình đầu, cũng là người theo đuổi đối phương trước, hẳn phải là tình cảm khắc cốt ghi tâm, không muốn nín giữ sao?”

Câu hỏi của Đàm Mộ Văn dần trở nên sắc bén. Nhưng chính vì vậy mà Trầm Khánh Khánh mới đến.

Ổng kính camera quay kỹ khuôn mặt Trầm Khánh Khánh, cô thản nhiên nhìn về phía trước, nói: “Nói như vậy, nếu có thể, tôi vẫn không hy vọng tin tức tôi kết hôn bị truyền ra, cũng muốn lặng lẽ ly hôn. Lần này công khai thật sự khiến tôi gặp nhiều phiền toái, bởi vì người ngoài chỉ trích tôi rất nhiều, cho rằng tôi bội bạc. Mọi người chú ý đến tôi như vậy ngược lại làm tôi vừa mừng vừa sợ”, Trầm Khánh Khánh cười, lại mang theo vẻ chua xót, “Nhưng cũng cho tôi áp lực rất lớn. Trước đó tôi không thanh minh vì thấy đây là chuyện riêng tư, hơn nữa nhắc tới người ngoại giới, tôi không muốn nhiều lời, nhưng xem ra tôi phải đứng ra nói vài lời, khi tin tức bị thổi phồng càng ngày càng thái quá, không bằng tự tôi công bố sự thật.”

“Theo lời cô nói, tình cảm tám năm không thể dùng một câu để hình dung, trong chuyện này vô cùng phức tạp, có thể mọi người sẽ nghĩ tôi trốn tránh trách nhiệm, nhưng tôi thật sự đã cố hết sức để giữ gìn cuộc hôn nhân của tôi, chỉ tiếc thay ngay từ đầu đã bắt đầu sai, khi hai người không thể giải quyết, tình cảm cũng ra đi. Tôi rất cảm ơn bức thư thanh minh anh ấy viết, thật tình thì không thể nói ai đúng ai sai, chỉ có thể nói chúng tôi không hợp.”

Nói một đoạn dài, Trầm Khánh Khánh hít sâu một hơi, cô nói rất chân thành, Đàm Mộ Văn nhìn cô chăm chú, không thấy giống như nói dối, vì thế cô lại hỏi: “Vậy có phải vì đối phương chỉ là một người bình thường, cô là đại minh tinh, anh ta không giúp được cô, nên lấy lý do chia tay?”

Câu hỏi này đã trở thành thanh kiếm đâm thẳng vào động mạch của Trầm Khánh Khánh, Trầm Khánh Khánh mặt không đổi sắc nói: “Tôi nói không phải, chắc chắn có người sẽ thấy tôi thật giả tạo, nhưng tôi thật sự không như vậy. Nếu muốn chọn giữa sự nghiệp và gia đình, tôi sẽ không chút do dự mà chọn gia đình. Nếu tôi chia tay vì anh ấy không giúp được mình, tôi sẽ không ở với anh ấy tám năm.”

“Nói cách khác, bây giờ cô ở bên ngài Trữ, hoàn toàn không nhận được sự giúp đỡ hỗ trợ nào?”

Đàm Mộ Văn đúng là không cho Trầm Khánh Khánh chút mặt mũi nào, trong trường quay này, cuộc nói chuyện của hai người phụ nữ khiến không khí ngập mùi thuốc súng.

“Lo lắng đến điều này, tôi mới quyết định tự lập, không kí tiếp hợp đồng. Tôi rất muốn thử dựa vào bản thân bước đi từng bước. Đúng vậy, trước kia có không ít người nói tôi đi lên nhờ quy tắc ngầm, thật ra tôi coi nó như truyện cười vậy. Nhưng, bây giờ quan hệ giữa chúng tôi quả thật rất đặc thù, người khác chắc chắn sẽ cho rằng tôi vì tiền, vì lợi ích mới ở bên anh ấy.”

Đàm Mộ Văn truy hỏi: “Phải không?”

Trầm Khánh Khánh mỉm cười, hơi khinh thường, hòa hợp với khuôn mặt lạnh lùng của cô, dường như câu hỏi kia đang vũ nhục cô: “Tôi không cần người khác nghĩ thế nào, chỉ cần anh ấy biết tôi không như thế là đủ rồi. Anh ấy rất vĩ đại, là người đứng trên cao, không cần người khác chỉ dạy, tôi biết con đường phía trước không dễ đi, nhưng vậy thì sao chứ. Khi tôi quyết tâm ở bên anh ấy, mới là thời kì đau khổ nhất, nên bây giờ tôi sẽ không vì gặp trở ngại mà lùi bước. Người khác cho rằng tôi dễ thay lòng, thật ra tôi là người kiên định.”

Trữ Mạt Ly lắng lắng nghe cô nói xong, khi cô nhắc tới Quý Hàm thì vẻ mặt bất đắc dĩ, khi nhắc tới anh lại dịu dàng e thẹn, khi thể hiện quyết tâm lại hơi cau mày, có lẽ vì khấn trương quá mà nắm chặt hai tay, thế ngồi cũng không thay đổi. Khi anh nghe được câu nói cuối cùng kia, tự đáy lòng anh thấy nhiều năm cô đơn và kiên trì của mình thật đáng giá.

Trên thế giới này cô cũng là người hiểu anh nhất, anh chưa bao giờ dạy cô người kiên trì thường cô độc, người cô độc thường thật tâm, khi thật tâm gặp được thật lòng, sẽ thành tình yêu, cô hiểu điều đó; cũng chỉ có cô, có thể dùng kiên trì đổi lấy chân tình của anh.

Anh biết, lúc này đây, bất kể như thế nào cũng không thể mất cô lần nữa.

Sau khi kết thúc buổi phỏng vấn, Đàm Mộ Văn hơi đắm chiêu nhìn bóng dáng Trữ Mạt Ly và Trầm Khánh Khánh rời đi, xem ra cô thật sự không hiểu Trầm Khánh Khánh, nói cô ta mưu mô, lại có lúc thẳng thắn hơn bất cứ ai, nói cô ta lạnh lùng, thật ra cô ta cũng dịu dàng, nói cô ta vong ân phụ nghĩa, nhưng cô ta vẫn dùng cách của riêng mình bảo vệ Quý Hàm. Quá khứ không hiểu, hiện tại cũng không hiểu, cô ta rốt cuộc là một người phụ nữ như thế nào, chỉ sợ chỉ có người cô ta yêu và người yêu cô ta biết được.

Nhưng đêm nay, cô hiểu rõ một điều, tình cảm hai người bọn họ cũng không giống như người ngoài đồn thổi, ngay từ ban đầu cô đã cảm giác như vậy, ngoại trừ thân mật, khi đó bọn họ còn có tin tưởng và ủng hộ, bao dung và thấu hiểu, chân tình và thật tâm tin cậy lẫn nhau, không cần phải khoe ra, bởi vì từ mỗi chi tiết cũng có thể nhìn ra được.

Có thể sự cố chấp của Trầm Khánh Khánh đối với Quý Hàm là tình yêu của một cô gái trẻ tuổi, nhưng cô đối với Trữ Mạt Ly... càng giống một cô gái cả đời quyết chí không thay lòng đổi dạ.

Trữ Mạt Ly đưa cô vào trong nhà, đêm đã khuya, nhiệt độ rất thấp, trên mặt đất đã kết thành những tảng sương mỏng.

Từ trường quay đi ra, Trầm Khánh Khánh không dám đối diện với anh, có lẽ đêm nay mới phá lệ thổ lộ chân tình, cô cảm thấy mất tự nhiên.

Nhưng mà, cô không biết, ngày này đối với anh mà nói, có ý nghĩa trọng đại thế nào.

Không biết vì sao, không ai muốn rời đi trước.

“Cái kia...” Trầm Khánh Khánh nhìn xuống giày mình khó khăn mở miệng: “Anh định nói gì...”

Không biết có phải người này cố ý hay không, rõ ràng nghe xong lời thổ lộ động lòng người của cô, vẫn chẳng thay đổi gì, nhưng anh vẫn cứ cười, cũng không tỏ thái độ gì với cô.

“Nói cái gì giờ?” Trữ Mạt Ly chống cằm, “Chúc mừng cũng chúc rồi, cũng nói không giận em rồi, còn muốn nói gì nữa đây?”

Trầm Khánh Khánh bỗng ngắc đầu, không tranh cãi, xiết chặt chiếc cup trong tay, tay đau đến trái tim cũng đau luôn.

Thôi, cô gái tốt không so với đàn ông xấu.

Trầm Khánh Khánh mới vừa quay đi đã bị Trữ Mạt Ly kéo lại.

Anh giữ cầm cô, khóa lại ánh mắt cô, trong đôi mắt phượng ngập tràn hưng phấn: “Lời nói không bằng hành động.”

Nói xong, hôn môi không ngừng không cho Trầm Khánh Khánh cơ hội để thở.

Trầm Khánh Khánh thật vất vả đẩy anh ra một chút: “Hay là anh muốn dùng quy tắc ngầm với em hả?”

Trữ Mạt Ly khẽ cong môi, thổi thổi khí bên tai cô: “Dù sao trong mắt người khác em cũng đã bị anh dùng quy tắc ngầm rồi, không bằng bây giờ chúng ta để nó thành sự thật đi?”

Trầm Khánh Khánh sửng sốt, mặt nóng lên: “Thật ư?”

“Sợ rồi?”

Trầm Khánh Khánh xem thường: “Chỉ nghe khi khởi nghiệp bị ông chủ dùng quy tắc ngầm, chưa nghe ai nói hết hợp đồng thì bị dùng quy tắc ngầm.”

“Ha ha.” Trữ Mạt Ly buông cô ra, hôn nhẹ lên trán cô: “Nghỉ ngơi cho tốt.”

Đây là đùa giỡn cô sao?

Trầm Khánh Khánh đuổi theo chặn Trữ Mạt Ly lại, kiễng chân ôm lấy cổ anh, khiêu khích: “Sếp à, dùng quy tắc ngầm với em đi.”

Lời tác giả: khụ khụ, cái gì kia, chương sau chính là cái gì đây... Đừng ôm nhiều mong chờ quá... Tôi đây rất trong sáng, phương diện này tôi đây rất ngây thơ, điểm tuyệt chút thôi...

43. Chương 58

Chương 58

Lúc này, đối lại là Trữ Mạt Ly ngây ngẩn cả người, anh còn chưa kịp phản ứng, Trầm Khánh Khánh đã kêu lái xe chạy đi rồi. Sau đó, cô lại ôm lấy cổ anh, ngẩng đầu lên, mi miếu như ngọc, hơi thở như lan, cô cố tình dụ dỗ anh không tha.

Trầm Khánh Khánh kéo áo anh đi thẳng vào phòng, ngày thường cô luôn ở thế hạ phong, hôm nay có thể nào cũng phải đòi lại. Trong phòng không bật đèn, trước mắt một mảnh đen đặc, thị giác đã bị hạn chế, các giác quan khác liền trở nên mẫn cảm.

Áo khoác Trữ Mạt Ly đã bị Trầm Khánh Khánh tiện tay ném xuống đất, trong bóng đêm, cô sờ soạng cởi cúc áo anh, một cúc lại một cúc, hết sức nhanh chóng, cùng với tiếng ma sát vào quần áo, hình như hơi thở cũng trở nên gấp gáp.

Trầm Khánh Khánh không nhìn rõ cúc trên áo, hơn nửa ngày mới cởi được một cúc, thật sự rối rắm, cô lại không muốn buông tha, vì thế cố gắng không ngừng. Trữ Mạt Ly đứng im không nhúc nhích, mặc cô cởi áo giúp anh, đáy lòng không khỏi buồn cười, cô rõ ràng rất khẩn trương, còn giả vờ bình tĩnh, nếu đã như vậy, sao anh có thể không biết xấu hổ mà phá hỏng tâm ý của cô đây, anh liền mặc cô “xâu xé” vậy.

Rốt cuộc cũng cởi bỏ được chiếc cúc cuối cùng, Trầm Khánh Khánh khẽ thở phào, sau đó tay cô cố tình chạm tới thắt lưng anh, cởi ra, lại dừng lại.

Trong bóng đêm, Trữ Mạt Ly chau mày, ý cười càng thêm nồng đậm.

Trầm Khánh Khánh vắt hết óc, sau đó thì sao, sau đó nên như thế nào đây, phải cởi được bằng mọi giá.

Trữ Mạt Ly chợt thấy trên lưng hơi lạnh, hơi ngạc nhiên, mà tay Trầm Khánh Khánh giống như con rắn uốn lượn chui vào trong lưng anh. Tay cô lạnh lẽo, dường như có phần vô ý mà dán lên lưng anh, khiến thần kinh anh căng thẳng, cơ thể cũng theo đó khẽ run.

Trầm Khánh Khánh bối rối, cũng may bây giờ trong bóng đêm, Trữ Mạt Ly không thể thấy vẻ mặt của cô. Vì thế cô kiễng chân lên, đến trước mặt anh, trong bóng tối, bốn mắt nhìn nhau, đều thấy ngọn lửa mờ ảo trong con người đối phương. Tay kia của Trầm Khánh Khánh đặt sau gáy Trữ Mạt Ly, giữ đầu anh, nhất thời, môi với môi chỉ cách nhau một li, hơi thở nóng rực dây dưa cùng nhau, môi cô đi xuống cảm anh từng chút một, dừng lại nơi yết hầu, hôn nhẹ lên đó. Ngay sau đó, đầu lưỡi khẽ liếm một cái. Lần này, Trầm Khánh Khánh rõ ràng cảm nhận được thân thể cứng ngắc của Trữ Mạt Ly, yết hầu không ngừng lên xuống. Cô thầm đắc ý, đang muốn tiếp tục, lại bị anh đột ngột đẩy ra.

“Khánh Khánh...”

Lời vừa ra khỏi miệng, hai người đều sửng sốt.

Giọng nói khàn khàn lạ lẫm ấy, dường như không phải từ miệng Trữ Mạt Ly, nhưng còn chưa chờ Trầm Khánh Khánh kịp lấy lại tinh thần, cô đã bị anh ôm lấy.

“Em đùa phải rồi.”

Trầm Khánh Khánh nằm trên giường, Trữ Mạt Ly đè lên cô. Trầm Khánh Khánh cũng không dám thở, cảm thấy xung quanh đều bị vây khốn trong hơi thở riêng quen thuộc của anh, trong đó có khí nóng bốc lên, tim Trầm Khánh Khánh nhất thời đập như sấm dậy, miệng lưỡi khô khốc, trong đầu óc đã kêu loạn một hồi, chẳng thể nghĩ ra cách nào.

“Còn muốn tiếp tục không?”

Ngoài cửa sổ, ánh trăng bàng bạc soi rọi vào nhà, ánh sáng nhàn nhạt phủ lên khuôn mặt anh, dường như khuôn mặt ấy đang chìm trong một lớp sương mù, thật dễ nhìn, lại nhìn không rõ. Trầm Khánh Khánh vô thức đưa tay sờ lên mặt anh, không ngờ động tác này đã kích thích anh, anh bắt lấy tay cô, rồi phủ lên đôi môi ấy.

Trầm Khánh Khánh thấy cơ thể như đang lên cơn sốt, cả người nóng bừng kỳ lạ, như nước đang sôi, trên người đã thêm một lớp mồ hôi mỏng.

Sau nụ hôn sâu, Trữ Mạt Ly khẽ động thân thể, dường như trong ánh mắt anh nhìn cô có hàng vạn sóng ngầm trời dậy, lưu luyến hôn lên mi mắt, sâu trong thanh quản không khỏi phát ra tiếng thở dài.

Trầm Khánh Khánh trừng mắt nhìn, vội thanh minh trong tức khắc: “Lát nữa... anh nhẹ thôi, chắc anh rất có kinh nghiệm, em sợ đau, nghe nói lần đầu tiên đều sẽ rất đau.”

Trữ Mạt Ly sững sốt, khó khăn lắm mới khép miệng lại được, thì thầm: “Lần đầu tiên... anh biết rồi.” Anh nghĩ nghĩ, còn nói thêm, “Nhưng anh không chắc sẽ không chế được bản thân.”

Tính sơ sơ ra, gần 3000 ngày đêm, cô đơn đến tê dại, bây giờ một đêm sống lại, tất không thể khống chế.

Trầm Khánh Khánh nghi ngờ: “Cái gì?”

Anh không đáp, lại đè lên cô, thấy tóc cô tán loạn mê mẩn, quả thật đã nhập cuộc rồi.

Trầm Khánh Khánh nhắm mắt lại, thấy bộ váy dài trên người thoát khỏi cơ thể, điều hòa trong phòng chính nhiệt độ vừa phải, nhưng tiếp xúc với không khí khiến cô không khỏi run lên. Cũng may, có một thân thể ấm áp nhanh chóng ôm cô vào trong lòng ngực. Trầm Khánh Khánh không dám mở mắt, nụ hôn hạ bên tai cô, gò má, chóp mũi, môi, sau đó dịu dàng hôn xuống dưới, đốt lửa trên người cô. Nói cũng lạ, Trữ Mạt Ly như ma quỷ, rất quen thuộc thân thể cô, tất cả phản ứng của cô đều không chạy khỏi bàn tay anh.

“Khánh Khánh, mở mắt ra.” Giọng nói ám muội vang bên tai cô.

Trầm Khánh Khánh mơ mơ màng màng mở mắt, đối mặt với con người đen thẫm của anh, ngọn lửa nơi đó đã bị gió thổi cháy lan ra đồng cỏ, chỉ chờ dịp thiêu rụi tất cả.

“Nhìn anh.”

“Vâng.”

“Gọi tên anh.”

Trầm Khánh Khánh như bị ma xui quỷ khiến, bị ánh mắt đen thẫm kia rút hết lý trí: “Mạt Ly.”

Một giây kia, Trầm Khánh Khánh chỉ thấy bản thân như đang chơi vơi trong biển lớn, một trận sóng triều ập tới mãnh liệt, đẩy cô khỏi bờ.

Đúng lúc ấy, trong đầu cô hiện lên mấy cảnh tượng mơ hồ, nhất thời cũng không biết là mơ hay thực.

“Em giận?”

“Không.”

“Còn nói không giận, em xem em muốn đập nát quả hạch đào rồi kìa.”

Cô cúi đầu nhìn, quả nhiên, trong tay cô là cái búa nhỏ, trên bàn đầy những thi thể hạch đào nát tan tành, vô cùng thê thảm. Cô giận dữ ném búa, mặt sầm xuống.

“Hôm nay tuyết lớn, sáng nay anh có chuyến bay, anh sẽ về kịp trong chuyến cuối ngày.”

Giọng nói người nọ rất êm tai, có phần mỏng, lại có phần dày, lại mang theo yêu chiều, nhưng hết lần này tới lần khác không thấy rõ mặt anh.

“Không phải em bảo anh đừng trở về sao, tuyết lớn như vậy, chẳng may trên đường gặp chuyện gì thì làm sao bây giờ. Chẳng lẽ anh muốn ngày mai em phải đọc tin báo tang à?” Cô nói vừa gấp vừa vội, còn phải trừng anh một cái.

Người nọ lại thuận thế giữ chặt tay cô vào trong ngực, nâng khuôn mặt cô lên, liền hôn xuống mà không thêm quan tâm đến sự phản kháng của cô, ban đầu cô còn mạnh mẽ chống trả, cuối cùng lại sa vào trong nụ hôn này.

“Sinh nhật em, sao anh có thể không về.”

“Sinh nhật có thể bù.” Cô tựa vào trong lòng ngực anh, khẽ nói.

“Không được, anh phải tặng quà đúng ngày sinh nhật.”

Cô cúi đầu, thấy sợi dây chuyền đã được đeo trước ngực, ngẩng đầu kinh ngạc, thấy trước ngực anh cũng có sợi dây chuyền giống vậy.

“Đây là đồ đôi à?” Vì vui vẻ, cô đã nguôi giận.

Anh xoa mái tóc ngắn của cô, cười nói: “Ừ, sinh nhật vui vẻ.”

Cô cúi đầu nhìn mặt dây chuyền, là một cái hoa tai, vẻ mặt thay đổi liên tục, hoa văn phức tạp, dường như có thể mở ra, cô ấn mạnh một cái...

“Khánh Khánh, Khánh Khánh...”

Trầm Khánh Khánh bỗng tỉnh táo lại, nghe vục “Dạ” một tiếng.

“Em làm sao vậy?”

Trữ Mạt Ly có phần hoảng sợ, trong khoảnh khắc vừa rồi, khuôn mặt của cô thật mê man, dường như sẽ ngất đi.

“Không sao... Anh đừng ngừng...”

Cơ thể bỗng lạnh đi, cảm giác trống rỗng ập tới, cô sát lại anh, cầu xin anh thêm ấm áp. Anh nhìn cô thật kỹ, chắc chắn không có gì trở ngại, liền không nói nhiều lời, lại đưa cô tới thiên đường thần bí...

Một đêm này, Trầm Khánh Khánh thật rất mệt, vô số lần trầm luân cả vào xương tủy, coi như cô đã hiểu lời “không chắc sẽ không chế được bản thân” kia là có ý tứ gì. Mãi tới khi trời hửng sáng, cô mới ngủ thiếp đi. Giấc ngủ vô cùng an ổn, khi mở mắt ra lần nữa, đã gần đến giữa trưa.

Rèm cửa rộng lớn bị kéo xuống, nên trong phòng có rất ít ánh sáng. Cô khẽ động tay chân, có cảm giác đau nhức như bị xe tải nghiền qua, có lẽ tai nạn giao thông năm đó cũng không hại cô thê thảm như vậy...

Trở mình đưa tay quờ quạng bên cạnh, lại chỉ sờ thấy một khoảng không, Trầm Khánh Khánh sửng sốt, vội ngồi dậy, không ngờ động tác quá mạnh, trên lưng đau đớn, lại nặng nề nằm trở lại.

“Anh ở đây.”

Có người cầm tay cô, Trầm Khánh Khánh nhìn về phía bên kia, Trữ Mạt Ly đang ngồi bên giường nhìn cô.

“Anh ngồi đây làm gì?” Trầm Khánh Khánh thấy thật kỳ lạ, hỏi.

Anh mỉm cười, kéo cô ôm vào trong lòng ngực, bàn tay phủ lên sườn eo mềm mại giúp cô mát xa: “Ngủ bên kia không nhìn thấy mặt em.”

Trầm Khánh Khánh nhất thời rất ngượng ngùng, cô cũng không biết anh đã ngồi nhìn cô bao lâu. Nhưng nghĩ lại, đêm qua cái gì nên làm đều đã làm rồi, bây giờ lại già mồm cái cùn thì cũng đã quá muộn, cô nhăn nhó một hồi, rồi thả lỏng ra. Cũng không biết vì sao, tựa vào trong lòng ngực anh như vậy thoải mái hơn rất nhiều so với tưởng tượng, cũng rất tự nhiên, giống như đây không phải lần đầu tiên bọn họ như vậy, và cũng có rất nhiều điều bọn họ vẫn tựa vào nhau như vậy.

Anh ở phía sau cô, dán lên vành tai cô nói thầm: “Có phải rất đau không?”

Này... Là chỉ đêm qua, hay là bây giờ?

Trầm Khánh Khánh thoáng bối rối, ậm ờ nói: “Cũng hơi hơi.”

“Lúc ấy anh không không chế được.”

Là chỉ đêm qua...

Trầm Khánh Khánh cắt lời anh: “Vâng, em có thể hiểu mà.”

Trữ Mạt Ly thấy hào hứng, hỏi: “Sao? Em hiểu cái gì?”

Trầm Khánh Khánh lại ngượng ngùng, chuyện này không cần cô phải nói thẳng chứ, vợ cũ xa anh đã nhiều năm, anh cô đơn một mình tất nhiên đã nhịn thật lâu, trừ khi anh có cách giải quyết. Chắc là có đi, ai nhịn được lâu như vậy chứ, nhưng mà, anh sẽ tìm người giải quyết giúp, hay là... Trầm Khánh Khánh nhướng mày, nghiêng đầu trừng anh, Trữ Mạt Ly không hiểu sao cô lại thay đổi sắc mặt.

Lại thấy cô chợt quay đi buông tiếng thở dài: “Mà thôi.”

Cô cũng không thể không biết xấu hổ mà hỏi thẳng anh, đủ mọi quá khứ ngay cả nhớ nhung vợ cũ cô đều có thể nhịn được, còn về chuyện khác, về sau chỉ cần có mình cô là được.

“Anh sợ chúng ta hiểu khác nhau rồi.” Đại khái anh đã đoán ra suy nghĩ của cô, nhưng cũng không nói gì nhiều, chỉ là mỉm cười ý vị.

Nhiệt độ trong phòng tăng mạnh, chìm trong vòng tay dịu dàng và hơi thở ấm áp của Trữ Mạt Ly khiến Trầm Khánh Khánh còn muốn nhiều hơn, cô nhích lại gần anh: “Chuyện kia, em muốn đi tắm, anh xuống tầng một đi tắm đi.”

“Thật ra, chúng ta có thể tắm chung.” Trữ Mạt Ly cố tình mờ ám.

Trầm Khánh Khánh kéo chân rụt lại, giơ tay cản anh muốn tiến lên: “Sếp à, đêm qua anh đã dùng hết quy tắc ngầm rồi.”

Trữ Mạt Ly cười như gió xuân, sau đó đi khỏi phòng.

Trầm Khánh Khánh vén chăn lên, nhìn kỹ bên trong, lại không thấy thứ như mình tưởng, cái gọi là - máu xử nữ.

Trầm Khánh Khánh sững sờ, lại nhìn kỹ lần nữa, quả thật không có.

Sau khi tắm, trong đầu cô vẫn là vấn đề máu chốt kia, sao lại không có máu chứ. Đi xuống tầng, thấy Trữ Mạt Ly đang ở trong phòng bếp nấu ăn, cô ngạc nhiên, vội chạy tới hỏi: “Nhà em chỉ có trứng gà, anh định nấu cái gì?”

“Thế nên, anh chỉ có thể làm món cơm chiên trứng đơn giản nhất.”

Nghe thấy ba chữ cơm chiên trứng, mắt Trầm Khánh Khánh sáng rực lên: “Anh làm nhiều chút, em đói bụng.”

Trữ Mạt Ly không khỏi liếc nhìn cô một cái, đưa bàn tay quơ quơ vào khoảng không trước mặt cô, lại sờ mái tóc ngắn ướt sũng của cô: “Em đi sấy tóc trước đi.”

Trầm Khánh Khánh ngẩng đầu, vừa khéo đối diện với xương quai xanh của anh, anh mặc một chiếc áo khoác lông dê hơi mỏng, bên trong là áo phông thấp cổ màu trắng, có lẽ khi cô đang ngủ anh đã gọi người mang quần áo đến. Thế nhưng, Trầm Khánh Khánh để ý chuyện này, cô nhìn ngực anh trống trơn, nhớ tới từ khi cô nói anh không được đeo dây chuyền nữa, anh liền cắt nó đi. Tối qua có phải cô mơ thấy cái dây

chuyện đó hay không nhỉ, Trầm Khánh Khánh cố gắng nhớ lại, hình như không có, đêm qua HOT quá, cô cũng không chắc mình mơ cái gì, chắc là ảo giác rồi.

Sấy khô tóc, Trữ Mạt Ly cũng làm xong cơm chiên trứng cho cô, hai người ngồi quanh bàn ăn nhỏ trong phòng bếp bắt đầu ăn.

Gian phòng yên tĩnh, hai người đều có tâm tư.

Sau khi cái bụng Trầm Khánh Khánh thỏa mãn, vừa dọn dẹp cơm chiên trứng còn lại trong nồi, vừa giả như vô ý nói: “Không phải cô gái nào lần đầu tiên cũng có máu, đôi khi lúc hoạt động thường ngày không cẩn thận lại xảy ra cái gì...” Cô nói ngập ngừng, lời cuối nói xong còn hận không thể cắn đầu lưỡi của mình, thả giải thích thẳng ra, ngược lại nói như vậy làm ai đó nghĩ cô nói dối, nhưng thực ra cô cũng rất ảm ức, rõ ràng trước đêm qua cô vẫn là tờ giấy trắng rất sạch sẽ mà.

Cô hơi lo lắng nhìn người đối diện, Trữ Mạt Ly ra vẻ không để ý chút nào: “Phải, chuyện này cũng có khả năng. Kỳ thật không có máu mới tốt.” Anh khẽ cười với cô, “Có máu, anh sẽ càng đau lòng.”

Thấy anh thản nhiên nói những lời buồn nôn như vậy đùa giỡn cô, nhưng cô biết anh thật lòng tin tưởng cô, cô liền yên lòng. Không ngờ, Trữ Mạt Ly lại nhìn cô với ánh mắt có phần suy tư.

Bây giờ sắc mặt cô có gì không ổn sao?

“Em...” Trữ Mạt Ly đắn đo một hồi, hỏi, “Kỳ kinh nguyệt trước là lúc nào?”

Trầm Khánh Khánh trợn mắt há mồm: “...”

“Anh nghĩ lấy quan hệ chúng ta bây giờ, hẳn là anh nên biết một chút.”

“...” Trầm Khánh Khánh nghĩ trước nghĩ sau, thấy không có vấn đề gì, cúi đầu mất tự nhiên nói: “Năm ngày.”

Trữ Mạt Ly thì thầm: “Năm ngày... Là trong thời kỳ an toàn.”

“Cái gì?”

“Không có gì.”

Có người nấu cơm, cô không thể không làm gì, Trầm Khánh Khánh tự mình thu dọn bát đĩa. Trữ Mạt Ly đứng phía sau cô, nhìn cô hồi lâu, giống như được thấy cô đã là chuyện rất lâu rất lâu trước kia rồi, lâu đến mức anh không nhớ nổi có phải ngày trước cô cũng luôn ngâm nga bài hát cô thích hay không, tay chân anh luống cuống làm ướt mặt bàn.

Trầm Khánh Khánh rửa sạch một nửa, bỗng bị người phía sau ôm lấy.

Cô giả bộ ghét bỏ nói: “Đừng cản em làm việc.”

Lại thấy người phía sau không phản ứng, chỉ ôm cô chặt thêm.

“Khánh Khánh.” Trữ Mạt Ly chôn mặt trong gáy cô.

Trầm Khánh Khánh tưởng anh sẽ nói chuyện gì, nhưng anh chỉ gọi tên cô, hơi thở có phần gấp gáp. Cô phát giác từ khi anh rời giường có phần kỳ lạ, vì thế muốn quay lại xem, nhưng cô bị ôm chặt đến mức không thể nhúc nhích.

Cô đành phải hỏi anh như vậy: “Anh sao vậy?”

Anh không nói, nhưng cô cảm nhận được anh lắc đầu, sau đó cô thấy gáy mình âm ỉm. Trầm Khánh Khánh kinh hãi, sao cô có thể không sợ hãi đây, Trữ Mạt Ly, người này được mệnh danh là Trữ hoàng đế, lại rơi nước mắt?

Trầm Khánh Khánh rất sợ hãi, lại hoảng hốt: “Anh...”

“Đừng quay đầu lại, để anh ôm em một lúc.”

Cô ngoan ngoãn không nhúc nhích, nước trong bồn rửa vẫn chảy không ngừng, người phía sau vẫn ôm cô.

“Khánh Khánh.”

“Dạ?”

“Không được rời xa anh.”

Mặc dù cô không rõ lắm, nhưng vẫn đáp lại: “Vâng.”

“Em thề đi.”

“Được, em thề.”

Dường như anh vẫn không yên tâm, còn nói: “Nếu em dám rời xa anh, em sẽ...” Có lẽ không nỡ nói lời nguyện rửa độc ác nào, cuối cùng anh chỉ nói, “Sẽ không thể tìm thấy người yêu em.”

Trầm Khánh Khánh chợt hiểu ra, chỉ là cô không ngờ người kia lại khiến anh tổn thương sâu sắc đến như vậy, cứ lấy tính cách kiêu ngạo của anh, bình thường chắc chắn sẽ tự chịu đựng, có lẽ qua năm tháng đã chết lặng đi rồi. Hôm nay ở cùng cô, chung quy là thấy cảnh thương tình.

“Anh yên tâm, em sẽ không bỏ anh đi, em không phải cô ấy. Anh cũng không phải nguyên rửa em, em không cần ai yêu em nữa, không phải có anh rồi sao?”

Trữ Mạt Ly cứng ngắc rời khỏi người cô, lập tức lại thả lỏng: “Ừ.”

Lời tác giả: viết quá khó, quá khó! Mười tiếng mới viết được một chương... Các bạn, không phải BW ngẫu nhiên...”

44. Chương 59

Chương 59

Ted báo cáo, lễ trao giải hôm ấy, Trữ Mạt Ly lên sân khấu trao giải, Trầm Khánh Khánh nhận giải phát biểu là một màn có rating cao nhất buổi lễ. Mà đoạn clip Trầm Khánh Khánh nhận giải và phát biểu đã lan truyền chóng mặt trên mạng, ảnh chụp hai người Trữ Trầm nắm tay nhau rời đi cũng bay khắp chốn. Vì thế, mối tình này rốt cuộc đã được công khai với dư luận.

Nhưng chuyện chính là ở ba ngày sau.

Ba ngày sau, chương trình phỏng vấn mới nhất của Đàm Mộ Văn phát sóng như thường lệ, nhưng trong cả chương trình hôm đó, điện thoại đài truyền hình đã bị nghẽn mạng. Từ khi Trầm Khánh Khánh khởi nghiệp đến giờ vẫn không nhận phỏng vấn riêng, lần này quá trình từ khi khởi nghiệp đến nay được hiện lên vô cùng chân thực và sâu sắc, cô vẫn thực điềm nhiên trước ống kính, cũng không lảng tránh bất cứ câu hỏi nào của Đàm Mộ Văn, chuyện quá khứ chưa xốt từ miệng cô chỉ như gió thoảng, với những ám ức bị người người chỉ trích cô cũng chỉ khẽ cười, đối mặt với chuyện riêng tư bị người ta không ngừng bóc mẽ, cô chỉ nói ra tình cảm thật sự của mình, không đùn đẩy, không trách móc, càng không có nén giận, trả lời thật lòng khiến người ta thấy được một mặt khác của nữ hoàng thị phi.

Có lẽ dưới vẻ tao nhã và xinh đẹp của cô là một tấm lòng son, dù sao trong tình yêu, cô cũng chỉ là một cô gái.

Nghe nói chương trình lần đó là chương trình có rating cao nhất từ trước tới nay.

Sau chương trình, không ít người hiểu cho tình yêu của “Ly – Khánh”, dù sao cũng là người, người bình thường sau khi ly hôn cũng đi tìm mùa xuân thứ hai, vì sao mình tình không thể tìm hạnh phúc của mình, không hợp nhau thì chia tay đến với người thích hợp, tính ra cũng chẳng có gì đáng trách. Nhưng vẫn có người không xem trọng mối tình này, nói Trầm Khánh Khánh thay lòng đổi dạ, có mới nới cũ, chim sẻ muốn bay lên thành phượng hoàng, hai người bọn họ có thể bên nhau trọn đời không còn chưa có biết, dù sao sau lưng Trữ Mạt Ly chính là cửa lớn nhà họ Trữ.

Bất luận như thế nào, scandal âm ỉ gần một tháng cuối cùng cũng có một kết thúc rõ ràng, mặc kệ người trong giới ngoài giới hài lòng với chuyện Trầm Khánh Khánh công khai hay không, cô thẳng thắn như vậy, không chút sợ hãi, đám phóng viên không thể vô duyên vô cớ động thổ trên đầu thái tử, đành lặng lẽ lui quân.

Là người trong cuộc, Trầm Khánh Khánh chỉ lo mình phải quay phim sao cho thật tốt, “Nữ hoàng áo trắng” sắp đóng máy, đoàn phim đang chiêng trống rùm beng tăng cường tiến độ. Mà cô cũng “ngựa không dừng vó” bắt đầu tìm kiếm bộ phim điện ảnh tiếp theo, vì sự kiện đạt giải thưởng Hoa Dục mà sự nghiệp của cô có thêm lợi thế, cô cũng phải cẩn thận chọn lựa kịch bản để không phụ danh hiệu này.

Mùa đông khắc nghiệt, ngọn đèn của đoàn phim thường bật từ sáng sớm, khi Trầm Khánh Khánh ra khỏi trường quay, luôn có thể bắt gặp một chiếc xe đỗ bên ngoài. Cô vừa xuất hiện, người trên xe sẽ lập tức xuống xe mở cửa giúp cô. Trữ Mạt Ly tự mình đưa đón Trầm Khánh Khánh, mọi người thấy nhưng không thể trách. Mà Trầm Khánh Khánh trừ việc quay phim, năm mới sắp đến, cô còn phải xử lý những chuyện khác, không chỉ như thế, sau khi cô rời khỏi Hoàn Nghệ tự lập, rất nhiều việc đều cần cô tự thân vận động, bận tới mảy tới mảy, vậy nên cô thường xuyên chưa nói được hai câu đã ngủ thiếp trên xe.

Thế nhưng ngày hôm đó, cô quả thật không dính vào ghế tựa mà ngủ, Trữ Mạt Ly thấy ngạc nhiên, đành phải hỏi: “Em không mệt à, hôm nay quay cả đêm, tranh thủ thời gian ngủ một chút, lát nữa em còn phải đi thử vai.”

“Nghĩ đến chuyện lát nữa thử vai, em không ngủ được.” Trầm Khánh Khánh nhìn thẳng vào sườn mặt tuấn tú của Trữ Mạt Ly, “Anh đừng ngày nào cũng tới đón em, thức đêm cùng em, không có lợi cho sức khỏe.”

Trữ Mạt Ly hơi nghiêng mặt, đưa tay nắm cằm cô, ánh hừng đông chiếu rọi tia âm trầm trong mắt anh, nhìn không chân thật, chỉ nghe anh nói: “Nhiều phóng viên chắc chắn như vậy, anh nghĩ nên chứng thực chuyện của chúng ta một lần.”

Trầm Khánh Khánh nhìn anh không nói, mỉm cười quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không hề hỏi nữa.

Mới vừa quay đầu, ý cười trên mặt anh liền giảm đi ba phần.

Trữ Mạt Ly không nói, nhưng cô biết anh giờ giờ phút phút đi theo cô đều không giống như người ngoài đồn đại “cặp đôi yêu nhau say đắm, một ngày không gặp như cách ba thu, dính nhau ngọt ngào hơn mật”, anh đang đề phòng ai, Trầm Khánh Khánh phát giác anh đều sắp xếp cơ sở ngầm xung quanh cô, từng giây từng phút dõi theo cô. Mà khi bọn họ ở chung, có lúc anh sẽ ngăn người trầm tư, hoặc là đột ngột ôm lấy cô như sợ cô biến mất.

Chuyện của họ đã xôn xao dư luận, xem ra nhà họ Trữ bên kia không ngồi yên được rồi. Cô trời sinh có hận với người nhà họ Trữ, nhất là cha Trữ Mạt Ly, năm đó ông ta vứt bỏ mẹ con cô, một mình nhàn nhả sung sướng, nhưng cô vẫn thấy ông trời thực có mắt, ông ta rốt cuộc chẳng thể sinh con, cuối cùng chỉ có thể nhận nuôi một đứa trẻ, cũng chính là Trữ Mạt Ly. Bây giờ, tuy rằng mẹ con cô không muốn nhận tổ quy tông, vạch trần bộ mặt thật của con cáo già kia, nhưng kết quả là con ông ta và cô là một cặp, không thể không nói, đi một vòng, cuối cùng cô cũng chẳng mệt mỏi gì, ngược lại có lời không ít, so với việc ở bên Trữ Mạt Ly, người cha kia thật chẳng tính là gì.

Sớm nghe nói tính tình Trữ Phong hà khắc, yêu cầu cực cao với Trữ Mạt Ly, quan hệ cha con bọn họ như thế nào thì Trầm Khánh Khánh không biết, nhưng nhìn Trữ Mạt Ly chưa bao giờ về nhà, có lẽ chắc cũng không tốt đẹp gì. Lại nói bây giờ, con cáo già kia mắt thấy đứa con bảo bối dây dưa không rõ với nữ hoàng thị phi, lấy suy nghĩ của một người bình thường mà nói, cô tuyệt đối không hy vọng xa vời rằng mình có thể thuận lợi được đối phương thừa nhận, trái lại thì có lẽ bản thân còn được thưởng thức vở kịch chia rẽ uyên ương buồn nôn nữa. Mà nhìn dáng vẻ như gặp nạn lớn của Trữ Mạt Ly, chỉ sợ chuyện này rất khó giải quyết. Cũng không biết vợ cũ của anh đối phó chuyện này như thế nào đây, hay là cô ấy vốn là con nhà danh giá môn đăng hộ đối. Mặc kệ như thế nào, từ giờ trở đi cô phải lên dây cót tinh thần mười hai vạn lần.

Trầm Khánh Khánh lật xem kịch bản, chuẩn bị lại lần cuối, Trữ Mạt Ly ngồi đối diện lại lâm vào trạng thái trầm tư khó hiểu. Trầm Khánh Khánh gấp kịch bản, ho khan hai tiếng, thế nhưng anh cũng không nghe

thấy, cô lại cầm chén trà thả mạnh xuống, anh chỉ thoáng cau mày. Trầm Khánh Khánh không nói gì, đành đến trước mặt anh, gọi tên anh: “Trữ Mạt Ly.”

“Hả?” Trữ Mạt Ly ngẩn ra, cuối cùng cũng phục hồi tinh thần.

“Giúp em xem phân đoạn này đi.” Cô đưa kịch bản cho anh, chỉ vào phần khoan khoanh đổ trong đó.

“Ừ.” Anh nhận lấy kịch bản rồi nhìn lại, lại suy xét một hồi, nói: “Cảnh này là bước ngoặt quan trọng nhất trong đây, cũng là khi em nhận ra bạn thân nhất của em thực ra là nội gián, nên em phải...”

Trữ Mạt Ly nói nửa ngày, Trầm Khánh Khánh đáp lại câu được câu không, ánh mắt lưu luyến trên khuôn mặt anh, đôi mày đẹp đẽ kia mấy ngày nay vẫn luôn nhăn lại, cô rất muốn biết rốt cuộc là chuyện gì lại khiến Trữ Mạt Ly luôn bình tĩnh thản nhiên lo sợ. Trữ Mạt Ly nói được một nửa, phát hiện Trầm Khánh Khánh vốn không nghe anh giảng, anh quay đầu, đôi mắt phượng khê động: “Nhìn anh làm gì?”

Trầm Khánh Khánh cũng không khách khí nâng cằm boss lớn: “Nhìn anh không được à, người khác đều nói khuôn mặt anh rất hoàn mỹ, em nghiên cứu một chút.”

“Nghiên cứu ra cái gì rồi?” Anh dứt khoát đưa tay ôm cô vào trong lòng ngực.

“Lấy quan điểm thẩm mỹ của em thì...” Trầm Khánh Khánh quay lại nhìn trái nhìn phải, bĩu môi, lắc đầu nói, “Thật sự là người ta phóng đại quá rồi. Em đã muốn nói từ lâu, nhìn anh rất khắt khe, khi không cười có vẻ nham hiểm, khi cười lại rất âm trầm, bây giờ còn nhíu mày nữa, đối với khuôn mặt này của anh, em thật sự ăn không ngon ngủ không yên.”

Trữ Mạt Ly mới đầu còn có vẻ mong chờ, nghe được một nửa thì khóe môi khẽ nhếch cười lạnh một tiếng. Ngay sau đó như cười như không, ánh mắt lúc sáng lúc tối, thật là khó nắm bắt, nhưng nghe được câu cuối, anh đã nghe ra ý tứ của Trầm Khánh Khánh.

“Em muốn hỏi cái gì?”

Trầm Khánh Khánh tỏ vẻ không chút để tâm, đưa tay nhẹ nhàng mơn trớn lông mày tuấn tú của anh: “Không muốn hỏi gì cả, em chỉ muốn nói cho anh biết, em không ngốc, có chuyện thì em sẽ đối phó, anh không phải lo lắng như vậy.”

Trữ Mạt Ly sững sốt, vẻ mặt lại có phần phức tạp, bất giác chau mày lại.

Trầm Khánh Khánh mất hứng, ẩn ẩn vào mi tâm của anh: “Đã bảo đừng có nhíu mày, khó coi chết đi được.”

Trữ Mạt Ly thả lỏng mi tâm, nheo mắt lại, một hồi nói: “Hôn một cái sẽ không nhíu mày.”

Vốn Trầm Khánh Khánh định phản kháng lại, anh tới em lui vài lần, rồi anh sẽ bắt lấy cơ hội kéo cô vào người. Nhưng hôm nay, Trầm Khánh Khánh lại đỏ mặt, không nói gì, nhẹ nhàng hôn lên mi tâm của anh, sau đó quàng tay qua cổ ôm chặt lấy anh: “Đừng nghĩ nhiều nữa, em vẫn ở đây.”

“Ba ba, dì Khánh Khánh, hai người đang làm gì thế?”

Giọng nói trẻ con non nớt vang lên, một dây thần kinh trong đầu Trầm Khánh Khánh “phụt phụt” lên tiếng, cô như tên trộm vật bị bắt quả tang, cuống quýt đẩy “tang vật” ra, nhưng cô đã quên bản thân đang dựa vào trong lòng ngực người nào đó, vừa đẩy đối phương liền ngã xuống, cô không kịp chống đỡ ngã trên mặt đất, mắt thấy lưng cô sắp rơi vào cạnh bàn sắc nhọn, Trữ Mạt Ly nhanh tay nhanh mắt kéo mạnh cô lên.

Trữ Mạt Ly vừa trấn an Trầm Khánh Khánh, vừa cười tí mắt nói với con gái: “Liều Liều, con dọa dì Khánh Khánh rồi.”

Bị Liều Liều bắt gặp khiến Trầm Khánh Khánh thấy thật xấu hổ, cô trấn định một hồi, làm như không có chuyện gì đến trước mặt bé, giúp bé ăn sáng, ai ngờ đôi mắt to tròn kia sáng rực lên, giòn giã hỏi: “Dì Khánh Khánh sẽ kết hôn với ba ba à? Cô giáo ở trường hỏi con đó.”

“...” Trầm Khánh Khánh hóa đá tại chỗ.

Trữ Mạt Ly xoa xoa khuôn mặt con gái cứng, cười toe toét: “Liều Liều, ăn sáng đi, hôm nay ba ba không đưa con đến trường được, con phải ngoan, nếu cô giáo lại hỏi con, con cứ nói đến lúc đó sẽ chia kẹo cưới cho cô.”

Trầm Khánh Khánh đỏ mặt cắn răng: “Trữ Mạt Ly!”

Trữ Mạt Ly tao nhã ngồi xuống, ra vẻ em muốn gây khó dễ cho anh sao, cuối cùng, nói: “Đây là chuyện sớm muộn thôi, em đừng rối lên thế.”

Liều Liều bên cạnh không ngừng chớp đôi mắt ngây thơ, cười ha ha với Trầm Khánh Khánh. Một lớn một nhỏ này khiến Trầm Khánh Khánh chóng mặt, cô cũng không biết là nên vui hay nên buồn.

Lần này Trầm Khánh Khánh đi thử vai bởi tên tuổi đạo diễn nổi danh trong nước và quốc tế, đạo diễn này từng giành được rất nhiều giải thưởng quốc tế lớn, bộ phim này rất có thể vượt khỏi châu Á ra ngoài thế giới, hơn nữa nghe nói đã có công ty nước ngoài xác nhận là một trong những nhà đầu tư. Nữ diễn viên chính trước mắt vẫn chưa xác định, đạo diễn cũng không công khai thử vai, kịch bản lại được giữ kín, khó khăn lắm mới lấy được chút tin tức, theo cô biết thì những ngôi sao trẻ cũng không có cơ hội casting, cô cũng phải dùng rất nhiều quan hệ mới có được cơ hội quý giá này.

Trữ Mạt Ly đưa Trầm Khánh Khánh tới địa điểm casting, Trầm Khánh Khánh dù đã trải qua nhiều phong ba bão táp, vẫn khó tránh khỏi trượng.

Trữ Mạt Ly cũng không có ý kiến gì về việc casting này, anh chỉ nói: “Hôm nay anh phải bay đến Hồng Kông, hai ngày nữa sẽ về, em ở nhà giúp anh chăm sóc Liều Liều.”

Cô không hỏi anh đi Hồng Kông làm gì, chỉ cười đáp: “Không thành vấn đề, anh đi đường cẩn thận.”

Cũng giống như mỗi lần chia tay, rõ ràng nhìn anh thật lạnh nhạt, kỳ thực lại không muốn chia tay hơn cả Trầm Khánh Khánh, sau khi xuống xe Trầm Khánh Khánh luôn đứng lại một lúc, bởi cô biết anh nhất định sẽ nhìn cô qua gương chiếu hậu.

Ted đã sớm chờ ở cửa: “Đạo diễn đã ở trong phòng làm việc, lần trước yêu cầu gặp riêng em, anh không thể vào cùng em. Hôm nay thời gian khá thoải mái, em có thể bàn bạc nhiều một chút.”

Trầm Khánh Khánh gật đầu, tay cầm chặt kịch bản. Cô đã đứng ở cửa, thân kinh bách chiến [1], lại vẫn thấy khẩn trương. Ted bên cạnh giơ ngón tay cái với cô, cô mỉm cười, giơ tay gõ cửa.

[1] thân kinh bách chiến: trải qua nhiều trận chiến, ý nói Trầm Khánh Khánh đã gặp nhiều thử thách.

Chỉ chốc lát, cửa mở, một người nhã nhặn đi tới, gương mặt khôn khéo, là một ông bác đeo kính râm, dường như vừa nhìn thấy Trầm Khánh Khánh ông ta đã giật mình, nhưng cái giật mình nhanh chóng biến mất trong đáy mắt.

Ông ta không phải đạo diễn.

Trầm Khánh Khánh không nghĩ ngợi nhiều, đang muốn tự giới thiệu mục đích đến đây, không ngờ Ted biến sắc, mặt cắt không còn giọt máu, kéo tay Trầm Khánh Khánh về phía sau, cuống quýt chắn ánh mắt bọn họ giao nhau.

“Sao ông lại ở đây?” Ngờ ngợ Ted không tốt chút nào.

Ngàn tính vạn tính, vẫn là tính sót, không ngờ người ta lại nhân cơ hội tới đây.

Ông bác lịch sự mỉm cười: “Nghe nói Trầm Khánh Khánh nổi tiếng xa gần đến casting, trước khi casting tôi muốn gặp cô một lần.”

Ông ta ra khỏi phòng, nhưng lại đóng cửa phòng lại.

Trầm Khánh Khánh không rõ lắm, nhưng cô cảm nhận được Ted đang rất bất thường, cậu ta vô cùng khẩn trương, rất đề phòng người này. Mà ông bác trước mắt này nhìn thì hiền lành, nhưng nhìn người không thể nhìn tướng mạo, Trầm Khánh Khánh nhanh chóng phản ứng kịp, không khỏi cảnh giác.

Ông bác lịch sự trực tiếp bỏ qua Ted, thành khẩn mời Trầm Khánh Khánh: “Cô Trầm, có thể nói chuyện cùng tôi một lúc không?”

“Bây giờ tôi muốn casting.” Trầm Khánh Khánh từ chối thẳng thừng.

Ông bác lịch sự thản nhiên nói: “Bây giờ cô có hai lựa chọn. Nói chuyện với tôi một lúc, có lẽ cô có thể tiếp tục casting, nếu không, thật xin lỗi, bây giờ cô có thể đi về.”

Trầm Khánh Khánh thầm cười lạnh, mặt ngoài bất động.

Ted lại nghiêng rằng nghiêng lợi với kẻ này, bây giờ Trữ Mạt Ly không ở đây, anh còn có trách nhiệm bảo vệ Trầm Khánh Khánh an toàn. Nhưng bây giờ anh không thể kéo Trầm Khánh Khánh quay đầu bước đi, dù sao lần casting này thật sự rất quan trọng, cô mất bao công sức mới có được cơ hội, sao có thể lãng phí chứ. Tuy vậy anh cũng không thể để Trầm Khánh Khánh ở cùng ông ta, chuyện này đúng thực là đưa dê vào miệng cọp!

Trầm Khánh Khánh trầm mặc một hồi, bỗng nở nụ cười, nếu đã đến đây, vậy cô không thể bỏ lỡ cơ hội: “Được, nói chuyện gì?”

Ted vội vàng khuyên can: “Khánh Khánh, không được.”

Trầm Khánh Khánh lại khuyên giải an ủi cậu ta: “Sợ gì chứ, chỉ nói chuyện chút thôi.”

“Không được, anh tuyệt đối không cho em đi cùng ông ta.”

Nói chuyện một chút, hậu quả của nói chuyện một chút là cái gì, anh ta hết sức rõ ràng.

Nhìn vẻ mặt Ted có thể thấy người này thật sự nguy hiểm, Trầm Khánh Khánh hiềm khi thấy cậu ta kích động như vậy. Tuy hiện tại Trầm Khánh Khánh cũng rất khấn trương, nhưng cô hiểu rõ, bây giờ cô chỉ cần lộ ra chút kích động thì liền thua, ngay cả cơ hội trở mình cũng không có.

Lúc này cô thật sự thấy may mắn vì mình là diễn viên, diễn bình tĩnh hay diễn thản nhiên, cô suy xét thấy cái nào cũng phù hợp cả.

Ông bác lịch sự đón phía trước, cười nói: “Cô Trầm, xin mời, tôi đã đặt chỗ ở quán cà phê bên cạnh.”

Quả nhiên là đến có chuẩn bị, Trầm Khánh Khánh không để ý Ted ngăn cản, quay lại mỉm cười: “Được.”

45. Chương 60 - 61

Chương 60

Niep Bạch nhớ rõ lần đầu tiên gặp Trầm Khánh Khánh, là một cô gái trẻ tuổi đang yêu, tuy không phải rất xinh đẹp, nhưng mặt mũi cũng thanh tú, nghe nói Trữ Mạt Ly rất thích cô, cố tình khiến cô hoài thai con mình với ý định quyết đánh đến cùng, ép bố chấp thuận. Mang thai sáu tháng đã khiến cô mệt lên, tuy luôn tỏ ra già dặn nhưng cô vẫn không che dấu được tính cách trẻ con. Cô không nói lời nào ngồi đối diện ông, nghe ông nói xong, sau đó mở miệng nói câu đầu tiên là: bây giờ ông đang đùa tôi sao?

Lúc này, Trầm Khánh Khánh vẫn ngồi đối diện ông như cũ, khuôn mặt không giống ngày trước, nhưng lại quyến rũ càng khiến người ta mê muội, mấy năm tôi luyện đã làm cô tỏa ra thần thái xuất chúng hơn người, bây giờ nhìn cô bình thản không lo sợ, khi nghe ông nói chuyện thì giấu diếm cảm xúc của mình, nụ cười dịu dàng không chạm tới đáy mắt, dường như ly cà phê trong tay hấp dẫn cô hơn lời ông nói rất nhiều, đợi cô uống xong một ly cà phê, cô mới mỉm cười chậm rãi nói: “Bây giờ ông đang đùa tôi sao?”

Niep Bạch hơi sững sốt.

Năm đó, Trữ Mạt Ly dứt hơi khản tiếng hỏi ông, đối với phụ nữ, thậm chí còn là một cô gái, lại là một cô gái trẻ mang bầu, sao lại ra tay được?

Ông không trả lời được, ông chỉ là người thực hiện, nghe lệnh làm việc thôi.

Ông không thể ngờ, nhiều năm sau này, vẫn là cô ấy, cũng không thể tránh khỏi việc xử lý người này.

Nhưng không biết vì sao, đối mặt với ánh mắt trầm tĩnh kiên quyết này, ông có cảm giác áy náy muốn bỏ chạy.

“Ngài Niếp?”

Niếp Bạch tỉnh táo lại, mỉm cười: “Tôi không phải người hay đùa, những lời nói vừa rồi, đều là thật, xin cô suy xét kỹ càng.”

“Tôi có thể hỏi một câu không?” Trần Khánh Khánh gạt câu nói này qua một bên.

“Mời nói.”

“Tại sao tôi không xứng với Trữ Mạt Ly? Tôi thấy bây giờ cũng không phải không có ngôi sao xuất thân từ nhà quyền quý.”

“Có ba nguyên nhân. Một, cô là diễn viên, tục xưng con hát. Con hát vốn vô tình, bất kể cô khoe khoang bản thân có bao nhiêu thật lòng, chúng tôi vẫn sẽ không tin tưởng. Hai, cô từng ly hôn. Nhà họ Trữ sẽ không chấp nhận một người vợ qua hai lần dò. Ba, tin rằng cô cũng biết, cô rất giống với bạn gái cũ của Trữ Mạt Ly, nếu ngày trước cô ấy không ra đi, cô tất nhiên không thể có mối tình này.”

Niếp Bạch cười nói, thái độ khiêm tốn, giống như ông ta là người nắm trong tay mọi thứ, càng không nói tới thái độ cầu khẩn nên có. Nhưng lời ông ta nói thật sự khó nghe.

“Nói rất đúng.” Trần Khánh Khánh không giận, lại khen, “Ngài Niếp, ông nói hay thật.”

Niếp Bạch sửng sốt: “Tôi không hiểu ý cô Trần.”

Trần Khánh Khánh đặt ly cà phê xuống bàn, cười nói: “Theo lời ông nói, tôi và Trữ Mạt Ly quả thật là ông trời tác hợp rồi. Ông xem, tôi là diễn viên, Trữ Mạt Ly cũng từng là diễn viên, bây giờ vẫn còn một chân trong làng giải trí, con hát vốn vô tình, hai con hát ở cùng nhau, có thể nói là vô tình đã có tình. Tôi từng ly hôn, nhưng Trữ Mạt Ly còn có con gái, nếu đều là hai lần dò, chẳng phải càng xứng sao. Hơn nữa, tôi giống người cũ của anh ấy, đủ để thấy Mạt Ly si mê không đổi, không có Trần Khánh Khánh tôi thì sao, mai này còn có thể có Trần Khánh Khánh, Lí Khánh Khánh. Như thế xem ra, chúng tôi không ở cùng nhau thì thật đi ngược ý trời.”

Niếp Bạch không ngờ Trần Khánh Khánh lại bẻ cong tất cả lời ông nói, kinh ngạc với sự bình tĩnh của cô, hơn nữa ngày mới tìm lại được tinh thần: “Cô Trần, nói như thế này đi, bất kể như thế nào, cô cũng không thể tiến vào nhà họ Trữ, không bằng cô nên dự tính cuộc sống sau này đi. Điều kiện của cô không tồi, có thể lựa chọn người khác. Nếu bây giờ cô quyết định rời xa Trữ Mạt Ly, cô sẽ không ra đi tay trắng, chúng tôi sẽ cho cô một khoản bồi thường vừa ý.” Niếp Bạch đặt tấm chi phiếu trước mặt Trần Khánh Khánh, “Hơn nữa lần casting này cô sẽ thuận lợi vượt qua. Nhưng nếu cô vẫn nhất quyết theo ý mình, đưa ra quyết định sai lầm, thì thật xin lỗi, hôm nay cô đến không một chuyến, casting đã chấm dứt rồi.”

Trần Khánh Khánh lướt nhìn tờ giấy quý giá trước mặt mình, cầm lên mũi khẽ ngửi, nhẹ nhàng nói: “Ngài Niếp thấy mùi tiền này còn xa lạ với tôi sao? Ông có tiền, chẳng lẽ tôi không có tiền?” Cô rất hào phóng xé tấm chi phiếu: “Tìm tôi ra điều kiện rời xa Trữ Mạt Ly, điều kiện ấy à, cũng phải có thành ý chứ nhỉ, chút này thì tính là gì! Còn về casting, tôi tới vì đạo diễn, vai diễn kia thật ra rất bình thường, không có cũng chẳng sao.”

Niếp Bạch lại bị khí thế của Trần Khánh Khánh áp bức, cô không còn là cô gái sắc mặt trắng bệch còn cây mạnh trước kia, cô đã là Trần Khánh Khánh gặp quá nhiều chuyện anh lừa tôi gạt - anh tới tôi đi.

Có những người, có những chuyện, sau khi tôi luyện giữa dòng đời, đã khác xa ngày trước.

“Nói như vậy, cô quyết tâm ở bên Trữ Mạt Ly?”

“Đúng vậy.” Trần Khánh Khánh cảm thấy cuộc nói chuyện nên dừng ở đây, không cần nhiều lời vô nghĩa, vì thế khoan thai đứng dậy, “Ngài Niếp, ngày trước ông đích thực ép mẹ Liễu Liễu rời xa Trữ Mạt Ly, nếu bây giờ ông muốn viết lại chuyện xưa, thì thật xin lỗi, tôi không phải cô ấy.”

Nhưng vẫn có người, có một số chuyện sau khi tôi luyện giữa dòng đời, trước sau không thay đổi.

Niep Bạch ngẩng đầu, thấy người trước mắt thì hơi hoảng hốt, tiếp tục tốt bụng khuyên nhủ: “Ngày trước cô... Người đó cũng nói với tôi như vậy, tuyệt đối không rời xa Mạt Ly, nhưng cuối cùng cô ấy vẫn rời đi. Vậy nên, đôi khi đừng quá chắc chắn, vận mệnh luôn trêu đùa con người. Cô Trầm, tôi chỉ là người đầu tiên, đưa ra điều kiện tốt nhất, đổi người khác làm, vấn đề sẽ không giải quyết đơn giản như vậy.”

“Nhưng tôi lại thấy rất hứng thú với điều kiện kế tiếp của các người.” Trầm Khánh Khánh cúi người uống hết ly cà phê nói, “Phiên ông thanh toán.”

“Cô Trầm.”

Trầm Khánh Khánh dừng lại, nhưng không quay đầu.

“Tôi thật sự không mong lại thấy cô chịu thương tổn, nghe tôi khuyên một câu, tính cách Trữ Mạt Ly luôn tranh giành tới mức người chết ta sống, nhưng điều này với ai cũng chẳng tốt đẹp gì, chỉ có cô mới có thể thay đổi kết cục như vậy.”

Trầm Khánh Khánh cười nhạo nói: “Ông tìm lầm người rồi, vì tính tôi cũng phải tranh giành tới mức người chết ta sống, mọi người đều có qua có lại.”

Sau hai ngày bình an vô sự, Trầm Khánh Khánh muốn truy hỏi Ted về chuyện ông Niep hiếm có và vợ cũ của Trữ Mạt Ly, nhưng Ted vẫn ấp úng không chịu nói rõ, nói là có một số việc cậu ta không thể nhiều lời sau lưng Trữ Mạt Ly. Trầm Khánh Khánh nhìn cậu ta khó xử, cũng không truy hỏi nữa. Nhưng cô vẫn để trong lòng, Niep Bạch gọi người nọ là bạn gái của Trữ Mạt Ly, có thể thấy bọn họ vẫn chưa kết hôn, một cô gái tình nguyện mang thai trước khi cưới, yêu một người đàn ông bao nhiêu mới có thể có can đảm như vậy chứ. Nghĩ tới việc bọn họ có thể bị ép phải rời xa, Trầm Khánh Khánh không khỏi buồn bực kém vui.

Ngày thứ ba, Trữ Mạt Ly vợ vã trở về, vào cửa cũng chưa cả cởi giày, câu nói đầu tiên chính là: “Em không đi casting chứ?”

Ngày đó Trầm Khánh Khánh không chắc chắn Ted có tới sân bay gọi Trữ Mạt Ly quay về không, sau cũng không cho phép cậu ta lăm lăm với Trữ Mạt Ly, dĩ nhiên không nói anh biết chuyện Niep Bạch tìm tới cửa, dù sao cô cũng đã đuổi người đi rồi, không cần để anh phải hao phí tinh thần.

Trữ Mạt Ly nhú mày, nhìn cô chằm chằm, dường như đã xác định lời này thật giả dối. Cô không thể không thích vai diễn này, nếu không sẽ không mất nhiều công sức như vậy để liên hệ với đạo diễn, hạ mình tới casting.

“Một vai diễn tốt cũng không thể cầu, có thể vai diễn sau sẽ thích hợp với em hơn.” Nét mặt Trầm Khánh Khánh không hề có sơ hở.

Trữ Mạt Ly đang muốn hỏi thêm, Liễu Liễu đã chạy đến nhào vào lòng anh: “Ba ba, ba đã về rồi.”

Trầm Khánh Khánh đứng bên cạnh thấy vẻ ôn hòa của Trữ Mạt Ly, không hiểu sao lại nhớ tới lời nói của Niep Bạch.

Ông ta nói, cô cũng là người kiêu ngạo, sao lại tình nguyện làm kẻ thế thân. Lúc ấy Trầm Khánh Khánh mặc kệ vấn đề này, là thế thân hay không thì cô tự biết, có làm kẻ thay thế hay không cũng là chuyện của mình cô. Ông ta còn nói, cô dám xác định tình cảm của Trữ Mạt Ly không có chút mục đích nào không? Trầm Khánh Khánh cười nhạt. Ông ta lại nói thêm, ông ta đánh cược Mạt Ly sẽ kết hôn với cô, nhưng, anh sẽ không cho cô một đứa con.

“Khánh Khánh?”

Anh vào nhà, gọi cô đang ngây ngốc.

Trầm Khánh Khánh hoàn hồn, dịu dàng cười: “Anh đi tắm trước đi.”

Nhân lúc Trữ Mạt Ly đi tắm, Trầm Khánh Khánh đi vào phòng ngủ, kéo ngăn kéo đầu giường, bên trong có một hộp “áo mưa” [1]. Trữ lần đầu tiên phát sinh bất ngờ, chuyện ấy khó nhin, sau này mỗi lần Trữ Mạt Ly đều sẽ dùng biện pháp an toàn. Thậm chí có một lần dùng hết áo mưa rồi, đến thời điểm mấu chốt anh lại cố nhịn xuống. Lúc ấy cô chỉ thấy anh thật lòng thương tiếc cô, dù sao rất nhiều đàn ông vì dục vọng mà

không muốn dùng biện pháp an toàn, nên cô không nghĩ nhiều. Bây giờ nhớ lại, cộng thêm lời Niếp Bạch nói, còn có lần đầu tiên, Trữ Mạt Ly hồi chu kỳ của cô, ý nghĩa trong đó là gì thì không cần nói cũng biết.

[1] áo mưa: bao cao su.

“Áo mưa” bị Trầm Khánh Khánh siết trong tay, nắm lại buông, buông lại nắm, thử hoặc không thử, tin hay không tin?

Ánh đèn đầu giường chiếu lên sườn mặt cô, in lên một bóng mờ.

Trữ Mạt Ly từ phòng tắm đi ra liền thấy Trầm Khánh Khánh nhắm mắt tựa vào đầu giường, thần sắc không rõ.

“Ngày mai sẽ đóng máy, có phải em mệt chết rồi không? Anh ngồi xuống bên cạnh giường, đưa tay xoa nhẹ mái tóc cô.

Trầm Khánh Khánh mở mắt ra, đáy mắt là nụ cười bình thản: “Em quen rồi.”

“Công việc thì sao?”

“Vẫn thuận lợi, có Ted giúp em xử lý thủ tục, em không mất nhiều công sức lắm.”

Trữ Mạt Ly nhìn cô chăm chú hồi lâu, lặng lẽ cúi người hôn xuống môi cô, ôm cô vào người. Mùi hương tươi mát trên người anh sau khi tắm lập tức bao quanh cô, nháy mắt khóa lấy trái tim cô, sau đó lắng đọng lại, yên bình. Mấy ngày không gặp đã nói nhớ thì có vẻ rất khoa trương, cô cũng không phải cô gái nhỏ gặp mỗi tình đầu, nhưng tư vị ngọt ngào này lại thấm sâu tận đáy lòng, Trữ Mạt Ly có thể khiến cô trở nên khác thường, giống như mỗi tình đầu vậy.

Hồi lâu, anh nói: “Anh đi Hồng Kông gặp ba.”

Trầm Khánh Khánh tựa vào trước ngực anh, đáp lời: “Vâng.”

“Mấy ngày nay có thể sẽ có người tìm em.”

Những lời này đã thật rõ ràng, cha con gặp mặt cũng không mấy vui vẻ.

“Ba anh rất khó chịu với em à?” Cô tất nhiên nói lời này như đùa cợt.

Nhưng Trữ Mạt Ly lại nghiêm túc trả lời: “Em tốt lắm. Nhưng ông ta yêu cầu rất nhiều, không ai có thể khiến ông ta vừa lòng.”

“Vâng.”

Anh hôn lên trán cô, dịu dàng nói: “Nếu có người đến tìm em, đừng để ý bọn họ, mặc kệ bọn họ nói gì, làm gì.”

Loại cảm giác xa lạ này dâng lên trong lòng Trầm Khánh Khánh, dường như đây không phải lần đầu tiên cô gặp được cảnh tượng như vậy, nhưng khi cố tìm hiểu lại vụt tắt, trong đầu lập tức trống rỗng.

Có lẽ trong khoảng thời gian này, là cô quá khẩn trương thôi...

“Vâng.” Trầm Khánh Khánh suy nghĩ, nhỏ giọng nói, “Thật ra như bây giờ rất tốt, ở cùng nhau không có nghĩa là phải có danh phận, nếu chúng ta vẫn như bây giờ, ba anh cũng không đối phó với chúng ta.”

Kết hôn thì thế nào chứ, hôn nhân chưa chắc có thể duy trì tình cảm chân thật nhất, cô đã trải qua một lần, đã sớm tỉnh ngộ. Nhưng, Trữ Mạt Ly dĩ nhiên không cho rằng như vậy, anh kéo cô cách anh một chút, trên mặt là lời nói vô cùng kiên quyết: “Không được, anh nhất định sẽ lấy em, anh phải để em danh chính ngôn thuận trở thành bà Trữ.”

Trầm Khánh Khánh sửng sốt, lập tức mỉm cười: “Không phải anh em không cưới, không phải anh em không lấy chồng.”

Trữ Mạt Ly đè cô xuống, khoe miệng mỉm cười, xấu xa nói: “Bây giờ mọi người đều biết em là người của Trữ Mạt Ly, còn ai dám lấy em?”

Không để cho Trầm Khánh Khánh cơ hội phản bác, lần này anh hôn môi cô cũng không nhẹ nhàng như vậy.

Đều nói tiểu biệt thăng tân hôn, quần áo Trần Khánh Khánh cởi được một nửa, khăn tắm Trữ Mạt Ly đã sớm rơi trên mặt đất, sau khi động tình anh đưa tay lấy áo mưa đầu giường.

Trần Khánh Khánh liếc nhìn qua, lại bình thần thu hồi tầm mắt.

Cô vẫn quyết định tin anh.

“Khánh Khánh...”

“Dạ?... A...”

Thời khắc hợp làm một, anh bỗng hôn lên môi, hôn lên chóp mũi, ánh mắt sáng rực nhìn cô: “Em sẽ nhẫn tâm với bọn họ, không phải anh.”

Chương 61

Theo ý Trữ Mạt Ly, tiệc đóng máy sẽ vô cùng náo nhiệt, Trần Khánh Khánh khó có thể từ chối. Trước đó đã vướng phải quá nhiều scandal, cũng kéo theo không ít phiền phức cho đồng nghiệp trong đoàn, trong bữa tiệc đóng máy này Trần Khánh Khánh đều kính rượu mọi người. Người nổi tiếng ắt nhiều thị phi, mọi người đều có thể thông cảm, dù sao trong giới giải trí thật giả lẫn lộn, đã không biết thì đừng nói bậy, hơn nữa mấy tháng Trần Khánh Khánh ở đoàn phim vẫn quan tâm tới mọi người, dù ít dù nhiều, luôn cần chút quan hệ, nên không khí bữa tiệc đóng máy vẫn rất tốt đẹp, uống rượu rồi uống rượu, náo nhiệt không ngừng. Khi phóng viên bắt đầu chụp hình phỏng vấn, tất nhiên có người đi tới bắt chuyện với Trần Khánh Khánh, phối hợp với cô trả lời câu hỏi của phóng viên, chỉ đáp những câu hỏi về bộ phim, không trả lời những câu hỏi khác.

Dù ảnh đế Phương Thuấn anh tuấn phong độ thế nào, nữ hoàng thị phi Trần Khánh Khánh vẫn như trước, là tiêu điểm hôm nay. Cô tươi cười đón tiếp mọi người, xinh đẹp tự nhiên đứng giữa đồng nghiệp, dường như không thêm để ý tới những lời bàn tán này nọ về bản thân, đối với đám phóng viên thì luôn trả lời thận trọng. Nhưng, không đào bới chuyện người khác, đã chẳng phải phóng viên.

Một phóng viên truyền hình giành được micro, nói như bồi mật lên môi: “Cô Trần, đầu tiên xin chúc mừng sự nghiệp và tình yêu của cô đơm hoa kết trái.”

Trần Khánh Khánh cười: “Cảm ơn.”

Từ đó mà khéo léo chuyển chủ đề: “Nghe nói trong bộ phim này, cô sắm vai một nữ bác sĩ nổi tiếng, sau đó trở thành một người mẹ, vậy cô làm thế nào để nắm chắc vai diễn này, còn cô, cô định khi nào sẽ sinh con?”

Khán phòng khê xôn xao, một đám đông phóng viên đồng thời tỏ vẻ chờ mong.

Câu hỏi này, thật đúng là khó nói, quả thật là câu hỏi có liên quan đến bộ phim, nhưng lại dò xét chuyện riêng tư của Trần Khánh Khánh.

Đạo diễn Lí Chí Vân nghĩ rằng lúc này ông nên ra mặt giải vây giúp Trần Khánh Khánh, không ngờ Trần Khánh Khánh lại tiến trước một bước giành lấy micro: “Tình mẹ là thiên tính của phụ nữ, bản thân tôi cũng rất thích trẻ con, nên vai diễn này cũng không khó nắm bắt lắm. Về chuyện sinh con, tôi nghĩ...” Trần Khánh Khánh tạm dừng, “Tôi rất bằng lòng làm mẹ, nhưng vẫn thuận theo tự nhiên thì hơn.”

Cô chưa nói không sinh, chưa nói không sinh, có phải sắp có chuyện tốt rồi không? Các phóng viên đang ngồi nhanh tay xoạt xoạt ghi chép lại.

“Con gái ngài Trữ rất thân thiết với cô, khi quay phim cô có tham khảo cảm giác sống chung cùng cô bé không?”

Đạo diễn Lí ngồi không yên, họ hỏi đi hỏi lại cũng chỉ là: cô cảm thấy bản thân là một mẹ kế tốt chứ...

“Câu hỏi này tôi thay Trần Khánh Khánh trả lời thì hơn, bởi vì ở trường quay, là tôi chỉ đạo cô ấy diễn xuất, tôi còn đặc biệt để cô ấy quan sát tôi với con trai mình một khoảng thời gian...”

Đạo diễn Lí Chí Vân kéo câu hỏi về quá khứ, Trần Khánh Khánh bên cạnh chỉ phụ họa hai tiếng, liền chuyển vấn đề này vào quá khứ.

Vì để đảm bảo chắc chắn, những câu hỏi tiếp theo đều đã được sắp xếp trước, mũi súng cũng không nhắm vào Trần Khánh Khánh. Cuối cùng việc chụp hình chung đã xong xuôi, Trần Khánh Khánh được mọi người vây quanh vội vàng rời đi, nhưng vẫn còn rất nhiều phóng viên không chịu buông tha cô.

“Cô Trần có định đi gặp ba mẹ một chút không?”

“Lễ kết hôn dự định tổ chức khi nào?”

Mấy câu hỏi này Trần Khánh Khánh giàu kinh nghiệm đương nhiên đã nghe qua, cô cúi đầu bước nhanh về phía trước, nhưng đột nhiên có một câu hỏi chuẩn xác như một tên lửa đạn đạo, thoáng chốc xuyên qua màng tai tiến vào đại não Trần Khánh Khánh: “Bộ phim tiếp theo mà ngài Trữ đầu tư có An Thiên là nữ chính, vậy sau khi cô rời khỏi Hoàn Nghệ còn hợp tác với Trữ Mạt Ly nữa không?”

Trần Khánh Khánh dừng chân một chút, nhanh chóng quay lại nhìn người phóng viên kia, dường như tên phóng viên kia không ngờ câu hỏi của mình có thể nhận được câu trả lời của Trần Khánh Khánh, không khỏi ngây người.

Đám người ở đây bỗng nhiên an tĩnh lại.

Trần Khánh Khánh mang kính đen rất lớn, bên môi chỉ nở nụ cười yếu ớt, không biết tại sao, lại có phần lạnh lẽo. Nhưng cô nhanh chóng cúi đầu, một câu cũng chưa nói, bước nhanh hơn rồi ngồi vào trong xe.

Ted vừa lên xe đã vội vàng giải thích: “Khánh Khánh, chuyện này mới vừa được quyết định hai ngày trước, trên cuộc họp đó Mạt Ly cũng đã gật đầu. Thật ra cũng không có gì cả, Kiều tổng chủ động bày tỏ muốn hai bên hợp tác làm một bộ phim, Mạt Ly cũng không thể không giữ thể diện cho hân, em nói có phải không?”

Trần Khánh Khánh cúi đầu nghịch điện thoại, dịu dàng nói: “Vâng. Em đã không phải người của Hoàn Nghệ nữa, anh không nhất thiết phải giải thích những quyết sách của công ty với em.” Sau đó thì chẳng nói lời nào.

Ted cân nhắc một hồi, cảm thấy cô không giống như đang giận, nhưng cái vẻ này cũng không phải vui vẻ gì, vẫn nên ngầm nhấn tin cho Trữ Mạt Ly thì an toàn hơn.

Ngay sau buổi tiệc hôm nay, Trần Khánh Khánh vốn phải bay ra nước ngoài quay quảng cáo, nên không gặp được Trữ Mạt Ly. Ngồi ở phòng chờ VIP trong sân bay, cô vừa vào cửa liền tựa vào ghế, giở một quyển tạp chí đặt trên đùi, dường như tùy ý đọc, thật ra nếu quan sát cẩn thận một chút thì sẽ không khó phát hiện cô đã giở đi giở lại tờ tạp chí mấy lần rồi.

Có người đi vào, Trần Khánh Khánh không hề chú ý, có người đi ra, lông mi cô cũng chưa động một chút.

Sau đó, có người dừng lại trước mặt cô, kéo tờ tạp chí trong tay cô.

Rốt cuộc, cô đã có phản ứng, người nào dám giành đồ của Trần Khánh Khánh cô chứ, cô hơi giận dữ ngừng đầu: “Anh làm gì...” Còn chưa nói xong, nhìn thấy người trước mặt thì không khỏi ngạc nhiên, “Sao anh tới đây?”

Trữ Mạt Ly bình thản giở tờ tạp chí của cô, dường như không tìm thấy chút hứng thú nào: “Tờ tạp chí này như vậy mà em xem tới mười lần?”

“Không được xem.” Trần Khánh Khánh giành được tờ tạp chí, lại đứng lên.

Cô thật sự đứng dậy rồi cúi đầu, cũng mặc anh đang đứng trước mặt cô. Thái độ này, Trữ Mạt Ly không cần suy nghĩ nhiều, cũng nhìn ra được. Trần Khánh Khánh rất ít khi ghen tuông tùy hứng trước mắt anh, dù trong lòng khó chịu thì cô cũng thích châm chọc anh vài câu hơn, chứ bộ dáng xa cách như bây giờ thì rất lạ.

Trữ Mạt Ly tự nhiên ngồi bên cạnh cô: “Em không giận anh vì chuyện An Thiên đấy chứ?”

Trần Khánh Khánh không trả lời mà hỏi lại: “Anh vội vàng chạy tới đây như vậy làm gì?”

Anh quả thật vừa nhận được tin nhắn không kịp khoác áo đã chạy đến, còn bỏ cả lịch trình một ngày. Thế nhưng, Trầm Khánh Khánh phản ứng lớn như vậy khiến anh rất bất ngờ, cô không phải người thích yên lặng, cô thích trực tiếp châm chọc khiêu khích làm người ta biến sắc hơn.

Trữ Mạt Ly cân nhắc một chút, ngón tay khẽ gõ lên mặt bàn, Trầm Khánh Khánh cũng chẳng ngăn đầu.

TV trong phòng VIP đang bật, trong đó là quảng cáo công ty hàng không, giọng nói dịu dàng của cô tiếp viên hàng không quần quanh cả căn phòng. Sau khi trầm mặc một hồi, Trữ Mạt Ly nhìn về phía trước, dưới ánh đèn là gương mặt tuấn mỹ mang theo vầng sáng ôn hòa, giọng nói anh giờ phút này vẫn như đang nói chuyện bình thường: “Em nên biết, anh không thích giải thích nhiều. Chuyện An Thiển, em thật sự không phải... nghĩ nhiều, trước kia anh với cô ta không có quan hệ gì, bây giờ lại càng không có gì, sau này cũng không có gì cả.”

Bàn tay lật tạp chí của Trầm Khánh Khánh ngừng lại, lãnh đạm nói: “Em không thích cô ta.”

Anh biết rõ cô không thích An Thiển, vậy mà còn giúp đỡ An Thiển, cô thật sự khó mà hiểu được, theo tính cách của Trữ Mạt Ly, anh không phải là người nhiệt tình, muốn anh chăm sóc người ta ư, không có cửa. Phải do anh hứng thú, anh thích, anh muốn. Cô cũng biết, tuy ngoài miệng Trữ Mạt Ly không nói, nhưng anh đã lặng lẽ giúp cô rất nhiều chuyện, anh còn hiểu rõ thứ cô yêu thích, ghét bỏ hơn cả bản thân cô. Nếu ngày trước cô còn có thể giải thích rằng do khi đó anh đang đối nghịch với cô, nhưng bây giờ khác rồi, cô không hiểu vì sao anh lại làm như vậy.

Thật sự là vì tiền, vì công ty sao? Trữ Mạt Ly có bao nhiêu ích kỷ, người tùy hứng như vậy, anh làm việc theo tính mình, cô còn chưa rõ ràng sao.

Trữ Mạt Ly nở nụ cười, quay đầu nhìn sườn mặt không chút thay đổi của Trầm Khánh Khánh: “Chỉ là quan tâm một chút như bình thường thôi. Chuyện này cũng không đúng sao?”

Trầm Khánh Khánh hừ lạnh một tiếng, lập tức tháo kính đen, nghiêng mắt chống lại ánh mắt anh, khinh thường nói: “Nếu em nói không thì sao? Lần trước anh để cô ta tham gia đoàn phim của em, em còn chưa nói gì, vậy mà lần này anh còn muốn em nhắm một mắt mở một mắt à, em không làm được. Là anh bảo cô ta cách xa anh một chút, vậy thì anh tự mình tiếp cận có tính không? Cũng vì anh như thế, nên cô ta mới hiểu lầm anh có tình với cô ta đấy.”

Sắc mặt Trầm Khánh Khánh bình thản nhưng lạnh lùng, không thể nói là quá giận, nhưng cũng khá âm trầm. Trữ Mạt Ly bình tĩnh nhìn cô một lát, cũng không tức giận chút nào, anh đứng dậy đến trước mặt cô rồi ngồi xổm xuống, anh nắm lấy bàn tay của Trầm Khánh Khánh đặt trong lòng bàn tay mình, vừa muốn mở miệng, chợt nghe cô bướng bỉnh nói: “Không phải dễ dàng, em không để mình bị xoay vòng vòng đâu.”

“Nếu anh muốn giấu thì nhất định sẽ giấu được, nhưng anh không định làm như vậy.”

“Nói như vậy thì, anh cố tình làm em khó chịu.”

Trữ Mạt Ly buông mắt, lông mi thật dài che đi ánh sáng lóe lên trong mắt, kéo xuống một bóng hình xinh đẹp, anh im lặng một lúc, ngắt đầu nói: “Nếu anh nói anh làm như vậy là vì em, em có thể tin anh một lần không?”

Màu sắc con người của anh thật thuần khiết, màu đen xinh đẹp, như mực tàu đập vào mắt người khác, không nhìn thấy đáy, anh nửa ngẩng đầu, ánh mắt dịu dàng hòa hoãn, rất kiên nhẫn nhìn cô. Trầm Khánh Khánh đầu tiên thấy trong lòng căng thẳng, nhưng dưới ánh nhìn chăm chú của anh, lại dần bình tĩnh lại. Lúc này, có người khẽ gõ cửa, Ted ở ngoài hơi khó xử nói: “Khánh Khánh, sắp đến giờ đăng ký rồi.”

Cô đứng lên, hít một hơi: “Em phải đi đây.”

“Đi đường cẩn thận.” Trữ Mạt Ly đưa tay xoa nhẹ tai cô, tiến lên hôn hai má cô, “Anh chờ em về.”

Trầm Khánh Khánh yên lặng thở dài, anh quả nhiên hiểu rõ tính nết cô, cứng rắn ư, cô cam đoan sẽ liều chết với anh, nhưng mềm nhẹ, cô chết đứng một hồi liền phải đầu hàng.

Anh nắm tay cô đi tới cửa, hai người yên lặng đứng đối mặt nhau, Mạt Ly thấy cô bất động, cũng không đi mở cửa. Qua một lát, Trầm Khánh Khánh nhìn vào cúc áo thứ hai của anh, bình tĩnh nói: “Em không ngại người khác nói em làm mẹ kế người ta, cũng không quan tâm người khác nói em trăm phương ngàn kế

bước chân vào nhà quyền quý, đương nhiên em càng không quản chuyện gia đình anh định gạt bỏ em như thế nào. Nhưng những thứ này đều vì anh, em đương nhiên tin tưởng anh, nếu không tin tưởng lẫn nhau, con đường này cũng chẳng đi được lâu dài. Anh muốn bảo vệ em, lại muốn tự mình giải quyết mọi rắc rối, em hiểu được, nhưng, em không phải người vô dụng, anh nói cho em, biết đâu chúng ta có thể cùng nhau giải quyết mọi chuyện tốt đẹp hơn đây. Anh hiểu ý em không?”

Cô mơ hồ có một loại cảm giác tinh vi không nói thành lời, Trữ Mạt Ly cũng không hoàn toàn thẳng thắn với cô, anh có bí mật của anh. Quả thật bất kể là thân thể hay tâm hồn thì bọn họ đều tương thông, nhưng cô không nắm chắc anh, trái lại, khi cô tiếp xúc với anh, dường như thấy được có cái gì rất mơ hồ không nắm bắt được.

Trữ Mạt Ly nghe cô nói hết lời, ý cười bên môi chưa tắt, nhưng thần sắc trong đáy mắt lại thoáng giật mình, tuy nhiên anh nhanh chóng khôi phục bình thường: “Anh hiểu. Em chỉ cần tin anh, mọi chuyện anh làm đều là vì em.”

Anh quyến luyến hôn môi cô, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt cô. Anh đương nhiên hiểu nỗi lòng cô, hiểu thêm lần nữa, nhưng anh không thể nói được gì, thật sự không thể nói được gì.

Trầm Khánh Khánh đi trước cùng Ada, Ted phía sau nhìn bóng cô, lo lắng nói với Trữ Mạt Ly: “Có phải cô ấy cảm nhận được chuyện gì không?”

Trữ Mạt Ly nhìn hình bóng cô chăm chú: “...Chắc là không.”

“Mạt Ly, hình như nói với cô ấy thì tốt hơn đây.”

Sắc mặt Trữ Mạt Ly trầm xuống, lạnh lùng nói: “Không được.”

Ted bị sự kiên quyết của anh hù dọa.

Một lát sau, nét mặt Trữ Mạt Ly hòa hoãn lại: “Bây giờ cô ấy tốt lắm, tôi chỉ cần cô ấy bình an ở bên tôi.”

“Nhưng anh có nghĩ tới ba anh có thể lợi dụng chuyện cô ấy không biết gì, tạo ra khoảng cách giữa anh và cô ấy không? Nếu bây giờ anh nói với cô ấy, tuy rằng nhất thời cô ấy khó có thể tiếp nhận, nhưng sau khi chấp nhận sẽ hiểu rõ nỗi khổ tâm của anh.”

“Nhất thời khó có thể tiếp nhận sao? Ted, chắc anh không quên khi đó cô ấy đau khổ như thế nào chứ.” Giọng nói Trữ Mạt Ly trong trẻo nhưng lạnh lùng hòa hợp với gương mặt vô cảm của anh, chỉ có đôi mắt kia chứa nhiều tia lửa, dường như ánh lửa đó đang bập bùng, “Tôi không bao giờ quên được, hình ảnh đó khắc sâu vào trong đầu tôi không thể buông bỏ. Dưới thân cô ấy đều là máu, gần như kéo lê bước chân đến trước mặt tôi, giống như nhiễm đỏ cả thế giới, anh bảo tôi nói với cô ấy thế nào bây giờ, mỗi lần nhớ lại tôi đều hoảng sợ. Nếu có thể, dứt khoát quên đi, vậy mới là tốt nhất.”

46. Chương 62

Chương 62

Năm mới sắp tới, Trầm Khánh Khánh cũng bận tới mảy mòi mắt. Các loại gặp gỡ, các loại hoạt động, các loại xã giao, cô biến thân bay tới tất cả các nơi, sau đó, không biết sao lại còn có phóng viên NC [1] báo lá cải nào tung tin đồn, ví dụ như “Trầm Khánh Khánh cô đơn lẻ bóng, gương mặt cô đơn, một mình trên máy bay”, hoặc là, “Bên cạnh không có người, nghi vấn tình yêu của Trầm Khánh Khánh”, vân vân. Trầm Khánh Khánh quả thật không nói gì, cô với Trữ Mạt Ly cũng không phải trẻ sinh đôi, sao có thể lúc nào cũng dính cùng một chỗ. Cô bận rộn nhiều việc, Trữ Mạt Ly cũng bận, bọn họ không phải mấy ngôi sao dựa vào chuyện tình cảm để nổi tiếng, quan hệ bọn họ thế nào, người ngoài sao biết được!

[1] NC: nảo tàn

Trầm Khánh Khánh xuống máy bay, vì sợ phóng viên bao vây, cô chọn một chuyến bay hạ cánh từ sáng sớm, nên khi xuống không gặp trở ngại gì. Cô đứng một bên nghịch điện thoại, Thuyền Trưởng giúp cô đi lấy hành lý, đột nhiên có người vỗ vai cô. Trầm Khánh Khánh bất giác quay đầu lại, nhìn thấy gương mặt xa lạ, là một phụ nữ, lại nhìn kỹ hơn, là một phụ nhân đoan trang xinh đẹp, bà cười thực ôn hòa, nhưng Trầm Khánh Khánh cảm thấy bà không thể là fan của cô được.

Vị phụ nhân kia nhìn thì hòa ái dễ gần, nhưng trong ánh mắt lại cất giấu không ít u buồn, bà dịu dàng nói: “Trầm Khánh Khánh, lần đầu gặp mặt, bác là mẹ của Mạt Ly.”

Ngày qua ngày quá bận rộn, rất phong phú, làm cho cô suýt đã quên mất còn một chuyện phiền toái như vậy. Giờ đã hơn một tháng từ khi Niếp Bạch tới tìm cô, mới đầu cô còn trong trạng thái cảnh giác cao độ, sau rồi, không thấy ai tới gây phiền phức, công việc lại càng nhiều, nên cũng đã coi nhẹ chuyện này.

Vậy mới nói, không thể lơ đãng cảnh giác, nguy hiểm luôn đến bất ngờ khi bạn thả lỏng mình.

Giờ này, trong sân bay vắng vẻ chỉ có một quán cà phê nhỏ còn mở cửa, bên trong có vài hành khách, cúi đầu ra vẻ không biết tên ông bác kia, hai người tìm một góc khuất ngồi xuống, cũng không gọi đồ uống, mọi người đều muốn trực tiếp vào vấn đề. Trầm Khánh Khánh suy xét, vẫn nên tháo kính đen xuống, thể hiện chút tôn trọng bậc trưởng bối.

Niếp Bạch nói không sai, ông ta là người thứ nhất, sau đó sẽ có người nối gót. Nhưng Trầm Khánh Khánh không ngờ người thứ hai tìm đến cô lại là mẹ của Trữ Mạt Ly. Vị phụ nhân trước mắt cũng không giống với Trữ Mạt Ly, bà thật sự rất đẹp, đúng là mỹ nhân tuổi xế chiều, trang phục đúng mực, không phải cách ăn mặc xa hoa phú quý, mà tinh tế thể hiện địa vị của người mặc, so sánh với vẻ đẹp cùng thái độ kiêu ngạo của Trữ Mạt Ly, bà có vẻ ôn hòa dịu dàng hơn, bọn họ không phải mẹ con ruột thịt, nhưng phong thái vẫn có phần giống nhau.

Ví như bây giờ, khi bà đang suy tư sẽ hơi hơi nhúu mày giống Trữ Mạt Ly, ngón tay vô thức xoay chiếc nhẫn.

Trong lòng Trầm Khánh Khánh đặc biệt bình tĩnh, nếu giây tiếp theo vị phụ nhân này cưỡng chế ép cô lập tức rời xa Trữ Mạt Ly, có lẽ mặt cô cũng không đổi sắc.

Tuy nhiên, bà Trữ cũng không tỏ vẻ muốn gây chuyện, ngược lại rất ưu sầu, đau khổ mỉm cười không nói nên lời: “Muốn tìm cháu thật không dễ, Mạt Ly che chắn mọi đường đi nước bước, bác thật vất vả ngồi đây chờ cháu tám tiếng.”

Trầm Khánh Khánh hơi động lòng, nhưng cũng không nói lời nào, bây giờ nhìn cô chắc chắn rất nghiêm túc, tuy nhiên cô không muốn lấy lòng, nếu đối phương đã cho rằng cô không đủ tư cách, thì tội gì cô phải làm bản thân khó xử, đi nịnh bợ người ta.

Bà Trữ thấy Trầm Khánh Khánh không nói, liền tự nói tiếp: “Mạt Ly là đứa con bảo bối của bác. Thăng bé từ nhỏ đã rất xuất sắc, bác rất chiều nó, mặc kệ nó muốn cái gì bác đều gắng sức thỏa mãn nó. Thăng bé thích cháu như vậy, bác làm mẹ thì chỉ cần con mình hạnh phúc, tuyệt đối sẽ không nói thêm cái gì. Nhưng ba nó không cho phép, bác không thể thờ ơ nhìn Mạt Ly mất đi tất cả.”

Trầm Khánh Khánh hơi phản ứng lại, câu cuối cùng có ý gì?

“Khánh Khánh, cháu là cô gái tốt, nghe nói cháu đối xử với Liễu Liễu rất tốt, cũng chịu nhiều cực khổ mới có thể ở bên Trữ Mạt Ly,” bà Trữ ngẩng đầu, đột nhiên cứng miệng, quan sát sắc mặt Trầm Khánh Khánh, thấy cô không có phản ứng gì, lúc này mới nói tiếp, “Bác tin cháu chắc chắn rất thích Mạt Ly. Bác vô cùng không muốn chia rẽ hai đứa, nhưng, ba Mạt Ly quyết tâm không cho phép các cháu ở bên nhau, quan hệ giữa ba con bọn họ vốn không tốt lắm, vài năm Mạt Ly mới về nhà một lần, lần này về nhà liền trực tiếp chống đối ba nó. Bây giờ ba nó nói nếu Mạt Ly không đồng ý chia tay cháu, chưa nói đến tài sản, ông ấy sẽ phá hủy tất cả của Mạt Ly, chính là Hoàn Nghệ thăng bé dày công xây dựng. Ba nó là người nói được làm được, sẽ không chút lưu tình, đến lúc đó thì Mạt Ly chỉ còn hai bàn tay trắng.” Nói xong lời cuối cùng, đôi mắt bà Trữ chợt đỏ lên, giây tiếp theo hốc mắt đều ẩm ướt, giọng nói cũng khàn đi, “Từ nhỏ Mạt Ly đã kiêu ngạo, tuy là diễn viên, nhưng cũng không phải chịu khổ gì, đều được người ta khen ngợi, Khánh Khánh, cháu nhìn tâm nhìn thăng bé vì cháu mà mất đi tất cả sao? Bác không nhìn được, cứ nghĩ đến chuyện nó phải chịu khổ, tim bác như bị dao cứa vậy, đau đến không thở được. Bác biết như vậy là làm khó cháu, nhưng thật sự không còn cách nào nữa, bác không thể trở mặt nhìn con bác đoạn tuyệt với ba nó.”

Trầm Khánh Khánh là người ăn mềm không ăn cứng, nếu đối phương chĩa súng vào cô, cô tuyệt đối sẽ khiến đối phương tự bắn chết mình. Mà nếu đối phương chịu thua trước, sức lực toàn thân Trầm Khánh Khánh như không có cách nào thì triển quyền cước, chỉ có bản thân ăn buồn nuốt bực. Bây giờ mẹ Trữ Mạt Ly lại lau nước mắt khóc lóc kể lể mình yêu con đứt ruột với cô, từng lời đều là nước mắt, không khí tiếp tục trầm xuống. Tạm dừng một lúc lại nói tiếp, bà nói Khánh Khánh, Mạt Ly là người cố chấp đến đáng sợ, người khác cũng không cách nào khuyên bảo được anh, chỉ có cô, chỉ cần cô rời đi, Mạt Ly cũng không còn cách nào khác. Bà còn nói, ba Mạt Ly không thích con dâu là diễn viên, người đi theo ông ta từng trải qua chuyện không mấy vui vẻ ấy, vì thế ông ta có ác cảm với diễn viên hơn, vậy nên Trầm Khánh Khánh như thế nào cũng không thể bước vào lòng ông ấy.

Lúc này Trầm Khánh Khánh cảm thấy bản thân thật sự quá nhẫn tâm, nếu không thì nhìn một người mẹ hai mắt đầm lệ, bất chấp thân phận, thậm chí có thể nói là cầu xin cô đừng để con bà chịu khổ, là con gái thì đều sẽ nhiễm vài phần sầu não, đôi mắt sẽ đỏ vài lần. Nhưng Trầm Khánh Khánh vẫn ngồi ngay ngắn không nhúc nhích, nếu trước mặt có lý cà phê, cô nhất định sẽ uống hai ngụm, nghe lời nói của đối phương.

Vì Trữ Mạt Ly, ngay cả mềm cô cũng không thể ăn.

Mãi đến khi nghe bà nói xong câu cuối cùng, Trầm Khánh Khánh trực tiếp nhớ đến mẹ của mình, cô rớt cuộc gặp may mắn: “Bác gái, bác hiểu cháu sao?”

Động tác lau nước mắt của bà Trữ ngừng lại một chút, nhìn cô ra vẻ không biết phải làm sao, lập tức không trả lời được, sợ nói sai một câu thì thua cả trận. Trầm Khánh Khánh không biết chỉ vài giây ngắn ngủi mà trong đầu người phía trước đã cân nhắc rất nhiều, cô tự mình nói tiếp: “Trữ Mạt Ly thật sự rất cố chấp, nhưng cháu cũng không đi đâu cả. Bác yên tâm, anh ấy sẽ không chỉ có hai bàn tay trắng, anh ấy còn có cháu, anh ấy cũng không phải một nghèo hai hèn, anh ấy không có tiền, đừng lo, cháu có. Có thể được sự đồng ý của gia đình tất nhiên là tốt nhất, nhưng nếu không được, cũng không sao, ba Mạt Ly thích thành kiến thì cứ thành kiến, chúng cháu có thể tự mình vượt qua.”

Cô bình tĩnh hòa nhã nói ra, không ngừng nghỉ chút nào, mang theo vài phần kiên cường, bà Trữ tròn mắt há mồm nhìn Trầm Khánh Khánh, trừng mắt to đến mức nước mắt chảy xuống cũng quên lau.

“Cháu à, bác biết trong lòng cháu rất đau khổ, bác thật sự đau lòng thay cháu, đều là tạo hóa trêu người, hai đứa sao có thể... Ai... cháu nghe bác khuyên một câu...”

Trầm Khánh Khánh nhìn bà Trữ nói được một nửa đột nhiên thay đổi sắc mặt, môi hơi run rẩy, ánh mắt nhìn chằm chằm phía sau cô. Cô còn chưa phản ứng kịp, đã bị một người kéo lại, không biết từ khi nào Trữ Mạt Ly đã xuất hiện bên cạnh cô, ánh mắt anh rét lạnh nhìn chằm chằm bà Trữ, khuôn mặt kia như khắc từ băng, sắc mặt âm trầm khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Trầm Khánh Khánh bị anh kéo ra sau, anh gắt gao nắm chặt tay cô, dường như dùng tất cả sức lực, đau đến mức Trầm Khánh Khánh muốn ngừng thở.

Trữ Mạt Ly lạnh lùng nói: “Mẹ, bây giờ con còn gọi mẹ một tiếng mẹ, xin mẹ đừng làm ra chuyện dư thừa nữa.”

Bà Trữ bị anh dọa sợ đến không nói thành lời, hơn nửa ngày mới khóc ròn ròi nói: “Tiểu Ly, mẹ chỉ muốn tốt cho con, ba con tức giận không nhỏ, lần này chính là làm thật.”

“Làm thật sao?” Trữ Mạt Ly cười quỷ dị, nụ cười này ảnh hưởng đến sắc mặt anh, khóe mắt hơi nâng lên, nói là ôn hòa, nhưng giây lát tia lạnh leo đã hiện ra, khiến kẻ khác không rét mà run, “Làm còn chưa đủ sao, nếu việc này cũng không tính, còn có cái gì gọi là làm thật đây? Mẹ trở về nói với ông ta, ông ta đòi lại tài sản của con, không sao cả, cứ cầm đi, con không cần. Người con muốn, chết cũng không buông tay.”

Ngay sau đó, anh cũng không quay đầu lại, chỉ kéo Trầm Khánh Khánh bước đi, cũng mặc kệ người mẹ ở phía sau đau khổ van xin. Anh đi rất nhanh, sải chân rất dài, kéo tay cô chưa từng thả lỏng, Trầm Khánh Khánh phải chạy mới có thể đuổi kịp, may mà xung quanh không có phóng viên, bằng không tin trang nhất ngày mai sẽ là: Trầm Khánh Khánh bị bạo hành.

“Trữ Mạt Ly, anh chậm chút.”

Cô thật sự không chịu nổi, không khỏi lên tiếng oán giận, không ngờ ngay sau đó người phía trước liền quay lại, kéo cô bay nhanh đến một góc tường, không nói hai lời liền hôn xuống. Trữ Mạt Ly kéo áo khoác bao bọc hai người ở trong đó, nghiêng đầu đè lên Trần Khánh Khánh, như vậy thì người qua đường có nhìn thấy cũng sẽ không nhận ra họ là ai.

Hương vị mát lạnh trong khoang miệng anh dần hóa thành hơi thở nóng bỏng, khiến đầu Trần Khánh Khánh va chạm đến choáng váng, đầu lưỡi anh như lửa thiêu rụi Trần Khánh Khánh. Không biết qua bao lâu, Trần Khánh Khánh đã chỉ còn một mảnh hỗn loạn, khi tỉnh táo lại đã bị Trữ Mạt Ly ôm vào trong ngực, lồng ngực dán lên nhau, không biết tìm ai đập mạnh hơn.

Trần Khánh Khánh khẽ hít sâu, nghe tiếng tim đập sức sôi, nói: “Anh nên đến sớm hơn một bước, xem em xử sự thế nào.”

Trữ Mạt Ly dán vào tai cô, trầm thấp: “Anh nghe rồi.”

“Thế nào, em nghe lời chứ.”

Trữ Mạt Ly sững sốt, lập tức nhớ tới đêm đó anh nói với cô: Khánh Khánh, em sẽ nhẫn tâm với họ, không phải anh.

Nghĩ vậy, khuôn mặt căng thẳng cả đêm rốt cuộc buông lỏng một chút: “Không rồi, trở về sẽ có phần thưởng.”

Trần Khánh Khánh bao lấy anh, vỗ vỗ sau lưng anh, tuy hơi do dự, nhưng vẫn nói: “Ngày trước cô ấy bị ép ra đi như vậy sao?”

Không biết vì sao, khi anh nói “Làm còn chưa đủ sao, nếu việc này cũng không tính, còn có cái gì gọi là làm thật đây?”, cô nghe thấy mà chấn động.

Cảm giác thân thể anh đột nhiên cứng ngắc, Trần Khánh Khánh thầm than một tiếng, thấy bản thân đã biết được đáp án.

Không đợi anh trả lời, cô nói: “Tính em anh có biết, nếu cứng rắn, em tuyệt đối sẽ chơi cùng ông ta, nếu mềm, em cũng tuyệt đối sẽ chiến đấu tới cùng, anh yên tâm.”

Nhận được lời đảm bảo của cô, anh trầm mặc thật lâu, chỉ một mực ôm cô, Trần Khánh Khánh chờ đợi, tưởng như ngủ rồi, bỗng thấy cổ mình như có luồng điện đánh qua, ầm ập tê rần, sau đó nghe anh nói: “Anh tin em.”

Anh buông cô ra, Trần Khánh Khánh lập tức thoát khỏi cái ôm của anh, thấy hơi lạnh, biết Trữ Mạt Ly định đưa tay sờ trán cô, cô vội che trán, giả vờ giận dữ nói: “Làm gì!”

Sắc mặt anh rốt cuộc hòa hoãn lại, nhưng chung quy vẫn khó coi, anh chậm rãi nâng cằm cô lên, thầm thì: “Nếu Niếp Bạch không nói cho anh biết, hôm nay nếu anh không tới, không phải em định gặp mẹ anh rồi tiếp tục gặt anh?”

Trần Khánh Khánh bị lật tẩy cũng không hoảng, một tay còn che trán, dáng vẻ vừa buồn cười vừa đáng yêu: “Xử lý tốt, thì gặt anh cũng không sao.”

Nhìn cô ra vẻ ta đây làm đúng, ta xử lý tốt lắm, Trữ Mạt Ly cuối cùng cũng không cáu giận chút nào.

Quên đi, chỉ cần cô còn ở bên anh là tốt rồi.

Bà Trữ nói không sai.

Ted nói cho Trần Khánh Khánh biết, gần đây cổ phiếu Hoàn Nghệ giảm mạnh, không thể dừng giảm, nghiên nát dễ như trở bàn tay, mỗi ngày một chuyện, có vài nghệ sĩ hợp đồng sắp hết hạn mới đầu vẫn còn do dự, sau đó không biết vì sao lại thay đổi công ty, chỉ mới mấy ngày mà người từ trên xuống dưới Hoàn Nghệ đều cảm thấy bất an, tin tức lan truyền càng lúc càng ầm ĩ, đủ loại tin tức xuất hiện. Có người nói Hoàn Nghệ bí mật đầu tư thất bại, bị người ta đâm một dao, tài chính liền khủng hoảng, lại có người nói Hoàn Nghệ bị người ta ác ý thu mua, cũng sắp phá sản, Trữ Mạt Ly lại cố tình như thần long thấy đầu không thấy đuôi, trước sau vẫn không ra mặt ổn định lòng người.

Cuối năm xuất hiện cửa ải này, kẻ gây chuyện rõ ràng không muốn người ta một năm tốt đẹp.

Khi Trần Khánh Khánh biết được chuyện này thì cô đang ở nước ngoài, làm khách quý số tân niên đặc biệt của một đài truyền hình, mỗi ngày cô đều nói chuyện điện thoại với Trữ Mạt Ly, hoàn toàn không nghe được chút tin tức nào từ miệng anh. Đám phóng viên đã chờ cô ở sân bay liền đổ ra, mấy chục micro chặn trước mặt cô, cô chỉ nghe trong những câu hỏi lộn xộn này đều có hai chữ, “Hoàn Nghệ”: cô thấy thế nào với việc Hoàn Nghệ sắp phá sản? Có phải Hoàn Nghệ thật sự bị thu mua không? Trữ tổng có thái độ gì?

Trần Khánh Khánh nghe thấy thì bàng hoàng sửng sốt, trong lòng khiếp sợ, quay đầu lại nhìn Ted, người phía sau cúi đầu biết tội.

Cô có thể nói gì chứ, căn bản là cô cái gì cũng không biết.

“Ngại quá, tôi không rõ lắm.” Miễn cưỡng đáp lại một câu, cô lại tiếp tục bước đi.

Các phóng viên bao vây cô muốn biết nguyên do, Trần Khánh Khánh vất vả lắm mới lên được máy bay, máy bay vừa hạ cánh cô đã tới thẳng nhà Trữ Mạt Ly.

Lại nói bên ngoài đã sắp loạn rồi, nhưng người trong cuộc lại nhàn nhã ôm con gái đánh đàn.

Trữ Mạt Ly ngẩng đầu thấy Trần Khánh Khánh mang theo hành lý đứng ở cửa ho không ngớt, vội đi lên đưa cô cốc nước: “Sao em ho nhiều vậy?”

Trần Khánh Khánh vỗ trán, cô thật sự đã sống sót trở về, còn chạy trốn nữa thì cô tắt thở mất, cô lo lắng cho Trữ Mạt Ly nên mặt ủ mảy chau, giận dữ vì không ngờ kẻ kia có thể gây ra chuyện kinh thiên động địa như vậy, nhưng Trữ Mạt Ly là nhân vật nào chứ, người khác muốn thấy anh vấp ngã, phỏng chừng phải chờ mất mấy trăm năm.

Trần Khánh Khánh uống vài ngụm nước liền nói: “Ba anh ra tay?”

Trữ Mạt Ly rất phản cảm: “Ừ.”

Trần Khánh Khánh nuốt nước miếng: “Nói em biết kết quả xấu nhất.”

“Hoàn Nghệ bị bán tháo, anh trắng tay.”

Trần Khánh Khánh không thể tin được: “Sao lại đến nước này?”

Cô nghĩ Trữ Phong sẽ ra tay can thiệp vào sự nghiệp của Trữ Mạt Ly, nhưng không ngờ ông ta lại tuyệt tình như vậy, không chút lưu tình cha con. Nhưng Trữ Mạt Ly cũng quá bình tĩnh rồi, lửa đã cháy đến nơi, chẳng lẽ anh không định đấu tranh chút nào sao?

“Ông ta thích đuổi tận giết tuyệt, anh hai tay dâng cho ông ta, không cần ông ta phải phí sức.” Trữ Mạt Ly dựa trên sofa, chân dài gác lên bàn trà.

Nhìn anh làm như chuyện không liên quan đến mình, bộ dáng vô lo vô nghĩ, Trần Khánh Khánh hoài nghi: “Anh cứ để ông ta giết mình như vậy?”

“Ông ta muốn giết, anh biến Hoàn Nghệ thành một cái xác khô, chờ ông ta cầm được cũng chỉ còn bộ xương thôi. Nói sau đi,” Trữ Mạt Ly kéo Trần Khánh Khánh đến trước mặt mình, môi mỏng khẽ cười, “Không phải anh có em là đại minh tinh nuôi anh rồi à?”

47. Chương 63

Chương 63

Trần Khánh Khánh và Trữ Mạt Ly, một người dứt khoát đoạn tuyệt quan hệ với người nhà, không nhận ba không nhận mẹ, một người mất thấy đối phương vì mình mà cắt đứt quan hệ với gia đình vẫn có thể yên tâm thoải mái, nếu không thì sao bọn họ có thể là một đôi trời sinh chứ.

Đều không phải người lương thiện, vậy nên ở bên nhau.

Trữ Phong ra tay rất nhanh, giống như một hơi nuốt cả sơn hà, không tới nửa tháng liền đoạt lấy Hoàn Nghệ, Trữ Mạt Ly không hề phản kháng, chỉ giải thích đơn giản, hào phóng giao công ty cho ba anh, sau đó lại biến mất khỏi tầm mắt dư luận.

Phóng viên đều có khứu giác tuyệt đỉnh, ngửi được mùi vị khác thường trong sự việc lần này, sau đó có người bắt đầu theo dõi, tung ra tin tức kinh người: nhà họ Trữ cực lực phản đối tình cảm Ly - Khánh, ông Trữ không tiếc ra tay chia rẽ uyên ương. Trữ Mạt Ly liệu chết không theo, khiến ông Trữ tức giận đến sùi bọt mép.

Một người phụ nữ có khả năng bậc này, có thể khiến cho hai cha con tranh chấp, trở mặt thành thù, quả là quá ghê gớm. Trần Khánh Khánh cũng không phải người mù, tự nhiên có không ít người lạ quan sát cô, có rất nhiều chương trình yêu đương lấy cặp đôi bọn họ làm đề tài, rốt cuộc thì tình quý hơn tiền, hay là mỗi người một ngã, mọi người đều mỗi mắt chờ mong. Trần Khánh Khánh thấy thật buồn cười, bao nhiêu ánh mắt dán vào họ như vậy, bao nhiêu người ngợi ca tình cảm của họ, nhưng không thấy họ trắc trở thì không vui, trong vòng luẩn quẩn này thật tình là giả, giả ý mới là thật, lô-gíc quái lại biết bao.

“Sắc đẹp và lợi ích cùng đặt trên bàn cân, Trần Khánh Khánh đã tính sai khi bước chân vào nhà quyền thế.” Trần Khánh Khánh đọc một lượt những bình luận trên mạng, mặt không đổi sắc sờ cằm.

Tại phòng bếp, người bình tĩnh nhất từ lúc mọi chuyện phát sinh vừa chuyên tâm nghiên cứu sách nấu ăn trên tay, vừa cầm cái nồi mà không biết làm như thế nào, Trữ Mạt Ly cau mày chiến đấu với xương sườn trong nồi, nghe thấy giọng Trần Khánh Khánh ngược lại nở nụ cười: “Một đám ngu xuẩn.”

Trần Khánh Khánh đi vào phòng bếp, Trữ Mạt Ly đeo tạp dề bên hông, nhưng như vậy vẫn không tổn hao chút anh tuấn tự nhiên nào, phong thái hoàn mỹ độc nhất vô nhị, chỉ đứng ở đây mà giống như quảng cáo đồ bếp cao cấp, không phải người đang lúng túng với bữa cơm tất niên.

Mấy hôm trước, khi lần đầu tiên Trần Khánh Khánh nhìn thấy bộ dạng này của Trữ Mạt Ly thì hai con mắt suýt rớt ra ngoài. Không thể trách cô kinh ngạc được, dám chắc chẳng có ai có thể tưởng tượng được hình ảnh Trữ Mạt Ly thái rau hầm canh trong bếp với độ nét cao như vậy. Không chỉ làm món cơm chiên trứng đơn giản, dường như Trữ Mạt Ly rất để tâm vào bếp núc, hôm nay là món ăn Ấn Độ, ngày mai là món ăn Hàn Quốc, Trần Khánh Khánh sờ cằm, hỏi sao tự nhiên anh lại muốn tự mình xuống bếp vậy. Trữ hoàng đế thái thật bò đặt sang một bên, thông thả rửa tay, sau đó kéo Trần Khánh Khánh đang mù mịt đến bên cạnh, nói đầu ra đây: “Bây giờ là em nuôi anh, dù sao anh cũng không thể ngây ngốc ở nhà, chỉ chơi mà không làm gì cả.”

Trần Khánh Khánh sững sốt, dáng vẻ thừ ra hiếm có càng nhìn càng đáng yêu, Trữ Mạt Ly kiên nhẫn đợi cô phản ứng rồi lại rón rập, đồng thời vẫn nhẹ nhàng vuốt mái tóc ngắn của cô. Quả nhiên, một lát sau, Trần Khánh Khánh cuối cùng cũng giác ngộ, rõ ràng là anh nhầm lẫn tìm việc giải sầu, nhưng lại cố tình ra vẻ mình là cuốn bách khoa toàn thư như vậy.

Đôi mắt to của Trần Khánh Khánh lóe sáng, nhào tới ôm lấy tạp dề của Trữ Mạt Ly, nhìn khoeo mắt đang cong lên của anh: “Nếu đã như vậy, về sau nhà chúng ta phải tiết kiệm rồi, không cần người giúp việc nữa, anh sẽ chịu trách nhiệm giặt quần áo với nấu cơm, thấy thế nào?”

Trữ Mạt Ly thở dài, quả nhiên làm bộ bất đắc dĩ nhưng cũng thuận theo: “Chỉ như vậy thôi đấy.”

Trần Khánh Khánh rốt cuộc không khỏi quay người xem thường, giành lấy cái nồi rồi chỉ vào mũi anh nói: “Đủ rồi đủ rồi, anh đừng nghịch nữa.”

Trữ Mạt Ly bình thản đáp lại: “Anh cũng hết cách, trong nhà chúng ta chỉ có em là đứa ngốc, dù sao cũng phải có người đứng ra chịu trách nhiệm.”

Lời anh nói nghĩa trên mặt chữ, Trần Khánh Khánh than khóc không nói được gì.

Hiện tại, nhiệt tình với bếp núc của Trữ Mạt Ly vẫn chưa giảm bớt, nhưng thiên phú của anh ở phương diện này quả thật cũng tạm được, làm được món này món nọ hình thức không tồi, vị giác lại cực kém. Trần Khánh Khánh tựa vào cạnh cửa, nhìn anh bỏ thêm chút đường vào nồi, lắc đầu, nhìn trong sách, lại bỏ thêm chút muối, ném một ngụm, lập tức cau mày nhăn mặt.

Trong phòng ăn ngập tràn mùi dầu mỡ, không dễ ngửi thấy, nhưng không biết vì sao mà mùi khói bếp này có thể lắng lẽ tiến vào trái tim vốn tưởng là tường đồng vách sắt của cô, mang theo hương vị của cuộc sống gia đình đích thực.

Trầm Khánh Khánh rất thích đứng sau nhìn vẻ bận rộn của anh, càng nhìn càng mê đắm, anh mặc đồ ở nhà đơn giản, ống tay áo gấp ngay ngắn đến khuỷu tay, ngón tay thon dài cầm dụng cụ làm bếp lật qua trang sách, dường như đầu ngón tay mang theo ánh sáng, vì chuyên tâm mà khuôn mặt càng thêm anh tuấn. Anh làm việc gì cũng thành thạo, bình thản, thông minh, thường ra vẻ kỳ lạ khó dò, giống như trong tay anh nắm giữ hàng nghìn thế giới, dù ít dù nhiều đều khiến người ta có cảm giác xa cách khó gần, đó là Trữ Mạt Ly trong mắt người ngoài, không ai bì nổi, không gì không làm được. Bọn họ vĩnh viễn không thể thấy vẻ lúng túng của anh trong phòng bếp, cũng không thể thấy vẻ dịu dàng dạy con gái luyện đàn, càng không thể thấy vẻ trẻ con đặc ý khi anh chơi đùa cùng bé.

Con người này, dù trong hay ngoài đều là của cô, mặc điều này có bao nhiêu khó tin, cô cũng không vì thế mà cảm thấy thỏa mãn hay kiêu ngạo.

“Không có xì dầu.”

Trầm Khánh Khánh đang mê man liền lấy lại tinh thần: “Hả?”

Trữ Mạt Ly đã cởi tạp dề, thay áo khoác: “Phải đi siêu thị một chuyến.”

Hai người giả trang một chút, chọn một siêu thị lớn gần nhà, đêm giao thừa – đêm 30, khắp siêu thị đều dán chữ phúc đỏ rực rỡ, bài hát mừng năm mới vang bên tai, khiến người ta cảm thấy thật ấm áp. Đi siêu thị mua đồ luôn có một nguyên tắc kỳ lạ, khi đi vào chỉ định mua một hai thứ đồ này nọ, nhưng khi đi ra thường mang theo mấy túi lớn. Bọn họ cũng khó tránh khỏi việc tuân theo nguyên tắc này, đẩy xe hàng đi loanh quanh mấy dãy hàng, chỉ chốc lát sau trong xe đã chất đầy đủ loại hàng hóa linh tinh.

“Mai em muốn ăn gì?” Trữ Mạt Ly dừng trước khu rau xanh, đưa tay chọn rau rất chuyên nghiệp.

“Hay là hầm canh đậu, không phải lần trước Liễu Liễu khen ngon đấy thôi!”

Đến thời điểm này trừ cơm chiên trứng thì canh đậu là món ăn hoàn hảo duy nhất của Trữ Mạt Ly.

Trữ Mạt Ly cân nhắc, lấy một hộp đậu phụ đông: “Cũng được.”

Hai người đều kéo cao khăn quàng cổ, đội mũ, có lẽ chỉ lộ đôi mắt, tay nắm tay đi trong siêu thị như một đôi tình nhân bình thường. Nhưng chỉ có như vậy, phong thái không thay đổi của hai vị này vẫn bị một ít khách hàng tinh mắt nhận ra.

“Ồ, đó không phải là Trữ Mạt Ly và Trầm Khánh Khánh sao!”

“Cậu điên à, sao có thể, bọn họ sẽ đi quanh siêu thị sao?”

“Vì sao không, bọn họ cũng là người, cũng phải mua đồ ăn thức uống hoặc đồ dùng chứ.”

“Bọn họ chẳng cần tự mua mấy thứ đó... Từ từ, ôi chào hình như..., đúng rồi, ôi, điện thoại, mau lấy điện thoại đi!”

“Làm gì?”

“Ngu quá, mau chụp lại.”

Trầm Khánh Khánh nghe thấy hai cô gái nhỏ bàn tán sau lưng, tuy đã cố nói nhỏ, nhưng vẫn không giấu được kích động trong giọng nói.

Trầm Khánh Khánh đưa mắt ra hiệu cho Trữ Mạt Ly: chạy?

Đôi mắt phượng của Trữ Mạt Ly lóe lên tia gian xảo, Trầm Khánh Khánh nhất thời không hiểu, bỗng nhiên anh kéo cô qua, nắm chặt tay cô, nói thầm: “Anh đếm đến ba, rồi chạy theo anh. Một, hai, ba...”

Cùng lúc đó, phía sau bọn họ nhiều thêm mấy tiếng kêu kích động: “Là Trầm Khánh Khánh và Trữ Mạt Ly!”

Nhất thời mọi thứ nổ tung, Trần Khánh Khánh liếc thấy xung quanh có rất nhiều người vọt tới bọn họ như nước triều dâng. Trữ Mạt Ly đẩy xe hàng chặn lại, trước khi người khác phản ứng kịp, đã kéo Trần Khánh Khánh chạy ra từ lối thoát hiểm, lách mình trốn ra sau bãi đỗ xe.

Trữ Mạt Ly đặt cô trên tường, Trần Khánh Khánh không khỏi bật cười, Trữ Mạt Ly “hừ” một tiếng, cô gạt đầu tựa vào trong lòng anh, ngực như ngừng đập. Cách đó không xa, rất nhiều người đuổi theo bọn họ chạy đến đây, còn đứng đó bàn tán xôn xao.

“Sao lại không thấy chứ?”

“Hay là nhìn lầm rồi?”

“Không thể, tuyệt đối là họ.”

“Vừa rồi tớ nhìn rõ mà, nhưng không dám khẳng định, sớm biết là anh ấy thì đã chạy lên xin chữ ký rồi.”

Trần Khánh Khánh trốn ở góc tường, chạy một vòng nên tim đập vẫn chưa khôi phục bình thường, trên lưng cũng đổ chút mồ hôi, bị người ta đuổi theo, đây vẫn là lần đầu tiên cô nếm thử chuyện kích thích như vậy. Sắc trời đã sớm tối đen, ánh trăng đã lên cao, gió đêm thổi qua đỉnh đầu, sát qua tai thật lạnh, Trần Khánh Khánh bất giác rụt cổ.

“Lạnh?”

Cô ngẩng đầu, bắt gặp ánh mắt của Trữ Mạt Ly, bỗng sững sờ. Ánh trăng bàng bạc chiếu rọi, như vàng sáng ấm áp lặng lẽ ngăn cách đôi mắt Trữ Mạt Ly thành hai phần rõ rệt, trong đêm tối ánh mắt ấy như vòng xoáy không ngừng cuốn Trần Khánh Khánh vào trong, hết như một cái động đen đoạt hết lý trí của người ta, vậy hãm cô vào tình yêu vĩnh cửu, ánh sáng trong đôi mắt rực rỡ đến mức có thể xuyên tới tận trái tim, dường như nơi đó tích tụ phần nhiệt lượng rất lớn, lớn đến mức không chỉ thiêu rụi thể xác, mà còn cả linh hồn.

Dưới ánh mắt ấy, Trần Khánh Khánh lập tức thấy cả người nóng lên, mỗi tế bào đều bốc hơi đi mất, suy nghĩ hỗn loạn, ánh mắt mê mẩn, hô hấp dần ngưng trệ, Trữ Mạt Ly cúi đầu hôn lên phần cổ mịn màng, Trần Khánh Khánh nhất thời cứng ngắc, đúng vậy, đây là tử huyệt của cô, một kích tất trúng.

Anh ngẩng đầu nhìn cô, khóe môi mê người khẽ cong lên, tim cô đập thành thịch, dán mắt vào đôi môi xinh đẹp ấy. Một cơn gió lạnh thổi tới, cô bất giác tròng mắt, trên hàng mi dày đậm lại dính một bông tuyết, như cánh bướm nhẹ bay làm trái tim Trữ Mạt Ly rung động, khiến anh không khỏi ngứa ngáy.

Dự báo thời tiết nói tối nay có tuyết, tuyết khoác ánh trăng bay đầy trời, từng hạt mềm mại, chậm chậm rơi xuống nhân gian, đưa mắt nhìn lại, trời đất như được che kín bằng lớp sa mỏng mịn màng.

Có khách hàng mang theo túi lớn đi tới bãi đỗ xe, ném đồ ra ghế sau, khởi động xe rồi nghênh ngang đi khỏi, từ đầu đến cuối cũng không có ai phát hiện sau bức tường, có một đôi tình nhân ôm hôn nhau đến thiên trường địa cửu.

Tuyết trắng nhẹ bay sau lưng, tiếng người huyền ảo phía sau họ, dường như trong thế giới này không ai có thể lay động, chỉ có thần nữ ánh trăng yên lặng đứng sau mây nhìn thấy thâm tình của họ.

Để tất cả mọi chuyện ra sau đầu, giống như bây giờ, hôn đến quên mình, liều mạng ôm nhau, thật tốt, cảm nhận rõ ràng chúng ta chỉ thuộc về nhau, thể xác giao hòa, tâm hồn hòa hợp, bất cứ ai cũng không thể chia lìa chúng ta, bất kể có biết bao kẻ muốn phá hoại, hủy diệt, ngăn cản, chỉ cần anh cần em, em sẽ không lùi bước, làm người xấu thì có sao, bị người đời hiểu lầm hay nhục nhã thì thế nào, cho dù thịt nát xương tan, em cũng không từ.

“Điều ước năm mới của em là gì?”

Đang suy nghĩ, giọng nói say lòng người của anh xuyên qua tai cô kích thích vào đại não.

“... Cùng anh, và cả Liễu Liễu, ở bên nhau.”

Hơi thở cô còn chưa ổn định, đã bị nụ hôn sau đó đoạt đi thần trí.

Không lâu sau đó, Trầm Khánh Khánh lại nhớ tới sự ảm áp trong đêm giao thừa – đêm 30 ấy, và lệ sẽ trào lên mắt rồi lặng lẽ rơi.

Là ai yêu em như vậy, coi em là bảo bối trân quý nhất thế giới này.

Là ai chiều em như vậy, có thể hy sinh tất cả vì hạnh phúc của em.

Trầm Khánh Khánh nghĩ mình đã yêu Trữ Mạt Ly nhiều lắm, nhưng cô chưa thể ngờ rằng, thật ra nó không bằng một phần mười tình yêu của Trữ Mạt Ly.

Người ngoài nghe đồn Trữ Mạt Ly tay trắng rời khỏi gia đình, liền đổ trách nhiệm lên người Trầm Khánh Khánh, nói cô điên cuồng diễn xuất kiếm tiền. Tin tức nửa thật nửa giả, Trầm Khánh Khánh tiếp tục diễn xuất là thật, nhưng không phải vì nuôi cơm cả nhà. Tuy tài sản của cô còn ít hơn người ngoài phỏng đoán rất nhiều, vì trên hợp đồng với Hoàn Nghệ đã viết rõ ràng về thu nhập thì cô hai phần còn Trữ Mạt Ly tám phần, cô nhận được khoản tiền ít đến đáng thương, nhưng cũng không đến mức trong nhà phải đói.

Chuyện tiền bạc không phải vấn đề mấu chốt cô quan tâm, nhưng một chuyện khác lại khiến cô khá tức giận.

Trước kia có Trữ Mạt Ly chống đỡ giúp cô, khiến cô không ngờ tới bây giờ, mấy kẻ bần thủ có chút tiền liền ra vẻ ta đây hoàng đế tráo trở tìm đến cửa. Mở đủ loại tiệc lớn tiệc nhỏ hào nhoáng, mời cô đến với những lý do đằng hoàng đứng đắn, mới đầu quả thật là nghiêm túc bàn bạc, bàn chuyện điện ảnh, bàn chuyện đầu tư, bàn mối quan hệ... Cũng không biết vì sao mà bắt đầu biến vị, mới đầu Trầm Khánh Khánh nể mặt từ chối, bây giờ là giận tím mặt, hận không thể một đấm đánh chết kẻ lưu manh này.

Kể vô lại đó nói dù sao bây giờ Trữ Mạt Ly đã thất thế, cô đi theo anh cũng không có quả ngon ăn, không bằng đi theo hắn, hắn đảm bảo cô sẽ trở thành ảnh hậu tham gia Cannes[1]. Nói xong còn ra vẻ chân thành, cố gắng làm Trầm Khánh Khánh mờ mắt.

[1] Cannes: một trong những liên hoan phim có uy tín lớn nhất trên thế giới.

Trở thành ảnh hậu tham gia Cannes? Sao lão không bảo cô đoạt giải Oscar luôn đi! Mất Trầm Khánh Khánh nổ đom đóm, trong lòng giật thêm tiếng sấm.

Trầm Khánh Khánh lạnh lùng chạy lấy người, ai ngờ lão già kia không chịu thả người, tưởng Trầm Khánh Khánh không hài lòng về tiền bạc, lão lại lấy thêm chi phiếu, nói sẽ không bạc đãi cô.

Trầm Khánh Khánh cắn chặt răng, xoay người xé nát chi phiếu thành từng mảnh, khớp xương trở nên trắng bạch, như bóp nát lão già kia, cô âm trầm cười lạnh: “Ông còn không xứng xách giày cho Trữ Mạt Ly. Trầm Khánh Khánh tôi gả cho Trữ Mạt Ly thì sao, đừng xuất hiện làm tôi ghê tởm.”

Từ sau ngày đó, có rất nhiều đại gia người trước ngã xuống, kẻ sau tiến lên tìm Trầm Khánh Khánh, đều bị Trầm Khánh Khánh bắt chết trở lại.

Việc này Trầm Khánh Khánh không định nói với Trữ Mạt Ly, nhưng cô có linh cảm là anh đã biết. Trữ Mạt Ly cũng sẽ không nói gì, chỉ là khi hôn cô sẽ càng dịu dàng hơn, khi yêu cô sẽ càng mạnh bạo hơn, bọn họ như hiểu rõ lòng nhau, trong lòng đều vô cùng tin tưởng đối phương.

Vì chút chuyện này mà Trầm Khánh Khánh giận sôi gan, tinh thần vài ngày nay đều không tốt, đầu choáng ngao trướng, giống như bị cảm, nhưng bị cảm cũng không đến mức nôn cả cơm trưa.

Suy trước nghĩ sau, Trầm Khánh Khánh bị một suy nghĩ của mình đe dọa, nhất thời luống cuống tay chân, lo lắng cũng vô dụng, cô quyết định mình phải đi kiểm tra. Kết quả lần đầu cô không tin, lại thử lại một lần, kết quả cả hai lần đều giống nhau như đúc.

Bữa cơm tối cùng ngày, Trữ Mạt Ly thân mật hỏi cô: “Nghe Ada nói gần đây người em khó chịu?”

Lúc này Liễu Liễu vừa đi học lớp đàn piano, trong nhà chỉ có hai người bọn họ.

“Hơi hơi.” Trầm Khánh Khánh đè nén tâm trạng mừng như điên cả ngày nay, mang theo một chút thấp thỏm và khấn trương nói, “Mạt Ly.”

“Gi?”

Trầm Khánh Khánh cố gắng ra vẻ bình thản: “Hình như em có thai.”

Thời gian chờ đợi dài như vậy, tâm trạng kích động của Trầm Khánh Khánh bị sự trầm mặc này phá vỡ, mà sắc mặt Trữ Mạt Ly càng lúc càng trắng bệch khiến cho trái tim cô chột rơi xuống đáy vực.

48. Chương 64

Chương 64

Ngọn đèn trần thủy tinh chiếu sáng bàn cơm, cũng soi tỏ sự âm u trên mặt Trữ Mạt Ly, ánh sáng trắng rọi lên da thịt trở thành những sắc màu mộng ảo, khiến những biểu cảm trên mặt anh dần rơi vào mơ hồ, như vùi lấp tận trong mây, rồi tự do rơi xuống, lại chẳng bao giờ đợi được một cái ôm.

Hoảng sợ, ngạc nhiên, nôn nóng, hoài nghi, sợ hãi, trấn tĩnh... Mỗi loại cảm giác thay nhau hiện lên trong đáy mắt anh như nham thạch trào dâng cuộn cuộn, cuối cùng lại là vẻ bình tĩnh. Kỳ thật Trữ Mạt Ly rất giỏi che giấu, chỉ là sắc mặt anh hơi trắng, động tác hơi cứng ngắc, vẻ mặt không có gì vui sướng, thần thái như trống rỗng, rơi vào khoảng không mờ mịt. Trầm Khánh Khánh vẫn lưu lại tất cả vẻ mặt rối loạn đó vào tận đáy lòng, trái tim vốn kích động mong chờ giờ đã lạnh đi một nửa.

Bây giờ cô vẫn cố gắng giữ nụ cười, uống canh trong bát, nhưng cô không nói nên lời, trước đây cô từng đoán rằng Trữ Mạt Ly có thể sẽ rất kích động, sẽ tới ôm cô thật chặt, nhưng theo tính cách anh thì cũng có thể sẽ ngây ngốc một hồi, sau đó là ngạc nhiên và mừng rỡ, cô có thể giả vờ đắc ý chê cười anh ngốc như con nít. Chỉ là, cũng chẳng cần dùng tới, hành động, vẻ mặt, lời nói được trù tính hoàn hảo đều không dùng được. Có thể nào cô cũng chưa từng ngờ tới một khuôn mặt như vậy, bình tĩnh đến thờ ơ.

Trữ Mạt Ly nửa ngày cũng không trả lời, anh cúi đầu, ánh đèn thủy tinh chiếu lên hàng mi anh một góc, lấy mũi làm trục, khuôn mặt anh được chiếu rọi có phần cứng ngắc, như một khối băng. Chiếc thìa đã đặt trên bát, nhưng tay anh cũng không buông ra, sau một hồi lâu, anh cầm chiếc thìa tự gấp một miếng xương sườn, thả vào trong nước dùng sền sệt, từ từ ăn.

Trong không gian yên lặng, tiếng nhai thức ăn thật rõ ràng, Trầm Khánh Khánh đã đặt bát xuống, tựa lưng vào ghế nhìn Trữ Mạt Ly ăn cơm trong chén. Sau đó, anh lấy khăn giấy lau miệng, nhẹ nhàng nói: “Ngày mai đi bệnh viện kiểm tra lại một lần.”

“Chắc không sai đâu, em đã tự kiểm tra hai lần, hơn nữa chu kỳ tháng trước cũng chưa tới...”

Trữ Mạt Ly ôn hòa cắt ngang lời nói của Trầm Khánh Khánh, lời nói không cho phép chối từ: “Ngày mai anh đưa em đến bác sĩ kiểm tra kỹ một chút.”

Trầm Khánh Khánh ôm hai tay đặt trước ngực, nở nụ cười: “Sau đó thì sao?”

Trữ Mạt Ly giật mình, trầm ngâm một lúc nói: “Bây giờ vẫn chưa thể xác định em có thai hay không, chúng ta vẫn dùng biện pháp an toàn, nên kết quả có thể sai sót.”

“Thế giới này không có chuyện nào tuyệt đối, nếu thật sự có, anh định làm sao bây giờ?” Trầm Khánh Khánh cảm thấy tay cô hơi run run, máu trong cơ thể như đông lạnh lại, hơn nữa còn run rẩy.

Giọng nói của cô đã mang theo vài phần lạnh lẽo, Trữ Mạt Ly nhạy cảm nhận ra chút biến hóa này, anh ngừng đầu, trong lòng chấn động, cân nhắc đắn đo cố gắng tìm từ: “Bây giờ không phải thời điểm tốt. Em đang ở đỉnh cao sự nghiệp, nếu bây giờ đứt đoạn rất có thể sẽ phá hủy nhiều cơ hội.”

“Em hiểu.” Trầm Khánh Khánh tươi cười càng rạng rỡ, nhưng chút độ ẩm trong mắt cuối cùng cũng hoàn toàn biến mất, “Anh có thể nói thẳng, dù sao cũng không cần đứa con này. Đúng hay không?”

Đôi con ngươi đen thẫm của Trữ Mạt Ly co rút, hàm răng cắn chặt, cổ họng nghẹn đắng, hàm dưới kéo căng cứng ngắc, anh hoàn toàn có thể nói vài lời dễ nghe vô dụng, nhưng chúng đều không gạt được Trầm Khánh Khánh, vì thế, anh nhẹ nhàng nói khẽ: “Mang thai... Không an toàn.”

Chỉ là, Trầm Khánh Khánh đã nghe không vào lời nói của anh, tia hy vọng cuối cùng cũng biến mất, rốt cuộc lý trí không đè nén được cảm xúc như sóng cả tuôn trào.

“Ngày đó Niếp Bạch nói với em một câu, em không nói với anh, vì bản thân em nghe một lần đã quên rồi, em đã thấy nó thật nực cười, nhưng bây giờ lại nhớ ra rồi.” Trong tay Trầm Khánh Khánh nắm chặt chiếc đĩa, gõ gõ vào cạnh bát, “Ông ta nói Trữ Mạt Ly sẽ cưới em, nhưng không cần đưa trể.” Cô rút cuộc cũng cười, nụ cười xen lẫn châm chọc và thất vọng, nhưng không biết là thất vọng vì ai, châm chọc kẻ nào.

Cô đứng dậy, hai tay chống trên mặt bàn, sát lại nhìn chăm chăm vào khuôn mặt Trữ Mạt Ly, hai bên đều có thể nhìn rõ vẻ mặt mình trong đôi mắt đối phương.

Có một cảm giác khi bọn họ mới quen nhau, cảm giác không đội trời chung.

“Em thực tin tưởng anh. Ít nhất đến bây giờ em vẫn tin anh như trước. Anh đã nói em không phải thể thân gì đó, như vậy, em hỏi anh lần nữa, đứa con này, anh vẫn không cần?”

Trữ Mạt Ly vừa muốn mở miệng, Trầm Khánh Khánh lập tức đặt ngón trỏ lên bờ môi anh: “Đừng lấy sự nghiệp của em làm cái cớ, em có thể nói với anh, em có thể rời khỏi giới giải trí vì đứa con này. Suy nghĩ kỹ rồi, lại trả lời em.”

Đôi mắt là một loại tra tấn không tiếng động, nhìn không thấy ánh lửa bùng lên trong không khí.

Tia sáng trong đôi mắt Trữ Mạt Ly nặng nề chuyển động, thay đổi liên tục, là anh đang giãy dụa, đang do dự, hình như có bàn tay bóp chặt mọi mạch đập của anh, sau đó bờ môi anh khẽ giật, Trầm Khánh Khánh nghe được đáp án của anh.

“Có Liễu Liễu còn chưa đủ sao?”

“Anh dám lặp lại lần nữa.”

“Liễu Liễu cũng là con của em.”

“Trữ Mạt Ly!”

Trầm Khánh Khánh đập một cái bát, dường như trong mắt cô có ngọn lửa đang bùng lên cuộn cuộn, gần như sắp lan ra ngoài. Sắc mặt Trữ Mạt Ly rất khó coi, anh ngồi im không nhúc nhích, ngẩng đầu nhìn Trầm Khánh Khánh đang nổi giận.

“Chẳng lẽ em nói em yêu Liễu Liễu, quan tâm con bé như con ruột cũng là giả? Nếu em thật sự nghĩ được như vậy, thì đứa con này giữ hay không có gì quan trọng.”

Trong đầu Trầm Khánh Khánh nhất thời trống rỗng, cô nghe được cái gì? Anh lại có thể nói rằng đứa con này giữ hay không có gì quan trọng ư, nó là con cô đúng không? Nó cũng là con anh nữa! Mang giọt máu của anh, có cốt nhục của anh, rốt cuộc là người tàn nhẫn thế nào mới có thể thản nhiên vứt bỏ một sinh mệnh như vậy. Anh có thể thương con gái anh như vậy, cũng không nguyện bố thí một chút tình yêu cho đứa con chưa cả chào đời này.

Trầm Khánh Khánh giận dữ, hai mắt đầy tia máu: “Anh đừng dùng lời này ép em, em yêu Liễu Liễu không có nghĩa em phải vứt bỏ con mình, đây vốn là hai chuyện khác nhau! Hay vì Liễu Liễu là con của anh và bạn gái cũ nên anh xem như trân bảo, còn con em thì anh có thể không cần? Trữ Mạt Ly, sao anh có thể nói lời táng tận lương tâm như vậy!”

Mặt Trữ Mạt Ly trầm như nước, bỗng đứng dậy tiến lên nắm chặt tay cô, không chế cô làm tổn thương mình: “Trầm Khánh Khánh, em bình tĩnh một chút cho anh!”

Trầm Khánh Khánh ra sức phản kháng, đập mạnh vào bàn chân Trữ Mạt Ly, nhưng Trữ Mạt Ly chỉ kêu một tiếng đau đớn, vẫn không nhúc nhích, cô thở phì phì hét lên: “Sao em phải bình tĩnh? Ba của con em nói muốn giết con em, anh bảo em bình tĩnh làm sao hử! Anh biết em hận nhất chuyện gì không? Em chưa sinh ra mà ba em đã nói không muốn em, nếu mẹ em nhẫn tâm một chút, có thể em cũng không xuất hiện trên cuộc đời này, vậy nên, từ rất lâu trước kia em đã lập lời thề, em nhất định phải cho con em gia đình tốt nhất, chứ không phải bóp chết nó ở trong bụng của em.”

Mỗi câu nói của cô, sắc mặt Trữ Mạt Ly lại trắng bệch thêm vài phần, nghe xong câu cuối anh quay mặt nhìn tuyết rơi ngoài cửa sổ, sắc mặt trắng dọa người.

“Mạt Ly, đừng đập tan lòng tin của em. Em chọn anh, em phải cần nhiều can đảm lắm mới đưa ra được quyết định này, mặc kệ người ta hiểu lầm, gia đình anh phản đối, còn cả Quý Hàm... Bây giờ anh nói cho em biết đi, có phải em chọn sai rồi không?” Màu đỏ trong mắt cô dần chìm trong một mảnh sương mờ.

Trữ Mạt Ly nhìn mắt Trầm Khánh Khánh đỏ lên giống như ngày ấy cô cũng nhìn anh bằng ánh mắt này, dường như thứ rơi xuống không phải nước mắt, mà là máu.

Anh biết dù qua bao nhiêu năm, đối với cô mà nói, đứa con luôn là trời, là cả sinh mạng, là linh hồn không thể thay thế được.

Nhưng, đối với anh mà nói, cô mới là trời, mới là cả sinh mệnh, mới là linh hồn khắc sâu vào xương tủy.

Tim anh đập như trống, hít sâu một hơi, ngón tay run run đặt lên khóe môi cô, nhẹ nhàng hôn xuống: “Anh không thể mất em, em phải tin anh, anh làm mọi chuyện đều vì em... Đứa con, không thể giữ.”

Thà rằng cả đời anh không có cốt nhục của mình, cũng không thể khiến cô lại rơi vào nguy hiểm.

Trong nháy mắt này, ánh mắt Trầm Khánh Khánh trống rỗng.

Khi Quý Hàm làm cô tổn thương, cô đau lòng, không được thấu hiểu, không có cách nào tin tưởng lẫn nhau, không có nơi giải tỏa giận dữ và oan ức khiến cô cảm thấy bất lực.

Nhưng, Trữ Mạt Ly không giống vậy.

Dường như Trữ Mạt Ly đào trong lòng cô một cái động, rất sâu, rất bén, rất lớn, lần này khiến cô đau đến không thở nổi.

Cô tin anh yêu cô, nên cô không thử anh, cô tin lời anh nói, mặc kệ Niếp Bạch và Trữ phu nhân cường ép dụ dỗ thế nào cũng không khuất phục, dù bên ngoài đều là kẻ địch, cô cũng quyết đứng bên anh.

Rốt cuộc là cô ngu ngốc, những tưởng sức mạnh ngang nhau, nhưng bây giờ mới biết cô không phải đối thủ của Trữ Mạt Ly.

Cổ họng Trầm Khánh Khánh nóng rát đau đớn, cô nói: “Vì sao? Cho em một lý do.”

Trữ Mạt Ly lập tức chau mày, kích động trong mắt dâng lên ngùn ngụt khiến người ta không thở nổi, thâm sâu nhìn không thấu. Anh phải nhẫn nhịn, nhẫn nhịn thật sự rất đau khổ.

Một giây trước trận, cửa sổ mở ra.

Liễu Liễu đeo cặp nhỏ đi tới, dường như bị gió lạnh thổi tới nên hai má bé hơi đỏ, khuôn mặt đỏ hồng càng thêm vẻ đáng yêu, bé đứng ở cửa nhà ăn, tò mò nhìn Trữ Mạt Ly và Trầm Khánh Khánh: “Ba ba, dì Khánh Khánh?”

Lúc này Trữ Mạt Ly buông Trầm Khánh Khánh ra, nhanh chóng thay đổi sắc mặt, khi anh sắp sửa quay đầu, Trầm Khánh Khánh kéo áo anh, hung hăng nói thăm vào tai anh: “Không cần đứa bé, chính là không cần em.”

Trữ Mạt Ly như trong mộng, nhất thời không phản ứng kịp.

Cô nhanh chóng buông tay, đẩy anh ra, vuốt vuốt mái tóc ngắn, đến cửa nhà ăn. Liễu Liễu ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi mắt to nhìn thấy Trầm Khánh Khánh thì sáng lên mừng rỡ, nũng nịu: “Dì Khánh Khánh, con vừa học được bài mới, đàn cho dì nghe nhé?”

Trầm Khánh Khánh cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu kia, bé ngây thơ như vậy, mềm mại như vậy, giống như nụ hoa trong nắng sớm, cần người lớn đặt trong tay bảo vệ.

Trầm Khánh Khánh nhớ lại đứa bé ba tuổi mình mới bé giờ đã lớn gần đây thì có phần e thẹn. Cô thích nghe giọng nói trẻ con non nớt gọi cô là dì Khánh Khánh, hưởng thụ nước miếng khi bé ôm cổ cô thơm lên mặt, đau lòng cho bé còn nhỏ như vậy đã không có mẹ...

Bé nói dì Khánh Khánh, dì sẽ làm mẹ của Liễu Liễu đúng không?

Máu không ngừng cuộn trào trong lòng ngực, như tìm lỗ hổng phá tan cửa nhà giam ném cô lên mặt đất. Trầm Khánh Khánh nhìn gương mặt nhỏ nhỏ đang chờ cô trả lời, ngón tay co quắp vụn vụn, đau đớn đến chết lặng.

Hơi thở của cô thật loạn, chậm rãi mở miệng, cổ hết sức mím cười rặng rờ: “Hôm nay dì còn có việc, con đàn cho ba nghe nhé.”

Khuôn mặt nhỏ xinh lập tức viết hai chữ thất vọng, nhưng bé vẫn là đứa nhỏ hiểu chuyện nên gật đầu: “Sau này con sẽ đàn cho dì nghe.”

“Được.”

Cô hôn lên khuôn mặt cục cưng một chút, bé liền vui vẻ nở nụ cười.

Sau đó cô mở cửa ra ngoài không dám quay đầu nhìn lại.

Cô đương nhiên yêu bé, bé chính là con gái cô.

Nhưng, đứa bé trong bụng, cũng là con của cô.

49. Chương 65

Chương 65

Trầm Khánh Khánh bỗng mơ một giấc mơ, trong mơ không có chuyện gì, chỉ có từng mảng từng mảng màu đỏ, những sắc đỏ khác nhau, đậm đậm nhạt nhạt, vừa rõ ràng vừa mơ hồ, im lặng biến mất ngay trước mắt. Cô không biết mình muốn làm gì trong thế giới này, chỉ ngồi ngay ngắn ở trung tâm, thất thần nhìn thấy vô số màu đỏ biến hóa xẹt qua trước mặt. Đây vốn là một giấc mơ nhàm chán, nhìn lâu sẽ khiến người ta phiền lòng, nhưng không biết vì sao Trầm Khánh Khánh lại đắm chìm trong đó không thể thoát ra, giống như sợ hãi, giống như tò mò, còn có chút khản trương không nói nên lời.

Giấc mộng này không thường xuyên xuất hiện, nhưng khác với những giấc mơ khác, nó lặng lẽ lặp đi lặp lại, khiến cô nhớ kỹ.

Có người gặp phải áp lực sẽ mơ những điều siêu việt lạ thường gì đó, có vài người sẽ mơ bị dã thú đuổi theo, có vài người lại mơ rơi xuống tầng lầu sườn núi, Trầm Khánh Khánh nghĩ rằng giấc mơ này xuất hiện cũng vì cô chịu quá nhiều áp lực, nên không để tâm nhiều.

Bây giờ cô lại bị vây hãm trong một mảng màu đỏ, không khác lúc trước lắm, những sắc đỏ biến hóa không ngừng rồi biến mất, ước chừng là cả một đêm dài, chìm nổi hồi lâu trong mộng, Trầm Khánh Khánh bỗng phát hiện cảnh trong mơ hôm nay có phần khác biệt. Quả nhiên, một lát sau, màu đỏ đầy trời rút đi như nước triều lui, trời đất đột nhiên thay màu áo trắng. Cô còn chưa kịp nhìn kỹ, lực chú ý đã bị cảnh tượng trước mắt hấp dẫn.

Hình như là một đứa trẻ sơ sinh, rất nhỏ, rất yếu, im lặng cuộn mình ngủ say.

Trầm Khánh Khánh nhìn xung quanh, nơi này trừ cô ra cũng không có người khác, cô muốn tiến lên nhìn xem rốt cuộc là cái gì, lại không ngờ không bước đi được, thử lần nữa, nửa bước vẫn khó đi như trước.

Trầm Khánh Khánh nhíu mày, đúng lúc này dưới thân đứa bé kia đột nhiên tràn ra chất lỏng màu đỏ sẫm, cô mới đầu còn không phản ứng kịp, nhưng chất lỏng kia càng ngày càng nhiều, dường như có thể nở rộ thành một đóa hoa tươi đẹp thật lớn, đứa nhỏ trắng nõn ở giữa nhụy hoa. Trầm Khánh Khánh sợ hãi, nhưng cô không thể bước lại gần, mắt thấy máu sắp chảy đến dưới chân cô...

Một trận lay động, Trầm Khánh Khánh đột nhiên mở mắt, hít sâu một hơi, dường như vừa được khai sinh.

“Khánh Khánh, cậu có ổn không?”

Trầm Khánh Khánh quay đầu, Quân Quân nhú mày lo lắng nhìn cô, cô đưa tay sờ trán, nhưng lòng bàn tay đầy ắp mồ hôi.

Quân Quân vội vàng lấy khăn mặt giúp cô lau: “Gặp ác mộng? Vừa rồi cậu luôn rên rĩ.”

Trầm Khánh Khánh giật mình, cô cau mày, bất giác đưa tay bảo vệ bụng, há miệng nói chuyện, cổ họng lại khàn khàn dị thường: “Không sao...” Cô nheo mắt, nhìn ngọn đèn yếu ớt đầu giường, lại cúi đầu thì thầm, “Không sao cả.”

Quân Quân không bỏ qua cho cô: “Cậu lại gật mình hả? Không sao thì đang yên đang lành lại chạy đến nhà mình làm gì, nói thế nào thì bây giờ cậu với Trữ Mạt Ly cũng phải dính như keo sơn chứ...”

Khi Trầm Khánh Khánh nghe thấy ba chữ Trữ Mạt Ly thì sắc mặt liền trầm xuống, không rõ lắm, nhưng Quân Quân lại thấy rõ ràng.

“Anh ấy vừa gọi điện đến.”

Lúc này Trầm Khánh Khánh nhú mày, Quân Quân lập tức nói: “Mình nói với anh ấy là cậu không có ở đây.”

Trầm Khánh Khánh khẽ thở hắt ra: “Cảm ơn.”

“Điện thoại của cậu đều là tin nhắn với cuộc gọi của anh ấy.” Quân Quân lấy điện thoại đưa đến trước mặt Trầm Khánh Khánh, cô lại có thể không nhìn, “Hai người làm sao vậy, giận dữ gì đây. Bây giờ bên ngoài ít nhiều đều có ánh mắt theo sát các cậu, vậy mà các cậu lại xảy ra nội chiến.”

Trầm Khánh Khánh hạ mắt, sườn mặt trắng bệch, có cảm giác lạnh nhạt cô độc, Quân Quân thấy mà hoảng, nhưng sau đó, khoe môi Trầm Khánh Khánh lại nở nụ cười, dứt khoát như tuyết rơi lá rụng, gió thổi tới liền biến mất.

Không phải cứ đứng vững được trước sóng to gió lớn thì bản thân sẽ không có chuyện.

Trầm Khánh Khánh thăm hỏi: “Cậu thấy anh ấy có yêu mình không?”

“Đương nhiên.” Quân Quân đáp không cần suy nghĩ, “Còn ai yêu cậu hơn anh ấy chứ? Anh ấy hiểu cậu hơn cả mình, đối xử với cậu tốt đến mức ai cũng có thể nhìn ra, sao giờ còn hỏi vấn đề ngu ngốc như vậy làm gì.”

Vậy thì vì sao, cổ họng Trầm Khánh Khánh nghẹn đắng, dường như trong đầu có hàng vạn hàng nghìn lần không cam lòng, sao anh ấy không cần con mình?

“Cái gì?” Ted trợn mắt há mồm, nghẹn họng nhìn trân trối, không thể nói nên lời, “Anh... Anh... Anh cứ nói với cô ấy như vậy?”

Trữ Mạt Ly giẫm lên tuyết, vụn tuyết dưới chân không ngừng vang lên tiếng xoạt xoạt, gió lạnh thổi bay mái tóc anh, lộ ra gương mặt lạnh lẽo, màn đêm như hòa vào mắt anh, tìm khắp nơi cũng không thấy chút tia sáng.

Ted vô cùng đau đớn nói: “Mạt Ly, nhiều năm như vậy rồi, anh muốn làm gì, một câu tôi cũng không nói, đều làm giúp anh. Anh nói phải giấu cô ấy, được, tôi giúp anh che dấu thật kỹ, dù tôi biết rất nhiều, tôi cũng chưa hé răng một chữ. Nhưng, che dấu thì có thể giải quyết vấn đề sao? Vấn đề lại xuất hiện đấy, anh bảo cô ấy bỏ đứa bé, cô ấy sẽ nghĩ thế nào đây, đương nhiên cô ấy phải âm ỉ với anh rồi. Tính cách Trầm Khánh Khánh quyết liệt như vậy, ngày trước quyết tâm đến suýt thì mất mạng... Anh không định tìm cách nào mềm mỏng hơn sao?”

Trữ Mạt Ly quay người lại, giọng nói lạnh như băng: “Mềm mỏng? Như thế nào là mềm mỏng? Lén làm cô ấy xảy thai?”

“Mạt Ly, tôi thấy anh quan tâm quá sẽ bị loạn, quá hồ đồ! Sao anh không ra về thật hạnh phúc, sau đó đưa cô ấy đến bệnh viện tìm bác sĩ, trước đó thì chuẩn bị sẵn sàng, khiến bác sĩ nói cô ấy không thích hợp mang thai, không giữ được đứa bé? Đến lúc đó anh còn có lý do khuyên cô ấy bỏ đứa bé đi.”

Về mặt Trữ Mạt Ly nhất thời mờ mịt, nháy mắt lại trở nên rất khó coi.

“Đúng không nào, bây giờ anh trực tiếp nói với cô ấy là không cần đứa bé... Ôi trời ơi, tôi chết mất.” Ted lắc đầu, mặt nhăn thành một dùm, “Nếu không thì anh để cô ấy sinh đi, anh cũng biết cô ấy yêu con bao nhiêu đấy, giúp cô ấy giữ thật tốt, nói không chừng lần này có thể sinh được...”

Trữ Mạt Ly lớn tiếng cắt ngang cậu ta: “Không được, rất nguy hiểm. Lần trước không phải cô ấy cũng giữ tốt lắm sao, còn không phải...” Nói đến đây anh đột nhiên im lặng, sắc mặt trắng bệch.

Ted cười khổ: “Anh thật sự cố chấp làm tôi không biết nên nói gì bây giờ.”

“Tôi không thể cho cô ấy chút cơ hội nào, cô ấy đã chịu quá nhiều tổn thương, tuyệt đối không thể để cô ấy nhớ lại,” Trữ Mạt Ly phóng ánh mắt ra xa, ánh mắt khê động, không biết nhìn thấy cảnh gì qua màn tuyết trắng, “Tôi cũng không muốn để cô ấy phải chịu chuyện nguy hiểm như vậy, tôi không muốn lại phải đối mặt...” Trữ Mạt Ly nói không được, chỉ chau mày thật lâu không nói gì.

Ted há miệng thở dốc, thở dài một tiếng, thật lòng nói: “Sao anh không đổi góc độ khác mà tự hỏi đi. Anh nói với cô ấy, cô ấy có thể nhớ ra, cũng có thể không nhớ ra, nhưng tóm lại thì cô ấy vẫn có thể hiểu được nỗi khổ của anh. Không nhớ ra tất nhiên là tốt nhất, nếu nhớ ra thì, Mạt Ly, bây giờ ngược lại là cơ hội tốt nhất, cô ấy có đứa bé, có lẽ là ông trời bù đắp cho cô ấy, dù cô ấy có biết, đứa con trong bụng cũng sẽ giúp cô ấy bớt đau khổ. Dù sao phụ nữ mang thai không thể tổn hại sức khỏe, hơn nữa so với 9 năm trước, bây giờ anh có thể bảo vệ cô ấy, không phải sao?”

Bóng đêm bao phủ, Trữ Mạt Ly nhìn chăm chăm vào vẻ nghiêm túc của Ted, có chút dăm chiêu.

Trong từ điển của Trầm Khánh Khánh không có từ gục ngã, cho dù đau lòng, làm việc vẫn là làm việc. Điều này cũng không có nghĩa cô đã thông suốt, cô chưa thông suốt một chút nào, nhưng Quân Quân nói rất đúng, người ngoài đang theo sát từng bước của cô, chỉ cần cô thoáng để lộ chút bất ổn thì sẽ bị đám người nhàn rỗi không có việc gì kiểm chuyện phóng đại.

Cô lại tiếp nhận một bộ phim mới, vẫn đang bàn bạc cùng đạo diễn, đại khái sau lễ khởi quay sẽ ra nước ngoài mấy tháng, đồng thời, “Nữ hoàng áo trắng” sắp phát sóng, cô cùng mọi người trong đoàn đi khắp nơi tuyên truyền cho bộ phim. Mọi chuyện lớn nhỏ khiến lịch trình của cô kín mít, mỗi ngày mở mắt ra đã bắt đầu như ngựa không dừng vó, khi nhắm mắt lại nghỉ ngơi cũng là đêm dài yên tĩnh. Cô rất bận, cô cần dùng công việc cho bản thân bình tĩnh một chút, cô hạ lệnh cho Ada, không tiếp bất cứ tin nhắn hay cuộc điện thoại nào của Trữ Mạt Ly. Ada khó hiểu cầm điện thoại của cô một thời gian.

Trầm Khánh Khánh xem nhẹ người ngoài, không bao lâu có tờ báo mượn chuyện cô đang cố gắng làm việc thuê hoa dẹt găm, nói Trầm Khánh Khánh làm gấp ba lần vì muốn nuôi gia đình, còn nói cô khiến Trữ Mạt Ly và Trữ Phong xa cách, lúc này cô muốn gửi gắm tình cảm vào công việc. Có thể thấy, sức tưởng tượng của con người quả là không có giới hạn, bản thân cô lại bình thản ung dung thấy nguy không sợ, chỉ cần không phải đối mặt với Trữ Mạt Ly, cô có tự tin có thể chinh đối phương thỏa đáng.

Suốt nửa tháng, dường như Trầm Khánh Khánh đang đánh du kích trên chiến trường, không tới mấy ngày phía Quân Quân đã bị Trữ Mạt Ly đột kích kiểm tra, may là ngày ấy cô còn chưa kết thúc công việc, tuy Quân Quân giữ bí mật giúp cô, nhưng không thể chắc chắn rằng Trữ Mạt Ly sẽ không quay lại bất ngờ. Vậy nên, cô lựa chọn ở lại khách sạn. Vì không muốn Trữ Mạt Ly biết hành tung của mình, cô cũng không liên lạc với Ted, còn uy hiếp Ada và Thuyền Trưởng, nếu dám hé răng, thì đừng theo cô nữa.

Không ai biết Trầm Khánh Khánh làm sao, nhưng tất cả mọi người đều biết hình như vấn đề này không phải chỉ có chút nghiêm trọng.

Quân Quân nói, hai người khó khăn lắm mới ở bên nhau, gian nan hơn cả cô ấy với Hàn Thâm, ăm ỉ chút là đủ rồi, đừng chiến tranh lạnh, tổn thương tình cảm.

Cô không để ý tới.

Ada nói, ngày nào Trữ tổng đều nhắn đến mấy chục tin, hay là chị Khánh Khánh xem một chút?

Thường ngày Trữ Mạt Ly rất ít nhắn tin, mỗi ngày mấy chục tin thật ra là làm khó anh, nhưng cô vẫn mặt không đổi sắc xóa hết tin nhắn.

Thuyền Trưởng nói, mỗi ngày Trữ tổng đều đến biệt thự chờ chị, đứng cả một ngày đêm...

Cậu ta còn chưa nói xong, đã bị Trần Khánh Khánh đá ra ngoài cửa.

Sau đó lại là mười ngày anh đuổi tôi trốn.

Không lâu sau, một tin tức kinh thiên động địa ùn ùn kéo đến. Lần đầu tiên nhà họ Trữ chính thức ra mặt, tuyên bố ít ngày nữa sẽ cử hành lễ đính hôn, xác định quan hệ nhân duyên giữa con trai độc nhất Trữ Mạt Ly và An Thiển. Trữ Phong nói nguyên văn là như vậy, con dâu nhà họ Trữ chỉ có một, tên gọi chỉ có hai chữ, An Thiển.

Người ngoài nói đây là mượn hình nói bóng.

Khi Trần Khánh Khánh nhận được tin tức này, cô đang thưởng thức đêm diễn lưu động của Quân Quân, trên đài phấn khích, fan dưới đài điên cuồng hét mình, cô lẳng lặng nhìn điện thoại, nhìn thấy tin nhắn của Phương Thuần. Ada đi theo cô ở bên cạnh kích động hò hét, quay đầu lại đã thấy Trần Khánh Khánh sững sờ với cái điện thoại, nhưng màn hình đã tắt đen rồi. Sắc mặt Trần Khánh Khánh rất khác thường, trắng bệch đến đáng sợ, Ada cảm thấy khó hiểu, vội đi lên gọi cô.

Trần Khánh Khánh đột nhiên quay mặt lại, Ada hoảng sợ, nhưng giây tiếp theo, Trần Khánh Khánh đã cất điện thoại, mắt nhìn về phía trước.

Trái tim đập thình thịch, máu dồn lên đại não, thái dương đau âm ỉ. Trần Khánh Khánh cảm thấy như cô đã là trấn tĩnh lắm rồi, ít nhất cô còn có thể ngồi im lặng ở đây. Cô nghĩ chuyện này hơn phân nửa là do nhà họ Trữ tự quyết định tung tin đồn, có lẽ Trữ Mạt Ly không biết, cho dù biết cũng sẽ không đồng ý. Anh đã từng nói anh muốn kết hôn với cô, tuy cô không quá coi trọng chuyện đó lắm. Nhưng tâm trạng mấy ngày vất vả lắm mới bình phục lại bị cái đao nhọn An Thiển này đâm vào khiến da tróc thịt bong.

Một giờ sau, bất kể người bên cạnh điên cuồng gào hét chói tai như thế nào, cô vẫn ngồi ở đó, điện thoại trong tay bị ánh đèn chia thành hai đoạn.

Đêm biểu diễn của Quân Quân rất thành công, khi chấm dứt đã có rất nhiều fan không muốn rời đi. Vốn cô muốn tìm Trần Khánh Khánh, hẹn gặp nhau trong cánh gà, cùng đi dự tiệc chúc mừng với Kiều Hàn Thâm. Khi Trần Khánh Khánh vào hậu trường, bên trong một màn vui mừng, Quân Quân liếc mắt một cái liền thấy cô, nhào đến nắm tay cô, còn chưa tháo trang sức đã muốn bay lên: “Sao giờ cậu mới đến, đợi cậu bao lâu.”

Cô thật sự vui mừng, cũng không nhận ra sự khác thường của Trần Khánh Khánh, cô liếc mắt nhìn Kiều Hàn Thâm, Kiều Hàn Thâm như cười như không nhìn hai người, không chút để ý nói: “Xe ở bên ngoài, đi thôi... Người bên ngoài đã đợi từ lâu.”

“Bữa tiệc kia,” Trần Khánh Khánh giữ chặt tay Quân Quân, do dự, “Mình không thoải mái lắm, ngại quá, hai cậu đi đi.”

Quân Quân đang muốn nổi nóng với cô, vừa nhìn thấy mặt cô cắt không còn giọt máu thì không khỏi sững sờ: “Cậu sao vậy? Lại khó chịu à?”

Trần Khánh Khánh chau mày ấn huyệt thái dương: “Mình hơi đau đầu, muốn về nhà ngủ.”

“Mình đưa cậu về.”

“Không cần đâu, mình gọi Thuyền Trưởng là được.”

“Không sao không sao mà.”

Quân Quân thấy Trần Khánh Khánh đi ra ngoài, thời tiết đêm khuya rét lạnh, mặc dù tuyết đã ngừng rơi, nhưng ven đường vẫn còn đọng tuyết. Bên ngoài có ba chiếc xe, xe đầu tiên là của Quân Quân, Trần Khánh Khánh đang muốn đi lên, bỗng bị Quân Quân ngăn lại.

“Hi hi, xe của cậu ở phía sau.”

Trần Khánh Khánh nhìn ra sau, nhất thời giận tái mặt.

Trữ Mạt Ly đứng bên đường, quần áo màu đen càng đậm tô vẻ mặt tái nhợt của anh, thân hình cao lớn lại có phần cô quạnh.

Trầm Khánh Khánh lập tức quay đầu lại, cười thật u ám: “Gan cậu lớn thật.”

Quân Quân khó xử kéo tay áo cô: “Cậu đừng như vậy, mình thấy cậu chiến tranh lạnh với anh ấy nên sốt ruột thôi. Có chuyện gì thì cũng không nên chiến tranh lạnh. Trước kia khi mình giận dữ Kiều Hàn Thâm không phải cậu luôn khuyên mình như thế à, sao bây giờ đến phiên cậu thì lời nói không còn nghĩa lý gì thế.”

“Chuyện hai người là chuyện lông gà vỏ tỏi, có thể so sánh với nhau sao?”

“Khánh Khánh, mình biết cậu kiêu ngạo, nhưng hai người bên nhau, luôn phải bao dung cho nhau...”

Trầm Khánh Khánh đẩy cô ra, mở cửa xe: “Đủ rồi. Bây giờ mình không muốn thấy anh ta, đầu mình đau lắm.”

Tay bị người giữ lại, Trầm Khánh Khánh giận dữ ngẩng đầu, Trữ Mạt Ly mặt không đổi sắc đứng trước mặt cô.

Nhìn anh có vẻ không ổn lắm, Trầm Khánh Khánh cố nuốt những giọt nước mắt ầm ứ đau khổ vào trong bụng, nhưng lúc này là khuôn mặt khiến cô vừa yêu vừa hận, trong lòng cô như bị người ta rót dầu, thả lửa.

“Buông ra.”

“Không buông.”

Trầm Khánh Khánh vùng vẫy, Trữ Mạt Ly nắm càng thêm chặt, cô cười lạnh, tiếp tục giãy dụa, vùng vẫy nửa ngày khiến cổ tay ngoại trừ đau nhức cũng không thoát được.

Cô thở hổn hển, hung hăng trừng anh: “Anh nắm chặt như vậy làm cái gì, có phải định nhân cơ hội tôi vô ý giãy dụa, ngã xuống rồi đưa đi bệnh viện phá thai?”

Sắc mặt Trữ Mạt Ly vốn cực trắng nháy mắt trở nên trong suốt.

Quân Quân nghe đến hồ đồ: “Cái gì mà đi bệnh viện phá thai?”

“Cậu kêu hắn nói đi,” Trầm Khánh Khánh hừ lạnh, “Nói đi, anh dám nói với tôi, vậy có dám nói với người khác không?”

“Trầm Khánh Khánh.” Trữ Mạt Ly nhần nhịn, khẽ nói, “Chúng ta nói chuyện.”

Trầm Khánh Khánh cười như không cười: “Bây giờ anh nên nói chuyện với ba anh ấy, không phải nói với tôi đâu. An Thiên cũng sắp vào cửa nhà anh rồi đấy, anh còn ở đây lôi kéo tôi làm gì.”

Trữ Mạt Ly chau mày càng thêm chặt.

Quân Quân không khỏi hỏi: “Cái gì? An Thiên! Đây đây, sao lại thế này?”

Kiều Hàn Thâm tốt bụng giải thích: “Hình như ông Trữ muốn An Thiên vào cửa.”

Trầm Khánh Khánh cắn môi, không thèm nhìn Trữ Mạt Ly.

“Chuyện này anh sẽ xử lý, trước tiên chúng ta phải nói chuyện.”

Trầm Khánh Khánh hít sâu: “Được, anh buông tay trước.”

Trữ Mạt Ly nhìn cô một hồi, chậm rãi buông tay.

Tay anh vừa buông ra, Trầm Khánh Khánh bỗng đẩy mạnh anh một cái, nhân cơ hội chạy về phía đường cái.

“Trầm Khánh Khánh!”

“Anh đừng đến đây,” Trầm Khánh Khánh quay lại chỉ vào Trữ Mạt Ly, “Tôi cảnh cáo anh, không được đến gần tôi.”

Nhưng, Trữ Mạt Ly bỗng nhiên biến sắc, chạy về phía cô.

Trầm Khánh Khánh vội vàng lùi lại hai bước: “Tôi lặp lại lần nữa, không được đến đây!”

Dường như Trữ Mạt Ly không nghe thấy, điên cuồng chạy về phía cô.

Quân Quân bên kia hét chói tai: “Khánh Khánh!”

Cô vừa muốn nói thêm, bỗng bị Trữ Mạt Ly kéo vào trong lòng ngực, cô chưa kịp thấy vẻ kinh hoàng trên gương mặt anh, anh đã đẩy mạnh cô sang một bên, tất cả chuyện này xảy ra trong nháy mắt, Trầm Khánh Khánh lão đảo lui về sau ba bước, vẫn không vững vàng, liền ngã xuống đất.

Bên tai vang lên tiếng phanh xe chói tai đến rợn tóc gáy.

Một lát sau, một tiếng hét chói tai cắt đứt vùng trời.

Đó không phải là Trầm Khánh Khánh hét, cô ngã ngồi trên mặt đất, bốn chữ “không được lại đây” còn ở trong miệng, rốt cuộc cũng không thể phát ra.

Có người chạy nhanh tới ôm lấy cô, Quân Quân ngồi xổm xuống liều mạng kéo Trầm Khánh Khánh đang ngơ ngác, Trầm Khánh Khánh như điếc mắt rồi, chỉ ngậy người nhìn phía trước. Mặt đường ban đêm đen và đen, khi máu dần thấm vào mặt đất, chỉ có thể thấy sự phản chiếu trong suốt dưới ánh đèn đường, khi lan tới vùng tuyết đọng, một màu đỏ chói mắt nhuộm lên.

Trữ Mạt Ly nằm ở vũng máu bên ấy, đôi mắt phượng xinh đẹp còn mở lớn, dường như đang nhìn về phía cô bên này, đôi mắt không còn ánh sáng.

Trầm Khánh Khánh cả người xụi lơ, ánh mắt mở lớn ngập tràn sợ hãi, khóe môi giật giật, vô thức thì thầm: “.... Mạt...Ly...”

50. Chương 66

Chương 66

Trầm Khánh Khánh không biết bản thân đã đi vào bệnh viện bằng cách nào, mọi thứ xảy ra quá nhanh, cô còn chưa kịp phản ứng đã tới bệnh viện. Nhưng cô vẫn luôn nắm chặt bàn tay lạnh lẽo của Trữ Mạt Ly, sợ hãi nhìn gương mặt anh tái nhợt, đôi mắt nhắm chặt, còn cả những giọt máu không biết chảy từ đâu, dường như không phút nào buông lỏng.

Hình như Quân Quân luôn nói bên tai cô, Khánh Khánh, bình tĩnh một chút, sẽ không sao, tới bệnh viện nhanh thôi, bệnh viện đó đã chuẩn bị sẵn sàng, sẽ lập tức cấp cứu. Sau đó, cô ấy liền khóc, một người nổi danh vô tư trong giới nghệ sĩ thoáng chốc liền đỏ mắt.

Trầm Khánh Khánh như nghe thấy lời cô ấy, lại như không nghe thấy, gương mặt trước sau không đổi, dường như đã mất hồn rồi. Sau khi xe cấp cứu chạy tới bệnh viện, viện trưởng tự mình đứng ở cửa, cùng với một đám bác sĩ mặc áo blouse trắng, bọn họ nhanh chóng nâng Trữ Mạt Ly lên giường bệnh. Trầm Khánh Khánh lão đảo đi sát theo sau, chen vào đám người nắm chặt tay anh không buông. Buổi tối ấy, trong bệnh viện như gặp đại địch, viện trưởng mở đường, chạy thẳng tới phòng phẫu thuật.

Quân Quân giữ chặt cô, đành nói: “Khánh Khánh, buông tay ra đi, tới phòng cấp cứu rồi.”

Trầm Khánh Khánh không hề động, nắm chặt bàn tay của Trữ Mạt Ly, ngón tay cô vẫn dán trên gân nơi cổ tay anh, cảm nhận mạch đập mỏng manh dưới da, mạch đập ấy như hòa vào nhịp tim cô, dường như nếu mạch không đập, tim của cô cũng chết đi theo nó.

“Việc này không được chậm trễ, cô Trầm mau để chúng tôi phẫu thuật.” Viện trưởng lo lắng nói.

“Phải cứu anh ấy.”

“Chúng tôi sẽ gắng hết sức.”

“Phải cứu anh ấy.”

“Chúng tôi nhất định sẽ gắng hết sức.”

“Tôi không cần các người hết sức, tôi cần các người cứu sống anh ấy!”

Cô đột nhiên quát lớn, cả hành lang chỉ có tiếng nói của cô quanh quẩn trong không trung, đèn cấp cứu sáng trưng trên đỉnh đầu bỗng ngừng một chút, mọi thứ yên tĩnh.

Cô buông tay, nhìn Trữ Mạt Ly bị đẩy vào phòng phẫu thuật. Anh nằm trên giường bệnh, khuôn mặt lạnh như băng như vậy, đã không còn sức sống, giống như một giấy trước anh còn bức bối nhàu mảy vì cô, nhưng giấy tiếp theo anh đã biến mất ở cửa phòng cấp cứu.

Thật lâu, cũng chưa có ai dám tiến lên gọi Trần Khánh Khánh, Quân Quân đứng cạnh cô muốn nói điều gì, nhưng lại ngậm miệng, Kiều Hàn Thâm thâm trầm nghiêm mặt vô bả vai cô ấy. Ada và Thuyền Trưởng bị dọa đến choáng váng, Ted nghe tin đã chạy tới rồi, hoảng sợ đến mức đeo lệch cả gọng kính, sắc mặt cậu ta trắng bệch, chân chạy tới cửa phòng cấp cứu, gấp đến mức giọng nói cũng thay đổi: “Tình hình thế nào...”

Còn chưa nói xong liền thấy bóng Trần Khánh Khánh vẫn không nhúc nhích, cậu ta bỗng lặng im.

Trần Khánh Khánh như hóa đá, dờ dẫm đứng trước cửa phòng cấp cứu, mắt nhìn cửa phòng đó, không biết nghĩ cái gì. Bỗng nhiên, cô lão đảo quỳ xuống đất, nôn đến long trời lở đất, như muốn nôn cả dạ dày, nôn ra tơ máu, một khắc đó, cô ngã xuống mặt đất mất đi tri giác.

Trong phòng gió mát nhẹ thổi, nhiệt độ cao đến dọa người, Trần Khánh Khánh cuộn tròn mềm mại, đầu đổ mồ hôi. Cô mơ màng nghe bên tai có tiếng người nói chuyện, câu được câu không, cô cố gắng muốn nghe xem bọn họ đang nói cái gì, lại không nghe rõ chữ nào. Cô vùng vẫy một hồi, mí mắt bỗng mở vài khe nhỏ, ánh sáng chói mắt khiến cô đột nhiên rơi lệ, qua một lát mới dần mở mắt ra.

“Tĩnh rồi.”

Không biết ai nói một câu, lập tức, năm sáu khuôn mặt xuất hiện trước mặt cô.

“Khánh Khánh, cảm thấy thế nào? Có choáng không, còn buồn nôn không?” Trên mặt Quân Quân viết vài chữ vội vàng lo lắng, đôi mắt to đã đỏ hồng.

Trần Khánh Khánh lắc đầu nhẹ nhẹ.

“Bác sĩ đã kiểm tra rồi, em quá sợ hãi thôi, yên tâm, đứa bé không sao.” Đáy mắt Ted phát sáng, cười cười nói với cô như ngày trước.

Trần Khánh Khánh gật đầu nhẹ nhẹ.

Cô có hơi chần chừ, tim đập thành thịch, ai nói cho cô đã xảy ra chuyện gì không, ý thức cô quá rối loạn, không rõ ràng.

Là chuyện gì xảy ra?

“Khánh Khánh?”

Trần Khánh Khánh đưa mắt nhìn về phía Quân Quân, dưới lớp trang điểm dày đậm của cô là vẻ tiêu tụy, đang cố gắng chịu đựng cái gì, cô liếc mắt nhìn Ted, đối phương nghiêm trọng gật đầu, cô lại cúi đầu nhìn vào ánh mắt mờ mịt của Trần Khánh Khánh, cố gắng giữ bản thân bình tĩnh, nói: “Khánh Khánh, lát nữa cậu nhất định phải bình tĩnh, nghe tớ nói hết lời.”

Trần Khánh Khánh nhàu mảy, trong mắt nổi lên sương mù dày đặc.

“Cậu đừng sợ, chúng tớ sẽ ở bên cậu.” Đối mặt với ánh mắt của Trần Khánh Khánh, cổ họng Quân Quân nghẹn ngào, suýt nữa không nói nên lời, “Khánh Khánh... Phẫu thuật xong rồi, cậu phải chuẩn bị tâm lý... Người đã cướp về được, nhưng mà, rơi vào hôn mê sâu.”

Ánh mắt Trần Khánh Khánh đột nhiên chuyển biến, màn sương mù dày đặc trong nháy mắt trở thành sóng to gió lớn. Cô không biết lấy đâu ra sức lực, đột ngột xoay người ngồi dậy, suýt ngã xuống giường, nhưng còn chưa đứng vững đã lao về phía cửa.

Quân Quân kinh hãi: “Khánh Khánh!”

Có người đã chặn ở cửa ôm chặt lấy cô, không để cô nhúc nhích.

“Buông!”

“Em bình tĩnh một chút.” Quý Hàm giữ chặt vai cô không cho cô làm loạn.

Hai mắt Trần Khánh Khánh đỏ thẫm, như phát điên đấm đá Quý Hàm, Quý Hàm nghiêm mặt mặc cô nổi điên, cô bỗng cúi xuống độc ác cắn mạnh vào cổ tay anh, Quý Hàm kêu lên một tiếng đau đớn, có giọt máu nhàn nhạt tràn ra từ răng Trần Khánh Khánh.

Những người khác rút cuộc cũng phản ứng lại, vội vàng tiến lên hỗ trợ đưa Trần Khánh Khánh lên giường.

Ada lệ rơi đầy mắt, ôm lấy Trần Khánh Khánh: “Chị Khánh Khánh, chị bình tĩnh một chút, bình tĩnh một chút.”

Quân Quân vội nói: “Khánh Khánh, bác sĩ nói ngôi thai của cậu bất thường, cậu không thể lộn xộn, sẽ làm đứa bé bị thương.”

Trần Khánh Khánh sững sờ, bỗng nhiên yên lặng.

Quý Hàm đứng ở cửa, một tay che miệng vết thương, mặt không đổi sắc nhìn Trần Khánh Khánh, trong mắt bỗng trào dâng đau xót.

Sau một hồi im lặng, Ted ngồi bên giường, đối mặt với Trần Khánh Khánh, đưa tay vuốt mái tóc ngắn của cô, nói: “Bên ngoài bây giờ rất loạn, phóng viên đều đến đây, em không thể đi ra ngoài với cái dạng này, em không thể gục ngã, em là Trần Khánh Khánh, Mạt Ly... chắc chắn không muốn thấy em thế này.”

Mi mắt Trần Khánh Khánh giật giật, im lặng nhìn Ted, ánh mắt của cô làm người ta thật sợ hãi, giống như không thể nhìn thấy ngày mai, một mảnh mù mịt.

“Anh ấy nói anh ấy phải nói chuyện với em, em nói em không muốn nhìn thấy anh ấy.”

Ted sững sờ, cổ họng lặn lộn một vòng, giữ trầm mặc.

Tất cả mọi người trầm mặc.

“Em cảnh cáo anh ấy không được đến gần em, không được đến gần em.”

Trần Khánh Khánh che mặt, bỗng nhiên thở gấp, giống như cá sắp chết vì mất nước, cúi đầu phát ra âm thanh nghẹn ngào trong cổ họng.

Ted ôm chặt cô, nhẹ nhàng vỗ lưng cô, nước mắt vòng quanh hốc mắt: “Khánh Khánh, người còn sống, vẫn còn hy vọng.”

Khi Trần Khánh Khánh ra khỏi phòng bệnh, trừ một chút tơ máu trong ánh mắt, trên mặt không có biểu tình gì, cô lạnh lẽo như băng, thần sắc vô cùng trấn định, vậy nên không nhìn kỹ thì không thể phát hiện mỗi bước chân là mỗi lần cô rùng mình một cái, cô cứ như vậy đi theo Quý Hàm đến phòng bệnh theo dõi đặc biệt.

Khi đến phòng bệnh, Quý Hàm quay đầu lại nhắc nhở cô: “Anh ấy vẫn chưa vượt qua giai đoạn nguy hiểm, em chỉ có thể đứng ngoài nhìn.”

Trần Khánh Khánh nhìn cánh cửa phòng bên kia, khẽ gật đầu.

Hai người đứng ngoài cửa, tay Quý Hàm đã đặt ở nắm tay trước cửa, Trần Khánh Khánh đứng im không nhúc nhích, anh đợi một chút, mãi đến khi cô hít sâu một hơi, gật đầu, anh mới mở cửa ra.

Bên trong là một cảnh tượng bận rộn, vài bác sĩ chính đang vây quanh một chỗ không biết thảo luận cái gì, vẻ mặt đều rất nghiêm trọng, nhóm y tá nhẹ nhàng thu dọn dụng cụ y tế.

Cách tám thủy tinh, Trần Khánh Khánh rút cuộc thấy Trữ Mạt Ly. Trong khoảnh khắc này, trái tim cô co rút đau đớn, tay vô thức níu chặt áo, nhắm mắt một lúc mới dám đi nhìn. Người trên giường bệnh có thật là Trữ Mạt Ly không, vì sao cô không thấy khuôn mặt anh tuấn của anh? Nhiều ống cắm trên người anh như vậy, chắc là anh đau lắm?

“Toàn thân nhiều chỗ gãy xương, xương sườn là nghiêm trọng nhất, nhưng may mắn không chọc thủng phổi, không mất máu quá nhiều, đầu đã bị thương nặng, cần kiểm tra thêm mới có thể biết mức độ tổn thương...” Quý Hàm cố hết sức thuật lại đơn giản thương tích, lo lắng cho tâm trạng Trầm Khánh Khánh, cũng bớt đi vài phần.

Trầm Khánh Khánh chỉ khẽ gật đầu, sau khi cô ra khỏi phòng bệnh thì không nói một câu, trừ gật đầu vẫn là gật đầu, Quý Hàm không biết rốt cuộc cô có nghe thấy không, hay chỉ là hành vi vô thức. Ánh mắt anh phức tạp đặt trên sườn mặt mặt tái nhợt của cô, dường như qua một đêm đã gãy đi rất nhiều, mới vừa rồi còn sợ hãi hốt hoảng, anh chưa từng thấy cô như vậy, dù cái đêm mẹ cô qua đời, cô cũng không bị thương như vậy. Anh cúi đầu, hàng mi dài che dấu ánh mắt, chân tình của Trầm Khánh Khánh, thu lại rồi sẽ không cho đi nữa, nếu đã tiếp nhận sẽ toàn tâm toàn ý, khỏe môi anh mỉm cười đầy đau khổ.

“Em nghỉ...”

Trầm Khánh Khánh bỗng lên tiếng, Quý Hàm nghe tiếng nói liền ngẩng đầu, thấy cô gần như dán cả người trên miếng kính, mặc dù cố gắng khống chế, giọng nói vẫn run rẩy như trước: “Năm ấy em bị tai nạn giao thông đau lắm, xương cốt toàn thân như nứt ra, một mình em là đủ rồi, vì sao anh ấy cũng như vậy chứ?”

Quý Hàm sững sốt, yết hầu lặn lội vài vòng, có điều lời muốn nói lại ép trở vào, muốn nói lại thôi, anh vẫn nên không nói gì hơn.

“Anh ấy sẽ tỉnh lại, phải không?”

Không phải cô nói cho anh nghe, mà là cần một lời khẳng định, bất luận là ai.

Anh cúi đầu đáp lại: “Sẽ.” Qua một lúc, còn nói thêm, “Anh ấy sẽ tỉnh lại.”

Một đêm dày vò, tất cả mọi người đều kiệt sức, nhóm bác sĩ vẫn không dám sơ suất, luôn quan sát tình hình của Trữ Mạt Ly, bọn họ cũng không dám nói nhiều với Trầm Khánh Khánh, sợ cô không tiếp nhận được, nói về vết thương cũng không khác Quý Hàm là mấy, còn khuyên cô không phải lo lắng, lời này nói ra cũng rất gượng gạo, nhưng chung quy vẫn tốt hơn nói thật.

Bầu trời xa xa dần sáng, rốt cuộc cái đêm làm người ta tuyệt vọng đã là quá khứ, mọi người đều khuyên Trầm Khánh Khánh phải nghỉ ngơi, cô không được xanh xao như vậy, hơn nữa cũng không thể giúp gì cho việc chữa trị, cô còn phải đối mặt với rất nhiều phóng viên truyền thông, chưa tới hai ngày nữa, chắc chắn Trữ Phong sẽ tới, đến lúc đó phong ba bão táp, gió tanh mưa máu như thế nào, không ai đoán được.

“Chị Khánh Khánh, chị ăn một chút đi.”

Trầm Khánh Khánh lắc đầu.

“Chị không muốn, cũng phải muốn ăn, bây giờ Trữ tổng như vậy...” Ada cắn cắn môi, “Liều Liều chỉ có chị chăm sóc. Còn có đứa bé trong bụng chị, chị không đói bụng, đứa bé cũng sẽ đói.”

Những lời này là Ted dạy cho cô, cậu ta biết rõ, nếu Trữ Mạt Ly suy sụp, Trầm Khánh Khánh sẽ suy sụp theo, chỉ có lấy đứa bé khuyên cô, cô mới không gục ngã.

Đôi mắt Trầm Khánh Khánh như sương tuyết kết băng rốt cuộc cũng có động tĩnh, sau một lúc lâu, yên lặng xoay người: “Đưa chị.”

Đúng vậy, cô có thể để mặc bản thân, nhưng không thể không quan tâm đứa bé, hai đứa con, một đứa còn không biết ba mình đang cận kề nguy hiểm, một đứa chưa ra đời đã bị mẹ hoảng sợ liên lụy tới.

Thật ra cô cũng không ăn uống được gì, ngồi bên ngoài hành lang miễn cưỡng ăn hết mấy miếng Ada mang tới. Còn chưa ăn được ba miếng, dạ dày đã thấy buồn nôn, Trầm Khánh Khánh vội vàng chạy đến toilet nôn một hồi. Sau khi nôn xong, cô liếc mượng hắt nước lạnh lên mặt mình, làm đầu óc tỉnh táo lại, nhìn bản thân trong gương một hồi lâu, ánh mắt sững sờ, đờm đau buồn.

Người có thể làm nhiều chuyện tùy hứng, nhưng quá tùy hứng sẽ gặp báo ứng. Nếu sớm biết đánh mất sẽ đau khổ nhường nào, thì sao trước đây lại gây sự cho người. Nếu một người đàn ông có thể chết vì bạn, như vậy thì hà cớ gì lại không tin anh ấy yêu bạn, nếu yêu bạn, sao lại không thương con bạn? Anh nói không giữ đứa bé, chắc chắn có lý do, nếu cô đồng ý ngồi xuống nghe anh nói, có phải sẽ không như bây giờ không?

Trầm Khánh Khánh lại tát một vốc nước lên mặt.

Khi Trầm Khánh Khánh ra khỏi toilet đi qua toilet nam, bỗng nghe thấy hai giọng nói nam quen thuộc, nghe kỹ thì nhận ra đúng là Ted và Quý Hàm.

Sao hai người kia lại ở cùng nhau?

Lúc này không có ai đi tới, Trầm Khánh Khánh đứng ngoài cửa, có thể nghe rõ ràng cuộc nói chuyện bên trong.

“Anh tìm tôi muốn hỏi chuyện gì?”

Là giọng của Ted.

Giọng nói Quý Hàm trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên: “Nghe nói anh theo Trữ Mạt Ly mười mấy năm, hai năm này lại ở bên người Trầm Khánh Khánh.”

“Phải thì đã sao?” Ted luôn luôn không thể thích Quý Hàm, lúc này khẩu khí cũng không được tốt lắm.

“Trong lòng tôi, vẫn có một bí mật hoặc có thể nói là một mối nghi ngờ. Nhưng gần đây tôi nghĩ đi nghĩ lại, dường như đã tìm ra sự thật.”

Ted không lên tiếng, Quý Hàm liền nói tiếp: “Khi tôi quen biết Trầm Khánh Khánh, cô ấy 19 tuổi, người khác đều nói rằng năm đó cô ấy bị tai nạn giao thông, chính cô ấy cũng không ấn tượng gì với phần ký ức kia, nhưng mẹ cô ấy đã nói như vậy, bác sĩ nói như vậy, dường như cô ấy thật sự nghĩ rằng có phần ký ức ấy, luôn tưởng mình bị xe đâm.”

Ngừng một lúc, Ted hơi cao giọng: “Anh còn biết cái gì?”

“Khi vừa quen cô ấy thì tôi không biết bất cứ chuyện gì, năm thứ hai chúng tôi chính thức hẹn hò, tôi quay lại thăm vị bác sĩ hướng dẫn tôi thực tập, ông vô tình nhắc lại người ông cứu năm đó lại trở thành bạn gái của tôi. Nhất thời ông không chú ý, đã nói...” Quý Hàm dừng một chút, giọng nói lạnh thêm mấy độ, “Ông nói cô gái kia không thể là tai nạn giao thông đưa vào, cô ấy ngã từ tầng cao xuống bị thương, còn có cả dấu hiệu mới sinh non.”

Lời tác giả: có bạn nói cầu huyết, trong văn án tôi đây đã nói rồi đấy thôi, truyện này có cầu huyết, mọi người xem lúc có lúc không, ví dụ như mất thấy Trữ hoàng để ngã xuống Trầm Khánh Khánh sẽ nhớ lại, quá cầu huyết, tôi đây cũng không thích cầu huyết lắm, nếu như thế sẽ cầu huyết đến ngứa răng, tôi đây không thích. Cuối cùng, chúc tiết nguyên tiêu vui vẻ~ xem ra rất nhiều bạn sốt ruột, bây giờ giải thích một chút, truyện này kết thúc rất nhanh, thật sự rất nhanh, tuyệt đối nhanh hơn mọi người tưởng tượng. Cuối cùng tôi không thể không nói một câu: chuyện cũ nghĩ lại mà đau lòng, chúng ta nhìn về tương lai, tương lai tốt đẹp. Toàn văn hoàn... Nên nói hoàn thôi, mặc dù không dám nói văn phong của tôi thế nào, nhưng tôi vẫn luôn cố gắng hết sức trong từng câu chữ, cuối cùng, phải có trước có sau, nếu có bạn nóng vội không kiên nhẫn, có thể chờ sau khi kết thúc rồi đọc, rất thích~

51. Chương 67

Chương 67

Quý Hàm nói cô ngã từ tầng cao xuống bị thương, còn có dấu hiệu mới sinh non.

Ted im lặng lấy điều thuốc hút một hơi, nhẹ nhàng thở ra, sương khói lượn lờ trước mắt, khiến gương mặt cậu ta mờ ảo: “Sau đó?”

“Tôi không trực tiếp đi tìm, mà hỏi mẹ cô ấy, dĩ nhiên tôi thề cả đời này không nói ra, nói đó là quá khứ, là ác mộng mà chính cô ấy muốn quên đi. Tôi đã đồng ý. Rồi đi qua đời, cô ấy vào làng giải trí, nhưng khi đó quan hệ chúng tôi vẫn rất tốt. Chỉ là sau đó chúng tôi càng xa cách, Khánh Khánh vẫn không hiểu vì sao tôi không tin cô ấy, cô ấy không biết nguyên nhân, còn tôi thì biết rõ. Nói lại thấy buồn cười, chúng tôi yêu

nhau nhiều năm như vậy, chỉ có một lần chân chính vượt giới hạn, nhưng trong đêm ấy, ở thời khắc cuối cùng tôi đã buông tha. Vì tôi nghe thấy miệng cô ấy gọi tên một người, cô ấy gọi theo bản năng, tôi không nghe rõ là ai, nhưng tôi rất sợ hãi, tôi chợt nhận ra, dù cô ấy không nhớ, nhưng người kia vẫn luôn ở trong tiềm thức. Sau cái đêm đó, quan hệ giữa chúng tôi bắt đầu thay đổi.”

Quý Hàm nhìn văng thái dương ngoài cửa sổ, ánh mặt trời xuyên qua tầng mây nhưng không mang lại cho anh cảm giác ấm áp.

“Tôi vẫn không rõ vì sao Trữ Mạt Ly lại có định ý lớn với tôi như vậy, anh cũng thế. Ban đầu tôi chỉ đoán anh ta thích Khánh Khánh, nhưng rồi cuộc sau đó tôi suy nghĩ cẩn thận, hóa ra sự thật là như vậy, tôi không ngại lớn mật đoán một chút, đêm đó người Khánh Khánh gọi tên, là Trữ Mạt Ly, 19 tuổi cô ấy mang thai trước hôn nhân, đứa bé là của Trữ Mạt Ly, không biết giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì, tại sao bọn họ chia tay, cô ấy sinh non, rồi xảy ra chuyện, sau đó... mất trí nhớ.”

Có thể anh luôn lấy scandal trong làng giải trí làm cái cớ để cãi nhau, để chiến tranh lạnh, tất cả chỉ là ngụy trang. Một cô gái 19 tuổi, nếu không yêu, sao có thể liều lĩnh sinh con ột người đàn ông, anh không để ý quá khứ của cô, nhưng anh không thể không sợ có một ngày cô nhớ lại, rồi vứt bỏ anh. Có lẽ đàn ông cũng có giác quan thứ sáu, trong tiềm thức anh cũng không có hảo cảm gì với Trữ Mạt Ly, không thích cô ở trong chốn thị phi ấy, thậm chí mong cùng cô sống một cuộc đời đơn giản, hứa hẹn một tương lai hạnh phúc.

Giọng Ted nghe qua có phần chua xót, lại có phần tán thưởng: “Không ngờ, chỉ phỏng đoán mà anh có thể biết nhiều như vậy.”

Quý Hàm trầm giọng hỏi: “Nếu anh ta còn yêu, vì sao không sớm đi tìm, phải chờ đến tận bây giờ, vì sao lại không nói cô ấy biết sự thật, chẳng lẽ vì tự tôn đàn ông của anh ta?”

Ted hừ lạnh cười nói: “Anh không hiểu Mạt Ly. Anh ta làm như vậy đương nhiên có lý do riêng... Aizz, năm đó Mạt Ly cũng thật tồi. Anh nghĩ anh ta tình nguyện trở mặt nhìn Khánh Khánh ở bên anh sao? Đổi lại là tôi, tuyệt đối không nhịn được, nhưng anh ta nhịn, chẳng qua là hy vọng cô ấy có thể có được cuộc sống mới. Sau khi cô ấy gặp chuyện không may, mẹ cô ấy đưa cô ấy đến bệnh viện, còn sống chết không cho Mạt Ly gặp, nói anh ta hại con gái bà thê thảm, nếu Trữ Mạt Ly dám thăm Khánh Khánh, bà sẽ liều mạng với anh ta. Sau này mẹ cô ấy lại nói, Khánh Khánh đã quên anh ta rồi, chuyện này là đả kích lớn và cũng quá vô lý, Mạt Ly tất nhiên không tin, lén đi điều tra, rồi không thể không chấp nhận đây là sự thật.”

Ted chau mày hút hai điếu thuốc, dường như nhớ lại chuyện này khiến cậu ta rất khó chịu: “Nếu có thể đương nhiên Mạt Ly muốn nói cho cô ấy biết sự thật, nhưng đôi khi sự thật quá mức tàn khốc, quên đi thì tốt hơn. Lúc đó cô ấy bị Trữ Phong giam giữ, đứa bé sắp sinh, đau bụng sinh hai ngày hai đêm, không ai quan tâm, Trữ Phong ra lệnh dù cô ấy có chết cũng mặc kệ. Ngày đó, Mạt Ly cũng bị giam lại, hai người bị ngăn cách, anh ta không có cách nào cứu cô ấy.”

“Lúc đó cô ấy khóc đến mức nào, kêu đến mức nào, được cứu như thế nào, chúng tôi không thể biết, chỉ biết dưới tình thế cấp bách cũng dám nhảy từ cửa sổ tầng ba xuống để chạy trốn, may là cô ấy không chết, nhưng thương tích toàn thân, một thân đầy máu kéo lê khỏi nhà họ Trữ, còn chưa ra đến đường, Mạt Ly đã xuất hiện, nếu cô ấy chờ thêm một chút, có thể cũng không thê thảm như vậy. Khi ấy Mạt Ly rất sợ hãi, lần đầu tiên tôi thấy toàn thân anh ta run rẩy vì sợ hãi, mẹ cô ấy đã ở đó, không nói hai lời liền kéo cô ấy lên xe đến bệnh viện. Mẹ Trầm Khánh Khánh tàn nhẫn mắng chửi Mạt Ly, không cho anh ta đi theo, một mình chạy đến một bệnh viện nhỏ gần nhà, nhưng điều kiện bệnh viện quá kém, tình hình của Khánh Khánh rất nguy cấp, dù mê man nhưng cô ấy cũng vẫn kêu phải giữ đứa bé. Khi Mạt Ly đuổi tới, bác sĩ hỏi anh ta muốn giữ đứa bé hay giữ mẹ, thật gia nguyên tắc của bệnh viện thường là giữ người lớn, nhưng Khánh Khánh nhất quyết đòi giữ đứa bé. Lúc này chuyển viện cũng không kịp nữa, Mạt Ly chọn giữ người mẹ. Kỳ thực bất kể Mạt Ly chọn ai, đứa nhỏ cũng không giữ được, khi Khánh Khánh bị giam giữ đã bị người ta dùng thuốc, thể chất cô ấy cũng không tốt, sớm đã có dấu hiệu thai lưu, nhưng vì Mạt Ly dốc lòng chăm sóc, bây giờ lại trở mặt nhìn đứa bé không còn... Khi đó Khánh Khánh vẫn cố gắng giữ bản thân tỉnh táo, nhưng sau khi biết tình trạng này thì hoàn toàn sụp đổ, lâm vào trạng thái hôn mê, tính mạng bị đe dọa. Mẹ cô ấy đưa đến bệnh viện hàng đầu, sau khi cấp cứu, giữ được tính mạng, nhưng cô ấy đã quên phần ký ức có Trữ Mạt Ly. Đó cơ bản là cách nào bộ tự bảo vệ, dùng phương thức cực đoan nhất chống lại tổn thương.”

Quý Hàm run sợ thật lâu, có phần không tiếp nhận nổi, không nói nên lời: “Sao có thể như vậy...”

Ted cởi bỏ nỗi lòng tích tụ nhiều năm: “Tuy tôi cái gì cũng biết nhưng không thể nói, cũng rất đau khổ. Bây giờ thì anh biết rồi đấy, có rất nhiều chuyện không thể chỉ nhìn bề ngoài.”

“Tôi vẫn không rõ, ngay từ đầu nếu anh ta quyết định buông tha, vì sao sau này lại muốn theo đuổi cô ấy?”

“Bởi vì anh ta không ngờ cô ấy lại chủ động xuất hiện trước mặt mình, càng không ngờ anh khiến cô ấy đau lòng như vậy. Anh ta vẫn tỏ ra khó ưa, để Khánh Khánh chán ghét mình, vốn định cứ như thế, ngoài sáng thì đối nghịch với cô ấy rồi ngầm giúp cô ấy, nhưng anh ta không ngờ lại nhìn thấy cảnh mẹ anh ép cô ấy ly hôn. Tuy anh ta chán ghét anh, nhưng chưa từng nói xấu anh một câu trước mặt Khánh Khánh, Quý Hàm, anh đã không nắm chắc cơ hội, Mạt Ly sẽ không cho anh cơ hội thứ hai, nếu anh không thể, vậy thì anh ta thả mao hiểm, cũng muốn nhét cô ấy dưới cánh mình.”

“Tôi...” Sắc mặt Quý Hàm trắng bệch, nhất thời không thể nói nên lời, “Nhưng, khi đó Khánh Khánh vẫn không chịu nói rõ quan hệ giữa cô ấy và Trữ Mạt Ly, dù tôi hỏi thế nào thì cô ấy cũng giải thích không rõ ràng, rồi sau đó lại không thêm giải thích, rốt cuộc bọn họ có bí mật gì?”

“Này... Thôi, anh đã đoán được đến mức này, tôi cũng nói luôn cho anh, nhưng anh không được truyền ra ngoài. Thật ra hợp đồng kia chỉ là ngụy trang, anh có biết vì sao Trần Khánh Khánh muốn vào giới giải trí không?”

“Cô ấy nói cô ấy thích, mẹ cô ấy là diễn viên. Tôi cũng không tin lắm.”

“Đúng vậy, đó là giả thôi. Lý do chân chính là vì trả thù, chẳng qua trả thù thay mẹ cô ấy. Bà ấy bị Trữ Phong ruồng bỏ, không cam lòng, sau đó con gái mình lại bị con trai Trữ Phong tra tấn đến độ này, không khỏi muốn trả thù. Khánh Khánh bị mẹ cô ấy xui khiến, khi Trữ Phong còn trẻ quả thật rất phong lưu, nhưng có thể khẳng định Khánh Khánh không phải con gái ông ta, lúc ấy ông ta ở với mấy người phụ nữ, trong đó có một người thật sự sinh con, nhưng người này bị vợ Trữ Phong bịt miệng bằng tiền, đã cao chạy xa bay. Sau đó, Mạt Ly điều tra nhiều lần, rốt cuộc đã tìm được cô gái đó...”

Ted chợt ngậm miệng, quay đầu lại lạnh lùng nói: “Ai?”

Vừa rời cửa có động tĩnh, nếu là phóng viên thì phiền toái rồi. Ted đang muốn qua xem, người bên kia chủ động đứng lên, trong khoảnh khắc cậu ta nhìn thấy người nọ, cả người chao đảo, nháy mắt ngã ngửa trên mặt đất.

Trần Khánh Khánh đứng ở cửa, mặt cắt không còn giọt máu.

“Khánh Khánh... sao em lại?” Quý Hàm cũng hoảng sợ.

Trần Khánh Khánh nhìn qua kẻ bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xỉu, cô hỏi: “Tất cả đều là thật?”

Ted như bị đông lạnh, cứng ngắc tại chỗ không động đậy, Trữ Mạt Ly ngàn dặn vạn dặn không cho Trần Khánh Khánh biết sự thật, thế nhưng cậu ta đã nói hết sạch, nhưng cũng không lo, vấn đề là do bị nghe trộm!

“Khánh Khánh à...”

“Anh chỉ cần trả lời, phải hay không?”

Chuyện đã đến nước này, Ted chỉ có thể cắn răng nói: “Phải! Nhưng Khánh Khánh, Mạt Ly không nói em biết là vì em, sợ em khó khăn lắm mới...”

Trần Khánh Khánh mặt không đổi sắc cắt ngang cậu ta: “Ai là con gái Trữ Phong?”

“Hả? Cái này...”

“Là... An Thiên?”

Ted sợ hãi trừng lớn mắt.

“Em biết rồi.”

Trầm Khánh Khánh quay đầu bước đi, Ted sững sốt, còn chưa kịp lấy lại tinh thần, Quý Hàm đã đi trước một bước đuổi theo.

“Khánh Khánh, em đi đâu?”

Trầm Khánh Khánh hơi dừng bước, nói: “Anh yên tâm, em không sao. Em chỉ muốn, có người yên lặng một chút.”

Trầm Khánh Khánh đi đâu?

Chính cô cũng không biết, cô mượn Thuyền Trưởng chiếc áo khoác rồi lặng lẽ ra khỏi bệnh viện, bắt taxi, đi thẳng đến hướng bắc, sau đó dừng lại trước một căn nhà cũ nát.

Đây là nơi ở trước kia của cô và mẹ.

7 năm trước khi mẹ cô mất, lời trăng trối lúc lâm chung là nhất định phải lật đổ nhà họ Trữ, sau đó ôm mối hận ra đi.

Cũng là năm ấy, cô gánh trên vai trách nhiệm này đi tới Hoàn Nghệ, cô đến nơi của kẻ thù, nơi của Trữ Mạt Ly.

Trong mái hiên cổ xưa, mọi thứ vẫn vẹn nguyên như trong trí nhớ, vách tường bong ra từng mảng, nét vẽ xấu xí khó coi, cửa sắt trước nhà loang lổ. Trầm Khánh Khánh lấy trong túi ra một chiếc chìa khóa, lần đầu tiên trong 7 năm qua trở lại căn phòng cũ đã phủ bụi này.

Sau khi mẹ mất, cô từng thề, chỉ khi thành công mới có thể trở về báo hiếu, sau đó đường đường chính chính hạ táng mẹ mình.

Rồi khi ở bên Trữ Mạt Ly, cô áy náy, cô cảm thấy không còn mặt mũi nào về gặp mẹ.

Trong phòng ẩm ướt lại u tối, mùi vị len vào trong mũi khiến người ta ghê tởm. Trầm Khánh Khánh vào phòng mẹ, kéo rèm cửa sổ, bụi bặm tung bay trong ánh sáng mặt trời.

Cô lập tức đến trước một chiếc tủ, lấy ra một cái thùng, sau đó lấy từng vật cũ đặt ra. Đây là di vật của mẹ, năm đó chỉ thu dọn qua loa.

Cuốn sổ ghi lại địa chỉ những người bạn cũ, quần áo cũ, một cái ô, một hộp đựng trang sức xưa, mấy tập kịch bản... Sau đó cô đã tìm thấy thứ mà cô muốn tìm – một chiếc hộp bạc nhỏ với ba lớp khóa.

Năm đó mẹ nói đây là hồi ức của bà, không thể mở ra, sau khi bà qua đời, Trầm Khánh Khánh nghe lời giữ lại chiếc hộp, chưa từng mở một lần.

Cô tìm một cái búa, mở ra một khóa, hai khóa... ba khóa. Chiếc hộp trở nên méo mó, mép hộp đã hé mở.

Trầm Khánh Khánh nhắm mắt, hở hộp.

Trong chiếc hộp có rất nhiều những món đồ linh tinh, nhưng cô chưa nhìn bất cứ thứ gì, liếc mắt một cái đã thấy được món đồ đôi.

Một cái dây chuyền đập vào mắt, mặt dây chuyền là một hoa tai có hoa văn, hoa văn trên mặt này cô đã vô cùng quen thuộc, vì có người ngày nào cũng đeo nó.

Trầm Khánh Khánh ngã ngồi trên mặt đất, sững sờ nhìn chằm chằm chiếc hoa tai này, ngón tay như điện giật. Trái tim cũng run rẩy, ngón tay đã khẽ run, liền ấn ba lần lên chốt mở, rồi cuộc cũng mở được hoa tai.

Sau đó, cô thấy sườn mặt của Trữ Mạt Ly, đôi mắt say đắm, đang mỉm cười nhìn cô.

52. Chương 68

Chương 68

Khi Trần Khánh Khánh rời đi, cô lặng lẽ đứng trước di ảnh cùng hũ tro của mẹ, ánh mắt đậm đặc, sau đó ra khỏi căn phòng cũ.

Người trong bệnh viện đã hỗn loạn một hồi, không thấy Trần Khánh Khánh, sao có thể không thấy cô ấy chứ? Ted sốt ruột, trán đổ mồ hôi, tội anh đáng chết vạn lần, nếu Trần Khánh Khánh không may gặp chuyện gì, anh chắc chắn chết theo.

Quý Hàm trầm tĩnh nhìn cậu ta đứng ngồi không yên, đành nói: “Cô ấy sẽ không làm chuyện gì điên rồ.”

Ted bỏ kính xuống, nhúu mày: “Sao anh biết?”

“Vì cô ấy là Trần Khánh Khánh.”

Trần Khánh Khánh không ngốc, cô ấy có đầu óc.

Lúc này, giọng nói vui mừng của Ada vang tới: “Khánh Khánh... chị Khánh Khánh đã về!”

Trần Khánh Khánh thuận tay cởi áo khoác của Thuyền Trưởng, đi thẳng tới, sắc mặt tiêu tụy, nhưng vô cùng bình tĩnh.

“Khánh Khánh?” Ted thử gọi cô một tiếng.

Trần Khánh Khánh không dừng bước, đi đến phòng theo dõi đặc biệt: “Tình trạng của Mạt Ly thế nào rồi?”

Ted sửng sốt, đi theo sau cô: “Tạm thời thì ổn định.”

Trần Khánh Khánh đẩy cửa đi vào, Quân Quân đang ở bên trong, quay lại nhìn thấy cô, đôi mắt lập tức đỏ lên, chạy tới ôm cô: “Cậu muốn dọa người sao? Tự đứng lại chơi trò mất tích.”

Trần Khánh Khánh quay lại ôm cô, không nói gì.

“Mình giúp cậu trông Trữ Mạt Ly, anh ấy đến giờ vẫn ổn.”

“Cảm ơn. Cậu đi diễn về cũng chưa được nghỉ ngơi, về nhà tắm rửa rồi ngủ một giấc đi.”

“Mình ở lại với cậu.”

“Có nhiều người bên mình như vậy, mình không sao đâu. Mình bây giờ, rất dũng cảm.”

Quân Quân đi rồi, Ted tiến vào, hai người đứng cạnh nhau, im lặng nhìn Trữ Mạt Ly.

“Anh biết em khó có thể chấp nhận được nhiều chuyện như vậy, trong hoàn cảnh như bây giờ, anh thật sự không biết nên nói điều gì...” Ted gấp gấp đến mức nói năng hơi lộn xộn.

Trần Khánh Khánh hờ hững nói: “Anh thấy em giống như người không thể chấp nhận được sao?”

Ted quay lại nhìn cô, thấy cô thật sự bình tĩnh, ít nhất cô không mất khống chế giữ anh không buông, chất vấn lời nói dối của họ. Ted cho rằng, với tính cách của Trần Khánh Khánh thì chắc chắn sẽ nổi giận, cô không thể chấp nhận sự thật này. Dù đối phương có như thế nào đi nữa, bất cứ ai bị giấu diếm gần 10 năm, cũng không thể chịu nổi. Thử đặt mình trong hoàn cảnh ấy, mọi người xung quanh đều là người quen trong “quá khứ”, biết tất cả về mình, lại im lặng sắm vai người xa lạ, làm quen thêm lần nữa, mà bản thân luôn không biết chút gì, tới bây giờ vẫn không hiểu những cảm xúc khác lạ bất chợt lóe lên trong mắt họ. Sau khi lớp nguy trang bong ra từng mảng, cũng là lúc mọi chuyện sáng tỏ, rốt cuộc thì dễ chịu hay là hận, hay chỉ có đau lòng?

Nhưng Trần Khánh Khánh nghĩ rằng, nếu hai ngày trước cô biết chuyện này, cô chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua, có thể không chấp nhận được tình yêu như vậy, chiến tranh lạnh giữa bọn họ sẽ căng thẳng hơn. Nhưng, bây giờ thì cô muốn giận cũng không được. Người ấy còn đang nằm trên giường, tính mạng có thể nguy hiểm bất cứ lúc nào, chỉ cần nghĩ tới sẽ không thể nhìn thấy Trữ Mạt Ly, cuộc đời cô không còn

bóng dáng anh, cô không thể không sợ hãi. Vậy nên, khi biết chuyện này, phần kỷ ức trong quá khứ mà cô lựa chọn quên đi, thật sự không đáng nhắc tới.

Đúng vậy, nếu anh có thể tỉnh lại, cô có thể không để ý bất cứ chuyện gì, cô chỉ cần anh bình an tỉnh lại.

“Mạt Ly thật sự yêu em, anh đứng giữa hai người nhiều năm như vậy cũng rất khó xử, nhưng, anh cũng đồng ý với việc làm của anh ấy, chỉ ít có thể giúp em vui vẻ.”

“Thật ra tháng trước anh ấy đã quyết định nói một phần sự thật cho em biết, anh ấy lo lắng sức khỏe của em, vì sợ em lại chịu tổn thương như ngày trước nên mới không muốn giữ đứa bé, cơ thể của em không thích hợp sinh con. Nhưng sau đó anh ấy đã thông suốt, nếu giấu em mà khiến em khó chịu như vậy, thì thà giải thích với em, nhưng không ngờ em không muốn gặp anh ấy, lại không ngờ anh ấy chưa kịp nói liền...”

“Khánh Khánh, em cũng đừng trách anh ấy chuyện về An Thiển. Anh ấy yêu cầu em giữ bí mật về hợp đồng vốn không phải vì thân phận mình hay vì tài sản nhà họ Trữ, anh ấy chỉ không muốn em biết mẹ em gạt em, em chắc chắn sẽ bị tổn thương. Anh ấy bảo vệ em, dù tìm thấy An Thiển cũng không báo với ông Trữ, còn che dấu thân thể của An Thiển, không để ông Trữ phát hiện. Nhưng như vậy sẽ thiệt thòi cho An Thiển, vậy nên đôi khi phải giúp cô ta một chút, bù đắp phần nào.”

“Liều Liều... Em cũng không nhớ nó. Đứa bé ấy cũng là ngày đó vừa ý em, con bé là cô nhi được Mạt Ly giúp đỡ, em tình cờ nhìn thấy tấm ảnh chụp con bé, cười nói nó rất giống anh ấy, em muốn con em sau này cũng xinh đẹp như vậy. Chỉ thuận miệng nói một câu, nhưng sau khi em gặp chuyện không may, Mạt Ly liền rời khỏi làng giải trí, lặng lẽ nhận nuôi Liều Liều, yêu thương con bé. Khi đó em ở bên Quý Hàm, đứa bé ấy là nơi gửi gắm ý chí duy nhất của Trữ Mạt Ly.”

“Khánh Khánh... Anh thật sự... chưa thấy có người đàn ông nào có thể yêu một cô gái đến như vậy...”

Ted nói đến lời cuối rồi không kìm nén được ghen ngào thành tiếng, anh biết điều này thật mất mặt, nhưng không còn cách nào nữa, đặt trong lòng nhiều năm như vậy, rốt cuộc đã được tỏ bày, Mạt Ly không nói gì, thì anh sẽ nói thay, Mạt Ly đau khổ cũng không khóc, vậy thì anh sẽ khóc thay.

Từ đầu đến cuối Trầm Khánh Khánh không nói một lời, sắc mặt cô trắng bệch, đứng im không nhúc nhích, như một bức tượng.

Rất lâu sau đó, Ted đã lau khô nước mắt, Trầm Khánh Khánh bỗng khẽ nói: “Cuối cùng thì em cũng đã hiểu câu nói ngày trước anh nói với em.”

Ted sững sốt: “Cái gì?”

“Anh nói, sao em biết trong thế giới này không có ai lặng lẽ trả giá tất cả vì em, chỉ đơn giản mong em hạnh phúc?”

Trầm Khánh Khánh bỗng mỉm cười, đôi mắt mờ sương, khó nén vẻ đau đớn.

Cô nên cảm thấy vui vẻ, không phải sao, cô từng ghen tị chuyện trong lòng anh luôn có bóng hình vợ cũ, vì thế đêm ngày rối bời bất an, còn bị An Thiển đâm một dao, thật ra cô để tâm đến lời cô ta, nhưng như Trữ Mạt Ly đã nói, cho tới bây giờ cô cũng phải thế thân, cô là Trầm Khánh Khánh độc nhất vô nhị.

Đối mặt với tình yêu sâu đậm này, ngoại trừ việc đặt mình vào vị trí của anh, lấy yêu đổi yêu, thật sự không thể hồi báo.

Bỗng nhiên, máy theo dõi bên cạnh Trữ Mạt Ly vang lên âm thanh chói tai, trên màn hình phút chốc xuất hiện những đường cong rối loạn, vài bác sĩ y tá nhanh chân chạy tới. Máu toàn thân Trầm Khánh Khánh dồn hết lên não, mắt nhìn đám bác sĩ đang vây quanh Trữ Mạt Ly cấp cứu cho anh.

“Sao có thể như vậy, rốt cuộc là làm sao vậy?”

Trầm Khánh Khánh gần như dán cả người lên tấm kính, hoảng sợ nhìn cảnh tượng đang giành giật từng giây từng phút bên trong, chỉ thấy hai chân như nhũn ra, dường như cả người đều rơi rụng.

Quý Hàm đã tới, nhìn khuôn mặt sợ hãi của Trầm Khánh Khánh, đi tới dịu cô dậy: “Anh ấy vẫn chưa qua khỏi giai đoạn nguy hiểm, xuất hiện bất ổn là chuyện bình thường, đừng lo lắng quá, bác sĩ sẽ nghĩ cách.”

Có lẽ sự bình tĩnh của Quý Hàm đã cho Trầm Khánh Khánh sức mạnh, cô thở sâu, dần bình tĩnh lại.

Đúng lúc này, Ada đi vào, khuôn mặt lo lắng: “Chị Khánh Khánh”.

Ánh mắt Trầm Khánh Khánh chưa từng rời khỏi Trữ Mạt Ly, trái tim đặt cả ở đó, nên không nghe thấy Ada nói.

Ada đành nói to hơn: “Chị Khánh Khánh, dì giúp việc đưa Liễu Liễu đến.”

Trầm Khánh Khánh ngạc nhiên, bỗng quay đầu lại: “Em nói gì?”

“Sáng sớm Liễu Liễu đã âm ỉ muốn tìm ba, không chịu đến trường.”

Ted hoảng hốt: “Bà ấy điên rồi sao, đã bảo không được nói cho con bé rồi, bảo bà ấy giữ Liễu Liễu lại!”

Ada rất bất đắc dĩ: “Liễu Liễu khóc dữ lắm, không ngăn được.”

Đầu Trầm Khánh Khánh nhất thời như muốn nứt ra, tình trạng Trữ Mạt Ly bên này đang nguy kịch, Liễu Liễu bên kia lại đến, cô nhìn mọi người đang cấp cứu cho Trữ Mạt Ly, trái tim như bị dao cắt, vô cùng giãy dụa, một lát sau, cắn chặt răng, nói: “Con bé đâu?”

“Bé ở ngay bên ngoài.”

Trầm Khánh Khánh bước nhanh ra ngoài, quả nhiên, dì giúp việc đã mang Liễu Liễu đứng bên hành lang, Liễu Liễu khóc đến sưng cả mắt, thân thể nhỏ bé không ngừng nức nở.

Rốt cuộc sao lại thế này?

Dì giúp việc thấy Trầm Khánh Khánh, lập tức lo lắng nói: “Cô Trầm, tôi thật sự không còn cách nào, sáng nay có người gọi điện thoại đến nhà, tôi ở phòng bếp làm bữa sáng nên không nghe được, bảo Liễu Liễu nhận điện thoại, ai ngờ là phóng viên gọi tới, vừa mở miệng đã hỏi chuyện ngài Trữ nhập viện. Sau đó tôi nói thế nào cũng không được, Liễu Liễu nằng nặc đòi đến gặp ba.”

Trầm Khánh Khánh phát phát tay đầy phiền toái: “Tôi biết rồi.”

“Dì Khánh Khánh!” Liễu Liễu bỗng vùng khỏi tay người giúp việc nhào về phía Trầm Khánh Khánh, đôi mắt hồng hồng ngược nhìn cô, “Ba ba đâu, ba ba ở đâu?”

Trầm Khánh Khánh gượng cười, cô ngồi xuống đưa tay lau đi nước mắt trên mặt Liễu Liễu, dịu dàng nói: “Liễu Liễu đừng sợ, ba ba ở đây, ba con đang bị thương.”

“Con muốn gặp ba ba.”

Trữ Mạt Ly đang cấp cứu bên trong, cô không giúp được chuyện gì, như một phạm nhân chờ tuyên án, khi chỉ có một mình, cô có thể yếu ớt, sợ hãi. Nhưng ở trước mặt trẻ con, cô là người lớn, cũng là chỗ dựa duy nhất của đứa bé này, cảm xúc của cô sẽ ảnh hưởng tới bé, vậy nên dù có rất nhiều khó khăn, bọn họ vẫn muốn giấu đi nỗi lo sợ của mình.

“Liễu Liễu, ngoan, bây giờ ba ba đang mệt, nên ngủ rồi, chúng ta không nên đi quấy rầy ba, phải không?”

Liễu Liễu lắc đầu như trống bỏi: “Dì Khánh Khánh, bọn họ nói ba ba bị xe tông, ba ba sẽ chết phải không?”

“Ai nói vậy, nói vậy!” Trầm Khánh Khánh hù dọa, “Ba con chắc chắn sẽ không có chuyện gì, ba yêu con như vậy, sao có thể rời xa con được.”

Liễu Liễu ghen ngào thở gấp: “Dì Khánh Khánh, con sợ lắm.”

“Đừng sợ, đừng sợ.” Trầm Khánh Khánh ôm bé vào lòng, ôm thật chặt, vỗ vỗ lên tấm lưng nhỏ bé yếu ớt, hít sâu một hơi, kìm nén sự run rẩy của bản thân, nói, “Có dì đây, dì ở đây rồi, dì sẽ luôn bên con.”

Quá tang ba bận, đôi mắt Trầm Khánh Khánh lại đỏ lên, vừa hồng vừa đỏ.

Mọi người bên cạnh thấy đều không khỏi xót xa, Ted không đành lòng nhìn nữa, Quý Hàm đứng cách đó không xa, nhìn Trầm Khánh Khánh ôm Liễu Liễu, mắt hơi buồn xuống.

Chỉ chốc lát, chủ nhiệm Diệp phẫu thuật cho Trữ Mạt Ly đi ra khỏi phòng theo dõi, Trần Khánh Khánh giao Liễu Liễu cho dì giúp việc, mặc dù cô rất muốn chạy thẳng vào trong, nhưng vẫn cố gắng bình tĩnh đến bên cạnh bác sĩ. Chủ nhiệm Diệp không nói nhiều lời, chỉ nói lần này an toàn. Trần Khánh Khánh thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười gượng gạo.

Nhưng, không đợi cô kịp lấy lại tinh thần, đầu hành lang bên kia bỗng xôn xao. Trần Khánh Khánh vừa nghe tiếng, lập tức quay đầu nhìn lại, không khỏi sửng sốt.

Có mấy người đang bước nhanh về đây, đi đầu trước là một người đàn ông mặc áo bành tô màu lúa mạch, thoát nhìn khoảng năm mươi tuổi, phong thái hiên ngang, khuôn mặt âm trầm lạnh lẽo, sau ông ta là vài người áo đen, ngay cả viện trưởng, phó viện trưởng cũng theo sau. Mà Trần Khánh Khánh lại nhận ra hai người đi bên cạnh ông ta, một người chau mày, khuôn mặt nghiêm túc, một người nắm chặt khăn tay không ngừng lau nước mắt.

Niép Bạch, Trữ phu nhân, còn có An Thiển đi bên cạnh.

Như vậy, không cần nói cũng biết thân phận của người đàn ông kia.

Trần Khánh Khánh bất giác đứng thẳng, lạnh lùng nhìn ông ta đi tới bên này. Nhất thời, bên ngoài hành lang, trừ tiếng bước chân thì không còn âm thanh nào khác.

Nhưng, đang lúc Trần Khánh Khánh chuẩn bị mướn phần sức mạnh đón địch, người đàn ông kia bước qua không chớp mắt, đi thẳng vào phòng theo dõi, cô giống như người vô hình, hoàn toàn bị gạt qua, không, ngay cả Liễu Liễu ông ta cũng chưa nhìn một cái, Liễu Liễu nhìn thấy ông ta thì sợ hãi trốn sau người giúp việc. Ngược lại An Thiển lặng lẽ nhìn cô một cái, rồi lại lập tức quay đi.

Ted đến bên cạnh cô, nghiêng răng nói: “Khánh Khánh, người kia chính là Trữ Phong.” Nói xong lại lo lắng nhìn Trần Khánh Khánh, “Chuyện này chỉ sợ phiền phức lớn rồi.”

“Hừ.” Trần Khánh Khánh cười lạnh, “Thoạt nhìn chỉ là cầm thú không hơn.”

Trần Khánh Khánh khuyên nhủ Liễu Liễu về nhà, bản thân ở lại chờ ác chiến phía sau. Trữ Phong vẫn ở bên trong, mấy người áo đen đứng canh ở cửa, không cho ai lại gần. Trần Khánh Khánh bị ngăn ngoài cửa, cô cũng không kích động xông vào, mà chỉ ngồi ở băng ghế bên ngoài.

Thuyền Trưởng vội vàng chạy tới nói: “Phóng viên bên ngoài vây quanh tầng tầng lớp lớp, làm sao bây giờ?”

“Một đám ruồi bọ, đuổi mãi không đi.” Ted lạnh lùng, “Anh đi đối phó.”

“Khoan đã.” Trần Khánh Khánh gọi Ted lại, “Em đi.”

Trần Khánh Khánh còn chưa đứng lên, Trữ Phong đột nhiên đi tới, sau đó vẫn là cái vẻ độc tôn kia, lập tức đi vào thang máy. Trần Khánh Khánh không cần suy nghĩ liền đuổi theo, nhưng bị mấy người áo đen ngăn lại, Trữ Phong cùng Trữ phu nhân và An Thiển đi vào thang máy, tầm mắt ông ta lướt qua khuôn mặt Trần Khánh Khánh, không cảm xúc, sau đó, cửa thang máy đóng lại.

Trần Khánh Khánh có dự cảm không lành, lập tức quay lưng chạy về cửa thoát hiểm.

“Khánh Khánh, có chuyện gì?” Ted chạy theo sau cô.

Trần Khánh Khánh vừa ôm bụng vừa chạy: “Hình như Trữ Phong đi gặp phóng viên.”

Phòng bệnh ở tầng 11, khi Trần Khánh Khánh chạy xuống tầng 1 thì đã mồ hôi nhễ nhại, rất khó thở. Cô không kịp dừng lại, chạy đến cửa lớn bệnh viện, nơi đó đã bị người ta vây chặt như nêm cối, vô số camera, camera, micro, khi cô đuổi tới thì vừa nghe thấy Trữ Phong nói: “... Vụ tai nạn lần này của Mạt Ly, tôi nhất định sẽ truy cứu trách nhiệm. Xin mọi người yên tâm, tình hình bây giờ của Mạt Ly vẫn ổn định, chờ nó tỉnh lại sẽ tiến hành đính hôn. Tình hình của Mạt Ly, sau này đều do người nhà họ Trữ phát ngôn, vậy nên, xin mọi người đừng tin lời người ngoài bịa đặt.”

Trần Khánh Khánh biết rõ không nên ra mặt trong tình huống này, cô sẽ trở thành cái bia ọi người chỉ trích, nếu làm không tốt còn có thể trở thành vật hi sinh. Nhưng, trở mắt nhìn đối phương đề lên đầu mình, không chỉ thế, Trần Khánh Khánh cô 19 tuổi bị ông ta hại suýt thì một xác hai mạng, đây chính là nợ máu,

cũng chính vì thế mà cô và Trữ Mạt Ly bỏ lỡ 9 năm, bây giờ ông ta chiếm công ty của Trữ Mạt Ly, một lần không đủ, còn muốn năm lần bảy lượt, trăm phương ngàn kế chia rẽ bọn họ.

Trên đầu chữ nhẫn là một cây đao, nhưng đôi khi, không thể nhẫn thêm thì đừng nhẫn nữa.

Trầm Khánh Khánh chợt thấy may mắn, mọi chuyện đều do ý trời, ông trời có mắt, giúp cô biết sự thật sớm một khắc, không bị người này lợi dụng. Sau đó, trong nháy mắt, vô số ánh đèn đổi hướng về cô. Trữ Phong quay đầu lại, Trầm Khánh Khánh đối mặt không sợ hãi, bây giờ cô rất kiên định, cũng rất bình tĩnh, cô biết mình muốn nói cái gì, cũng biết hậu quả là gì. Cô đã chuẩn bị tâm lý rồi, vì cô tin rằng, nếu bây giờ Trữ Mạt Ly ở bên cô, nhất định cũng sẽ ủng hộ cô.

“Trước khi Trữ Mạt Ly gặp chuyện không may, tôi đã đồng ý lời cầu hôn của anh ấy.”

“Ông Trữ lấy công ty ép chúng tôi chia tay.”

“Bây giờ tôi đã có thai, dù Trữ Mạt Ly sống hay chết, tôi cũng sẽ không rời bỏ anh ấy, cũng sẽ sinh đứa con này.”

Trầm Khánh Khánh không biết chuyện này có tính là do xúc động không, nhưng giờ phút này cô muốn ọi người biết, cô yêu Trữ Mạt Ly, chết cũng không rời.

53. Chương 69

Chương 69

Trầm Khánh Khánh chưa bao giờ thiếu can đảm, dù là 9 năm trước hay 9 năm sau.

Nếu người khác nghĩ rằng cô sẽ chùn bước khi Trữ Mạt Ly bị thương, cô sẽ nói với bọn họ rằng mình không hề sợ hãi; nếu Trữ Phong cố chấp ép cô ra đi, cô sẽ nói với ông ta rằng tuyệt đối không có chuyện đó. Khi nói ra những lời này, Trầm Khánh Khánh đã hạ quyết tâm, dù cho kết quả xấu nhất là rời khỏi làng giải trí cũng không sao, những ánh hào quang ấy, nếu chỉ còn mình cô, thì chúng đâu còn ý nghĩa.

Thời tiết năm sau bỗng xấu hơn, mưa sa gió giạt, tin tức Trữ Phong và Trầm Khánh Khánh đối chọi nhau trước mặt mọi người thoáng chốc gây chấn động lớn trong ngoại giới như bão tuyết.

Lời nói của Trầm Khánh Khánh đã kích động rất nhiều fan, ủng hộ cô mắng Trữ Phong vô sỉ, cửa vào nhà lớn sâu như biển, rất vô tình, người có tình mà phải chịu nhiều đau khổ thật đáng thương, nhưng cũng có không ít người nói Trầm Khánh Khánh mưu kế thâm sâu, giận dữ nói An Thiên được Trữ Phong chấp thuận, muốn nhân cơ hội này khiến bản thân nổi tiếng, họ còn cười mỉa mai nói xem cô có thể chăm sóc Trữ Mạt Ly đến lúc nào.

Trầm Khánh Khánh không biết những tin đồn ấy, cô cũng không cần biết. Nhưng một người khác lại không nghĩ như vậy, ba ngày liên tục bị cự tuyệt bắt đứng ngoài, Trầm Khánh Khánh tìm Niếp Bạch, Niếp Bạch do dự một hồi rồi đưa cô đến trước mặt Trữ Phong.

Phòng theo dõi đặc biệt bị Trữ Phong chiếm dụng, người đàn ông trung niên kiêu ngạo, tựa vào sofa nhắm mắt nghỉ ngơi, dường như không thèm nói chuyện với cô. Dưới ánh đèn, khuôn mặt trầm ổn của ông ta hiện lên thật rõ ràng, ông ta quả thật không giống Trữ Mạt Ly chút nào, mặc dù chăm sóc rất tốt, nhưng trong mắt Trầm Khánh Khánh cũng chỉ là đồng mục nát. Vậy nên khi ông ta lướt nhìn cô, tự đáy lòng cô đã ghê tởm lão.

Trầm Khánh Khánh tìm nơi ngồi xuống, thản nhiên nói: “Cần tôi tự giới thiệu không?”

Trữ Phong chau mày, vẻ mặt càng thêm âm trầm: “Ai cho cô vào.”

“Tôi muốn thăm Mạt Ly.”

“Cô có tư cách sao?”

“Được rồi, vậy bây giờ chúng ta tính toán rõ ràng một chút đi.” Trầm Khánh Khánh cười lạnh, “Ông cho là ông không thấy tôi, không thấy tôi thì có thể coi như mọi chuyện chưa từng xảy ra sao? Tôi biết ông nhất định rất chán ghét tôi, coi như con rệp không biết xấu hổ, dứt mãi không ra. Thành thực mà nói, tôi cũng cảm thấy như vậy.”

“Niếp Bạch nói cô khác 9 năm trước rồi, tôi tưởng là cái gì, hóa ra còn ngu xuẩn hơn.” Ánh mắt Trữ Phong có phần trào phúng, ẩn sâu trong đôi mắt đen lóe lên tia sắc bén, giống như mũi kiếm bén nhọn lướt qua mặt Trầm Khánh Khánh, tạo nên một vết máu vô hình.

Tay Trầm Khánh Khánh đặt trên đầu gối bất giác nắm chặt lại, lòng bàn tay đổ mồ hôi, cô không biết sắc nói: “Rốt cuộc ông muốn thế nào? Lại muốn giết con tôi, hay lần này định giết cả tôi nữa? Không sao cả, nếu Mạt Ly tỉnh lại, anh ấy sẽ giúp tôi trả thù, nếu anh ấy không tỉnh, chúng tôi vừa khéo có thể đầu thai với nhau.”

Giọng nói của cô vừa dịu dàng lại kiêu ngạo, khóe môi mỉm cười như hình ảnh trên bìa tạp chí, tinh tế và mỹ lệ, nhưng giữa hơi thở lại không che dấu sự chán ghét và oán hận, dường như đầy mắt lạnh như băng ấy có thể cùng kẻ thù đồng quy vu tận [1] bất cứ lúc nào.

[1] đồng quy vu tận: cùng hủy diệt

Trữ Phong lạnh lùng nhìn Trầm Khánh Khánh, khuôn mặt không giống như ông tưởng tượng, còn hơn cả hình tượng rực rỡ chói mắt trên tivi, mặc dù cô rất có phong thái, nhưng không đủ long lanh, cũng không đủ xinh đẹp, mà lại đủ lạnh lùng, đủ tuyệt tình và kiên quyết. Dường như cô đã thu lại phần quật cường cổ chấp năm 19 tuổi khiến ông tức giận, thậm chí mang nó chìm sâu vào dĩ vãng.

Một lát sau, giọng nói trầm thấp của Trữ Phong vang lên: “Tôi cũng không hối hận những việc tôi đã làm, nhưng có một việc tôi phải thừa nhận rằng bản thân sơ xuất.”

Trữ Phong lắc đầu: “Tháng trước tôi mới biết, Trầm Khánh Khánh là ai.”

Trầm Khánh Khánh nhú mày, không rõ ý của ông ta.

“Tôi không ngờ 9 năm trước và 9 năm sau vẫn cùng một người, 9 năm trước tôi để Niếp Bạch giải quyết, ông ta từng đưa cho tôi tư liệu về cô, tôi không nhìn, sau đó lại nghe nói cô mất trí nhớ, không tìm thấy, không ngờ hóa ra là Mạt Ly bảo vệ cô, ngay cả Niếp Bạch cũng giúp nó lừa tôi, cho đến khi quan hệ các người được công khai tôi vẫn tưởng cô chỉ là một diễn viên bình thường.”

Trầm Khánh Khánh hiểu rồi, lão già này cho rằng cô chỉ là hạt cát hèn mọn, chỉ có trách nhiệm ra lệnh, cho dù 9 năm sau biết Trữ Mạt Ly yêu Trầm Khánh Khánh, cũng tưởng là một mảnh tình ngắn ngủi.

“Đúng vậy, nếu sớm biết, ông có thể ra tay đúng lúc rồi. Thật đáng tiếc, bây giờ ông định thế nào? Bên ngoài đều biết tôi mang thai, nếu bây giờ không có đứa bé, người thứ nhất gặp phiền phức chính là ông.”

Chiều này của Trầm Khánh Khánh dù nguy hiểm, nhưng rất bất ngờ, cô công khai tất cả mọi chuyện, lợi dụng ngàn ánh mắt đang dán lên người mình, chẳng may có sơ xảy gì, Trữ Phong là kẻ tình nghi số một.

“Cô nghĩ tôi sẽ dùng một thủ đoạn hai lần?” Khóe môi Trữ Phong nhếch lên một đường lạnh lẽo, “Cô không cần thanh danh sự nghiệp của mình, thế còn Mạt Ly thì sao?”

“Anh ấy đã dâng công ty cho ông.”

“Thế còn...” Khi Trữ Phong cười Trầm Khánh Khánh chợt liên tưởng đến loài sư tử trên thảo nguyên, hung hãn đáng sợ, lúc nào cũng muốn cắn người, “Nếu người ta biết nó chỉ là một cô nhi bị vứt bỏ, cô Trầm thấy thế nào?”

Gió lạnh bên ngoài thổi qua cửa kính, vô số hạt mưa rơi xuống, những âm thanh tí tách vang lên không ngừng, như bùa chú truy hồn đoạt mệnh, mà bên trong lại im lặng đáng sợ, chỉ còn tiếng hít thở rất nhỏ.

Trữ Phong thấy Trầm Khánh Khánh trầm mặc, ý cười càng thêm sâu: “Có một cách có thể khiến Mạt Ly danh chính ngôn thuận vĩnh viễn trở thành người nhà họ Trữ. Chỉ cần nó kết hôn với An Thiên, sau này tôi có thể yên tâm giao tài sản cho nó. Cô Trầm, tới bây giờ tôi thừa nhận cô có bản lĩnh, có thể khiến con

tôi luôn nhớ mãi không quên, nhưng cô đừng quên, người nhà họ Trữ không cần tình yêu. Tôi không thích chuyện ai cũng có thể bước chân vào cái nhà này.”

Trầm Khánh Khánh lẳng lặng nhìn ông ta, sắc mặt càng trắng bệch, Trữ Phong nói tiếp: “Cô vẫn chưa phục hồi trí nhớ đúng không?”

“Vậy thì sao?”

“Chỉ nghe lời nói từ một phía thì không ổn.”

“Chẳng lẽ ông còn có phiên bản?”

“Chắc chắn bọn họ không nói với cô, ngày trước cô khóc lóc cầu xin tôi, chỉ cần giữ lại đứa bé, giao đứa bé cho Mạt Ly, cô chấp nhận ra đi.”

Không nhắc tới đứa con thì thôi, ông ta nhắc tới chính là đâm một dao vào lòng Trầm Khánh Khánh: “Nhưng ông vẫn giết con tôi.”

“Nếu cô buông tha sớm một chút, cũng không phải chịu khổ như vậy.”

Trầm Khánh Khánh im lặng một hồi, rồi nói: “Ông có nghĩ tới cảm nhận của Mạt Ly không?”

Câu hỏi này khiến Trữ Phong cười nhạt: “Tôi là ba nó, không có tôi, nó không có gì hết, tôi cho nó thân phận, địa vị, tiền tài, không có tôi, nó không phải là Trữ Mạt Ly.”

Trầm Khánh Khánh bỗng hiểu ra, vốn cô còn ôm một tia hy vọng, nhưng bây giờ xem ra ý nghĩ đó vô cùng ngu xuẩn, Trữ Phong chính là kẻ biến thái, trong thế giới của ông ta chỉ có ham muốn chiếm hữu và khống chế, dù là đứa con do người khác sinh cũng phải lệ thuộc vào mình.

“Ông biết không,” Trầm Khánh Khánh đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt lộ ra thương hại, “Ông sống đến gần này tuổi lại không biết thế nào là tình yêu và tôn trọng, thật quá đáng thương. Ông nói ngày trước tôi van xin ông, như vậy tôi nói ông hay, có lẽ 9 năm trước tôi nhất thời hồ đồ, nhưng 9 năm sau, nếu ông trời đã cho tôi gặp lại Trữ Mạt Ly, thì trừ khi tôi chết, bằng không ông có dùng bất cứ thủ đoạn gì tôi cũng sẽ không rời xa anh ấy. Bây giờ không phải ông cho tôi lựa chọn, mà tôi cho ông lựa chọn, có cần đứa con này không?”

“Cô có tư cách gì nói với tôi những lời này.”

Trầm Khánh Khánh khề nhếch cằm, khí thế áp đảo: “Tôi là mẹ của con Trữ Mạt Ly, là người anh ấy yêu, tôi đương nhiên có tư cách. Về phần ông, ông Trữ này, đừng đánh giá mình cao quá. Ông tưởng Mạt Ly muốn làm con ông sao? Phải, không thể phủ nhận công ơn dưỡng dục, nên anh ấy nói với tôi, nếu không đến bước đường cùng, anh ấy sẽ không ra thủ đoạn cuối cùng này. Xem ra bây giờ, cũng không còn gì để nói.”

Trầm Khánh Khánh mở cửa, vẫy tay, Ted dẫn theo một người đi vào.

Trầm Khánh Khánh đứng cạnh người nọ, mỉm cười nói: “Vị này chính là luật sư Triệu, ông ấy sẽ toàn quyền phụ trách giải trừ quan hệ cha nuôi của ông với Trữ Mạt Ly.”

Một chớp mắt này, Trầm Khánh Khánh rút cuộc thấy vẻ khiếp sợ trên gương mặt nham hiểm của Trữ Phong.

Trong ván cờ này, vị trí giữa bọn họ bỗng nhiên đảo lộn.

Cô hơi nheo mắt lại, trong lòng không khỏi dâng lên cảm giác thỏa mãn. Cô lấy văn kiện trong tay luật sư, đưa tới trước mặt Trữ Phong, thấy ông ta không nhận, liền tiện tay đặt trên bàn, gõ gõ: “Mạt Ly đã ký tên rồi, nếu ông đồng ý thì ký vào, không đồng ý thì chúng tôi sẽ nhờ tới pháp luật.”

Trữ Phong nhìn chằm chằm tờ giấy kia không nhúc nhích, Trầm Khánh Khánh chu đáo chuẩn bị một cây bút: “Không phải chỉ ông mới có thủ đoạn cuối cùng. Tài sản gì đó, ông có thể mang vào quan tài hoặc giữ lại cho An Thiên, chúng tôi đều không có ý kiến.”

Trữ Phong ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt tươi cười này, trong đôi mắt tối đen chợt nổi cuồng phong, như muốn xé rách Trầm Khánh Khánh.

Bỗng nhiên, Trữ phu nhân xông vào, nhào tới bên cạnh Trữ Phong mặc kệ mọi thứ, khóc lớn: “Không được, tôi xin ông, đồng ý với cô ta đi, chẳng lẽ ông thực sự muốn giết chết tôi sao! Tôi chỉ có một đứa con, tôi chỉ có Mạt Ly. 9 năm trước tôi đã nói, đừng đuổi tận giết tuyệt, bây giờ báo ứng đến rồi, Mạt Ly phải cắt đứt quan hệ! Trữ Phong, nếu ông dám làm vậy, tôi sẽ ly hôn với ông!”

Thân thể Trữ Phong cứng ngắc, trong nháy mắt giờ tay muốn xé nát tờ giấy kia, bỗng nhiên ông ta hung dữ ném tờ giấy xuống đất, nói với Trầm Khánh Khánh: “Cô lợi hại. Cô thấp hèn giống hệt mẹ cô.”

Trầm Khánh Khánh cười nhạt: “Ông Trữ, người là do ông tự tay đẩy ra, không phải tôi.”

Trầm Khánh Khánh không ngại làm kẻ ác, nếu thiên lương khoan nhượng không thể cứu vãn thế giới của cô, thì cô chỉ có thể kháng cự cực đoan như vậy.

Không lâu sau, Trữ Phong đi rồi, Trầm Khánh Khánh rút cuộc trông thấy Trữ Mạt Ly, anh vẫn giống như trước, hôn mê sâu, chỉ dựa vào hơi thở, và trái tim đang đập kia chứng minh anh còn sống.

Sau một tuần lễ, Trữ Mạt Ly rút cuộc rời khỏi phòng theo dõi đặc biệt chuyển đến phòng bệnh bình thường.

Nhưng một tuần này cũng không yên bình, Trữ Phong đột ngột về Mĩ, người phát ngôn úp úp mở mở, rồi sau đó Trầm Khánh Khánh xuất hiện trước truyền thông, phụ trách công bố tình hình gần đây của Trữ Mạt Ly. Sự thay đổi này có nghĩa là gì? Truyền thông khắp nơi đều đưa tin, ngòi bút chú trọng phân tích nội tình, nhưng không ai đoán ra Trầm Khánh Khánh đã dùng thủ đoạn gì khiến Trữ Phong thay đổi ý định.

Tất cả mọi người đều nói, không hổ là Trầm Khánh Khánh, thứ cô muốn, sẽ không có ai chiếm được.

Tình trạng của Trữ Mạt Ly cũng không ổn định, đã hai lần rơi vào tình trạng nguy hiểm, tuy mỗi lần đều không có chuyện gì, nhưng ai có thể bình tĩnh chấp nhận loại cảm giác bất an này. Trong khi mọi người đều vô cùng sợ hãi, Trầm Khánh Khánh lại luôn bình tĩnh. Trừ ngày đó thất thố, rút cuộc cô không rơi thêm một giọt nước mắt trước mặt mọi người, cô cho người ta thấy tất cả kiên cường của mình, chỉ có khi cô ở bên Trữ Mạt Ly, cô mới tháo mặt nạ, bộc lộ sự yếu đuối của bản thân.

Hai tuần sau, những thiết bị y tế dần rời khỏi người Trữ Mạt Ly, Trầm Khánh Khánh rút cuộc có thể nắm tay anh, trước đó ngay cả sờ một chút cô cũng không dám, sợ không cẩn thận làm hỏng cái gì, gây sai lầm lớn.

Những áp lực sinh lý và tinh thần cùng tra tấn khiến thân thể cô trở nên suy yếu, phản ứng mang thai ngày một gay gắt, nôn nghén, thèm ngủ khiến cô không thể ngày đêm trông giữ bên cạnh Trữ Mạt Ly, nhưng cô vẫn kiên trì sáng nào cũng đến, chuyện đầu tiên đó là giúp anh lau mặt, thăm tình hôn anh. Ngày nào cô cũng sát bên anh, không buông tay, ôm hôn anh, ngày nào cũng nắm tay anh nói chuyện, cô dịu dàng thì thăm bên tai người mình yêu, có đôi khi cô nhìn anh ngây ngốc, như một hòn vọng phu, nghĩ tới chuyện gì, lại khê mở miệng, mọi người thấy cô đến liền lặng lẽ ra ngoài, không ai đành lòng quấy rầy khoảng không gian của họ.

Một tháng sau, qua nhiều lần hội chẩn, bác sĩ rút cuộc ra kết luận, Trữ Mạt Ly có thể tỉnh lại, cũng có thể như vậy cả đời.

Ngày đó, tất cả mọi người ở đây, bác sĩ vừa dứt lời, không biết ai rơi lệ trước, bắt đầu nghẹn ngào. Sau khi Trầm Khánh Khánh nghe được tin này, thân thể chao đảo, Ada dìu cô ngồi xuống, bác sĩ còn đang nói gì đó với cô, nhưng cô chỉ nhìn Trữ Mạt Ly, sắc mặt rất đáng sợ, vẻ mặt hốt hoảng, lâm vào yên lặng vô tận.

Sau đó, khi mọi người nghĩ rằng cô sẽ vẫn yên lặng như vậy, cô lại nói: “Không sao, tôi sẽ ở bên anh ấy. Anh ấy đã chờ tôi 9 năm, bây giờ đến lượt tôi.”

54. Chương 70 (hết)

Chương 70

Hai ngày sau luật sư Triệu mang mấy bản văn kiện đến

“Cô Trầm, đây là danh mục tất cả động sản [1] và bất động sản của cô, mời cô xem qua.”

[1] động sản: những tài sản không phải bất động sản

“Của tôi?” Trầm Khánh Khánh thuận tay lật qua lật lại, lập tức bị con số khổng lồ này dọa, “Ông nói đây là của tôi sao?”

“Phải, 5 năm trước ngài Trữ đã mở một tài khoản ở nước ngoài bằng danh nghĩa của cô, mỗi khoản tiền cát xê cô nộp lên cũng đều ở đó. Trước khi bán tháo Hoàn Nghệ cho ông Trữ, ngài Trữ đã ngầm dời phần lớn tài sản của công ty vào tài khoản của cô.”

Trong hợp đồng bất công ngày trước giữa Trầm Khánh Khánh và Trữ Mạt Ly, vì giúp Quý Hàm mà Trầm Khánh Khánh không thể không đáp ứng tất cả điều khoản, phải nộp cho Trữ Mạt Ly tám phần lợi nhuận, bản thân chỉ giữ hai phần, cô không ngờ Trữ Mạt Ly lại trả lại cho cô những thứ này.

“Còn nữa, đây là danh sách tài sản của ngài Trữ.” Luật sư Triệu lại đặt lên một văn kiện, “Ngài Trữ đã chỉ đích danh, cô là người thừa kế tài sản.”

“Cái gì?”

“Nói cách khác, nếu anh ấy gặp chuyện bất trắc, tất cả tài sản đứng tên anh ấy đều thuộc về cô.”

“Không, đừng nói nữa.” Trầm Khánh Khánh nhắm mắt, ôm lấy đầu, “Ông đi đi, mang những thứ này về.”

“Cô Trầm...”

Trầm Khánh Khánh đột nhiên kích động: “Tôi không cần những thứ đó, anh ấy chỉ đang ngủ thôi, một ngày nào đó sẽ tỉnh lại, ông cầm tờ giấy chết tiệt này đi đi.”

Ted bên cạnh khẽ vỗ vai luật sư Triệu, lắc đầu.

Bọn họ đi rồi, Trầm Khánh Khánh đột nhiên cầm tay Trữ Mạt Ly, thân thể run rẩy kịch liệt, cô cúi xuống hôn loạn lên môi và ngón tay anh, áp mặt vào lòng bàn tay anh, nước mắt lặng lẽ rơi xuống, nóng hổi chạm vào da thịt lạnh lẽo của anh: “Mạt Ly, tỉnh lại đi, em sai rồi, em không nên giận anh, em sẽ nghe lời anh mà, là em không hiểu chuyện, là em tùy hứng, anh đừng bỏ em đi, em sợ lắm, anh đừng bỏ em lại một mình, Mạt Ly, Mạt Ly...”

Từ khi gặp chuyện bất trắc đến bây giờ cô chưa từng dám nghĩ tới, Trữ Mạt Ly sẽ rời xa cô như vậy, cả khi anh trong tình trạng nguy kịch, cô cũng không dám để bản thân nghĩ tới chuyện này. Cô biết nếu không nghĩ tới, thì sẽ không tuyệt vọng, nếu ý niệm này thoáng qua, tinh thần và thân thể của cô sẽ hỏng mất.

Cô không biết mình đang nói gì, cổ họng nghẹn ngào chua chát, hốc mắt đau đớn, như phải trút ra áp lực trong mấy ngày liền.

Nhưng, trong phòng bệnh chỉ có tiếng khóc thảm thiết của cô, bên ngoài trời vẫn trong xanh, nắng vẫn ấm áp, tia nắng len qua cửa sổ dừng lại bên giường, rải một tấm màn vàng mỹ lệ. Khuôn mặt tuấn mỹ của anh mang vẻ bình thản chưa từng có, mái tóc đen xõa trên chiếc gối, tương phản với gương mặt tái nhợt gần như trong suốt, đôi mày giãn ra, hai mắt nhắm nghiền, giống như không bao lâu nữa anh sẽ lại nhìn cô dịu dàng thâm tình như vậy, hàng mi dài hạ xuống in một bóng nhỏ, như che dấu nỗi lòng, có thể nào cũng không muốn mở ra.

Cô nói lâu như vậy, anh vẫn chỉ im lặng, không biết nghe được hay không.

Ngày ngày trôi qua, Trầm Khánh Khánh rất cuộc lộ diện trước truyền thông, cô cảm ơn khán giả đã ủng hộ “Nữ hoàng áo trắng”, rồi thăm hỏi mọi người trong đoàn phim. Trầm Khánh Khánh vội vàng xuất hiện vài phút, có người nắm chặt cơ hội hỏi cô vấn đề này, cô nhìn vào ống kính, ánh mắt ưu thương chưa từng có, nhưng phong thái trên người càng thêm trầm tĩnh, cô nhàn nhạt nói, tôi sẽ rời khỏi làng giải trí, nhưng bằng một phương thức khác.

Một tháng sau Hoàn Nghệ được Trầm Khánh Khánh thu mua lại, chỉ mấy tháng ngắn ngủi, Hoàn Nghệ hai lần đổi chủ, mà lúc này là Trầm Khánh Khánh ngồi trên vị trí của Trữ Mạt Ly.

Trừ lần đó ra, Trần Khánh Khánh bắt đầu nhận trách nhiệm nuôi Liễu Liễu, cô yêu thương đứa bé này như vậy, không muốn bé chịu chút tủ thân nào. Cô cũng không giấu diếm nữa, đưa bé đến phòng bệnh Trữ Mạt Ly, nhìn bé giơ tay vuốt ve hai má ba mình, bóng hình nhỏ bé khiến cô xúc động trào nước mắt, ngạc nhiên là, Liễu Liễu cũng không khóc, bé quay đầu lại hỏi: “Ba con sẽ tỉnh đúng không ạ?”

Trần Khánh Khánh ôm bé vào trong lòng ngực, nói với bé mà như nói với chính mình: “Sẽ. Chắc chắn sẽ tỉnh.”

Chỉ cần nghĩ đến chuyện anh tỉnh lại, cô sẽ có thêm rất nhiều can đảm.

Trần Khánh Khánh ở với Liễu Liễu, lúc này cô mới phát hiện hóa ra trong phòng sách của Trữ Mạt Ly có một cái tủ chứa truyện tranh, cô tiện tay mở một quyển truyện, trong trang đầu tiên có một dòng chữ, nét chữ thật xinh đẹp, giống như bản thân anh vậy: “Ngày ấy em bảo anh và em cùng đọc, anh từ chối, anh nói rằng em thật ngây thơ, nhưng nếu có thể, anh hy vọng bây giờ ngày nào cũng có thể đọc cùng em.”

Chữ viết lướt nhẹ trên trang giấy, như nụ hồng hé nở trong tim.

Đến bây giờ cô vẫn không nhớ lại quá khứ của họ, cô không biết bọn họ đã gặp nhau, hiểu nhau và yêu nhau như thế nào, phim truyền hình nói khi bị kích động sẽ khôi phục trí nhớ cũng chỉ là phim, mỗi ngày cô đều cố nhớ lại, nhưng ngoại trừ trống rỗng vẫn là trống rỗng.

“Anh tỉnh dậy kể em nghe chuyện cũ của chúng mình được không? Ngày ấy em thích anh trước, hay anh thích em trước vậy?”

“Hôm qua em thấy đồng truyện tranh trong phòng sách của anh rồi đấy, tất cả đều là của em phải không, đợi anh tỉnh lại, chúng ta cùng xem nhé.”

“Anh biết không, Liễu Liễu thực sự rất giỏi, con bé được giải nhất cuộc thi đàn dương cầm đấy, anh tỉnh dậy khen bé đi, nhé?”

“À, đúng rồi, hôm qua cục cứng trong bụng em động đấy, em rất sợ, cũng rất xúc động, anh tỉnh lại nói vài câu đi rồi em cho anh sờ bụng được không?”

Trần Khánh Khánh cúi đầu tỉ mỉ cắt sửa móng tay, vừa nói với anh, tay anh nhìn rất đẹp, ngón tay thon dài sạch sẽ, ngón tay chơi dương cầm trời sinh, mỗi khi anh nắm tay cô, cô luôn thấy thật yên bình.

Cô nhìn khuôn mặt anh ngủ say như trước, chỉ nghe trái tim anh đang đập, cúi xuống hôn nhẹ môi anh.

Trong nháy mắt cô cúi xuống, sợi dây chuyền trên cổ chảy xuống, nhẹ nhàng chạm vào dây chuyền của anh, giống như có linh tính, dây chuyền vướng vào nhau như trái tim của họ.

Khi Quý Hàm vào phòng bệnh vừa lúc thấy một màn như vậy, anh sững sờ, chôn chân tại chỗ.

Trần Khánh Khánh ngẩng đầu, bình tĩnh chào anh. Anh lấy lại tinh thần đi vào, chỉ hỏi thăm tình hình gần đây, còn nói nếu có gì cần giúp đỡ, có thể tìm anh. Trần Khánh Khánh gật đầu, lấy khăn mặt lau tay cho Trữ Mạt Ly, chăm chú lau từng ngón một, làm chuyện mà cô đã quá quen.

Thấy không có chuyện gì, Quý Hàm lẳng lặng rời đi, trước khi đi lại bị cô gọi lại.

“Cái này... Vẫn muốn trả lại anh, nhưng không có cơ hội.”

Thứ cô cầm trong tay chính là chiếc nhẫn bạc đính hôn giữa họ.

Đáy lòng nháy mắt co rút đau đớn, anh vội quay đi, cứng ngắc nói: “Không cần, em cứ giữ đi.”

Xin cho anh giữ lại chút tôn nghiêm cuối cùng.

Nửa năm nhanh chóng trôi qua, Trần Khánh Khánh đã lộ bụng, cơ thể cũng dần ổn định, hơi một chút là cục cứng động làm cô khó ở, bụng càng lớn khiến cô càng khó chăm sóc Trữ Mạt Ly, nhưng dù là như vậy, cô vẫn kiên trì ngày ngày đến nói chuyện với anh như trước.

Cô nói, tuy Mạt Ly đang ngủ, không thể nói chuyện, nhưng cô biết anh hy vọng ngày ngày có thể thấy cô, ngày ngày được nghe cô nói.

Khi An Thiên tới, cô đang ở bên cạnh Trữ Mạt Ly, An Thiên đợi ở cửa một hồi, cũng không gọi cô, cô ở trong kiên nhẫn lặp lại công việc ngày nào cũng làm, sau đó mở cửa mời An Thiên vào.

An Thiên thấy cô bụng lớn đứng bên giường, lau mặt cho Trữ Mạt Ly, động tác nhẹ nhàng như sợ làm anh đau.

Trầm Khánh Khánh quay lại bắt gặp ánh mắt phức tạp của cô ta, hỏi: “Có việc gì không?”

“Cô xác định mời tôi quay phim?”

“Ừ, nếu cô không hài lòng với điều kiện, tôi có thể suy nghĩ thêm.”

“Vì sao?”

“Không vì sao cả.”

“Trầm Khánh Khánh.”

“Gì?”

Từng ấy năm tới nay, có lẽ đây là lần đầu tiên An Thiên đánh giá người phụ nữ trước mắt mà cô từng coi là tình địch, cô ấy không xinh đẹp bằng cô, cũng không dịu dàng bằng cô, cô tự nhận cô yêu người đàn ông này hơn cô ấy, nhưng cô ấy có được tình yêu của anh, mà anh đối xử tốt với cô chỉ vì muốn bồi thường. Cô từng nghĩ rất nhiều mà vẫn không hiểu nổi, nhưng giờ phút này cô đã hiểu.

“Tôi khâm phục cô.”

An Thiên nói xong liền đi, vài ngày sau hợp đồng có chữ kí của cô ta xuất hiện trên bàn làm việc của Trầm Khánh Khánh.

Hoàn Nghệ đã cần rất nhiều thời gian mới có được địa vị vững chắc trong làng giải trí, nhưng dưới sự điều khiển của Trầm Khánh Khánh, công ty nhanh chóng tìm lại danh tiếng ngày nào. Hai ảnh hậu từng là kinh địch liên thủ với nhau, giành rất nhiều giải thưởng trong nước và quốc tế, tiến lên như nước triều dâng, đưa An Thiên lên đỉnh cao sự nghiệp. Mà ngày nào đó khi bộ phim ra rạp, một trong hai nhân vật ấy chịu dày vò suốt 12 tiếng, rốt cuộc hạ sinh một bé trai khỏe mạnh.

Tiệc đầy tháng của đứa bé trôi qua trong bệnh viện, khi ấy cô một tay nắm tay Liễu Liễu, một tay ôm Đẳng Đẳng [2], cảm thấy thật viên mãn, nhưng nếu Trữ Mạt Ly có thể tỉnh lại ở bên cô, vậy càng thêm viên mãn.

[2] Đẳng Đẳng: tên bé nghĩa là chờ đợi

Chớp mắt đã một năm, một mình trải qua xuân hạ thu đông, một mình sống với hai đứa bé, một mình đứng trên tầng cao của công ty nhìn chôn phù hoa xa mờ trước mặt. Trầm Khánh Khánh từ diễn viên Trầm trở thành Trầm tổng, sự kiên trì và cố gắng trong một năm này của cô đã dập tắt mọi lời đồn. Chẳng qua, cô hiếm khi mỉm cười, vẫn tao nhã như trước, lặng lẽ ở bên anh.

Cô vẫn cô đơn một mình như trước, ở bên Trữ Mạt Ly không rời, hoàn toàn chứng thực lời hứa ngày đó của mình: bất luận Trữ Mạt Ly sống hay chết, tôi cũng không rời xa anh ấy.

Thời gian một năm nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn lắm, nhưng đủ để dập tắt mọi kiên trì và hy vọng. Còn Trầm Khánh Khánh vẫn một mực chờ đợi, ngày ngày cô đều tưởng tượng, khi Trữ Mạt Ly tỉnh lại, cô nhất định phải hôn anh thật sâu, nói với anh cô yêu anh đến nhường nào.

Hôm nay là sinh nhật Trữ Mạt Ly, cô đưa hai đứa trẻ đến mừng sinh nhật ba chúng. Trong phòng bệnh tràn ngập tiếng cười trẻ nhỏ, chỉ có khi đó, cô mới có thể mỉm cười.

Đẳng Đẳng như cục thịt nhỏ bò lên người Trữ Mạt Ly, thân mật lưu lại nước miếng trên cổ áo ba ba. Liễu Liễu ngồi bên cạnh, tay cầm giấy khen, vui vẻ báo cho ba thành tựu của mình.

Trầm Khánh Khánh đứng trước cửa sổ tưới hoa, nhưng vẫn đóng tai nghe giọng nói đầy tự hào của Liễu Liễu.

“Ba ba, lần này con sẽ đến Italy biểu diễn đó, có lẽ phải đi một tuần cơ, mẹ nói mẹ sẽ đưa Đẳng Đẳng đi với con, con nghĩ nếu có cả ba nữa thì vui lắm.”

Liều Liều chợt cứng miệng, con ngươi lóe sáng ngậy ngốc nhìn chăm chăm vào Trữ Mạt Ly.

Bỗng nhiên, bé cảm thấy có cái gì chạm nhẹ vào bé.

Bé tưởng là ảo giác, bé thường ảo giác ba ba đột nhiên tỉnh lại.

Nhưng, một lát sau, cái loại cảm giác này lại đến nữa.

Liều Liều hoảng sợ nhảy dựng lên, ngơ ngác nhìn cánh tay Trữ Mạt Ly đang đặt bên giường.

Bé nhú mồm, nín thở nhìn chăm chú.

Cái tay kia hơi nâng lên, ngón tay giật giật, như đang tìm thứ gì.

Liều Liều sợ tới mức không dám lên tiếng, bé cẩn thận nhích lại từng chút một, cầm tay Trữ Mạt Ly, sau đó bé rõ ràng cảm nhận được cánh tay ba đang đưa về phía bé.

“Mẹ ời!” Liều Liều không khỏi kêu lên, “Ba ba... Tay ba động rồi!”

Tiếng chậu hoa trong tay Trầm Khánh Khánh rơi xuống đã thay cho câu trả lời.

HOÀN CHÍNH VĂN

55. Phiên Ngoại 1

Phiên ngoại 01

Từ khóa tìm kiếm nhiều nhất trong tháng trên Baidu là nữ minh tinh Trầm Khánh Khánh, luôn lên trang nhất các tuần san giải trí cũng là nữ minh tinh Trầm Khánh Khánh, người được nhắc tới nhiều nhất trong giới giải trí vẫn là nữ minh tinh Trầm Khánh Khánh. Một đám diễn viên vừa hâm mộ vừa đổ kị với sự nổi tiếng của Trầm Khánh Khánh, một đám lại đổ mắt vô cùng uất hận. Dù Trầm Khánh Khánh đã rời khỏi showbiz nhưng vẫn rất nổi tiếng, cũng khó trách, những chuyện xảy ra trên người Trầm Khánh Khánh mấy tháng nay thật sự rất chấn động, đám phóng viên làm sao có thể buông tha, cô cũng đành mặc kệ.

Còn kỳ tích Trữ Mạt Ly hôn mê hơn một năm tỉnh lại, từ miệng nhân viên trong bệnh viện thì Trầm Khánh Khánh kích động đến mức nửa ngày nói không thành lời, loại cảm xúc chưa từng có trên người minh tinh họ Trầm nổi tiếng tao nhã, dường như cô mừng đến mức không thể rơi nước mắt hay nói thành lời, ngay cả thở cũng không nổi, lo lắng áp lực đã hơn một năm trời, những khổ đau, bất an, sợ hãi dường như đã hoàn toàn biến mất trong khoảnh khắc Trữ Mạt Ly tỉnh lại.

Trữ Mạt Ly đã tỉnh, hoàng đế giới giải trí rốt cuộc cũng tỉnh. Vì hôn mê một năm, đã kiểm tra cẩn thận nhiều lần không thấy bất thường, nhưng các bộ phận toàn thân đều rất suy yếu, may là một năm nay Trầm Khánh Khánh luôn lo lắng cho anh chu đáo, kiên nhẫn chăm sóc nên cơ thể không có gì quá suy thoái, đó là nền tảng giúp anh bình phục trở lại.

Mà một tin tức chấn động khác mới tung ra từ cuối tuần trước là, Trữ Mạt Ly chính thức công bố, sắp tới sẽ cưới Trầm Khánh Khánh, đây là đám cưới được quan tâm nhất của năm. Vì thân thể Trữ Mạt Ly còn chưa hoàn toàn hồi phục nên đám cưới đang trong giai đoạn chuẩn bị, lại có nguồn tin riêng rằng, Trữ Mạt Ly rất coi trọng đám cưới lần này, muốn tặng cho cô dâu một đám cưới cả đời khó quên. Trong ngoài giới đã xuất hiện vô vàn lời chúc phúc ngay sau khi có thông tin, những lời ngờ vực mối tình này đã sớm bị chôn vùi xuống đáy biển. Một năm qua Trầm Khánh Khánh đã dùng hành động thực tế của mình để chứng minh tình yêu kiên định của cô, giữa chốn giải trí phù hoa hào nhoáng đầy hư vinh này, có thể nói tình cảm ấy thật hiếm có.

Bởi vì giới truyền thông điên cuồng săn lùng, nơi ở trong thành phố của Trữ Mạt Ly đã bị phát hiện, lúc này một nhà bốn người họ Trữ đều an nhàn trốn ở biệt thự ngoại ô của Trầm Khánh Khánh. Nơi này quang cảnh yên tĩnh, không khí trong lành, an ninh tốt, là nơi tĩnh dưỡng không tồi. Sau khi Trữ Mạt Ly tỉnh lại vẫn bất hạnh bị giới truyền thông rình mò, vì để anh có thể yên tâm điều trị Trầm Khánh Khánh không

thể không dương đông kích tây, thay xà đối cột, kêu Ted tung bom khói, còn mình và Trữ Mạt Ly thì trốn trong biệt thự.

Giữa trưa, ánh nắng chiếu vào cửa sổ, xuyên qua tấm màn bằng sa mỏng, như cả ngân hà đang lưu động, phủ một màu vàng mơ mộng trên nền đất.

Trời tháng Tám, ánh nắng chói chang, điều hòa trong phòng nhẹ nhàng thổi gió, cảnh vật ngoài cửa sổ nhuộm sắc xanh, khiến tâm trạng trở nên thanh thản.

Trầm Khánh Khánh đứng ở cửa phòng ngẩng ngốc nhìn bóng hình trên sofa, anh gầy đi không ít, vẫn tuấn tú như trước, cô ngắm anh đến mất hồn. Dù đã hơn một tháng, thỉnh thoảng cô vẫn không thể tin rằng Trữ Mạt Ly đã tỉnh, hoài nghi nó chỉ là giấc mộng của mình cô, cô rất mong anh tỉnh lại, vì thế vẫn luôn tự tạo ình một thế giới trong tưởng tượng. Vậy nên khi nhìn thấy anh, cô sợ hãi không dám lại gần, sợ hãi giấc mộng sẽ biến mất. Nhưng, anh đang ở ngay cạnh cô, anh sẽ nói chuyện với cô, sẽ mỉm cười dịu dàng, sẽ ôm cô, anh chân thật sống bên người cô như vậy, mọi thứ hoàn mỹ khiến cô rơi lệ.

Trữ Mạt Ly quay lại đứng lúc nhìn thấy Trầm Khánh Khánh bưng bát thuốc đứng ngây người ở cửa. Mấy ngày nay cô luôn mang vẻ mặt phức tạp như vậy, vừa sợ hãi lại vừa si mê, có khi đêm đang ngủ cô lại đột nhiên thức dậy, bật đèn đánh thức anh, sau khi khẳng định anh thức giấc, lại vội ôm chặt anh không nói một lời.

Cô rất sợ hãi, một năm này cô cần rằng để sống như thế nào, anh có thể hiểu, và rất đau lòng.

“Em lại đây.” Trữ Mạt Ly vẫy tay gọi Trầm Khánh Khánh.

Trầm Khánh Khánh lấy lại tinh thần, biết mình vừa thần thờ một hồi, mặt đỏ lên, đi tới mang bát thuốc đến trước mặt anh, cúi đầu không nhìn anh: “Anh uống đi cho nóng.”

Trữ Mạt Ly dần nhích lại gần, không đi tiếp, anh chau mày, cười nói: “Đút cho anh.”

Trầm Khánh Khánh hơi nhấp miệng, ngồi xuống cạnh anh, bưng bát lên mức một muôi, để sát miệng thổi, rồi đưa tới miệng Trữ Mạt Ly.

Trữ Mạt Ly không nhúc nhích, nghiêng đầu nhìn cô, tia nắng nhảy nhót trong mắt anh, ánh sáng len lỏi vào trái tim Trầm Khánh Khánh.

“Anh sao vậy?” Trầm Khánh Khánh thấy anh bất động có phần kỳ lạ.

Trữ Mạt Ly chậm rãi nói: “Không phải đút như vậy.”

“?”

Trữ Mạt Ly ngược lại lấy thìa đưa tới miệng Trầm Khánh Khánh: “Há miệng.”

“?”

Trầm Khánh Khánh há miệng, sau đó bị đút một ngụm thuốc, cô còn chưa kịp phản ứng, người trước mắt bất ngờ kéo eo cô, đôi môi mềm mại, bị người đó hôn mãnh liệt. Ngay sau đó răng bị ép mở ra, hơi thở của Trữ Mạt Ly tràn ngập trong miệng cô. Anh hôn cô thật sâu, chuyển thuốc bắc trong miệng cô vào miệng mình, vẫn chưa đủ, Trữ Mạt Ly giữ chặt gáy Trầm Khánh Khánh tiếp tục hôn sâu, dường như muốn lười mình múa lượn tới tận sâu thẳm linh hồn, dưới ánh mặt trời, trái tim nở rộ một đóa hoa tươi đẹp.

Trầm Khánh Khánh đã lâu không bị người ta hôn sâu gấp gấp bức người như vậy, nhất thời bát thuốc trong tay cũng không giữ chặt. Qua một lúc lâu, Trữ Mạt Ly rút cuộc buông tha cô, khẽ liếm cánh môi, đôi mắt phượng ngập tràn xuân ý, khoe miệng cong lên: “Tiếp tục nhé?”

Trầm Khánh Khánh sững sốt, bỗng đẩy anh ra, vô cùng xấu hổ, nhét bát thuốc vào tay anh: “Tự anh uống đi.”

Trữ Mạt Ly cúi đầu, thích thú khi thấy cô đỏ mặt, ra điều nghi ngờ: “Lúc anh vừa tỉnh lại, em còn nhiệt tình hơn bây giờ.”

Trầm Khánh Khánh ngây người, trong đầu phút chốc hiện lên cảnh tượng ngày đó.

Sau khi Trữ Mạt Ly tỉnh dậy, cô ôm anh chặt anh khóc lóc, bác sĩ chạy vào đều hoảng sợ, mấy y tá giúp ôm đứa bé, muốn cô buông tay, nhưng cô sống chết cũng không chịu, lúc ấy cô đã khóc đến kinh thiên động địa. Trữ Mạt Ly vừa tỉnh dậy đã bị mọi thứ làm ở mịt, nhưng giây phút nhìn thấy Trầm Khánh Khánh, anh đột nhiên nắm chặt tay cô, há miệng thở dốc, lại không nói nên lời, tay anh không có lực, nhưng cũng không muốn buông ra.

Trầm Khánh Khánh thoáng sửng sốt rồi lập tức cầm tay anh, nước mắt như thủy tinh không ngừng rơi trên tay, trên lưng anh. Anh nhìn cô không chớp mắt, có phần vội vã, nhưng lại không thể nói thành lời.

Khi đó, dường như mọi người đều yên tĩnh lại, Trầm Khánh Khánh khẽ hôn anh, đôi môi nhẹ run, cô bờ môi mình lên bờ môi anh, nước mắt rơi xuống lẫn vào trong miệng, chua xót lại ngọt ngào.

“Em xin lỗi.” Khi hôn anh cô khẽ nói, “Em yêu anh.”

Hồi ức dừng lại, Trầm Khánh Khánh xoắn tay vào nhau bối rối, đánh trống lảng: “Anh nghe lời, mau uống đi, em chỉ rảnh buổi sáng thôi.”

Lúc này Trữ Mạt Ly rất nghe lời chẳng nói chẳng rằng, giữa cổ uống hết bát thuốc, thật tình, ngày đầu tiên thấy cô vào bếp anh đã rất hoảng sợ. Diễn viên Trầm nổi danh sát thủ nhà bếp hằng say chiến đấu qua 12 giờ, mang lên một món mềo chẳng giống mềo, cáo không ra cáo. Người khác mà thấy có thể kêu lên không nhĩ? Món ăn cho bệnh nhân trọng thương mới khỏi kia tám chín phần mười là shit.

Sau một hồi tôi luyện, Trầm Khánh Khánh rốt cuộc cũng nấu được thành hình. Vậy nên người ta nói trên đời này không có gì là tuyệt đối, bây giờ Trầm Khánh Khánh hầm thuốc đã thấp thoáng hương vị của siêu đầu bếp, dinh dưỡng hay mùi vị đều hạng nhất.

“Uống xong rồi.” Trữ Mạt Ly đặt bát sang bên cạnh, “Khánh Khánh, lại đây.”

“Làm gì vậy?”

Là quân tử thì phải ngay thẳng: “Anh muốn hôn em.”

“Không phải anh vừa hôn rồi à.”

“Nụ hôn của một năm không thể bù đắp nhanh như vậy.”

“....”

Tuy nói như vậy, Trầm Khánh Khánh vẫn đi qua, anh vươn tay kéo cô vào lòng, anh dán tai vào mái tóc cô ngửi mùi hương thơm ngát, đầy lòng nhất thời tràn đầy xúc cảm.

“Em biết không, vào lúc anh nghe được tiếng em nói.”

Trữ Mạt Ly ôm cô, chôn sâu vào cổ cô, không ngừng hôn xuống: “Nhưng anh không thể đáp lại, anh xin lỗi.”

Trầm Khánh Khánh lắc đầu, nâng mặt anh lên: “Dù phải chờ anh bao lâu, em cũng bằng lòng.”

Trữ Mạt Ly nhìn ánh mắt có phần thương hại của cô, không khỏi hỏi lại: “Em... thật sự không tức giận?”

Trí nhớ của anh dừng lại vào cái đêm kinh khủng đó, vẻ mặt giận dữ của cô, còn chiếc ô tô lao về phía đó. Nếu có người hỏi giây phút đó anh nghĩ gì, anh muốn nói, anh không nghĩ gì hết, anh chỉ có một ý niệm, dù anh có chết cũng không thể để cô mất mạng.

Nhưng anh cũng là người ích kỷ, anh đợi cô chín năm, đóng vai người bảo hộ trong khi cô không thấy không nghe, rõ ràng không phải lỗi của anh, rõ ràng là tình yêu, rõ ràng là cô quên, nếu có thể nói vài lời khiến cô cảm nhận chút cảm giác chờ đợi đau khổ, có phải cô sẽ biết tình cảm của anh không?

Kỳ thật khoảnh khắc đụng xe anh không thấy đau, hoặc là nỗi đau đã bay tới thiên đường, anh ngã xuống thấy cô sửng sốt ngồi cách đó không xa, ánh mắt không thể tin chân động anh mãnh liệt. Khoảnh khắc ấy, anh biết mình sai rồi, anh không bao giờ muốn thấy cô đau khổ.

Trầm Khánh Khánh chau mày bất mãn: “Em đã nói bao nhiêu lần rồi, em không giận, vì sao em phải giận chứ? Anh chỉ muốn bảo vệ em thôi, đúng không?”

Trữ Mạt Ly gật đầu.

“Thật ra, có lẽ người giận là anh mới đúng. Em đã quên đi tất cả, sao em có thể quên anh chứ?” Trán cô khẽ chạm trán anh, lẩm bẩm.

Chỉ nhớ lại đôi điều cũng có thể nhận ra những khác thường của anh, mỗi lần đối mặt với cô anh luôn trầm mặc, luôn mĩa mai, kỳ thực anh vẫn luôn muốn ôm lấy cô, bảo cô đừng nhấn tâm với anh như thế, anh nói phải tin anh, nhưng anh chẳng bao giờ mở miệng.

Ánh mắt Trữ Mạt Ly đầy bao dung: “Đó là do em quá đau khổ mà thôi.”

Khi tình yêu mãnh liệt nhất, tất sẽ nhận lấy nỗi đau tột độ, yêu hận khó nén, bản thân chỉ còn cách quên đi để sống.

Không phải không yêu nên chọn cách quên đi, mà vì quá yêu, mới không dám đối mặt.

“Mạt Ly.”

“Ừ?”

“Mạt Ly.”

“Sao thế?”

“Tốt quá rồi.”

Được người đàn ông này yêu như vậy, ông trời thực sự quan tâm cô.

Cô hiếm khi ngốc nghếch, còn anh lại yêu nhất mặt này của cô: “Cái gì tốt?”

Trầm Khánh Khánh chớp mắt, khẽ đụng vào chóp mũi anh: “Anh sẽ không rời xa em nữa.”

Ngón tay Trữ Mạt Ly lướt nhẹ qua môi cô, thành kính hôn lên: “Những lời này anh nói mới đúng.”

Khoảnh khắc môi chạm môi, dường như có dòng điện chạy qua cốt tủy, kích thích toàn thân run rẩy, Trầm Khánh Khánh không khỏi ôm cổ Trữ Mạt Ly, ngón tay lạnh lẽo chạm vào dây chuyền, nhất thời kích tình dâng trào, kìm lòng không đậu dựa vào người anh, hận không thể cùng anh hòa thành một khối. Lo lắng cho sức khỏe của Trữ Mạt Ly, thân thể cấm dục lâu năm sao có thể chịu được khiêu khích như vậy, nên dù cách lớp quần áo mỏng vẫn có thể cảm nhận nhiệt độ cơ thể đối phương.

Khí lạnh từ điều hòa dần mất đi tác dụng.

“Khánh Khánh...” Giọng Trữ Mạt Ly hơi khàn, giọng nói rót vào tai luôn đặc biệt động lòng người.

Cảm nhận được nơi nào đó trên người anh biến hóa, Trầm Khánh Khánh ngồi trên người anh nhẹ nhàng đứng lên.

Trữ Mạt Ly ngây người, hiếm khi anh ngạc nhiên như vậy.

Trầm Khánh Khánh dán miệng lên vành tai anh, khẽ cắn: “Không phải anh thích em nhiệt tình sao?”

Trữ Mạt Ly nhìn cô thật sâu, ánh mắt trào dâng tình cảm khác thường.

“Đừng vội, bác sĩ nói anh vẫn chưa thể vận động mạnh...” Cô cười xấu xa, “Chúng ta nên làm từng bước một.”

Đây là sự trả thù dành cho lời anh vừa nói.

Nhưng, người ta đã nói đạo ột thước, ma ột trượng.

Trữ Mạt Ly không nói gì, chỉ cười càng khiêu gợi, anh đặt tay nàng lên môi mình, cảm giác tê dại như có hàng ngàn lông vũ cọ vào tim Trầm Khánh Khánh, anh bỗng ngậm đầu ngón tay cô, đầu lưỡi đảo quanh ngón tay, đôi mắt phượng híp lại, nhìn cô thâm tình như biển.

Hành động lớn mật như thế, nhưng anh thực hiện thì nó lại vô cùng thiêng liêng thành kính, Trầm Khánh Khánh sững sờ nhìn anh, không thở nổi nên thiếu oxy, đầu óc choáng váng mơ hồ.

Thấy cô ngây ngốc, ánh mắt Trữ Mạt Ly trở nên thâm thúy, anh chỉ tay nói: “Đừng ngừng lại.”

Trầm Khánh Khánh đột nhiên hiểu ra, giờ này không thể cam lòng yếu thế.

Súng đạn không tránh khỏi thương vong, dưới tình huống nguy cấp, Trầm Khánh Khánh cố gắng chống cự: “Không thể làm... Rốt cuộc, thân thể của anh...”

“Thử một lần đi,” Trữ Mạt Ly đã gỡ bỏ nốt chướng ngại cuối cùng dưới thân cô, “Anh không nhịn được.”

Dây thần kinh của cô vốn không chắc chắn, khi nghe thấy những lời này thì đột ngột nổ tung.

Không chỉ có thân thể triền miên kết hợp, mà còn dung hợp cả tâm hồn, bọn họ đều không thể kìm chế tình cảm của mình.

Phòng ngủ tựa như thiên đường, khiến người trong đó quên tất cả mọi thứ, chỉ biết giúp đối phương thâm nhập càng sâu.

Vậy nên, mãi tới khi cửa vang lên tiếng rơi vỡ, hai người mới đồng thời kinh hãi, quay đầu lại... Sau đó... một thằng nhóc không biết đã vào từ khi nào, trên mặt đất là ô tô đồ chơi của bé, hai mắt bé trong sáng ngây thơ nhìn về phía ba mẹ bé đang ân ái.

“...”

“...”

Cặp ba mẹ đang ân ái đồng thời cứng ngắc.

Trữ Mạt Ly buồn rầu nói: “Em không khóa cửa sao?”

Trầm Khánh Khánh dựng đứng lên: “Vì sao em phải khóa cửa!”

Ai biết sẽ làm chuyện phải khóa cửa chứ!

May là Liễu Liễu đã đi học đàn piano rồi... Nếu không, thật sự không dám tưởng tượng.

Vì thế, mommy phản ứng lại trước tiên, vội vội vàng vàng mặc quần áo, chạy tới ôm thằng nhóc, thằng nhóc ghé vào vai mẹ nó thơ ngây nhìn sắc mặt daddy thay đổi thất thường.

Daddy rất yêu cục cưng này, ông trời có thể làm chứng, cục cưng này là gan ruột của anh, mommy cũng có thể làm chứng. Lần đầu tiên daddy nhìn thấy cục cưng thì sững sờ đến nửa giờ, khi anh ôm bé vào lòng, bàn tay không khỏi run rẩy, không ngừng hôn lên khuôn mặt cục cưng.

Nhưng, sau đó thì tâm trạng daddy rất phức tạp, anh rất muốn tức giận, nhưng lại không thể tức giận với cục cưng này.

Vì thế, khi mommy trở về, daddy đen mặt nghiêm túc nói: “Lần này không tính.”

“Cái gì?” Suy nghĩ của mommy hoàn toàn đã chuyển sang hướng khác, “Anh nói xem sao con có thể tự ra khỏi cũi vậy? Sao có thể tự ra được chứ? Trời ạ, quá nguy hiểm, em muốn đặt cái cũi mới.”

“...”

Vì thế mà rất lâu về sau, sắc mặt daddy nhìn cục cưng đều vừa trắng vừa đen.

Lời tác giả: đối với những người bất mãn với kết truyện, phiên ngoại đây, thỏa mãn chưa nào, thấy tôi tốt không, yêu các bạn không! Ngọt hay không? Ngọt hay không? Còn dám BW! Còn dám không nhảy hố mới! Hừ hừ...

Phiên ngoại 02

Mọi người đều nói đám cưới của Trữ Mạt Ly và Trầm Khánh Khánh sẽ trở thành đám cưới được quan tâm nhất thế kỷ, tạp chí lá cải nào đó còn nói Trữ Mạt Ly đã chuẩn bị nhẫn kim cương giá trị trên trăm vạn, theo nguồn tin riêng, Trữ Mạt Ly đặt mua hơn một ngàn phòng cưới chỉ để đổi lấy nụ cười của vợ, có paparazzi

còn phỏng đoán, đám cưới xưa nay chưa từng có này sẽ mời đến những nhân vật nổi danh trong giới chính trị, doanh nhân và trong làng giải trí.

Vô vàn lời đồn thổi, chuyện gì cũng có, lan truyền rộng rãi y như thật, mỗi ngày luôn có phóng viên gọi điện thoại hỏi tình hình của Trầm Khánh Khánh, nhưng người trong cuộc là cô thì hỏi gì cũng không biết, không phải cô đánh Thái Cực quyền, mà cô thật sự không biết tí gì. Tuy từ khi Trữ Mạt Ly hôn mê cô đã cố ý tuyên bố đồng ý lời cầu hôn của anh, nhưng kỳ thực Trữ Mạt Ly vẫn chưa chính thức cầu hôn cô, chứ chưa nói tới đám cưới thể kỷ gì gì đó. Mặc kệ bên ngoài đồn thổi ồn ào huyền náo về cặp đôi này ra sao, gia đình họ vẫn vô cùng yên bình, người một nhà nên ăn cơm thì ăn cơm, nên xem TV thì xem TV, nên vui vẻ thì vui vẻ.

Thân thể Trữ Mạt Ly bây giờ đã hoàn toàn bình phục, hàng ngày anh làm việc và nghỉ ngơi rất khoa học, sáng sớm bơi lội sau đó đọc sách, giữa trưa nghỉ trưa, buổi chiều lại đọc sách, nhưng gần đây thì chuyển sang viết thứ gì đó, thần thần bí bí, cũng không cho Trầm Khánh Khánh làm phiền, sớm tối thì lại đi dạo, hoặc chạy nhẹ một chút. Sau khi xuất viện anh vẫn ở nhà tĩnh dưỡng, sau đó trách nhiệm chăm sóc cục cưng cũng đặt trên người anh.

Có một lần tổng thanh tra chế tác trong công ty hỏi Trầm Khánh Khánh: “Em bận như vậy thì con cái ở nhà ai chăm? Em cần thuê bảo mẫu không?”

“Không cần đâu, có Trữ Mạt Ly rồi.”

Sau đó tổng thanh tra chế tác và tất cả nhân viên trong phòng họp đều ngạc nhiên khiếp sợ: “Trữ tổng trông trẻ con?”

Trầm Khánh Khánh đành nói: “Tôi không lừa mọi người.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, không thể tiếp thu được.

Trầm Khánh Khánh biết mình nói chắc chắn ai tin, Trữ Mạt Ly này như hoàng đế chỉ tay năm ngón, quả thật khó mà tưởng tượng cảnh anh bế thẳng nhóc rồi thay tã cho nó là hình ảnh như thế nào. Mà thường thì buổi tối khi cục cưng vừa khóc, Trầm Khánh Khánh còn chưa thức giấc, Trữ Mạt Ly đã rời giường ôm cục cưng rồi hát ru. Khi cục cưng mọc răng thích cắn người, Trữ Mạt Ly cho bé cắn ngón tay mình, cục cưng tập đi, Trữ Mạt Ly thay mọi vật sắc nhọn trong nhà, cục cưng thích chơi ô tô, Trữ Mạt Ly gần như mang cả cửa hàng ô tô đồ chơi về nhà, còn mua một chiếc xe mô phỏng ô tô đồ chơi để bé ngồi trong vườn hoa nô nghịch. Trữ Mạt Ly cưng chiều Đẳng Đẳng như thế, mỗi lần về nhà Trầm Khánh Khánh thường thấy anh lẳng lặng ngồi bên nôi con, lẳng lặng nhìn cục cưng, khuôn mặt dịu dàng tĩnh lặng đẹp như tranh.

Có lần, sau khi Trữ Mạt Ly bình phục, khi hai người thuận lợi tiến hành chút vận động thân mật nào đó, Trữ Mạt Ly bỗng nói với Trầm Khánh Khánh: “Cảm ơn em.”

Trầm Khánh Khánh đang trong trạng thái thần hồn điên đảo, đầu óc nhất thời chập mạch: “Cảm ơn em đã can đảm sinh Đẳng Đẳng cho anh.”

Trầm Khánh Khánh bình tĩnh, hôn lại anh nói: “Em muốn cởi bỏ nút thắt trong lòng anh.”

Đêm khuya, ngoài cửa sổ là ánh trăng nhàn nhạt, trong phòng chỉ bật một ngọn đèn, dường như cô thấy anh nở nụ cười, rung động lòng người.

Mấy ngày nay, Trầm Khánh Khánh bị rất nhiều người quấy rầy, hầu hết đều hỏi về đám cưới của cô... Please, cô thật sự không biết tí gì, sau khi bị hỏi quá nhiều, Trầm Khánh Khánh rút cuộc cũng sốt ruột, Trữ Mạt Ly vẫn án binh bất động như trước, không có chút dấu hiệu sẽ cầu hôn. Trầm Khánh Khánh không khỏi bắt đầu hoài nghi tin tức này rốt cuộc là do anh tung ra, hay do đám phóng viên loạn ngôn nữa. Dù tình yêu của cô và Trữ Mạt Ly sâu đậm, nhưng cô thật sự rất ngại mở miệng chuyện thể này – chắc chưa đến mức cô phải quỳ xuống cầu hôn đâu nhỉ?

Trầm Khánh Khánh nín nhịn vài ngày, cô không thể nói rõ ràng, vậy thì ám chỉ đi. Ví dụ như bình thường trong nhà sẽ không xuất hiện tạp chí thì giờ tạp chí giải trí lại đặt ngay giữa bàn trà, trang mở ra “trùng hợp” nói về đám cưới của Trữ Mạt Ly và Trầm Khánh Khánh. Hay như tất cả hoa trong nhà đều thay bằng hoa hồng đỏ kiều diễm, rồi Trầm Khánh Khánh cố ý dạy Liễu Liễu nói chuyện thầy toán của bé sẽ kết hôn, vân vân.

Sau một tuần dày đặc những ám hiệu phong phú, Trầm Khánh Khánh thất bại, Trữ Mạt Ly như thế ngoại cao nhân, vững như Thái Sơn, nhìn không chớp mắt, an phận thủ thường, bình thản vút mấy tờ tạp chí vào sọt rác, vừa nghe nhạc vừa thản nhiên tưới nước cho đám hoa hồng, khi nghe thấy có thầy giáo kết hôn, lập tức đưa một phong bì nói muốn tặng cho thầy giáo... Thấy thế nào cũng chỉ có mình Trầm Khánh Khánh càng ngày càng lo lắng.

56. Phiên Ngoại 2

Một tối sau khi ăn cơm, Trầm Khánh Khánh cả ngày bị phóng viên áp bức đau khổ không chịu nổi, quyết định nói chuyện với Trữ Mạt Ly, tự mình chủ động cầu hôn... Cầu hôn thì cầu hôn, so với chuyện anh chờ cô chín năm, chút hy sinh ấy không tính là gì.

Nhưng, ngay khi cô đang suy nghĩ phải mở lời như thế nào, Trữ Mạt Ly bỗng nói: “À, anh nhớ ra rồi, Hàn Thâm và mấy người nữa hẹn anh có việc cần bàn, anh phải ra ngoài một chút.”

“... Chờ anh về?”

“Chắc một hai tiếng.” Trước khi Trữ Mạt Ly ra ngoài còn không quên dặn cô, “Em nhớ thay tã cho Đẳng Đẳng trước khi con ngủ nhé.”

Sau đó, Trữ Mạt Ly ra ngoài.

Kế hoạch của Trầm Khánh Khánh bị ngâm nước nóng, cô thấy hơi mất mát, đang định cùng Liễu Liễu luyện đàn, Trữ Mạt Ly đã gọi điện thoại về: “Anh để quên một vật ở đầu giường.”

“Cái gì vậy?”

Trầm Khánh Khánh trở về phòng, đầu giường quả nhiên có một phong bì màu vàng, vô cùng tinh tế.

Trữ Mạt Ly đầu kia nhẹ nhàng nói: “Em mở ra xem giúp anh có vấn đề gì không, xem xong thì gọi điện cho anh.”

Không đợi Trầm Khánh Khánh trả lời, Trữ Mạt Ly đã tắt máy, Trầm Khánh Khánh cảm thấy rất khó hiểu, nhưng cô vẫn mở phong bì ra. Đó là một phong thư, thư rất dày, phong bì bọc rất kín, khó khăn lắm Trầm Khánh Khánh mới mở được thư. Sau đó vừa liếc nhìn cô đã giật mình, trên bức thư là dòng chữ quen thuộc, gọn gàng sâu sắc, dưới ánh đèn có hương vị dịu dàng, là Trữ Mạt Ly viết.

Câu văn mở đầu là: khi 24 tuổi anh nhận thức một cô gái.

Anh thường nhớ lại buổi chiều hôm ấy, trời quang mây tạnh, ánh nắng chói chang vô cùng lóa mắt. Lúc ấy anh vừa hoàn thành một bộ phim nên được nghỉ một ngày, chỉ có một mình anh, một mình lái xe đi dạo, sau đó vào một hiệu sách. Thật ra anh cũng không biết mình muốn làm gì, nhưng sau này mỗi khi hồi tưởng lại, anh cho rằng có lẽ là ông trời an bài, đưa anh tới đó vào giây phút ấy, gặp được người kia.

Anh đeo kính đen đi loanh quanh hàng đĩa, vô tình thấy trên giá chỉ còn đúng một album mới nhất của mình, đưa tay ra lấy, bất ngờ chạm phải bàn tay ấy. Anh nhú mày, nghiêng đầu nhìn lại, sau đó bắt gặp một gương mặt non nớt thanh tú, không có gì đặc biệt, nhưng ánh mắt trời phủ lên mái tóc ngắn của cô ấy một tầng ánh sáng màu vàng. Cô ấy cũng hơi nghiêng đầu nhìn anh, ánh mắt hơi dữ dằn, khuôn mặt xinh xắn như bình sáng.

Anh nghĩ có lẽ cô ấy là fan của mình, vì thế định tặng đĩa cho cô.

Nhưng cô ấy bỗng nói: “Nhờ anh đấy.”

Cô ấy thật sự bình thản, anh đang định mở miệng, lại nghe cô ấy nói: “Thiên vương cũng tự sư tầm đĩa nhạc của mình à?”

Anh hơi ngạc nhiên, bình thường khi fan thấy anh không hét chói tai cũng hưng phấn không nói nên lời, nhưng cô ấy rất bình tĩnh, còn dám hỏi lại anh như vậy.

Anh trầm giọng nói: “Cô nhận nhầm người rồi.”

Cho dù bị nhận ra thì anh cũng không thừa nhận. Nhưng, cô ấy nghe xong cũng vẫn tỏ ra bình thản, thậm chí không truy hỏi: “Vậy à, dù sao tôi cũng không phải fan của anh, tôi chỉ mua hộ người ta thôi.”

Anh còn tặng đĩa nhạc cho cô ấy, cô ấy cũng không từ chối nữa, cầm lấy rồi đi, thật sự không yêu cầu kí tên hay chụp ảnh chung. Ngày đó cô ấy mặc đồng phục, nhìn từ sau thấy cô ấy rất gầy, bộ đồng phục rộng thùng thình như váy, từ dáng đi cũng có thể hình dung tính cách. Cô ấy bước đi hai vai ổn định, thắt lưng ngay thẳng, anh đoán đây là một cô gái có cái tôi rất lớn.

Ngay khi ấy anh còn tưởng đó chỉ là một lần gặp gỡ tình cờ, không để trong lòng. Dù sao, công việc cũng rất nhiều, công việc chổng chất khiến anh quên mất có một cô gái như vậy, mua đĩa của anh còn nói: tôi không phải fan của anh.

Hai tháng sau, anh gặp lại cô gái ấy trong buổi ký tặng album ở thành phố C.

Mà cô ấy lấy thân phận trưởng FC lên bục tặng quà anh.

Kỳ lạ là, từ trước đến giờ anh không nhớ người lạ, nhưng anh lại nhận ra cô ấy ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Anh đứng trên bục nhận quà của cô ấy, mặt cô ấy hơi đỏ, trên trán còn có mồ hôi, MC hỏi có phải cô ấy được gặp thần tượng nên kích động không, cô ấy lại nói, ở đây quá nóng. Ngày đó cảm giác đầu tiên của anh về cô ấy là người khẩu thị tâm phi, nếu không phải fan của anh thì hà cớ gì lại chạy đến nơi này, còn mang thân phận trưởng FC. MC lại hỏi cô ấy, có muốn ôm Trữ Mạt Ly một cái hay không? Cô ấy hơi sững sốt, hội trường phía dưới lập tức ồn ào, tuy anh rất ghét tiếp xúc với người khác, nhưng giờ khắc đó anh lại kì vọng vào câu trả lời của cô. lát sau, cô ấy cúi đầu đến gần anh, anh không rõ cô ấy định làm gì, nhưng anh đã gặp quá nhiều nữ sinh nhỏ nhen thích đùa nên cũng không thấy có gì khác lạ, trong nháy mắt đó anh khinh thường cô ấy. Nhưng cô ấy chỉ đưa ra một cuốn sổ, bình tĩnh nói: “Anh chỉ cần kí tên là được, thật ra hôm nay tôi đến thay bạn tôi. Nó bị ốm nhưng nó rất thích anh, anh có thể viết mấy lời chúc nó được không?”

Hội trường im lặng một giây, anh cũng hơi hoảng hốt.

Khi anh kí tên, cô ấy đứng bên cạnh anh còn nói: “Tôi thật sự không phải fan của anh đâu.”

Anh không biết ngày đó nhìn anh như thế nào, Ted nói khi đó anh chỉ khẽ cười, nụ cười có phần khùng bố. Anh chỉ nhớ mình nhìn bóng cô ấy xuống bục, nhớ ngày đó cô ấy mặc bộ váy liền màu trắng, bóng hình gầy gò trùng khít với cô gái mặc bộ đồng phục rộng thùng thình trong trí nhớ.

Sau buổi ký tặng album, Ted giúp anh tìm tư liệu về cô ấy, anh đọc tên cô ấy một lần, bất tri bất giác, khắc sâu tận đáy lòng.

Anh nhớ rõ mỗi lần gặp cô ấy, Ted nói điều này với anh mà nói thì thật khó tin, đúng vậy, nhưng ngày ấy anh cũng không biết nguyên nhân trong đó.

Lần thứ ba gặp cô ấy là nửa tháng sau. Lần đầu tiên anh cùng đoàn phim tham gia buổi ra mắt phim, buổi tiệc kết thúc rất hỗn loạn, chủ sự Phương nhầm lẫn, cửa VIP bị đám phóng viên chặn lại, vệ sĩ mở đường, anh vẫn cúi đầu bước đi không quan tâm tới tình cảnh đáng ghét này. Bỗng, đám người phía sau ồn ào một hồi, anh vẫn không quan tâm như trước, nhưng sau đó có người hô có người bị thương. Lúc đó anh mới quay đầu nhìn lại, rồi anh thấy cô ấy ngã trên mặt đất, rất chật vật, bộ quần áo trắng trên người đã bị xô đẩy nhàu nhĩ, cô ấy đứng dậy, cánh tay tróc một lớp da, rướm máu. Hội trường bỗng yên tĩnh lại. Cô ấy trừng mắt nhìn vệ sĩ của anh, hung hăng nói: “Ai muốn đuổi theo anh ta chứ, tôi chỉ muốn trả điện thoại cho anh ta, đúng là làm ơn mắc oán.”

Trong tay cô ấy là điện thoại của anh. Anh sờ túi trước, bấy giờ mới nhớ vừa rồi nhấn tin xong liền để điện thoại trong phòng hóa trang.

Dưới tình huống khó xử, anh đưa cô ấy lên xe, cô ấy ngồi đối diện anh, tự mình rửa sạch vết thương, cũng chẳng nhìn anh.

Anh cũng không mê tín, không tin những thứ gọi là duyên phận, nhưng trừ duyên phận thì không có gì có thể giải thích lần gặp nhau này, trừ khi cô ấy cố tình sắp đặt.

Anh thấy thẻ nhân viên trước ngực cô ấy, hỏi: “Cô là nhân viên ở đây?”

Cô ấy tự bằng bó miệng vết thương, đáp lời: “Ừ.” Dừng lại một chút còn nói, “Tôi chỉ muốn kiếm tiền thôi.”

Ngụ ý của cô ấy vẫn là câu đó, tôi không phải fan của anh.

Anh thấy rất buồn cười, nếu không phải fan của anh, vì sao liên tục xuất hiện trước mặt anh, với cách thức gây chú ý như vậy, giống như sợ anh không nhớ cô ấy là ai thì phải. Anh không biết cô ấy rất đơn thuần trong sáng, hay có ý đồ riêng, tính toán kỹ càng.

Cô ấy yêu cầu xuống xe ở ngã rẽ có tàu điện ngầm, anh không lên tiếng, Ted cũng không dám đồng ý, cô ấy vẫn im lặng ngồi phía trên nhìn ra ngoài cửa sổ. Đây là lần đầu tiên anh tử tế đánh giá cô ấy, ngoại hình cũng không quá bắt mắt, nhưng rất có khí chất, trong sáng thanh cao.

Có thể giây phút đó ngay cả anh cũng không biết mình đã nói gì, anh nói, cô cần tiền?

Cô ấy gật đầu.

“Vậy cô làm trợ lý cho tôi. Hàng tháng tôi sẽ trả lương.”

Cô ấy rõ ràng hơi sững sốt, vẻ mặt nhìn rất thú vị, mãi sau mới trả lời: “Làm gì?”

“Cái gì cũng làm.”

“Bao nhiêu tiền?”

“Cô ra giá.”

Cô ấy cắn cắn môi, nói: “3000.”

“Được.”

“Nhưng tôi muốn lên lớp...”

“Được.”

Cô ấy cũng không nói lại nữa.

Sau đó Ted rất bất an, anh ta thấy anh cứ để một người xa lạ bên cạnh như vậy rất nguy hiểm. Cảm thấy cô ấy có ý đồ với anh, anh thì muốn biết rốt cuộc cô ấy gặp anh chỉ là trùng hợp, hay do cô ấy cố ý bày ra.

Kỳ thật không lâu sau khi theo anh, cô ấy bận học, nhưng chỉ cần có thời gian trống sẽ đến chỗ anh làm trợ lý. Trợ lý của anh cũng nhiều, không cần cô ấy làm gì cả, nhưng anh lại thích gây khó dễ cho cô ấy, cố tình giao công việc của người khác cho cô. Vậy mà cô ấy chẳng nói gì, lặng lẽ hoàn thành, sau đó anh phát hiện cô ấy thông minh hơn các trợ lý khác, cô ấy luôn làm việc rất chu đáo. Có thể nhớ anh thích cái gì, không thích cái gì, những thứ đó cũng không lạ, nhưng cô ấy giỏi ở chỗ chỉ cần nhìn một động tác nhỏ cũng biết anh muốn uống cà phê hay muốn đọc báo, hay khi anh nhíu mày thì tâm trạng không tốt, không thích nói chuyện với ai.

Rất ít người có thể nhìn thấu tâm tư của anh, ngay cả Ted cũng vậy, sau đó anh phát hiện cô ấy có một cuốn sổ tay, viết chi chít những quan sát của cô ấy về anh. Như việc anh gõ ngón trỏ xuống bàn cô ấy liền nhớ kỹ n loại lý do, những lý do xuất hiện càng nhiều thì càng được tô đậm. Anh lại để ý một thời gian dài, phát hiện cô ấy thỉnh thoảng lại ôm cuốn sổ này ghi ghi chép chép. Một lần tình cờ khi anh đang hóa trang, trong gương bắt gặp cô ấy đứng sau nhìn anh chăm chú, chăm chú tới mức không nhận ra anh đang nhìn cô ấy.

Anh lại tự hỏi mình, rốt cuộc cô ấy là người đơn thuần, hay thâm trầm?

Vì thế, sau vài ngày, anh giả vờ như chưa từng thấy cuốn sổ tay kia, hỏi tại sao cô ấy lại hiểu ý anh đến vậy, cô ấy nhẹ nhàng nói, tôi đoán.

Quả nhiên là một cô gái rất có tự tôn.

Trong khi quan sát cô ấy, anh dần nhận ra cô ấy không phải người lãnh đạm, mà là tâm tư che dấu quá sâu, nhưng vẫn có thể nhận ra tâm trạng cô ấy từ lời nói. Khi tâm trạng tốt, cô ấy thấy anh thì sẽ gọi một tiếng sếp, nếu tâm trạng không tốt, cô ấy sẽ gọi anh là Trữ Mạt Ly. Khi cô ấy cười, ánh mắt sẽ nheo lại, khóe miệng khê cong, như nụ hoa còn e ấp. Khi cô ấy không vui thì hay trầm mặc, thỉnh thoảng sẽ cười lạnh, hếch cằm liếc nhìn người khác. Cô ấy còn rất thích đọc truyện tranh, có lần anh vô tình nghe thấy cô ấy nói chuyện với một trợ lý nữ khác về hình mẫu lý tưởng trong lòng. Anh nghĩ nữ sinh thích truyện tranh như vậy hẳn sẽ mơ về một bạch mã hoàng tử, nhưng cô ấy nói, không có tiêu chuẩn gì đặc biệt, chỉ cần yêu cô ấy là đủ rồi.

Ted từng nói với anh, nếu một người nào đó bất tri bất giác ghi nhớ vui buồn hờn giận của một người, như vậy tám chín phần là thích đối phương.

Thích hay không thích cô ấy, anh không biết.

Nhưng anh biết những lời này, đúng với anh.

Cho tới bây giờ anh đều biết mình muốn cái gì, vậy nên, khi anh nhận ra mình thích cô ấy, chỉ mất một buổi tối, cảm giác này rất rõ ràng, quá mãnh liệt, là cảm giác anh chưa từng biết.

Trái lại, vì thử cô ấy, anh nghĩ ra một cách. Ngày đó anh đang quay phim “Nhất tiễn phong hầu”, trong phim có một cảnh nóng, vì bảo vệ diễn viên đạo diễn đã làm màn che phong tỏa, anh kiên quyết giữ cô ấy lại. Khi quay phim, anh thấy cô ấy rất xấu hổ, đứng một góc cũng không biết ánh mắt nhìn nơi nào. Anh hiếm khi thấy cô ấy bất an như vậy, nhất là khi cô ấy bắt gặp ánh mắt anh, sẽ cuống quýt dời tầm mắt.

Đối với anh thì quay cảnh nóng là một thử thách, nhưng anh không bao giờ thể hiện trước mặt người ngoài. Anh nhập vai rất nhanh, những cảnh như vậy luôn làm khó diễn viên nam, nếu diễn quá giả thì không có hiệu quả. Anh bỗng thấy hối hận khi giữ cô ấy lại, chỉ cần tưởng tượng cô ấy đứng góc đó nhìn anh, có thể anh sẽ mất tự nhiên. Cũng may cảnh quay này khá thuận lợi, anh xuống giường, là trợ lý, cô ấy nên lấy quần áo cho anh, cô ấy cũng làm đúng như vậy, anh nhận lấy quần áo cô ấy đưa, ngẩng đầu nhìn, không khỏi sững sờ.

Mặt cô ấy trắng bệch, thấy anh ngẩng đầu, dứt khoát quay mặt đi, hình như tức giận.

Buổi tối khi kết thúc công việc, Ted vốn mời mọi người cùng ở lại ăn khuya, nữ diễn viên trong phim cũng đến đây, mà cô ấy chỉ liếc nhìn bọn anh một cái, thản nhiên từ chối, sau đó thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi trước.

Anh đuổi theo, cố tình hỏi: “Làm sao vậy? Tâm trạng không tốt?”

Cô ấy quay người lại, đáp cho có lệ: “Tôi thấy anh thật nhàm chán.”

Từ khi theo anh cô ấy đều nói chuyện bằng giọng điệu này, không kiêu ngạo không siểm nịnh, anh nghĩ, anh rất thích thái độ này.

Bắt gặp tia mắt kiên nhẫn lóe lên trong ánh mắt cô ấy, anh hỏi: “Tôi nhàm chán thế nào?”

Cô ấy quả nhiên tỏ ra phiền phức, không khỏi cau mày nói: “Tuy tôi là trợ lý của anh, nhưng sau này mấy loại chuyện thế này anh gọi Tiểu Lôi hầu hạ đi, nam nữ khác biệt!”

Anh rốt cuộc xác định cô ấy giận.

Cô ấy xoay người muốn đi, anh đến trước giữ chặt lại: “Khó chịu? Vì sao?”

“Vì sao cái gì, tôi không nói được không, tôi không thích nhìn loại chuyện này...”

“Loại chuyện này?”

“Trữ thiên vương, anh cố tình để tôi xem anh diễn cảnh nóng, rốt cuộc anh muốn gì vậy?”

“Em nói xem?”

“Không biết.”

“Đó chỉ là diễn xuất.”

Cô ấy cúi đầu, trầm mặc một lát, nói: “Ai biết.”

Anh bỗng nâng cằm, hôn cô ấy. Nụ hôn này rất ngắn, tựa như chuồn chuồn lướt nước, nhưng tiếp xúc như vậy, cũng đã khiến cô ấy vô cùng hoảng sợ.

Anh rất thích nhìn cô ấy sống động như vậy, cười nói: “Đó chỉ là diễn xuất, đây mới là thật.”

Anh thấy cô ấy trềng mắt, trong ánh mắt là khuôn mặt tươi cười của anh, anh nhìn cô ấy, tình cảm bất ngờ thay đổi, thế nhưng cô ấy lại đẩy anh ra, sắc mặt rất khó coi, cô ấy nói: “Anh đừng đùa.”

Kỳ thật anh rất tự tin, có tám phần nắm chắc cô ấy, nhưng anh bỗng thấy hơi khấn trương: “Anh không hay đùa.”

Anh đã sớm nhận ra ánh mắt cô ấy nhìn rất đẹp, khi không cười là vẻ đẹp băng giá, khi mỉm cười lại sưởi ấm lòng người. Mà khi đó, cô ấy nhìn anh, ánh mắt rất phức tạp, hồi lâu nhả ra bốn chữ: “Chúng ta không xứng.”

Không xứng? Anh nghi hoặc: “Không xứng cái gì? Anh không xứng với em, hay em không xứng với anh?”

“Là không xứng, cái gì cũng không xứng.” Cô ấy hơi khấn trương, nhãn mày thêm chặt.

“Vì sao em lại nghĩ như vậy, vấn đề rất đơn giản, anh thích em, nếu em thích anh, chúng ta có thể ở bên nhau.”

Cô ấy ngẩn người, dường như tự hỏi lời anh nói, nhưng cô ấy còn nói: “Vì sao anh thích em?”

“Em rất đặc biệt.”

Bởi vì em là em, nên anh thích. Cũng giống như khi người khác cười như vậy sẽ không có gì đặc biệt, nhưng vì em cười, anh mới thấy thật đẹp.

Cô ấy nghiêng đầu, cười tự nhiên: “Nếu ngày nào đó em không còn đặc biệt, anh sẽ không thích em nữa ư?”

Lúc ấy anh mới nhận ra kỳ thật cô ấy cũng không bình tĩnh như vẻ bề ngoài, trong đôi mắt luôn thấp thoáng nét bi thương, có thể liên quan đến gia đình cô ấy.

“Em ở bên cạnh anh đã lâu, lại còn nói như vậy, đúng là sỉ nhục anh.”

Khi anh đã nhận định thứ gì thì không dễ dàng thay đổi.

Thấy cô ấy trầm mặc, anh biết hôm nay chỉ có thể dừng ở đây, hai người cần chút thời gian: “Anh cho em thời gian, em suy nghĩ cho kỹ.”

Sau đó bọn anh giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, cô ấy vẫn lui tới đây khi rảnh rỗi. Mà lần đầu tiên tổ tình đã thất bại khiến anh rầu rĩ không vui, không ai dám không cho anh chút thể diện nào như vậy. Nhưng có ngày anh nghe người ta nói, mỗi người đều có một “kiếp nạn” của mình, vô quyết dày có móng tay nhọn, anh chợt liên tưởng đến bản thân, lập tức hiểu ra vì sao cô ấy từ chối anh mà anh lại không tức giận.

Sau đó cô ấy chưa từng thể hiện chút gì, anh đã cân nhắc rất lâu xem phải tiến thêm một bước như thế nào, không ngờ cơ hội lại đến nhanh như vậy. Ngày đó, “Nhất tiến phong hầu” đóng máy, mọi người đều uống rất nhiều trong bữa tiệc. Anh còn ổn, nhưng vẫn khó tránh bị chuốc quá mấy ly. Nữ diễn viên chính Tiết Hi ngày đó uống đặc biệt nhiều, vẫn lại gần anh nói chuyện, kỳ thật anh không quen cô ta, trừ bỏ chút trao đổi diễn xuất cần thiết thì không có quan hệ gì. Nhưng cô ta quyết tâm muốn quán lấy anh, anh lấy lý do đi toilet, chuẩn bị chạy lấy người, không ngờ Tiết Hi lại chạy theo anh.

Anh lập tức bừng tỉnh sau đó sẽ là chuyện gì, vì đựng tới hơi nhiều rượu, khi Tiết Hi chặn phía trước, anh lập tức lùi lại từng bước, cô ta không từ bỏ ý định, muốn nhào tới. Lúc này đây, không đợi anh kịp phản ứng, có người đã chắn trước mặt anh.

Cô ấy lạnh lùng nói: “Cô Tiết, cô say rồi.”

Tiết Hi say đến hồ đồ: “Cô tránh ra!”

“Bên ngoài có rất nhiều phóng viên, bị chụp ảnh sẽ không tốt đâu.”

“Tôi đây không sợ, cô quản nhiều như vậy làm gì?”

Cô ấy mỉm cười: “Tôi không sợ cô bị chụp ảnh, mà sợ tổn hại hình tượng Trữ Mạt Ly nhà tôi.”

Anh không khỏi nhú mày “Trữ Mạt Ly nhà tôi”, anh rất thích từ này.

Tiết Hi giận dữ, cũng may người quản lý của cô ta chạy tới đúng lúc lúc cô ta đi, bằng không anh khó lòng không nói vài câu khó nghe.

Anh cúi đầu nhìn cô ấy, nói: “Anh phải về, em giúp anh nói với Ted.”

“Chờ chút.”

57. Phiên Ngoại 3

Mấy ngày nay hiếm khi cô ấy mở miệng với anh.

Cô ấy cúi đầu, vô thức vôn về đầu ngón tay, dường như hạ quyết tâm rất lớn, nói: “Em nghĩ kỹ rồi.”

Ngày đó bọn anh đứng trước toilet, thật sự không phải nơi tốt đẹp gì, nhưng dưới nơi này, lần đầu tiên anh biết trái tim mình có thể đập mạnh đến thế.

Anh giả vờ hồ hững hỏi lại: “Sao?”

“Em thăng thẩn với anh.” Cô ấy ngẩng đầu, ánh mắt sáng rực, “Từ lần đầu tiên gặp nhau đến bây giờ, em đều cố tình tiếp cận anh.”

Anh híp mắt, không ngờ lời mở đầu lại như vậy.

“Anh nghĩ rằng anh theo đuổi em, thật ra không phải. Em vẫn nói, em không phải fan của anh, em không nói dối. Em thật sự không phải fan của anh mà là người theo đuổi anh.”

Thật ra cô ấy không biết, đó là lời tỏ tình xúc động nhất mà anh từng nghe.

Dường như cô ấy thở phào nhẹ nhõm: “Em đã thăng thẩn rồi, anh còn thấy em đặc biệt nữa không?”

Anh không trả lời mà hỏi lại: “Em nói em theo đuổi anh, vậy vì sao vừa lâm trận đã lùi bước?”

Cô ấy mím môi, nở nụ cười nhợt nhạt: “Thật ra em chỉ muốn ở gần anh một chút, không để ý đến hậu quả. Nhưng càng ở bên anh, em càng cảm thấy anh ở cao quá, em chỉ có thể ngược nhìn. Có lẽ em thích làm kẻ thầm mến anh hơn, em rất thích cảm giác ấy, đơn thuần không tạp chất.”

Cô ấy trả lời ngoài dự đoán của anh, anh nghĩ mình đã gặp được một cô gái thú vị: “Anh không thích người tự coi thường bản thân. Người anh thích, tuyệt đối không thể coi thường mình.”

Anh nói xong những lời này, thấy mắt cô ấy chấn động.

Cô ấy còn dám nói mình không có gì đặc biệt. Trừ cô ấy ra, còn có ai dám đùa giỡn trước mặt anh, phân cao thấp với anh, cuối cùng còn dám lật tẩy bản thân, nói anh biết cô có mưu tính, là người thủ đoạn.

Nếu người này không đặc biệt, vậy ai mới tính là đặc biệt đây?

Anh còn hiểu cô ấy hơn bản thân cô, rất lâu sau này, giữa bọn anh xảy ra vô vàn khúc mắc, hiểu lầm, thương tổn lẫn nhau. Khi rất nhiều người nghĩ rằng cô ấy là một kẻ không từ thủ đoạn, lạnh lùng vô tình thì anh biết, thủ đoạn của cô ấy chỉ để bảo vệ bản thân không bị tổn thương. Đôi khi chúng ta thân bất do kỷ, điểm ấy rất giống anh, không biết giải thích, cũng không giỏi thể hiện sự yếu mềm của bản thân. Anh cũng biết, cô ấy không cần người khác tin mình, cô ấy chỉ cần sự tin tưởng của anh. Và anh, sẽ luôn là người bảo vệ, tin tưởng cô ấy nhiều nhất.

Hai năm ở bên cô ấy là hai năm hạnh phúc nhất trong cuộc đời anh.

Sau khi cô ấy ra đi, anh mới biết đó không chỉ là hai năm hạnh phúc, mà là hai năm anh khắc cốt ghi tâm.

Sau khi cô ấy ra đi, việc anh làm nhiều nhất là hồi tưởng. Hồi tưởng ngày bọn anh ở bên nhau, anh mới biết cô ấy là người rất có cá tính, tính cách cố chấp khó hiểu, vui hay không vui đều hiện rõ trên mặt. Nhưng

cô ấy sẽ không làm nũng, thấu hiểu công việc của anh, chín chắn hơn nhiều so với các cô gái đồng trang lứa, sẽ không vì tin tức lá cải nhảm nhí mà truy hỏi anh, cũng sẽ không vì anh vắng mặt trong lễ tình nhân mà bất mãn. Và anh vì che chở cô ấy, không để cô ấy làm trợ lý nữa, nhưng tình cảm giữa bọn anh càng ngày càng sâu sắc, có thể vì hai người đều là người hiếm khi động chân tình, nên càng thêm cố gắng giữ gìn mối tình này.

Khi bọn anh bên nhau được một năm, anh cùng cô ấy trải qua sinh nhật 18 tuổi. Ngày đó đầu tiên cô ấy giận anh, trách anh không nên vội vã trở về khi tuyết lớn, nhưng anh cho rằng, sinh nhật cô ấy quan trọng hơn hết thảy. Sau khi anh tặng quà, cô ấy dần dịu lại, thật ra anh cảm thấy ngày đó cô ấy rất vui. Không phải cô ấy không bận lòng chuyện anh thường xuyên vắng mặt, mà cô ấy hiểu anh, cũng tôn trọng anh hơn cả. Cũng vào ngày hôm đó, bọn anh rút cuộc đi quá giới hạn. Anh cũng không muốn cùng cô ấy sớm như vậy, cô ấy còn nhỏ, nhưng cô ấy rất cố chấp, còn nữa đùa nữa thật nói, muốn tặng anh một món quà lớn, nếu sau này bọn anh chia tay, cũng không có gì tiếc nuối.

Anh rất sợ hãi, cho tới bây giờ anh chưa từng nghĩ tới chuyện chia tay, nhưng vì sao cô ấy lại có ý nghĩ kỳ lạ này? Đêm đó anh mới biết, bọn anh đều là người mạnh mẽ, dù cô ấy có bất an, cũng che giấu rất khéo.

Anh hơi giận, nên quá trình cũng không nhẹ nhàng gì, sau đó anh ôm cô ấy, nói bên tai: “Bây giờ là người của anh, sẽ không thể rời xa anh.”

Cô ấy cúi đầu chôn trong lòng anh một lúc lâu, sau đó mới khẽ gạt đầu, rồi anh thấy trước ngực mình thấm vài giọt lệ.

Ngày ấy bọn anh vô cùng hạnh phúc, cũng suy nghĩ vấn đề quá mức đơn giản, không ngờ tai họa sắp ập đến, còn đắm chìm trong niềm vui sướng khi cô ấy mang thai. Phần ký ức ấy, anh thật sự không muốn nhớ lại, nhưng nó luôn buộc chặt cùng những hồi ức ngọt ngào, chỉ cần anh nhớ lại quá khứ, sẽ không thể tránh những ký ức kinh hoàng ấy.

Khi anh biết mình không phải con ruột của ba, thế giới anh xây dựng hơn hai mươi năm, những tin tưởng và ngưỡng mộ, sụp đổ trong đêm.

Lúc này anh mới hiểu vì sao ba không hề quan tâm tới đứa bé trong bụng cô ấy, cũng không coi trọng quyết định của anh. Ông ta chỉ muốn anh biết, anh chỉ có thể phục tùng mới còn đường sống.

Cô ấy rất kiên cường, sẽ không dao động vì bất cứ ai, dù đối mặt với ba anh cũng không lùi bước. Tại thời điểm đen tối nhất của cuộc đời, cô ấy nghỉ học, vẫn ở bên cùng nhau đối mặt với thế giới đã vỡ nát trong anh, ôm anh, mỉm cười với anh, cùng tưởng tượng về đứa con sẽ đáng yêu như thế nào. Cô ấy nói, có con, anh sẽ có thế giới mới. Cô ấy còn nói, nếu đứa con giống anh sẽ là tốt nhất, cô ấy còn nhắc tới lần theo anh đến cô nhi viện nhìn thấy một đứa trẻ sơ sinh, mỉm cười nói cô rất thích đứa bé ấy, vì ánh mắt bé rất giống anh.

Khi đó, anh hiểu rõ, thế giới của anh, chỉ có cô ấy và đứa trẻ.

Sau khi cô ấy rời đi, có người từng hỏi anh, rốt cuộc vì sao lại thâm tình như thế. Anh nghĩ, câu hỏi này thật sự không cần phải trả lời, bởi đáp án đã rất rõ ràng.

Anh rất hận ba mình, ông ta giết con anh và người anh yêu nhất. Nhưng anh không hận cô ấy. Cô ấy chỉ quá đau mà thôi, khi đau đến vượt quá mức chịu đựng của con người, tất sẽ phản lại, vậy nên, dù cô ấy chọn cách quên anh, anh vẫn cho rằng là anh không bảo vệ được cô ấy. Vì thế anh không ngăn cản cô ấy đi tìm cuộc sống mới tốt hơn.

Chưa có ai hỏi anh khi đó có cảm nhận gì, nhưng tất cả đều biết, anh rất tuyệt vọng.

Trữ Mạt Ly, cũng sẽ tuyệt vọng, dường như rất khó tin. Nhưng sự ra đi của cô ấy còn khiến anh đau khổ hơn cả ba mình.

Anh nhận nuôi cô nhi kia, đặt tên bé là Trữ Nguyên, nữ danh Liễu Liễu, cái tên Liễu Liễu này mang ý nghĩa về cô, anh rất thích. Ngay sau đó, anh tuyên bố rời khỏi giới giải trí, chuyển xuống sau màn ảnh. Đoạn tình cảm hai năm ấy, trong phần đời còn lại, anh sẽ không quên.

Nhớ lại hai năm yêu nhau, phần nhiều đều là cô ấy bảo vệ anh, anh nghĩ, trong phần đời còn lại, hẳn là đến lượt anh. Anh thề không đến quấy rầy cuộc sống của cô, thậm chí không nghe về nó. Nhưng anh vẫn biết cô đã có người yêu mới, người kia rất vĩ đại, có lẽ cô ấy rất thích anh ta.

Anh đã cố gắng không chế bản thân không đi tìm cô ấy, hai năm đầu rất đau khổ, sau đó hóa thành chết lặng. Quan hệ giữa anh và ba cũng đóng băng, vài năm không thăm hỏi, mà trong khoảng thời gian này, anh tìm thấy con gái ruột của ông. Anh biết ba anh luôn tìm kiếm con ruột của mình, vậy nên anh phong tỏa tin tức này, hơn nữa cố ý bồi dưỡng cô gái đó, nâng đỡ cô ta, khiến cô ta tin tưởng anh, rồi lợi dụng cô ta thương tổn ba mình.

Nhưng, cô ấy lại xuất hiện, đập tan cuộc sống phẳng lặng của anh.

Ngày đó, anh đứng sau cửa trộm ngắm cô dỗ Liễu Liễu ba tiếng, anh nghĩ nếu họ thật sự là mẹ con thì tốt đẹp biết bao nhiêu. Rồi sau đó, cô ấy nói với anh rằng cô rất thích Liễu Liễu, anh hỏi vì sao, cô ấy nói bé trông thật đáng yêu, cô vừa gặp liền yêu thích. Khi đó anh rất muốn hỏi cô ấy, có phải em thấy Liễu Liễu giống anh, mới có cảm giác như vậy không?

Rốt cuộc anh vẫn không hỏi, vì anh biết rõ quan hệ giữa bọn anh ngày đó.

Anh cố tình lạnh nhạt, hà khắc, gây khó dễ, để cô ấy rời xa anh. Rốt cuộc chỉ vì anh sợ hãi một ngày anh mất không chế, phá hủy thế giới hiện tại của cô. Sau đó không lâu, anh biết mục đích cô tiếp cận mình, là cô ấy chủ động nói thẳng. Đường như lịch sử tái diễn, nhưng lòng người đã khác.

Trong quá khứ, cô ấy thẳng thắn vì anh. Mà hiện tại, cô cúi đầu vì một người đàn ông khác.

Cô ấy không hay khóc trước mặt anh, vậy mà người đàn ông kia lại khiến cô không ngừng rơi lệ.

Anh cố gắng trấn định, ký với cô một bản hợp đồng bí mật, anh có thể giúp cô, nhưng đồng thời yêu cầu cô không được tiết lộ thân thế của anh. Có lẽ vì quá nóng giận, anh đã đặt ra nhiều điều khoản bất công, nhưng cô lại ký không do dự.

Khi đó anh bỗng hiểu, cô ấy thật sự đã bỏ anh rồi.

Anh tự nhận mình là một người vô cùng kiên nhẫn. Nhưng ngày ấy về nhà, anh đập vỡ tất cả đồ đạc có thể đập, Liễu Liễu sợ hãi, khóc cả buổi tối. Sau đó anh vẫn không cam tâm, người cô ấy yêu là anh, cô ấy từng yêu anh như vậy, có thể sinh con cho anh, có thể chống đối cha anh, dựa vào cái gì mà người đàn ông kia có thể cướp cô ấy đi như thế!

Ted rốt cuộc nói với anh một câu: có thể cô ấy cũng không yêu người đàn ông kia như vậy, cô ấy chỉ hy vọng có người yêu mình, sau khi cô ấy bị thương, trong thời gian đó, cô ấy luôn mong có người đối xử tốt với mình, mà người đàn ông kia lại xuất hiện đúng lúc đó.

Anh bỗng nhiên nhớ lại ngày trước cô ấy từng nói về đối tượng lý tưởng của mình, cô ấy chỉ cần người nọ yêu mình là đủ.

Sau đó mỗi khi cô ấy nhắc tới cuộc hôn nhân nực cười và cả người đàn ông kia trước mặt anh, anh đều tự nói với mình, thật ra, người cô ấy yêu là anh, chẳng qua cô ấy quên mất mà thôi.

Chỉ có như vậy, anh mới có thể sống khá hơn một chút.

Thời gian hạnh phúc nhất khi đó, là lúc cô ấy đến nhà anh chơi với Liễu Liễu, xem như anh ích kỷ, cũng muốn thực hiện chút ham muốn nhỏ nhoi này.

Anh bắt đầu yên tâm giúp cô phát triển sự nghiệp, vì không thể để cô phát hiện, nên rất nhiều việc phải tuyệt đối giữ bí mật. Cô ấy là một người thông minh, cũng hiểu những quy tắc trong vòng luẩn quẩn này. Tuy bề ngoài cô có rất nhiều scandal, nhưng thanh giả tự thanh, anh cố tình không giải quyết giúp cô, anh muốn nhìn xem người cô lựa chọn yêu cô đến đâu, có thấu hiểu cô, có thể mang lại hạnh phúc cho cô hay không. Mà bản thân cô ấy cũng có nhiều thủ đoạn, chỉ cần âm thầm làm giúp vài chuyện then chốt, cô ấy tuyệt đối có thể từng bước vượt qua Lôi Trì, vậy nên sự nghiệp nhanh chóng khởi sắc.

Đồng thời anh cũng sắp đặt kế hoạch cho An Thiển. Anh phải giữ chắc An Thiển, chuyện cô ta không muốn rời anh là con dao hai lưỡi, cô ta lại nhận ra anh đặc biệt quan tâm tới một người mới vào công ty. Anh

không thể để An Thiên tìm ra bí mật của anh và cô ấy khi xưa, nếu tin tức này truyền ra, cô ấy sẽ biết mình bị mẹ lợi dụng. Anh không muốn cô ấy bị tổn thương thêm nữa, vì vậy anh chỉ có thể hé lộ chút tin tức cho An Thiên, để cô ta hiểu lầm rằng cô ấy giống vợ cũ của anh.

Mọi chuyện sau đó giống như nước chảy thuyền trôi, từng chuyện một xảy ra, hết thấy đều khó đoán. Kỳ thật anh biết cô ấy có tình cảm với chồng mình, vài năm trước khi scandal của cô ấy quá nhiều, anh thường nghe cô ấy gọi điện thoại giải thích với chồng, nhưng sự thật chứng minh, không phải ai cũng có thể hiểu giới giải trí thị phi phi. Sau đó cô ấy cũng lười giải thích, thật ra cô ấy như vậy rất dễ làm người khác hiểu lầm. Và khi cô ấy đã đóng cửa trái tim vì một người nào đó, thì sẽ không mở lại vì người ấy. Anh cũng không hỏi tới chuyện riêng của cô, nhưng Ted luôn giả vờ thuận miệng thông báo tình hình của cô ấy, ví dụ như tình cảm vợ chồng họ sút mẻ, cô bị mẹ chồng bắt nạt. Hôn nhân như vậy, đừng nói hạnh phúc, ngay cả thoải mái còn không có, có lẽ kiên nhẫn và từ bỏ của anh chẳng đem lại kết quả gì. Khi anh thấy người đàn ông kia yêu cầu cô ly hôn là lúc anh không thể kiên nhẫn nữa, nếu hắn không thể mang lại hạnh phúc cho cô, vậy anh sẽ kéo cô trở về vòng tay của mình.

Anh 24 tuổi nhận thức cô gái tên là Trầm Khánh Khánh, Khánh Khánh, anh thích gọi tên em, mà giờ đây anh đang viết tên em lên bức thư này.

Những chuyện sau này, anh nghĩ em hẳn rất rõ ràng. 9 năm trước là em hao tổn tâm sức theo đuổi anh, 9 năm sau là anh hao tổn tâm sức theo đuổi em. Anh không muốn em nhớ lại quá khứ đau khổ ấy, nhưng anh nguyện cùng em chia sẻ hồi ức tốt đẹp của chúng ta.

Nhớ lại những gì chúng ta đã trải qua, chẳng cần hỏi yêu hay không yêu, cũng không cần biết ai yêu ai nhiều hơn. Anh đã đợi em 9 năm, mà em, dù quá khứ hay hiện tại, đều không rời xa anh. Vậy nên, chúng ta hãy bỏ lại quá khứ đau khổ ấy, anh nghĩ, đối với chúng ta mà nói, điều quan trọng nhất là mỗi ngày đều được ở bên nhau, em cùng anh, và những đứa trẻ của mình, tạo nên thế giới của chúng ta.

Vậy nên, Khánh Khánh, anh nghiêm túc hỏi em, em đồng ý lấy anh không?

Sau khi Trầm Khánh Khánh đọc xong bức thư, thất thần ngồi bệt xuống đất, Liễn Liễn chạy tới tìm cô, cô vừa quay đầu lại, khuôn mặt giàn giụa nước mắt dọa con gái hoảng sợ: “Mommy, mẹ làm sao vậy?”

“Mẹ không sao, mẹ có chút việc phải ra ngoài, con ở nhà ngoan, trông em cẩn thận.”

Trầm Khánh Khánh quệt nước mắt qua loa, vội đứng dậy, chạy ra cửa, xỏ giày chạy ra ngoài.

Trái tim cô giờ này tràn đầy chua xót ngọt ngào, vừa muốn khóc vừa muốn cười, bỗng nhớ tới hai ngày trước anh vẫn khóa mình trong phòng sách, chắc là ở trong đó viết thư. Mà giờ chỉ cần nhớ tới lá thư này thì nước mắt cô lại chực trào ra, cô không thể ngờ đây chính là lời cầu hôn của anh.

Cô vừa chạy ra ngoài cửa, bỗng sững sốt, mà người đứng ngoài kia cũng sững sốt.

“Sao anh lại ở đây, không phải anh đi tìm Hàn Thâm...” Cô bỗng hiểu ra, cái gì mà Kiều Hàn Thâm chứ, đó chỉ là cái cớ của anh thôi.

Trữ Mạt Ly hiềm khi xấu hổ cúi đầu ậm ừ, đi tới đưa tay lau nước mắt của cô. Anh vẫn rất bình tĩnh, có điều tay anh quá lạnh, khi chạm vào giọt lệ ẩm áp thì không khỏi run rẩy.

Anh không có cách nào nhìn cô giàn giụa nước mắt, tuy anh đã đoán trước kết quả sẽ như vậy, cũng không hơn gì cô, thật ra khi viết lá thư này anh cũng rơi lệ mấy lần, nhưng anh không thể để cho thấy.

Anh cúi đầu, nhìn đôi mắt đỏ hoe của cô nói: “Không phải bảo em nhắn tin cho anh sao?”

Cô lắc đầu, hít hít cái mũi, bỗng kiễ chân ôm chặt cổ anh, hít sâu, hét lớn: “Em đồng ý, em yêu anh.”

Anh nói tình thâm như thế nào mới đáng giá cho em không rời không bỏ.

Em muốn hỏi, tình thâm như thế nào mới đáng giá cho anh đau khổ đợi chờ.

May mắn thay, đi dạo một vòng, chúng ta vẫn tìm thấy nhau, nối tiếp mối tình này.

Mạt Ly, Mạt Ly, em khắc tên anh vào tận đáy lòng. Đó chính là hạnh phúc. Anh chưa bao giờ rời bỏ em, như vậy xem ra là em không tốt. Anh tốt như vậy, nhưng anh đã nói anh không thích người tự coi thường

mình, vậy nên, dù em không nhớ những hồi ức hạnh phúc của chúng ta, không sao cả, em thề rằng chúng ta nhất định sẽ có tương lai hạnh phúc.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-xung>